STEPHEN KING

SUB DOM

VOL. 1

În amintirea lui Surendra Dahyabhai Patel
Ne lipseşti, prietene!

Pe cine cauți,
îi mai ştii numele,
poate că-l vei găsi
la fotbal, în tribune
oraşul nostru-i mic,
hai, fiul meu,
înțelegi ce vreau să zic,
echipa suntem toți

JAMES MCMURTRY

STEPHEN KING

SUB DOM

VOL. 1

În amintirea lui Surendra Dahyabhai Patel
Ne lipseşti, prietene!

Pe cine cauţi,
îi mai ştii numele,
poate că-l vei găsi
la fotbal, în tribune
oraşul nostru-i mic,
hai, fiul meu,
înţelegi ce vreau să zic,
echipa suntem toţi

JAMES MCMURTRY

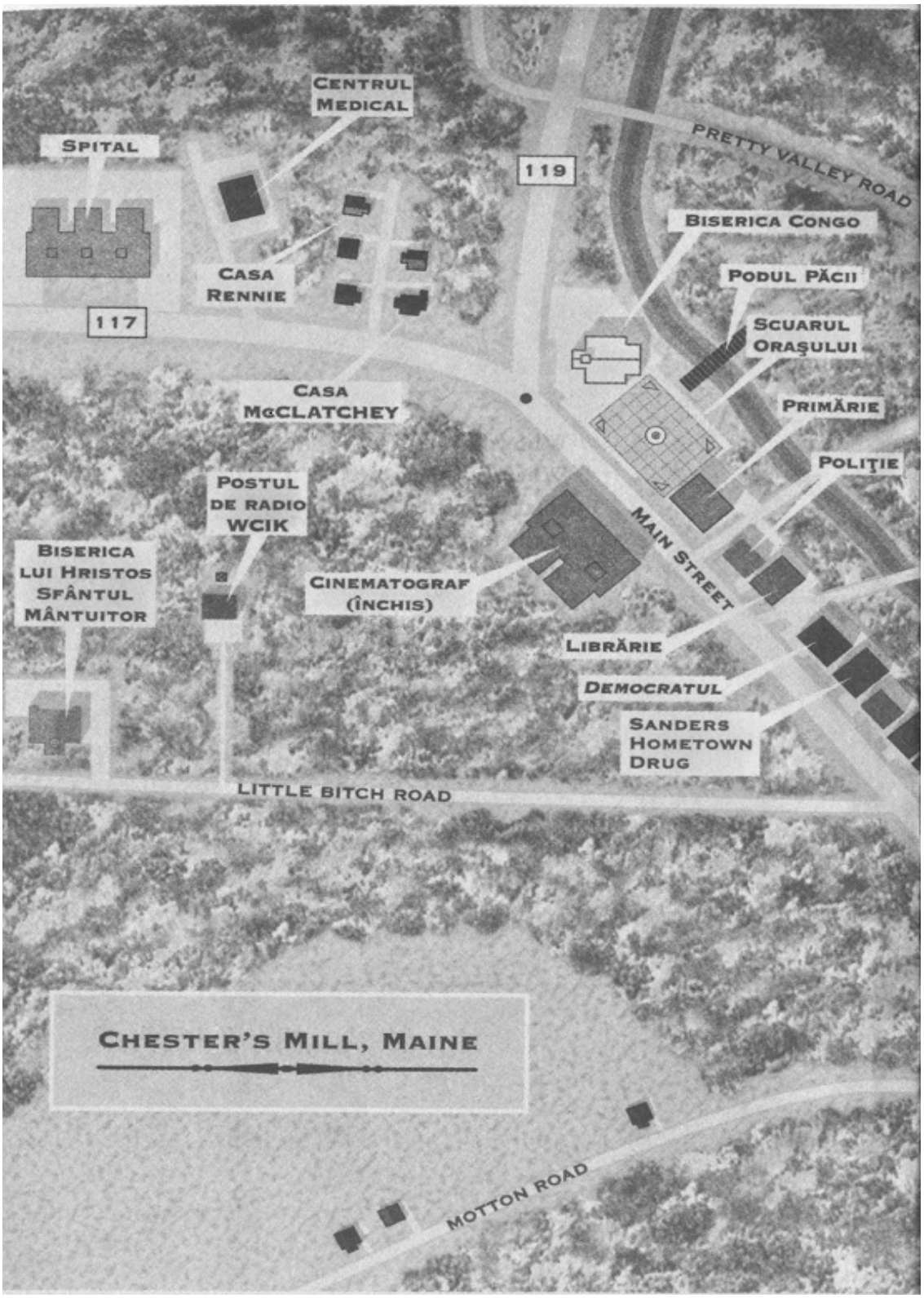
CENTRUL MEDICAL
SPITAL
PRETTY VALLEY ROAD
119
BISERICA CONGO
CASA RENNIE
PODUL PĂCII
117
SCUARUL ORAŞULUI
CASA McCLATCHEY
PRIMĂRIE
POLIŢIE
POSTUL DE RADIO WCIK
MAIN STREET
BISERICA LUI HRISTOS SFÂNTUL MÂNTUITOR
CINEMATOGRAF (ÎNCHIS)
LIBRĂRIE
DEMOCRATUL
SANDERS HOMETOWN DRUG
LITTLE BITCH ROAD
CHESTER'S MILL, MAINE
MOTTON ROAD

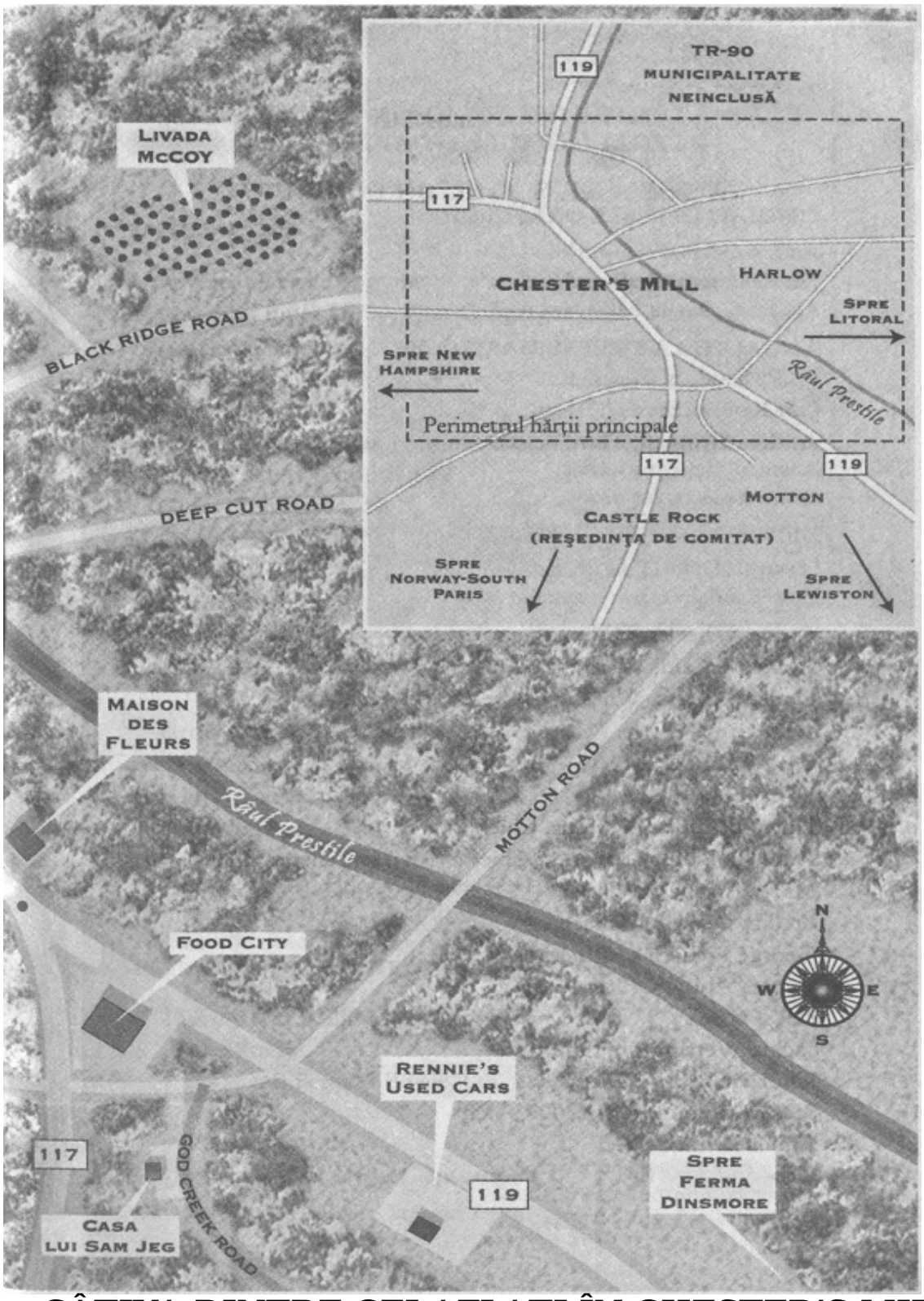

CÂŢIVA DINTRE CEI AFLAŢI ÎN CHESTER'S MILL ÎN ZIUA DOMULUI (DAR NU TOŢI):

..

OFICIALITĂŢI ALE ORAŞULUI
Andy Sanders, Primul Ales
Jim Rennie, Al Doilea Ales
Andrea Grinnell, Al Treilea Ales

ANGAJAŢI LA SWEETBRIAR ROSE
Rose Twitchell, patroană
Dale Barbara, bucătar
Anson Wheeler, spălător de vase
Angie McCain, ospătăriţă
Dodee Sanders, ospătăriţă

DEPARTAMENTUL POLIŢIEI
Howard „Duke“ Perkins, Şef
Peter Randolph, Şef Asistent
Marty Arsenault, agent
Freddy Denton, agent
George Frederick, agent
Rupert Libby, agent
Toby Whelan, agent
Jackie Wettington, agent
Linda Everett, agent
Stacey Moggin, agent/dispecer
Junior Rennie, ajutor special de şerif
Georgia Roux, ajutor special de şerif
Frank DeLesseps, ajutor special de şerif
Melvin Searles, ajutor special de şerif
Carter Thibodeau, ajutor special de şerif

PASTORI
Reverend Lester Coggins, Biserica lui Hristos Sfântul Mântuitor
Reverend Piper Libby, Prima Biserică Congregaţională
PERSONAL MEDICAL
Ron Haskell, doctor
Rusty Everett, asistent medical

Ginny Tomlinson, soră medicală
Dougie Twitchell, soră medicală
Gina Buffalino, soră voluntară
Harriet Bigelow, soră voluntară

COPII DIN ORAŞ
Little Walter Bushey
Joe „Sperietoare“ McClatchey
Norrie Calvert
Benny Drake
Judy şi Janelle Everett
Ollie şi Rory Dinsmore

ORĂŞENI DE MARCĂ
Tommy şi Willow Anderson, patroni/ operatori ai Dipper’s Roachouse
Steward şi Fernald Bowie, patroni/ operatori ai Salonului de Pompe Funebre Bowie
Joe Boxer, dentist
Romeo Burpee, patron/ operator al Magazinului Universal Burpee
Phil „Chef“ Bushey, bucătar şef de reputaţie dubioasă
Samantha Bushey, soţia lui
Jack Cale, manager de supermarket
Ernie Calvert, manager de supermarket (pensionar)
Johnny Carver, operator de magazin cu preţuri reduse
Alden Dinsmore, fermier, producător de lactate
Roger Killian, fermier crescător de găini
Lissa Jamieson, bibliotecara oraşului
Claire McClatchey, mama lui Joe Sperietoare
Alva Drake, mama lui Benny
Stubby Norman, anticar
Brenda Perkins, soţia şefului Perkins
Julia Shumway, patroană/redactoră şefă a ziarului local
Tony Guay, reporter sportiv
Pete Freeman, fotoreporter

Sam „Jeg“ Verdreaux, beţivul oraşului

OAMENI DIN AFARA ORAŞULUI
Alice şi Aidan Appleton, orfani ai Domului („dorfani“)
Thurston Marshall, literat cu aptitudini medicale
Carolyn Sturges, absolventă de facultate

CÂINI DE MARCĂ
Horace, câinele Corgi al Juliei Shumway
Clover, ciobănescul german al lui Piper Libby
Audrey, golden retrieverul familiei Everett

AVIONUL ŞI MARMOTA

1

Privit de la şapte sute de metri altitudine, unde Claudette Sanders lua o lecţie de pilotaj, oraşul Chester’s Mill lucea în lumina dimineţii ca o pizza abia scoasă din cuptor şi pusă la răcit. Maşinile se târau încet pe Main Street, reflectând razele de soare. Turla Bisericii Congo arăta destul de ascuţită ca să străpungă cerul fără nori. Soarele gonea pe suprafaţa râului Prestile survolat de avionul Seneca V, atât aparatul de zbor, cât şi apa străbătând oraşul pe aceeaşi direcţie, în diagonală.

— Chuck, cred că văd doi băieţi lângă Peace Bridge! Pescuiesc!

Încântarea cu care vorbise o făcu să râdă. Lua lecţiile de zbor graţie soţului ei, care era Primul Ales al oraşului. Deşi considera că, dacă Dumnezeu ar fi vrut ca omul să zboare, l-ar fi înzestrat cu aripi, Andy era un om foarte uşor de înduplecat şi, până la urmă, cedase rugăminţilor lui Claudette. Experienţa îi plăcuse din primul moment. Ceea ce simţea acum, însă, nu mai era simplă plăcere, ci un adevărat extaz. Astăzi, era prima oară când înţelegea cu adevărat măreţia zborului. Farmecul lui.

Chuck Thompson, instructorul, atinse uşor manşa, apoi îi arătă tabloul de bord.

— Nu mă îndoiesc, spuse el, dar hai, totuşi, să ţinem maşinuţa asta în aer, Claudie, OK?

— Scuze, scuze!

— Nu face nimic.

Învăţa oamenii să piloteze de ani de zile şi-i plăceau elevii ca ea, mereu dornici să afle ceva nou. Chiar dacă, nu peste mult, avea să-l coste pe Andy Sanders o sumă piperată; Claudie adora avionul Seneca şi-şi exprimase dorinţa de a

avea şi ea unul la fel, dar nou. Aşa ceva ar fi ajuns cam la un milion de dolari. Fără a fi tocmai o răsfăţată, Claudie Sanders avea incontestabil nişte gusturi destul de scumpe, căruia norocosului de Andy se pare că nu-i era deloc greu să i le satisfacă.

Şi lui Chuck îi plăceau asemenea zile: vizibilitate nelimitată, nicio adiere de vânt, condiţii de instructaj perfecte. Cu toate astea, aparatul se clătină uşor, când Claudie îl redresă.

— Ţi-a pierit cheful. Revino-ţi! Hai la o sută douăzeci. S-o luăm pe Şoseaua 119. Şi coboară la trei sute.

Claudie se conformă, iar zborul redeveni perfect. Chuck se relaxă.

Trecură peste magazinul de maşini vechi al lui Jim Rennie şi lăsară oraşul în urmă. De-o parte şi de alta a Şoselei 119 se întindeau câmpii şi copaci învăpăiaţi de culoare. Umbra cruciformă a avionului aluneca în lungul asfaltului, atingând scurt cu aripa un drumeţ cu un rucsac în spate. Omul ridică privirea şi le făcu un semn de salut cu mâna. Chuck îi răspunse, deşi ştia că n-avea cum să-l vadă.

— Ce zi al *naibii* de frumoasă! exclamă Claudie. Chuck râse.

Mai aveau de trăit încă patruzeci de secunde.

2

Marmota mergea cu pas legănat pe acostamentul Şoselei 119, îndreptându-se spre Chester’s Mill, deşi până la marginea oraşului mai erau doi kilometri, astfel încât până şi curtea plină de maşini vechi a lui Jim Rennie se zărea doar ca un şir de scânteieri aliniate în locul unde drumul cotea la stânga. Marmota avea de gând (în măsura în care se poate spune că o marmotă are gânduri) să revină în pădure cu mult timp înainte de a ajunge atât de departe. Deocamdată, însă, acostamentul îi convenea de minune. Se îndepărtase de vizuină mai mult decât ar fi vrut, dar soarele

îi încălzea spinarea şi prin nas i se îmbulzeau tot felul de mirosuri proaspete, alcătuindu-i în creier sugestii rudimentare – ar fi prea mult să le spunem imagini.

Se opri, ridicându-se o clipă pe labele dindărăt. Ochii nu-i mai erau la fel de ageri ca odinioară, dar încă mai puteau desluşi o siluetă omenească mergând în direcţia sa, pe celălalt acostament.

Marmota se hotărî să mai facă, totuşi, câţiva paşi. Uneori, oamenii lăsau în urma lor lucruri bune de mâncat.

Era un mascul bătrân şi gras. Cutreierase multe lăzi de gunoi la viaţa lui şi cunoştea drumul până la periferia oraşului Chester's Mill la fel de bine precum cele trei tuneluri din bârlog; pe-acolo se găseau mereu bunătăţi. Înainta cu pas molcom, bătrânesc, privindu-l pe omul care mergea pe cealaltă parte a drumului.

Omul se opri. Marmota îşi dădu seama că o văzuse. La dreapta şi puţin mai în faţă zăcea un mesteacăn doborât. Avea să se ascundă acolo, până când omul trecea, pentru ca apoi să cerceteze locurile în căutarea unor bucăţele gustoa…

Până aici ajunsese marmota cu gândurile – şi cale de încă trei paşi, cu picioarele –, deşi trupul îi fusese retezat în două. Apoi, căzu pe marginea drumului. Sângele-i ţâşnea spasmodic; intestinele se rostogoliră în ţărână; picioarele dinapoi mai zvâcniră scurt de două ori, apoi încremeniră.

Şi ultimul său gând, înaintea întunericului care ne pândeşte pe toţi, marmote şi oameni deopotrivă: *„Ce-a fost asta?“*

3

Toate acele cadranelor de pe tabloul de bord căzură la zero.

— Ce *naiba?* se miră Claudie Sanders şi se întoarse spre Chuck. Avea ochii dilataţi, dar în ei nu se citea panica, numai uimirea. N-a avut timp să intre în panică.

Chuck nu apucă să se uite la panoul de bord. Vedea doar botul avionului comprimându-se spre el. Apoi, zări elicele care se dezintegrau.

N-a avut timp să vadă mai mult. N-a mai avut timp pentru nimic... *Seneca* explodă deasupra Şoselei 119, risipindu-se într-o ploaie de foc peste câmpie. Un antebraţ fumegând – al lui Claudette – căzu cu o bufnitură slabă lângă marmota secţionată în două.

Era 21 octombrie.

BARBIE

1

Barbie începu să se simtă mai bine imediat ce trecu de Food City, lăsând centrul oraşului în urmă. La vederea inscripţiei „AŢI IEŞIT DIN ORAŞUL CHESTER'S MILL, *REVENIŢI CÂT MAI CURÂND!“,* se simţi şi mai bine. Se bucura că pleca şi nu numai fiindcă încasase o mamă de bătaie în The Mill. Îl binedispunea simplul fapt că pornise iar la drum. Cutreierase coclaurile, sub norişorul lui cenuşiu, vreo două săptămâni, înainte s-o păţească în parcarea de la Dipper's.

„În fond, nu-s decât un hoinar“, îşi spunea el, râzând. „Un hoinar în drum spre înaltul Cerului.“ Şi, la naiba, de ce nu? Spre Montana! Sau Wyoming. În căcatul de Rapid City, din South Dakota. Oriunde, numai aici nu.

Auzi o maşină care se apropia, se întoarse – continuându-şi drumul de-a-ndărătelea – şi-i făcu semn să oprească. Combinaţia care-i apăru în faţa ochilor era fermecătoare: o camionetă Ford veche şi murdară, cu o blondă tinerică la volan. Blondă *cendres,* nuanţa lui favorită. Barbie afişă cel mai cuceritor zâmbet. Fata din maşină surâse şi ea, şi Doamne, dacă avea o singură zi peste nouăşpe ani, Barbie era gata să-şi înghită ultima notă de plată de la Sweetbriar Rose. Prea tânără pentru un gentleman de treizeci de primăveri, fără îndoială, dar perfect legală pentru agăţat, cum se spunea în anii tinereţii lui prin porumbiştile din Iowa.

Camioneta încetini, Barbie porni spre ea… dar în clipa următoare fata acceleră din nou. Îi mai aruncă scurt o privire, din mers. Continua să zâmbească, dar cu regret. „Mi *s-a blocat creierul o secundă“, spu*nea zâmbetul ei, „dar *acum sunt din nou în toate minţile.“*

Iar lui Barbie i se păru că o cunoaşte de undeva, deşi i-ar fi fost imposibil s-o spună cu siguranţă; duminica dimineaţa, în Sweetbriar era întotdeauna balamuc. Avea însă impresia că o văzuse cu un bărbat mai în vârstă, probabil tatăl ei, stând amândoi cu nasurile în nişte pagini din ziarul *Times.* Dacă i-ar fi putut vorbi în timp ce trecea cu maşina pe-alături, Barbie ar fi spus: *„Dacă ai avut încredere-n mine să-ţi pregătesc omleta cu cârnaţi, poţi avea încredere şi să mă iei câţiva kilometri pe locul mortului.“*

Dar, desigur, nu apucă, aşa că se mulţumi să ridice mâna, într-un mic semn de salut care arăta că nu se supărase. Luminile de poziţie ale maşinii se aprinseră scurt, ca şi cum fata ar mai fi stat puţin pe gânduri. Apoi se stinseră şi camioneta luă viteză.

În următoarele zile, pe când situaţia din Chester’s Mill se înrăutăţea tot mai mult, Barbie avea să reia în minte la nesfârşit acel moment neînsemnat, sub razele soarelui cald de octombrie. Cel mai mult se gândea la aprinderea scurtă a luminilor de poziţie… ca şi cum fata l-ar fi recunoscut, totuşi. *„Ăsta-i bucătarul de la Sweetbriar Rose. Sunt aproape sigură. Poate-ar trebui să…“*

Dar era doar un ghinion pe care-l avuseseră poate şi oameni mai de soi decât el. *Dacă* fata s-ar fi răzgândit, viaţa lui de după acel moment s-ar fi schimbat cu totul. Fiindcă, fără doar şi poate, scăpase; Barbie n-avea s-o mai vadă niciodată pe blonda cu faţă feciorelnică, nici Fordul F-150 vechi şi murdar. Probabil că între timp ieşise din extravilanul orăşelului Chester’s Mill. Cu câteva minute (sau chiar secunde) înainte de a cădea oblonul. Dacă ar fi plecat cu ea, ar fi fost şi el în siguranţă.

„Doar dacă nu cumva, desigur, cât ar fi oprit ca să mă ia pe mine, oricât de puţin timp ar fi durat, n-ar fi fost, totuşi, îndeajuns *de scurtă“,* avea să-şi spună mai târziu, când nu putea să adoarmă, *„Iar atunci, probabil n-aş mai fi fost pe lumea asta. Şi nici ea. Fiindcă limita de viteză pe 119 e de*

optzeci de kilometri pe oră. Şi, la optzeci de kilometri pe oră…“

Ajuns aici, întotdeauna îi venea în minte avionul.

2

Avionul a zburat pe deasupra lui chiar după ce trecuse de, prăvălia de maşini vechi a lui Jim Rennie, un loc pe care Barbie nu putea să-l sufere. Nu c-ar fi cumpărat vreodată ceva de-acolo (nu mai avea maşină de peste un an, pe ultima o vânduse în Punta Gorda, Florida). Dar Jim Rennie jr. fusese unul dintre cei care-l bătuseră în parcarea de la Dipper’s. Un tip de gaşcă dornic să dovedească ceva, iar de ce nu era în stare singur dovedea ca membru al unui grup. Aşa se afirmau toţi terchea-berchea din lume, după cum Barbie ştia din proprie experienţă.

Acum, însă, totul rămăsese în urmă. Curtea lui Jim Rennie, ceilalţi terchea-berchea, Sweetbriar Rose (Scoici Fripte, Specialitatea Noastră! Mereu *„Întregi“,* Niciodată *„Feliate“),* Angie McCain, Andy Sanders. Toată tărăşenia, cu Dipper’s cu tot. (Bătăile Administrate în Parcare Specialitatea Noastră!) Toate, rămase în urmă. Şi în faţă ce avea? Păi, porţile Americii. La revedere orăşel din Maine, salut Înalt al Cerului.

Sau poate, la naiba, avea să se îndrepte iar spre Sud. Oricât de frumoasă era ziua aceea, iarna pândea după o filă sau două de calendar. În Sud putea fi mai bine. Nu fusese niciodată la Muscle Shoals şi-i plăcea cum suna numele. Poezie pe bune, asta era Muscle Shoals, iar ideea îl înveselea atât de tare, încât, la auzul micului avion care se apropia, ridică privirea şi făcu un semn exuberant cu mâna. Spera să i se răspundă cu o legănare de aripi, dar nici vorbă, deşi avionul zbura încet, la joasă altitudine. Barbie bănui că erau nişte amatori de peisaje – era o zi ideală pentru ei, cu copacii învăpăiaţi – sau poate vreun puşti cu permisul de începător, prea atent să n-o încurce ca să-şi mai bată capul şi cu nişte târâtori ca Dale Barbara. Totuşi, le

dorea numai bine. Indiferent dacă erau plimbăreţi sau un elev care mai avea şase săptămâni până la primul zbor neînsoţit, Barbie le dorea tot binele din lume. Era o zi frumoasă şi fiecare pas în direcţia opusă orăşelului Chester's Mill o făcea să fie şi mai plăcută. Prea mulţi căcănari în The Mill – şi-n plus, călătoriile fac bine la starea sufletească.

„Poate-ar trebui ca drumeţiile din octombrie să se impună prin lege“, reflectă el. *„Un nou motto naţional: ÎN OCTOMBRIE, TOATĂ LUMEA PLEACĂ. Îţi scoţi Permisul de Bagaje în august, la jumatea lui septembrie dai preavizul necesar, şi pe urmă…“*

Se opri. Nu prea departe, pe partea cealaltă a şoselei asfaltate, se afla o marmotă. Una al naibii de grasă. Lucioasă şi obraznică. În loc s-o tulească prin ierburi, venea drept înainte. Un mesteacăn căzut îşi rezema coroana pe marginea drumului, iar Barbie era gata să parieze că marmota avea să se ascundă sub crengi, aşteptând ca Două-Picioare cel mare şi rău să treacă mai departe. Altfel, aveau să se încrucişeze ca doi hoinari ce erau, patrupedul mergând spre nord, iar bipedul, spre sud. Barbie spera să se întâmple astfel. Ar fi fost mişto.

Aceste gânduri îi trecură prin minte în câteva secunde; umbra avionului încă se mai afla între el şi marmotă, ca o cruce neagră gonind pe şosea. Apoi, aproape simultan, se întâmplară două lucruri.

Primul îl păţi marmota. Era întreagă şi dintr-odată fu retezată în două. Ambele bucăţi sângerau şi zvâcneau. Barbie se opri, cu gura căscată, ca şi cum maxilarul i-ar fi ieşit brusc din ţâţâni. Parcă ar fi căzut cuţitul unei ghilotine invizibile. Şi, în aceeaşi clipă, chiar deasupra marmotei secţionate, micul avion explodă.

3

Barbie ridică privirea. Din cer cădea o versiune Bizarro World storcită a avionului mic şi drăguţ care trecuse pe deasupra lui cu câteva secunde în urmă. Petale roşii-portocalii de foc îl urmau prin aer, răsucite, ca o floare care încă se mai deschidea, un trandafir al Dezastrului American. Din avionul în cădere se înălţa o dâră de fum.

Ceva zăngăni pe drum, împrăştiind bucăţele de asfalt, înainte de a se rostogoli ca un om beat în iarba înaltă din stânga. O elice.

„Dacă aia ricoşa spre mine…“

Lui Barbie îi fulgeră prin minte o imagine cu el însuşi tăiat în două – ca marmota aia nefericită – şi se întoarse s-o ia la goană. Ceva căzu în faţa lui, cu o bufnitură, smulgându-i un ţipăt. Dar nu era cealaltă elice; era un picior bărbătesc, în pantalon de doc. Sânge nu se zărea, însă cusătura laterală se desfăcuse, dezvăluind pielea albă cu păr negru sârmos.

Labă nu avea.

Barbie alerga, cu încetinitorul parcă. Îşi văzu unul dintre propriile picioare, încălţat cu o cizmă de lucru veche şi scâlciată, arcuindu-se şi păşind pe pământ. Apoi, dispăru în spatele lui, pe când celălalt picior trecea înainte. Se mişcau încet, încet de tot. Ca şi cum ar fi văzut reluarea imaginii cu un jucător de baseball care încerca să-şi depăşească adversarul.

Din spatele lui răsună un dangăt cutremurător, reverberat, căruia îi urmă bubuitura unei a doua explozii, apoi un val de dogoare ce-l izbi din călcâie până la ceafă, împingându-l înainte ca o mână caldă. În clipa următoare, toate gândurile i se risipiră, fără să mai rămână decât nevoia brută de a supravieţui.

Dale Barbara fugea mâncând pământul.

4

La vreo sută de metri mai încolo, mâna cea caldă deveni fantomatică, deşi mirosul combustibilului arzând era puternic, purtat de vânt – plus o duhoare mai dulceagă, probabil un amestec de plastic topit şi carne friptă. Barbie mai alergă vreo cincizeci de metri, după care se opri şi se întoarse. Gâfâia – deşi nu credea că din cauza fugii; nu fuma şi era într-o formă fizică bună (sau mă rog… acceptabilă; coastele din dreapta încă-l mai dureau după bătaia primită în parcarea de la Dipper's). Mai degrabă era efectul spaimei şi al deznădejdii. Putea să fi fost ucis de bucăţile avionului – şi nu era vorba doar de elicea căzută prima – sau să ardă de viu. Doar printr-un noroc chior scăpase.

Apoi, văzu ceva ce-i făcu bătăile repezi ale inimii să se oprească, în timp ce gâfâia puternic. Se îndreptă, privind înapoi spre locul accidentului. Şoseaua era acoperită cu resturi – mare minune că nu fusese strivit şi nici măcar lovit. În dreapta zăcea o aripă îndoită; cealaltă ieşea din iarba necosită de la stânga, nu departe de locul unde se oprise elicea. Pe lângă piciorul în blugi, mai vedea un braţ desprins de trup. Mâna părea să arate spre un cap, ca şi cum ar fi spus: *„Ăsta-i al meu."* Un cap de femeie, dacă te luai după păr. Cablurile electrice de lângă şosea se rupseseră. Zăceau pe acostament, zbătându-se cu trosnete.

Dincolo de cap şi braţ se vedea cilindrul deformat al fuzelajului. Barbie putu citi: NJ3. Dacă existase şi altceva nu mai era acolo. Dar nimic din toate astea nu-i reţinuse atenţia şi nu-i oprise respiraţia precum ceea ce vedea chiar în clipa aia. Trandafirul Dezastrului se mistuise, însă cerul continua să ardă. De la combustibil, desigur. Dar…

Dar combustibilul aprins se prelingea în jos prin aer ca o peliculă subţire. Dincolo de el, prin el, Barbie putea să vadă peisajul din Maine – încă liniştit, fără nicio reacţie, şi totuşi în mişcare. Unduindu-se ca aerul deasupra unui crematoriu sau al unei plite. Arăta ca şi cum cineva ar fi stropit cu benzină un geam, dându-i apoi foc.

Aproape hipnotizat – sau, cel puţin, aşa se simţea – Barbie porni înapoi spre locul prăbuşirii.

5

Primul lui impuls fu acela de a acoperi resturile de trupuri, dar erau prea multe. Văzu încă un picior (într-un pantalon verde), şi un tors de femeie prins într-un mănunchi de ienupăr. Ar fi putut să-şi scoată cămaşa şi s-o aştearnă peste capul femeii, dar pe urmă… Mă rog, mai avea în rucsac încă două cămăşi de schimb…

Apăru o maşină dinspre Motton, următorul oraş, aflat mai la sud. Un SUV dintre cele mai mici, care se apropia cu viteză. Cineva auzise bubuitura sau văzuse deflagraţia. Veneau în ajutor. Slavă Domnului! Postându-se pe linia albă, la o distanţă sigură de focul care continua să curgă din cer sub forma aceea stranie, ca apa pe un geam, Barbie începu să facă semne cu braţele încrucişate deasupra capului.

Şoferul răspunse cu un claxon scurt, apoi frână, lăsând în urmă o dâră de vreo cincisprezece metri. Sări jos aproape înainte ca mica lui Toyota verde să se oprească – un tip înalt şi deşirat, cu păr lung şi cărunt revărsându-i-se de sub şapca echipei de baseball Sea Dogs. O luă la fugă spre marginea drumului, cu gândul de a ocoli cascada de foc.

— Ce s-a întâmplat? strigă el. Ce mama mă…

În clipa următoare, se izbi de ceva. Tare. Acolo nu era nimic, dar Barbie văzu cum nasul i se îndoia într-o parte, rupându-se. Omul ricoşă din gol, cu sângele curgându-i din gură, nas şi frunte. Căzu pe spate, după care se chinui să se ridice în şezut. Se holbă la Barbie cu ochi năuciţi, întrebători, în timp ce sângele din nas şi gură îi înroşea cămaşa de lucru, iar Barbie se holba la rândul lui.

JUNIOR ŞI ANGIE

1

Cei doi băieţi care pescuiau lângă Peace Bridge nu ridicară privirile când avionul zbură pe deasupra lor, dar Junior Rennie da. Se afla cu un cvartal mai jos, pe Prestile Street, şi recunoscuse sunetul. Era aparatul Seneca V al lui Chuck Thompson. Se uită în sus, văzu avionul, apoi îşi aplecă repede capul, când lumina orbitoare a soarelui, pătrunzând printre copaci, îi străpunse dureros ochii. Altă durere de cap. În ultima vreme, le avea tot mai des. Uneori, medicamentele i le alungau. Alteori, mai ales în ultimele trei-patru luni, nu.

Migrene, spusese doctorul Haskell. Junior nu ştia decât că-l durea de parc-ar fi venit sfârşitul lumii, iar lumina prea puternică îi agrava durerile, mai ales când stăteau să-nceapă. Câteodată, se gândea la furnicile pe care el şi Frank DeLesseps le ardeau de vii, când erau mici. Luai o lupă şi focalizai razele de soare asupra lor, în timp ce se târau prin jurul muşuroiului. Obţineai o furnipturică de toată frumuseţea. Numai că-n ultima vreme, când i se anunţa câte o durere de cap, creierul lui devenea un muşuroi, iar ochii i se transformau în două lupe gemene.

Avea douăzeci şi unu de ani. Oare trebuia să aştepte până pe la vreo patruzeci şi cinci, când doctorul Haskell spusese că ar fi posibil să-i treacă?

Tot ce se poate. În dimineaţa aceea, însă, o simplă durere de cap n-avea să-l oprească. Poate că ar fi reuşit, în schimb, Runner-ul lui Henry McCain sau a Prius-ul lui LaDonna McCain, dacă ar fi apărut pe alee; în acel caz, s-ar fi întors, ar fi intrat în casă, mai lua încă un Imitrex şi se culca în dormitor, cu jaluzelele trase şi o compresă rece pe frunte. Poate simţind cum durerea începea să-i scadă, în timp ce

migrena ceda – sau, poate, nu. Odată ce păianjenii ăia negri îl prindeau în plasă…

Ridică din nou privirea, de astă dată mijind ochii ca să se apere de lumina aia nesuferită, dar avionul nu se mai vedea, iar zumzetul motorului (enervant şi el – toate sunetele îl iritau, când îi venea câte o pacoste de-asta) se stingea la rândul lui. Chuck Thompson cu vreun băietan sau vreo fetişcană aspirând la pilotaj. Şi cu toate că nu avea nimic împotriva lui Chuck – abia dacă-l cunoştea – Junior îşi dori dintr-odată, cu o ferocitate infantilă, ca elevul lui Chuck să se cace pe el în stil mare şi să se prăbuşească.

De preferinţă, în mijlocul firmei de maşini a lui taică-său.

Încă un junghi greţos de durere i se răsuci prin ţeastă, dar Junior urcă, totuşi, treptele spre uşa casei McCain. Trebuia s-o facă. Şi-aşa întârziase de tot căcatu'. Angie avea nevoie de o lecţie. *„Da' numai una mică. Nu-ţi pierde controlul.“*

Parcă la comandă, îi răspunse vocea mamei sale. Vocea ei înnebunitor de îngăduitoare. *„Junior a fost întotdeauna un băiat irascibil, dar acum se stăpâneşte mult mai bine. Nu-i aşa, Junior?“* Mda… *Cam aşa era.* Îl ajutase şi fotbalul. Acum, însă, nu mai juca fotbal. Nici măcar la colegiu nu se mai ducea. Nu mai avea decât migrenele. Şi-l făceau să se simtă ca un bulangiu rău al dracu'.

„Nu-ţi pierde controlul.“

Bine. Dar avea să vorbească oricum cu ea, cu sau fără dureri de cap.

Şi, vorba aia, se putea să fie nevoie să-şi folosească şi mâinile ca să-i vorbească… Cine ştie? Dac-o făcea pe Angie să se simtă nasol, poate că pe urmă se simţea şi el mai bine.

Junior sună la uşă.

2

Angie McCain tocmai ieşise de sub duş. Luă pe ea un halat, îl încinse cu cordonul, apoi îşi înfăşură un prosop

peste părul ud.

— Vin! strigă ea, în timp ce cobora scara, nu tocmai grăbită, spre uşa din faţă. Pe buze avea un zâmbet uşor. Frankie era, era aproape sigură că e Frankie. În sfârşit, lucrurile începeau să se îndrepte. Nemernicul ăla de bucătar (e-adevărat că arăta bine, dar tot nemernic era) probabil că se pregătea să plece din oraş, dacă n-o făcuse deja, iar părinţii ei nu erau acasă. Pune chestiile astea cap la cap şi o să-ţi dai seama că e un semn de la Dumnezeu că lucrurile se îndreaptă. Ea şi Frankie puteau să lase în urmă toate rahaturile şi să fie din nou împreună.

Ştia prea bine cum să procedeze: mai întâi deschidea uşa, apoi halatul. Chiar acolo, în lumina dimineţii de sâmbătă, unde putea fi văzută de oricine trecea pe stradă. Totuşi, mai întâi trebuia să se asigure că era Frankie – n-avea de gând să i se arate domnului Wicker cel bătrân şi gras, în caz că el suna la uşă, cu vreun colet sau vreo recomandată –, dar mai era cel puţin o jumătate de oră până să vină poşta.

Nu, Frankie era. Cu siguranţă!

Deschise uşa, iar surâsul i se lăţi într-un zâmbet de bun-venit – o idee poate nu prea inspirată, de vreme ce avea dinţii cam încălecaţi şi mari cât nişte gogoloaie de gumă de mestecat. Îşi ţinea o mână pe cordonul halatului. Dar nu trase de el. Fiindcă nu era Frankie. Era Junior, şi arăta atât de *furios…*

Îi mai văzuse expresia aia şi înainte – de multe ori chiar –, dar, din clasa a opta, când Junior îi rupsese braţul tânărului Dupree, parcă niciodată nu mai fusese atât de ameninţătoare. Micul poponar îndrăznise să-şi fâţâie fundul ca o gogoaşă pe terenul de baschet din scuarul oraşului, cerând să joace şi el. Şi bănuia că Junior avusese aceeaşi mutră furtunoasă şi-n noaptea aia în parcarea de la Dipper’s, dar ea nu fusese acolo. Doar auzise numai despre cele întâmplate. Toată lumea din Chester’s Mill auzise. O

chemase şeful Perkins la discuţii, afurisitul ăla de Barbie fusese şi el acolo, şi până la urmă se aflase şi asta.

— Junior? Junior, ce…

Bărbatul o plesni şi din minte îi pieri aproape orice gând.

3

Prima palmă nu i-o trăsese prea tare, fiindcă era în uşă şi n-avusese loc să-şi ia avânt; îşi putea trage braţul înapoi doar pe jumătate. Ar fi putut să n-o lovească deloc (pentru început, cel puţin), dacă nu se hlizea aşa – Dumnezeule, *dinţii* ăia, care-l făceau să-i vină rău încă din gimnaziu – şi dacă nu i-ar fi zis Junior.

Sigur, *toată lumea* din oraş îi spunea Junior, el *însuşi* îşi zicea în sinea lui aşa, dar nu-şi dăduse seama cât de mult detesta porecla asta, cât o *ura*, la modul mânca-te-ar-viermii, înainte s-o audă ţâşnind dintre dinţii ăia sinistri ca nişte pietre de mormânt ai boarfei care-i făcuse atâtea necazuri. Cuvântul îi umbla prin cap ca lumina soarelui când ridicase privirea să se uite la avion.

Totuşi, în materie de scatoalce date cu jumătate de avânt, nici asta nu fusese rea. Angie se împletici înapoi, lovindu-se de stâlpul scării, iar prosopul îi zbură de pe cap. Laţele castanii, umede, i se revărsară în jurul obrajilor, făcând-o să arate ca Meduza. În loc de zâmbet, pe faţă îi apăru o expresie de surprindere năucă, iar Junior văzu un fir de sânge prelingându-i-se din colţul gurii. Foarte bine. Perfect. Javra merita să-i dea borşu’, pentru tot ce făcuse. Atâtea *belele,* nu numai lui, ci şi lui Frankie, lui Mel şi lui Carter.

Vocea maică-sii îi răsună în creier: *„Nu-ţi pierde controlul, scumpule.“* Şi moartă îi dădea sfaturi. *„Învaţ-o minte, da’ nu sări calul…“*

Şi poate chiar ar fi reuşit s-o facă, dar în clipa următoare halatul lui Angie se deschise, iar Junior observă că pe dedesubt era goală. Îi vedea smocul de păr de deasupra păsăricii, afurisita aia de prăsitoare cu mâncărici care

cauza atâtea *probleme,* şi capul începu să i se învârtească, vâjâind, pocnind, bubuind, despicat, sfărâmat… Avea senzaţia că-l paşte o reacţie termonucleară. Din urechi urmau să-i iasă doi norişori în formă de ciupercă perfectă, înainte ca tot ce-avea deasupra gâtului să explodeze, iar Junior (care nu ştia c-avea o tumoră cerebrală – ramolitului ăluia de doctor Haskell nu-i trecuse o clipă prin minte ideea asta, când era vorba de un tânăr altminteri sănătos, abia ieşit din adolescenţă) înnebuni de-a binelea. Nu era tocmai o dimineaţă norocoasă pentru Claudette Sanders sau pentru Chuck Thompson; la o adică, nu era norocoasă pentru nimeni din Chester’s Mill.

Dar puţini au fost chiar atât de ghinionişti ca fosta prietenă a lui Frank DeLesseps.

4

Totuşi, *a avut* două gânduri semi-coerente, în timp ce stătea rezemată de stâlpul scării, uitându-se la ochii lui ieşiţi din orbite şi la felul în care îşi muşca limba – atât de tare, încât dinţii i se înfigeau în carne.

„E nebun. Să sun la poliţie până nu-mi face ceva şi mai rău…“

Se răsuci s-o ia la goană spre bucătărie, unde telefonul de pe perete nu aştepta decât să smulgă receptorul din furcă, să apese pe 911 şi să-nceapă să zbiere. Făcu doi paşi, după care se împiedică de prosop. Îşi regăsi repede echilibrul – în liceu, fusese suporteriţă şi aptitudinile de-atunci încă nu le pierduse –, dar tot prea târziu era.

Capul îi fu smucit înapoi, iar picioarele-i zburară înaintea trupului. Junior o înşfăcase de păr.

O trase cu putere spre el. Ardea tot, ca şi cum ar fi avut febră. Angie îi simţi bătăile inimii: iuţi-iuţi, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu sine.

— *Târfă mincinoasă!* îi răcni el în ureche. Urletul i-a străpuns ţeasta cu un junghi de durere.

Angie ţipă şi ea, dar sunetul părea slab şi nevolnic, pe lângă mugetul lui. Apoi, îi simţi braţele cuprinzând-o de mijloc, pentru a o împinge pe culoar cu o viteză dementă, fără să mai atingă mocheta decât cu vârfurile picioarelor. Îi trecu prin minte că parc-ar fi fost statueta de pe capota unei maşini scăpate de sub control, după care ajunseră în bucătărie, care era inundată de lumina puternică a soarelui.

Junior urlă din nou. De data asta, nu de furie, ci de durere.

5

Lumina îl omora, îi frigea creierii, smulgându-i răgete, dar nu se lăsă oprit doar de atâta lucru. Era prea târziu pentru aşa ceva.

O împinse spre masa cu tăblie Fromica, fără să încetinească. Marginea o izbi în stomac, după care masa alunecă pe duşumea, oprindu-se în perete. Zaharniţa şi solniţa zburară care-ncotro. Expiră scurt, cu un gâfâit puternic. Ţinând-o de talie cu un braţ şi de şuviţele părului ud cu mâna cealaltă, Junior o răsuci în loc, apoi o trânti peste frigiderul Coldspot. Angie se lovi atât de tare, încât magneţii săriră de pe uşă. Avea faţa amorţită şi palidă ca hârtia. Îi curgea sânge din nas şi din buza de jos, contrastând viu cu albeaţa pielii. Junior îi zări ochii abătându-se spre suportul de cuţite de pe bufet şi, când Angie încercă să se ridice, o lovi cu toată forţa cu genunchiul în mijlocul feţei. Se auzi un trosnet înfundat, ca şi cum cineva ar fi scăpat pe jos, în altă cameră, un obiect mare de porţelan – un platou sau ceva în genul ăsta.

„Asta trebuia să-i fac şi lui Dale Barbara“, îşi zise el, în timp ce se retrăgea cu un pas, apăsându-şi podurile palmelor peste tâmplele dureroase. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Îşi muşcase rău limba – pe bărbie-i curgea sânge,

picurând pe jos –, dar nu-şi dădea seama. Durerea de cap era prea intensă.

Angie zăcea cu faţa în jos printre magneţii desprinşi de pe frigider. Pe cel mai mare scria: CE-ŢI INTRĂ AZI PE GURĂ MÂINE VA IEŞI PE CUR. Părea leşinată, dar dintr-odată începu să tremure din tot trupul. Degetele îi tresăltau ca şi cum s-ar fi pregătit să cânte la pian o partitură complexă. *(„Singurul instrument la care-a cântat vreodată curva asta-i fluieru' dintre craci",* îşi spuse el.) Apoi, picioarele începură să i se zbată, iar braţele le urmară exemplul. Acum dădea impresia că încerca să fugă de el înot. Făcea o împuţită de criză.

— Termină! strigă Junior.

Apoi, în timp ce Angie făcea pe ea:

— Termină odată! *Termină cu circu', vaco!*

Se lăsă în genunchi, deasupra capului ei, care se bâţâia în sus şi-n jos. Lovea repetat duşumeaua cu fruntea, ca unul din călăreţii ăia de cămile care-l salută pe Allah.

— Termină! *Termină-n morţii mă-tii!*

Angie începu să scoată un fel de mârâit. Era surprinzător de puternic. Hristoase, dac-o auzea cineva? Dacă-l prindeau acolo? N-ar fi fost totuna cu a-i explica lui taică-său de ce se lăsase de şcoală (lucru pe care Junior încă nu avusese curaj să-l facă). De data asta avea să fie mai rău decât să i se taie trei sferturi din alocaţie pentru bătaia aia nenorocită cu bucătarul – bătaie pe care ştoarfa *asta* bună de nimic o provocase. De data asta, Jim Rennie cel Mare n-avea să-i mai facă din vorbe pe şeful Perkins şi pe ceilalţi gabori. Putea să iasă o…

Brusc îi răsări în minte o imagine cu pereţii de un verde mohorât ai închisorii de Stat Shawshank. Nu putea să se ducă acolo, avea toată viaţa înaintea lui. Şi totuşi, asta urma să se întâmple. Chiar dacă-i închidea gura acum, tot acolo ajungea. Fiindcă boarfa ar fi vorbit mai târziu. Ba încă i-ar fi vorbit şi mutra – care arăta mult mai nasol decât a lui Barbie, după cotonogeala din parcare.

Doar dacă nu-i închidea gura pe veci.

Junior o apucă de păr, ca s-o ajute să se dea ca lumea cu capul de duşumea. Spera s-o lase leşinată, ca să poată termina mai repede… mă rog, ce-avea de terminat… dar criza nu făcu decât să se agraveze. Angie începu să lovească frigiderul cu picioarele, iar magneţii rămaşi căzură şi ei de pe uşă.

Atunci Junior îi dădu drumul la păr şi o înhăţă de gât.

— Iartă-mă, Ange, spuse el, nu aşa trebuia să iasă…

De fapt, nu-i părea deloc rău. Era doar speriat şi sfâşiat de dureri şi convins că zvârcoleala ei, în bucătăria aia oribil de luminoasă, n-avea să se mai termine niciodată. Degetele începeau să-i obosească. De unde să fi ştiut că era atât de greu să sugrumi pe cineva?

Undeva, departe spre sud, se auzi o bubuitură. Ca şi cum cineva ar fi tras cu o puşcă de mare putere. Junior nu-i dădu nicio atenţie. Strânse şi mai tare şi, în sfârşit, zbaterile lui Angie începură să slăbească. Undeva mult mai aproape – în casă, la parter – se auzi un clinchet slab. Ridică privirea, făcând ochii mari, convins că era soneria. Cineva auzise zarva şi chemase sticleţii. Îi exploda capul, avea senzaţia că-şi scrântise toate degetele – şi totul, degeaba. Prin minte îi străfulgeră o imagine cumplită: Junior Rennie escortat în tribunalul din comitatul Castle, la primul interogatoriu, cu capul acoperit de vestonul sport al vreunui copoi.

Apoi, recunoscu sunetul. Era acelaşi pe care-l scotea şi computerul lui, când se întrerupea curentul şi trecea pe alimentarea de la acumulator.

Bing… bing… bing…

„Room service, am şi eu o comandă…“, îşi spuse, în timp ce o strângea de gât, cu toată puterea. Angie nu se mai mişca, însă Junior nu-i dădu drumul încă vreun un minut, cu capul întors într-o parte, încercând să evite mirosul de rahat. Tipic pentru ea, să lase o porcărie de-asta ca dar de adio! Tipic pentru toate. Femeile! Femeile şi păsăricile lor!

Nimic altceva decât nişte muşuroaie păroase! Şi mai şi zic că *bărbaţii* sunt problema!

6

Stătea în picioare lângă trupul ei, plin de sânge şi de căcat şi, cu siguranţă, mort, întrebându-se ce să facă în continuare, când dinspre sud se auzi încă o bubuitură îndepărtată. Asta nu mai era puşcă; răsunase mult prea tare. O explozie. Poate că avionaşul ăla fiţos al lui Chuck Thompson tot se prăbuşise până la urmă. N-ar fi fost imposibil; într-o zi când porneşti cu gândul să urli puţin la o muiere – doar să-i ţii o mică predică, nimic mai mult – şi te pomeneşti c-o *omori,* orice e cu putinţă.

O sirenă de poliţie începu să se tânguie. Junior nu se îndoia că după el veneau. Cineva se uitase pe fereastră şi-l văzuse. Acest gând îl făcu să între în priză şi să acţioneze. Porni pe hol spre uşa din faţă, ajungând până la prosopul pe care i-l zburase de pe cap cu prima palmă, apoi se opri. Dacă veneau într-acolo, atunci aveau să între prin faţă. Parcă şi vedea girofarurile alea noi cu leduri, înfigându-i săgeţi de durere în bietul creier deja făcut chisăliţă…

Se răsuci în loc şi fugi înapoi în bucătărie. Înainte de a păşi peste trupul lui Angie, se uită în jos – nu se putea abţine. În clasa întâi, el şi Frank o trăgeau uneori de cozi, iar ea scotea limba la ei şi se uita cruciş. Acum, ochii îi ieşeau din orbite ca nişte bile vechi şi avea gura plină de sânge.

„Eu am făcut asta? Chiar am făcut-o?“

Da. O făcuse. Şi până şi acea singură privire fugară era de ajuns ca să explice de ce. Din cauza dinţilor ălora de căcat. A securilor ălora cât toate zilele.

O a doua sirenă se alătură celei dintâi, apoi şi a treia. Dar se îndepărtau. Slavă Domnului, mergeau în altă parte. Se îndreptau spre sud, pe Main Street, în direcţia de unde se auziseră bubuiturile.

Şi totuşi, Junior nu încetini pasul. Se furişă prin curtea din spate a familiei McCain, fără să-şi dea seama că oricine l-ar fi văzut întâmplător s-ar fi prins imediat că avea ceva pe conştiinţă (noroc că nu se uita nimeni). Dincolo de roşiile lui LaDonna se afla un gard înalt de scânduri şi o poartă. Poarta avea lacăt, dar acesta atârna desfăcut, în belciug. În toţi anii copilăriei şi ai hoinărelilor pe-acolo, Junior nu-l văzuse niciodată încuiat.

Deschise poarta. În spatele ei se întindea o pădurice plină de bălării, cu o cărare coborând spre clipocitul slab al râului Prestile. Odată, când avea treisprezece ani, Junior îi pândise pe Frank şi pe Angie cum stăteau pe poteca aia şi se sărutau. Ea îl ţinea cu braţele pe după gât, el îi strângea sânul în palmă, iar Junior înţelesese: copilăria era pe terminate.

Se aplecă şi vomă în apa curgătoare. Lucirile razelor de soare pe valuri jucau răutăcios, oribil. Apoi, vederea i se limpezi îndeajuns ca să distingă Peace Bridge, mai la dreapta. Băieţii care pescuiau plecaseră, dar văzu două maşini de poliţie gonind pe Town Common Hill.

Sirena oraşului începu să urle. Generatorul de la primărie intrase în funcţiune, ca întotdeauna în timpul penelor de curent, trimiţându-şi cu ajutorul sirenei mesajul decibelic despre dezastru. Junior gemu şi-şi acoperi urechile.

Peace Bridge era, de fapt, doar o pasarelă pietonală acoperită, acum şubredă şi lăsată în jos. Denumirea lui adevărată era Pasajul Alvin Chester, dar i se spunea Peace Bridge începând din 1969, când nişte tineri (pe-atunci toată lumea din oraş se întreba cine or fi fost), pictaseră pe o parte a pasarelei un simbol mare al păcii, cu vopsea albastră. Mai era şi acum acolo, deşi între timp se decolorase aproape complet. Poliţia blocase accesul la ambele capete cu benzi în X pe care scria TRECEREA INTERZISĂ, dar puntea continua să fie folosită. De câte două-trei ori pe săptămână, noaptea, unii agenţi din

Brigada Antivagabondaj a şefului Perkins luminau interiorul pasarelei cu lanterne, de la un capăt sau de la celălalt – niciodată de la amândouă în acelaşi timp. Nu voiau să-i aresteze pe tinerii care beau şi se mozoleau, ci doar să-i alunge. În fiecare an, la şedinţa generală a primăriei, se găsea cineva să propună ca Peace Bridge să fie demolat, altcineva spunea să fie renovat, şi ambele variante erau înregistrate. Se pare, însă, că oraşul avea propria voinţă secretă – şi anume, ca Peace Bridge să rămână exact aşa cum era.

Acum, Junior Rennie se bucura de acest lucru.

Străbătu cu greutate malul nordic al râului Prestile, până ajunse sub pod – sirenele poliţiei se pierdeau în depărtare, dar cea a oraşului urla la fel de tare – şi urcă până pe Strout Lane. Se uită în ambele direcţii, apoi trecu în pas alergător pe lângă inscripţia „DRUM ÎNFUNDAT, POD ÎNCHIS“. Se strecură pe sub benzile galbene încrucişate, pierzându-se în penumbră. Razele de soare pătrundeau prin acoperişul găurit, aşternând pete de lumină pe scândurile tocite de jos, dar după văpaia orbitoare din bucătăria iadului, semiîntunericul de aici era o adevărată binecuvântare. Pe grinzile de sub acoperiş gurluiau porumbei. Cutii de bere şi sticle de brandy cu aromă de cafea Allen’s zăceau împrăştiate pe lângă pereţii de lemn.

„În veci n-o să scap. Nu ştiu dac-am lăsat ceva de la mine sub unghiile ei, nu mai ţin minte dacă m-a zgâriat sau nu, dar sângele meu e acolo. Şi amprentele. N-am decât două posibilităţi, pe bune: sau fug, sau mă predau.“

Ba nu, mai avea şi o a treia soluţie: putea să se sinucidă.

Trebuia să ajungă acasă. Să tragă toate draperiile din camera lui, până devenea întunecoasă ca o peşteră. Să mai ia un Imitrex, să se culce, chiar să şi doarmă puţin. Apoi, poate era în stare să gândească… Şi dacă veneau să-l salte în timp ce dormea? Păi, asta l-ar fi scutit de problema alegerii între Soluţia #1, Soluţia #2 şi Soluţia #3.

Junior traversă scuarul oraşului. Cineva – un bătrân pe care nu-l recunoştea decât vag – îl apucă de braţ, întrebându-l:

— Ce e, Junior? Ce se-ntâmplă?

Clătină din cap, dând la o parte mâna bătrânului, şi-şi văzu de drum.

În spatele lui, sirena oraşului urla de parc-ar fi venit sfârşitul lumii.

ŞOSELE ŞI POTECI

1

În Chester’s Mill apărea un ziar săptămânal numit *Democratul* – ceea ce era o dezinformare, întrucât patronatul şi administraţia (ambele aparţinându-i redutabilei Julia Shumway) erau republicane până-n măduva oaselor. Manşeta arăta astfel:

DEMOCRATUL DE CHESTER’S MILL
Fondat 1890
În slujba „Orăşelului care seamănă cu-o cizmă!“

Dar şi motto-ul dezinforma. Chester’s Mill nu semăna cu o cizmă; arăta ca şoseta sport a unui copil, o şosetă aşa de murdară că dac-o lăsai din mână stătea singură-n picioare. Deşi era tangent cu oraşul mult mai mare şi mai prosper, Castle Rock, la sud-vest (unde era călcâiul şosetei), The Mill era, de fapt, înconjurat de patru localităţi mai mari ca suprafaţă, dar cu populaţie mai redusă: Motton, la sud şi sud-est; Harlow, la est şi nord-est; neîncorporatul TR-90 la nord; şi Tarker’s Mills, la vest. Chester’s şi Tarker’s mai erau numite uneori şi Twin Mills, şi împreună – pe vremea când fabricile de textile din centrul şi vestul statului Maine mergeau din plin – transformaseră râul Prestile într-un şuvoi de lături poluate şi fără peşti, care-şi schimba culoarea aproape zilnic, de la un loc la altul. În zilele acelea, puteai porni din Tarker’s cu o canoe, pe o apă verde, pentru ca la ieşirea din Chester’s Mill şi intrarea în Motton să fie de un galben viu. În plus, dacă aveai o canoe din lemn, era posibil ca vopseaua de sub linia de plutire să dispară.

Dar ultima dintre acele fabrici poluante şi profitabile se închisese în 1979. Culorile stranii dispăruseră de pe Prestile, iar peştii reveniseră, deşi rămânea de văzut dacă

erau recomandabili sau nu consumului uman. *(Democratul* votase: *Da!)*

Populaţia oraşului era sezonieră. Între Memorial Day şi Labor Day, se apropia de cincisprezece mii. În restul anului, oscila cu puţin peste sau sub două mii, în funcţie de ratele natalităţii şi mortalităţii la Catherine Russell, considerat a fi cel mai bun spital aflat la nord de Lewiston.

Dacă-i întrebai pe cei din timpul verii câte drumuri intrau şi ieşeau din Chester's Mill, majoritatea spuneau că erau numai două: Şoseaua 117, care ducea spre Norway şi South Paris, şi Şoseaua 119, ca trecea prin centrul oraşului Castle Rock şi-şi continua drumul către Lewiston.

Localnicii cu o vechime de minimum zece ani ar fi putut numi cel puţin încă opt, toate asfaltate şi cu câte două benzi, de la Black Ridge Road şi Deep Cut Road, care duceau în Harlow, până la Pretty Valley Road (da, era la fel de drăguţ ca numele), care ocolea spre nord până în TR-90.

Cei care stăteau acolo de treizeci de ani sau chiar mai mult, dacă li se dădea timp de gândire (eventual în încăperea din spate de la Brownie's Store, unde încă mai exista o sobă cu lemne), ar fi menţionat încă o duzină, cu nume atât sfinte (God Creek Road), cât şi profane (Little Bitch Road, care pe hărţile topografice locale era marcat doar cu un număr).

Cel mai vechi cetăţean din Chester's Mill, la data care a ajuns să fie cunoscută ca Ziua Domului, era Clayton Brassey. Era şi cel mai bătrân locuitor al comitatului Castle şi, ca atare, deţinător al Bastonului „Boston Post". Din păcate, nu mai ştia ce era acela un Baston „Boston Post", sau măcar cine anume era *el* însuşi. Uneori, o lua pe stră-strănepoata sa Nell drept soţia lui, moartă de patruzeci de ani, iar *Democratul* încetase să ia interviul anual cu „decanul de vârstă" în urmă cu trei ani. (Cu ultima ocazie, întrebat fiind despre secretul longevităţii sale, Clayton răspunsese: „Unde mi-e cina de Botez?") Senilitatea începuse să-l învăluie cu repeziciune la scurt timp după

sărbătorirea centenarului; în acea zi de douăzeci şi unu octombrie avea o sută cinci ani. Cândva, fusese un tâmplar priceput, specializat în scrinuri, balustrade şi basoreliefuri decorative. În ultima vreme, specialităţile sale includeau consumul de budincă Jell-O fără să-i iasă pe nas şi, ocazional, capacitatea de a ajunge la toaletă înainte de a lepăda câteva gogoloaie cu fire de sânge în comodă.

Dar, în floarea vârstei – pe la optzeci şi cinci de ani, să zicem – ar fi putut enumera aproape toate drumurile care intrau şi ieşeau din Chester's Mill, ajungând la un total de treizeci şi patru. Majoritatea erau desfundate, multe căzuseră pradă uitării, şi aproape toate cele uitate şerpuiau prin hăţişurile dese ale pădurilor de pe terenurile aparţinând firmelor Diamond Match, Continental Paper Company şi American Timber.

Şi, de Ziua Domului, cu puţin timp înainte de amiază, toate se închiseră.

2

Pe cele mai multe dintre acele drumuri nu se petrecuse vreodată ceva atât de spectaculos ca explozia avionului Seneca V şi dezastrul care a urmat, dar probleme tot erau. Nici n-aveau cum să nu fie. Când în jurul unui oraş întreg se înalţă dintr-odată echivalentul unui zid de piatră invizibil, obligatoriu apar şi problemele.

Exact în clipa când marmota cădea tăiată-n două, acelaşi lucru se întâmpla cu o sperietoare de ciori de pe plantaţia de dovleci a lui Eddie Chalmers, nu departe de Pretty Valley Road. Sperietoarea se afla exact pe linia de demarcaţie dintre localităţile Chester's Mill şi TR-90. Statutul ei divizat îl amuzase dintotdeauna pe Eddie, care o numea Sperietoarea Fără De Ţară[{1}] pe scurt, Mr. SFDT. O jumătate din Mr. SFDT a căzut în The Mill; cealaltă jumătate a căzut „pe TR", cum ar fi zis localnicii.

Peste câteva secunde, un stol de ciori zburând spre dovlecii lui Eddie (ciorile nu se temuseră niciodată de Mr. SFDT) se izbi de ceva aflat într-un loc unde înainte nu fusese nimic. Cele mai multe dintre păsări îşi frânseră gâturile şi căzură în grămăjoare negre pe Pretty Valley Road şi pe câmpiile aflate de-o parte şi de cealaltă. Păsările de pretutindeni, în ambele laturi ale Domului, se loveau şi cădeau moarte; trupurile lor aveau să fie unul dintre indicatorii prin care să se traseze în cele din urmă obstacolul.

Pe God Creek Road, Bob Roux săpase la cartofi. A intrat în casă pentru prânz (mai cunoscut ca masa de „şină“, cum se spunea prin partea locului la cină), călare pe vechiul său tractor Deere, ascultând muzică la iPod-ul nou-nouţ primit în dar de la soţia lui cu ocazia zilei de naştere – care avea să se dovedească a fi şi ultima. Avea casa la doar opt sute de metri distanţă de răzorul cu cartofi –, dar, din păcate pentru el, tarlaua era în Motton, iar casa lui, în Chester’s Mill. S-a ciocnit de obstacol cu şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră, în timp ce-l asculta pe James Blunt cântând *You’re Beautiful.* Strângea foarte slab volanul în mâini, căci putea vedea drumul ca-n palmă până la el acasă şi era complet liber. Aşadar, când tractorul s-a oprit violent, cu remorca făcând un salt pentru ca apoi să cadă la loc, Bob a fost aruncat peste motor, drept în Dom. iPod-ul îi explodă în buzunarul larg de pe pieptarul salopetei, dar Bob nici nu simţi. Îşi fractură gâtul şi craniul în nimicul de care se izbise şi nu peste mult timp muri, căzut la pământ lângă una dintre roţile mari ale tractorului, care încă se mai învârtea încet. Ştiţi, doar, că nimic nu goneşte ca un Deere.

3

Motton Road nu intra pe nicăieri, efectiv, în localitatea Motton; se întindea doar până la limita oraşului Chester’s Mill. Acolo se aflau câteva locuinţe rezidenţiale noi, într-o

zonă numită, cam de prin 1975, Eastchester. Proprietarii erau nişte oameni de vreo treizeci-patruzeci de ani care făceau naveta în Lewiston-Auburn, unde lucrau pe lefuri bune, mai mult în funcţii de birou. Toate aceste case erau în Chester's Mill, dar multe dintre ele aveau curţile din spate în Motton. Aşa stăteau lucrurile şi cu locuinţa soţilor Jack şi Myra Evans, aflată pe Motton Road, la numărul 379. Myra avea în spatele casei o grădină de zarzavaturi şi, cu toate că-şi recoltase în cea mai mare parte legumele, dincolo de dovlecii rămaşi (şi stricaţi de-a binelea) se mai aflau câteva exemplare dolofane de Blue Hubbard. Femeia tocmai se apleca spre unul dintre aceştia când se prăvăli Domul şi, cu toate că genunchii ei erau în Chester's Mill, întâmplător voia să culeagă un Blue Hubbard aflat cam la treizeci de centimetri dincolo de linia de demarcaţie cu Motton.

Nu ţipă, căci nu simţise nicio durere – nu în primul moment. Impactul fusese prea rapid, tăios şi precis.

Jack Evans se afla în bucătărie, unde bătea ouă pentru o *frittata* de amiază. Din boxele LCD răsuna *„North American Scum",* iar Jack cânta şi el, când o voce slabă îl chemă pe nume, din spatele casei. În prima clipă, nici n-o recunoscu ca fiind a femeii care-i era soţie de paisprezece ani; suna ca a unui copil. Dar, când se întoarse, văzu că era într-adevăr Myra. Stătea în uşă, ţinându-şi braţul drept peste mijloc. Umpluse pardoseala cu noroi, lucru total nefiresc din partea ei. De obicei, se descălţa la intrare. Cu mâna stângă, într-o mănuşă de grădinărit murdară, şi-o ţinea pe dreapta, iar printre degetele pline de pământ curgea ceva roşu. La început, Jack crezu că era suc de coacăze, dar numai o clipă. Era sânge! Scăpă din mâini vasul cu ouă, care se făcu ţăndări pe duşumea.

Myra îi rosti din nou numele, cu aceeaşi voce de copil, slabă şi tremurătoare.

— Ce s-a-ntâmplat? Myra, ce-ai păţit?

— Am avut un accident… răspunse ea, arătându-i mâna dreaptă.

Atâta doar că nu mai avea mănuşa pereche a celei stângi – şi nici mâna. Doar un ciot însângerat. Cu un zâmbet nesigur, mai adăugă:

— Ups…

Ochii i se dădură peste cap. Între picioare, blugii de grădinărit începură să i se ude. Apoi îi cedară genunchii, şi căzu. Sângele care-i şiroia din încheietura secţionată – cu precizia unei intervenţii chirurgicale demonstrative – se amestecă imediat cu ouăle bătute.

Când Jack îngenunche lângă ea, un ciob al castronului i se înfipse adânc în genunchi. Abia dacă observă, deşi avea să şchiopăteze de acel picior până la moarte. O apucă de antebraţ şi strânse cu putere. Cumplitul şuvoi de sânge slăbi, dar nu se opri. Jack îi smulse cureaua din găici şi i-o înfăşură în jurul antebraţului. Această măsură avu efect, dar Jack nu reuşi să încheie cureaua; catarama depăşea cu mult găurile.

— Hristoase… spuse el în bucătăria mută. Hristoase…

Îşi dădu seama că era mai întuneric decât înainte. Se oprise curentul. Auzea computerul din birou lansându-şi semnalul de alarmă. Staţia LCD de pe bufet mergea mai departe, căci se alimenta cu baterii. Nu că lui Jack i-ar mai fi păsat; numai la muzica techno nu-i mai stătea capul.

Atât de mult sânge… Atâta sânge…

Din minte îi pieriră orice întrebări despre felul în care Myra rămăsese fără o mână. Avea probleme mai urgente. Nu putea da drumul garoului improvizat, ca să se ducă la telefon; hemoragia ar fi reînceput, iar femeia putea fi deja la un pas de moarte. Trebuia s-o ia cu el. Încercă s-o tragă de bluză, dar mai întâi poalele acesteia ieşiră din pantaloni, apoi gulerul începu s-o sugrume – îi auzea respiraţia înăsprindu-se. Atunci, îşi înfăşură pe mână părul ei lung, castaniu, şi începu s-o târască spre telefonul stil caveman.

Era celular şi funcţiona. Formă 911. Suna ocupat.

— Nu se poate! strigă el spre bucătăria unde nu mai ardea nicio lumină, deşi formaţia cânta mai departe, din

boxe. Nouă-unşpele mă-sii nu poate fi *ocupat!*

Apăsă pe redial.

Ocupat.

Rămase cu spatele rezemat de bufet, strângând din răsputeri garoul în mână, cu privirea spre amestecul de ouă şi sânge, în timp ce tot apăsa iar şi iar pe redial, pentru ca de fiecare dată să-i răspundă acelaşi înnebunitor *tii-tii-tii…* Ceva bubui nu foarte departe, dar Jack abia auzi, peste muzica din boxe, care răsuna destul de tare (iar explozia avionului Seneca nici măcar nu-i ajunse la urechi). Ar fi vrut să închidă staţia, dar ca să ajungă la buton trebuia s-o ridice pe Myra. S-o ridice sau să dea drumul curelei pentru câteva secunde. Şi nu voia să facă niciuna, nici alta. Aşa că rămase pe loc, în timp ce *North American Scum se* termina şi începea *Someone Great,* iar *Someone Great* fu urmat de *All My Friends,* şi după alte câteva piese, CD-ul, intitulat *Sound of Silver,* se termină în sfârşit. Şi atunci, când se lăsă tăcerea, spartă numai de sirenele poliţiei din depărtare şi semnalele neîntrerupte ale computerului din casă, Jack îşi dădu seama că soţia, lui nu mai respira.

„Da' eu voiam să gătesc“, îşi zise el. *„O masă bună, la care să nu te jenezi s-o inviţi nici chiar pe Martha Stewart…“*

Aşezat lângă bufet, cu garoul încă în mână (ar fi fost prea dureros să dea drumul curelei), cu pantalonii tot mai plini de sânge din rana de la genunchi, Jack Evans strânse la piept capul soţiei sale şi începu să plângă.

4

Nu prea departe, pe un drum forestier părăsit de care nu şi-ar mai fi adus aminte nici chiar bătrânul Clay Brassey, o căprioară căuta mlădiţe fragede la marginea Mlaştinii Prestile. Întâmplător, îşi întinsese gâtul peste linia de demarcaţie dintre The Mill şi Motton, iar la căderea

Domului, capul i se rostogoli la pământ. Retezat atât de precis, încât căprioara parcă fusese ghilotinată.

5

Am dat ocol şosetei care conturează Chester’s Mill, ajungând înapoi la Şoseaua 119. Şi constatăm că, graţie magiei narative, n-a trecut nici măcar o secundă de când bărbatul trecut de şaizeci de ani din Toyota a izbit în plin ceva invizibil, dar foarte dur şi şi-a rupt nasul. Acum stă aşezat şi se uită la Dale Barbara cu cea mai mare uimire. Un pescăruş, probabil pe ruta sa zilnică între gustosul bufet de la groapa de gunoi din Motton şi cel doar o idee mai puţin gustos al periferiilor oraşului Chester’s Mill, cade ca o piatră la niciun metru de şapca Sea Dogs a şoferului, care o ridică, o scutură de praf şi şi-o pune la loc pe cap.

Cei doi oameni ridică privirea în direcţia de unde a căzut pasărea şi văd încă un lucru de neînţeles din acea zi care se va vădi plină de ciudăţenii.

6

Primul gând al lui Barbie fu acela că vedea o imagine remanentă a exploziei avionului – la fel cum uneori observi un punct albăstrui plutind prin aer, după ce în faţa ta a fulgerat un bliţ fotografic. Numai că acela nu era un punct, nu era nici albastru şi, în loc de a-i urma direcţia privirii când şi-o muta în altă parte – de astă dată, spre omul de lângă el –, rămase pe cer, exact în acelaşi loc.

Sea Dogs se uita în sus, frecându-se la ochi. Părea să fi uitat de nasul rupt, de buzele umflate şi de sângele care-i curgea din frunte. Se ridică în picioare, aproape pierzându-şi echilibrul din cauza felului în care îşi ţinea capul dat pe spate.

— Asta ce mai e? întrebă el. Ce naiba-i chestia asta, dom’le?

O pată mare şi neagră – în forma unei flăcări de lumânare, dacă-ţi foloseai serios imaginaţia – se aşternuse peste albastrul cerului.

— O fi… un nor…? continuă Sea Dogs.

Tonul lui nehotărât dădea de înţeles că se îndoia profund.

Barbie răspunse:

— Cred că…

Chiar nu voia să-şi audă propriul glas spunând: „Cred că-i locul în care s-a lovit avionul.“

— Că *ce?* insistă Sea Dogs – dar, înainte ca Barbie să poată răspunde, o cioară măricică trecu pe la cinci metri deasupra lor. Nu se izbi de nimic – sau, în orice caz, de nimic vizibil –, dar căzu în apropierea pescăruşului.

— Ai *văzut?* exclamă Sea Dogs.

Barbie dădu din cap, apoi arătă spre iarba uscată care ardea la câţiva paşi în stânga. Din acel loc, şi de la alte două-trei focuri din dreapta drumului, se înălţau coloane de fum gros, amestecându-se cu cel emanat de bucăţile din Seneca, dar flăcările nu se întindeau prea departe; în ajun plouase, aşa că iarba era încă umedă. Mare noroc, altfel focul s-ar fi răspândit în ambele direcţii.

— Da’ pe-*asta* ai văzut-o? întrebă Barbie.

— Căca-m-aş împrăştiat… murmură Sea Dogs, după ce se uită lung în ambele direcţii.

Focul pârjolise o porţiune de teren cam de patru sute de metri pătraţi, avansând până aproape vizavi de locul unde Barbie şi Sea Dogs stăteau faţă-n faţă. Iar de acolo se întindea – la vest, spre marginea şoselei, iar la est, pe păşunea de patru pogoane a unei mici ferme de vaci – nu aiurea, aşa cum se răspândesc în mod normal focurile de iarbă uscată, ba înaintând într-un loc, ba rămânând puţin în urmă altundeva, ci în linie dreaptă.

Alt pescăruş veni în zbor spre ei, îndreptându-se mai degrabă către Motton decât spre The Mill.

— Ia uite, remarcă Sea Dogs. Fii atent la pasărea aia.

— Poate n-o să păţească nimic, răspunse Barbie, ridicând privirea, cu mâna streaşină la ochi. Poate că ce-o fi acolo îi opreşte numai când vin dinspre sud.

— M-aş îndoi, dacă e să mă iau după avionul făcut praf de colo, replică Sea Dogs, vorbind pe tonul gânditor al unui om profund depăşit de situaţie.

Pescăruşul se lovi de barieră şi căzu drept pe bucata cea mai mare a avionului în flăcări.

— Îi opreşte din ambele direcţii, constată Sea Dogs.

De data asta, tonul lui era acela al unui om căruia i s-a confirmat o convingere fermă, dar până acum nedovedită.

— I-un soi de câmp de forţă, ca-n filmele alea cu *Star Trick.*

— *Trek,* îl corectă Barbie.

— Ce?

— Căcat! continuă Barbie, privind peste umărul lui Sea Dogs.

— Hmm? făcu acesta, întorcând şi el capul. Auleo, *băga*-mi-aş!

Se apropia un camion. Unul mare, încărcat cu buşteni uriaşi, mult peste limita legală. Mai şi gonea cu o viteză peste cea legală. Barbie încercă să calculeze distanţa de frânare a unui asemenea mastodont şi constată că nu putea nici măcar cu aproximaţie.

Sea Dogs o luă la fugă spre Toyota, pe care o lăsase în diagonală peste linia întreruptă a şoselei. Tipul de la volanul camionului – poate îndopat cu pastile, poate afumat de metadonă, poate doar prea tânăr, prea grăbit şi prea convins că era nemuritor – îl văzu şi claxonă. Nu încetinea.

— *Să mă fut la semnal!* ţipă Sea Dogs, în timp ce se repezea la volanul maşinii. Porni motorul şi scoase Toyota de pe şosea în marşarier, cu portiera încă deschisă bălăngănindu-se. Micul SUV nimeri în şanţ, cu botul spre cer. În clipa următoare, Sea Dogs sări afară. Se dezechilibră, căzu într-un genunchi, apoi o luă la fugă pe câmp.

Barbie, cu gândul la Seneca V şi la păsări – se prea putea ca mânjitura aia neagră şi ciudată să fie punctul de impact al avionului –, alergă şi el pe pajişte, la început sărind peste flăcările joase şi destul de potolite, şi stârnind cu picioarele norişori de cenuşă neagră. Văzu un adidas bărbătesc – era prea mare pentru o femeie – cu laba piciorului încă înăuntru.

„Pilotul“, îi fulgeră prin minte. Apoi: *„Nu se poate să mai alerg aşa.“*

— *OPREŞTE, IDIOTULE!* îi strigă Sea Dogs camionagiului, cu un glas subţiat de panică, dar era prea târziu pentru asemenea instrucţiuni. Barbie, aruncând o privire peste umăr (nu se putea abţine), avu impresia că şoferul încerca să frâneze în ultima clipă. Probabil văzuse epava avionului. În orice caz, nu era de ajuns. Izbi latura dinspre Motton a Domului cu cel puţin nouăzeci de kilometri pe oră, având o sarcină de aproape douăzeci de mii de kilograme. Cabina se opri instantaneu, dezintegrându-se pe loc. Bena supraîncărcată, prizonieră a inerţiei, îşi continuă mişcarea înainte. Rezervoarele de benzină fură împinse sub trunchiuri, sfărâmându-se cu jerbe de scântei. Când explodară, buştenii erau deja în aer, zburând peste locul unde fusese cabina – care acum arăta ca un acordeon de metal verde. Se împrăştiară înainte şi în sus, loviră peretele invizibil şi ricoşară în toate direcţiile. Flăcările şi fumul negru se înălţau într-un panaş gros. Răsună o bufnitură cutremurătoare, care se rostogoli peste împrejurimi ca un bolovan. Apoi, lemnele începură să cadă din nou în partea dinspre Motton, prăbuşindu-se pe drum şi pe câmpiile din jur ca o ploaie de baghete enorme. Unul nimeri drept în acoperişul SUV-ului lui Sea Dogs, turtindu-l complet, iar parbrizul se risipi pe capotă într-o ploaie de fărâme diamantine. Altul căzu chiar în faţa lui Sea Dogs însuşi.

Barbie se opri din fugă, cu ochii căscaţi.

Sea Dogs se ridică în picioare, căzu iar, se agăţă de buşteanul care fusese cât pe ce să-l zdrobească şi se săltă din nou. Rămase clătinându-se în loc, cu o privire înnebunită. Barbie porni spre el şi, după doisprezece paşi, îl opri ceva ce dădea senzaţia unui zid de cărămizi. Se împletici înapoi, simţind o cascadă caldă ce-i ieşea din nas, peste buze. Îşi frecă faţa cu palma, care i se umplu de sânge, şi-o privi fără să-i vină a crede, apoi o şterse de cămaşă.

Între timp, apăruseră mai multe maşini, venind din ambele direcţii – dinspre Motton şi Chester’s Mill. Trei oameni alergau, încă abia desluşiţi, peste păşune, de la o fermă aflată în celălalt capăt al câmpiei. Câteva dintre maşini claxonau, de parcă asta ar fi rezolvat cumva toate problemele. Prima care ajunse la faţa locului, în partea dinspre Motton, trase pe dreapta, la o distanţă sigură de camionul incendiat. Două femei coborâră, pentru a se uita şocate la coloana de fum şi flăcări, cu mâna streaşină la ochi.

7

— Futu-i, zise Sea Dogs.

Vorbea cu glas slab, sufocat. Se apropie de Barbie, pe câmp, luând-o în diagonală, ca să evite dogoarea focului. O fi depăşit camionagiul toate limitele legale, atât la viteză, cât şi la încărcătură, îşi spuse Barbie, dar cel puţin acum avea parte de adevărate funeralii vikinge.

— Ai văzut unde a căzut buşteanul ăla? Era să-mi facă felu’. Ca pe-o gânganie mă storcea…

— Ai telefon? strigă Barbie, încercând ca să se facă auzit peste vuietul focului.

— În maşină, răspunse Sea Dogs. O să-l caut, dacă vrei…

— Nu, stai! îl opri Barbie.

Un neaşteptat gând eliberator îl făcu să-şi închipuie că totul putea fi doar un vis, felul ăla de vis iraţional în care

mergi cu bicicleta pe sub apă sau îţi povesteşti viaţa sexuală într-o limbă pe care n-ai învăţat-o niciodată, şi totul pare normal.

Primul care ajunse la barieră, în aceeaşi parte cu el, fu un bărbat durduliu are conducea o camionetă GMC veche. Barbie îl recunoscu de la Sweetbriar Rose: Ernie Calvert, fostul manager al Food City, acum ieşit la pensie. Ernie privea cu ochi mari îngrămădeala aprinsă de pe drum, strigând vorbe fără şir în telefonul mobil. Barbie abia-l putea auzi peste zgomotul flăcărilor, dar distinse cuvintele:

— Pare să fie nasol…

Probabil, Ernie vorbea cu poliţia. Sau cu pompierii. Dacă aşa era, Barbie speră să fie departamentul de pompieri din Castle Rock. În garajul mic, dar îngrijit din Chester’s Mill erau două maşini, însă dacă apăreau acolo n-ar fi putut decât să stropească iarba uscată care oricum avea să se stingă în curând de la sine. Camionul aprins era aproape, dar Barbie nu credea că ar fi putut să ajungă la el.

„Visezi“, îşi repetă el. *„Dacă-ţi zici asta încontinuu, n-o să-ţi pierzi minţile.“*

Lângă cele două femei de pe partea dinspre Motton sosiseră acum vreo şase bărbaţi, care-şi fereau şi ei ochii de lumina soarelui. Pe ambele acostamente erau parcate maşini. Tot mai mulţi oameni coborau din ele, alăturându-se grupului. Acelaşi lucru se întâmpla şi pe partea lui Barbie. Parcă s-ar fi deschis două talciocuri concurente, fiecare plin de oferte avantajoase, de-o latură şi de cealaltă a obstacolului nevăzut.

Cei trei oameni de la fermă ajunseră şi ei – proprietarul şi fiii lui adolescenţi. Băieţii alergau cu uşurinţă, dar tatăl lor gâfâia, roşu la faţă.

— În pana mea! exclamă băiatul cel mai mare, alegându-se cu o scatoalcă de la taică-său peste ceafă. Nici măcar nu păru s-o simtă. Ochii aproape că-i ieşeau din orbite. Cel mai mic întinse mâna şi, când fratele său mai mare i-o luă, începu să plângă.

— Ce s-a-ntâmplat… aici? îl întrebă fermierul pe Barbie, întrerupându-se ca să-şi tragă răsuflarea, zgomotos, între cuvintele „întâmplat“ şi „aici“.

Barbie nu-l băgă în seamă. Mergea încet spre Sea Dogs, cu mâna dreaptă ridicată, ca pentru a-i face semn *să se oprească.* Fără o vorbă, Sea Dogs îi urmă exemplul. Când se apropie de locul unde ştia că ar fi trebuit să fie bariera – era de ajuns doar să se uite la ciudata margine dreaptă a pământului ars –, Barbie încetini pasul. Se lovise deja la faţă; n-avea chef s-o păţească din nou.

Dintr-odată, simţi cum îl învăluia o trepidaţie bizară. I se făcu pielea de găină de la glezne pân’ la ceafă, unde firele de păr îi fremătară, încercând să se zbârlească. Boaşele-l furnicau ca două diapazoane în plină vibraţie şi, un moment, simţi în gură un gust acru, metalic.

La cinci paşi de el – şi continuând să se apropie –, Sea Dogs îşi căscă şi mai mult ochii deja holbaţi.

— Ai simţit?

— Da, răspunse Barbie. Da’ acum a trecut. Şi tu?

— A trecut, confirmă Sea Dogs.

Mâinile lor întinse nu se întâlniră, iar Barbie se gândi iar la un geam: era ca atunci când doi oameni îşi pun palmele una peste alta, dintr-o parte şi alta a sticlei, fără a şi le putea atinge cu adevărat.

Îşi trase mâna. Era cea cu care-şi şterse sângele ce-i curgea din nas şi văzu urmele roşii ale degetelor întipărite în aer. Sub ochii lui, sângele începu să se adune în broboane. La fel cum s-ar fi întâmplat pe o suprafaţă de sticlă.

— Doamne Sfinte, şopti Sea Dogs, ce să fie asta?

Barbie nu ştia ce să-i răspundă. Înainte de a apuca să spună ceva, Ernie Calvert îl bătu pe spate.

— Am chemat poliţia, spuse el. Sunt pe drum încoace, da’ la pompieri nu răspunde nimeni, doar un robot care-mi zice să sun la Castle Rock.

— Okay, atunci sună acolo, replică Barbie.

Încă o pasăre căzu la câţiva metri de ei, dispărând în iarba de pe păşune. La vederea ei, lui Barbie îi veni altă idee, probabil inspirată de amintirea vremurilor când mânuise o armă, în cealaltă parte a lumii.

— Dar mai întâi cred c-ar fi mai bine să suni la Garda Naţională Aeriană, în Bangor.

Ernie îl privi cu gura căscată.

— La *Gardă?*

— Numai ei pot interzice traficul aerian peste Chester’s Mill, explică Barbie. Şi cred c-ar fi bine s-o facă imediat.

CE DE PĂSĂRI MOARTE

1

Şeful Poliţiei din Chester’s Mill nu auzise niciuna dintre explozii, deşi se afla afară, greblând frunzele de pe gazonul casei sale de pe Morin Street. Radioul portabil stătea pe capota maşinii Honda a soţiei sale, transmiţând muzică religioasă de la postul WCIK (ultimele trei iniţiale venind de la *Christ Is King),* numit de locuitorii mai tineri ai oraşului *Jesus Radio.* Şi nici auzul nu-i mai era ca altădată – dar al cui era perfect, la şaizeci şi şapte de ani?

Auzi, însă, prima sirenă care risipi liniştea zilei; urechile lui erau acordate pe acea lungime de undă sonoră, la fel ca ale unei mame pentru plânsetele copiilor. Howard Perkins ştia până şi ce maşină era, şi cine o conducea. Doar maşinile trei şi patru mai aveau urlătorile vechi, dar Johnny Trent plecase cu treiul la Castle Rock, împreună cu pompierii, la aplicaţia aia nenorocită. I se spunea „incendiu controlat“, deşi, de fapt, nu era decât o joacă între oameni în toată firea. Aşa că, dintre cele două Dodge-uri rămase, asta de-acum era maşina patru, la volan cu Henry Morrison.

Perkins se opri din greblat şi ascultă, cu capul într-o parte. Sirena se îndepărta, aşa că începu să grebleze din nou. Brenda ieşi în pragul uşii. Aproape toată lumea din The Mill îi spunea Duke – poreclă rămasă din anii de liceu, când nu pierdea niciun film cu John Wayne, la cinematograful Star –, dar Brenda renunţase la scurt timp după căsătorie şi alesese altă poreclă. Una care pe el îl enerva.

— Howie, a căzut curentul. Şi s-au auzit nişte *bubuituri.*

Howie. Mereu, Howie. Ca-n „Uite-l pe Howie“ şi „Poantele lui Howie“ sau „Nu-i viaţă ca a lui Howie!“ încerca să reacţioneze creştineşte – ce mama dracu’, chiar *reacţiona* creştineşte –, dar uneori se întreba dacă acel nume de alint

nu era măcar în parte responsabil pentru jucărioara pe care o purta acum în piept.

— Ce?

Femeia dădu ochii peste cap, se duse la radioul de pe capota maşinii şi apăsă pe buton, întrerupând Corul Norman Luboff în mijlocul cântării „Ce bun prieten ne este Iisus“.

— De câte ori ţi-am zis să nu-ţi pui chestia asta pe maşina mea? O să se zgârie, şi-i scade şi mai mult preţul la second hand.

— Iartă-mă, Bren. Ce spuneai?

— A căzut *curentu’!* Şi a *bubuit* ceva! Cred că într-acolo se ducea şi Johnny Trent.

— Era Henry. Johnny e în The Rock, cu pompierii.

— Ei, care-o fi…

O altă sirenă începu să urle, una de generaţie mai nouă, din cele pe care Duke Perkins le numea în sinea lui Ciripitori. Trebuia să fie maşina doi, Jackie Wettington. Numai Jackie putea fi, în timp ce Randolph stătea la secţie, adică se legăna în balansoar, cu picioarele pe birou, citind *Democratul.* Sau şedea în căcăstoare. Peter Randolph era un copoi cinstit şi putea să fie oricât de dur la nevoie, dar Duke nu-l putea înghiţi. În parte, fiindcă era atât de clar omul lui Jim Rennie, şi-n plus uneori devenea mai dur decât ar fi fost cazul. Dar nu-l înghiţea mai ales pentru că i se părea leneş, şi asta Duke Perkins n-o putea tolera la un poliţist.

Brenda îl privea cu ochi mari. De patruzeci şi trei de ani era nevastă de poliţist şi ştia că două bubuituri, două sirene şi o pană de curent nu anunţau nimic bun. Aşa că tare s-ar mai fi mirat ca peluza să fie greblată în weekendul care urma… Şi la fel de tare să-l vadă pe Howie ascultând cum scumpa lui echipă de fotbal Twin Mills Wildcats o bătea pe cea din Castle Rock…

— Mai bine vezi ce s-a întâmplat, îi propuse. Ceva nu e în regulă. Sper să nu fi murit nimeni.

Howard îşi desprinse telefonul de la centură. Drăcia aia atârna acolo ca o lipitoare, de dimineaţa până seara, dar trebuia să recunoască: îi era mai comod aşa. Nu formă niciun număr, doar se uită la aparat, aşteptând să sune de la sine.

Dar apoi se auzi încă o sirenă Ciripitoare: maşina Unu. Va să zică, pornise şi Randolph. Ceea ce însemna că era ceva foarte serios. Duke nu mai aşteptă să sune telefonul şi vru să-l pună la loc de centură, însă chiar în clipa aia auzi apelul. Era Stacey Moggin.

— *Stacey?*

Ştia că nu era nevoie să urle-n prostia aia, Brenda i-o spusese de-o sută de ori, dar nu se putea abţine.

— Ce *cauţi la secţie sâmbăta dimi…*

— Nu-s la secţie, sunt acasă. M-a sunat Peter şi mi-a zis să-ţi spun că s-a-ntâmplat o belea pe 119, şi-i de rău. Zice că… s-au ciocnit un avion şi-un camion cu lemne… Nu-mi prea dau seama cum se poate, da'… a mai zis ea fără să pară prea convinsă.

Un avion. Iisuse. Acum cinci minute, sau poate chiar puţin mai mult, în timp ce el grebla frunzele şi cânta în ton cu „Ce măreţ eşti…"

— Stacey, era cumva Chuck Thompson? I-am văzut Piper-ul ăla nou zburând mai adineauri. Destul de jos.

— Nu ştiu, şefu, ţi-am zis numai ce-am auzit de la Peter.

Brenda, fată deşteaptă, îşi manevra deja maşina, ca să-i facă loc şefului s-o scoată pe a lui. Pusese aparatul de radio lângă grămăjoara de frunze greblate.

— Okay, Stace. Şi la voi s-a-ntrerupt curentul?

— Da, şi telefoanele. Acum vorbesc de pe mobil. Cred că-i ceva grav, nu?

— Sper să nu fie. Poţi să te duci la secţie şi să stai acolo? Pun pariu că nu e nimeni şi uşile-s vraişte.

— În cinci minute-ajung. Mă găseşti la telefonul fix.

— Recepţionat.

În timp ce Brenda se întorcea pe alee, se porni sirena oraşului, cu sunetul ăla care creştea şi scădea, dându-i mereu lui Duke Perkins senzaţia unui cleşte-n stomac. Totuşi, îşi găsi o clipă ca să-şi cuprindă soţia cu braţul. Brenda nu uita niciodată că Howie îşi găsea mereu timp pentru asta.

— Nu-ţi face griji, Brennie. E programată să sune în cazul unei pene generale de curent. În trei minute o să se oprească. Sau în patru… Nu mai ţin minte…

— Ştiu, dar tot nu pot s-o sufăr. Idiotul ăla de Andy Sanders a pus-o să sune în nouă-unşpe, mai ţii minte? De parcă pe *noi* ne-ar fi luat la ochi următorul avion sinucigaş.

Duke dădu din cap. Andy Sanders chiar *era* un idiot. Din păcate, mai era şi Primul Ales, vesela marionetă Mortimer Snerd din poala Marelui Jim Rennie.

— Scumpo, acum trebuie să mă duc…

— Ştiu.

Totuşi, îl însoţi până la maşină.

— Ce e? Ai aflat?

— Stacey zicea că un camion şi un avion s-au ciocnit pe 119.

Brenda zâmbi ezitant.

— Asta-i o glumă, nu?

— Nu şi dacă avionul avea probleme la motor şi a-ncercat să aterizeze pe şosea.

Surâsul ei păli, iar mâna dreaptă i se ridică între sâni, cu pumnul strâns, într-un gest pe care Howard îl cunoştea bine. Se aşează la volan şi se potrivi cât mai bine în adâncitura pe care propriul lui fund o săpase în scaun – asta cu toate că maşina lui verde închis era destul de nouă… Duke Perkins nu era un slăbănog.

— În ziua ta liberă? protestă Brenda. Zău, nu merită! Şi când te gândeşti că puteai să ieşi la pensie cu categoria maximă!

— Norocul meu, să mă cheme numai sâmbăta, afişă Howard un zâmbet – zâmbetul lui profesional; se anunţa o

zi grea. Bagă-mi un sendviş sau două la frigider, da?

— Numai unul. Te-ai cam îngrăşat. Până şi doctorul Haskell a zis aşa şi el nu ceartă niciodată pe *nimeni.*

— Unul, atunci…

Marşarier… apoi trase iar manşa la punctul mort. Scoase capul pe fereastră, iar Brenda înţelese că soţul ei voia un sărut. Îi dărui unul zdravăn, în timp ce sirena oraşului urla prin văzduhul limpede de octombrie, iar Howard o mângâie pe gât în timp ce gurile le erau unite, chestie care întotdeauna îi dădea fiori, deşi el o mai făcea doar din când în când.

Atingerea lui, acolo, în lumina soarelui: nici pe-asta n-avea s-o uite vreodată.

În timp ce maşina rula pe alee, Brenda strigă ceva în urmă-i. Howard auzi doar o parte. Serios, trebuia să consulte orelistul. N-avea decât să-i dea un aparat auditiv, dacă altfel nu se putea – deşi probabil ăsta avea să fie ultimul motiv pe care-l mai aşteptau Randolph şi Big Jim ca să-i tragă un şut în fundul ăla bătrân.

Duke frână şi se aplecă iar pe fereastră.

— De *ce* să am grijă?

— *De stimulatorul cardiac!* răcni Brenda.

Râzând. Exasperată. Încă-i mai simţea mâna pe gât, mângâindu-i pielea care abia ieri – sau cel puţin aşa i se părea – fusese netedă şi fermă. Sau, poate, alaltăieri, când ascultau KC şi Sunshine Band, nu Jesus Radio.

— Să fii sigură! strigă Howard, pornind din nou.

Când avea să-l vadă din nou, era mort.

2

Billy şi Wanda Debec n-au auzit cele două bubuituri, fiindcă erau pe Şoseaua 117 şi fiindcă se certau. Gâlceava începuse destul de simplu, cu observaţia Wandei că era o zi frumoasă şi răspunsul lui Billy că deja-l durea capul şi nu înţelegea de ce trebuia să se ducă la talciocul de sâmbătă

din Oxford Hills: oricum, n-aveau să găsească acolo decât aceleaşi vechituri dintotdeauna.

Wanda i-a răspuns că dacă nu sugea vreo zece beri în seara trecută nu l-ar fi durut capul.

Billy a întrebat-o dacă numărase cutiile din lada de gunoi (indiferent cât bea, Billy o făcea acasă şi mereu arunca ambalajele la gunoi – asta era mândria vieţii sale, ca şi munca lui de electrician).

Wanda a răspuns că da, le numărase, ba bine că nu. Şi mai mult decât atât…

Ajunseseră până la Patel's Market, în Castle Rock, trecând prin *„Bei prea mult, Billy“* şi *„Prea mă baţi la cap, Wanda“,* apoi *„Mi-a zis mie maică-mea să nu mă mărit cu tine“* şi *„De ce trebuie să fii aşa o scorpie?“* Acesta devenise un schimb de replici destul de uzitat (şi uzat) în ultimii doi ani din cei patru ai căsniciei lor, dar în dimineaţa aceea Billy a simţit dintr-odată că ajunsese la limită. A cotit în parcarea spaţioasă, cu asfaltul încins, a pieţei de vechituri, fără să semnalizeze sau să încetinească, după care a revenit pe 117 fără o singură privire în oglinda retrovizoare, şi cu atât mai puţin peste umăr. În spatele lui, Nora Robichaud claxonă. Cea mai bună prietenă a ei, Elsa Andrews, ţistui din limbă. Cele două femei, ambele surori medicale la pensie, schimbară o privire pe tăcute. Erau prietene de prea multă vreme ca să mai aibă nevoie de cuvinte în asemenea situaţii.

Între timp, Wanda îl întrebă pe Billy unde voia să se ducă.

Billy răspunse că acasă, să tragă un pui de somn. N-avea decât să meargă de capul ei la târgul ăla de căcat.

Wanda observă că fusese cât pe ce să le lovească pe cele două bătrâne (care acum rămâneau rapid în urmă; Nora Robichaud considera că, în lipsa unui motiv întemeiat, viteza peste şaizeci de kilometri pe oră avea origine diavolească).

Billy remarcă faptul că Wanda arăta şi vorbea ca maică-sa.

Wanda îi ceru să-i explice cam ce voia să spună cu asta.

Billy replică zicând că atât mama, cât şi fiica aveau cururi grase şi limbi care erau prinse la mijloc şi se bălăbăneau în ambele direcţii.

Wanda îi spuse lui Billy că era mahmur.

Billy îi spuse Wandei că era urâtă.

Era un schimb de replici echilibrat şi cinstit şi, când trecură linia dintre Castle Rock şi Motton, îndreptându-se spre bariera invizibilă care luase fiinţă la scurt timp după ce Wanda deschisese acea discuţie însufleţită spunând că era o zi frumoasă, Billy conducea cu peste nouăzeci de kilometri pe oră, adică aproape de viteza maximă pe care o putea atinge mica rablă Chevy a Wandei.

— Ce-i cu fumul ăla? întrebă Wanda dintr-odată, arătând spre nord-est, pe unde trecea Şoseaua 119.

— Nu ştiu, replică Billy. S-o fi băşit soacră-mea? continuă el, începând să râdă de propriu-i banc.

Wanda Debec îşi dădu seama că în sfârşit se săturase. Acest lucru limpezi lumea şi viitorul ei într-un mod aproape magic. Tocmai se întorcea spre el, cu vorbele *„Vreau să divorţez“* pe vârful limbii, când ajunseră la linia dintre Motton şi Chester’s Mill, unde izbiră bariera. Maşina era echipată cu perne pneumatice, dar a lui Billy nu se desfăcu, iar a Wandei nu ieşi de tot din locaş. Volanul pătrunse în pieptul lui Billy, cu axul înfigându-i-se în inimă; Billy muri aproape pe loc.

Capul Wandei se lovi de parbriz, iar deplasarea catastrofică a motorului îi rupse un picior (stângul) şi un braţ (dreptul). Nu simţi nicio durere, auzea doar ţipătul continuu al claxonului. Maşina se întorsese oblic pe mijlocul şoselei, cu botul turtit aproape complet, iar Wanda nu mai văzu decât roşu.

Când Nora Robichaud şi Elsa Andrews dădură colţul de la sud (discutau de câteva minute bune, cu însufleţire, despre fumul ce se ridica la nord-est, felicitându-se că-n după-amiaza aceea o luaseră pe şoseaua cea mai degajată),

Wanda Debec se târa în coate peste linia albă. Sângele îi şiroia pe faţă, acoperindu-i-o aproape total. Fusese pe jumătate scalpată de parbrizul spart şi o fâşie uriaşă de piele îi atârna peste obrazul stâng ca o falcă lăbărţată.

Nora şi Elsa se uitară una la alta stupefiate.

— La naiba, am făcut pe mine, declară Nora şi alte cuvinte nu-şi mai spuseră. Elsa se dădu jos în clipa când maşina opri şi alergă spre femeia ameţită. Pentru vârsta ei (tocmai împlinise şaptezeci de ani), Elsa era remarcabil de sprintenă.

Nora lăsă maşina cu motorul pornit şi-şi urmă prietena, împreună, o sprijiniră pe Wanda până la Mercedesul Norei, vechi, dar perfect întreţinut. Jacheta maro a Wandei devenise de un ruginiu noroios, iar mâinile-i arătau de parcă şi le-ar fi înmuiat în vopsea roşie.

— Un’e-i Billy? întrebă biata femeie, iar Nora văzu că-şi pierduse aproape toţi dinţii; trei dintre ei îi rămăseseră lipiţi pe pieptarul năclăit de sânge al jachetei. Un’e-i Billy, a pă’it heva? Ce-a-n’mpla’?

— Billy e bine. Şi tu eşti bine, răspunse Nora după care o privi întrebător pe Elsa. Aceasta dădu din cap şi porni grăbită spre Chevy, care acum era parţial acoperit de vaporii ce se ridicau din radiatorul spart. O singură privire prin portiera din dreapta, care stătea deschisă, fu suficientă pentru ca Elsa, care fusese soră medicală timp de aproape patruzeci de ani (ultimul angajator: Ron Haskell, DM – iniţialele însemnând Dobitoc în Medicină), să-şi dea seama că Billy nu se simţea deloc bine. Tânăra cu jumătate din păr atârnat la spate cu susu-n jos era de-acum văduvă.

Elsa reveni la Mercedes şi se aşeză pe bancheta din spate, lângă rănita care aproape că-şi pierduse cunoştinţa.

— E mort, şi-o să moară şi ea, dacă n-ajungem la Cathy Russell în doi timpi şi trei mişcări, îi spuse ea Norei.

— Atunci, ţineţi-vă bine, replică Nora, apăsând pe acceleraţie.

Mercedesul avea un motor puternic şi se repezi înainte. Femeia ocoli cu agilitate Chevroletul soţilor Debec şi se ciocni de bariera nevăzută în timp ce încă mai accelera. Pentru prima oară în douăzeci de ani, uitase să-şi încheie centura de siguranţă şi zbură prin parbriz, ca să-şi frângă gâtul de zidul invizibil, la fel cum păţise Bob Roux. Tânăra fu aruncată printre fotoliile-cupă din faţă, străbătu parbrizul spulberat şi căzu pe capotă, cu faţa-n jos şi picioarele desfăcute, pline de sânge. Erau desculţe. Mocasinii (cumpăraţi la ultimul talcioc din Oxford Hills) îi zburaseră care-ncotro încă de la prima ciocnire.

Elsa Andrews izbi spătarul fotoliului din stânga şi ricoşă, buimăcită, dar aproape nevătămată. Portiera se blocă o clipă, dar cedă când o împinse cu umărul. Coborî uitându-se în jur la resturile împrăştiate peste tot. La băltoacele de sânge. La botul făcut praf al micului Chevy, care încă mai scotea slab aburi.

— Ce s-a-ntâmplat?

Acelaşi lucru îl întrebase şi Wanda, deşi Elsa nu mai ţinea minte. Stătea în mijlocul unei întinderi de cioburi, bucăţi de crom şi pete de sânge, ridicându-şi încet mâna dreaptă la frunte, ca pentru a simţi dacă nu avea febră.

— Ce-a fost asta…? Ce-i aici? Nora? Nora-dulceaţă? Unde eşti, dragă?

În clipa următoare, îşi văzu prietena şi scoase un urlet de groază şi durere. O cioară care se uita din vârful unui brad, în partea dinspre Chester’s Mill a barierei, croncăni o dată, cu un sunet ca un râs dispreţuitor.

Elsei i se înmuiară picioarele. Bătu în retragere, până atinse cu fundul botul îndoit al Mercedesului.

— Nora-dulceaţă, repetă ea. O, iubito…

Ceva o gâdilă la ceafă. Nu era sigură, dar îşi zise că putea fi o şuviţă din părul fetei rănite. Numai că, de-acum, rănita era moartă.

Şi biata Nora, cu care împărţise uneori câte o duşcă ilicită de gin sau votcă în spălătoria de la Cathy Russell,

chicotind amândouă ca nişte fetişcane în tabără… Ochii Norei erau deschişi, privind spre soarele viu de amiază, iar capul îi stătea sucit într-un unghi anormal, ca şi cum ar fi murit privind peste umăr, să se asigure că Elsa nu păţise nimic.

Elsa, care *chiar* nu păţise nimic – „doar un şoc“, cum se spunea despre anumiţi supravieţuitori norocoşi, pe vremea când lucra la urgenţă –, începu să plângă. Se lăsă să lunece în jos prin faţa maşinii (sfâşiindu-şi haina într-o ruptură de metal), până se aşeză pe asfaltul Şoselei 117. Încă mai stătea acolo, plângând, când o găsiră Barbie şi noul său prieten, Sea Dogs.

3

Se pare că Sea Dogs se numea Paul Gendron, fost comis voiajor de maşini din nordul statului, şi se retrăsese la ferma răposaţilor lui părinţi, în Motton, cu doi ani în urmă. Barbie aflase acest lucru, şi multe altele, între plecarea lor de la locul accidentelor de pe 119 şi descoperirea altora – nu la fel de spectaculoase, dar destul de oripilante – în locul unde Şoseaua 117 intra pe teritoriul oraşului Chester’s Mill. Barbie ar fi fost mai mult decât dispus să-i strângă lui Gendron mâna, dar asemenea amabilităţi mai aveau de aşteptat până găseau locul unde se termina bariera invizibilă.

Ernie Calvert telefonase la Garda Naţională Aeriană, în Bangor, însă fusese pus să aştepte înainte de a apuca să spună de ce suna. Între timp, se apropiau nişte sirene, anunţând sosirea iminentă a agenţiilor locale de aplicare a legii.

— Numai pe pompieri să nu-i aşteptaţi, spusese fermierul venit în goană pe câmp, cu fiii lui; se numea Alden Dinsmore şi încă se mai chinuia să-şi tragă respiraţia. S-au dus la Castle Rock, să dea foc la o casă pentru-o aplicaţie. Parcă nu aveau destule pe care să exerseze, ai…

Îşi văzu fiul mai mic apropiindu-se de locul unde urma însângerată a mâinii lui Barbie părea să se usuce în gol, sub razele de soare.

— Rory, pleacă de-acolo!

Rory, care murea de curiozitate, nu-l luă în seamă. Întinse mâna şi ciocăni aerul, la dreapta amprentei lui Barbie. Cu o clipă înainte, însă, Barbie văzu cum pe braţele băiatului, mai jos de mânecile tăiate la nimereală ale tricoului gros Wildcats, pielea se făcea de găină. Acolo era ceva, ceva care se activa când te apropiai. Barbie nu mai avusese o asemenea senzaţie decât lângă enormul generator electric din Avon, Florida, unde se dusese o dată cu o tipă să se giugiulească.

Pumnul băiatului scoase un sunet ca al unei caserole de pyrex lovită cu nodurile degetelor. Reduse la tăcere trăncănelile micului grup de spectatori, care se uitaseră la resturile arse ale camionului, unii dintre ei făcând şi fotografii cu telefoanele mobile.

— Să mă cac… se auzi vocea cuiva.

Alden Dinsmore îşi apucă fiul de gulerul ros al tricoului şi-l trase de-acolo, după care îl cârpi peste ceafă, la fel cum făcuse adineauri şi cu fratele cel mare.

— Niciodată să nu mai faci! strigă el, zgâlţâindu-l. *Niciodată,* când nu ştii ce e!

— Tati, e ca un zid de sticlă! Când…

Dinsmore îl mai scutură o dată. Încă mai gâfâia, iar Barbie se temea să nu-l lase inima.

— *Niciodată!* repetă el, împingându-l pe copil spre fratele lui mai mare. Ţine-l aici pe prostul ăsta, Ollie.

— Da, domnule! raportă Ollie, cu un zâmbet afectat.

Barbie se uită spre The Mill. Acum vedea apropiindu-se girofarurile unei maşini de poliţie, dar mult mai în faţa ei – ca şi cum ar fi escortat-o din partea unei autorităţi superioare – mergea un autovehicul mare, negru, care arăta ca un sicriu pe roţi: Hummerul lui Big Jim Rennie. La vederea lui, vânătăile şi umflăturile lui Barbie, rămase după

bătaia din parcare, părură să tresară uşor, sub efectul amintirii.

Sigur că Rennie senior nu se aflase acolo, dar principalul instigator fusese fiul lui, iar Big Jim se ocupase de Junior. Cu atât mai bine dacă o chestie ca asta însemna să complice într-atât viaţa unui bucătar itinerant în The Mill, încât respectivul bucătar de minuturi să decidă că venise vremea să-şi facă bagajele şi s-o ia din loc.

Barbie nu voia să mai fie acolo la sosirea lui Big Jim. Mai ales în prezenţa poliţiştilor. Şeful Perkins se purtase OK cu el, dar celălalt – Randolph – îl privise de parcă Dale Barbara ar fi fost un rahat de câine pe-un pantof de gală.

Se întoarse spre Sea Dogs şi-i spuse:

— Ce zici de-o mică excursie? Tu pe partea ta, şi eu pe-a mea? Să vedem până unde merge chestia asta?

— Şi să plecăm de-aici până n-ajunge tărăboanţa de colo? întrebă Sea Dogs, care văzuse şi el Hummerul. Prietene, după tine. La est sau la vest?

4

Au luat-o spre vest, către Şoseaua 117, şi n-au găsit capătul barierei, dar au văzut minunile pe care le crease căzând. Ramurile copacilor fuseseră retezate, lăsând cărări spre cer în locuri unde înainte nu existase niciuna. Buturugi rămăseseră despicate pe mijloc. Şi peste tot se vedeau mici cadavre cu pene.

— Ce de păsări moarte… constată Gendron.

Îşi puse şapca mai bine pe cap, cu mâini tremurătoare. Era palid la faţă.

— În viaţa mea n-am mai văzut aşa de multe.

— Te simţi bine? îl întrebă Barbie.

— Fizic? Mda, aşa cred. Altfel, am impresia că am luat-o razna. Da’ tu?

— Şi eu.

La trei kilometri de 119, spre vest, ajunseră la God Creek Road, unde se afla trupul lui Bob Roux, zăcând lângă tractorul lui cu motorul încă în mers. Barbie porni instinctiv spre omul căzut şi se lovi iar de barieră… deşi de data asta îşi aminti în ultima clipă şi încetini pasul la timp ca să nu-i mai dea iar sângele pe nas.

Gendron îngenunche şi atinse gâtul răsucit grotesc al fermierului.

— Ăsta-i mort.

— Ce-s alea din jurul lui? Bucăţelele alea albe?

Gendron ridică bucata cea mai mare.

— Cred că-i o d-aia de muzică pe computer. S-o fi spart când a intrat în… ştii tu, încheie el, arătând în faţa lui.

Dinspre Castle Rock începu să se audă un fel de chiuit, mai voalat şi mai puternic decât fusese sirena oraşului.

Gendron aruncă o privire scurtă într-acolo.

— Sirena pompierilor din The Mill, remarcă el. Că mult o să mai folosească.

— Vin cei din Castle Rock, îl contrazise Barbie. Îi aud.

— Zău? Atunci, ai urechi mai bune ca ale mele. Mai zi-mi o dată cum te cheamă, prietene.

— Dale Barbara. Pentru prieteni, Barbie.

— Bun, Barbie, şi-acum ce facem?

— Mergem mai departe, aş zice. Pentru ăsta de-aici nu mai putem face nimic.

— Nimicuţa, şi nici măcar să chemăm pe cineva nu putem, completă Gendron, posomorât. Mobilul meu a rămas acolo. Cred că tu n-ai, nu?

Barbie avea telefon, dar şi-l lăsase în apartamentul unde locuise, alături de câteva şosete, cămăşi, pantaloni şi lenjerie. Pornise spre noi teritorii doar cu ce-avea pe el, fiindcă nu voia să-şi ia niciun lucru din Chester’s Mill – în afara câtorva amintiri plăcute, iar pentru acelea nu avea nevoie de valiză sau rucsac.

Toate astea erau prea complicate ca să i le explice unui străin, aşa că se mulţumi să clatine din cap.

Pe scaunul Deree-ului era pusă o pătură veche. Gendron opri motorul, luă pătura şi acoperi cadavrul cu ea.

— Măcar sper că asculta ceva ce-i plăcea, când a păţit-o…

— Mda.

— Haide. Să mergem, până la capătul chestiei ăsteia. Vreau să-ţi strâng mâna. S-ar putea chiar să mă înmoi de-a binelea şi să te îmbrăţişez.

5

La scurt timp după ce descoperiseră cadavrul lui Roux – acum se aflau foarte aproape de locul accidentelor de pe 117, deşi niciunul dintre ei n-o ştia încă – ajunseră la un pârâu. Se opriră acolo câteva momente, fiecare în partea lui, uitându-se miraţi şi tăcuţi.

Într-un târziu, Gendron spuse:

— Sfinte Sisoie!

— De la tine cum se vede? întrebă Barbie.

Tot ce putea să vadă era că nivelul pârâului creştea, iar apa se revărsa pe maluri, ca şi cum ar fi oprit-o un stăvilar invizibil.

— Nu ştiu cum să-ţi povestesc… În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva…

Gendron făcu o pauză, scărpinându-şi amândoi obrajii, cu un gest care-i trase în jos faţa deja lunguiaţă, astfel că semăna puţin cu „strigătul“ lui Edward Munch.

— Ba am mai văzut. Odată. Într-un fel. Când i-am adus fiică-mii doi peştişori aurii, de ziua ei, când împlinea şase ani. Sau poate şapte, nu mai ştiu exact… I-am adus acasă de la magazin într-o pungă de celofan şi la fel arăta – apa de pe fundul pungii. Doar că aia era netedă, nu săpa în adâncime. Apa se adună lângă… chestia aia şi pe urmă dă pe dinafară, în partea dinspre tine.

— Nu trece niciun pic dincolo?

Gendron se aplecă, rezemându-şi mâinile pe genunchi, şi-şi miji ochii.

— Ba da, pare să treacă puţin. Dar nu cine ştie ce, numai un firişor. Şi nimic din toate mizeriile pe care le aduce apa. Ştii, beţe, frunze şi alte alea…

Îşi reluară drumul, Gendron pe o parte, Barbie pe cealaltă. Niciunul dintre ei nu gândea încă în termenii „înăuntru“ şi „afară“. Nu le trecea prin minte că se putea ca bariera să nu aibă capăt.

6

Apoi, ajunseră la Şoseaua 117, unde avusese loc un alt accident urât – două maşini şi cel puţin doi morţi, de-atâta lucru Barbie putea fi sigur. Şi încă unul, probabil, căzut peste volanul unui Chevrolet aproape distrus. Numai că de astă dată exista şi o supravieţuitoare, care stătea aşezată lângă un Mercedes-Benz, cu capul în piept. Paul Gendron alergă spre ea, în timp ce Barbie nu putea decât să stea pe loc şi să se uite. Femeia îl văzu pe Gendron şi încercă să se ridice.

— Nu, doamnă, nici să nu vă gândiţi, staţi acolo, o temperă el.

— Cred că-s în regulă, răspunse femeia. Sunt doar… ştiţi, zguduită.

Fără să ştie de ce, asta o făcu să râdă, deşi avea faţa umflată de plâns.

În acel moment, apăru încă o maşină, condusă ca după mort de un bătrânel, în fruntea unui convoi de trei-patru şoferi – nerăbdători, fără îndoială. Omul văzu accidentul şi opri. Cei din spatele lui se opriră şi ei.

Elsa Andrews se ridicase între timp, şi-şi revenise îndeajuns ca să articuleze ceea ce avea să devină întrebarea zilei:

— De ce ne-am ciocnit? Nu era maşina cealaltă, Nora a ocolit-o.

— Nu ştiu, doamnă, răspunse Gendron, cu deplină sinceritate.

— Întreab-o dacă are telefon, îi ceru Barbie.

Apoi, strigă spre cei ce se adunau în jur:

— Hei, cine are un telefon mobil?

— Am eu, domnu', răspunse o femeie – dar, înainte de a apuca să mai adauge ceva, auziră cu toţii *un huruit* care se apropia. Era un elicopter.

Barbie şi Gendron schimbară o privire deznădăjduită.

Aparatul era albastru cu alb şi zbura la joasă altitudine. Se îndrepta spre coloana de fum care marca locul coliziunii de pe 119, dar văzduhul era perfect limpede, cu acel efect aproape ca de lentilă pe care par să-l aibă cele mai senine zile din nordul Noii Anglii, iar Barbie putea distinge uşor numărul 13, mare şi albastru, înscris pe-o parte. Vedea şi sigla cu ochiul CBS. Era un elicopter de la ştiri, venit din Portland. Probabil că se aflase deja în zonă. Şi era o zi ideală ca să tragă nişte imagini tari cu accidentul, pentru actualităţile de la ora şase.

— O, nu, gemu Gendron, ferindu-şi ochii de soare.

Şi imediat strigă:

— *Luaţi-o-napoi, tâmpiţilor! Înapoi!*

Barbie i se alătură şi el:

— *Nu! Staţi pe loc! Plecaţi de-aici!*

N-avea niciun rost, desigur – cum tot fără rost îşi agita şi braţele, cu mişcări ample, încercând să-i alunge.

Elsa se uită când la Gendron, când la Barbie, uimită.

Elicopterul coborî până la nivelul copacilor şi nu mai înaintă.

— Cred că n-or să păţească nimic… murmură Gendron. Tre' că ăia de-acolo le fac şi ei semne. Pilotul o fi văzut…

Imediat, însă, elicopterul coti spre nord, ca să vadă locul accidentului dintr-un alt unghi, de deasupra păşunii lui Alden Dinsmore, şi atinse bariera. Barbie văzu o pală a elicei rupându-se. Aparatul se înclină spre pământ, răsucindu-se şi începându-şi căderea în acelaşi timp. Apoi explodă, împroşcând cu flăcări proaspete şoseaua şi câmpiile de dincolo de barieră.

În partea lui Gendron.
Afară.

7

Junior Rennie se furişă ca un hoţ în casa unde copilărise. Sau ca o stafie. Casa era goală, desigur; tatăl lui trebuia să fie afară, în imensa curte cu maşini vechi de pe Şoseaua 119 – cea pe care Frank, prietenul lui Junior, o numea uneori Sfântul Tabernacul Fără Bani Jos – iar Francine Rennie hălăduia non-stop, de vreo patru ani, la Cimitirul Pleasant Ridge. Sirena oraşului tăcuse, iar cele ale poliţiei se pierduseră undeva spre sud. În casă domnea o tăcere binecuvântată.

Luă două Imitrexuri, apoi lepădă hainele de pe el şi intră sub duş. Când ieşi, văzu că avea sânge pe cămaşă şi pantaloni. N-avea stare să se ocupe şi de problema asta. Împinse hainele cu piciorul sub pat, trase jaluzelele, se târî în aşternut şi-şi acoperi capul cu pătura, ca pe vremea când îi era frică de monştrii din debara, în copilărie. Rămase acolo dârdâind, cu capul bubuindu-i ca toate clopotele iadului.

Tocmai aţipise, când se porni sirena pompierilor, trezindu-l din nou. Atunci îl apucă iar tremuratul, dar durerea de cap îi mai trecuse. Avea să doarmă puţin, după care se putea gândi ce să facă mai departe. Sinuciderea părea şi acum cea mai bună soluţie. Fiindcă aveau să-l prindă. Nu putea nici măcar să se întoarcă acolo şi să şteargă urmele; n-ar fi avut timp, înainte ca Henry sau LaDonna McCain să se întoarcă de la cumpărăturile lor de sâmbătă. Ar fi putut fugi – probabil –, dar nu înainte de a-i trece complet durerea de cap. Şi, desigur, trebuia să ia nişte haine pe el. Nu-ţi poţi începe viaţa de fugar gol cum te-a făcut maică-ta.

În linii mari, se părea că tot sinuciderea era de preferat. Atâta doar că lăbarul ăla de bucătar avea să câştige. Şi dacă

stătea să se gândească, totul se întâmplase numai din vina lăbarului de bucătar.

La un moment dat, sirena pompierilor tăcu. Junior dormea cu pătura trasă peste cap. Când se trezi, era ora nouă seara. Migrena îi trecuse.

Iar casa era tot pustie.

BAL LA GRĂMADĂ

1

Când Big Jim Rennie îşi opri, într-un scrâşnet metalic, Alpha Hummerul H3 (culoare: Perlă Neagră; accesorii: tot ce vrei şi ce nu vrei), era cu trei minute în avans faţă de poliţia oraşului, adică exact aşa cum îi plăcea lui. Ţine-te mereu mai în faţa concurenţei, asta era deviza lui Rennie.

Ernie Calvert continua să vorbească la telefon, dar ridică mâna într-un semn de salut cam moleşit. Avea părul în neorânduială şi arăta aproape scos din minţi de emoţie.

— Sal', Big Jim, am reuşit să-i prind!

— Pe cine să-i prinzi? întrebă Rennie, fără să-i dea prea multă atenţie. Se uita la rugul camionului ce ardea încă şi la resturile aparatului care se vedea clar că fusese un avion. Mare mizerie, putea însemna o pată neagră pe obrazul oraşului, mai ales când cele mai noi două maşini de pompieri erau plecate în The Rock. Un exerciţiu pe care el îl aprobase… dar semnătura de pe formular îi aparţinea lui Andy Sanders, fiindcă Andy era Primul Ales. Mai bine aşa. Rennie credea cu convingere în ceea ce numea el Coeficientul de Protectabilitate, iar statutul de Al Doilea Ales reprezenta un prim exemplu al Coeficientului în acţiune; ai în mână toată puterea (cel puţin, atunci când Primul e un tăntălău ca Sanders), dar rareori îţi găseşte cineva vreo vină dacă treburile ies prost.

Şi tocmai asta era ceea ce Rennie – care-i dăruise inima sa lui Iisus la vârsta de şaisprezece ani şi nu folosea niciodată termeni licenţioşi – numea „bal la grămadă". Trebuia să se ia măsuri. Trebuia ca lucrurile să fie aduse sub control. Şi nu putea conta pe împiedicatul ăla bătrân de Howard Perkins să-şi facă datoria. O fi fost Perkins un şef de poliţie priceput cu douăzeci de ani în urmă, dar între timp intraseră într-un secol nou.

În vreme ce examina scena, Rennie se încruntă şi mai tare. Erau prea mulţi spectatori. Desigur, în asemenea situaţii se adunau întotdeauna prea mulţi; oamenilor le plăceau dezastrele şi sângele. Iar unii dintre ei păreau să practice un joc bizar: să vadă cât de mult puteau să se aplece, sau să se întindă, sau cam aşa ceva.

Bizar.

— Oameni buni, plecaţi de-acolo! strigă el – avea un glas bun pentru dat ordine, puternic şi încrezător în sine. A avut loc un accident!

Ernie Calvert – alt idiot, oraşul era plin, lucru valabil pentru oricare oraş, după părerea lui Rennie – îl trase de mânecă. Arăta mai surescitat ca oricând.

— Am sunat la ANG, Big Jim, şi…

— La cine…? La ce? Despre ce vorbeşti?

— La Garda Naţională Aeriană[{2}].

Din ce în ce mai rău. Oamenii se ţineau de jocuri, iar tăntălăul ăsta suna la…

— Ernie, de ce-ai sunat la ei, pentru Dumnezeu?

— Fiindc-a zis… tipul ăla a zis…

Dar Ernie nu mai ţinea minte prea clar ce anume spusese Barbie, aşa că trecu peste asta:

— Oricum, colonelul de la ANG m-a ascultat şi pe urmă mi-a făcut legătura cu Securitatea Internă, la secţia lor din Portland. Pe loc mi-a făcut legătura!

Rennie îşi plesni obrajii cu palmele, aşa cum făcea adesea când era exasperat. Gestul îl făcea să arate ca un Jack Benny cu ochi reci. La fel ca Benny, şi Big Jim spunea glume câteodată (întotdeauna decente). Glumea fiindcă vindea maşini şi pentru că ştia că politicienii *era cazul* să mai şi glumească uneori, mai ales când venea vremea alegerilor. Aşa că-şi păstra un mic stoc de glume prin rotaţie pe care le numea „comicării“ (la modul: „Băieţi, vreţi s-auziţi o comicărie?“). Le memora la fel cum un turist într-o ţară străină reţine expresii ca *„Unde este toaleta?“* sau *„Există cumva un hotel cu Internet în localitatea asta?“*

Acum, însă, nu-i ardea de glume.

— Securitatea Internă! De *ce* mama draculuibumbacului?

„Dracu-bumbac“ era înjurătura lui favorită dintre cele permise.

— Fiindcă ăla tânăru’ a zis că s-a pus ceva de-a latu’ drumului. Şi s-a pus, Jim! Ceva ce nu se vede! Oamenii pot să se rezeme de chestia aia! Vezi? Uite, chiar acum stau aşa. Sau… dacă dai cu-o piatră, sare-napoi! Fii atent!

Şi, luând o piatră de jos, o aruncă. Rennie nu se deranjă să se uite unde zbura; bănui că, dacă-l lovea pe unul din grupul de gură-cască, omul ar fi ţipat.

— Camionul a intrat în… ce-o fi aia… şi avionul la fel! Aşa că tipul mi-a zis…

— Uşurel. Despre ce tip vorbim?

— Unu’ tânăr, interveni Rory Dinsmore. E bucătar la Sweetbriar Rose. Dacă-i ceri un hamburger mai prăjit da’ nu prea tare, aşa ţi-l face. Tata zice că nimeni nu ştie să le nimerească fix cum vrei, da’ ăsta se pricepe.

Pe chip i se ivi un zâmbet teribil de suav.

— Şi ştiu şi cum îl cheamă…!

— Gura, Roar, îi şopti frate-său.

Domnul Rennie se întunecase la faţă. Ollie Dinsmore ştia din experienţă că exact aşa arătau profesorii înainte să-ţi trântească o săptămână de detenţie.

Rory, însă, nu-l luă în seamă:

— E un nume de fată. Îl cheamă *Baaarbara.*

„Când ziceam c-am scăpat de el, iar mă trezesc c-apare dracu-bumbacu’ ăsta“, îşi spuse Rennie. *„Păcătosul ăsta de coate-goale bun de nimic…“*

Se întoarse spre Ernie Calvert. Maşinile poliţiei aproape ajunseseră, dar Rennie bănuia că încă mai avea timp să pună capăt acelei ultime sminteli cauzate de Barbara. Nu că l-ar fi văzut prin jur, deşi la drept vorbind nici nu se aştepta. Tipic pentru Barbara, să toarne gaz peste foc şi, când beleaua era gata, să spele putina.

— Ernie, spuse el, ai fost dezinformat.

Alden Dinsmore făcu un pas înainte.

— Domnule Rennie, nu văd cum puteţi spune asta, când nu ştiţi despre ce informaţii e vorba.

Rennie îi zâmbi – sau, mai bine zis, îşi întinse buzele spre urechi.

— Îl cunosc pe Dale Barbara, Alden; măcar informaţia *asta* o ştiu bine.

Apoi, se întoarse iar spre Ernie Calvert:

— Şi-acuma, dacă eşti aşa de bun să…

— Ia stai, îl întrerupse Calvert, ridicând o mână. Am prins pe cineva.

Lui Jim Rennie, însă, nu-i plăcea să fie întrerupt, mai ales de un băcan ieşit la pensie. Îi smulse telefonul din mână, ca şi cum Ernie ar fi fost un asistent care i-l întindea lui personal.

În celular, un glas tocmai întreba:

— Cu cine vorbesc?

Doar trei cuvinte, dar erau de ajuns ca să-l înştiinţeze pe Rennie că vorbea cu un constipat de birocrat. Dumnezeu îi era martor că avusese de-a face cu destui, în cele trei decenii de când făcea parte dintre oficialităţile oraşului, iar federalii erau cei mai răi.

— Aici James Rennie, Al Doilea Ales din Chester’s Mill. Dumneavoastră cine sunteţi, domnule?

— Donald Wozniak, de la Securitatea Internă. Înţeleg că aveţi o problemă acolo, pe Şoseaua 119. Un fel de interdicţie…

Interdicţie? *Interdicţie?* Ce fel de limbaj criptic mai era şi ăsta?

— Aţi fost dezinformat, domnule, răspunse Rennie. E vorba despre un avion – un avion *civil, local* – care a încercat să aterizeze pe şosea şi a lovit un camion. Situaţia e complet sub control. Nu solicităm ajutorul Securităţii Interne.

— Domnule Rennie, interveni fermierul, *nu* a fost deloc aşa.

Rennie făcu un semn din mână spre el şi porni spre prima maşină de poliţie. Hank Morrison tocmai cobora. Înalt, ca la vreun metru nouăzeci, dar în esenţă total inutil. Şi, în spatele lui, fata aia cu sâni mari şi lăsaţi. Wettington, aşa o chema, şi nu era de folos nici cât el: o gură care făcea pe deşteapta, la un cap care nu făcea pe prostul – că nu mai era cazul… În spatele *ei,* însă, ajunsese şi Peter Randolph, care era adjunctul, un om pe placul lui Rennie. Unul care ştia să facă o treabă. Dacă Randolph ar fi fost de serviciu în noaptea când Junior intrase-n belea în bomba aia infectă, Big Jim se îndoia că Dale Barbara ar mai fi fost acum în oraş, să le creeze probleme. Ba chiar, domnul Barbara putea să fie după gratii, în The Rock. Ceea ce lui Rennie i-ar fi convenit de minune.

Între timp, omul de la Securitatea Internă – şi ăştia aveau tupeu să-şi zică agenţi? – continua să dea din gură.

Rennie îl întrerupse:

— Vă mulţumesc pentru interesul acordat, domnule Wozner, dar am clarificat situaţia.

Şi apăsă pe butonul END, fără să salute. Apoi, îi aruncă telefonul înapoi lui Ernie Calvert.

— Jim, nu cred că e bine ce-ai făcut.

Rennie îl ignoră, privindu-l pe Randolph cum se oprea în spatele maşinii lui Wettington. Se gândi să-i iasă în întâmpinare, dar respinse ideea încă înainte de a i se fi conturat complet în minte. Las’ să vină Randolph la el. Aşa mergeau lucrurile. Şi aşa *aveau* să meargă, pe toţi sfinţii.

2

— Big Jim, îl interpelă Randolph. Ce s-a-ntâmplat aici?

— Cred că se vede cu ochiul liber, răspunse Big Jim. Avionul lui Chuck Thompson a avut o mică neînţelegere cu un camion de lemne. Se pare că s-au încăierat.

Acum auzea sirene venind şi dinspre Castle Rock. Aproape sigur, maşini de pompieri (Rennie spera să fie printre ele şi cele două ale lor, noi – şi îngrozitor de scumpe; ar fi dat mai bine dacă nimeni nu se prindea că maşinile lor noi fuseseră plecate din oraş când avusese loc acel bal la grămadă). Probabil poliţia şi ambulanţele veneau imediat în urma lor.

— Nu aşa s-a-ntâmplat, se încăpăţână Alden Dinsmore să repete. Eram în grădina de lângă casă şi-am văzut avionu' cum…

— Mai bine i-am da pe oamenii ăia mai-napoi, nu crezi? îl întrebă Rennie pe Randolph, arătând spre privitori. Pe partea cu camionul erau destui, stând la o distanţă prudentă de resturile care ardeau, iar spre The Mill se adunaseră şi mai mulţi. Începea să arate ca o convenţie municipală.

Randolph li se adresă lui Morrison şi Wettington.

— Hank, spuse el, arătând spre spectatorii dinspre The Mill. Unii începuseră să se uite printre bucăţile împrăştiate din avionul lui Thompson. Se auzeau exclamaţii de oroare, pe măsură ce erau descoperite şi alte fragmente de trupuri omeneşti.

— 'ţeles, replică Morrison şi o luă din loc.

Randolph o întoarse pe Wettington către oamenii din partea cu camionul.

— Jackie, ocupă-te tu de…

Mai mult, însă, nu apucă să spună.

Pasionaţii dezastrelor aflaţi în latura sudică a accidentului stăteau pe păşunea pentru vaci dintr-o parte a drumului şi-n iarba până la genunchi de pe partea cealaltă. Se uitau cu gurile căscate, având pe faţă o expresie de interes prostesc pe care Rennie o cunoştea foarte bine; o vedea zilnic pe mutra unuia şi a altuia, şi *en masse* în fiecare lună martie, la adunarea orăşenească. Doar că oamenii aceia nu la camion se uitau. Iar acum Peter Randolph, care nu era tocmai un dobitoc (genial nu era el,

nici pe departe, da’ tot ştia care-i stânga şi care dreapta), fixa cu privirea acelaşi loc, având pe faţă o uimire identică. Şi Jackie Wettington la fel.

Cu toţii se uitau la fum. Fumul ce se înălţa din epava camionului.

Era închis la culoare şi uleios. Ar fi trebuit să-i sufoce pe oamenii spre care bătea vântul – o briză uşoară dinspre sud –, dar nici vorbă de aşa ceva. Iar Rennie observă de ce. Îi venea greu să creadă, însă n-avea ce face. Fumul era suflat spre nord, cel puţin la început, dar imediat se abătea din drum – aproape în unghi drept – pentru a se înălţa în continuare direct spre cer, ca printr-un horn. Şi lăsa-n urma lui urme negricioase. O dâră prelungă ce părea fixată în aer.

Jim Rennie scutură din cap ca să-şi alunge vedenia, dar degeaba: era tot acolo.

— Asta ce mai e…? murmură Randolph, într-o şoaptă uluită.

Dinsmore, fermierul, se înfipse în faţa lui Randolph.

— Tipu’ *ăla,* începu el, arătând spre Ernie Calvert, vorbea la telefon cu Securitatea Internă, şi tipu’ *ăsta,* îl indică el pe Rennie cu un gest teatral, ca la tribunal, de care lui Rennie puţin îi păsa, i-a luat telefonu’ din mână şi-a-nchis! Nu treb’ia să facă asta, Pete. Fiindcă nu s-a ciocnit nimeni cu nimeni. Avionu’ nici nu era aproape de pământ. L-am văzut cu ochii mei. Acopeream plantele, ca să nu le ia-ngheţu’, şi-am *văzut.*

— Şi eu am văzut… începu Rory, iar de astă dată fratele său Ollie fu cel care-l altoi peste ceafă. Puştiul începu să se smiorcăie.

Alden Dinsmore continuă:

— S-a *lovit* de ceva. De-aceeaşi chestie în care-a intrat şi camionu’. I-acolo, poţi să pui mâna. Tinerelu’ ăla – bucătaru’ – a zis c-aici ar trebui să se închidă traficu’ aerian. Da’ domnu’ Rennie, urmă el, arătând din nou spre Rennie de parcă s-ar fi crezut un păcătos de Perry Mason, nu un băiat

care-şi câştiga pâinea prinzând mulgătoarele pe ugerele vacilor, nici măcar să stea de *vorbă* n-a vrut. A-nchis şi gata.

Rennie nu se coborî la nivelul lui.

— Îţi pierzi vremea, îi spuse el lui Randolph – după care, apropiindu-se pentru a-i putea vorbi în şoaptă, adăugă: vezi că vine şefu'. Te-aş sfătui să fii atent şi să faci ordine pe-aici pân-ajunge.

Pentru o clipă, privi spre fermier cu răceală.

— Martorii poţi să-i interoghezi mai târziu.

Şi totuşi – nebunie curată! " tot Alden Dinsmore avu ultimul cuvânt.

— Băiatu' ăla, Barber, avea dreptate. El a avut dreptate şi Rennie a greşit.

Rennie îl reţinu. Avea să se ocupe de el cu altă ocazie. Mai devreme sau mai târziu, fermierii veneau întotdeauna la Aleşi cu pălăria-n mână – să ceară o scutire de plată, o excepţie zonală, ceva – şi data viitoare când apărea domnul Dinsmore, îl aştepta o mică dezamăgire, dacă era pe-a lui Rennie. Şi, de obicei, aşa era.

— Fă ordine aici! repetă el către Randolph.

— Jackie, mută-i pe ăia mai-napoi, ordonă adjunctul, arătând spre cei din partea cu camionul. Delimitează un perimetru.

— Domnule, cred că oamenii ăia sunt de fapt în Motton…

— Nu mă interesează, dă-i mai înapoi.

Pete Randolph se uită peste umăr spre locul unde Duke Perkins cobora din maşina verde a şefului poliţiei – o maşină pe care Randolph tânjea s-o vadă pe aleea casei lui. Şi avea să i se împlinească dorinţa, cu ajutorul lui Big Jim Rennie. În trei ani, cel mult.

— Departamentul Poliţiei din Castle Rock îţi va mulţumi, când ajung şi ei aici, crede-mă.

— Şi ce facem cu… arătă Wettington spre dâra afumată, care continua să se întindă. Văzuţi prin ea, copacii cu frunzişul multicolor de toamnă arătau de un cenuşiu închis

uniform, iar cerul dobândise o nuanţă bolnăvicioasă de albastru-gălbui.

— Nu vă apropiaţi, spuse Randolph, după care se duse să-l ajute pe Hank Morrison la stabilirea perimetrului, pe partea dinspre Chester’s Mill. Mai întâi, însă, trebuia să-l pună pe Perk în temă.

Jackie se apropie de oamenii din partea camionului. Grupul de-acolo creştea tot timpul, pe măsură ce primii sosiţi îi anunţau la telefon pe alţii şi alţii. Unii înăbuşiseră sub picioare micile focuri din tufişuri, ceea ce era foarte bine, dar acum nu mai făceau decât să stea ca la spectacol. Începu să-i alunge cu gesturile pe care le făcea şi Hank în partea dinspre The Mill, intonând aceeaşi mantră:

— Înapoi, vă rog, s-a terminat, nu mai aveţi de văzut nimic ce n-aţi văzut deja, eliberaţi drumul pentru maşinile de pompieri şi poliţie, înapoi, eliberaţi zona, îna…

Se izbi de ceva. Rennie nu avea idee ce era, dar văzu efectul. Borul pălăriei lui Wettington se lovise primul, îndoindu-se, iar pălăria căzu în spatele ei. O clipă mai târziu, sfârcurile alea insolente – doi draci-bumbaci de obuze, asta erau – se turtiră. Pe urmă îi fu strivit şi nasul, împroşcând cu sânge în ceva… unde sângele începu să se prelingă în jos, ca vopseaua pe un perete. Femeia căzu în fund – fundul ei mare şi bine căptuşit – cu o expresie şocată pe faţă.

Afurisitul de fermier se amestecă iar:

— Vezi? Ce ţi-am zis io?

Randolph şi Morrison nu văzuseră, şi nici Perkins: toţi trei stăteau de vorbă lângă capota maşinii şefului. Rennie se gândi o clipă să se ducă la Wettington, dar alţii porniseră deja, şi-n plus, femeia era încă prea aproape de… chestia de care se lovise. Atunci, Rennie o luă spre cei trei poliţişti cu burta repezită înainte şi toată faţa lui încruntată emana hotărâre şi autoritate. Din mers, îl învrednici cu o privire ameninţătoare pe fermierul Dinsmore.

— Şefule, îl întâmpină el, împingându-se printre Morrison şi Randolph.

— Big Jim, dădu din cap Perkins. N-ai pierdut vremea, din câte văd.

Era posibil să fi fost o ironie, dar Rennie, care era un rechin bătrân şi viclean, nu muşcă momeala.

— Mă tem că aici se-ntâmplă mai multe decât ar părea la prima vedere. Cred c-ar fi bine să ia cineva legătura cu Securitatea Internă.

Făcu o pauză, arborând o mină potrivit de gravă.

— Nu vreau să zic că e vorba de terorism… dar n-am să spun nici că nu e.

3

Duke Perkins se uită dincolo de Big Jim. Ernie Calvert şi Johnny Carver de la Mill Gas Grocery o ajutau pe Jackie să se ridice în picioare. Era ameţită şi-i curgea sânge din nas, dar în rest părea să nu fi păţit mare lucru. Şi totuşi, situaţia era destul de împuţită. Sigur, orice accident soldat cu victime omeneşti dădea întru câtva impresia asta, dar aici lucrurile păreau mult mai încurcate.

Unu la mână, avionul nu încercase să aterizeze. Se sfărâmase în prea multe bucăţi, care erau răspândite pe o suprafaţă prea întinsă pentru ca Perkins să creadă povestea cu aterizarea. Şi nici spectatorii nu arătau normal. Randolph nu se prinsese, dar Duke Perkins vedea limpede. Ar fi trebuit să se adune într-un grup mare. Aşa făceau întotdeauna, ca pentru a căuta să se îmbărbăteze unii pe alţii în faţa morţii. Numai că ăştia formaseră *două* grupuri, iar cel dinspre Motton era îngrozitor de aproape de camionul încă în flăcări. Nu păreau să fie în pericol, aprecie Perkins… dar de ce nu veneau încoace?

Primele maşini de pompieri trecură de curba din sud. Trei la număr. Duke se bucură să vadă că a doua avea pe-o parte inscripţia aurie „DEPARTAMENTUL POMPIERILOR

CHESTER’S MILL, MAŞINA NR. 2“. Mulţimea se retrase în bălăriile de pe margine, ca să le facă loc. Duke se întoarse spre Rennie.

— Ce s-a întâmplat aici? Ştii cumva?

Rennie deschise gura să răspundă, dar înainte de a apuca să scoată o vorbă, interveni Ernie Calvert:

— E o barieră de-a curmezişul drumului. Nu se vede, da’ acolo e, şefu’. Camionul a intrat în ea. Şi avionul.

— Pe bune! exclamă Dinsmore.

— Şi agentul Wettington a lovit-o, adăugă Johnny Carver. Noroc că mergea încet.

O ţinea cu un braţ pe după umeri pe Jackie, care încă arăta cam ameţită. Duke observă sângele de pe mâneca scurtei lui Carver, pe care era imprimat anunţul: „AVEM BENZINĂ LA PREŢ REDUS.“

În partea dinspre Motton sosise încă o maşină de pompieri. Primele două blocaseră şoseaua, în formă de V. Pompierii coborau deja şi desfăşurau furtunurile. Duke auzi sunetul unei ambulanţe venind dinspre Castle Rock. „A noastră unde-o fi?“, se întrebă el. Se dusese şi ea la prostia aia de aplicaţie? Nu-i plăcea ideea. Ce om întreg la minte ar trimite salvarea la o casă goală care arde?

— Pare să fie o barieră invizibilă… începu Rennie.

— Mda, am priceput asta, îl întrerupse Duke. Nu ştiu ce-o fi însemnând, dar am auzit.

Îl lăsă pe Rennie acolo şi se duse la poliţista căreia-i curgea sânge din nas, fără să vadă roşeaţa apărută în obrajii celui de-Al Doilea Ales ca reacţie la indiferenţa lui.

— Jackie? întrebă Duke, luând-o uşurel de umăr. Ţi-e bine?

— Mda, îşi atinse Wettington nasul, care-i sângera mai puţin. Pare să fie rupt? Eu nu mi-l *simt* rupt.

— Nu s-a rupt, dar o să ţi se umfle. Totuşi, cred c-ai să arăţi din nou bine până la Balul Recoltei.

Fata zâmbi vag.

— Şefule, nu se lăsă Rennie, eu chiar cred c-ar trebui să anunţăm pe cineva. Dacă nu Securitatea Internă – şi dacă mă gândesc mai bine, mi se pare, totuşi, cam radical –, atunci poate Poliţia de Stat sau…

Duke îl dădu la o parte. Gestul era ponderat, dar fără niciun echivoc. Aproape că-l împingea. Rennie strânse pumnii, apoi şi-i desfăcu. Îşi construise o viaţă în care el era cel ce împingea, nu invers, dar asta nu schimba faptul că pumnii erau pentru idioţi. Dovadă, propriul său fiu. Totuşi, scăpările se cereau reţinute şi remediate. De obicei, la o dată ulterioară… dar, uneori, mai târziu era chiar mai bine.

Mai plăcut.

— Peter! îl strigă Duke pe Randolph. Dă o strigare la Centrul Medical şi întreabă unde naiba-i ambulanţa noastră! Vreau să vină aici imediat!

— Poate s-o facă Morrison, replică Randolph. Îşi luase aparatul de fotografiat din maşină şi se întorcea să ia imagini de la locul accidentului.

— Ba poţi s-o faci *tu,* în clipa asta!

— Şefule, nu cred că Jackie s-a lovit prea tare, şi-n rest nimeni…

— Când voi avea nevoie de părerea ta, am să ţi-o cer, Peter.

Randolph vru să se uite urât la el, dar văzu expresia de pe chipul lui Duke. Aruncă aparatul la loc pe scaunul din faţă al maşinii şi-şi scoase mobilul.

— Ce-a fost, Jackie? se interesă Duke.

— Nu ştiu. Mai întâi, am simţit nişte furnicături, ca atunci când atingi din neatenţie polii unui ştecher pe care-l bagi în priză. A trecut, dar pe urmă m-am lovit de… hmm, nici nu ştiu de ce m-am lovit.

Un *„Aaaa…“* se ridică din rândurile spectatorilor. Pompierii îşi îndreptaseră furtunurile spre camionul care ardea, dar dincolo de el jeturile de apă ricoşau. Se izbeau de ceva şi împroşcau înapoi, creând curcubee prin aer. Duke nu mai văzuse aşa ceva niciodată în viaţa lui… decât,

poate, la spălătoria de maşini, când te uiţi cum sare apa înapoi din parbriz.

După care observă un curcubeu şi-n partea dinspre The Mill: unul mic. Cineva dintre spectatori – Lissa Jamieson, bibliotecara oraşului – mergea spre el.

— Lissa, pleacă de-acolo! strigă Duke.

Femeia nu-l luă în seamă. Parcă ar fi fost hipnotizată. Se opri la câţiva centimetri de locul unde un jet sub presiune lovea aerul şi sărea îndărăt, şi-şi desfăcu palmele. Duke văzu broboane de vapori scânteindu-i în părul strâns într-un coc la spate. Micul curcubeu se destrăma, apoi se forma din nou, în spatele ei.

— Nimic, doar ceaţă! strigă ea, pe un ton fascinat. Acolo-i atâta apă, şi aici, doar puţină ceaţă! Ca de la un spray de cameră.

Peter Randolph ridică mâna cu telefonul mobil, clătinând din cap.

— Are semnal, dar nu face legătura. Cred că-l bruiază toată mulţimea asta, arătă el cu braţul, într-un arc larg.

Duke nu ştia dacă aşa ceva era posibil, dar aproape toţi cei pe care-i vedea în jur ori dădeau din gură, ori făceau fotografii. În afară de Lissa, care-şi continua numărul de nimfă a pădurii.

— Du-te după ea, îi spuse Duke lui Randolph. Ia-o de-acolo până nu-i vine ideea să-şi scoată cristalele sau mai ştiu eu ce.

Chipul lui Randolph sugera că o asemenea misiune era cu mult mai prejos decât nivelul lui de salarizare, dar se duse. Duke scoase un mic hohot de râs. Era scurt, dar sincer.

— Ce Dumnezeu ţi se pare aşa de amuzant? vru să ştie Rennie.

În partea dinspre Motton soseau şi alţi poliţişti din comitatul Castle. Dacă Perkins nu avea grijă, cei din The Rock urmau să ia toată situaţia sub controlul lor. Şi pe urmă, să se împăuneze cu toate laudele.

Duke se opri din râs, continuând însă să zâmbească. Şi fără nicio jenă.

— E un bal la grămadă, spuse el. Nu-i asta vorba ta, Big Jim? Şi, cum ştiu din experienţă, uneori un bal la grămadă se rezolvă cel mai bine râzând.

— Habar n-am ce vrei să spui! aproape că strigă Rennie, speriindu-i pe fraţii Dinsmore, care o tuliră din spatele lui, să se ascundă după tatăl lor.

— Ştiu, răspunse încet Duke, şi e foarte bine aşa. Tot ce trebuie să înţelegi acum e că aici eu sunt agentul şef care reprezintă legea, cel puţin până la sosirea şerifului de comitat, iar tu nu eşti decât un ales municipal. N-ai nicio calitate oficială, aşa că ar fi bine să te dai mai încolo.

Apoi, ridicând glasul, arătă spre locul în care agentul Henry Morrison întindea banda galbenă, ocolind două bucăţi mai mari din fuzelajul avionului.

— Aş dori ca *toată lumea* să se retragă şi să ne lase să ne facem treaba! Urmaţi-l pe Alesul Rennie. Vă va conduce dincolo de banda galbenă.

— Nu-mi place chestia asta, Duke, mormăi Rennie.

— Domnul să te binecuvânteze, mă doare-n cur, replică Duke. Dispari de la locul accidentului, Big Jim. Şi ai grijă să ocoleşti banda. N-am chef ca Henry să trebuiască s-o-ntindă de două ori.

— Şefule Perkins, aş vrea să ţii minte cum se cuvine să vorbeşti cu mine azi. Pentru că eu am să ţin.

Şi porni cu paşi mari spre bandă. Ceilalţi spectatori îl urmară, majoritatea continuând să se uite peste umăr la apa care ricoşa din bariera mânjită de fum diesel, adunându-se pe carosabil într-o băltoacă alungită. Doi dintre cei mai isteţi (de exemplu, Ernie Calvert) observaseră deja că dâra udă urma perfect linia de demarcaţie dintre Motton şi The Mill.

Rennie simţi o tentaţie copilărească de a rupe cu pieptul banda întinsă de Hank Morrison cu atâta grijă, dar se stăpâni. Totuşi, n-avea de gând s-o ocolească, umplându-şi

de ciulini pantalonii eleganţi de la Land’s End. Îl costaseră şaizeci de dolari. Trecu pe dedesubt, ridicând banda cu o mână. Burta îl împiedica să se aplece ca tot omul.

În spatele lui, Duke porni încet spre locul coliziunii suferite de Jackie. Îşi ţinea o mână întinsă înainte, ca un orb care încearcă să se orienteze printr-un spaţiu nefamiliar.

Aici, Jackie căzuse… iar *aici…*

Simţi furnicăturile descrise de ea, dar în loc să-i treacă imediat, se înteţiră până la o durere arzătoare în adâncitura umărului stâng. Mai avu timp doar ca să-şi amintească ultimul lucru spus de Brenda – *„Ai grijă de stimulatorul cardiac!“* – după care aparatul din piept explodă cu destulă forţă ca să-i sfâşie tricoul Wildcats, pe care-l luase pe el de dimineaţă în cinstea meciului care urma să se joace după-amiază. Bariera fu lovită de petice de bumbac, stropi de sânge şi bucăţele de carne.

Mulţimea scoase un *„Aaaah…!“*

Duke încercă să rostească numele soţiei sale, nu reuşi, dar îi văzu limpede în minte faţa. Zâmbea.

Apoi, întuneric.

4

Puştiul se numea Benny Drake, avea paisprezece ani şi era razor. Razorii făceau parte dintr-un club de skateboarding mic, dar serios, privit nu tocmai cu ochi buni de comisariatul local, însă fără a fi efectiv interzis, în pofida apelurilor repetate ale aleşilor Rennie şi Sanders (la ultima întrunire orăşenească, din martie, acelaşi duo dinamic reuşise să respingă un articol de buget prin care s-ar fi putut finanţa un teren de skateboarding securizat în spatele estradei pentru fanfară din scuarul oraşului).

Adultul era Eric „Rusty“ Everett, în vârstă de treizeci şi şapte de ani, asistent medical al doctorului Ron Haskell, pe care-l numea adesea în sinea lui Minunatul Vrăjitor din Oz. *„Fiindcă“,* ar fi explicat Rusty (dacă ar fi avut încredere să-

şi exprime o asemenea ingratitudine în faţa altcuiva decât a soţiei sale), *„stă aşa de des după paravan, în timp ce eu fac toată treaba“.*

Acum, tocmai verifica situaţia ultimului vaccin antitetanos al unui tânăr Maestru Drake. În toamna lui 2009 – foarte bine. Mai ales că tânărul Maestru Drake făcuse un Wilson în timp ce zburătăcea pe ciment şi-şi julise zdravăn gamba. Nu era chiar o plagă deschisă, dar tot se prezenta mult mai rău decât o simplă zgârietură.

— A revenit curentu’, deşteptule, anunţă tânărul Maestru.

— E generatorul, deşteptule, replică Rusty. Alimentează spitalul *şi* Centrul Medical. Radical, da?

— De şcoală veche, încuviinţă băiatul.

Câteva momente, adultul şi adolescentul priviră fără o vorbă rana de cincisprezece centimetri de pe pulpa lui Benny Drake. Curăţată de sânge şi praf, arăta nasol, dar nu mai părea chiar atât de groaznică. Sirena oraşului tăcuse, însă din depărtare se auzeau altele. Apoi, se porni sirena pompierilor, făcându-i pe amândoi să tresară.

„O să se ducă şi ambulanţa“, îşi zise Rusty. *„Mai mult ca sigur. Iar o iau la picior Twitch şi Everett. N-ar strica să mă grăbesc.“*

Atâta doar că puştiul era destul de palid, iar lui Rusty i se părea şi că avea lacrimi în ochi.

— Te-ai speriat? îl întrebă.

— Puţin, recunoscu Benny Drake. O să mă consemneze mama-n casă.

— De-asta ţi-e frică?

Bănuia că mai fusese consemnat de câteva ori… şi nu prea puţine, nu?

— Şi… cât de tare o să mă doară?

Rusty ţinuse ascunsă seringa. Acum îi injectă trei centimetri cubi de xylocaină şi epinefrină – o combinaţie invincibilă pe care el încă o mai numea novocaină. Împinse

pistonul încet, ca să nu-i provoace băiatului o durere mai mare decât era nevoie.

— Cam atât de tare.

— Phui, făcu Benny. Super tare! Cod albastru.

Rusty râse.

— Ai făcut o rotaţie completă înainte de Wilson?

Ca fost boarder, dar de mult retras din circulaţie, era sincer curios.

— Doar jumate, da’ a fost naşpa! se înveseli Benny. Câte copci crezi că-mi pui? Norrie Carver s-a ales cu douăşpe, când a căzut la Oxford, astă-vară.

— Nu chiar atâtea, îl linişti Rusty.

O cunoştea pe Norrie, o tipă a cărei principală aspiraţie părea să fie aceea de a-şi sfârşi zilele pe skateboard înainte de împlinirea majoratului. Apăsă un loc de lângă rană, cu vârful seringii.

— Simţi?

— Mda, nene, total! Ai auzit o bubuitură dintr-acolo? îl întrebă Benny, arătând vag spre sud, în timp ce stătea aşezat pe masa de examen medical, în chiloţi, sângerând pe acoperitoarea din hârtie.

— Nu, răspunse Rusty.

De fapt, auzise chiar două. Şi teamă-i era că nu fuseseră doar bubuituri, ci adevărate explozii. Trebuia să se grăbească. Şi pe unde-o fi umblând Vrăjitorul? La vizite, după cum zicea Ginny. Ceea ce însemna, probabil, că moţăia în oficiul medicilor de la Cathy Russell. În ultima vreme, acolo-şi făcea Minunatul Vrăjitor vizitele medicale.

— Acum simţi? îl apăsă din nou Rusty cu acul. Nu trişa, n-ai voie să te uiţi!

— Nu, dom’le, nimic. Faci mişto de mine.

— Nu fac niciun mişto. Eşti amorţit.

„În mai multe sensuri“, completă el în gând.

— OK, mai departe. Lasă-te pe spate, relaxează-te şi bucură-te de zborul cu Cathy Russell Airlines.

Frecă rana cu o soluţie salină sterilă, o curăţă de ţesuturile afectate, apoi îi îndreptă marginile cu vrednicul său scalpel nr. 10.

— Şase cusături, cu cel mai bun nylon patru-zero pe care-l am.

— Nemaipomenit, zise puştiul. Şi apoi: cred c-am să vărs. Rusty îi dădu un vas pentru aşa ceva, numit prin partea locului castron de borât.

— Vomită aici. Şi fă bine să nu leşini dacă nu vrei să te las baltă. Benny nu leşină. Şi nici nu vomită. Rusty tocmai îi aplica pe rană un tampon de tifon sterilizat, când se auzi o bătaie în uşă, apoi se ivi capul lui Ginny Tomlinson.

— Putem vorbi un minut?

— Nu te jena de mine, îi spuse Benny. Sunt, cum ar veni, absolut radical…

Auzi la puştiulache, ce obraznic…!

— Pe culoar, Rusty? insistă Ginny, fără să-i arunce băiatului nici măcar o privire.

— Vin imediat, Benny. Stai acolo şi nu te agita.

— Am pricipit. Nicio problemă.

Rusty o urmă pe Ginny în hol.

— Ambulanţa? întrebă el.

Dincolo de Ginny, în sala de aşteptare însorită, mama lui Benny se uita indispusă la un volum cu copertă subţire şi sălbatic-siropoasă.

Ginny dădu din cap.

— Pe 119, la Tarker’s, pe linia de graniţă a oraşului. Şi mai e încă un accident, la limita cu *alt* oraş – Motton –, dar am auzit că acolo toţi sunt DATS[{3}]. Morţi la faţa locului.

— Coliziune între un camion şi un avion. Avionul voia să aterizeze.

— Mă iei de *prost?*

Alva Drake se uită în jur, încruntată, apoi îşi reluă lectura. Sau, cel puţin, aşa părea, în timp ce încerca să-şi dea seama dacă soţul ei ar fi sprijinit-o în decizia de a-l consemna pe Benny până la vârsta de optsprezece ani.

— Pe bune că e o situaţie autentică, îl asigură Ginny pe Rusty. Şi am primit anunţuri şi despre alte accidente…

— Ciudat.

— … dar tipul de la Tarker’s e încă viu. Conducea un camion de aprovizionare, cred. Bagă mare, vere. Te-aşteaptă Twitch.

— Termini tu cu puştiul?

— Da. Hai, du-te.

— Şi doctor Rayburn?

— Avea nişte pacienţi la Stephens Memorial.

Ăsta era spitalul din Norway şi South Paris.

— E şi el pe drum, Rusty. Fugi.

Rusty se mai opri un moment să-i spună doamnei Drake că Benny era bine. Alva nu păru prea încântată de această veste, dar îi mulţumi. Dougie Twitchell – Twitch – stătea aşezat pe bara ambulanţei demodate pe care Jim Rennie şi colegii lui aleşi refuzau s-o schimbe, fumând o ţigară în bătaia soarelui. Ţinea în mână un CB portabil din care răsunau voci – o mulţime, pocnind ca popcornul şi încălecându-se.

— Stinge cuiu’ de sicriu şi hai să-i dăm bice, zise Rusty. Ştii unde mergem, da?

Twitch aruncă ţigara. În ciuda poreclei[{4}], era cel mai calm infirmier pe care-l cunoscuse Rusty în viaţa lui, ceea ce spunea multe.

— Ştiu ce ţi-a zis şi ţie Gin-Gin – pe linia de demarcaţie dintre Chester’s şi Tarker’s nu?

— Da. Un camion răsturnat.

— Mda, mă rog, planurile s-au mai schimbat. Mergem în celălalt loc, arătă el spre orizontul de la sud, unde se înălţa o coloană de fum negru şi gros. Ai fost vreodată curios să vezi un avion prăbuşit?

— Am şi văzut, replică Rusty. În armată. Doi tipi. Puteai să ungi pe pâine ce mai rămăsese din ei. Mi-a fost de-ajuns, frăţică. Ginny zice că acolo toţi sunt morţi, aşa că de ce…

— Or fi, sau poate n-or fi, îl întrerupse Twitch, dar acum a păţit-o şi Perkins şi s-ar putea ca el să fie încă viu.

— *Şeful* Perkins?

— Chiar el. N-aş zice că sunt prea multe şanse, când stimulatorul i-a explodat în piept – aşa cum zice Peter Randolph –, dar la urma urmei *este* şeful poliţiei. Comandantul Neînfricat.

— Twitch, prietene. Un stimulator cardiac n-are cum să explodeze aşa, aiurea. E absolut imposibil.

— Atunci, probabil că într-adevăr mai trăieşte şi-l putem ajuta.

În timp ce ocolea capota ambulanţei, Twitch îşi scoase ţigările.

— Nu fumezi în Salvare, îl preveni Rusty.

Twitch îl privi amărât.

— Decât dacă-mi dai şi mie, adică…

Oftând, Twitch îi întinse pachetul.

— Ah, Marlboro, remarcă Rusty. Cancerigenele mele favorite.

— Mă omori, conchise Twitch.

5

Trecură ca vântul pe la semaforul intersecţiei în formă de T dintre Şoselele 117 şi 119, în centrul oraşului, cu sirena urlând, în timp ce amândoi fumau ca şerpii (cu ferestrele deschise, cum era procedura standard de operare), ascultând turuiala din staţia radio. Rusty nu înţelegea cine ştie ce, dar un lucru îi era clar: avea să lucreze cu mult peste ora patru.

— Dom’le, nu ştiu ce s-a-ntâmplat, spuse Twitch, da’ ştiu c-o să vedem la faţa locului un avion prăbuşit cu adevărat. Prăbuşit de ceva timp, da, da’ calu’ de dar nu se caută la dinţi.

— Twitch, eşti o javră stricată la cap.

Erau foarte multe maşini şi majoritatea se îndreptau spre sud. Unii aveau probabil treburi într-acolo, dar Rusty bănuia că cei mai mulţi erau doar oameni-muşte, atraşi de mirosul de sânge. Twitch depăşi patru maşini la rând, fără nicio problemă. Ciudat, banda care mergea spre nord a Şoselei 119 era goală.

— Uite! arătă el cu degetul. Un elicopter de la televiziune! O să ne vedem la ştirile de la ora şase, Big Rusty! Infirmieri eroi luptând să…

Aici, însă, iluziile lui Dougie Twitchell se spulberară. În faţa lor – la locul accidentului, presupuse Rusty – elicopterul execută o întoarcere bruscă. Un moment, îi putu citi numărul 13 pe carcasă, lângă ochiul CBS. În clipa următoare, aparatul explodă, într-o ploaie de foc pornind din cerul senin al începutului de după-amiază.

Twitch ţipă:

— *Iisuse, iartă-mă! N-am vorbit serios!*

După care, îndurerându-l şi mai mult pe Rusty, care era deja şocat, adăugă aproape ca un copil:

— *Retrag ce-am zis!*

6

— Eu tre’ să mă-ntorc, spuse Gendron.

Îşi scoase şapca, ştergându-şi cu ea chipul palid, murdar de sânge şi de praf. Nasul i se umflase, arătând acum ca degetul mare al unui uriaş. Ochii-i ieşeau în afară, din două cercuri negricioase.

— Îmi pare rău, da’ mă doare nasu’ ca dracu’ şi… în fine, nu mai am vârsta de-altădată. Şi mai sunt şi…

Îşi ridică braţele, apoi le lăsă să cadă la loc. Stăteau faţă-n faţă, iar Barbie l-ar fi îmbrăţişat, ca să-l bată pe spate, dacă ar fi putut.

— Eşti şocat până-n măduva oaselor, este? îl întrebă el.

Gendron râse scurt, ca un lătrat.

— Elicopterul ăla le-a pus capac la toate.

Şi amândoi priviră înapoi, spre noua coloană de fum.

Barbie şi Gendron părăsiseră locul accidentului de pe Şoseaua 117 după ce se asiguraseră că martorii chemau ajutoare pentru Elsa Andrews, singura supravieţuitoare. Cel puţin, nu părea rănită prea grav, deşi se vedea clar că pierderea prietenei sale îi frânsese inima.

— Hai, du-te înapoi. Încetişor. Nu te grăbi. Când ai nevoie, odihneşte-te.

— Tu mergi mai departe?

— Da.

— Tot mai crezi c-ai să-i găseşti capătul?

Un moment, Barbie tăcu. La început, fusese sigur, dar acum…

— Sper, răspunse el.

— Păi, să ai noroc!

Gendron scoase şapca şi o înclină spre Barbie, în semn de salut.

— Sper să-ţi strâng mâna, totuşi, până la sfârşitul zilei.

— Şi eu, răspunse Barbie.

Făcu o pauză. Se gândise la un lucru.

— Poţi să faci ceva pentru mine, dacă-ţi găseşti telefonul?

— Sigur.

— Sună la baza militară de la Fort Benning. Cere cu ofiţerul de legătură şi spune-i că trebuie să vorbeşti cu colonelul James O. Cox. Zi-i că-i urgent, că suni din partea căpitanului Dale Barbara. Ţii minte toate astea?

— Dale Barbara. Ăsta eşti tu. Şi James Cox. Ăsta-i el. Am băgat la cap!

— Dacă vorbeşti cu el… Nu-s sigur c-ai să reuşeşti, şi totuşi *dacă* da… să-i spui ce se întâmplă aici. Să-i spui că, dacă nimeni n-a luat legătura cu Securitatea Internă, s-o facă el. Poţi?

Gendron dădu din cap.

— Dacă pot, o fac. Baftă, soldat.

Barbie ar fi preferat să nu i se mai zică niciodată aşa, totuşi ridică un deget la frunte. Apoi o luă din loc, căutând

ceea ce nu mai credea că avea să găsească.

7

Găsi un drum forestier care mergea aproximativ paralel cu bariera. Arăta năpădit de vegetaţie şi nefolosit de mult, dar tot era mai comod decât mersul prin hăţişuri. Din când în când, se abătea spre vest, căutând cu mâna zidul nevăzut dintre Chester’s Mill şi restul lumii. Îl găsea de fiecare dată.

Când ajunse în locul unde Şoseaua 119 intra în oraşul frate cu The Mill, Tarker’s Mills, se opri. Şoferul camionului de aprovizionare răsturnat fusese luat de-acolo de vreun bun samaritean din cealaltă parte a barierei, dar camionul continua să blocheze şoseaua ca leşul unui animal uriaş. Impactul făcuse să se deschidă portierele din spate. Pe asfalt se împrăştiaseră diverse pachete cu produse Devil Dogs, Ho Hos, Ring Dings, Twinkies şi crochete cu unt de arahide. Un tânăr cu tricou George Strait stătea aşezat pe o buturugă, mâncând o crochetă. Într-o mână ţinea un telefon mobil. Ridică privirea spre Barbie.

— Sal’. Vii de la…

Arătă vag în spatele lui Barbie. Părea obosit, temător şi deziluzionat.

— Din cealaltă parte a oraşului, răspunse Barbie. Da.

— Pân-acolo ajunge zidul invizibil? Hotaru-i închis?

— Da.

Tânărul dădu din cap şi apăsă pe un buton al telefonului.

— Dusty? Ai ajuns?

Ascultă puţin, apoi mai spuse:

— OK.

Şi încheie convorbirea.

— Prietenul meu, Dusty, şi cu mine am pornit de la est. Ne-am despărţit. El a luat-o spre sud. Am ţinut legătura prin telefon. Când avem semnal, adică. Acuma-i în locul în care-a căzut elicopterul. Zice că acolo se-adună lumea.

Barbie nu se mira.

— Chestia asta merge continuu, pe unde-ai venit tu?

Tânărul dădu din cap. Mai mult nu spuse – nici nu era nevoie.

Barbie ştia că era posibil să le fi scăpat unele breşe – deschizături cât nişte ferestre sau uşi – dar se îndoia.

Cel mai probabil, erau complet izolaţi.

TOŢI SPRIJINIM ECHIPA

1

Barbie merse înapoi pe Şoseaua 119 până în centrul oraşului, cale de vreo patru kilometri şi jumătate. Când ajunse acolo, se făcuse ora şase. Main Street era aproape pustie, dar duduia de zgomotul generatoarelor electrice: zeci şi zeci, după cum se auzea. Semaforul de la intersecţia cu 117 nu funcţiona, dar Sweetbriar Rose era luminat şi plin de lume. Uitându-se prin vitrina mare din faţă, Barbie văzu că toate mesele erau ocupate. Dar, când intră pe uşă, nu auzi nimic din palavrele obişnuite: politică, Red Sox, economia locală, Patrioţii, maşini şi macarale nou cumpărate, Celticii, preţul benzinei, Bruinii, aparatura electrică nouă, echipa Wildcats din Twin Mills. Şi nici obişnuitele râsete nu se mai auzeau.

Deasupra tejghelei se afla un televizor şi toţi se uitau într-acolo. Barbie observă – cu acel sentiment de neîncredere şi tulburare profundă pe care îl are probabil oricine se află la locul unei catastrofe majore – că Anderson Cooper de la CNN stătea pe Şoseaua 119, cu epava încă fumegândă a camionului în spatele lui.

Rose servea ea însăşi la mese, repezindu-se din când în când înapoi spre tejghea ca să mai ia câte o comandă. Şuviţele de păr scămoşat îi scăpau din plasa de cap, atârnând în jurul feţei. Arăta obosită şi hărţuită. Tejgheaua ar fi trebuit să fie teritoriul lui Angie McCain, de la patru până la ora închiderii, dar în seara aceea Barbie n-o vedea nicăieri. Poate fusese plecată din oraş în momentul căderii barierei. Dacă aşa stăteau lucrurile, s-ar fi putut să nu mai apară multă vreme la tejghea.

Anson Wheeler – căruia Rosie îi spunea „puştiul“, deşi avea cel puţin douăzeci şi cinci de ani – era la bucătărie, iar lui Barbie îi era groază să se gândească la orice mâncare

gătită de el mai complicată decât fasolea cu cârnaţi, specialitatea tradiţională de sâmbătă seara la Sweetbriar Rose. Vai de băiatu' sau fătuţa care comanda un mic dejun la ora cinei şi se trezea cu jumările nucleare ale lui Anson. Totuşi, Barbie nu regreta că venise, căci, pe lângă absenta Angie, nici Dodee Sanders nu se afla prin preajmă. Deşi balcâza *aia* n-avea nevoie de niciun dezastru ca să nu vină la muncă. Nu s-ar spune că era chiar leneşă, dar era genul căreia i se distrăgea uşor atenţia. Şi când venea vorba de puterea cerebrală… băi frate, ce să mai zici? Tatăl ei – Andy Sanders, Primul Ales din The Mill – n-avea să fie niciodată un candidat la titlul de Geniu, dar pe lângă Dodee părea Albert Einstein.

La televizor, nişte elicoptere aterizau în spatele lui Anderson Cooper, fluturându-i părul alb şi cochet în jurul capului şi aproape acoperindu-i vocea. Păreau aparate Pave Low. Barbie zburase destul cu ele, în timpul stagiului din Irak. Acum, în imagine intră şi un ofiţer de la armată, care acoperi microfonul lui Cooper cu o mână înmănuşată şi-i spuse ceva la ureche.

Mesenii adunaţi la Sweetbriar Rose începură să şuşotească între ei. Barbie le înţelegea neliniştea. Şi el o simţea. Când un om în uniformă acoperă microfonul unui reporter TV celebru fără măcar să se scuze, e clar c-a venit Sfârşitul Lumii.

Ofiţerul – care era colonel, dar nu colonelul *lui,* iar apariţia lui Cox ar fi desăvârşit senzaţia de dislocare mintală pe care o trăia Barbie – termină ceea ce avusese de spus. Când îşi luă mâna de pe microfon, se auzi un zgomot ca de ventuză. Ieşi din cadru, cu faţa ca o mască inexpresivă. Barbie recunoştea tipul: militar produs în serie.

Între timp, Cooper spunea:

— Presei i se cere să se retragă cu aproximativ un kilometru, până într-un loc numit Popasul lui Raymond.

La auzul acestor cuvinte, în local se stârni din nou rumoare. Cu toţii cunoşteau Popasul lui Raymond din Motton, un local la margine de drum într-a cărui vitrină scria: „BERE RECE SENDVIŞURI FIERBINŢI MOMELI PROASPETE“.

— Această regiune, până la mai puţin de o sută de metri distanţă de ceea ce numim „bariera“, a fost declarată zonă de siguranţă naţională. Ne vom relua emisia de îndată ce putem, dar în acest moment vă dau din nou legătura la Washington, Wolf.

Titlul de pe burtiera roşie afişată sub cadru anunţa: „BREAKING NEWS MISTERUL IZOLĂRII ORAŞULUI DIN MAINE SE ADÂNCEŞTE“. Iar în colţul din dreapta, sus, cuvântul „GRAV“ apărea şi dispărea ca firma de neon a unei taverne, noaptea. „Caz grav de diaree“, îşi spuse Barbie şi fu cât pe ce să chicotească.

Wolf Blitzer luă locul lui Anderson Cooper. Rose avea o slăbiciune pentru Blitzer şi, în după-amiezile din timpul săptămânii, nu permitea ca televizorul să fie pus pe altă emisiune decât *„The Situation Room“;* îi spunea „Wolfie al meu“. În seara asta, Wolfie al ei purta cravată, dar avea nodul legat neglijent, iar Barbie se gândi că şi restul hainelor arătau suspect de mult a bulendre de sâmbătă.

— Ca să recapitulăm, începu Wolfie al lui Rose, azi după-amiază, în jurul orei unu…

— Ba a fost mai devreme, binişor mai devreme, preciză cineva.

— E adevărat ce-a păţit Myra Evans? întrebă altă voce. Chiar a murit?

— Da, răspunse Fernald Bowie.

Singurul antreprenor de pompe funebre din oraş, Stewart Bowie, era fratele mai mare al lui Fern. Uneori, când era treaz, Fern îl ajuta – iar în seara asta arăta treaz. Trezit de şoc.

— Mai tacă-ţi fleanca ca s-aud şi io.

Şi Barbie voia să audă, fiindcă Wolfie aborda chiar atunci subiectul care-l interesa cel mai mult, spunând exact ceea ce aştepta: că pe deasupra oraşului Chester’s Mill se interzisese orice formă de trafic aerian. Ba mai mult – peste întreg vestul statului Maine şi estul statului New Hampshire, de la Lewiston-Auburn până la North Conway. Preşedintele fusese informat. Şi, pentru prima oară în nouă ani, culoarea Codului de Ameninţare Naţională trecuse peste portocaliu.

Julia Shumway, patroană şi redactor-şef al ziarului *Democratul,* îi aruncă o privire lui Barbie când acesta trecu pe lângă masa ei. Apoi, pe buze i se ivi micul zâmbet înţepat şi secretos care era specialitatea ei – aproape un patent.

— Se pare că oraşul Chester’s Mill nu vrea să-ţi dea drumul să pleci, domnule Barbara.

— Aşa se pare, fu Barbie de acord.

Nu se mira că ştia despre plecarea lui – şi se pare că-i cunoştea şi motivul. Petrecuse destul timp în The Mill ca să-şi dea seama că Julia Shumway ştia tot ceea ce merita să fie ştiut.

Rose îl văzu în timp ce servea fasole cu cârnaţi (plus o relicvă fumegândă ce părea să fi fost cândva o fleică de porc) unui grup de şase oameni înghesuiţi în jurul unei mese de patru. Încremenii cu farfuriile în mâini (câte una în fiecare mână şi altele două pe fiecare braţ) şi cu ochii mari. Apoi zâmbi. Era un zâmbet plin de fericire şi uşurare nedisimulată, şi-i încălzi lui Barbie inima.

„Aşa te simţi când ajungi acasă“, îşi spuse el. *„Al dracului să fiu dacă nu.“*

— Sfinte cerule, nu mă aşteptam să te mai văd vreodată tocmai pe *tine,* Dale Barbara!

— Mai ai şorţul meu? o întrebă Barbie, pe un ton cam sfios. În fond, Rose îl primise – pe el, un simplu hoinar, cu câteva referinţe mâzgălite în rucsac – şi-i dăduse de lucru. Apoi, îi spusese că înţelegea prea bine de ce simţea nevoia

s-o şteargă din oraş; tatăl lui Junior Rennie nu era omul pe care să ţi-l doreşti ca duşman.

Dar Barbie tot mai credea că o încurcase pe Rose cu plecarea lui precipitată.

Rose aşează farfuriile pe mese, pe unde mai găsi loc pentru ele, şi veni grăbită spre el. Era o femeie scundă şi trupeşă, aşa că fu nevoită să se înalţe pe vârfuri ca să-l îmbrăţişeze, dar se descurcă până la urmă.

— Mă bucur al naibii de tare că te revăd! îi şopti ea.

Barbie o strânse şi el în braţe, sărutând-o pe creştet.

— Big Jim şi Junior n-au să se bucure la fel de mult, replică el.

Dar, Slavă Domnului, niciunul dintre cei doi Rennie nu era de faţă; măcar pentru atâta lucru putea fi recunoscător. Barbie îşi dădea seama că, deocamdată cel puţin, devenise pentru orăşenii adunaţi la faţa locului chiar mai interesant decât emisiunea de la televiziunea naţională despre orăşelul lor.

— Big Jim Rennie să-mi sugă pula! decretă Rose.

Barbie râse, încântat şi de fervoarea ei, dar şi de discreţie – continua să vorbească încet.

— Am crezut că ai plecat, continuă Rose.

— Eram pe drum, dar am pierdut startul.

— Ai văzut… aia?

— Da. O să-ţi povestesc mai târziu.

Barbie îi dădu drumul din braţe, fără să ia mâna de pe umărul ei, şi se gândea: *„Dacă erai mai tânără cu zece ani, Rose… sau măcar cu cinci…“*

— Deci pot să-mi primesc şorţul înapoi?

Ştergându-se la colţurile ochilor, Rose dădu din cap.

— *Te rog* să ţi-l iei înapoi. Şi dă-l pe Anson afară de la bucătărie până nu ne omoară pe toţi.

După ce-i adresă un salut milităresc, Barbie ocoli tejgheaua până-n bucătărie şi-l trimise pe Anson la bar, spunându-i să facă acolo curat şi să ia comenzi, înainte de a o ajuta pe Rose la servit. Băiatul se retrase de lângă grătar

cu un oftat de uşurare. Înainte de a se duce la tejghea, îi strânse lui Barbie mâna în mâinile lui.

— Slavă Domnului, omule – în viaţa mea n-am mai văzut aşa un iureş. Eram pierdut.

— Nicio grijă. O să-i hrănim pe cei cinci mii.

Anson, care nu prea le avea cu Biblia, îl privi nedumerit.

— Ce?

— Lasă.

Clopoţelul pus în colţul uşiţei dintre bar şi salon sună.

— Comandă! anunţă Rose.

Barbie înhăţă o spatulă, înainte de a lua bonul cu comanda – în bucătărie domnea haosul, ca întotdeauna când Anson participa la acele metamorfoze catastrofice pe bază de căldură cărora le zicea „gătit“ – apoi îşi trase şorţul peste cap, şi-l legă la spate şi se uită în dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Era plin cu şepci de baseball, pe care grataragiii de la Sweetbriar Rose le foloseau drept tichii de bucătar. Alese una a echipei Sea Dogs, în cinstea lui Paul Gendron (care acum se afla alături de cei dragi, cum spera Barbie din toată inima), şi-o puse pe cap cu cozorocul la spate şi-şi trosni degetele.

Apoi, luă bonul şi se apucă de treabă.

2

Pe la nouă şi-un sfert, la mai bine de-un ceas după obişnuita oră a închiderii de sâmbătă seara, Rose îi expedie pe ultimii clienţi. Barbie încuie uşa şi întoarse cartonaşul cu inscripţia „ÎNCHIS“ spre exterior. Îi privi pe cei patru-cinci care tocmai plecaseră cum traversau strada spre parcul central, unde se adunaseră vreo cincizeci de oameni şi discutau aprins. Stăteau cu faţa spre sud, unde o lumină albă puternică forma un fel de balon deasupra Şoselei 119. Astea nu mai erau proiectoarele televiziunii, aprecie Barbie, ci ale Armatei SUA, care delimita şi securiza un perimetru.

Şi cum securizezi un perimetru noaptea? Păi, postând santinele şi luminând zona moartă, desigur.

Zona moartă. Nu-i plăcea deloc cum suna.

În schimb, pe Main Street era neobişnuit de întuneric. În unele clădiri se vedea lumină – acolo unde funcţionau generatoare – iar lămpile de urgenţă cu baterii ardeau în Magazinul Universal Burpee's, Gas Grocery, Mill New & Used Books, în supermarketul Food City de la poalele Main Street Hill, şi-n încă vreo şase locuri, dar felinarele de pe străzi erau stinse, iar în cele mai multe ferestre de la etajul întâi al caselor de pe Main Street, unde se aflau apartamente, ardeau lumânări.

Rose stătea la o masă din mijlocul încăperii, fumând o ţigară – lucru ilegal în clădirile publice, dar Barbie n-avea să spună nimănui, îşi scoase plasa de pe cap, adresându-i un zâmbet şters lui Barbie, când acesta se aşează în faţa ei. Înapoia lor, Anson ştergea tejgheaua, cu părul lung până la umeri eliberat din strânsoarea şepcii Red Sox.

— Ziceam că de Patru Iulie-i nasol, da' azi a fost şi mai şi, comentă Rose. Dacă nu apăreai, m-aş fi ghemuit într-un colţ să plâng după mămica.

— Am văzut o blondă într-un F-150, îşi aminti Barbie, zâmbind. Era cât pe ce să mă ia cu autostopul. Dacă mă lua, poate scăpăm. Totuşi, era posibil să păţesc la fel ca Chuck Thompson şi femeia aia din avion.

Numele lui Thompson fusese menţionat în reportajul CNN. Pe femeie încă n-o identificaseră. Rose, însă, ştia.

— Era Claudette Sanders. Sunt aproape sigură că ea era. Dodee mi-a spus ieri că mama ei avea azi lecţie.

Între ei se afla o farfurie cu cartofi prăjiţi. Barbie, care tocmai întindea mâna să ia unul, se opri la jumătatea drumului. Dintr-odată, i se tăiase pofta de cartofi. Şi de orice. Iar băltoaca roşie de pe marginea farfuriei i se părea că arată mai degrabă a sânge decât a ketchup.

— Deci, de-asta n-a venit azi Dodee.

Rose ridică din umeri.

— Poate. Nu pot fi sigură. N-am primit nicio veste de la ea. Nici nu prea mă aşteptam, că telefoanele nu merg.

Barbie bănui că se referea la posturile fixe, însă chiar şi din bucătărie auzise oamenii plângându-se cât de greu prindeau legătura cu celularele. Cei mai mulţi presupuneau că era din cauză că toţi încercau să le folosească în acelaşi timp şi blocau banda. Unii ziceau că poate venirea celor de la televiziune – probabil sute şi sute, de-acum, toţi vorbind la Nokii, Motorole, iPhonuri şi Blackberryuri – era cauza problemei. Barbie avea suspiciuni mai pesimiste; era o situaţie de securitate naţională, la urma urmei, într-o perioadă când toată ţara se molipsise de paranoia terorismului. Unele apeluri răzbăteau, dar din ce în ce mai puţine, odată cu trecerea timpului.

— Acuma, sigur, continuă Rose, la fel de bine se poate şi ca lui Dodee să-i fi intrat în capu' ăla sec al ei să chiulească de la lucru şi să se ducă la Auburn Mall.

— Domnul Sanders ştie dacă femeia din avion era Claudette?

— Nu pot fi sigură, dar tare m-aş mira ca până acum să nu fi aflat.

Şi începu să cânte, încet, dar fără să falseze:

— „Oraşul nostru-i mic, / Pricepe ce îţi zic…“

Barbie zâmbi uşor, şi completă la rândul lui:

— „Hai, fata mea, că poţi / Echipa suntem toţi.“

Erau versuri dintr-un cântec vechi al lui James McMurtry care în vara trecută intrase în vogă, la brusc şi misterios, pe două posturi de radio din vestul statului Maine. Nu şi la WCIK, desigur; James McMurtry nu era genul de artist pe care să-l susţină Jesus Radio.

Rose arătă spre cartofii prăjiţi:

— Mai mănânci din ăştia?

— Nu. Mi-a trecut pofta de mâncare.

Barbie nu murea nici după Andy Sanders, cu rânjetele lui necontenite, nici după Dodee Tuta, care mai mult ca sigur o ajutase pe buna ei prietenă Angie să răspândească zvonul

care-i cauzase lui Barbie necazul de la Dipper’s, dar ideea era că acele bucăţi de trup omenesc (cel la care tot încerca să se uite ochiul din mintea lui era piciorul în verde) aparţinuseră *mamei* lui Dodee… *soţia* Primului Ales…

— Şi mie, replică Rose, stingându-şi ţigara în ketchup, cu un fâsâit prelung, şi preţ de-o clipă Barbie avu senzaţia oribilă că o să verse. Întoarse capul şi se uită pe fereastră, spre Main Street, deşi de-acolo de unde stătea nu avea ce să vadă decât bezna.

— O să vorbească preşedintele, la miezul nopţii, anunţă Anson, de la bar.

Din spatele lui se auzea mormăitul slab şi monoton al spălătorului de vase. Lui Barbie îi trecu prin minte că se prea putea ca bătrânul Hobart să-şi facă ultima corvoadă, cel puţin pentru un timp. Trebuia s-o convingă pe Rose de asta. Ar fi ezitat, dar până la urmă avea să înţeleagă. Era o femeie deşteaptă şi cu spirit practic.

„Mama lui Dodee Sanders. Iisuse. Care-or fi şansele…?“

Îşi dădu seama că, de fapt, şansele nu erau atât de proaste. Dacă nu fusese doamna Sanders, putea fi altă cunoştinţă a lui. *„Oraşul nostru-i mic, fata mea, echipa suntem toţi.“*

— N-am chef de preşedinte în noaptea asta, spuse Rose. Va trebui să binecuvânteze America fără mine. Ora cinci dimineaţa vine cu noaptea-n cap.

Duminica, Sweetbriar Rose nu se deschidea decât la şapte, dar avea de făcut pregătiri. Mereu pregătiri. Iar duminica, astea includeau şi ruladele cu scorţişoară.

— Dacă vreţi, staţi voi şi uitaţi-vă, băieţi. Aveţi doar grijă să încuiaţi peste tot, la plecare. Şi-n faţă, *şi-n* spate.

Şi dădu să se ridice.

— Rose, mâine trebuie să stăm de vorbă despre ce va fi mâine, spuse Barbie.

— Mă laşi, şi mâine e o zi. Ajunge pe seara asta, Barbie! Toate la timpul lor.

Totuşi, se pare că văzuse ceva pe chipul lui, că se aşează la loc.

— În regulă, ce-i cu mutra asta acră?

— Când ai luat propan ultima oară?

— Săptămâna trecută. E aproape plin. Asta te-ngrijora?

De fapt, era doar cea mai mică dintre grijile lui. Barbie începu să calculeze. Sweetbriar Rose avea două rezervoare unite. Fiecare avea o capacitate de o mie două sute sau o mie trei sute douăzeci de litri, nu mai ţinea minte exact. Urma să se uite dimineaţa, dar dacă Rose avea dreptate, dispuneau de peste două mii cinci sute de litri. Ceea ce era foarte bine. Un dram de noroc într-o zi care fusese spectaculos de ghinionistă pentru un oraş întreg. Totuşi, nu avea de unde şti ce le mai rezerva viitorul. Şi nici chiar două mii de litri de propan nu ţineau o veşnicie.

— Care-i rata de consum? o întrebă. Ai idee?

— Ce importanţă are?

— Are, fiindcă în momentul de faţă generatorul tău le alimentează pe toate de-aici: luminile, plitele, frigiderele, pompele. Şi caloriferele, dacă la noapte se face prea frig. Iar dinamul consumă propan.

Tăcură câteva clipe, ascultând zgomotul constant al grupului electrogen Honda aproape nou din spatele restaurantului.

Anson Wheeler veni de la tejghea şi se aşează.

— Dinamul suge două galoane de propan pe oră, când merge la o capacitate de şaizeci la sută, anunţă el.

— De unde ştii? îl întrebă Barbie.

— Am citit pe etichetă. Cu toate deschise, cum le ţinem de pe la prânz, când a căzut curentul, s-ar putea să fi înghiţit trei pe oră. Poate puţin peste.

Rose răspunse imediat:

— Anse, stinge toate luminile în afară de astea din bucătărie. Imediat. Şi pune termostatul cuptorului pe cincizeci.

După un moment de gândire, adăugă:

— Ba nu, închide-l de tot.

Zâmbind, Barbie îi adresă un gest cu degetul mare în sus. Rose se dumirise. Nu toată lumea din Chester’s Mill avea s-o facă. Nu toţi *voiau* s-o facă.

— OK, răspunse Anson, deşi nu arăta prea convins. Nu crezi că până mâine-dimineaţă… mâine după-amiază cel mai târziu…?

— Preşedintele Statelor Unite va ţine un discurs la televizor, spuse Barbie. La miezul nopţii. Ce crezi *tu* c-ar fi mai bine să facem, Anse?

— Cred că mai bine sting luminile, consimţi Anson, după o clipă.

— Şi termostatul, nu-l uita nici pe ăla, adăugă Rose.

În timp ce Anson pleca grăbit, Rose îi spuse lui Barbie:

— La fel o să fac şi la mine, când mă duc sus.

Văduvă de zece ani sau chiar mai mult, locuia deasupra restaurantului.

Barbie dădu din cap. Întorsese un şervet de hârtie („Aţi vizitat aceste douăzeci de obiective din Maine?“) cu faţa în jos şi făcea socoteli pe dosul lui. De la apariţia barierei, arseseră între o sută şi o sută cinci litri de propan. Însemna că mai rămăseseră vreo două mii o sută cincizeci. Dacă Rose îşi putea limita consumul la o sută pe zi, teoretic avea să-i ajungă pentru trei săptămâni. Reducând la şaptezeci şi cinci – ceea ce-ar fi putut să facă dacă închidea localul între micul dejun şi prânz, şi pe urmă între prânz şi cină – se prelungea până la aproape o lună.

„Ceea ce-i destul de bine“, reflectă el. *„Fiindcă, dacă după o lună oraşul ăsta nu se deschide din nou, oricum n-o să mai fie nimic de gătit pe-aici.“*

— La ce te gândeşti? îl întrebă Rose. Şi ce-i cu toate numerele alea? Habar n-am ce înseamnă.

— Fiindcă le vezi cu susu-n jos, răspunse Barbie şi-şi dădu seama că toţi cei din oraş puteau să facă acelaşi lucru. Erau cifre pe care nimeni n-ar fi vrut să le privească în poziţie normală.

Rose întoarse hârtia spre ea şi parcurse la rândul ei calculele. Apoi, ridică ochii spre Barbie, şocată. Chiar în acel moment, Anson stinse luminile şi cei doi rămaseră privindu-se într-o întunecime care – pentru Barbie, cel puţin – era îngrozitor de elocventă. După cum părea, problema nu era deloc floare la ureche.

— Douăzeci şi opt de zile? întrebă Rose. Crezi că trebuie să ne facem planuri pentru *patru săptămâni?*

— Nu ştiu dacă da sau nu, dar când eram în Irak, cineva mi-a dat un exemplar din *Cărticica roşie* a preşedintelui Mao. O duceam cu mine-n buzunar şi am citit-o din scoarţă-n scoarţă. Cea mai mare parte din ea are mai mult sens decât sunt în stare să exprime politicienii noştri în zilele când au minţile acasă. Un lucru pe care l-am reţinut a fost: *„Doreşte-ţi soare, dar clădeşte stăvilare“.* Cred că asta trebuie să ne facem… să-ţi faci, adică…

— Să *ne* facem, îl corectă Rose, atingându-i mâna.

Barbie i-o întoarse şi o apucă strâns.

— OK, să ne facem… acceptă el. Cred că pentru asta trebuie să facem planuri. Ceea ce înseamnă să închidem între orele de masă, să reducem folosirea cuptoarelor de gătit – nu mai coacem ruladă cu scorţişoară, chiar dacă şi eu sunt înnebunit după ea, ca toată lumea – şi terminăm cu spălătorul de vase. E vechi şi consumă prea multă energie. Ştiu că pe Dodee şi Anson n-o să-i încânte ideea de a spăla vasele cu mâna, dar…

— Pe Dodee nu cred că e cazul s-o aşteptăm prea curând, poate deloc. Acum, că maică-sa a murit, oftă Rose. Aproape că sper că s-a *dus* la Auburn Mall. Deşi cred că mâine o s-apară oricum în ziare.

— Poate.

Barbie nu-şi putea da seama câte informaţii aveau să iasă sau să intre din Chester’s Mill, dacă situaţia nu se rezolva cât mai rapid şi cu o explicaţie raţională. Probabil nu prea multe. Se gândea că legendarul Con al Tăcerii, al lui

Maxwell Smart, urma să se coboare curând, dacă n-o şi făcuse deja.

Anson reveni la masa unde stăteau Barbie şi Rose. Avea sacoul pe el.

— Acum pot să mă duc, Rose?

— Sigur. Mâine la şase?

— Nu-i cam târziu? întrebă el zâmbind şi adăugă: Nu că m-aş plânge…

— O să deschidem mai târziu.

Şi, după o scurtă ezitare:

— … Şi închidem între mese.

— Zău? Marfă!

Apoi, bărbatul se întoarse spre Barbie:

— Ai unde să stai la noapte? Poţi să stai la mine. Sada s-a dus la Derry, în vizită la ai ei.

Sada era soţia lui Anson.

De fapt, Barbie avea unde să meargă, chiar vizavi.

— Mulţumesc, dar am să mă duc la mine-n apartament. L-am plătit până la sfârşitul lunii, aşa că de ce nu? Azi-dimineaţă, înainte să plec, am lăsat cheile la Petra Searles în magazin, dar mai am la mine o dublură.

— OK. Atunci, ne vedem dimineaţă, Rose. O să fii şi tu aici, Barbie?

— Normal.

Zâmbetul lui Anson se lăţi.

— Excelent.

După plecarea lui, Rose se frecă la ochi, apoi îl privi pe Barbie posomorâtă.

— Cât o să ţină povestea asta? După tine.

— Habar n-am, fiindcă nu ştiu ce s-a întâmplat. Sau când anume *n-o* să se mai întâmple.

Rose şopti:

— Barbie, mă sperii.

— Mă sperii şi pe mine însumi. Trebuie să ne culcăm. Mâine-dimineaţă vom vedea lucrurile altfel.

— După discuţia asta, cred c-am nevoie de-un Ambien ca să adorm, chiar dacă sunt obosită. Dar slavă Domnului că te-ai întors!

Barbie îşi aminti de provizii.

— Şi încă ceva. Dacă mâine deschide la Food City…

— E deschis în fiecare duminică. De la zece la şase.

— *Dacă* va fi deschis şi mâine, trebuie să te duci la cumpărături.

— Da’ Sysco face livrările…

Întrerupându-se, Rose îl privi abătută.

— … Marţea, dar nu putem aştepta până atunci, aşa-i? Sigur că nu putem.

— Nu, confirmă el. Chiar dacă se rezolvă brusc totul, cel mai probabil Armata o să instituie carantina-n târg, măcar pentru un timp.

— Ce să cumpăr?

— De toate, dar în primul rând carne. Carne, carne, carne. Dacă magazinul va fi deschis. Eu, unul, am îndoieli. Jim Rennie l-ar putea convinge pe managerul de-acum… cine-o fi…

— Jack Cale. El a venit, anul trecut după ce-a ieşit Ernie Calvert la pensie.

— Bun, deci Rennie l-ar putea convinge să închidă până la noi dispoziţii. Sau să-l pună pe şeful Perkins să *ordone* închiderea magazinului.

— Nu ştii? întrebă Rose.

Văzându-i expresia nedumerită, continuă:

— Deci nu ştii. Duke Perkins nu mai e, Barbie. A murit acolo, arătă ea spre sud.

Barbie o privi fix, uluit. Anson uitase să închidă televizorul şi, în spatele lor, Wolfie al lui Rose spunea iar lumii că o forţă neaşteptată izolase un orăşel din vestul statului Maine, zona fusese înconjurată de trupe, şefii de stat major interarme se întruneau la Washington, preşedintele avea să se adreseze naţiunii la miezul nopţii,

dar între timp cerea poporului american să se roage pentru locuitorii din Chester’s Mill împreună cu el.

3

— Tată? *Tată?*

Junior Rennie stătea în capul scării, cu capul înclinat într-o parte, ascultând. Nu primi niciun răspuns, iar televizorul tăcea. La ora aceea, tatăl lui era *întotdeauna* acasă, după program, în faţa televizorului. Sâmbăta seara se lipsea de CNN şi FOX News, preferând fie Animal Planet, fie The History Channel. Dar nu şi de data asta. Junior îşi duse ceasul la ureche, ca să se asigure că mai ticăia. Nu se oprise, şi ora pe care o arăta cam avea sens, fiindcă afară era întuneric.

Îi trecu prin minte un gând îngrozitor: Big Jim putea fi cu şeful Perkins. Chiar în clipa aia, amândoi discutau cum să-l aresteze cu cât mai puţin circ. Şi de ce aşteptaseră atât de mult? Ca să-l scoată din oraş la adăpostul întunericului. Să-l ducă la închisoarea de comitat, în Castle Rock. Pe urmă, procesul… şi pe urmă…?

Pe urmă, la Shawshank. După primii zece ani acolo, probabil că şi el avea să-i zică The Shank, la fel ca toţi ucigaşii, hoţii şi sodomiţii.

— Asta-i o prostie, şopti el – dar oare aşa era? Se trezise cu gândul că uciderea lui Angie fusese doar un vis, nu se putea altfel, fiindcă el n-ar fi omorât niciodată pe nimeni. O mamă de bătaie, poate, dar o *crimă?* Ridicol. Era… era… ei bine… *un om normal!*

Pe urmă, însă, se uitase la hainele de sub pat, văzuse sângele pe ele şi totu-i revenise clar în minte. Prosopul căzând de pe capul ei. Smocul de la păsărică, ademenindu-l parcă. Trosnetul ăla complicat din spatele mutrei, când o lovise cu genunchiul. Ploaia magneţilor de pe frigider şi felul cum se zbătea ea pe jos.

„Dar n-am fost eu de vină. A fost…“

— A fost durerea de cap.

Da. Aşa era. Dar cine să-l creadă? Mai mari şanse avea dacă zicea că o făcuse valetul…

— *Tată?*

Nimic. Nu era acasă. Şi nici la secţia de poliţie, să conspire împotriva lui, nu era. Nu tatăl lui. N-ar fi făcut una ca asta. Tatăl lui spunea întotdeauna că familia era pe primul loc.

Însă chiar *era* familia pe primul loc? Sigur că el aşa *zicea* – era creştin, în fond, şi unul din cei doi patroni ai WCIK –, dar Junior bănuia că, pentru tatăl lui, s-ar fi putut ca acel centru de maşini la mâna a doua numit Jim Rennie’s Used Cars să treacă înaintea familiei, şi ca poziţia de Prim Ales să fie mai importantă decât Sfântul Tabernacul Fără Bani Jos.

Junior putea fi – avea toate şansele – al treilea la rând.

Înţelese brusc (pentru prima oară în viaţa lui; fusese o adevărată revelaţie fulgerătoare) că el nu făcea decât să-şi dea cu presupusul în ceea ce priveşte lucrurile care contau pentru tatăl lui. Că era foarte posibil să nu-l cunoască deloc.

Se întoarse în camera lui şi aprinse plafoniera. Răspândea o lumină ciudată, nesigură, ba crescând, ba pălind. Un moment, Junior crezu că avea ceva la ochi. Apoi, îşi dădu seama că auzea zgomotul generatorului din spatele casei. Şi nu era numai al lor. Se întrerupsese curentul în oraş. Simţi un val de uşurare. O pană mare de curent putea explica totul. Însemna că, cel mai probabil, tatăl lui era în sala de şedinţe a primăriei, să discute problema cu ceilalţi doi idioţi, Sanders şi Grinnell. Poate că înfigeau bolduri în harta aia mare a oraşului, la fel ca George Patton. Răcneau la Western Maine Power că era o adunătură de draci-bumbaci puturoşi.

Junior îşi luă hainele murdare de sânge, goli buzunarele blugilor de toate lucrurile – portofel, mărunţiş, chei, pieptene, o pastilă de cap în plus – şi le puse în buzunarele pantalonilor curaţi. Coborî grăbit scara, vârî hainele incriminatoare în maşina de spălat, o puse pe fierbinte, apoi

se răzgândi, amintindu-şi ce-i spusese mama lui când avea doar zece ani: petele de sânge se scot cu apă rece. În timp ce răsucea comutatorul pe SPĂLAT RECE / CLĂTIT RECE, se întrebă într-o doară dacă de pe-atunci îşi începuse taică-său hobby-ul cu regulatul secretarei sau încă-şi mai ţinea dracu-bumbacu de penis acasă.

Dădu drumul maşinii de spălat, apoi se întrebă ce să facă în continuare. Când nu avea dureri de cap, constată el, *putea* să gândească.

Se hotărî să se întoarcă, totuşi, acasă la Angie. Nu voia – Dumnezeule Atotputernic, era *ultimul* lucru pe care ar fi vrut să-l facă –, dar probabil n-ar fi stricat să studieze terenul. Să treacă pe stradă numai pentru a vedea cât de multe maşini de poliţie erau acolo. Şi dacă venise sau nu furgonul de criminalistică al comitatului Castle. Criminalistica era cheia. Junior ştia asta de când se uita la serialul *CSI.* Mai văzuse duba aia mare, albastră cu alb, în timp ce vizita tribunalul de comitat, cu tatăl lui. Şi dacă acum era la casa McCain…

„Am să fug.“

Da. Cât putea de repede şi de departe. Înainte, însă, avea să se întoarcă acasă şi să viziteze seiful din biroul lui taică-său. Normal că lui nici nu-i trecuse prin cap că Junior aflase cifrul, dar ăsta era adevărul. La fel cum ştia şi parola de la computerul tatălui său, cu ajutorul căreia descoperise şi plăcerea lui Big Jim pentru ceea ce Junior şi Frank DeLesseps numeau sex Oreo: două negrese cu un alb. În seiful ăla era o grămadă de bani. Mii de dolari.

„Şi dacă vezi furgonul, te întorci acasă şi el e aici?“

Atunci, mai întâi banii. Banii, acum, imediat.

Intră în birou şi, o clipă, avu impresia că-şi vede tatăl aşezat în fotoliul cu spătar înalt de unde urmărea ştirile şi emisiunile despre natură. Adormise, sau… dacă făcuse un atac de cord? Big Jim avea uneori probleme cu inima, de vreo trei ani; mai ales aritmie. De obicei, se ducea la Cathy Russell, unde Doc Haskell sau Doc Rayburn îi dădeau un

tratament şi-şi revenea. Haskell ar fi fost încântat s-o ducă aşa la nesfârşit, dar Rayburn (pe care taică-său îl numea „un drac-bumbac şcolit“) insistase până la urmă ca Big Jim să consulte un cardiolog de la CMG, în Lewiston. Cardiologul îi spusese că avea nevoie de o procedură care să-i rezolve o dată pentru totdeauna bătăile alea neregulate de inimă. Big Jim (căruia-i era frică de spitale) a răspuns că trebuia să mai stea de vorbă cu Dumnezeu, iar procedura asta se numea *rugăciune.* Între timp, îşi lua pastilele şi, în ultimele câteva luni, părea să se simtă bine, dar acum… poate…

— Tată?

Niciun răspuns. Junior apăsă pe întrerupător. Plafoniera se aprinse la fel de nesigur, dar îndeajuns ca să risipească umbra pe care Junior o luase drept ceafa tatălui său. N-ar fi fost tocmai distrus dacă Big Jim dădea-n primire, dar în linii mari se bucura că nu se întâmplase tocmai în noaptea aceea. Ar fi fost prea multe complicaţii.

Totuşi, când porni spre peretele cu seiful merse prudent, păşind pe vârfuri, grijuliu ca-n desenele animate, atent la lumina farurilor de dincolo de fereastră, care ar fi anunţat venirea tatălui său. Dădu la o parte tabloul care acoperea seiful (Iisus ţinând Predica de pe Munte) şi formă combinaţia. Fu nevoit s-o facă de două ori până să poată răsuci mânerul, căci îi tremurau mâinile.

Seiful era burduşit cu bani şi teancuri de hârtii ca pergamentul, pe care erau imprimate cuvintele „OBLIGAŢIUNI LA PURTĂTOR“. Junior fluieră încet. Şi ultima oară când îl deschisese – ca să şterpelească cincizeci de dolari pentru târgul de anul trecut din Fryeburg – văzuse acolo o grămadă de bani, dar nici pe departe atât de mulţi. Şi nu erau nici OBLIGAŢIUNI LA PURTĂTOR. Se gândi la plăcuţa de pe biroul tatălui său de la magazinul de maşini: „IISUS AR APROBA TRANZACŢIA ASTA?“ Cu toată spaima şi deznădejdea, Junior îşi găsi timp să se întrebe

dacă Iisus ar fi aprobat vânzările pe sub mână făcute de tatăl lui în ultima vreme.

— Lasă-i afacerile-n pace şi vezi-ţi de-ale tale, îşi zise el încet.

Luă cinci sute, în hârtii de câte cincizeci şi douăzeci, dădu să închidă seiful, se gândi un moment şi mai săltă câteva sute. La mormanul obscen de parai de-acolo, poate că taică-său nici măcar n-avea să le simtă lipsa. Iar dacă observa, totuşi, se putea să înţeleagă de ce fusese nevoit Junior să ia banii. Şi chiar să-i dea dreptate. Cum spunea Big Jim întotdeauna: „Domnul îi ajută pe cei ce se-ajută singuri.“

În acest spirit, Junior se mai servi cu încă patru sute. Apoi închise seiful, răsuci tamburul şi-l agăţă pe Iisus la loc pe perete. Luă o geacă din debaraua de la intrare şi ieşi din casă, în timp ce generatorul vuia şi maşina de spălat Maytag dizolva sângele lui Angie din hainele sale.

4

Acasă la familia McCain nu era nimeni.

Nimeni, în mama mă-sii.

Junior stătea ascuns pe cealaltă parte a străzii, sub o ploaie moderată de frunze de arţar, întrebându-se dacă se putea încrede în ceea ce vedea: casa întunecată, iar 4Runner-ul lui Henry McCain şi Prius-ul lui LaDonna nicăieri. Era prea frumos ca să fie adevărat, mult prea frumos.

Poate că se aflau în scuar. În seara aia, se strânseseră mulţi oameni acolo. Discutau despre pana de lumină, probabil, deşi Junior nu-şi mai amintea de nicio asemenea adunare, în cazuri asemănătoare; de obicei, oamenii se duceau acasă şi se urcau în pat, convinşi că la micul dejun totul va fi din nou normal – doar dacă nu cumva fusese vreo furtună năprasnică.

Poate că pana asta avea la origine vreun accident spectaculos, de soiul pentru care actualităţile întrerup

ediţia ca să-l anunţe. Junior îşi amintea vag de un fraier care-l întrebase ce se întâmpla, la scurt timp după accidentul lui Angie. În orice caz, avusese grijă să nu intre-n vorbă cu nimeni pe drum. Mersese pe Main Street cu capul în piept şi gulerul ridicat (ba chiar fusese cât pe ce să se ciocnească de Anson Wheeler, care tocmai pleca de la Sweetbriar Rose). Luminile de pe stradă erau stinse, ceea ce-l ajuta să-şi păstreze anonimatul. Încă un dar din partea zeilor.

Şi acum, asta. Un al treilea dar. Unul *gigantic.* Chiar era posibil ca trupul lui Angie să nu fi fost descoperit încă? Sau avea în faţă o capcană?

Junior şi-l putea imagina pe şeriful comitatului Castle sau pe vreun detectiv de la poliţia de stat zicând: *„Nu trebuie decât să stăm ascunşi şi să aşteptăm, băieţi. Asasinul revine întotdeauna la locul faptei. E un lucru bine cunoscut.“*

Gogoşi de-ale televiziunilor. Totuşi, în timp ce traversa strada (atras, pare-se, de o forţă din afara lui însuşi), Junior se tot aştepta să vadă nişte faruri aprinzându-se, pentru a-l ţintui ca pe-un fluture într-un insectar; se tot aştepta ca un glas să strige – probabil printr-o portavoce: *„Stai pe loc şi mâinile sus!“*

Nu se întâmplă nimic.

Ajunse la capătul aleii din curte, cu inima palpitându-i în piept şi sângele vâjâind prin tâmple (deşi capul nu-l durea, ceea ce era semn bun, foarte bun), iar casa rămânea întunecată şi tăcută. Nu se auzea nici măcar zgomotul vreunui generator, deşi alături, la familia Grinnell, era unul.

Junior se uită peste umăr şi văzu o aură de lumină alburie, imensă, înălţându-se deasupra copacilor. Venea de undeva din capătul sudic al oraşului sau poate chiar din Motton. Cauza accidentului care oprise curentul? Probabil.

Se duse la uşa din spate. Cea din faţă ar fi trebuit să fie tot descuiată, dacă nimeni nu revenise acasă după accidentul lui Angie, dar nu voia să intre pe-acolo. Ar fi

făcut-o, dacă n-avea încotro, însă poate că nu era nevoie. La urma urmei, norocul se ţinea lanţ.

Mânerul uşii se răsuci.

Junior vârî capul în bucătărie şi simţi imediat mirosul de sânge – cam ca al sprayului cu apret, doar că învechit.

— Salut…? spuse el. Alo?… E cineva acasă?

Nu era nimeni, aproape sigur, dar dacă se înşela, dacă prin cine ştie ce întâmplare nebunească Henry ori LaDonna parcaseră lângă scuar şi reveniseră pe jos acasă (fără s-o observe, cine ştie cum, pe fiica lor prăbuşită în bucătărie), Junior avea să ţipe. Da! Să ţipe şi să „descopere cadavrul“. Asta n-ar fi rezolvat nimic cu temutul furgon criminalistic, însă măcar îl mai ajuta să câştige puţin timp.

— Alo?! Domnu’ McCain? Doamna McCain?

Şi imediat, pradă unei inspiraţii de moment:

— Angie? Eşti acasă?

Ar fi strigat-o pe nume, dacă el era cel care-o omorâse? În niciun caz! Apoi, însă, îi veni o idee cumplită: şi dacă-i răspundea? Dacă-i răspundea, de-acolo din bucătărie, unde căzuse? Dacă-i răspundea horcăind, cu gâtlejul plin de sânge?

— Vino-ţi în fire, mormăi el.

Da, asta trebuia să facă, dar nu-i era uşor. Mai ales pe întuneric. Şi-n plus, în Biblie se-ntâmplau mereu chestii din-astea. În Biblie, oamenii reveneau uneori la viaţă, ca zombii din *Night of the Living Dead.*

— E cineva acasă?

Zip. *Nada.*

Ochii i se deprinseseră cu întunericul, însă nu suficient. Avea nevoie de o lumină. Ar fi trebuit să-şi aducă de-acasă şi o lanternă, dar era uşor să uiţi asemenea lucruri când erai obişnuit doar să apeşi pe comutator. Junior traversă bucătăria, păşind peste trupul lui Angie, şi deschise prima dintre cele două uşi din stânga. Era o cămară. Putea distinge vag rafturile cu borcane şi cutii de conserve, încercă uşa a doua şi avu mai mult noroc. Era spălătoria. Şi,

dacă nu se înşela în legătură cu forma obiectului de pe raftul din dreapta, bafta era în continuare de partea lui.

Nu se înşelase. Era o lanternă, una frumoasă şi puternică. Trebuia să fie atent când lumina cu ea prin bucătărie – n-ar fi stricat să coboare jaluzelele –, dar în spălătorie o putea folosi după pofta inimii. Acolo nu avea nicio problemă.

Săpun pudră. Înălbitor. Detergent de înmuiat ţesăturile. O găleată şi un Swiffer. Perfect. Fără generator, nu era decât apă rece, dar destulă ca să umple găleata de la robinet, probabil, după care, desigur, mai erau şi diversele bazine ale toaletelor. Iar apa rece era tocmai cea de care avea nevoie. Rece, pentru sânge.

Avea să facă o curăţenie ca gospodina posedată care fusese pe vremuri mama lui, respectând cu sfinţenie porunca bărbatului: „Curat în casă, curat în viaţă, curat în suflet.“ Avea să cureţe sângele. Apoi, urma să şteargă peste tot pe unde-şi amintea că pusese mâna, şi pe unde-ar fi putut să pună mâna fără să mai ţină minte. Dar mai întâi…

Cadavrul. Trebuia să facă ceva cu cadavrul.

Junior decise că pentru moment cămara era soluţia. O apucă de braţe, trăgând-o înăuntru, apoi le dădu drumul: *flump.* După aceea, se apucă de treabă. Fredona în surdină, pe când punea la loc magneţii pe uşa frigiderului, apoi trase jaluzelele. Umpluse găleata aproape până sus, când jetul începu să slăbească. Încă un câştig.

Freca din greu, fără să se întrezărească nici pe departe sfârşitul, când auzi o bătaie în uşa din faţă.

Junior ridică privirea, cu ochii mari şi buzele răsfrânte într-o grimasă de groază.

— Angie?

Era o voce de fată şi suspina.

— Angie, eşti acasă?

Alte ciocănituri, apoi uşa se deschise. Norocul, după câte se părea, tocmai îl părăsise.

— Angie, *te rog,* fii acasă. Ţi-am văzut maşina în garaj…

Futu-i mama mă-sii! Garajul! Nu-i dăduse prin minte să se uite şi-n căcatul ăla de garaj!

— Angie?

Suspina mai departe. O cunoştea… O, Doamne, idioata aia de Dodee Sanders…? Da, ea era.

— Angie, mi-a zis că mama a murit! Doamna Shumway, aşa a zis, c-a *murit!*

Junior sperase să se ducă la etaj mai întâi, ca s-o caute pe Angie în camera ei. Când colo, o auzi venind spre bucătărie, cu mişcări încete şi nesigure, prin holul întunecos.

— Angie? Eşti la bucătărie? Mi s-a părut că văd o lumină…

Pe Junior începea iar să-l doară capul, şi numai din cauza pizdei ăleia băgăreţe care fuma iarbă. Şi tot ea era de vină… pentru ce avea să urmeze.

5

Dodee Sanders era încă puţin drogată şi puţin beată; şi mahmură; mama ei murise; ea bâjbâia prin casa celei mai bune prietene a ei, pe-ntuneric; călcă pe ceva care-i alunecă de sub picior şi fu cât pe ce să cadă-n fund. Se agăţă de balustrada scării, îndoindu-şi dureros pe spate două degete şi scoase un ţipăt. Înţelegea ca prin ceaţă că toate acele lucruri ei i se întâmplau, dar în acelaşi timp îi era imposibil să creadă. Avea senzaţia că nimerise într-o dimensiune paralelă, ca în filmele science-fiction.

Se aplecă să vadă ce anume o doborâse la podea. Părea un prosop. Cine ştie ce prost lăsase un prosop în antreu. Apoi, i se păru că auzea pe cineva mişcându-se undeva în faţă, prin întuneric. La bucătărie.

— Angie? Tu eşti?

Nimic. Totuşi, simţea că era cineva acolo – sau poate se înşela…

— Angie?

Porni iar, târşâindu-şi picioarele şi ţinându-se de mâna lovită cu cealaltă – degetele aveau să i se umfle, dacă nu cumva începuseră deja – lângă trup. Apoi, întinse mâna stângă în faţă, dibuind prin aer.

— Angie, *te rog,* zi-mi că eşti aici! A murit mama, nu glumesc, mi-a zis doamna Shumway şi nici ea nu glumeşte, am *nevoie* de tine…!

Ziua începuse atât de bine…! Dodee se trezise devreme (mă rog… pe la zece; devreme pentru ea) şi nu avusese de gând să chiulească de la serviciu. Apoi, o sunase Samantha Bushey ca să-i spună că-şi luase nişte păpuşi Bratz de pe eBay şi s-o-ntrebe dacă voia să vină pe la ea ca s-o ajute să le tortureze. Torturarea păpuşilor Bratz era un obicei pe care-l deprinseseră din liceu – le cumpărau de ocazie, apoi le spânzurau, le băteau cuie-n căpşoarele alea tâmpite, le stropeau cu gaz de brichetă şi le dădeau foc – iar Dodee ştia că ar fi trebuit să se dezveţe, acum că erau femei în toată firea, sau aproape… Era o prostie copilărească. Şi mai era şi cam sinistră, dacă stăteai să te gândeşti. Dar problema era că Sammy avea o locuinţă pe Motton Road – doar o rulotă, dar numai a ei, de vreme ce bărbatu-său o luase la picior în primăvară – iar Little Walter dormea practic toată ziua. În plus, de obicei Sammy avea iarbă. Dodee bănuia că o primea de la tipii cu care-şi făcea de cap. Rulota ei era foarte populară în weekenduri. Dar chestia era că Dodee nu mai punea gura pe marijuana. Jurase să se lase de ea pentru veşnicie, de când se întâmplase beleaua aia cu bucătarul. Iar veşnicia dura de vreo săptămână şi ceva, în ziua când a sunat-o Sammy.

— Poţi să te joci tu cu Jade şi Yasmin, o îmbie Sammy. Şi mai am şi nişte ştii-tu-ce grozavă.

Mereu spunea aşa, ca şi cum ar fi putut să tragă cineva cu urechea la ce vorbeau.

— Şi mai putem şi să… ştii-tu-ce.

Dodee ştia ce însemna şi *acel* ştii-tu-ce, şi simţi nişte furnicături Acolo Jos *(în ştii-tu-ce*-ul ei), chiar dacă şi *aia* era

o joacă de copii pe care-ar fi trebuit s-o lase-n urmă de mult.

— N-aş crede, Sam. La două trebuie să fiu la lucru, şi…

— Yasmin te-aşteaptă, i-o reteză Sammy. Şi ştii cât o urăşti pe curva aia.

Mă rog, asta aşa era. Yasmin era cea mai nesuferită dintre Bratz, după părerea lui Dodee. Iar până la două mai erau aproape patru ore. Şi-n plus, ce dacă întârzia şi ea puţin? Ce, o s-o dea Rose afară? Păi atunci, cine să mai muncească-n slujba aia de tot căcatu'?

— OK. Da' numai puţin. Şi numai fiindcă n-o înghit pe Yasmin.

Sammy chicoti.

— Da' să ştii că nu mai vreau ştii-tu-ce. Şi *nici* ştii-tu-ce.

— Nicio problemă, răspunse Sammy. Hai repede.

Aşa că Dodee pornise într-acolo şi, desigur, descoperise că torturarea păpuşilor n-avea niciun haz dacă nu luai nimic la bord, aşa că luase puţin, la fel ca Sammy. Au colaborat la o intervenţie de chirurgie plastică pe Yasmin, cu curăţitor de chiuvete, ceea ce era destul de amuzant. Apoi, Sammy a vrut să-i arate dulceaţa de furou pe care şi-l cumpărase de la Deb şi, cu toate că începuse să cam facă burtică, în ochii lui Dodee tot bine arăta, poate fiindcă erau şi cam trosnite – făcute praf, mai bine zis –, şi de vreme ce Little Walter încă mai dormea (taică-său insistase să-l boteze după un vechi cântăreţ de blues, şi la cât *dormea,* frăţică, Dodee se gândea că era ca retardat, ceea ce nici n-ar fi mirat-o, la câtă funie fumase Sam când îl purta-n burtă), au ajuns în patul lui Sammy şi-au făcut un pic de ştii-tu-ce. Pe urmă au adormit, iar când Dodee s-a trezit, Little Walter orăcăia – căca-m-aş, păi să sunăm la Newscenter 6! – şi era trecut de cinci. Mult prea târziu ca să se ducă la muncă, şi-n plus, Sam scosese o sticlă de Johnnie Walker Black, şi au tras o duşcă, două până-n cinci, iar Sammy a descoperit că voia să vadă ce se-ntâmpla c-un bebeluş Bratz în cuptorul cu microunde, da' nu mergea curentul.

Dodee s-a întors în oraş cu vreo nouăzeci la oră, încă drogată şi al dracului de paranoică, uitându-se mereu în oglindă să nu vină poliţia, pentru că dac-o opreau nu putea fi decât javra aia roşcovană de Jackie Wettington. Sau se putea şi ca taică-său să-şi ia liber de la magazin şi să-i miroasă pileala-n răsuflare. Sau era maică-sa acasă, aşa de obosită după tâmpită aia de lecţie de zbor, încât nici nu se mai dusese la Eastern Star Bingo.

„Doamne, Te rog!“ se milogea ea. *„Te rog, să scap şi din treaba asta şi niciodată n-am să mai ştii-tu-ce. Şi* nici *ştii-tu-ce. Niciodată-n viaţa mea!“*

Domnul i-a ascultat rugăciunea. Acasă nu era nimeni. Curentul se întrerupsese şi acolo, dar Dodee, în halu-n care era, abia dac-a observat. A urcat în camera ei, şi-a dat jos pantalonii şi cămaşa şi s-a întins pe pat. Doar pentru câteva minute. Apoi, avea să-şi pună-n maşina de spălat hainele, care miroseau a *ganja,* iar pe ea urma să se aşeze sub duş. Trăsnea a parfumul pe care Sammy şi-l cumpăra la bidon, cu siguranţă, de la Burpee’s.

Numai că nu putea să-şi pună deşteptătorul când n-avea curent şi, când o trezi bătaia la uşă, era întuneric. Îşi luă halatul şi coborî, convinsă dintr-odată că era gaboriţa aia roşcovană cu ţâţe mari, gata s-o aresteze pentru condus sub influenţa alcoolului. Poate şi pentru gustărică. Dodee nu credea că acel ştii-tu-ce anume era ilegal, dar nici nu era complet sigură.

Dar nu era Jackie Wettington. Era Julia Shumway, editor şi redactor-şef al ziarului *Democratul.* În mână ţinea o lanternă. O îndreptă spre faţa lui Dodee – care probabil era umflată de somn, cu ochii încă roşii şi părul ca un caier de câlţi –, apoi o coborî la loc. Se reflecta destulă lumină ca să i se distingă şi ei faţa, iar Dodee citi o compasiune care-i stârni un amestec de nedumerire şi teamă.

— Sărăcuţa de tine, spuse Julia. N-ai aflat, aşa-i?

— Ce să aflu?

Cam în acel moment începuse treaba cu universul paralel.

— *Ce* să aflu?

Iar Julia Shumway îi spusese.

6

— Angie? Angie, *te rog!*

Mergea pe bâjbâite. O durea mâna. Şi *capul* o durea. L-ar fi putut căuta pe tatăl ei – doamna Shumway se oferise s-o ducă la Firma de Pompe Funebre Bowie –, dar îi îngheţa sângele-n vene numai când se gândea la locul ăla lugubru. Şi-n plus, pe Angie o voia. Pe Angie, care o strângea-n braţe fără să se gândească la ştii-tu-ce. Pe Angie, care-i era cea mai bună prietenă.

Din bucătărie ieşi o umbră, venind spre ea cu repeziciune.

— Aici erai, slavă Domnului!

Începu să suspine şi mai tare, pornind grăbită într-acolo, cu braţele întinse.

— O, e îngrozitor! Mi-am primit pedeapsa fiindcă nu-s cuminte, ştiu că aşa e!

Silueta întunecată întinse la rândul său braţele, dar n-o cuprinseră pe Dodee ca s-o strângă la piept. Ci o apucară de beregată.

BINELE ORAŞULUI, BINELE OAMENILOR

1

Andy Sanders era într-adevăr la Firma de Pompe Funebre Bowie. Mersese până acolo pe jos, cărând o povară grea: era distrus, stupefiat şi cu inima frântă.

Acum stătea în Salonul de Comemorare I, având drept companie doar sicriul aflat în partea din faţă. Gertrude Evans, decedată la vârsta de optzeci şi şapte de ani (sau, poate, optzeci şi opt), de stop cardiac congestiv, cu două zile în urmă. Andy trimisese o notă de condoleanţe, deşi numai Dumnezeu ştia cine avea s-o primească: soţul lui Gert murise de zece ani. Nu conta. Întotdeauna trimitea condoleanţe la moartea unuia din alegătorii lui, scrise de mână, pe o coală crem cu antet: „DE LA CABINETUL PRIMULUI ALES.“ O considera una dintre îndatoririle lui.

Big Jim nu putea fi deranjat cu asemenea fleacuri. Big Jim era prea ocupat să conducă „afacerea noastră“, cum numea el Chester’s Mill. Îl conducea ca pe propria lui cale ferată, de fapt, dar Andy mai înţelegea şi altceva: fără Andrew DeLois Sanders, probabil că Big Jim n-ar fi fost ales nici măcar hingher. Big Jim putea să vândă maşini vechi promiţând nişte aranjamente de-ţi lăsa gura apă, finanţare joasă-joasă şi bonusuri, ca aspiratoarele coreene ieftine, dar când încercase să înhaţe reprezentanţa Toyota, firma îl preferase pe Will Freeman în locul lui. Date fiind cifrele lui de vânzări şi poziţia de pe 119, Big Jim nu înţelegea cum de fuseseră cei de la Toyota atât de proşti.

Andy înţelegea. N-o fi fost el cel mai tare din parcare în materie de inteligenţă, dar ştia că Big Jim nu avea charismă. Era un om dur (unii – cei care se fripseseră cu finanţările alea joase-joase, de exemplu – ar fi spus că era chiar lipsit de inimă), mai era şi convingător, dar era rece

ca un sloi. Andy, în schimb, avea căldură sufletească şi pentru alţii. Când umbla prin oraş în campanie electorală, le spunea oamenilor că el şi Big Jim erau ca Gemenii Doublemint, sau Click şi Clack, sau untul şi gemul, iar Chester's Mill n-ar fi acelaşi fără amândoi înhămaţi la atelaj (împreună cu care se nimerea să fie al treilea – pe moment, o aveau ca tovarăşă de drum pe Andrea Grinnell, sora lui Rose Twitchell). Lui Andy îi plăcuse întotdeauna parteneriatul cu Big Jim. Şi pe plan financiar, mai ales în ultimii doi-trei ani, dar şi sufleteşte. Big Jim ştia cum să rezolve problemele şi de ce *trebuia* să fie rezolvate. *„Suntem în situaţia asta pe termen lung“,* spunea el. *„O facem pentru oraş. Pentru oameni. Pentru binele lor propriu.“ Ceea.* Ce era foarte bine. E bine să faci bine.

Dar acum… în seara asta…

— Am urât din primul moment lecţiile alea de zbor, spuse el, şi iar începu să plângă. Nu peste mult, suspina zgomotos, dar era în regulă, căci Brenda Perkins plecase lăcrimând în tăcere după ce văzuse rămăşiţele pământeşti ale soţului ei, iar fraţii Bowie erau la parter. Aveau multă treabă de făcut (Andy înţelegea, vag, că se întâmplase ceva foarte rău). Fern Bowie se dusese să îmbuce ceva la Sweetbriar Rose, iar Andy era sigur că la întoarcere avea să-l dea afară, dar Fern străbătuse culoarul fără să arunce măcar o singură privire spre locul unde Andy stătea aşezat cu mâinile între genunchi, cravata lărgită şi părul în dezordine.

Fern coborâse în încăperea pe care el şi fratele său o numeau „atelierul“ (oribil, oribil!). Duke Perkins se afla acolo. Tot acolo mai zăcea şi afurisitul ăla bătrân de Chuck Thompson, care chiar dacă poate nu era cel care-i convinsese nevasta să ia lecţiile alea de zbor, sigur n-o convinsese nici să nu le ia. Şi poate că mai erau şi alţii.

Claudette, cu siguranţă.

Andy scoase un geamăt apos şi-şi încleştă şi mai strâns mâinile. Nu putea trăi fără ea; sub nicio formă n-ar fi putut

trăi fără ea. Şi nu numai fiindcă o iubise mai mult decât viaţa lui. Claudette era aceea care ţinea prăvălia (dimpreună cu infuziile de capital regulate, neraportate şi din ce în ce mai mari de la Jim Rennie); de unul singur, Andy l-ar fi dus la faliment curând, până la sfârşitul secolului. Specialitatea lui erau oamenii, nu conturile şi registrele financiare. Soţia sa era experta în numere. Sau – fusese…

Când mai mult ca perfectul luă locul imperfectului în mintea sa, Andy gemu din nou.

Claudette şi Big Jim colaboraseră chiar şi la corectarea registrelor orăşeneşti, când venise comisia de audit financiar de la stat. Ar fi trebuit să fie o revizie surpriză, dar Big Jim fusese avertizat din timp. Nu prea mult; doar atâta cât să se-apuce de lucru cu programul de computer pe care Claudette îl numea MR. CLEAN. Îi spuseseră aşa fiindcă întotdeauna producea numere curate. Ieşiseră din audit cu fruntea sus, în loc să intre la puşcărie (ceea ce n-ar fi fost cinstit, de vreme ce o mare parte din ce făceau – aproape totul, de fapt – era spre binele oraşului).

Adevărul despre Claudette Sanders era următorul: fusese o Jim Rennie mai drăguţă, o Jim Rennie mai *bună la suflet,* una cu care Andy se culcase şi discutase toate secretele lui, iar viaţa fără ea era de neconceput.

Începu iar să lăcrimeze, iar în acel moment Big Jim însuşi îi puse o mână pe umăr şi-l strânse. Andy nu-l auzise intrând, dar nu tresări. Aproape că se aşteptase să simtă mâna aceea, fiindcă posesorul ei părea să apară întotdeauna atunci când avea mai mare nevoie de el.

— Mă aşteptam să te găsesc aici, spuse Big Jim. Prietene… îmi pare atât, atât de rău…

Andy se ridică greoi în picioare, cuprinse cu braţele, pe dibuite, făptura masivă a lui Big Jim şi începu să suspine cu faţa îngropată în vestonul lui.

— Şi i-am zis că lecţiile alea erau periculoase! I-am zis că Chuck Thompson e un bou, la fel ca taică-su…!

Big Jim îi frecă spatele cu palma, liniştitor.

— Ştiu. Dar acum ea e într-o lume mai bună, Andy – în seara asta, a luat cina cu Iisus Hristos: friptură de vită, mazăre proaspătă, pasată cu sos…! Cum ţi se pare? E un tablou extraordinar, nu? Ţine-te de el. Crezi c-ar fi bine să ne rugăm?

— Da! sughiţă Andy. Da, Big Jim! Roagă-te cu mine!

Îngenunchează, iar Big Jim se rugă îndelung şi cu tărie pentru sufletul lui Claudette Sanders. Sub ei, în atelier, Stewart Bowie auzi, ridică privirea spre tavan şi zise:

— Ăsta se cacă pe la ambele capete.

După patru sau cinci minute de *„vedem ca prin oglindă în ghicitură“* şi *„când eram copil, grăiam ca un copil“* (Andy nu prea vedea semnificaţia ăsteia, dar puţin îi păsa; simplul fapt de a sta în genunchi lângă Big Jim îi dădea putere), Rennie încheie – „ÎnnumeleluiIisusamin” – şi-l ajută pe Andy să se ridice.

Stând faţă-n faţă şi piept în piept, Big Jim îl prinse pe Andy de braţe şi-l privi în ochi.

— Deci, colega, spuse el.

Îl numea pe Andy „colega“ numai când era o situaţie cu adevărat serioasă.

— Eşti gata să mergi la datorie?

Andy îl privi prosteşte.

Big Jim dădu din cap, ca şi cum Andy ar fi răspuns cu un protest rezonabil (date fiind împrejurările).

— Ştiu că ţi-e greu. E nedrept. E momentul nepotrivit să ţi-o cer. Şi ai avea tot dreptul – Dumnezeu e martor că l-ai avea – să-mi dai una drept în dracele-bumbacele de fudulii. Dar, uneori, trebuie să punem bunăstarea altora pe primul loc – n-am dreptate?

— Binele oraşului, răspunse Andy.

Pentru prima oară de când primise vestea despre Claudie, întrezărea o rază de lumină.

Big Jim încuviinţă. Avea o expresie solemnă, dar ochii îi străluceau. Lui Andy îi trecu prin minte un gând straniu:

„Arată cu zece ani mai tânăr.“

— Ai perfectă dreptate. Suntem străjeri, colega. Străjeri ai binelui public. Nu ne e întotdeauna uşor, dar niciodată nu e inutil. Am trimis-o pe Wettington s-o caute pe Andrea. I-am zis s-o aducă-n sala de şedinţe. Cu cătuşele la mâini, dacă altfel nu se poate.

Râse.

— Va fi acolo. Iar Pete Randolph face o listă cu toţi poliţiştii din oraş disponibili. Nu sunt destui. Trebuie să ne ocupăm de asta, colega. Dacă situaţia mai continuă aşa, autoritatea va fi cheia. Deci, ce zici? Poţi să fii alături de mine?

Andy dădu din cap. Se gândea că avea să-i alunge din minte ceea ce se întâmplase. Şi chiar dacă nu reuşea, trebuia să-şi calce pe suflet şi să meargă înainte. Prezenţa sicriului lui Gert Evans începea să-l scoată din minţi. Lacrimile tăcute ale văduvei şefului îl scoseseră din minţi şi ele. Şi n-avea să-i fie greu. Nu trebuia decât să se aşeze la masa de şedinţe şi să ridice mâna când Big Jim o ridica pe a lui. Andrea Grinnell, care niciodată nu părea complet lucidă, avea să facă şi ea acelaşi lucru. Dacă trebuia să fie aplicate măsuri de urgenţă, de un fel sau altul, Big Jim urma să se ocupe şi de asta. Big Jim se ocupa de toate.

— Să mergem, spuse Andy.

Big Jim îl bătu pe spate, apoi îi cuprinse umerii slabi cu braţul şi-l conduse afară din Salonul de Comemorare. Avea un braţ greu. Cărnos. Dar dădea o senzaţie plăcută.

Nicio clipă nu se gândise la fiica lui. Pradă acelei dureri cumplite, Andy Sanders uitase complet de ea.

2

Julia Shumway mergea încet pe Commonwealth Street, reşedinţa celor mai bogaţi locuitori din oraş, spre Main Street. Fericită ca femeie divorţată de zece ani, locuia deasupra redacţiei *Democratului* împreună cu Horace,

bătrânul ei Welsh Corgi. Îi pusese numele după extraordinarul domn Greeley, care era ţinut minte pentru o singură vorbă – *„Spre Vest, tinere, spre Vest“* –, dar al cărui adevărat motiv de faimă, după părerea Juliei, era activitatea ca redactor de ziar. Dacă Julia ar fi putut lucra măcar pe jumătate la fel de bine ca Greeley la *Tribuna* din New York, s-ar fi considerat realizată.

Desigur, Horace *al ei* o considera tot timpul realizată, ceea ce-l făcea să fie cel mai drăguţ câine de pe Pământ, după criteriile Juliei. Avea să-l scoată la plimbare de îndată ce ajungea acasă, pentru ca apoi să crească şi mai mult în ochii lui împrăştiind câteva bucăţele din friptura de aseară peste boabele din castronaş. Asta-i făcea pe amândoi să se simtă bine, iar Julia voia să se simtă bine – indiferent din ce motiv –, fiindcă era foarte tulburată.

Nu era o stare nouă pentru ea. Locuia în The Mill de patruzeci şi trei de ani, câţi avea, şi în ultimii zece îi plăcuse tot mai puţin ceea ce vedea în oraşul ei natal. O îngrijora degradarea inexplicabilă a sistemului de canalizare şi a centrului de tratare a deşeurilor, în pofida tuturor banilor investiţi, o îngrijora închiderea iminentă a Cloud Top, staţiunea de schi a oraşului, o îngrijora faptul că James Rennie fura din banul public chiar mai mult decât bănuise ea (şi decenii de-a rândul bănuise că fura cu ambele mâini). Şi, desigur, era îngrijorată din cauza acestei situaţii noi, care i se părea aproape prea colosală ca s-o înţeleagă. De fiecare dată când încerca s-o abordeze, gândurile i se fixau asupra câte unui element mărunt, dar concret: dificultatea crescândă de a da telefoane cu mobilul. Şi nu *primise* niciunul, ceea ce era foarte tulburător. Lăsând la o parte rudele şi prietenii îngrijoraţi din afara oraşului care încercau să ia legătura cu ea, ar fi trebuit s-o asedieze apeluri de la alte ziare: de la *Sun* din Lewiston, de la *Press Herald* din Portland, poate chiar şi de la *New York Times.*

Oare toată lumea din The Mill avea aceleaşi probleme?

Ar fi trebuit să se ducă la frontiera cu oraşul Motton şi să vadă cu ochii ei. Dacă nu-şi putea folosi telefonul ca să-l sune pe Pete Freeman, cel mai bun fotograf al ei, avea să facă personal fotografiile, cu aparatul pe care-l numea Nikonul de Urgenţă. Auzise că acum exista un fel de zonă de carantină, instituită de cealaltă parte a barierei, în zonele dinspre Motton şi Tarker's Mills – probabil şi către alte oraşe – dar, cu siguranţă, putea să se apropie oricât de mult, venind din Chester's Mill. Era posibil să-i ordone să stea la distanţă, dar dacă bariera era atât de impenetrabilă pe cât auzise, aveau să fie doar nişte ordine şi nimic mai mult.

— „Cu pietre şi cu ciomege, oasele-mi rămân betege / Vorbele plouă sau ning, trec pe-alături, nu m-ating!" recită ea.

Absolut adevărat. Dacă vorbele *puteau* s-o rănească, Jim Rennie ar fi băgat-o în spital, la urgenţă, după articolul pe care-l scrisese despre farsa aia cu auditul financiar din urmă cu trei ani. Desigur, îşi bătuse gura cu prisosinţă, ameninţând că va da ziarul în judecată, dar nu fuseseră decât palavre; Julia se gândise chiar la un scurt editorial pe tema asta, mai mult fiindcă avea un titlu pe cinste: „AŞA-ZISUL PROCES SE FACE NEVĂZUT."

Prin urmare, da, avea grijile ei. Făceau parte din meserie. Mai neobişnuite erau grijile privitoare la propriul ei comportament, iar acum, în timp ce stătea la colţul dintre Main şi Comm, era îngrijorată. În loc să cotească la stânga pe Main, se uită înapoi, în direcţia din care venise. Şi murmură încet, pe tonul rezervat de obicei pentru Horace:

— Nu trebuia s-o las singură pe fata aia.

N-ar fi lăsat-o, dacă era cu maşina. Dar venise pe jos, şi-n plus… Dodee fusese atât de *insistentă.* Emana şi un anume miros. Iarbă? Poate. Nu că Julia ar fi avut cine ştie ce obiecţii în privinţa asta. Fumase şi ea, de-a lungul anilor. Şi poate o ajuta să se calmeze puţin. Poate-i mai amorţea durerea, în clipele astea când era atât de tăioasă şi ascuţită.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, spusese Dodee. Am să-l găsesc pe tata. Da’ mai întâi trebuie să mă îmbrac, adăugase ea, arătându-i halatul.

— Te-aştept, replicase Julia… deşi nu *voia* s-o aştepte. Mai avea multe de făcut în seara aia, începând cu îndatoririle faţă de câinele ei. Probabil băşica lui Horace stătea să plesnească, după ce sărise peste plimbarea de la ora cinci, şi-i era foame. Iar după ce rezolva aceste probleme, trebuia neapărat să se ducă la „barieră“, cum o numeau oamenii. S-o vadă cu ochii ei. Să fotografieze orice era de fotografiat.

Şi încă nu era tot. Trebuia să se ocupe de scoaterea unei ediţii speciale a *Democratului.* Era un lucru important pentru ea şi bănuia că avea să fie important şi pentru oraş. Desigur, până a doua zi toată acea situaţie putea să se termine, dar Julia avea o presimţire – parţial în minte, parţial în inimă – că nu urma să ia sfârşit aşa curând.

Şi totuşi… N-ar fi trebuit s-o lase singură pe Dodee Sanders. Părea să se stăpânească destul de bine, dar putea fi şi refuzul de a accepta realitatea, sau efectul şocului – şi al drogurilor, desigur. Totuşi, *fusese* coerentă.

— Nu e nevoie să aşteptaţi. Nu vreau să mă aşteptaţi.

— Nu ştiu dacă e înţelept să rămâi singură acum, draga mea.

— Am să mă duc la Angie, adăugase Dodee, părând să se lumineze puţin la faţă, deşi lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji. O să vină cu mine, să-l căutăm pe tăticu’.

Şi dăduse din cap.

— Pe Angie o vreau.

După părerea Juliei, tânăra McCain avea doar cu puţin mai multă minte decât fata asta, care moştenise înfăţişarea mamei sale, dar – din păcate – creierul tatălui. Totuşi, Angie îi era prietenă şi, dacă cineva avea cu adevărat nevoie de o prietenă în seara aia, atunci Dodee Sanders era aceea.

— Aş putea veni şi eu cu tine…

Dar nu-şi dorea cu adevărat. Şi ştia că, oricât era de distrusă, fata putea să-şi dea seama.

— Nu, e doar la câteva străzi mai încolo.

— Ei, atunci…

— Domnişoară Shumway… sunteţi *sigură?* Sunteţi sigură că mama mea…

Cu inima grea, Julia înclinase din cap. Avea confirmarea numărului de pe coada avionului, de la Ernie Calvert. Şi mai primise de la el şi altceva, un lucru care ar fi trebuit să ajungă mai degrabă la poliţie. Ar fi putut insista ca Ernie să-l ducă acolo, dacă nu primea vestea deprimantă că Duke Perkins murise, iar în locul lui era acum la conducere dihorul ăla incompetent de Randolph.

Ceea ce-i dăduse Ernie era permisul de conducere, pătat de sânge, al lui Claudette. Julia îl avusese în buzunar, în timp ce stătea pe treptele casei Sanders, şi-n buzunar rămăsese. Avea să i-l dea lui Andy sau acestei fete cu părul scămoşat, la momentul potrivit… dar până atunci mai era.

— Vă mulţumesc, spusese Dodee, pe un ton trist şi formal. Acum, vă rog, plecaţi. Nu vreau să fiu nesimţită, da'…

Fără să-şi ducă gândul până la capăt, închisese uşa.

Şi ce făcuse Julia Shumway? Îndeplinise cererea unei fete de douăzeci de ani, zdrobită de durere, care putea fi prea drogată ca să fie răspunzătoare de soarta ei. Dar, oricât de greu i-ar fi venit, avea alte responsabilităţi în seara aceea. Horace, în primul rând. Şi ziarul. Oamenii puteau face haz pe seama fotografiilor alb-negru neclare ale lui Pete Freeman şi pe seama descrierilor exhaustive ale unor evenimente locale ca dansul de la Seara Fermecată a Şcolii Medii; puteau susţine că nu era bun decât la căptuşit lădiţa cu nisip a pisicii – dar aveau nevoie de el, mai ales când se întâmpla ceva rău. Julia era hotărâtă ca a doua zi să li-l pună la dispoziţie, chiar dacă trebuia să stea trează toată noaptea. Ceea ce, cu amândoi reporterii ei permanenţi plecaţi din oraş pe timpul weekendului, era foarte posibil.

Constată că abia aştepta acea provocare, iar faţa jalnică a lui Dodee Sanders începu să i se şteargă din minte.

3

Horace o privi cu reproş când intră în casă, dar pe covor nu era nicio pată umedă şi nu văzu nici vreo grămăjoară maronie sub scaunul din antreu – un loc magic pe care câinele ei Corgi părea să-l creadă invizibil pentru ochii omeneşti. Julia îi puse lesa, îl scoase din casă şi-l aşteptă cu răbdare, deşi păşind în loc cam nervoasă, să se uşureze în canalul lui favorit. Horace avea cincisprezece ani, era bătrân pentru un Corgi. Între timp, Julia privea spre bula luminoasă de la orizontul estic. Arăta ca o imagine dintr-un film de Steven Spielberg. Era mai mare ca oricând şi se auzea duduitul elicopterelor, slab, dar continuu. Julia distinse chiar silueta unuia, străbătând cu viteză acel arc luminos. Şi-n fond, câte reflectoare instalaseră acolo? Se părea că nordul oraşului Motton devenise ca o zonă securizată din Irak.

Acum, Horace dădea alene târcoale, amuşinând după locul ideal pentru a-şi încheia ritualul de eliminare din seara aceea, cu etern popularul dans câinesc, Plimbarea Pre-Caca. Julia profită de ocazie ca să-şi mai încerce o dată telefonul mobil. La fel cum i se întâmplase de-atâtea ori în ultimele ore, auzi obişnuita serie de semnale succesive… apoi, nimic. Doar tăcere.

„Va trebui să scot ziarul la Xerox. Ceea ce înseamnă o sută cincizeci de exemplare, maximum.“

De douăzeci de ani, *Democratul* nu se mai tipărise acasă. Până în 2002, Julia dusese macheta din fiecare săptămână la View Printing, în Castle Rock, iar acum nu mai era nevoie să facă nici măcar atâta lucru. Trimitea paginile prin e-mail, marţi seara, iar tirajul, împachetat în celofan, îi sosea de la View Printing a doua zi dimineaţa, înainte de ora şapte. Pentru Julia, care crescuse făcând corecturi cu creionul şi

dând „bun de tipar“ pe texte dactilografiate, părea curată magie. Şi, ca orice vrajă, nu tocmai demnă de încredere.

În seara asta, neîncrederea-i era justificată. Probabil încă mai putea să trimită e-mailuri la View Printing, dar nimeni nu avea cum să-i aducă ziarul tipărit dimineaţa. Bănuia că, în zorii zilei următoare, niciun om nu se va putea apropia la mai puţin de şapte kilometri de frontiera oraşului Chester’s Mill. De *oricare* dintre frontiere. Noroc că în fosta tipografie a redacţiei exista un generator măricel, fotocopiatorul era un monstru şi avea depozitate în spate peste cinci sute de pachete cu coli de tipar. Dacă-l lua pe Pete Freeman s-o ajute… sau pe Tony Guay, care se ocupa de sport…

Între timp, Horace îşi luase poziţia mult aşteptată. Când termină, Julia interveni cu o punguţă verde pe care scria Doggie Doo, întrebându-se ce părere ar fi avut Horace Greeley despre o lume în care culesul rahaţilor de câine din rigolă nu era doar un gest civilizat, ci chiar o responsabilitate legală. Probabil s-ar fi împuşcat.

După ce legă gura pungii, încercă din nou telefonul.

Nimic.

Îl duse pe Horace în casă şi-i dădu de mâncare.

4

Celularul îi sună în timp ce-şi încheia mantoul ca să pornească spre barieră. Îşi agăţase aparatul foto pe umăr şi era cât pe ce să-l scape în graba de a scoate telefonul din buzunar. Se uită pe display şi văzu cuvintele: „NUMĂR NEAFIŞAT“.

— Alo? răspunse – şi pesemne că în voce i se simţea ceva, căci Horace, care aştepta lângă uşă, mai mult decât pregătit pentru o expediţie nocturnă, acum că era uşurat şi hrănit, întoarse capul spre ea, cu urechile ciulite.

— Doamna Shumway? întrebă un glas bărbătesc. Răspicat. Pe un ton oficial.

— *Domnişoara* Shumway. Cu cine vorbesc?

— Colonel James Cox, domnişoară Shumway. Din Armata Statelor Unite.

— Şi cărui fapt îi datorez onoarea acestui apel?

Îşi auzea sarcasmul din voce şi nu-i plăcea – nu era o atitudine profesionistă –, dar se temea, iar ironia fusese dintotdeauna reacţia ei în faţa fricii.

— Trebuie să iau legătura cu un om numit Dale Barbara. Îl cunoaşteţi?

Sigur că-l cunoştea. Şi fusese surprinsă să-l vadă la Sweetbriar, în seara aia. Era o nebunie să mai stea în oraş. Şi nu spusese Rose, în ajun, că-şi dăduse demisia? Povestea lui Dale Barbara era una dintre sutele pe care Julia le ştia, dar nu le scrisese. Când publici un ziar de provincie, laşi în pace capacele de pe multe cutii cu viermi. Trebuie să-ţi alegi adversarii, la fel cum era sigură că şi Junior Rennie şi prietenii lui şi-i alegeau pe ai lor. Şi, oricum, tare se mai îndoia că zvonurile despre Barbara şi buna prietenă a lui Dodee, Angie, erau adevărate. În primul rând, considera că Barbara avea gusturi mult mai alese.

— Domnişoară Shumway?

Scurt. Oficial. Un glas de afară… Fie şi numai pentru asta, şi avea de ce să-l duşmănească pe posesorul lui.

— Mă mai auziţi?

— Vă aud. Da, îl cunosc pe Dale Barbara. E bucătar la restaurantul de pe Main Street. De ce?

— Se pare că nu are telefon mobil, la restaurant nu răspunde nimeni…

— E închis…

— … iar posturile fixe nu funcţionează, desigur.

— Nimic din oraşul nostru nu pare să funcţioneze prea bine în seara asta, colonele Cox. Inclusiv telefoanele mobile. Dar observ că nu v-a fost deloc greu să luaţi legătura cu mine, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva aţi putea fi voi cauza.

Furia cu care vorbea – la fel ca sarcasmul, generat de frică – o surprindea şi pe ea.

— Ce-aţi făcut? Ce-aţi *făcut,* oameni buni?

— Nimic. Din câte ştiu eu până acum, noi n-am făcut nimic.

Fu atât de mirată, încât rămase fără replică – lucru extrem de neobişnuit pentru acea Julia Shumway pe care o cunoşteau de-atâta vreme locuitorii din Mill.

— Telefoanele celulare, da, continuă Cox. Apelurile de intrare şi ieşire din Chester's Mill sunt în mare parte blocate, pentru moment. În interesul securităţii naţionale. Şi, cu respectul cuvenit, doamnă, şi dumneavoastră aţi fi procedat la fel în locul nostru.

— Mă îndoiesc.

— Serios? întrebă el, mai degrabă cu interes decât ironic. Într-o situaţie care nu are precedent în istoria lumii şi care sugerează tehnologii cu mult peste ceea ce putem înţelege, noi sau oricine altcineva?

Încă o dată, Julia nu găsi niciun răspuns.

— E foarte important să vorbesc cu căpitanul Barbara, continuă el, revenind la subiectul iniţial. Într-un fel, Julia se şi mira că divagase atât de mult.

— *Căpitanul* Barbara?

— În retragere. Îl puteţi găsi? Pregătiţi-vă telefonul mobil. Am să vă dau un număr unde să sunaţi. Se va putea face apelul.

— De ce tocmai eu, colonele Cox? De ce n-aţi sunat la secţia de poliţie? Sau pe unul dintre aleşii oraşului? Cred că toţi trei sunt aici.

— Nici măcar n-am încercat. Şi eu am crescut într-un orăşel de provincie, domnişoară Shumway…

— Bravo dumneavoastră!

— … şi am învăţat din experienţă: politicienii oraşului ştiu puţin, poliţiştii din oraş ştiu multe, iar redactorul ziarului local ştie totul.

Aceste cuvinte o făcură, împotriva propriei voinţe, să râdă.

— De ce să vă mai deranjaţi cu un telefon, când v-aţi putea întâlni cu el faţă-n faţă? Sub supravegherea mea, desigur. Voi veni lângă barieră – de fapt, chiar într-acolo plecam când m-aţi sunat. Am să-l caut pe Barbie…

— Tot aşa-şi zice, deci? întrebă Cox, părând cam surprins.

— Am să-l găsesc şi-l iau cu mine. Putem face o mini-conferinţă de presă.

— Nu sunt în Maine. Sunt în DC. Cu şefii de stat major inter-arme.

— Asta ar trebui să mă impresioneze?

Şi chiar o impresiona puţin, într-adevăr.

— Domnişoară Shumway, sunt ocupat, şi probabil că şi dumneavoastră sunteţi. Prin urmare, în interesul rezolvării acestei probleme…

— Credeţi că e posibil?

— Încetaţi. Se vede clar că aţi fost reporter, înainte de a deveni redactor, şi sunt sigur că vă vine foarte firesc să puneţi întrebări, dar timpul e un factor esenţial. Puteţi face ceea ce v-am rugat?

— Pot. Dar, dacă-l vreţi pe el, mă veţi avea şi pe mine. Vom veni pe 119 şi vă sunăm de-acolo.

— Nu, se opuse Cox.

— Foarte bine, replică ea, cu amabilitate. Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, colonele C…

— Lăsaţi-mă să termin. Partea dinspre dumneavoastră a Şoselei 119 e complet FUBAR.[{5}] Asta înseamnă…

— Cunosc expresia, colonele, l-am citit şi eu pe Tom Clancy. Ce anume vreţi să spuneţi în legătură cu Şoseaua 119?

— Vreau să spun că arată, scuzaţi vulgaritatea, ca la inaugurarea unui bordel gratis. Jumătate din locuitori şi-au parcat maşinile şi camioanele pe ambele părţi ale drumului şi pe păşunea unei ferme de vaci.

Julia îşi puse aparatul foto pe jos, scoase un carnet din buzunarul mantoului şi notă: *„Col. James Cox“* şi *„Inaugurare bordel gratis“* Apoi adăugă: *„Ferma*

Dinsmore?“ Da, probabil se referea la pajiştea lui Alden Dinsmore.

— În regulă, spuse ea, ce propuneţi?

— Păi, nu vă pot opri să veniţi, în privinţa asta aveţi perfectă dreptate.

Oftă, părând să sugereze cât de nedreaptă era lumea.

— Şi nu vă pot împiedica nici să publicaţi în ziar tot ce vreţi, deşi cred că asta nu contează, de vreme ce oricum nu-l va citi nimeni din afara oraşului Chester’s Mill.

Juliei îi pieri zâmbetul.

— Aţi vrea să-mi explicaţi?

— N-aş avea nimic împotrivă, dar veţi înţelege şi singură. Propunerea mea este ca, dacă vreţi într-adevăr să vedeţi bariera – deşi n-o puteţi *vedea* efectiv, cum sunt sigur că vi s-a spus – să-l aduceţi pe căpitanul Dale Barbara în locul în care aceasta traversează Drumul Municipal Numărul Trei. Cunoaşteţi Drumul Municipal Numărul Trei?

Un moment, Julia nu înţelese la ce se referea. Apoi, îşi aminti şi râse.

— E ceva amuzant, domnişoară Shumway?

— În The Mill, oamenii îl numesc Little Bitch Road. Fiindcă, în sezonul noroios, devine o curviştină de drum.

— Colorat limbaj.

— Să înţeleg că pe Little Bitch nu s-au adunat oameni?

— În momentul de faţă nu e nimeni.

— În regulă.

Puse carnetul în buzunar şi-şi luă camera foto. Horace continua să aştepte răbdător lângă uşă.

— Bun. Când să vă aştept telefonul? Sau, mai degrabă, pe-al lui Barbie, de la mobilul dumneavoastră.

Julia se uită la ceas şi văzu că tocmai trecuse de zece. Cum Dumnezeu se făcuse atât de târziu aşa devreme?

— Vom fi acolo pe la zece şi jumătate, cred, presupunând că-l găsesc. Şi cred că-l voi găsi.

— Foarte bine. Transmiteţi-i salutări de la Ken. Ăsta-i un…

— Un banc, da, am înţeles. Ne va aştepta cineva?

Urmă o pauză. Când Cox vorbi din nou, în glas i se simţea ezitarea.

— Vor fi reflectoare şi santinele, şi militari postaţi la barajul rutier, dar au primit ordin să nu stea de vorbă cu localnicii.

— Să nu… *De ce?* Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce* să nu stea de vorbă?

— Dacă situaţia asta nu se rezolvă, domnişoară Shumway, totul o să vă fie clar. De fapt, pe cele mai multe le veţi înţelege singură – păreţi o femeie foarte inteligentă.

— Ei, dar vă fut-ţumesc foarte mult, colonele! exclamă ea, atinsă. La uşă, Horace ciuli urechile.

Cox râse cu poftă, fără să se simtă ofensat.

— Da, doamnă, plăcerea e de partea mea. Atunci, la zece şi jumătate?

Fu ispitită să-i spună că nu – dar, desigur, n-avea cum s-o facă.

— La zece jumate. Dacă-l găsesc. Şi vă sun?

— Sau dumneavoastră, sau el, dar cu el am de vorbit. Voi aştepta cu mâna pe telefon.

— Atunci, daţi-mi numărul magic.

Îşi prinse telefonul între umăr şi ureche şi scotoci din nou după carnet. Evident, întotdeauna avea nevoie de carnet imediat după ce-l băga în buzunar; era o realitate a vieţii de reporter, la care acum revenise. Numărul pe care i-l dădu Cox o sperie mai mult decât orice altceva îi mai spusese: avea codul zonal 000.

— Încă un lucru, domnişoară Shumway: aveţi cumva implantat un stimulator cardiac? Aparate auditive? Orice de genul ăsta?

— Nu. De ce?

Se aştepta să refuze orice explicaţii, dar colonelul îi răspunse:

— Când vă apropiaţi de Dom, se produce un soi de interferenţă. Asupra celor mai mulţi oameni nu are efecte

negative, simt doar un fel de şoc electric slab, care nu durează decât vreo secundă, două, dar influenţează dispozitivele electronice. Pe unele le scoate din funcţiune – mai ales telefoanele celulare, de exemplu, dacă ajung mai aproape de un metru şi jumătate, sau cam aşa ceva –, iar pe altele le face să explodeze. Dacă veniţi cu un reportofon, se va opri. Aduceţi un iPod sau ceva mai sofisticat, precum un Blackberry, şi riscă să sară-n aer.

— Stimulatorul şefului Perkins a explodat? De-asta a murit?

— La zece jumate. Aduceţi-l pe Barbie şi transmiteţi-i neapărat salutări de la Ken.

Cox închise telefonul, lăsând-o în tăcere, lângă câinele ei. Julia încercă să-şi sune sora, în Lewiston. Ton intermitent… apoi nimic. O linişte desăvârşită, la fel ca înainte.

„Domul“, îşi spuse ea. *„La sfârşit, nu i-a mai zis barieră. L-a numit Dom.“*

5

Barbie îşi scosese cămaşa şi stătea aşezat pe marginea patului, dezlegându-şi şireturile adidaşilor, când auzi o bătaie la uşă, unde se ajungea pe scara exterioară de lângă Sanders Hometown Drug. Nu-l încânta deloc. Umblase pe jos aproape toată ziua, după care se încinsese cu şorţul şi gătise aproape toată seara. Era frânt.

Şi dacă erau Junior şi câţiva amici de-ai lui, gata să-l invite la un chef de bun-venit? Era prea puţin probabil, era o nebunie însă întreaga zi fusese un adevărat festival al improbabilităţilor. În plus, Junior şi Frank DeLesseps, precum şi restul găştii, erau printre puţinii care nu veniseră la Sweetbriar în seara aceea. Bănuia că or fi fost pe 119 sau 117, să socializeze, dar era posibil să le fi spus cineva despre reîntoarcerea lui în oraş, aşa că-şi făcuseră planuri pentru mai târziu. Cum ar fi acum, de pildă…

Ciocănitul se auzi din nou. Barbie se ridică şi puse o mână pe televizorul portabil. Nu era o armă prea grozavă, dar putea să aibă ceva efect dacă-l arunca în capul celui dintâi care încerca să dea buzna pe uşă. Mai exista şi o bară lungă de lemn în debara, însă toate cele trei camere erau mici şi nu era destul loc ca să poată mânui uşor ditamai prăjina. Mai avea şi cuţitul din armata elveţiană, dar nu voia să taie pe nimeni – decât dacă n-avea înco…

— Domnule Barbara? întrebă o voce de femeie. Barbie? Eşti acasă?

Îşi luă mâna de pe televizor şi traversă chicineta.

— Cine e?

Însă chiar în timp ce întreba recunoscu vocea.

— Julia Shumway. Am un mesaj de la cineva care vrea să-ţi vorbească. Mi-a spus să-ţi transmit salutări de la Ken.

Barbie deschise uşa şi-i făcu loc să intre.

6

În sala de şedinţe, cu lambriuri de brad, din subsolul Primăriei Chester’s Mill, duduitul generatorului din spate (un Kelvinator cam îmbătrânit) se auzea doar ca un murmur slab. Masa din mijlocul încăperii era elegantă, din lemn de arţar roşu, lustruită ca oglinda şi lungă de patru metri. Majoritatea scaunelor din jurul ei erau goale în seara aceea. Cei patru participanţi la Şedinţa de Evaluare Urgentă, cum o numea Big Jim, stăteau adunaţi într-un capăt. Big Jim însuşi, deşi doar Al Doilea Ales, se aşezase în capul mesei. În spatele lui se afla o hartă care prezenta forma de şosetă a oraşului.

Cei de faţă erau aleşii oraşului şi Peter Randolph, şeful în exerciţiu al poliţiei. Singurul care părea complet calm era Rennie. Randolph arăta şocat şi speriat. Andy Sanders, desigur, era doborât de durere. Iar Andrea Grinnell – o versiune supraponderală şi căruntă a surorii ei mai tinere, Rose – părea pur şi simplu buimacă. Nu era o noutate.

Cu patru sau cinci ani în urmă, într-o dimineaţă de ianuarie, Andrea alunecase pe aleea acoperită cu gheaţă, în timp ce mergea spre cutia de scrisori. Căzuse destul de tare ca să-şi fisureze două discuri spinale (probabil că nu-i ajutase prea mult nici faptul că avea vreo patruzeci-cincizeci de kilograme peste greutatea normală). Doctorul Haskell îi recomandase noul medicament-minune, OxyContin, ca să-i atenueze durerile, care, fără îndoială, erau insuportabile. Şi de-atunci, i-l tot administra. Graţie bunului său prieten Andy, care ţinea farmacia oraşului, Big Jim ştia că Andrea începuse cu patruzeci de miligrame pe zi, croindu-şi drum în sus până la ameţitoarea cifră de patru sute. Era o informaţie utilă.

Big Jim tocmai spunea:

— Din cauza grelei pierderi suferite de Andy, voi prezida eu această întrunire, dacă nimeni nu are vreo obiecţie. Tuturor ne pare rău, Andy.

— Sigur că da, domnule, replică Randolph.

— Mulţumesc, răspunse Andy – şi, când Andrea îi acoperi un moment mâna cu a ei, ochii i se umeziră din nou.

— Acum, cu toţii avem cât de cât idee ce s-a întâmplat aici, continuă Big Jim, deşi nimeni din oraş încă nu înţelege…

— Pun pariu că nici din afara oraşului, interveni Andrea.

Big Jim n-o luă în seamă.

— … iar militarii prezenţi la faţa locului n-au găsit de cuviinţă să comunice cu oficialităţile alese ale oraşului.

— Sunt probleme cu telefoanele, domnule, spuse Randolph.

Se tutuia cu toţi cei prezenţi – ba chiar, pe Big Jim îl considera prieten –, dar în acea cameră găsea că era mai înţelept să li se adreseze cu „domnule“ şi „doamnă“. Perkins făcuse la fel şi, cel puţin în privinţa asta, probabil avusese dreptate.

Big Jim mişcă mâna, ca pentru a alunga o muscă enervantă.

— Putea să vină cineva la barieră, în partea dinspre Motton sau Tarker’s, şi să trimită după mine… după noi… şi nimeni n-a găsit de cuviinţă s-o facă.

— Domnule, situaţia încă mai este foarte… ăă, fluidă…

— Sunt sigur, sunt sigur. Şi e foarte posibil ca de-asta nimeni să nu ne fi inclus încă în combinaţie. S-ar putea, da, da, şi mă rog ca ăsta să fie răspunsul. Sper că vă rugaţi şi voi.

Toţi aprobară conştiincios din cap.

— Acum, însă…

Big Jim îşi plimbă privirea peste ei, cu gravitate. *Se simţea* grav. Dar şi surescitat. Şi *pregătit.* Nu i se părea imposibil ca fotografia lui să apară pe coperta revistei *Time,* până la sfârşitul anului. Dezastrele – mai ales cele declanşate de terorişti – nu erau întotdeauna pe de-a-ntregul rele. Uite doar ce bine-i prinseseră lui Rudy Giuliani.

— *În momentul de faţă,* doamnă şi domnilor, cred că trebuie să privim în faţă posibilitatea cât se poate de reală de a fi complet izolaţi şi pe cont propriu.

Andrea îşi duse o mână la gură. Ochii-i străluceau – sau de spaimă, sau din cauza medicamentelor. Poate şi una, şi alta.

— Nu se poate, Jim!

— Speră tot ce poate fi mai bun, pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău – aşa zice mereu Claudette, vorbi Andy, pe un ton profund meditativ. Zicea, vreau să spun… Azi-dimineaţă, mi-a făcut un mic dejun foarte gustos. Jumări de ouă şi nişte brânză taco rămasă de-aseară. Mamă…!

Lacrimile, care-i mai slăbiseră, se porniră din nou. Andrea îi acoperi încă o dată mâna. De astă dată, Andy i-o apucă strâns. *„Andy şi Andrea“,* reflectă Big Jim şi un zâmbet subţire îi încreţi jumătatea de jos a feţei. *„Gemenii Bătuţi în Cap“.*

— Speră tot ce poate fi mai bun, pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău, repetă el. Ce sfat bun! În cazul de faţă,

tot ce poate fi mai rău ar însemna să fim izolaţi zile întregi de restul lumii. Poate o săptămână – dacă nu chiar o lună.

Nu credea asta cu adevărat, dar dacă erau speriaţi, aveau să se mişte mai repede.

— Nu se poate! exclamă din nou Andrea.

— Pur şi simplu nu ştim, zise Big Jim; cel puţin, ăsta era adevărul adevărat. Cum am putea şti?

— Poate ar fi bine să închidem Food City, propuse Randolph. Pentru un timp, cel puţin. Altfel, o să dea lumea buzna ca înainte de viscol.

Rennie se cam enervă. Avea o agendă, figura şi asta acolo, dar nu era pe *primul* loc.

— Sau poate nu-i o idee prea bună… se răzgândi Randolph, văzând expresia de pe chipul celui de-Al Doilea Ales.

— De fapt, Pete, eu nici *nu cred* că-i o idee bună, continuă Big Jim. Pe acelaşi principiu că nu declari niciodată vacanţă bancară când stai prost cu banii. N-ai face decât să atragi clienţii să şi-i retragă din conturi.

— E vorba să închidem şi băncile? se interesă Andy. Şi cu ATM-urile ce facem? E unul la magazinul lui Brownie… la Mill Gas and Grocery… şi la farmacia mea, desigur…

Privi în gol câteva clipe, apoi se lumină la faţă.

— Cred c-am văzut unul chiar şi la Centrul Medical, deşi de ăsta nu-s tocmai sigur…

Rennie se întrebă un moment dacă nu cumva Andrea îi împrumutase din pilulele ei.

— Făceam doar o comparaţie, Andy.

Vorbea în continuare încet şi blând. Era exact genul de situaţie la care te puteai aştepta când nu respectai ordinea de zi.

— În asemenea situaţii, alimentele *sunt* bani, cum s-ar spune. Ceea ce vreau să zic e că trebuie să ne continuăm activităţile ca de obicei. Aşa, oamenii îşi vor păstra calmul.

— Aha, făcu Randolph, atâta lucru era în stare să înţeleagă. M-am prins.

— Dar va trebui să vorbeşti cu managerul supermarketului. Cum îl cheamă? Cade?

— Cale, răspunse Randolph. Jack Cale.

— Şi cu Johnny Carver de la Gas and Grocery, şi… cine naiba ţine Brownie’s, de când a murit Dil Brown?

— Velma Winter, răspunse Andrea. E din Away, da-i foarte drăguţă.

Rennie se uită mulţumit cum Randolph nota toate numele în carneţelul său de buzunar.

— Spuneţi-le la toţi trei că berea şi băuturile alcoolice se sistează până la noi ordine.

Apoi, chipul i se schimonosi într-o expresie de plăcere mai degrabă înspăimântătoare.

— Iar Dipper’s se *închide.*

— Multora n-o să le convină interzicerea pilelii, replică Randolph. Unora ca Sam Verdreaux.

Verdreaux era cel mai notoriu beţiv al oraşului, un exemplu perfect – după părerea lui Big Jim – al motivelor pentru care Legea Volstead n-ar fi trebuit în veci să fie abrogată.

— Sam şi ceilalţi ca el vor fi nevoiţi să suporte, după ce li se taie sursele actuale de bere şi brandy pe post de cafea. Nu putem lăsa să se-mbete jumătate din oraş, ca-n noaptea de Anul Nou.

— De ce nu? întrebă Andrea. Vor epuiza toate stocurile, şi cu asta o să se termine.

— Şi dacă între timp se revoltă?

Andrea tăcu. Nu vedea *pentru ce* ar fi trebuit să se revolte oamenii – atâta vreme cât aveau de mâncare – dar descoperise că discuţiile în contradictoriu cu Jim Rennie erau de obicei neproductive şi întotdeauna obositoare.

— Voi trimite doi băieţi să discute cu ei, spuse Randolph.

— Cu Tommy şi Willow Anderson mai bine vorbeşte *personal,* îl sfătui Rennie.

Fraţii Anderson ţineau Dipper’s.

— Pot face necazuri.

Şi adăugă mai încet:

— Nişte smintiţi.

Randolph dădu din cap.

— Smintiţi de *stânga.* Au o poză cu Unchiul Barack deasupra barului.

— Tocmai despre asta era vorba.

„Şi apoi“, nu mai era nevoie să spună, *„Duke Perkins i-a lăsat pe dracii-bumbacii ăia hippy să se înfigă acolo cu băutura, dansul şi muzica lor rock and roll zgomotoasă până la unu noaptea. I-a protejat. Şi uite ce necaz li s-a tras de-aici fiului meu şi prietenilor lui.“* Se întoarse spre Andy Sanders:

— Şi trebuie să pui sub cheie toate medicamentele pe bază de reţetă. A, nu Nasonex sau Lyrica, chestii de genul ăsta. Ştii tu la ce mă refer.

— Toate cele pe care le-ar putea lua oamenii ca să se drogheze sunt deja sub cheie, răspunse Andy. Noua turnură a discuţiei părea să-l stânjenească. Rennie ştia de ce, dar pe moment nu-l preocupau diversele lor interese comerciale; avea probleme mult mai presante.

— Mai bine să luăm nişte măsuri de prevedere suplimentare, pentru orice eventualitate.

Întrucât Andrea se cam alarmase, Andy o bătu uşurel pe dosul mâinii:

— Nicio grijă, avem oricând destule pentru cei care chiar au nevoie.

Andrea îi zâmbi.

— Concluzia e că oraşul ăsta va rămâne treaz până trece criza, încheie Big Jim. Toată lumea e de acord? Să vă văd mâinile.

Mâinile se ridicară.

— Şi acum, reluă el, pot reveni acolo de unde voiam să începem?

Îl privi pe Randolph, care-şi desfăcu palmele într-un gest ce exprima în acelaşi timp mesajele *„Dă-i drumul“* şi *„Scuze pentru întrerupere“.*

— Trebuie să recunoaştem că oamenii se vor speria. Şi când sunt speriaţi, pot să comită fapte necugetate, cu sau fără băutură.

Andrea se uită la consola din dreapta lui Big Jim: întrerupătoare care controlau televiziunea, radioul AM/FM şi sistemul de înregistrare încorporat, o inovaţie pe care Big Jim o detesta.

— Ăsta n-ar trebui să meargă?

— Nu văd de ce.

Afurisitul de sistem (care-i amintea lui Big Jim de Richard Nixon) fusese ideea unui medic băgăreţ pe nume Eric Everett, un ciudat de vreo treizeci şi ceva de ani, cunoscut prin oraş ca Rusty. Everett propusese idioţenia aia cu înregistrarea la o întrunire orăşenească din urmă cu doi ani, prezentând-o ca pe un mare salt înainte. Sugestia fusese o surpriză nu tocmai bine venită pentru Rennie, care doar rareori se lăsa surprins, mai ales de cei din afara spectrului politic.

Big Jim obiectase că preţul avea să fie prohibitiv. De obicei, tactica avea efect asupra zgârciţilor de yankei, dar nu şi de data asta; Everett prezentase cifre concrete, probabil furnizate de Duke Perkins, demonstrând că guvernul federal avea să plătească optzeci la sută. Dintr-un nu-ştiu-ce pentru ajutor în caz de dezastru, rămăşiţe ale cheltuielilor la liber de pe vremea lui Clinton. Rennie se pomenise învins la vot.

Nu era un lucru care să se întâmple prea des şi nu-i convenea, dar făcea politică de mult mai mulţi ani decât cei petrecuţi de Eric „Rusty“ Everett gâdilând prostate şi ştia că exista o mare diferenţă între a pierde o bătălie şi a pierde războiul.

— Sau, cel puţin, ar fi bine să noteze cineva ce se discută? mai întrebă timid Andrea.

— Cred c-ar fi mai bine ca totul să rămână neoficial, deocamdată, răspunse Big Jim. Doar între noi patru.

— Ei… dacă aşa crezi…

— Doi oameni pot ţine un secret doar dacă unul din ei moare, comentă Andy, visător.

— Corect, prietene, îi dădu dreptate Rennie, ca şi cum ar fi spus cel mai mare adevăr din lume; apoi se întoarse iar spre Randolph. Aş zice că principala noastră grijă – principala responsabilitate faţă de oraş – este aceea de a menţine ordinea pe durata crizei. Ceea ce implică poliţia.

— Pe bune! confirmă prompt Randolph.

— Acum, sunt convins că şeful Perkins ne priveşte de sus, din Cer…

— Împreună cu soţia mea, completă Andy. Cu Claudie.

Şi-şi suflă nasul, scoţând un fornăit forfotind de muci, de care Big Jim s-ar fi lipsit cu dragă inimă. Totuşi, îl bătu consolator peste mâna liberă.

— Ai dreptate, Andy, sunt împreună, acolo sus, scăldaţi în strălucirea lui Iisus. Dar noi, aici, pe Pământ… Pete, ce efective poţi să aduni?

Ştia răspunsul. Cunoştea răspunsurile la majoritatea întrebărilor pe care le punea. Aşa, viaţa era mult mai uşoară. Pe statul de plată al poliţiei din Chester’s Mill figurau optsprezece agenţi, doisprezece cu normă întreagă şi şase cu normă parţială (aceştia din urmă, trecuţi de şaizeci de ani, ceea ce făcea ca serviciile lor să fie atrăgător de ieftine). Din toţi optsprezece, Big Jim era destul de sigur că cinci poliţişti cu normă întreagă lipseau din oraş; se duseseră fie la meciul de fotbal al echipei liceului, cu soţiile şi familiile, fie la aplicaţia de pompieri din Castle Rock. Al şaselea, şeful Perkins, era mort. Şi, cu toate că niciodată nu-i vorbea de rău pe morţi, Rennie era sigur că oraşului îi era mult mai bine cu Perkins în cer decât jos, pe pământ, încercând să facă ordine într-un bal la grămadă care-i depăşea cu mult posibilităţile oricum limitate.

— Să vă spun ceva, prieteni, începu Randolph. Nu stăm bine deloc. Îi avem pe Henry Morrison şi Jackie Wettington, care mi-au răspuns amândoi la Codul Trei iniţial. Mai sunt Rupert Libby, Fred Denton şi George Frederick – deşi

astmul lui George s-a agravat aşa de tare, că nu ştiu cât ne poate ajuta. Plănuia să se pensioneze înainte de termen, la sfârşitul anului.

— Săracu' George, îl compătimi Andy. Fără Advair, nu văd cum ar mai trăi.

— Şi, după cum ştiţi, Marty Arsenault şi Toby Whelan nu-s în stare de mare lucru, în ultima vreme. Singura cu jumătate de normă pe care aş numi-o cu adevărat aptă fizic e Linda Everett. Cu aplicaţia aia nenorocită şi meciul pe deasupra, nici nu se putea nimeri într-un moment mai prost.

— Linda Everett? întrebă Andrea, cu un oarecare interes. Nevasta lui Rusty?

— Mă laşi!

Big Jim zicea *„mă laşi"* adeseori când era iritat.

— Aia nu-i decât o paznică de noapte avansată-n funcţie.

— Da, domnule, dar anul trecut s-a calificat la poligon, în The Rock, şi are pistol personal, îi aminti Randolph. Poate foarte bine să şi-l ia şi să vină la datorie. Nu neapărat cu normă întreagă, soţii Everett au doi copii, dar ceva-ceva tot poate să facă. La urma urmei, *este* o situaţie de criză.

— Fără îndoială, fără îndoială.

Totuşi, al dracului să fie dacă-i lăsa pe cei doi Everett să scoată capul ca doi păcătoşi de maimuţoi cu arc, ori de câte ori se uita el în altă parte. Concluzia: n-o voia pe nevasta aia de drac-bumbac în prima lui echipă. Unu la mână, era încă destul de tânără, avea cel mult treizeci de ani, şi era drăguţă ca o diavoliţă. Nu se îndoia că urma să aibă o influenţă proastă asupra celorlalţi bărbaţi. Aşa se întâmpla mereu cu femeile drăguţe. Nu-i ajungea Wettington, cu ugerele ei cât obuzele?

— Deci, urmă Randolph, avem doar opt din optişpe.

— Ai uitat să te numeri şi pe tine, îi atrase atenţia Andrea.

Randolph se bătu cu podul palmei peste frunte, parcă încercând să-şi deblocheze creierul.

— Aşa e… Just. Nouă.

— Insuficient, declară Rennie. Trebuie să suplimentăm forţele. Doar temporar, înţelegeţi; până se rezolvă situaţia asta.

— La cine vă gândiţi, domnule? dori să ştie Randolph.

— La băiatul meu, pentru început.

— La Junior? înălţă Andrea din sprâncene. N-are nici măcar vârsta legală pentru vot… nu?

Big Jim scană scurt creierul lui Andrea: cincisprezece la sută site-uri de cumpărături online favorite, optzeci la sută receptori ai medicamentelor, doi la sută memorie şi trei la sută procese de gândire propriu-zise. Dacă doar cu asta avea de-a face, trebuia să se descurce cumva. *„Şi-apoi“,* îşi reaminti el, *„prostia colegilor simplifică viaţa.“*

— Are douăzeci şi unu, de fapt. În noiembrie face douăzeci şi doi. Şi, graţie norocului sau voinţei divine, în weekendul ăsta a venit acasă de la şcoală.

Peter Randolph ştia că Junior Rennie era *permanent* acasă – văzuse acest lucru scris pe bloc-notesul de lângă telefonul răposatului şef al poliţiei, în cursul aceleiaşi săptămâni, deşi habar n-avea cum obţinuse Duke acea informaţie, nici de ce o considerase atât de importantă încât să şi-o noteze. Şi mai văzuse scris acolo încă ceva: „Probleme comportamentale?“

Probabil că nu era momentul, totuşi, să-i destăinuiască lui Big Jim asemenea detalii.

Rennie continua, pe tonul entuziast al unui prezentator de game-show care anunţă un premiu deosebit de atractiv în Runda Bonusurilor.

— *Şi în plus,* Junior are trei prieteni care ar fi şi ei foarte potriviţi: Frank DeLesseps, Melvin Searles şi Carter Thibodeau.

Andrea afişă din nou o mină stânjenită.

— Ăă… ăştia nu erau băieţii… adică tinerii… implicaţi în acea altercaţie de la Dipper’s?

Big Jim se întoarse spre ea cu un zâmbet atât de binevoitor-feroce, încât Andrea se făcu mai mică în scaun.

— Povestea aia a fost mult trasă de păr. *Şi* declanşată de alcool, ca de obicei în astfel de cazuri. În plus, instigatorul a fost acel Barbara. De-asta nici nu s-a înregistrat nicio plângere. A fost un fleac. Sau greşesc, Peter?

— Nici vorbă, îl asigură Randolph, deşi arăta şi el la fel de stingherit.

— Toţi acei băieţi au cel puţin douăzeci şi unu de ani, iar Carter Thibodeau s-ar putea să aibă chiar douăzeci şi trei, dacă nu mă înşel.

Thibodeau avea într-adevăr douăzeci şi trei de ani, şi-n ultima vreme lucrase ca mecanic cu jumătate de normă la Mill Gas and Grocery. Din două slujbe anterioare fusese concediat – probleme de temperament, din câte auzise Randolph –, dar la Gas and Grocery părea să se fi acomodat. Johnny spunea că niciodată nu mai avusese un om atât de priceput la tobe de eşapament şi sisteme electrice.

— Toţi patru au vânat împreună, sunt ţintaşi buni…

— Mă rog lui Dumnezeu să nu trebuiască s-o punem şi pe *asta* la încercare, replică Andrea.

— N-o să fie împuşcat nimeni, Andrea, şi nimeni nu sugerează să-i angajăm permanent în poliţie. Ceea ce vreau să spun este că trebuie să ne completăm personalul care e absolut insuficient, şi cât mai *repede.* Deci, ce zici, şefule? Pot să lucreze până trece criza, şi-i vom plăti din fondul de contingenţă.

Lui Randolph nu-i surâdea ideea ca Junior să umble cu pistolul la el pe străzile din Chester’s Mill – Junior, cu posibilele lui *probleme comportamentale* –, dar nici nu voia să-l provoace pe Big Jim. Şi, de fapt, poate era util să aibă câţiva haidamaci alături. Chiar dacă erau tineri. Nu se aştepta ca-n oraş să apară mari probleme, dar îi putea pune să păstreze ordinea în locurile unde şoselele principale

întâlneau bariera. Dacă bariera mai era acolo. Şi dacă nu mai era? Păi atunci, toate problemele erau rezolvate.

Afişă zâmbetul unui om cu spirit de echipă.

— Cred că e o idee excelentă. Să-i trimiteţi la secţie mâine, pe la zece…

— Ar fi mai bine la nouă, Pete.

— La nouă e perfect, spuse Andy, cu glasul lui visător.

— Alte discuţii? se interesă Rennie.

Nu mai era nimic de comentat. Doar Andrea arăta de parcă ar mai fi avut ceva de spus, dar nu ţinea minte ce anume.

— Atunci, supun la vot, anunţă Rennie. Consiliul îi va cere şefului în exerciţiu Randolph să-i angajeze pe Junior, Frank DeLesseps, Melvin Searles şi Carter Thibodeau ca ajutoare de şerif, cu salariul de bază? Perioada lor în serviciu va dura până se rezolvă păcătoşenia asta. Cei care sunt pentru să se exprime ca de obicei.

Cu toţii ridicară mâna.

— Măsura este apro…

Îl întrerupseră două detunături ce sunau ca nişte focuri de armă. Toţi tresăriră. Apoi se auzi şi o a treia, iar Rennie, care aproape toată viaţa avusese de-a face cu motoare, îşi dădu seama ce era.

— Liniştiţi-vă. Sunt doar nişte rateuri. Generatorul îşi drege gla…

Bătrânul generator pocni şi a patra oară, apoi se opri. Luminile se stinseră, lăsându-i pentru un moment în beznă. Andrea ţipă ascuţit.

La stânga lui Rennie, Andy spuse:

— O, Doamne, Jim, propanul…

Rennie întinse mâna liberă şi-l apucă pe Andy de braţ, reducându-l la tăcere. În timp ce strânsoarea slăbea, sala prelungă, cu lambriuri de brad, începu să se lumineze din nou, slab. Nu se mai aprindeau plafonierele puternice, ci becurile de urgenţă din colţuri. În lucirea lor palidă, feţele adunate la capătul dinspre nord al mesei de şedinţe arătau

îngălbenite şi îmbătrânite cu ani şi ani. Şi speriate. Până şi Big Jim Rennie părea înspăimântat.

— Nicio problemă, spuse Randolph, cu o bună dispoziţie ce suna mai degrabă fals. S-a golit rezervorul, atâta tot. Mai avem destul în magazia de provizii a oraşului.

Andy îi aruncă lui Big Jim o privire. Abia îşi mişcase ochii în orbite, dar Rennie bănui că Andrea observase. Cum o fi interpretat-o, asta nu mai ştia.

„O să uite după prima doză de Oxy“, îşi spuse el. *„Până mâine-dimineaţă, cu siguranţă.“*

Şi, între timp, rezervele de propan ale oraşului – sau lipsa acestora – nu-l preocupau prea mult. Avea s-o rezolve şi pe asta, când era cazul.

— Bine, prieteni, ştiu că sunteţi la fel de nerăbdători ca mine să plecăm de-aici, aşa că să trecem la următorul punct de pe ordinea de zi. Cred că ar trebui să-l confirmăm oficial pe Pete, aici de faţă, ca şef al poliţiei.

— Da, de ce nu? replică Andy, cu o voce obosită.

— Dacă nu e nimic de comentat, spuse Big Jim, supun la vot.

Votară aşa cum voia el.

Ca întotdeauna.

7

Junior stătea aşezat pe treapta din faţă a casei lui Rennie, o casă mare, pe Mill Street, când lumina farurilor de la Hummerul tatălui său scăldă aleea. Junior era liniştit. Durerea de cap încă nu revenise. Angie şi Dodee erau depozitate în cămara casei McCain, unde avea să le fie bine – cel puţin pentru o vreme. Banii luaţi se aflau din nou în seiful tatălui său. În buzunar avea un pistol – .38-ul cu pat bătut în perle, pe care tatăl lui i-l făcuse cadou când împlinise optsprezece ani. Acum aveau să stea de vorbă. Junior era hotărât să asculte cu mare atenţie tot ce-avea de spus Regele Sfântului Tabernacul Fără Bani Jos. Dacă

simţea că tatăl său ştia ce făcuse (nu vedea cum ar fi fost posibil, dar tatăl lui ştia atât de multe…), avea să-l omoare. După aceea, urma să întoarcă arma asupra lui însuşi. Fiindcă nu avea cum să fugă – nu în noaptea aia. Şi probabil nici a doua zi. La întoarcere, se oprise în scuar şi ascultase conversaţiile de-acolo. Ceea ce spuneau oamenii era o nebunie, dar aura mare de lumină dinspre sud – şi cea mai mică de la sud-vest, pe unde trecea 117, spre Castle Rock – sugera că, pe moment, nebunia era întâmplător adevărată.

Portiera Hummerului se deschise, apoi se trânti la loc. Tatăl său veni spre el, cu servieta lovindu-i-se de coapsă. Nu arăta bănuitor, precaut sau furios. Se aşează lângă Junior, pe treaptă, fără o vorbă. Apoi, cu un gest care pe tânăr îl luă complet prin surprindere, îi puse o mână pe ceafă şi-l strânse uşor.

— Ai auzit?

— Câte ceva, răspunse Junior. Dar nu înţeleg…

— Nimeni nu înţelege. Cred că ne aşteaptă nişte zile grele până se va rezolva totul. Aşa că trebuie să-ţi cer ceva.

— Ce anume? întrebă fiul său, cu mâna strângându-i-se pe patul pistolului.

— Ai să-ţi joci rolul? Împreună cu prietenii tăi? Cu Frankie? Cu Carter şi cu tânărul Searles?

Junior rămase tăcut, în aşteptare. Ce căcat mai era şi *ăsta?*

— Pete Randolph e acum şeful poliţiei. Va avea nevoie de oameni ca să completeze efectivele. Oameni de ispravă. Eşti dispus să lucrezi ca ajutor de şerif până se termină tot păcătosul ăsta de bal la grămadă?

Junior simţi un imbold nebunesc să izbucnească în hohote. De triumf. Mâna lui Big Jim rămăsese pe ceafa lui. Nu-l mai strângea. Nici nu-l ciupea. Aproape… că-l mângâia.

Junior îşi dezlipi degetele de pistolul din buzunar. Îi trecu prin minte că norocul nu-l părăsise, totuşi – ba chiar, era norocul *noroacelor.*

În ziua aceea, ucisese două fete pe care le cunoştea din copilărie.

Mâine urma să fie poliţist.

— Sigur, tată, răspunse el. Dacă ai nevoie de noi, suntem *prezenţi.*

Şi, pentru prima oară în vreo patru ani (dacă nu chiar mai mult), îşi sărută tatăl pe obraz.

RUGĂCIUNI

1

Barbie şi Julia Shumway n-au vorbit mult; nu prea aveau ce să-şi spună. Maşina lor, din câte putea Barbie să vadă, era singura de pe drum, dar observă, după ce ieşiseră din oraş, că majoritatea fermelor aveau ferestrele luminate. Acolo, în afara oraşului, erau mereu treburi de făcut şi nimeni nu avea deplină încredere în Western Maine Power, aşa că aproape toţi foloseau şi generatoare. Când trecură prin dreptul turnului radio WCIK, cele două balize roşii din vârf ardeau la fel ca întotdeauna. Crucea electrică din faţa micii clădiri a studioului era aprinsă şi ea, ca un far alb, strălucitor în întuneric. Deasupra, stelele spuzeau cerul în obişnuita lor abundenţă extravagantă, o dezlănţuire nesfârşită de energie care nu avea nevoie să fie alimentată de niciun generator.

— Veneam la pescuit, pe-aici, spuse Barbie. E o zonă liniştită.

— Şi aveai ceva noroc?

— Destul, dar uneori aerul din jur miroase ca lenjeria nespălată a zeilor. De la îngrăşăminte, sau aşa ceva. Niciodată n-am avut curaj să mănânc ce prindeam.

— Nu de la îngrăşăminte era, ci de la baliverne. I se mai zice şi mirosul preacuvioşiei.

— Poftim?

Julia arătă spre o umbră neagră, în formă de turlă, care acoperea o parte din stele.

— Biserica lui Hristos Sfântul Mântuitor. Al lor e postul WCIK, pe lângă care tocmai am trecut. Cunoscut şi ca Jesus Radio.

Barbie ridică din umeri.

— Oi fi văzut turla. Şi ştiu şi postul. Nu prea are cum să-ţi scape, dacă locuieşti pe-aici şi ai un aparat de radio. Fundamentalist?

— Pe lângă ăştia, cei mai severi baptişti par nişte bunicuţe iertătoare. Eu, una, mă duc la Congo. Nu pot să-l sufăr pe Lester Coggins şi toate palavrele alea cu ha-ha-tu-te-duci-în-iad-şi-noi-nu. Fiecare cu gusturile lui, cred. Deşi m-am *întrebat* adesea cum îşi pot permite un post de radio de cincizeci de mii de waţi.

— Donaţii din iubire?

Julia pufni.

— Poate n-ar strica să-l întreb pe Jim Rennie. E diacon.

Maşina ei era un Prius Hybrid elegant, marcă la care Barbie nu s-ar fi aşteptat din partea patroanei unui ziar republican ferm (deşi bănuia că s-ar fi potrivit cu o enoriaşă de la Prima Congregaţională). Dar motorul nu făcea zgomot, iar radioul funcţiona. Singura problemă era că acolo, în partea de vest a oraşului, semnalul CIK era atât de puternic, încât ştergea toate celelalte emisii de pe banda de frecvenţe medii. Iar acum transmitea nişte căcaturi religioase la acordeon care lui Barbie îi dădeau dureri de cap. Suna ca o polcă interpretată de o orchestră care moare de ciumă bubonică.

— Încearcă banda AM, ce mai aştepţi? îi propuse Julia.

Barbie se conformă şi nimeri numai peste muzici de noapte, până ajunse la un canal de sport, aproape de capătul scalei. Acolo, auzi că înainte de meciul dintre Red Sox şi Marines, în Fenway Park, se ţinuse un moment de reculegere pentru victimele „evenimentului din vestul statului Maine“, cum îl numea comentatorul.

— „Eveniment“, remarcă Julia. Dacă nu s-ar zice că e un termen tipic pentru posturile de sport, nu ştiu ce e. Mai bine închide-l.

Cam la vreo doi kilometri după biserică, printre copaci a început să se zărească ceva lucind. Trecură de o curbă pentru a ieşi apoi direct în lumina unor proiectoare aproape

ca la premierele de la Hollywood. Două erau îndreptate în direcţia lor, altele două ţinteau drept în sus. Toate găurile din carosabil deveniseră vizibile. Trunchiurile mestecenilor arătau ca nişte stafii subţiratice. Barbie avea senzaţia că intraseră într-un Film Noir de la sfârşitul anilor patruzeci.

— Stai, stai, uşurel! interveni el. Mai aproape de-atât nu e cazul să mergem. Ţie ţi se pare că acolo nu e nimic, dar crede-mă pe cuvânt: este. Rişti să-ţi facă praştie toate instalaţiile electronice din maşinuţă, dacă nu şi altceva.

Julia opri şi coborâră. Un moment, nu făcură decât să stea în faţa maşinii, cu ochii mijiţi din cauza luminii orbitoare. Julia ridică o mână ca să şi-i ferească.

Dincolo de proiectoare stăteau parcate, bot în bot, două camioane militare cu prelată maro. Pe drum fusese amplasat un baraj rutier, pentru siguranţă, având picioarele proptite între saci de nisip. Din întuneric se auzea huruitul constant al motoarelor – nu era doar un generator, ci mai multe. Barbie văzu cablurile groase care şerpuiau de la reflectoare către pădure, unde alte lumini se zăreau printre copaci.

— Vor lumina tot perimetrul, înţelese ea, descriind un cerc cu degetul prin aer, ca pentru a semnala un *home run* la baseball. Reflectoare de jur împrejurul oraşului, orientate spre el şi în sus.

— De ce în sus?

— Ca să prevină traficul aerian. Dacă ajunge până aici vreun aparat de zbor, adică. Cred că mai mult pentru noaptea asta sunt îngrijoraţi. Până mâine, au să coasă spaţiul aviatic de peste The Mill mai strâns decât săculeţii cu bani ai Unchiului Scrooge.

Prin zona întunecată din spatele reflectoarelor, distingându-se în lumina reflectată, stăteau în poziţie pe loc repaus vreo şase militari înarmaţi, întorşi cu spatele. Cu siguranţă, auziseră motorul maşinii, oricât de silenţioasă ar fi fost, dar niciunul dintre ei nu aruncă măcar o privire.

— Alo, băieţi! strigă Julia.

Nimeni nu se întoarse. Barbie nici nu se aştepta – pe drum, Julia îi relatase convorbirea cu Cox –, dar trebuia să încerce. Şi fiindcă le putea descifra însemnele, ştia *ce anume* să încerce. O fi fost totul executat la comanda armatei – după cum sugera implicarea lui Cox –, dar băieţii ăştia nu făceau parte din armată.

— Hei, Infanteria Marină!

Nimic. Barbie se apropie şi mai mult. Văzu o linie orizontală, de culoare închisă suspendată în aer deasupra drumului, dar pentru moment o ignoră. Mai mult îl interesau oamenii puşi de pază la barieră. Sau la Dom. Shumway spusese că aşa-l numea Cox: Domul.

— Mă mir să vă văd în State, pe voi, cei de la recunoaştere, continuă el, apropiindu-se şi mai mult. Gata, s-au rezolvat micile probleme din Afganistan?

Nicio reacţie. Mai făcu câţiva paşi. Scrâşnetul asfaltului sub tălpile de cauciuc ale adidaşilor părea nefiresc de puternic.

— Mulţi fătălăi mai sunt şi-n unităţile alea de recunoaştere, din câte-am auzit. De fapt, mă simt chiar uşurat. Dacă situaţia asta de-aici era chiar aşa de nasoală, ar fi trimis Rangerii!

— Bulangiule, mormăi unul dintre ei.

Nu era cine ştie ce, dar Barbie se simţi încurajat.

— Staţi calmi, băieţi; staţi calmi şi hai să discutăm.

Tot nimic. Şi ajunsese la distanţa minimă de barieră (sau de Dom) pe care şi-o propusese. Nu i se mai făcea piele-de-găină, nici părul de la ceafă nu mai încerca să i se zbârlească, dar ştia că drăcia era acolo. O simţea.

Şi putea s-o şi vadă: dunga aia suspendată în aer. Nu ştia ce culoare ar fi avut la lumina zilei, dar bănuia că era roşie – culoarea pericolului. Era trasată cu un spray, şi ar fi pariat pe toţi banii lui din cont (în acel moment, doar cinci mii de dolari şi ceva) că mergea de jur împrejurul întregii bariere.

„Ca o brasardă pe mânecă“, îşi zise.

Strânse pumnul şi lovi în partea dinspre el a dungii, scoţând iar acel sunet de degete bătând într-un geam. Unul dintre soldaţi tresări.

— Nu-s sigură că-i o idee foarte… începu Julia.

Barbie nu-i dădu atenţie. Începea să se înfurie. O parte din el aşteptase furia toată ziua, iar acum avea ocazia să şi-o manifeste. Ştia că nu foloseşte la nimic să se descarce pe oamenii ăia – nu erau decât nişte executanţi –, dar îi venea greu să nu riposteze.

— Băi, Infanterie Marină! Ajutaţi şi voi un frate să iasă!

— Termină, nene!

Deşi omul nu se întorsese, Barbie se prinse că era comandantul acelei mici găşti vesele. Recunoştea tonul, îl folosise şi el la viaţa lui. De multe ori.

— Avem şi noi ordine, aşa că ajută-te *tu* singur. Altă dată, în alt loc, îţi fac cinste cu-o bere sau îţi trag un şut în cur cu-aceeaşi plăcere. Da’ nu acum şi nu aici. Aşa că, ce zici?

— Zic că-i OK, răspunse Barbie. Dar, cum toţi suntem în aceeaşi tabără, nu-s obligat să-mi şi convină.

Se întoarse spre Julia.

— Ai telefonul la tine?

Femeia i-l arătă.

— Ar trebui să-ţi iei şi tu unul. Astea-s viitorul.

— Am, îi spuse Barbie. Un Best Buy special de unică folosinţă. Abia dacă-l folosesc. L-am lăsat într-un sertar, când am vrut s-o şterg din oraş. Aşa că n-am găsit niciun motiv ca să nu-l las acolo şi-n seara asta.

Julia i-l dădu pe al ei.

— Cred că va trebui să formezi tu numărul. Eu mai am şi alte treburi.

Ridică tonul, pentru ca soldaţii aflaţi dincolo de reflectoare s-o audă.

— În fond, sunt redactor-şef al ziarului local şi vreau să fac nişte poze.

Continuă, puţin mai tare:

— Mai ales câteva cu soldaţii care întorc spatele unui oraş la ananghie.

— Doamnă, v-aş sfătui să nu faceţi asta, spuse comandantul. Era un tip masiv, cu spinare latră.

— Opreşte-mă, îl pofti ea.

— Cred că ştiţi că n-avem cum. Cât despre statul cu spatele, astea-s ordinele.

— Soldat, replică ea, ia-ţi ordinele, fă-le sul cât mai strâns, apleacă-te şi bagă-ţi-le acolo unde calitatea aerului e discutabilă.

În lumina puternică, Barbie văzu un lucru remarcabil: pe Julia Shumway cu buzele strânse, neînduplecată, şi cu ochii în lacrimi.

În timp ce Barbie forma numărul cu acel cod regional ciudat, Julia îşi scoase aparatul şi începu să fotografieze. Bliţul nu era prea puternic, în comparaţie cu proiectoarele alea mari, alimentate de generator, dar Barbie observă că militarii tresăreau la fiecare străfulgerare. *„Probabil speră să nu li se vadă căcaturile alea de însemne“,* îşi zise el.

2

Colonelul din Armata SUA James O. Cox spusese că avea să stea cu mâna pe telefon la zece şi jumătate. Barbie şi Julia Shumway întârziaseră puţin, şi era unsprezece fără douăzeci când Barbie formă numărul, dar se pare că mâna lui Cox nu se clintise de-acolo, căci telefonul abia apucă să sune o jumătate de apel, înainte ca fostul lui şef să răspundă:

— Alo, Ken la aparat.

Barbie era încă furios, dar nu-şi putut stăpâni râsul.

— Să trăiţi. Iar eu continuu să fiu nesimţitul care se-alege cu tot ce-i bun.

Cox râse şi el, gândindu-se fără îndoială că începuseră bine.

— Ce faci, căpitane Barbara?

— Să trăiţi, bine fac, domnule. Dar, cu respect, acum sunt doar Dale Barbara. În ultima vreme, nu mai sunt căpitan decât peste grătare şi tigăi, în restaurantul local, şi n-am chef de conversaţii mărunte. Sunt perplex, domnule, şi de vreme ce mă uit la spinările unor bulangii din Infanteria Marină care nu vor să se întoarcă şi să mă privească în ochi, mai sunt şi ofticat al dracu'.

— Am înţeles. Şi acum trebuie să înţelegi şi *tu* ceva. Dacă oamenii ăia ar putea face ceva ca să pună capăt situaţiei sau măcar să vă ajute, le-ai vedea mutrele, nu curu'. Mă crezi?

— Văd aud, domnule.

Ceea ce n-a fost tocmai un răspuns la obiect.

Julia continua să facă fotografii. Barbie trecu pe marginea drumului. De acolo putea să vadă un cort de bivuac, ridicat în spatele camioanelor. Mai era şi un mic cort de popotă, probabil, plus o zonă plină de maşini parcate. Infanteria Marină îşi instala acolo o adevărată tabără şi probabil că în locurile pe unde Şoselele 119 şi 117 ieşeau din oraş se aflau altele, mai mari. Asta sugera o stare de permanenţă. Simţi un gol în stomac.

— Femeia de la ziar e acolo? se interesă Cox.

— Aici e. Face poze. Şi, domnule, n-avem secrete, tot ce-mi spuneţi îi spun şi eu ei. Acum suntem în aceeaşi tabără, ea şi cu mine.

Julia se întrerupse un moment şi-i zâmbi.

— Înţeles, căpitane.

— Să ştiţi, domnule, că nu câştigaţi nimic numindu-mă aşa.

— În regulă, atunci doar Barbie. Aşa-i mai bine?

— Da, domnule.

— Cât despre ceea ce se hotărăşte doamna să publice şi ce nu… spre binele oamenilor din orăşelul acela al vostru, sper să aibă destulă minte ca să aleagă.

— Cred că aşa şi face.

— Iar dacă trimite prin e-mail imagini oricui din afară – la revistele de ştiri sau la *The New York Times,* de pildă –, s-ar putea să descoperiţi că vă cade netul pe liniile fixe.

— Domnule, asta-i o porcărie de tot căc…

— Decizia se va lua de la eşaloanele superioare. Eu vă anunţ doar.

Barbie oftă.

— O să-i spun.

— Ce să-mi spui? întrebă Julia.

— Că dacă încerci să trimiţi prin mail pozele, s-ar putea să se răzbune pe oraş, blocând accesul la Internet.

Julia făcu un gest cu mâna pe care Barbie de obicei nu-l asocia cu doamnele republicane drăguţe. Reveni cu atenţia spre telefon.

— Cât de mult îmi puteţi spune?

— Tot ce ştiu, răspunse Cox.

— Vă mulţumesc, domnule.

Totuşi, Barbie se îndoia că avea să-i dezvăluie chiar totul. Armata nu spunea niciodată tot ce ştia. Sau ce credea că ştie.

— Îl numim Domul, începu Cox, dar nu este un dom. Cel puţin, noi nu credem. Presupunem că e o capsulă ale cărei margini urmează cu precizie limitele oraşului. Şi, prin asta, înţeleg: cu *cea mai mare* precizie.

— Ştiţi cât de sus ajunge?

— Pare să se termine pe la opt mii de metri, plus-minus… Nu ştim dacă partea superioară e plată sau bombată. Cel puţin, nu încă.

Barbie nu răspunse. Era stupefiat.

— Cât despre adâncime… cine poate şti? Tot ce putem spune acum e că are peste o sută de metri. E adâncimea curentă a excavaţiei pe care o facem la marginea dintre Chester’s Mill şi zona neîncorporată de la nord.

— TR-90.

Barbie îşi auzea propriul glas ca sunând înfundat şi neliniştit.

— Cum o fi. Am început într-o carieră de pietriş care era deja săpată până pe la vreo patruzeci de metri. Am văzut imagini spectrografice care m-au lăsat mască. Straturi lungi de roci metamorfice secţionate în două. Nu există niciun spaţiu intermediar, dar se poate vedea un decalaj, unde partea nordică a straturilor s-a lăsat puţin în jos. Am consultat rapoartele seismografice de la staţia meteorologică din Portland – şi, bingo! S-a înregistrat un şoc la orele unsprezece şi patruzeci şi patru de minute *a.m.* Doi virgulă unu pe scala Richter. Deci atunci s-a întâmplat.

— Nemaipomenit, replică Barbie.

Bănuia că ar fi vrut să sune sarcastic, dar era prea uimit şi dezorientat ca să mai fie sigur.

— Nimic din toate astea nu e prea concludent, dar sunt convingătoare. Desigur, explorările abia au început, însă în momentul de faţă reiese că fenomenul se prelungeşte atât în sus, cât şi în jos. Iar dacă se duce în *sus* cale de opt kilometri…

— De unde ştiţi asta? De pe radar?

— Negativ, radarul nu arată nimic. N-ai cum să-ţi dai seama de prezenţa lui, decât atingându-l, sau ajungând atât de aproape, încât să nu te mai poţi opri. Pierderile de vieţi omeneşti în momentul când a început au fost remarcabil de reduse, dar au murit al naibii de multe păsări pe la margini. Atât înăuntru, cât *şi* afară.

— Ştiu. Le-am văzut.

Julia terminase cu fotografiile. Stătea lângă el, ascultând ce spunea.

— Şi-atunci, cum aţi aflat ce înălţime are? Cu laserele?

— Nu, şi alea trec prin el. Am folosit rachete cu focoase dezactivate. Trimitem F-15A-uri din Bangor, de azi după-amiază de la patru. Mă mir că nu le-ai auzit.

— S-ar putea să fi auzit ceva, replică Barbie, dar aveam altele pe cap.

Ca de pildă, avionul. Şi camionul cu buşteni. Şi morţii de pe Şoseaua 117. O parte din pierderile de vieţi omeneşti

remarcabil de reduse.

— Toate ricoşau… şi pe urmă, la opt mii şi ceva, doar deviau, tot mai sus şi mai sus. Între noi fie vorba, mă şi mir că n-am pierdut niciuna.

— L-aţi survolat efectiv?

— Acum nici două ore. Misiune îndeplinită cu succes.

— Cine-a făcut toată chestia asta, domnule colonel?

— Nu ştim.

— E vreun experiment de-al nostru care a luat-o razna? Sau, ferească Dumnezeu, vreun soi de test? Aveţi datoria să-mi spuneţi adevărul. Oraşului ăstuia îi sunteţi dator. Oamenii sunt îngrozitor de speriaţi.

— Înţeles. Dar nu e de la noi.

— Dacă ar fi de la noi, aţi şti?

Cox ezită. Când răspunse, vorbea mai încet:

— Am câteva surse de încredere, în departamentul meu. Când se băşesc ăia de la NASA, noi auzim. E valabil şi pentru Grupul Nouă de la Langley şi încă vreo două mici tărăşenii de care tu habar n-ai.

Era posibil să spună adevărul. Şi la fel de posibil era şi contrariul. Cox era un profesionist, la urma urmei; dacă ar fi venit în dispozitiv acolo, alături de restul fătălăilor din Infanteria Marină, în noaptea aia friguroasă de toamnă, şi el ar fi stat întors cu spatele. Nu i-ar fi convenit, dar ordinele erau ordine.

— Sunt şanse să fie vreun soi de fenomen natural? continuă Barbie.

— Unul care să se conformeze perfect graniţelor stabilite de om pentru un oraş întreg? Până-n cele mai mici amănunte de căcat? Tu ce crezi?

— Trebuia să întreb. E permeabil? Aţi descoperit ceva?

— Apa poate să treacă prin el, răspunse Cox. Foarte puţin, dar trece.

— Cum e posibil aşa ceva? se miră Barbie, deşi văzuse cu ochii lui modul ciudat în care se comporta apa; văzuseră şi el, şi Gendron.

— De unde să ştim noi? ripostă Cox, exasperat. Nu-s nici douăsprezece ore de când ne ocupăm de treaba asta. Aici, oamenii se felicită pentru c-au descoperit măcar până la ce înălţime ajunge. S-ar putea să înţelegem la un moment dat, dar deocamdată nu ştim.

— Şi aerul?

— Aerul trece într-o mai mare măsură. Am instalat o staţie de monitorizare, pe linia dintre oraşul vostru şi., mmm…

Slab, se auzi un foşnet de hârtii.

— Harlow. Au făcut nişte „teste de suflat“, cum le spun ei. Cred că măsoară presiunea aerului care iese, în comparaţie cu a celui care ricoşează. Oricum, aerul răzbate, şi încă mult mai liber decât apa, dar cercetătorii zic că nu complet. Asta o să vă dea drastic peste cap condiţiile atmosferice, amice, însă nimeni nu poate spune cât de mult sau cât de rău. La naiba, s-ar putea să vă transforme oraşul Chester’s Mill într-un Palm Springs, râse el, cam fără chef.

— Şi particulele? se interesă Barbie, bănuind că ştia deja răspunsul.

— Nimic, răspunse Cox. Particulele de materie nu trec. Cel puţin, aşa credem. Şi trebuie să fii conştient că e valabil în ambele sensuri. Dacă particulele nu intră, nici nu ies. Asta înseamnă că emisiile maşinilor…

— Nimeni nu conduce pe distanţe atât de mari. Chester’s Mill are vreo şase kilometri de-a curmezişul, în zona unde e cel mai lat. Pe diagonală…

O privi pe Julia.

— Nouă, cel mult, precizează ea.

— Credem că nici agenţii poluanţi produşi de încălzirea cu ulei nu vor pune mari probleme, continuă Cox. Sunt sigur că toţi cei din oraş care au cuptoare cu ulei scumpe – în Arabia Saudită, au început să-şi pună pe maşini abţibilduri pe care scrie *I Heart New England* –, dar cele moderne au nevoie de curent electric pentru aprindere. Probabil că rezervele voastre de ulei sunt bune, dacă ne

gândim că sezonul încălzirii la domiciliu încă n-a început, dar nu credem că vă va fi de mare folos. Pe termen lung, s-ar putea să fie bine, din punctul de vedere al poluării.

— Aşa credeţi? Când sunt treizeci de grade sub zero, iar vântul suflă cu…

Se opri un moment.

— O să *sufle* vântul?

— Nu ştim. Întreabă-mă mâine şi s-ar putea să avem măcar o teorie.

— Putem arde lemne, interveni Julia. Spune-i!

— Domnişoara Shumway zice că putem arde lemne.

— Oamenii trebuie să aibă grijă, căpitane Barbara… Barbie. Sigur, acolo aveţi lemn destul şi nu e nevoie de curent electric ca să se aprindă şi să ardă, dar lemnul produce cenuşă. La naiba, mai produce şi agenţi cancerigeni.

— Aici, sezonul rece începe…

Barbie se uită din nou la Julia.

— Cam prin cincisprezece noiembrie, replică ea.

— Domnişoara Shumway zice că pe la cincisprezece noiembrie. Aşa că, spuneţi-mi c-o să rezolvaţi problema până atunci.

— Nu pot spune decât că suntem hotărâţi să facem tot posibilul. Ceea ce mă readuce la obiectul acestei conversaţii. Băieţii deştepţi – cei cu care am reuşit să ne consultăm până acum – sunt cu toţii de acord că avem de-a face cu un câmp de forţă…

— La fel ca-n *Star Trick,* îl întrerupse Barbie. Teleportează-mă, Snotty.

— Poftim?

— Nimic. Continuaţi, domnule!

— Iar un câmp de forţă nu apare aşa, din senin. Trebuie să-l genereze o sursă aflată fie în centrul lui, fie în apropiere. Ai noştri cred că în centru ar fi cel mai probabil. „Ca mânerul unei umbrele“ a zis unul dintre ei.

— Credeţi că-i opera cuiva din oraş?

— Credem că e o *posibilitate.* Şi, întâmplător, avem acolo un militar decorat…

„Fost militar“, se gândi Barbie. *„Iar decoraţia s-a dus la fund în Golful Mexic acum un an jumate.“* Dar bănuia că termenul tocmai i se prelungise, vrând-nevrând. La cererea publicului, cum se spune.

— … a cărui specialitate, în Irak, era depistarea fabricilor de bombe ale Al Qaeda. Ca să le găsim şi să le închidem.

Aşa, deci. În esenţă, doar încă un generator. Se gândi la toate cele pe lângă care trecuse cu Julia Shumway, pe drum, duduind în întuneric, ca să dea lumină şi căldură. Şi pentru asta consumau propan. Îşi dădea seama că propanul şi acumulatorii, mai mult chiar decât mâncarea, deveniseră noul etalon al aurului în Chester’s Mill. De-un lucru era sigur: oamenii *aveau* să ardă lemne. Dacă venea frigul, şi propanul se termina, aveau să le ardă cu ghiotura. Lemn de esenţă tare, moale, rezidual… Iar agenţii cancerigeni să se mai ducă şi naibii.

— Nu va semăna cu generatoarele care merg astă-noapte în partea voastră de lume, continuă Cox. Un lucru care poate face aşa ceva… nu ştim cum *ar* putea fi sau cine-ar fi putut să-l construiască.

— Dar Unchiul Sammy îl vrea, completă Barbie, care strângea telefonul în pumn mai-mai să-l sfărâme. Asta-i de fapt prioritatea numărul unu, nu-i aşa? Fiindcă un lucru ca ăsta ar putea să schimbe lumea. Oamenii din oraş sunt pe locul doi. Victime colaterale, mai bine zis.

— Ei, hai să nu fim melodramatici, îl temperă Cox. În problema asta, interesele noastre coincid. Găseşte generatorul, dacă e de găsit pe undeva. Găseşte-l la fel cum găseai fabricile alea de bombe şi închide-l. Şi s-a rezolvat.

— Dacă-i aici…

— Dacă-i acolo, bineînţeles. O să-ncerci?

— Am de ales?

— După mine, nu, dar eu sunt militar de carieră. Pentru noi, liberul-arbitru nu prea intră în discuţie.

— Ken, asta-i o aplicaţie de pompieri dată-n mă-sa rău de tot.

Cox nu se grăbi cu răspunsul. Deşi se lăsase tăcerea (cu excepţia unui zumzet slab care putea însemna că discuţia era înregistrată), Barbie aproape că-l auzea reflectând. Apoi spuse:

— Adevărat, da’ tot ai să culegi roadele, javră.

Barbie râse. Nu se putea stăpâni.

3

La întoarcere, în timp ce treceau prin dreptul formei negre a Bisericii lui Hristos Sfântul Mântuitor, Barbie se întoarse spre Julia. În lumina slabă a afişajelor de bord, faţa ei arăta obosită şi solemnă.

— Nu-ţi voi cere să păstrezi tăcerea, îi spuse el, dar cred că un singur lucru chiar nu ar trebui să se afle.

— Generatorul care ar putea să fie sau să nu fie în oraş, răspunse Julia, luând o mână de pe volan ca să mângâie capul lui Horace, cu un gest încurajator şi liniştitor.

— Exact.

— Fiindcă, dacă un generator produce câmpul – creând Domul colonelului tău – înseamnă că-l comandă cineva. Cineva de-aici.

— Cox n-a spus asta, dar sunt convins că la fel gândeşte şi el.

— N-am să spun nimic. Şi nici fotografii nu voi trimite prin e-mail.

— Perfect.

— Oricum ar trebui să apară mai întâi în *Democratul,* ce mama naibii, adăugă Julia, continuând să mângâie câinele.

De obicei, oamenii care şofau cu o singură mână îl stresau pe Barbie, dar acum nu era cazul. Erau singuri – şi pe Little Bitch, şi pe 119.

— Şi mai înţeleg şi că, uneori, binele public e mai important decât un articol de succes. Spre deosebire de ăia

de la *The New York Times.*

— Corect.

— Iar dacă găseşti generatorul, nu voi fi nevoită să-mi pierd prea multe zile la cumpărături în Food City. Detest magazinul ăla.

Brusc, făcu o mutră mirată.

— Crezi că mâine-o să fie deschis?

— Aş zice că da. Oamenii se pot adapta mai încet la nou, când se schimbă orânduirea.

— Cred că n-ar strica să-mi fac câteva târguieli duminicale, comentă ea, îngândurată.

— Dacă tot te duci, s-o saluţi pe Rose Twitchell din partea mea. Probabil îl va avea alături şi pe credinciosul Anson Wheeler.

Amintindu-şi de sfatul pe care i-l dăduse lui Rose, râse şi adăugă:

— Carne, carne, carne.

— Poftim?

— Dacă ai un generator acasă…

— Sigur că am, locuiesc deasupra redacţiei. Şi nu-i casă, e doar un apartament foarte drăguţ. Generatorul a fost pe scutire de impozit, declară ea, mândră.

— Atunci, cumpără-ţi carne. Carne şi conserve, conserve şi carne.

Julia căzu pe gânduri. Centrul oraşului se afla chiar în faţa lor.

Ardeau mult mai puţine lumini ca de obicei, dar tot erau destule. *„Pentru cât timp?“* se întrebă Barbie. Apoi, Julia îl întrebă:

— Colonelul ăla al tău ţi-a dat vreo idee cum să găseşti generatorul ăsta?

— Nu. Găsirea căcaturilor era treaba mea, şi o ştie şi el.

Făcu o pauză, apoi se interesă:

— Crezi că s-ar putea să existe un contor Geiger în oraş?

— Ştiu că e unul. În subsolul Primăriei. Am scris un editorial despre el acum trei ani. Pete Freeman a făcut

fotografiile. În subsol e o sală mare de şedinţe şi o bucătărioară. Adăpostul e cu câteva trepte mai jos de bucătărie. Destul de spaţios. A fost construit în anii cincizeci, când ne temeam toţi să nu ne ia dracu'.

— *„On tbe Beach",* îşi aminti Barbie.

— Mda, şi ăla, şi *„Alas, Babylon"*. E un loc destul de deprimant. Fotografiile lui Pete îmi aminteau de *Führerbunker,* chiar înainte de sfârşit. E şi un fel de cămară – rafturi-rafturi de conserve – şi vreo şase paturi. Plus nişte echipamente furnizate de guvern. Printre ele, un contor Geiger.

— Conservele trebuie să fie extrem de gustoase, după cincizeci de ani.

— De fapt, se aduc din când în când provizii noi, prin rotaţie. Există chiar şi un mic generator, care a fost instalat după nouă-unşpe. Uită-te-n raportul orăşenesc şi vei vedea că se cotizează pentru adăpost cam o dată la patru ani. Înainte, suma era de trei sute de dolari. Acum a ajuns la şase sute. Deci ai şi contor Geiger.

O clipă, ochii i se abătură înspre el.

— Desigur, James Rennie consideră tot ce-i în primărie, din pod până-n adăpostul antiradioactiv, ca fiind proprietatea lui personală, aşa c-o să întrebe de ce-ai nevoie de el.

— Big Jim Rennie n-o să afle.

Julia acceptă acest răspuns fără niciun comentariu.

— Vrei să vii cu mine la redacţie? Să ascultăm discursul preşedintelui în timp ce eu încep să compun ziarul? Va fi o treabă rapidă şi murdară, pot să-ţi spun de pe-acum. Un articol, jumătate de duzină de fotografii pentru consumul local, şi nicio circulară a Zilelor de Toamnă la Burpee's.

Barbie se gândi un moment. A doua zi avea să fie ocupat, nu doar la bucătărie, ci şi ca să pună întrebări. Îşi lua de la capăt vechea meserie, în acelaşi mod. Pe de altă parte, dacă se întorcea în locuinţa lui de deasupra farmaciei, ar fi putut oare să adoarmă?

— OK. Şi probabil n-ar trebui să-ţi spun, dar mă pricep de minune la treburile de birou. Ştiu să fac şi-o cafea naşpa de tot.

— Dom’le, te-am luat!

Ridică mâna dreaptă de pe volan, iar Barbie îi lovi palma cu a lui.

— Mai pot să-ţi pun o întrebare? Strict confidenţial?

— Sigur.

— Generatorul ăsta sci-fi… Crezi c-ai să-l găseşti?

Barbie reflectă, în timp ce Julia oprea maşina în faţa vitrinei de la redacţia *Democratului.*

— Nu, recunoscu el în cele din urmă. Ar fi prea uşor.

Oftând, Julia dădu din cap. Apoi, îi apucă degetele.

— Crezi că ţi-ar fi de vreun ajutor dacă mă rog să reuşeşti?

— Rău n-are cum să-mi facă, replică Barbie.

4

În Ziua Domului existau doar două biserici în Chester’s Mill; ambele ofereau acelaşi tip de produse protestante – deşi în modalităţi foarte diferite. Catolicii frecventau Doamna Noastră a Apelor Senine, în Motton, iar cei vreo duzină de evrei din oraş, când simţeau nevoia unei consolări spirituale, se duceau la Congregaţia Beth Shalom din Castle Rock. Cândva, existase şi o biserică unitariană, dar dispăruse uitată de toţi, pe la sfârşitul anilor optzeci. Toată lumea era de acord că oricum nu fusese decât un soi de hippy-dippy. Acum, în fosta ei clădire se afla librăria „Cărţi noi & Cărţi vechi“.

În noaptea aceea, ambii pastori din Chester’s Mill erau „în genunchi“, cum îi plăcea lui Big Jim Rennie să spună, dar modurile lor de exprimare, stările de spirit şi aşteptările erau cu totul diferite.

Doamna Reverend Piper Libby, care-şi călăuzea turma din amvonul Primei Biserici Congregaţioniste, nu mai

credea în Dumnezeu, deşi acesta era un lucru pe care nu-l împărtăşise enoriaşilor. Lester Coggins, din partea lui, credea până la limita martirajului sau a nebuniei (amândoi termenii semnificând acelaşi lucru, probabil).

Reverenda Libby, încă îmbrăcată în hainele ei de lucru – şi încă destul de drăguţă, chiar şi la cei patruzeci şi cinci de ani ai ei, ca să arate bine în ele –, stătea îngenuncheată în faţa altarului, într-un întuneric aproape total (la Congo nu exista generator), în timp ce Clover, ciobănescul ei german, zăcea la spatele ei cu botul pe labe şi cu ochii întredeschişi.

— Alo, Inexistentule! spuse Piper.

„Inexistentule“ era cel mai recent nume pe care i-l dădea lui Dumnezeu. Cu puţin timp în urmă, în aceeaşi toamnă, fusese Marele Probabil. În timpul verii, fusese Atotputernicul Tot-Ce-Se-Poate (ăsta-i plăcuse cel mai mult; avea o anume sonoritate).

— Ştii în ce situaţie sunt – e şi cazul să ştii, Te-am bătut destul la cap cu asta – dar azi vreau să vorbim despre altceva. Ceea ce, probabil, vine ca o uşurare pentru Tine.

Oftă.

— Suntem într-o mare încurcătură, Prietene. Sper că înţelegi, fiindcă eu, una, sigur nu pricep nimic. Dar ştim amândoi că mâine va fi plin de oameni aici, în căutarea asistenţei cereşti în caz de dezastru.

Domnea liniştea şi în biserică, şi afară. „O tăcere adâncă“, aşa cum se zicea în filmele vechi. Mai auzise oare vreodată o asemenea tăcere în The Mill, sâmbăta noaptea? Nu circulau maşini, iar bufniturile înfundate ale formaţiei care se întâmpla să cânte-n weekend la Dipper’s (întotdeauna cu reclama: „DIRECT DIN BOSTON!“) lipseau.

— N-am să-Ţi cer să-mi arăţi care e voia Ta, fiindcă nu mai sunt convinsă că *vrei* efectiv ceva. Dar în ideea cam improbabilă că, totuşi, eşti acolo, undeva – ceea ce nu e niciodată exclus, recunosc cu toată plăcerea – Te rog să mă ajuţi să spun ceva de folos. Şi dacă se poate nu în cer, ci aici, pe Pământ. Fiindcă…

Nu se mira să constate că începuse să plângă. În ultima vreme, bâzâia atât de des… deşi niciodată de faţă cu martori. Locuitorii din New England dezaprobau vehement lacrimile vărsate în public de clerici şi politicieni.

Clover, simţindu-i necazul, scheună. Piper îi spuse să tacă, apoi se întoarse iar cu faţa la altar. Adesea îşi imagina crucea de-acolo ca pe o versiune religioasă a Papionului Chevrolet, un însemn care luase fiinţă din simplul motiv că-l văzuse un tip pe tapetul unei camere de hotel din Paris, cu o sută de ani în urmă, şi-i plăcuse. Când găseai ceva divin în asemenea simboluri, probabil că-ţi lipsea o doagă.

Totuşi, Piper persevera.

— Pentru că, sunt sigură că ştii, Pământul e tot ce-avem. De el suntem siguri. Vreau să-mi ajut semenii. Asta e datoria mea şi încă mai vreau să mi-o fac. Presupunând că exişti şi că-Ţi pasă – nişte ipoteze destul de şubrede, recunosc –, Te rog să mă ajuţi! Amin!

Se ridică. Nu avea lanternă, dar se aştepta să ajungă afară fără să-şi lovească fluierele picioarelor de ceva. Cunoştea interiorul acela pas cu pas şi obstacol cu obstacol. Şi-l iubea. Nu se amăgea nici cu lipsa de credinţă, nici cu iubirea îndărătnică faţă de idee în sine.

— Haide, Clove, îl chemă ea. În jumătate de oră, vorbeşte preşedintele. Celălalt Mare Inexistent. Îl putem asculta la radioul din maşină.

Clover o urmă placid, netulburat de niciun fel de probleme ale credinţei.

5

Pe Little Bitch Road (numit întotdeauna Numărul Trei de către adoratorii Sfântului Mântuitor) avea loc o scenă mult mai dinamică, la lumina lămpilor electrice. Casa de adoraţie a lui Lester Coggins avea un generator destul de nou pentru etichetele de expediere care încă mai aşteptau să fie

lipite pe latura sa portocalie. Avea şi hambar propriu, vopsit tot în portocaliu, lângă magazia din spatele bisericii.

Lester era un bărbat de vreo cincizeci de ani care se ţinea atât de bine – din motive genetice, ca şi prin propriile lui eforturi sârguincioase de a-şi îngriji templul trupesc –, încât arăta doar de vreo treizeci şi cinci (îl ajuta în acest sens şi folosirea judicioasă a produselor Just For Men). În noaptea aceea, nu purta decât un şort sport cu inscripţia „ORAL ROBERTS GOLDEN EAGLES“ imprimată în dreapta, şi aproape toţi muşchii de pe trup îi ieşeau în evidenţă.

În timpul slujbelor (care erau cinci pe săptămână), Lester se ruga într-un tremolo teleevanghelist extatic, transformând numele Ălui Mare în ceva ce suna de parcă ar fi putut proveni de la o pedală suprasolicitată a unei maşini de zgomote: nu „Dumnezeu“, ci „DU-U-UM-NE-ZZZ-EEEUUUUU!!!“ Şi în rugăciunile lui private, uneori, cădea în aceleaşi cadenţe fără să-şi dea seama. Dar, când era profund tulburat, când avea cu adevărat nevoie să se consulte cu Dumnezeul lui Moise şi al lui Avraam, Cel ce călătorea ca un stâlp de fum ziua şi ca o coloană de foc noaptea, Lester îşi susţinea partea lui de conversaţie într-un mârâit gros care-l făcea să pară un câine pe punctul de a ataca un intrus. Nu era conştient de acest lucru, fiindcă în viaţa lui nu exista nimeni care să-l audă rugându-se. Piper Libby era o văduvă care-şi pierduse soţul şi amândoi fiii într-un accident, cu trei ani în urmă; Lester Coggins era un burlac convins, care în adolescenţă avusese coşmaruri că se masturba şi, ridicând privirea, o vedea pe Maria Magdalena stând în uşa dormitorului.

Biserica era aproape la fel de nouă ca generatorul, construită din lemn scump de arţar roşu. Mai era şi de o simplitate aproape golaşă. În spatele lui Lester se întindeau trei rânduri de strane, sub un plafon susţinut pe grinzi. În faţa lui era amvonul: un simplu pupitru cu o Biblie pe el şi o cruce mare de lemn agăţată peste o draperie de culoare purpurie regală. Balconul corului era deasupra, în dreapta,

cu instrumentele muzicale adunate la un capăt – inclusiv Stratocaster-ul pe la care cânta uneori Lester însuşi.

— Doamne, auzi-mi rugăciunea, începu el, cu mârâitul lui gen acuma-chiar-mă-rog.

Într-o mână ţinea o bucată de frânghie groasă care fusese înnodată de douăsprezece ori – câte un nod pentru fiecare apostol. Al nouălea nod, reprezentându-l pe Iuda, era vopsit în negru.

— Doamne, auzi-mi rugăciunea, Ţi-o cer în numele lui Iisus cel răstignit şi reînviat.

Începu să se autoflageleze pe spate cu funia, mai întâi peste umărul stâng, apoi peste cel drept, ridicând şi flexând braţul cu mişcări line. Bicepşii şi deltoizii, dezvoltaţi considerabil, i se îmbroboneau de sudoare. Când îi lovea pielea deja brăzdată de cicatrice, frânghia înnodată scotea un sunet ca de bătător de covoare. Mai făcuse acelaşi lucru de multe ori, dar niciodată cu atâta tărie.

— Doamne, auzi *rugăciunea* mea! Doamne, auzi rugăciunea *mea!* Doamne, *auzi* rugăciunea mea! *Doamne,* auzi rugăciunea mea!

Pleosc, şi *pleosc,* şi *pleosc,* şi *pleosc!* Loviturile îl ardeau ca focul, ca urzicile, ca acidul. I se adânceau în trup, străbătându-i toate cărările şi răspântiile păcătosului ăluia de sistem nervos. Îngrozitor pur şi simplu, şi îngrozitor de satisfăcător.

— Doamne, noi, cei din acest oraş, am păcătuit, iar căpetenia păcătoşilor eu sunt. L-am ascultat pe Jim Rennie şi i-am crezut minciunile. Da, i le-am crezut, iar acum plătesc preţul, şi e la fel ca-n vechime. Nu doar unul plăteşte păcatul unuia, ci toţi cei mulţi. Eşti încet la mânie, dar atunci când vine, mânia Ta e ca furtunile ce mătură ogorul de grâu, culcând la pământ nu doar un spic sau câteva, ci pe toate. Am semănat vânt, iar acum culeg furtună, nu doar pentru unul, ci pentru mulţi.

Mai erau şi alte păcate, şi alţi păcătoşi, în The Mill – ştia asta, nu era naiv, înjurau şi dansau, făceau sex şi consumau

droguri, despre care Lester ştia mult prea multe – şi, fără îndoială, toţi meritau să fie pedepsiţi, să fie *biciuiţi,* însă acest lucru era valabil pentru *fiecare* oraş, cu siguranţă, şi totuşi, al lor era singurul pe care Dumnezeu îl luase la ochi ca să-i administreze acea cumplită pedeapsă.

Să fie oare cu putinţă ca blestemul acela ciudat să nu fie cauzat de păcatul *lui?* Da. Era posibil. Deşi cam improbabil.

— Doamne, trebuie să ştiu ce am de făcut. Mă aflu la o răscruce. Dacă vrerea Ta e să stau mâine-dimineaţă în acest amvon şi să mărturisesc ce m-a convins omul acela să fac – păcatele la care am luat parte împreună şi cele pe care le-am săvârşit singur –, atunci aşa voi face. Dar acesta ar fi sfârşitul misiunii mele pastorale şi mi-e greu să cred că asta vrei, într-un moment atât de crucial. Dacă vrerea Ta e să mai aştept… să aştept şi să văd ce se întâmplă în continuare… să aştept şi să mă rog împreună cu turma mea ca această povară să fie înlăturată… atunci, aşa voi face. Vrerea Ţi se va împlini, Doamne. Acum şi-n vecii vecilor.

Se întrerupse din biciuire (simţea cum pe spatele gol i se prelingeau pârâiaşe calde şi liniştitoare, iar câteva dintre nodurile funiei începuseră să se înroşească) şi-şi ridică faţa brăzdată de lacrimi spre bârnele de sub tavan.

— Fiindcă aceşti oameni au nevoie de mine, Doamne. *Ştii* că au nevoie, acum mai mult ca oricând. Aşa că… dacă vrerea Ta e să treacă de la mine şi acest pahar… dă-mi, rogu-Te un semn.

Aşteptă. Şi, iată, Domnul Dumnezeu îi spuse lui Lester Coggins:

— Îţi voi da ţie un semn. Te du la Biblia ta, întocmai cum făceai când erai copil, după acele vise necurate ale tale.

— Acum mă duc, răspunse Lester. În *clipa* asta.

Îşi petrecu pe după gât frânghia cu noduri, care-i lăsă o urmă sângerie în formă de potcoavă pe piept şi umeri, după care urcă spre amvon, cu alte dâre de sânge şiroindu-i prin adâncitura spinării, spre a-i îmbiba elasticul şortului.

La pupitru, se opri ca pentru a ţine o predică (deşi nici în cele mai negre coşmaruri ale lui nu visase să predice într-o ţinută atât de sumară), închise Biblia aflată acolo, apoi închise şi ochii.

— Facă-se voia Ta, Doamne – o cer în numele Fiului Tău, cel răstignit ruşinos şi înălţat glorios.

Iar Domnul spuse:

— Deschide-Mi Cartea şi vezi ce este de văzut.

Lester se supuse (având grijă să nu deschidă voluminoasa Biblie prea aproape de mijloc – asta era o treabă care ţinea de Vechiul Testament, dacă exista aşa ceva). Îşi plimbă degetul în jos pe pagina nevăzută, apoi deschise ochii şi se aplecă să se uite. Era Deuteronomul, capitolul douăzeci şi opt, versetul douăzeci şi opt. Citi:

Să te bată Domnul cu nebunie, cu orbire şi cu înţepenirea inimii.

Înţepenirea inimii părea destul de derutantă, dar per ansamblu textul nu suna prea încurajator. Nici clar. Atunci, Domnul vorbi din nou, zicând:

— Nu te opri, Lester.

Lester citi şi versetul douăzeci şi nouă:

Ca să umbli dibuind în miez de zi…

— Da, Doamne, da, şopti el şi citi mai departe:

…cum dibuie orbul în întuneric, şi să nu mai poţi ajunge la ţintă, să fii asuprit şi jefuit în toate zilele vieţii tale, fără ca nimeni să te poată mântui.

— Am să orbesc? întrebă Lester, ridicând puţin glasul mârâit, de rugăciune. O, Doamne, Te rog, nu face asta – deşi, dacă aşa Ţi-i vrerea…

Iar Domnul îi vorbi iară, rostind:

— Te-ai sculat cu faţa la perete pe ziua de azi, Lester?

Lester făcu ochii mari. Era vocea lui Dumnezeu, dar repeta una dintre vorbele favorite ale mamei sale. Un adevărat miracol.

— Nu, Doamne, nu…

— Atunci, mai uită-te. Ce-ţi arăt?

— Ceva despre nebunie… sau orbire…

— Şi care din două socoţi că-i cea mai aproape de adevăr?

Parcurse versetele. Singurul cuvânt care se repeta era „orb“.

— Acesta… Doamne, să fie acesta semnul meu?

Domnul răspunse, glăsuind:

— Da, cu adevărat acesta, dar nu de-a ta orbire e vorba; căci acum ai tăi ochi mai limpede strălucesc. Cată în juru-ţi după cel orbit, ce şi-a pierdut minţile. Când îl vezi, trebuie să spui enoriaşilor de ce blestemăţii s-a ţinut Rennie aici şi ce rol ai jucat şi tu. Pe amândouă trebuie să le spui. Vom mai vorbi despre asta, dar acum, Lester, du-te să te culci. Faci sânge pe jos.

Lester se conformă, nu înainte de a şterge micile pete roşii lăsate în spatele pupitrului, pe podelele din lemn de esenţă tare. Le curăţă stând în genunchi. Nu se ruga în timp ce lucra, ci medita asupra versetelor. Şi se simţea mult mai bine.

Pentru moment, avea să vorbească numai la modul general despre păcatele care ar fi putut aduce acea stavilă necunoscută între The Mill şi restul lumii; dar urma să caute semnul. Un orb – sau o oarbă – care-şi pierduse minţile, da, exact aşa.

6

Brenda Perkins asculta postul WCIK, fiindcă soţului ei îi plăcea (îi *plăcuse),* dar niciodată n-ar fi pus piciorul în

Biserica Sfântului Mântuitor. Era o Congo până-n măduva oaselor şi avea grijă ca şi soţul ei s-o urmeze.

Avusese grijă. Howie urma să mai între în biserica Congo doar o dată. Ca să zacă acolo, fără să ştie nimic, în timp ce Piper Libby îi predica eulogia.

Această revelaţie – atât de simplă şi imuabilă – îşi făcu efectul. Pentru prima oară de când primise vestea, Brenda cedă şi începu să se tânguiască. Poate pentru că acum putea. Acum era singură.

La televizor, preşedintele – arătând solemn şi înfricoşător de bătrân – spunea:

— Compatrioţi americani, doriţi răspunsuri. Şi mă angajez să vi le dau de îndată ce le voi avea. Nu se va ţine nimic secret în legătură cu această chestiune. Tot ce voi şti eu despre evenimente veţi şti şi dumneavoastră. Este promisiunea mea solemnă…

— Mda, şi mai ai nişte castraveţi pe care vrei să mi-i vinzi, replică Brenda, şi începu să plângă şi mai tare, fiindcă era una dintre vorbele favorite ale lui Howie. Închise televizorul, apoi lăsă telecomanda să cadă pe jos. Îi venea s-o calce-n picioare, dar se abţinu, mai mult fiindcă aproape-l vedea înaintea ochilor pe Howie cum clătina din cap şi-i spunea să nu fie proastă.

În schimb, intră în micul lui cabinet, vrând să-l atingă cumva atâta vreme cât prezenţa lui acolo era încă proaspătă. Avea *nevoie* să-l atingă. Afară, în spatele casei, generatorul torcea. „Grăsuţ şi fericit“, cum ar fi zis Howie. Brenda se supărase pentru banii cheltuiţi pe el, când îl comandase Howie, după unsprezece septembrie *(„Doar ca să fim siguri“,* îi spusese el), dar acum regreta fiecare cuvânt de reproş pe care-l rostise. Fără generatorul acela, în întuneric, s-ar fi simţit şi mai îngrozitor, şi mai singură.

Biroul lui Howie era gol, cu excepţia laptopului, care stătea deschis. Avea ca fundal o imagine dintr-un meci de demult, la juniori. Howie şi Chip, care pe-atunci avea vreo unsprezece, doisprezece ani, purtau puloverele verzi ale

echipei Sanders Hometown Drug Monarchs; fotografia fusese făcută în anul când Howie şi Rusty Everett duseseră echipa Sanders în finala pe stat. Chip îşi ţinea braţele împrejurul tatălui său, iar Brenda îi cuprindea pe amândoi. O zi frumoasă. Dar fragilă. Fragilă ca o cupă de cristal. Cine să se fi gândit la asemenea lucruri atunci când încă mai părea posibil?

Pe Chip nu-l putuse păstra, iar gândul la acel apel – presupunând că l-ar fi putut face – o dobora complet. Suspinând, îngenunche lângă biroul soţului ei. Îşi împreună mâinile, nu încleştate, ci cu palmele lipite, aşa cum făcea în copilărie, când stătea în genunchi lângă pat, în pijamaua ei de flanelă, şi-şi recita mantra: *„Doamne binecuvânteaz-o pe mama, Doamne binecuvântează-l pe tata, Doamne binecuvântează-l pe peştişorul meu care încă n-are nume.“*

— Doamne, sunt Brenda. Nu-l vreau înapoi… sau, mă rog, îl vreau, dar ştiu că nu poţi face asta. Numai dă-mi puterea să îndur, bine? Şi mă întreb dacă, poate… Nu ştiu dacă ceea ce-ţi cer e o blasfemie sau nu, probabil că este, dar mă întreb dacă nu l-ai putea lăsa să mai vorbească o ultimă dată cu mine. Poate să-l laşi să mă mai atingă o dată, cum a făcut azi-dimineaţă.

La acest gând –, degetele lui pe piele, în lumina soarelui – începu să plângă şi mai tare.

— Ştiu că nu ai de-a face cu stafiile – doar cu Cel Sfânt, desigur – dar poate în vis? Ştiu că e mult ce-ţi cer, dar… o, Doamne, în noaptea asta simt în mine un gol aşa de mare… N-am ştiut că pot exista asemenea goluri într-un om şi mă tem să nu cad înăuntru. Fă pentru mine asta şi-am să fac şi eu ceva pentru Tine. Nu trebuie decât să-mi ceri. Te rog, Doamne, numai o atingere! Sau un cuvânt. Chiar dacă e doar în vis.

Râse fără vlagă.

— Amin!

Apoi deschise ochii şi se ridică, ţinându-se de birou. O mână atinse computerul, iar ecranul se lumină dintr-odată.

Howie uita mereu să şi-l închidă, dar cel puţin îl ţinea băgat în priză, ca să nu i se consume bateria. Şi-şi păstra desktopul mult mai ordonat decât ea; al ei era mereu încărcat cu *download*-uri şi notiţe electronice. Pe desktopul lui Howie se vedeau mereu numai trei foldere aliniate cu grijă sub iconul hard-discului: CURENTE, unde-şi ţinea rapoartele anchetelor în curs, TRIBUNAL, unde avea o listă a celor care urmau să depună mărturie (inclusiv el însuşi), şi unde, şi de ce, iar al treilea se numea MORIN ST MANSE şi conţinea tot ceea de avea legătură cu casa. Brendei îi trecu prin minte că, dacă-l deschidea pe acesta, putea găsi ceva despre generator şi avea nevoie de informaţii ca să-l menţină în funcţiune cât mai mult timp posibil. Probabil că Henry Morrison, de la Departamentul Poliţiei, ar fi schimbat cu plăcere canistra cu propan, dar dacă nu era niciuna de rezervă? În acel caz, trebuia să mai cumpere de la Burpee’s sau de la Gas and Grocery, până nu se terminau toate.

Îşi puse degetul pe mousepad, apoi se opri. Pe display se vedea şi un al patrulea folder, în colţul din stânga jos. Nu-l mai văzuse niciodată. Brenda încercă să-şi aducă aminte când se uitase ultima oară la monitorul acelui computer, dar nu reuşi.

VADER scria pe folder.

Ei bine, în oraş era un singur om pe care Howie îl numea Vader, ca-n „Războiul stelelor“: Big Jim Rennie.

Curioasă, puse cursorul pe folder şi dădu dublu-click, întrebându-se dacă era protejat.

Era. Încercă parola WILDCATS, care deschidea folderul CURENTE (TRIBUNALUL nu se deranjase să şi-l protejeze), şi văzu că era corectă. În folder se găseau două documente. Unul se numea ANCHETA ÎN CURS. Celălalt era un document PDF intitulat SCRISOARE DE LA SMAG[{6}]. În vocabularul lui Howie, asta însemna Procurorul General al Statului Maine. Brenda dădu click pe el.

Parcurse scrisoarea procurorului general cu uimire crescândă, în timp ce lacrimile i se uscau pe obraji. Primul

lucru care-i căzu sub ochi era formula de adresare: nu „Stimate domnule şef Perkins“, ci „Dragă Duke“.

Deşi scrisoarea era formulată în limbaj avocăţesc, nu în lexicul lui Howie, anumite fraze ieşeau în evidenţă ca şi cum ar fi fost scrise cu litere îngroşate. **Însuşirea frauduloasă a unor bunuri şi servicii orăşeneşti** era prima. Urma: **Implicarea alesului Sanders pare sigură.** Apoi: **Aceste infracţiuni sunt mai ample şi mai profunde decât ne-am fi putut imagina cu trei luni în urmă.**

Şi, aproape de final, părând să fie scris nu doar cu bold, ci şi cu majuscule: **FABRICAREA ŞI VÂNZAREA DE DROGURI ILEGALE.**

Se părea că rugăciunea ei îşi primise răspunsul, şi într-un mod complet neaşteptat. Brenda se aşează pe scaunul lui Howie, deschise documentul ANCHETA ÎN CURS din folderul VADER şi-şi lăsă soţul să-i vorbească.

7

Discursul preşedintelui – bogat în consolări şi sărac în informaţii – luă sfârşit la ora 12:21 *a.m.* Rusty Everett, care îl urmărise din salonul de la etajul trei al spitalului, consultă pentru ultima oară fişele medicale şi plecă acasă. Avusese parte, în cariera lui, de zile şi mai obositoare, dar niciodată nu fusese mai deprimat şi îngrijorat în legătură cu viitorul.

În casă era întuneric. Rusty şi Linda discutaseră despre cumpărarea unui generator, cu un an în urmă (şi cu încă un an în urmă), fiindcă în Chester’s Mill curentul electric se întrerupea câte patru sau cinci zile în fiecare iarnă; Western Maine Power nu era cel mai sigur furnizor de servicii. Dar ajunseseră la concluzia că pur şi simplu nu şi-l puteau permite. Poate dacă Lin ar fi lucrat în poliţie cu normă întreagă, dar niciunul din ei n-o dorea, când fetele erau atât de mici.

„Cel puţin, avem o maşină de gătit bună şi lemne de foc cât cuprinde. În caz de nevoie.“

În torpedou era o lanternă, dar când o aprinse, nu obţinu decât o rază slabă de lumină, care se stinse după cinci secunde. Rusty mormăi o obscenitate şi-şi reaminti că trebuia să cumpere baterii noi, mâine – adică astăzi, că trecuse de miezul nopţii. Presupunând că magazinele erau deschise.

„Dacă după doişpe ani nu mă descurc pe-aici pe-ntuneric, sunt un maimuţoi.“

Da, în fine… Se cam *simţea* el ca un maimuţoi – unul prins recent şi aruncat într-o cuşcă, la grădina zoologică. Şi, în orice caz, aşa mirosea. Poate că un duş, înainte de culcare…

De unde atâta? Fără curent, nu avea duş…

Era o noapte senină şi, cu toate că nu răsărise luna, deasupra casei străluceau un miliard de stele şi arătau neschimbate. Poate că bariera nu exista şi deasupra. Preşedintele nu se referise la asta, aşa că poate cei care făceau investigaţiile nu ştiau încă. Dacă The Mill se afla pe fundul unui puţ nou creat, nu prins sub cine ştie ce clopot de sticlă straniu, atunci încă se mai putea ca lucrurile să se rezolve. Guvernul ar fi putut paraşuta provizii. Cu siguranţă, dacă ţara cheltuia sute de miliarde ca să scape corporaţiile de faliment, atunci îşi putea permite să arunce aici câteva Pop-Tarts în plus şi nişte amărâte de generatoare.

Urcă treptele verandei, scoţându-şi cheia din buzunar, dar când ajunse la uşă, văzu ceva agăţat deasupra şildului. Se aplecă să vadă mai bine, cu ochii mijiţi, şi zâmbi. Era o mini-lanternă. La lichidarea stocului de vară de la Burpee’s, Linda cumpărase şase bucăţi cu cinci dolari. Atunci, el o considerase o cheltuială prostească, îşi amintea chiar că se gândise: *„Femeile cumpără toate prostiile, din acelaşi motiv pentru care bărbaţii escaladează munţii: numai fiindcă-s acolo.“*

Lanterna avea la capăt un mic inel metalic. Prin el era petrecut un şiret de la tenişii vechi ai lui Rusty. Iar de şiret

fusese prinsă o hârtie. O luă şi îndreptă fasciculul spre ea.

Bună, scumpule. Sper că eşti OK. Cele 2 J au închis în sfârşit ochii pe ziua de azi. Ambele îngrijorate speriate, da' pân' la urmă tot au picat jos. Eu mâine sunt de serviciu toată ziua vreau să zic toată ziua, de la 7 la 7, aşa a zis Pete Randolph (noul nostru şef – GRRRR). Marta Edmunds a zis că ia fetele la ea, Domnu' s-o binecuvânteze, încearcă să nu mă trezeşti. (Deşi s-ar putea să nu dorm.) Ne aşteaptă zile grele mă tem, da' o scoatem noi la capăt. În cămară avem mâncare destulă, slavă Domnului.

Scumpete, ştiu că eşti obosit, da' o plimbi tu pe Audrey? Tot scoate Scheunatu Ăla ciudat al ei. Sar putea să fi ştiut ce urma? Se zice că câinii simt cutremurele, aşa că poate...!

Judy & Jannie zic că-l iubesc pe Tati. Şi eu.

Mâine o să găsim timp să vorbim, da? Să vorbim şi să hotărâm.

Mie puţin cam frică.

Lin

Şi lui îi era cam teamă şi nu murea de bucurie că nevastă-sa avea să lucreze douăsprezece ore, când el avea toate şansele să lucreze şaisprezece sau chiar mai mult. Şi nu murea de bucurie nici că Judy şi Janelle stăteau o zi întreagă cu Marta, când era clar că şi *lor* le era frică.

Cel mai puţin se bucura, însă, că trebuia să plimbe căţeaua golden retriever la ora unu noaptea. Bănuia că era posibil să fi *presimţit* apariţia barierei; ştia că adesea câinii erau hipersensibili şi faţă de alte fenomene iminente, pe lângă cutremure. Numai că, dacă despre asta era vorba, atunci ceea ce el şi Linda numeau Scheunatu Ăla ar fi încetat, nu? Pe drumul spre casă auzise că toţi ceilalţi câini din oraş erau muţi ca mormântul. Nu tu lătrături, nu tu urlete. Şi n-auzise nici relatări despre alţi câini care să scoată Scheunatu Ăla.

„Poate-o găsesc dormind în culcuşul ei de lângă maşina de gătit“, îşi spuse, în timp ce descuia uşa bucătăriei.

Audrey nu dormea. Veni la el imediat, dar fără să sară veselă, ca de obicei – *„Ai venit! Ai venit! O, slavă Domnului, ai venit!“ –,* ci furişându-se, aproape *prelingându-se,* cu coada între picioare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să primească o lovitură (ceea ce nu i se întâmplase niciodată), nu o mângâiere pe cap. Şi, da – scotea iar Scheunatu Ăla. De fapt, începuse dinainte de apariţia barierei. Înceta pentru vreo două săptămâni, iar Rusty spera că-i trecuse, pentru ca pe urmă s-o ia de la început, uneori încet, alteori tare. Acum suna cel mai tare – sau poate i se părea doar, în tăcerea bucătăriei întunecate, unde nu mai ardeau nici afişajele digitale ale maşinii de gătit şi ale cuptorului cu microunde, nici lampa de deasupra chiuvetei, pe care Linda obişnuia să i-o lase aprinsă.

— Termină, fetiţo, îi spuse el. Ai să trezeşti toată casa.

Dar Audrey nici gând să se potolească. Îi împinse uşor genunchiul cu capul, ridicând ochii spre el în lumina lanternei pe care Rusty o ţinea în mâna dreaptă. Ar fi putut să jure că avea o privire rugătoare.

— Bine, se învoi el. Bine, bine. Plimbăricã.

Lesa atârna într-un cui de lângă uşa cămării. În timp ce Rusty se ducea s-o ia (agăţându-şi lanterna la gât, cu ajutorul şiretului), Audrey se strecură în faţa lui, mişcându-se mai degrabă ca o pisică. Dacă nu avea lanterna, Rusty s-ar fi împiedicat de ea – ceea ce i-ar fi încheiat ziua aia de căcat în stil mare.

— O clipă doar, o clipă, stai…

Căţeaua, însă, îl lătră şi bătu în retragere.

— Taci! Audrey, linişte!

În loc să tacă, Audrey lătră din nou, glasul ei răsunând şocant de tare în liniştea din casă. Rusty tresări, surprins. Repezindu-se înainte, Audrey îi apucă pantalonul în dinţi şi porni de-a-ndăratelea spre antreu, încercând să-l tragă după ea.

Intrigat de-a binelea, Rusty se lăsă dus astfel într-acolo. Când văzu că o urma, căţeaua îi dădu drumul şi alergă spre scară. Urcă două trepte, se uită înapoi şi lătră iar.

Sus se aprinse o lumină – în dormitor.

— Rusty?

Era Lin, cu vocea îngreunată de somn.

— Mda, eu sunt! răspunse el, încercând să nu strige prea tare. Sau, mai bine zis, Audrey…

Urmă căţeaua pe scară. În loc să urce treptele în goana ei obişnuită, Audrey se tot oprea ca să privească înapoi. Pentru stăpânii de câini, expresiile animalelor sunt adesea foarte clare, iar ceea ce desluşea acum Rusty pe faţa ei era anxietate. Îşi ţinea urechile lipite de cap şi coada tot între picioare. Era tot Scheunatu Ăla, dar urcase la un nivel nou. Dintr-odată, Rusty se întrebă dacă nu cumva în casă pătrunsese vreun hoţ. Uşa de la bucătărie fusese încuiată, de obicei Lin nu uita să încuie toate uşile când era singură acasă cu fetele, dar…

Linda apăru în capul scării, încheindu-şi cordonul unui capot alb flauşat. La vederea ei, Audrey lătră încă o dată. Ca şi cum ar fi spus „Dă-te la o parte din drum“.

— Audi, *termină!* exclamă Linda, dar căţeaua alergă pe lângă ea lovindu-i piciorul drept cu destulă putere ca s-o dea de perete. În continuare, fugi pe culoar spre camera fetelor, unde încă mai era linişte.

Lin îşi scoase şi ea mini-lanterna dintr-un buzunar al halatului.

— Ce *Dumnezeu…*

— Cred c-ar fi mai bine să te duci înapoi în dormitor, o întrerupse Rusty.

— Mă duc pe dracu’!

Şi o luă la fugă înaintea lui, cu fasciculul luminos al lanternei săltându-i în faţă.

Fetele aveau şapte şi cinci ani şi intraseră recent în „faza pudorii feminine“, cum o numea Lin. Audrey ajunse la uşa

lor, se ridică pe labele dindărăt şi începu s-o zgârie cu cele din faţă.

Rusty şi Lin o ajunseră din urmă tocmai când reuşise s-o deschidă. Căţeaua se repezi înăuntru, fără nicio privire spre patul lui Judy. Oricum, fetiţa de cinci ani dormea adânc.

Janelle nu dormea. Nu era nici trează. Rusty înţelese totul în momentul când ambele lanterne se îndreptară spre ea şi se blestemă în sinea lui că nu pricepuse mai devreme despre ce era vorba, începând probabil încă din luna august sau chiar iulie. Fiindcă acel comportament straniu al lui Audrey – Scheunatu Ăla – era perfect motivat. Pur şi simplu, el nu observase ceea ce se vedea cu ochiul liber.

Fetiţa, cu ochii deschişi, dar daţi peste cap, nu avea convulsii – slavă Domnului –, însă tremura din tot trupul. Împinsese pătura cu picioarele, probabil încă de la început, iar lumina lanternelor dezvăluia o pată umedă pe pantalonii de pijama. Vârfurile degetelor i se zbăteau, ca şi cum s-ar fi pregătit să cânte la pian.

Audrey se aşează lângă pat, privindu-şi mica stăpână cu atenţie avidă.

— *Ce-i cu ea?* ţipă Linda.

În patul celălalt, Judy începu să se mişte, întrebând:

— Mami? E gata micu’jun? Am pierdut busu’?

— Are o criză, spuse Rusty.

— *Păi fă ceva!* strigă Linda. *Ajut-o! Moare?*

— Nu, răspunse el.

Acea parte a creierului care-şi păstra capacitatea analitică ştia că, aproape sigur, nu era decât un acces uşor de *petit mal* – la fel cum trebuie să fi fost şi celelalte, altfel ar fi descoperit de mult. Totuşi, lucrurile stăteau altfel când pacientul era propriul lui copil.

Judy se ridică brusc în capul oaselor, împrăştiindu-şi în jur animalele de pluş. Avea ochii holbaţi şi îngroziţi, iar faptul că Linda o smulse din pat, strângând-o la piept, n-o ajută deloc să se liniştească.

— *Fă-o să se oprească! Fă-o să se oprească, Rusty!*

Dacă era epilepsie infantilă, avea să-i treacă de la sine.

„Doamne, Te rog, fă să înceteze de la sine“, se rugă el.

Îşi puse mâinile pe laturile capului tremurător al lui Jan şi încercă să i-l rotească în sus, vrând să se asigure că-i rămâneau degajate căile respiratorii. La început, nu reuşi – perna aia de buret afurisită îi opunea rezistenţă. O aruncă pe jos. În cădere, perna o lovi pe Audrey, dar căţeaua nici măcar nu tresări, rămânând doar cu privirea aţintită spre fată.

Acum, Rusty reuşi să aplece puţin pe spate capul lui Jannie, şi-i auzi respiraţia. Nu era rapidă şi nu se distingeau nici horcăielile proprii lipsei de oxigen.

— Mami, ce-i cu Jan-Jan? întrebă Judy, începând să plângă. E supărată? E bolnavă?

— Nu-i supărată, e doar puţin bolnăvioară, răspunse Rusty, uimit să audă cât de calm putea vorbi. Ce-ar fi s-o laşi pe mami să te ducă jos, la noi în…

— *Nu!* ţipară amândouă la unison, într-o perfectă armonie pe două voci.

— OK, dar atunci trebuie să faceţi linişte. Să n-o speriaţi când se trezeşte, fiindcă s-ar putea să fie deja speriată…

Imediat, se corectă:

— *…puţin* speriată. Bravo, Audi. Eşti o fată foarte *foarte* cuminte. De obicei, asemenea complimente îi declanşau lui Audrey adevărate paroxisme de bucurie, dar nu şi acum. Nici măcar nu dădu din coadă. Apoi, dintr-odată, scoase un lătrat slab şi se culcă, lăsându-şi botul pe o labă. Peste câteva secunde, tremuratul lui Jan încetă, iar ochii i se închiseră.

— Fir-aş al dracu’… murmură Rusty.

— Ce? întrebă Linda, care se aşezase pe marginea patului, cu Judy pe genunchi. *Ce???*

— I-a trecut.

Dar nu-i trecuse. Nu complet. Când se deschiseră din nou, ochii lui Jannie erau în poziţie normală, dar nu-l vedeau.

— Marele Dovleac! strigă ea. Numai Marele Dovleac e de vină! Trebuie să-l opriţi pe Marele Dovleac!

Rusty o scutură uşor.

— E doar un vis, Jannie. Un vis urât, cred. Dar s-a terminat şi acum e totul bine.

Un moment, fata încă nu-şi reveni, deşi ochii i se mişcară în orbite, iar Rusty îşi dădu seama că în sfârşit îl vedea şi-l auzea din nou.

— Opreşte Halloweenul, tati! Trebuie să opreşti Halloweenul!

— Bine, iubito, am să-l opresc. Gata cu Halloweenul. De tot!

Fetiţa clipi din ochi, apoi ridică o mână ca să-şi dea la o parte de pe frunte părul ciufulit şi asudat.

— Ce…? *De ce?* Trebuia să fiu Prinţesa Leia! Toate trebuie să se-ncurce-n viaţa mea?

Şi începu să plângă.

Linda se apropie – cu Judy ţinându-se de poalele halatului ei – şi o luă pe Janelle în braţe.

— Încă mai poţi să fii Prinţesa Leia, scumpa mea, îţi promit.

Jan îşi privea părinţii cu nedumerire, suspiciune şi teamă crescândă.

— Ce căutaţi *aici?* Şi *ea* de ce nu doarme? întrebă, arătând-o pe Judy.

— Ai făcut pipi-n pat, o informă sora ei cu un aer superior, iar când Jan îşi dădu seama – şi începu să plângă şi mai tare, lui Rusty îi veni s-o plesnească pe Judy. De obicei, se considera un părinte destul de modern (mai ales în comparaţie cu cei pe care-i vedea uneori venind pe furiş la Centrul Medical, cu câte-un copil care avea braţul rupt sau un ochi vânăt), dar nu şi de data asta.

— Nu contează, spuse el, îmbrăţişând-o strâns pe Jan. N-a fost vina ta. Ai avut o mică problemă, dar acum a trecut.

— Trebuie să se ducă la spital? întrebă Linda.

— Numai la Centrul Medical, şi nu acum. Mâine-dimineaţă. Atunci am să-i dau medicamentele de care are nevoie.

— NU VREAU INJECŢII! zbieră Jannie, începând să plângă mai tare ca oricând, cu o intensitate care lui Rusty îi plăcea nespus. Era un plâns sănătos. Puternic.

— Nu vor fi injecţii, iubito. Doar pastile.

— Eşti sigur? întrebă Lin ca să se asigure.

Rusty privi căţeaua, care acum stătea culcată cu botul pe labe, liniştită, fără să-i pese de toată agitaţia din jur.

— *Audrey* e convinsă, spuse el. Dar ar fi bine să doarmă aici, cu fetele, în noaptea asta.

— Yay! strigă Judy – şi, căzând în genunchi, o strânse pe Audi în braţe, cu efuziune.

Rusty îşi cuprinse soţia pe după gât. Ea îşi rezemă capul de umărul lui, ca şi cum ar fi fost prea obosită ca să şi-l mai ţină drept.

— De ce acum? îl întrebă. De ce tocmai *acum?*

— Nu ştiu. Bucură-te doar că n-a fost decât *petit mal.*

În acest sens, rugăciunile lui fuseseră ascultate.

NEBUNIE, ORBIRE, ÎNŢEPENIRE A INIMII

1

Joe Sperietoare era treaz nu pentru că se trezise devreme; dimpotrivă, nu dormise deloc toată noaptea.

Acesta va fi fost Joseph McClatchey, în vârstă de treisprezece ani, cunoscut şi ca Regele Ciudaţilor sau Skeletor, cu domiciliul pe Mill Street. Înalt de un metru optzeci şi cinci şi cu o greutate de şaizeci şi şapte de kilograme, era într-adevăr scheletic. Şi avea un creier de milioane. Joe rămăsese într-a opta numai fiindcă părinţii lui se împotriveau cu strășnicie practicii de „a sări peste clase“.

Pe Joe nu-l deranja. Acolo erau toţi prietenii lui – şi avea surprinzător de mulţi, pentru un geniu slăbănog de treisprezece ani. De asemenea, temele erau un fleac şi existau destule computere cu care să-şi facă de cap; în Maine, fiecare elev de şcoală medie avea câte unul. Desigur, unele dintre cele mai interesante website-uri erau blocate, dar lui Joe nu-i luase mult ca să învingă aceste obstacole minore. Împărţea bucuros informaţiile cu amicii lui, printre care se numărau şi boarderii ăia neînfricaţi de Norrie Calvert şi Benny Drake. (Lui Benny îi plăcea îndeosebi să surfeze site-ul Blonde cu Chiloţi Albi, în timpul orei zilnice la bibliotecă.) Fără îndoială, acest lucru explica în parte popularitatea lui Joe, dar nu total; pur şi simplu, copiii îl găseau cool. Probabil că abţibildul de pe rucsacul lui lămurea cel mai bine de ce spunea: „LUPTAŢI CONTRA PUTERII.“

Joe era un elev de A pe linie, mijlocaş de încredere şi uneori chiar strălucit în echipa de baschet a şcolii (nivel universitar, încă din clasa a şaptea!), şi un jucător de fotbal european al naibii de dibaci. Ştia să gâdile clapele pianului şi, cu doi ani în urmă, câştigase premiul doi la Concursul Orăşenesc de Talente, organizat mereu de Crăciun, cu un

număr de dans ilar, pe melodia *„Redneck Woman“ a* lui Gretchen Wilson. Adulţii din public îl aplaudaseră, râzând asurzitor. Lissa Jamieson, bibliotecara şefă a oraşului, spunea că Joe şi-ar fi putut câştiga existenţa făcând orice-i plăcea mai mult, dar ambiţia lui nu era aceea de a deveni un Napoleon Dynamite.

— Au dat premiile pe pile, comentase Sam McClatchey, plimbându-şi abătut degetul peste medalia fiului său – şi, probabil, avea dreptate: în acel an, câştigătorul premiului întâi fusese Dougie Twitchell, care întâmplător era fratele celei de-A Treia Alese. Twitch jonglase cu şase bastoane indiene, în timp ce cânta *„Moon River“.*

Lui Joe puţin îi păsa de pile. Dansul nu-l mai interesa, la fel cum nu-l mai interesau majoritatea lucrurilor pe care le stăpânise cândva într-o oarecare măsură. Până şi iubirea pentru baschet, pe care în clasa a cincea o crezuse nemuritoare, începea să pălească.

Numai pasiunea pentru Internet, acea galaxie electronică de posibilităţi inepuizabile, nu părea să i se stingă.

Ambiţia lui, pe care nu le-o dezvăluise nici chiar părinţilor, era aceea de a deveni Preşedintele Statelor Unite. *„Poate“,* îşi spunea el uneori, *„voi face figura cu Napoleon Dynamite la inaugurarea mandatului. Căcatul ăla o să rămână pe youtube pentru veşnicie.“*

Joe îşi petrecuse toată noaptea dintâi a Domului pe Internet. Casa McClatchey nu avea generator, dar acumulatorul laptopului era încărcat. De asemenea, Joe mai avea şi vreo şase baterii de rezervă. Le recomandase şi altor şapte-opt copii din clubul lui neoficial de computere să aibă mereu la îndemână baterii şi ştia unde să găsească şi altele, la nevoie. Deşi se prea putea să nu fie nevoie: şcoala avea un generator trăsnet, iar Joe se aştepta să şi le poată reîncărca de-acolo fără probleme. Chiar dacă se închidea Mill Middle, domnul Allnut, omul de serviciu, l-ar fi ajutat fără îndoială; şi el era fan al *blondesinwhitepanties.com.* Ca

să nu mai vorbim de downloadurile de cântece country, pe care Joe Sperietoare avea grijă să şi le poată face gratis.

În noaptea aceea, Joe îşi solicitase la maximum conexiunea Wi-Fi, sărind din blog în blog cu agilitatea nevricoasă a unui brotac care ţopăie pe bolovani fierbinţi. Fiecare blog era şi mai oribil decât cel dinainte. Date concrete puţine, teorii ale conspiraţiei la greu. Joe era de acord cu părinţii lui, care-i numeau pe cei mai suciţi teoreticieni conspiraţionişti ce trăiau pe (şi pentru) Internet „din-ăia cu tichii de staniol“, dar mai credea şi în ideea că, dacă vedeai mult bălegar, trebuia să fie şi un cal prin vecinătate.

Pe măsură ce Ziua Domului se îndrepta spre Ziua a Doua, tot mai multe bloguri sugerau acelaşi lucru: că în acest caz calul troian nu venea nici de la terorişti, nici de la invadatorii din spaţiu, nici de la Marele Cthulhu, ci doar de la bunul şi vechiul complex militaro-industrial. Detaliile variau de la un site la altul, dar în toate se regăseau trei ipoteze principale. Una era aceea că Domul ar fi fost un soi de experiment inuman, în care locuitorii din Chester’s Mill serveau drept cobai. Alta spunea că era un experiment care scăpase de sub control („Exact ca-n filmul ăla, *The Mist“,* scria un blogger.) O a treia afirma că nici n-ar fi fost un experiment, ci doar un pretext plăsmuit cu sânge rece pentru a justifica declanşarea unui război cu presupuşii inamici ai Americii. „ŞI VOM ÎNVINGE!“ scria ToldjasoSo87[{7}]. „Cu arma asta nouă, CINE SĂ NE MAI STEA ÎMPOTRIVĂ? Prieteni, AM DEVENIT PATRIOŢII DIN NEW ENGLAND AI NAŢIUNILOR!!!!“

Joe nu ştia care dintre aceste teorii era mai aproape de adevăr. Şi, de fapt, nici nu-i prea păsa. Ceea ce-l interesa pe el era numitorul comun exprimat – şi anume, guvernul.

Sosise timpul pentru o demonstraţie, pe care avea s-o conducă el, desigur. Şi nu în oraş, ci pe Şoseaua 119, unde-o puteau face drept sub nasul Tipului. Era posibil ca la început să vină doar oamenii lui Joe, dar aveau să se

înmulţească. Nu se îndoia de asta. Poate că Tipul încă mai ţinea presa la distanţă, însă Joe, deşi avea doar treisprezece ani, era destul de inteligent ca să ştie că asta nu avea cu adevărat importanţă. Fiindcă în acele uniforme erau nişte *oameni* şi cel puţin în spatele unora dintre feţele alea lipsite de expresie existau creieri care gândeau. Prezenţa militară, în ansamblul ei, îl putea reprezenta pe Tip, dar în acel ansamblu se ascundeau şi oameni individuali, iar unii dintre ei, în secret, erau bloggeri. Aveau să răspândească vestea, probabil ilustrându-şi relatările cu fotografii făcute cu telefoanele mobile – Joe McClatchey şi prietenii lui purtând pancarte pe care scria: „NU SECRETOMANIEI“, „STOP EXPERIMENTULUI“, „LIBERTATE PENTRU CHESTER’S MILL“ etc. etc.

— Trebuie să le afişăm şi prin oraş, murmură el.

Dar asta nu era o problemă. Toţi ai lui aveau imprimante. Şi biciclete.

Când s-a crăpat de ziuă, Joe Sperietoare începu să trimită e-mailuri. Nu peste mult, avea să dea o raită cu bicicleta, pentru a-l recruta pe Benny Drake să-l ajute. Poate şi pe Norrie Calvert. În mod normal, membrii poterei lui Joe dormeau în weekenduri până târziu, dar Joe se aştepta ca în dimineaţa aceea toată lumea din oraş să se trezească devreme. Fără îndoială, Tipul avea să închidă în curând şi Internetul, la fel cum făcuse cu telefoanele, dar pentru moment netul era arma lui Joe, arma poporului.

Sosise momentul să înceapă lupta contra puterii.

2

— Băieţi, ridicaţi mâinile, spuse Peter Randolph.

Stătea în faţa noilor săi recruţi, obosit şi încercănat, dar simţea şi o anume satisfacţie cruntă. Maşina verde a şefului poliţiei îl aştepta în parcul auto, cu plinul proaspăt făcut, gata de plecare. Era a lui de-acum.

Ascultători, noii recruţi – Randolph intenţiona să-i numească ajutoare de şerif speciale, în raportul său oficial către aleşii oraşului – ridicară mâinile. Erau cinci cu totul, iar unul nu era băiat, ci o tânără solidă, pe nume Georgia Roux. Era coafeză neangajată şi prietena lui Carter Thibodeau. Junior îi sugerase tatălui său că, probabil, ar fi fost bine să includă şi o femeie, ca să fie toată lumea mulţumită, iar Big Jim acceptase de îndată. Iniţial, Randolph se împotrivise, dar când Big Jim îl învrednicise pe noul şef cu cel mai feroce zâmbet al lui, acesta cedase.

Şi, era el nevoit să recunoască, în timp ce depunea jurământul (asistat de o parte din subalternii săi permanenţi), arătau destul de duri, cu siguranţă. Junior slăbise puţin în cursul verii trecute şi nu mai avea nici pe departe greutatea de pe vremea când fusese atacant în echipa liceului, dar tot mai avea cam optzeci şi cinci de kilograme – iar ceilalţi, inclusiv fata, erau nişte malaci în toată regula.

Stăteau în picioare, repetând după el, frază cu frază: Junior în capătul din stânga, alături prietenul său Frankie DeLesseps, apoi Thibodeau şi tânăra Roux şi, în sfârşit, Melvin Searles. Melvin se hlizea ca proasta-n bâlci. Randolph i-ar fi şters zâmbetul de pe faţă cât ai bate din palme (la propriu), dacă ar fi avut la dispoziţie trei săptămâni ca să-i instruiască – dar nici vorbă de aşa ceva.

Singurul lucru pe care *nu*-l acceptase din partea lui Big Jim fusese propunerea cu portul de armă. Rennie insistase că aceia erau „nişte tineri cu capul pe umeri şi cu frica lui Dumnezeu“, spunând că le-ar fi furnizat el armele, în caz de nevoie.

Randolph, însă, clătinase din cap.

— Situaţia e prea neclară. Hai să vedem cum se descurcă, mai întâi.

— Dacă vreunul dintre ei păţeşte ceva în timp ce tu aştepţi să vezi cum se descurcă…

— Nimeni n-o să păţească nimic, Big Jim, replicase Randolph, sperând să aibă dreptate. Suntem în Chester’s Mill. Dacă eram în New York City, poate că lucrurile ar fi stat altfel.

3

Acum, Randolph spuse:

— „Şi nu voi precupeţi niciun efort ca să-i apăr şi să-i slujesc pe locuitorii acestui oraş.“

Repetară docili, la fel de suav ca o clasă de la şcoala duminicală, de Ziua Părinţilor. Până şi proasta-n-bâlci de Searles o nimeri. Şi arătau bine. Pistoale n-aveau – încă – dar măcar aveau walkie-talkie-uri. Şi bastoane. Stacey Moggin (care avea să patruleze şi ea pe străzi) găsise bluze de uniformă pentru toţi, în afară de Carter Thibodeau. N-aveau nimic pe măsura lui, fiindcă era prea lat în umeri, dar cămaşa albastră simplă pe care şi-o adusese de-acasă arăta OK. Nu era de uniformă, însă măcar era curată. Iar cu insigna argintie prinsă pe buzunarul din stânga, nu mai era nimic de zis.

Poate avea să iasă bine.

— „Aşa să-mi ajute Dumnezeu“, încheie Randolph.

— „Aşa să-mi ajute Dumnezeu“, repetară toţi după el.

Cu coada ochiului, Randolph văzu uşa deschizându-se. Era Big Jim. Trecu în fundul sălii, lângă Henry Morrison, George Frederick, cu respiraţia lui şuierătoare, Fred Denton şi Jackie Wettington, care arăta cam dubios. Randolph ştia că Rennie venise ca să-şi vadă fiul depunând jurământul. Şi, fiindcă încă se mai simţea stresat pentru că refuzase să le dea celor noi arme de foc (orice refuz la adresa lui Big Jim contravenea firii bine reglate politic a lui Randolph), noul şef începu să prelungească ritualul, mai mult de hatârul celui de-Al Doilea Ales.

— Şi n-o să-nghit căcaturi de la nimeni.

— Şi n-o să-nghit căcaturi de la nimeni! repetară cei cinci. Cu entuziasm. Şi zâmbind cu toţii, acum. Nerăbdători. Gata s-o ia pe străzi.

Big Jim dădea din cap şi, în pofida cuvântului necuviincios, îi făcu lui Randolph un semn cu degetul mare în sus. Randolph simţi cum se umfla în pene, neştiind că acele cuvinte aveau să-l urmărească: *„N-o să-nghit căcaturi de la nimeni.“*

4

Când Julia Shumway intră la Sweetbriar Rose, în acea dimineaţă, cei mai mulţi dintre clienţii de la micul dejun plecaseră fie la biserică, fie la forumurile improvizate din scuar. Ceasul arăta ora nouă. Barbie era singur; nici Dodee Sanders şi nici Angie McCain nu apăruseră, ceea ce nu mira pe nimeni. Rose se dusese la Food City, împreună cu Anson. Barbie spera să revină cu alimente, dar nu se grăbea s-o creadă până nu vedea cu ochii lui.

— E închis până la prânz, spuse el, dar am cafea.

— O ruladă cu scorţişoară…? întrebă Julia, cu speranţă.

Barbie clătină din cap.

— Rose n-a făcut. Încercăm să economisim generatorul cât mai mult posibil.

— Mi se pare logic. Atunci, doar o cafea.

Barbie adusese cu el cafetiera şi turnă o ceaşcă.

— Pari obosită.

— Barbie, *toată lumea* arată obosită în dimineaţa asta. Şi speriată de moarte.

— Cum iese ziarul?

— Speram să-l am până-n zece, dar se pare c-o să fie gata abia pe la trei după-amiază. Prima ediţie specială a *Democratului,* de la inundaţia din 2003.

— Probleme de producţie?

— Nu atâta vreme cât îmi merge generatorul. Vreau doar să mă duc până la băcănie şi să văd dacă se-adună gloata.

Dacă da, scriu şi despre asta. Pete Freeman e deja acolo, să facă poze.

Lui Barbie nu-i plăcea deloc cuvântul „gloată“.

— Christoase, sper să fie cuminţi.

— Au să fie; suntem în The Mill, la urma urmei, nu-n New York City.

Barbie nu era prea sigur că era vreo diferenţă prea mare între şoarecii de la oraş şi şoarecii de la ţară când erau stresaţi, dar îşi ţinu gura. Julia îi cunoştea pe localnici mai bine decât el.

Iar Julia, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, adăugă:

— Desigur, s-ar putea să mă înşel. De-asta l-am şi trimis pe Pete.

Se uită prin jur. La barul din faţă mai erau câţiva oameni care-şi terminau ouăle şi cafelele, iar masa cea mare din spate – „masa palavrelor“, în argoul yankeu – era plină, desigur, de bătrâni care comentau cele întâmplate şi discutau despre ce s-ar putea întâmpla în continuare. Oricum, în mijlocul restaurantului, pe Julia şi Barbie nu-i deranja nimeni.

— Am câteva lucruri să-ţi spun, zise ea, mai încet. Nu te mai tot învârti pe-aici ca Willie Ospătarul şi stai jos.

Barbie se conformă, turnându-şi şi el o cafea. Era ultima de pe fundul vasului şi avea un gust ca de motorină… dar, desigur, acela era locul unde se aduna cafeina de cea mai bună calitate.

Scoţându-şi mobilul din buzunarul rochiei, Julia îl împinse spre el.

— Omul tău, Cox, a sunat iar, azi la şapte dimineaţa. Cred că nici el n-a prea dormit azi-noapte. Mi-a cerut să ţi-l dau. Nu ştie că ai şi tu unul.

Barbie lăsă telefonul pe masă.

— Dacă aşteaptă deja un raport, înseamnă că mă supraestimează serios.

— N-a spus asta. A zis doar că trebuie să vorbiţi şi voia să fie sigur că te poată găsi în orice moment.

Asta-l convinse pe Barbie. Împinse telefonul mobil înapoi spre ea. Julia îl luă, fără să pară deloc surprinsă.

— A mai zis şi că, dacă până azi după-amiază, la cinci, nu primeşti nicio veste de la el, să-l suni. Va avea veşti noi. Vrei numărul ăla cu cod zonal ciudat?

Barbie oftă.

— Sigur…

I-l scrise pe un şerveţel: cifre mici, îngrijite.

— Cred că vor să încerce ceva.

— Ce anume?

— N-a spus, dar am eu aşa, o senzaţie, că există mai multe variante…

— Sunt sigur că există. Altceva, la ce te mai gândeşti?

— Cine zice că mă mai gândesc şi la altceva?

— Aşa simt eu, zâmbi Julia.

— OK, la contorul Geiger.

— Mă gândeam să vorbesc despre asta cu Al Timmons.

Al era omul de serviciu al primăriei şi client regulat la Sweetbriar Rose. Barbie se înţelegea bine cu el.

Julia clătină din cap.

— Nu? De ce nu?

— Poţi să ghiceşti cine i-a dat lui Al un împrumut fără dobândă ca să-şi trimită fiul cel mic la Moştenirea Creştină, în Alabama?

— Să fie oare Jim Rennie?

— Exact. Şi acum, hai să mergem mai departe, la Risc Dublu, unde scorul se poate schimba radical. Ghici cine ţine actele plugului Fisher al lui Al.

— Mă gândesc că ar fi tot Jim Rennie.

— Corect. Şi de vreme ce tu eşti rahatul de câine pe care Alesul Rennie nu şi-l poate şterge de pe pantof, s-ar putea să nu fie prea indicat să apelezi la oameni care-i sunt datori.

Se aplecă spre el.

— Dar, întâmplător, ştiu cine avea un set complet de chei ale împărăţiei: de la primărie, spital, Centrul Medical, şcoli, tot ce vrei şi ce nu vrei.

— Cine?

— Regretatul nostru şef de poliţie. Şi, la fel de întâmplător, îi cunosc foarte bine soţia – văduva… Care nu-l simpatizează deloc pe James Rennie. În plus, ştie să păstreze un secret, dacă o convinge cineva că e nevoie.

— Julia, soţul ei nici nu s-a răcit încă.

Julia se gândi la micul salon de pompe funebre de la Bowie şi făcu o grimasă de tristeţe şi dezgust.

— Poate, dar cred că e la temperatura camerei. Totuşi, înţeleg ce vrei să spui, şi-ţi aplaud compasiunea. Însă…

Îl luă de mână. Gestul îl surprinse pe Barbie, deşi nu-i displăcu deloc.

— Astea nu sunt împrejurări normale. Şi, oricât de îndurerată ar fi, Brenda Perkins înţelege şi ea. Ai o treabă de făcut. Pot s-o conving. Tu eşti omul infiltrat în interior.

— Infiltrat în interior… repetă Barbie – şi, dintr-odată, îi veniră în minte două amintiri nedorite: o sală de sport din Fallujah şi un irakian în lacrimi, care nu avea pe el altceva decât *hijab*-ul care i se desfăcea. După ziua aceea şi sala aceea de sport, nu-şi mai dorea să fie infiltrat nicăieri. Şi totuşi…

— Deci să…

Era o dimineaţă caldă pentru luna octombrie şi, cu toate că uşa era acum încuiată – oamenii puteau să plece, dar alţii nu mai puteau intra –, ferestrele rămăseseră deschise. Prin cele care dădeau spre Main Street se auzi un zăngănit metalic şi un ţipăt de durere, urmate de câteva strigăte de protest.

Barbie şi Julia se priviră peste ceştile de cafea, cu expresii identice de surprindere şi teamă.

„Uite că începe…“, se gândi Barbie. Ştia că nu era adevărat – începuse încă din ajun, la apariţia Domului –, dar în acelaşi timp avea certitudinea că *era* adevărat.

Oamenii de la bar alergau spre uşă. Barbie se ridică să li se alăture, urmat de Julia.

În stradă, clopotul din turla Primei Biserici Congregaţionale, aflată în capătul nordic al scuarului, începu să sune, chemându-i pe credincioşi la slujbă.

5

Junior Rennie se simţea excelent. În dimineaţa asta nu mai avea nici cea mai mică durere de cap, iar micul dejun îi căzuse bine. Se gândea că are şanse chiar să poată mânca de prânz… Ceea ce era cu atât mai bine. În ultima vreme, nu mai pusese mare lucru în gură; de cele mai multe ori, doar când vedea mâncarea îi venea să verse. Nu şi în acea dimineaţă, totuşi. Clătite cu şuncă, puişor!

„Dacă asta-i apocalipsa“, îşi zise el, *„trebuia să vină mai devreme.“*

Fiecare ajutor special de şerif fusese repartizat pe lângă un agent titular cu normă întreagă. Junior nimerise cu Freddy Denton, ceea ce iar era foarte bine. Denton, care la cincizeci de ani începuse să chelească, dar nu şi să se îngraşe, era cunoscut ca un dur în toată regula… însă mai erau şi excepţii. Fusese preşedinte al Wildcat Booster Clubului în anii când Junior juca fotbal în echipa liceului şi se zvonea că niciodată nu dăduse un cartonaş vreunui jucător. Junior nu putea vorbi în numele tuturor, dar ştia că Frankie fusese scos de pe teren de către Freddy odată, şi chiar lui însuşi îi spusese de două ori textul cu *„De data asta nu te scriu, da’ las-o mai moale“.* Junior ar fi putut lucra cu Wettington, care probabil credea că prima greşeală ar fi să lase în sfârşit să-i ajungă şi ei un tip în budigăi. Avea o caroserie marfă, da’ ştii vorba aia, *loser?* Nu că i-ar fi păsat de răceala cu care-l privise după depunerea jurământului, când el şi Freddy trecuseră pe lângă ea, în drum spre ieşire.

„Mi-a mai rămas puţin loc în cămară şi pentru tine, dacă faci pe deşteapta, Jackie“, zise el în gând şi râse. Doamne, ce plăcute erau lumina şi căldura pe faţa lui! De când nu se mai simţise aşa de bine?

Freddy îi aruncă o privire.

— E ceva de râs, Junes?

— Nimic special, răspunse Junior. Doar că-s într-o fază bună, atâta tot.

Sarcina lor – cel puţin, în dimineaţa aceea – era să patruleze pe Main Street („Ca să ne facem cunoscută prezenţa“, spusese Randolph), mai întâi pe o parte a străzii, apoi şi pe cealaltă. Era o misiune destul de plăcută, sub soarele cald de octombrie.

Tocmai treceau prin faţă pe la Mill Gas and Grocery, când auziră dinăuntru glasuri ridicate. Unul era al lui Johnny Carver, managerul, şi, în parte, proprietarul magazinului. Celălalt suna prea îngălat pentru ca Junior să-l recunoască, dar Freddy Denton îşi dădu ochii peste cap.

— Jegul de Sam Verdreaux, cum mă vezi şi cum te văd, spuse el. Căca-m-aş! Şi nu-i nici nouă jumate!

— Cine-i Sam Verdreaux? se interesă Junior.

Freddy îşi strânse buzele într-o liniuţă albă pe care Junior o recunoştea de pe vremea când jucau fotbal. Însemna: *„Fute-m-aş, iar suntem pe dinafară…“ Ş*i mai însemna şi: *„Fute-m-aş, ai dat cu bâta-n baltă.“*

— Îţi scapă lumea bună din Mill, Junes. Dar o să fac prezentările.

Carver spunea:

— *Ştiu* că-i trecut de nouă, Sammy, şi văd că ai bani, da’ tot nu pot să-ţi vând vin. Nici acum, nici după-amiază şi nici diseară. Şi cred că nici mâine, dacă nu se rezolvă mizeria asta. Randolph personal a zis. El e noul şef.

— E şef, în pula mea! răspunse celălalt glas, dar vorbea atât de împleticit, încât ajunse la urechile lui Junior ca „Îi şefn poolah miaaa…“ Pete Randolph nu-i dăcât un căcat de limbric pe găozu’ lu’ Duke Perkins.

— Duke e mort, iar Randolph a zis să nu vindem pileală. Îmi pare rău, Sam.

— Doar o sticluţă de T-Bird, se smiorcăi Sam. „Doa’ o stecluhă dă T-Bârr…“ Am nevoie. *Şiii,* po’ s-o şi plătesc, ’ai,

bre… Dă cân’ cumpăr io d-acilea?

— Of, să mă cac…

Deşi părea dezgustat de sine, Johnny se întoarse spre raftul cu vin şi bere lung cât peretele, în timp ce Junior şi Freddy se apropiau de tejghea. Probabil ajunsese la concluzia că o singură sticlă de Bird era un preţ convenabil ca să scape de jegosul ăla bătrân, mai ales din moment ce alţi câţiva clienţi se uitau la ei, aşteptând cu interes continuarea.

Pe casa de marcat, o hârtie scrisă de mână anunţa clar: „NU SE VINDE ALCOOL PÂNĂ LA NOI ORDINE“, şi totuşi fraierul întindea mâna după o sticlă de la mijlocul raftului. Acolo erau poşircile cele mai ieftine, pentru sărăntoci. Junior era poliţist doar de două ore, dar ştia că *aia* era o idee proastă. Dacă-l vedeau pe Carver că ceda în faţa unui beţiv lăţos, alţi cumpărători, mai puţin scârboşi, aveau să ceară acelaşi privilegiu.

Freddy Denton părea să fie de aceeaşi părere.

— Las-o acolo, îi spuse el lui Johnny Carver.

Iar lui Verdreaux, care se uita la el cu ochii roşii ai unei cârtiţe prinse-ntr-un foc de ierburi uscate, îi zise:

— Nu ştiu dacă ţi-au mai rămas destui neuroni vii ca să citeşti ce scrie-aici, dar ştiu c-ai auzit ce ţi-a spus: azi nu se vinde alcool. Aşa că, fă paşi. Nu mai împuţi locul.

— Nu ţine, dom’ poliţist, replică Sam, îndreptându-se cât era de înalt, adică un metru şi şaizeci şi cinci.

Purta nişte pantaloni de trening murdari, un tricou cu Led Zeppelin şi o pereche de papuci vechi, cu călcâiele rupte. Părul îi arăta de parcă s-ar fi tuns ultima oară pe vremea când Bush al II-lea conducea în sondaje.

— Am şi io drepturi. I-o ţară liberă. Aşa zice-n Constituţia de Independenţă.

— În The Mill, Constituţia nu mai e valabilă, replică Junior, fără să-i dea prin minte că tocmai rostea o profeţie. Aşa că, hai – paşi pe covoraş.

Doamne, ce bine se simţea! În nicio zi, ajunsese din hazna şi halima la halva şi baclava!

— Da’ io…

Sam stătu un moment pe loc, cu buza de jos tremurându-i, încercând să-şi mai găsească nişte argumente. Junior observă cu dezgust şi fascinaţie că ochii bătrânului căcănar se umezeau. Alcoolicul întinse mâinile, care-i tremurau mult mai rău decât gura căscată. Mai avea doar un singur lucru de spus, dar era prea penibil ca să-l dezvăluie în public. Fiindcă nu mai avea încotro, o făcu.

— Zău c-am nevoie, Johnny. Nu glumesc. Doar un piculeţ, să nu mai tremur. O s-am grijă să mă ţie. Şi n-o să m-apuc dă niciun fel de prostii. Jur pă numele lu’ mama. Mă duc acasă şi gata.

Pentru Sam Jeg, „acasă“ însemna o cocioabă dintr-o curte hidos de stearpă, presărată cu piese vechi de maşini.

— Poate n-ar strica să… începu Johnny Carver.

Freddy nu-l luă în seamă.

— Jeg, în viaţa ta n-ai fost în stare să te ţină prea mult vreo sticlă.

— Nu-mi zi aşa! ţipă Sam Verdreaux, cu lacrimile începând să-i curgă pe obraji.

— Vezi că eşti descheiat la şliţ, tataie, observă Junior şi, când Sam coborî privirea spre pantalonii soioşi, Junior îşi strecură două degete sub bărbia fleşcăită a bătrânului şi-l ciupi cu putere, răsucindu-i pielea. Sigur, era doar o şmecherie din şcoala primară, dar nu-şi pierduse farmecul. Junior repetă chiar replica pe care o rostea atunci:

— Ţoale jegoase, ţi-am dat la oase!

Freddy Denton râse. Mai râseră încă vreo doi. Până şi Johnny Carver zâmbi, deşi nu părea tocmai amuzat.

— Pleacă de-aici, Jeg, zise Freddy. E o zi frumoasă. Ar fi păcat să ţi-o strici în arest.

Ceva însă – poate faptul că era numit Jeg, poate faptul că fusese ciupit în public, poate şi una, şi alta – aprinsese iar o parte din furia care-i uimise şi-i speriase pe tovarăşii lui

Sam pe vremea când fusese ţapinar pe malul canadian al râului Merimachee, cu patruzeci de ani în urmă. Tremurul buzelor şi al mâinilor îi dispăru, cel puţin pentru un timp. Ochii i se îndreptară spre Junior, şi-şi drese glasul cu un hârâit, sugrumat, dar vădit dispreţuitor. Când vorbi, limba nu i se mai împleticea.

— Du-te-n mă-ta, puştiule. Nu eşti poliţai, şi nici la fotbal n-ai făcut vreodată mare brânză. În colegiu, nici măcar în echipa de divizie B n-ai ajuns, din câte ştiu io.

Apoi, privirea i se aţinti asupra agentului Denton.

— Şi matale, ajutor de şerif Dawg… Duminica dupe nouă vânzarea-i legală. Din anii şaptezeci îi aşa, şi cu asta, *gata* povestea.

Îi venise şi lui Johnny Carver rândul să fie privit. Zâmbetul îi pierise, iar ceilalţi clienţi amuţiseră complet. O femeie îşi duse mâna la gât.

— Am bani, moneda locului, şi iau ce-i al meu.

Porni spre capătul tejghelei. Junior îl apucă de spatele cămăşii şi turul pantalonilor, îl învârti în loc şi porni cu el spre uşa de la intrare.

— *Băi!* strigă Sam, în timp ce picioarele i se zbăteau peste podelele vechi şi unse cu lac. Ia labele de pe mine! *Ia-z' labele împuţite…*

Ieşiră pe uşă şi coborâră treptele, Junior ţinându-l pe bătrân în faţa lui. Era uşor ca o pernă plină cu fulgi. Şi, Christoase, se mai şi *băşea!* Ra-ta-ta, ca o afurisită de mitralieră!

Camionul lui Stubby Norman era parcat lângă bordură, cel pe care scria „VINDEM CUMPĂRĂM MOBILĂ“ şi „CELE MAI MARI PREŢURI PENTRU ANTICHITĂŢI“, iar lângă el stătea Stubby însuşi, cu gura căscată. Junior nu ezită. Îl izbi cu capul de camion pe beţivanul care boscorodea. Metalul subţire scoase un *BONNG!* melodios.

Lui Junior nici nu-i trecea prin minte că l-ar fi putut omorî pe bulangiul ăla împuţit, până când Sam Jeg căzu ca un bolovan, jumătate pe trotuar şi jumătate pe carosabil.

Totuşi, era nevoie de mai mult decât o coliziune cu-o rablă veche ca să-i facă de petrecanie lui Sam Verdreaux. Sau să-i închidă gura. Scoase un ţipăt, apoi izbucni în plâns. Se săltă în genunchi. Sângele-i şiroia peste faţă, din scalpul care-i plesnise. Se şterse cu un gest vag, îşi privi mâna fără să-i vină a crede, apoi îşi ridică degetele de pe care picurau stropi stacojii.

Traficul pietonal de pe trotuar încremenise, încât ai fi zis că toţi se jucau de-a statuile. Trecătorii se holbau la omul îngenuncheat, cu palma plină de sânge.

— *O să dau în judecată tot oraşu-ăsta dă căcat pentru violenţă!* mugi Sam. *ŞI-O SĂ CÂŞTIG!*

Freddy coborî treptele şi se opri lângă Junior.

— Hai, zi odată! îl îndemnă acesta.

— Ce să zic?

— C-am făcut exces de zel.

— Exces de zel pe dracu'! Ai auzit de-a zis Pete: să nu-nghiţim căcaturi de la nimeni. Colega, treaba asta începe acum şi aici.

„Colega"! Junior simţi cum îi creştea inima-n piept.

— *Nu po' să mă dai afar' cân' am bani!* îi dădea-nainte Sam. *N-ai dreptu să dai în mine! Îs cetăţean american! Te dau în judecată!*

— Baftă! îi ură Freddy. Tribunalu-i în Castle Rock şi, din câte-am auzit, accesul într-acolo-i blocat.

Îl săltă pe bătrân în picioare. Lui Sam îi curgea sânge şi din nas, înroşindu-i complet cămaşa. Freddy îşi duse mâna la spate, să ia o pereche de cătuşe din plastic. („Tre' să-mi iau şi eu nişte d-astea", îşi zise Junior, admirativ.) Un moment mai târziu, erau aplicate pe încheieturile lui Sam.

Freddy se uită la martorii din jur – cei de pe stradă şi cei îngrămădiţi în uşa de la Gas and Grocery.

— Omul ăsta este arestat pentru tulburarea liniştii publice, opunere de rezistenţă în faţa unor agenţi de poliţie şi tentativă de agresiune! anunţă el cu un glas tunător pe care Junior şi-l amintea bine de pe terenul de fotbal – îl

scotea din minţi, când îi tot dăscălea de pe tuşă. Acum suna încântător.

„Cred că m-am făcut băiat mare“, îşi zise el.

— De asemenea, e arestat pentru încălcarea noii dispoziţii împotriva alcoolului, instituită de şeful Randolph. Uitaţi-vă bine!

Îl zgâlţâi pe Sam, făcând să-i sară de pe faţă şi de pe părul nespălat stropi de sânge.

— Avem aici o situaţie de criză, oameni buni, dar în oraş e un şerif nou, şi are de gând să-i facă faţă onorabil. Obişnuiţi-vă, descurcaţi-vă, învăţaţi să vă placă. Ăsta-i sfatul meu. Urmaţi-l, şi sunt sigur c-o s-o scoatem la capăt cu bine. Puneţi-vă contra, şi…

Arătă spre mâinile lui Sam, la cătuşele de plastic.

Vreo doi oameni chiar aplaudară. Pentru Junior Rennie, sunetul era ca un duş rece într-o zi caniculară. Apoi, când Freddy începu să-l împingă pe bătrânul însângerat în lungul străzii, Junior simţi nişte ochi aţintindu-se asupra lui. Era o senzaţie atât de clară, încât parcă l-ar fi împuns nişte degete în ceafă. Se întoarse, şi-l văzu pe Dale Barbara. Stătea lângă redactora-şefă a ziarului şi-l privea cu un chip lipsit de expresie. Barbara, care-l cam cotonogise-n noaptea aia, în parcare. Care le lăsase urme la toţi trei, înainte ca superioritatea numerică să-nceapă în sfârşit să răstoarne situaţia.

Starea de bine a lui Junior începu să se risipească. Aproape c-o simţea zburându-i prin calota craniană, ca o pasăre. Sau ca un stol de lilieci dintr-o clopotniţă.

— Ce dracu’ mai e şi *cu tine* pe-aici? îl întrebă el pe Barbara.

— Am eu o întrebare mai bună, replică Julia Shumway, cu binecunoscutul ei zâmbet strâns. Ce faci *tu,* brutalizând un om care cântăreşte pe sfert cât tine şi are de trei ori vârsta ta?

Junior nu ştiu ce să răspundă. Simţi că-i năvălea sângele-n faţă, întinzându-i-se pe obraji. Dintr-odată, o văzu pe

boarfa de la ziar în cămara familiei McCain, să le ţină de urât lui Angie şi Dodee. Şi pe Barbara. Eventual trântit peste boarfa de la ziar, ca şi cum s-ar fi distrat c-un pic de hopa-hopa.

Îi veni în ajutor Freddy. Vorbea calm, cu acea expresie de poliţist ferm, cunoscută în lumea întreagă:

— Puteţi adresa orice întrebări despre activitatea poliţiei noului şef, doamnă. Până atunci, ar fi bine să reţineţi că, deocamdată, suntem de capul nostru. Iar când oamenii sunt de capul lor, uneori e bine să se dea exemple.

— Când oamenii sunt de capul lor, uneori fac lucruri pe care mai târziu le regretă, i-o întoarse Julia. De obicei, atunci când începe ancheta.

Colţurile gurii lui Freddy se arcuiră în jos. Fără să răspundă, îl duse pe Sam mai departe, pe trotuar.

Junior îl mai privi un moment pe Barbie, apoi spuse:

— Ai grijă cum vorbeşti cu mine. Şi pe unde calci.

Cu un gest calculat, îşi duse degetul la insigna nouă şi strălucitoare.

— Perkins e mort, şi-acuma legea sunt eu.

— Junior, remarcă Barbie, nu arăţi prea bine. Eşti bolnav, cumva? Tânărul Rennie rămase iar fără replică, uitându-se la el cu nişte ochi care erau o idee prea mari. Apoi se răsuci pe călcâie şi porni după noul său coleg. Îşi ţinea pumnii încleştaţi.

6

În perioadele de criză, oamenii tind să revină la lucrurile care le sunt familiare, ca să le fie mai uşor. E valabil atât pentru cei religioşi, cât şi pentru păgâni. În dimineaţa aceea, pe credincioşii din Chester’s Mill nu-i aştepta nicio surpriză; Piper Libby predica despre speranţă la Congo, iar Lester Coggins predica despre flăcările iadului la Hristos Sfântul Mântuitor. Ambele biserici erau ticsite.

Scriptura lui Piper era din Evanghelia după Ioan: *„O nouă poruncă vă dau vouă, să vă iubiţi unii pe alţii aşa cum v-am iubit Eu pe voi“.* Le spunea celor ce umpleau stranele Bisericii Congo că rugăciunea era importantă în vremuri de criză – mângâierea rugăciunii, puterea rugăciunii –, dar la fel de important era să se ajute între ei, să se bazeze unii pe alţii şi să se iubească.

— Dumnezeu ne pune la încercare cu lucruri pe care nu le înţelegem, spuse ea. Uneori, cu câte o boală. Alteori, cu moartea neaşteptată a cuiva drag.

O privi cu compasiune pe Brenda Perkins, care stătea cu capul plecat şi mâinile împreunate în poala rochiei negre.

— Iar acum, cu o stavilă inexplicabilă care ne-a rupt de lumea din afară. Nu o înţelegem, dar nici bolile, durerile şi morţile subite ale celor mai buni dintre noi nu le înţelegem. Îl întrebăm pe Dumnezeu de ce, iar răspunsul este cel pe care i l-a dat lui Iov, în Vechiul Testament: „Unde erai tu, când eu am întemeiat Pământul?“ În Noul – şi mai luminatul – Testament se găseşte răspunsul pe care l-a dat Iisus ucenicilor Lui: „Iubiţi-vă unii pe alţii aşa cum v-am iubit Eu pe voi.“ Asta avem de făcut azi şi în fiecare zi până când acest lucru va lua sfârşit: să ne iubim unii pe alţii. Să ne ajutăm unii pe alţii. Şi să aşteptăm ca încercarea să se încheie, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu încercările lui Dumnezeu.

Scriptura lui Lester Coggins provenea din Numeri (o carte a Bibliei cunoscută nu tocmai pentru optimism): *„Iată, aţi păcătuit împotriva DOMNULUI, şi să nu vă îndoiţi că păcatele voastre vă vor ajunge din urmă.“*

Asemenea lui Piper, şi Lester menţiona conceptul încercării – un hit ecleziastic aplicabil în timpul tuturor marilor baluri la grămadă din istorie – dar principala lui temă se referea la infecţia păcatului şi la felul în care vindeca Dumnezeu asemenea infecţii, părând să le strângă între Degetele Lui Divine la fel cum strânge omul un coş

supărător până când puroiul ţâşneşte afară ca sfânta Colgate.

Şi întrucât, chiar şi în lumina limpede a unei frumoase dimineţi de octombrie, încă era mai mult decât pe jumătate convins că păcatul pentru care oraşul îşi primea pedeapsa era al lui, Lester se exprima deosebit de elocvent. În mulţi ochi luceau lacrimi, iar de la un colţ la altul răsunau strigăte de *„Da, Doamne!“.* Când era atât de inspirat, lui Lester îi veneau uneori idei noi şi extraordinare chiar în timp ce predica. Îi veni una şi acum, şi o articulă pe dată, fără nici cea mai mică pauză de gândire. Nu avea nevoie să se gândească – unele lucruri sunt pur şi simplu prea strălucitoare, prea luminoase, ca să nu fie adevărate.

— Azi după-amiază am să mă duc acolo unde Şoseaua 119 se loveşte de misterioasa Poartă a lui Dumnezeu.

— *Da, Iisuse!* exclamă plângând o femeie. Alţii bătură din palme sau şi le ridicară drept mărturie.

— Pe la ora două. Mă voi aşeza în genunchi, acolo, pe pământul acelei ferme de lapte, *daaa,* şi mă voi ruga lui Dumnezeu să îndepărteze de la noi această năpastă.

Acum, strigătele de *„Da, Doamne!“* şi *„Da, Iisuse!“* şi *„Dumnezeu o ştie!“* răsunară şi mai puternic.

— Dar mai întâi, ridică Lester mâna cu care-şi flagelase spatele gol în puterea nopţii, mai întâi mă voi ruga în legătură cu *PĂCATUL* care a stârnit această *DURERE* şi această *TRISTEŢE* şi această *NĂPASTĂ!* Dacă sunt singur, s-ar putea ca Dumnezeu să nu mă audă. Dacă am alături doi, trei sau chiar cinci credincioşi, Dumnezeu *TOT* s-ar putea să nu mă audă. Puteţi spune amin!

Puteau. Şi spuseră. Acum toţi îşi ţineau mâinile ridicate şi se legănau dintr-o parte în alta, pradă acelei febre de la bunul Dumnezeu.

— *Dar dacă VOI TOŢI* ar fi să veniţi cu mine – dacă ar fi să ne rugăm în cerc, chiar acolo, pe iarba lui Dumnezeu, sub cerul albastru al lui Dumnezeu… la o zvârlitură de băţ de soldaţii care zic că păzesc lucrarea preadreptei Mâini a

lui Dumnezeu… dacă *VOI TOŢI* ar fi *s*ă ieşiţi, dacă *NOI TOŢI* ar fi *s*ă ne rugăm împreună, atunci am putea fi în stare să ajungem la fundul acestui păcat, ca să-l tragem afară la lumină să moară, şi am face o *minune* a atotputernicului Dumnezeu! *VEŢI VENI? VEŢI ÎNGENUNCHEA ALĂTURI DE MINE?*

Sigur că aveau să vină. Sigur că aveau să îngenuncheze. Oamenilor le place să se adune pentru o rugăciune cinstită în faţa lui Dumnezeu, la bine şi la rău. Iar când formaţia trecu la „Or’ce rânduieşte Dumnezeul meu e drept“ (în cheie sol, cu Lester la chitară solo), cântară de să se dărâme pereţii.

Jim Rennie se afla şi el acolo, bineînţeles; Big Jim era cel care organizase maşinile pentru transport.

7

NU SECRETOMANIEI!
LIBERTATE PENTRU CHESTER’S MILL!
DEMONSTRAŢI!!!!

UNDE?
La Ferma de Lapte Dinsmore, pe Şoseaua 119
(Uitaţi-vă doar după CAMIONUL DISTRUS şi AGENŢII MILITARI DE OPRESIUNE)!

CÂND?
2. p.m., OOE (Ora Opresiunii Estice)!

CINE?
TU, şi fiecare Prieten pe care poţi să-l aduci!
Spune-le că VREM SĂ SPUNEM PRESEI POVESTEA NOASTRĂ! Spune-le că VREM SĂ ŞTIM CINE NE-A FĂCUT ASTA!

Şi DE CE!
În primul rând, spune-le că VREM AFARĂ!!!

Acesta este ORAŞUL NOSTRU!
Trebuie să luptăm pentru el!
TREBUIE SĂ NI-L LUĂM ÎNAPOI!

Avem unele însemne, dar asiguraţi-vă şi aduceţi şi voi (şi nu uitaţi că Obscenităţile sunt contraproductive).

LUPTAŢI CONTRA PUTERII!
ARĂTAŢI-I VOI TIPULUI!

Comitetul pentru Eliberarea Oraşului Chester's Mill

8

Dacă exista în tot oraşul un om care-şi putea asuma vechiul aforism al lui Nietzsche „Ce nu te omoară te face mai puternic" ca motto personal, acela era Romeo Burpee, un învârtit cu pompă *daddy-cool* à la Elvis şi cizme ciocate cu laturi elastice. Prenumele i-l datora unei mame franco-americane romantice; cel de familie, unui tată yankeu îndărătnic şi pragmatic până-n măduva uscată a oaselor sale de scârţan. Romeo supravieţuise unei copilării pline de chestii nemiloase – plus bătăi ocazionale – ca să devină cel mai bogat om din oraş. (Sau, mă rog… Big Jim era cel mai bogat om din oraş, dar o mare parte din averea lui era ascunsă, din necesitate.) Rommie era proprietarul celui mai mare şi mai profitabil magazin universal independent din tot statul. În anii optzeci, potenţialii investitori îi spuseseră că era o nebunie să-şi păstreze un nume atât de urât ca Burpee. Rommie le răspunsese că dacă acelaşi nume nu făcuse niciun rău firmei Burpee Seeds, n-avea nici el de ce

să se teamă. Iar acum, campioanele vânzărilor estivale fuseseră tricourile imprimate cu „NICĂIERI NU POŢI SORBI / MAI BINE CA LA BURPEE“. De-asta *ce* mai ziceţi, băi bancherilor cu imaginaţia handicapată?!

Izbândise, în mare măsură, ştiind să recunoască orice şansă majoră şi s-o urmărească neînduplecat. Pe la ora zece a acelei dimineţi de duminică – la scurt timp după ce-l văzuse pe Sam Jeg săltat de sticleţi – i se ivise-n cale altă şansă majoră. Aşa cum se întâmpla întotdeauna, dacă erai atent.

Romeo observă nişte copii care puneau afişe. Erau făcute pe computer şi arătau foarte profesionist. Puştii – cei mai mulţi pe biciclete şi vreo doi pe skateboarduri – se descurcau excelent, acoperind Main Street pe toată lungimea. O demonstraţie de protest, pe Şoseaua 119. Romeo se întreba cui îi venise o *asemenea* idee.

Îl opri pe unul şi-l întrebă.

— Eu am fost cu ideea, răspunse Joe McClatchey.

— Nu pe bune?

— Ba pe bune.

Rommie îl răsplăti cu cinci dolari, pe care i-i îndesă adânc în buzunarul de la spate, fără să-i ia în seamă protestele. Merita oricând să plăteşti pentru informaţii. Se aştepta ca la demonstraţia puştiului să se ducă destui oameni. Erau înnebuniţi să-şi exprime spaima, frustrarea şi furia îndreptăţită.

La scurt timp după ce-l trimisese pe Joe Sperietoare să-şi vadă de treabă, Romeo începu să audă oamenii vorbind despre o întrunire pentru rugăciuni, în aceeaşi după-amiază, condusă de Pastorul Coggins. În acelaşi loc al lui Dumnezeu, la aceeaşi oră a lui Dumnezeu.

Un semn, cu siguranţă. Unul care anunţa: PIAŢĂ NOUĂ DE DESFACERE.

Romeo intră în magazinul său, unde vânzările mergeau cam slăbuţ şi capricios. Cumpărătorii duminicali din acea zi îşi făceau târguielile fie la Food City, fie la Mill Gas and

Grocery. Şi erau o minoritate. Cei mai mulţi se aflau fie la biserică, fie acasă, urmărind ştirile la televizor. Toby Manning stătea la casă, uitându-se la CNN pe ecranul unui mic aparat cu baterii.

— Închide rabla aia şi casa, îi ordonă Romeo.

— Vorbiţi serios, domnule Burpee?

— Da. Scoate cortul mare din magazie. Cheam-o pe Lily să te-ajute.

— Cortul de la vânzările de vară?

— Ăla, şi nu altul. Îl punem pe păşunea aia unde-a căzut avionul lui Chuck Thompson.

— Pe păşunea lui Alden Dinsmore? Şi dacă vrea bani ca să ne lase?

— Atunci, o să-i dăm.

Romeo începuse să calculeze. Magazinul vindea de toate, inclusiv produse alimentare la preţ redus şi avea cam o mie de pachete de frankfurteri Happy Boy la discount, în congelatorul industrial din spatele magazinului. Îi cumpărase de la sediul Happy Boy din Rhode Island (o firmă acum defunctă, din cauza unei mici probleme microbiene, slavă Domnului că nu fusese *E. coli),* aşteptându-se să-i vândă turiştilor şi localnicilor care plănuiau ieşiri în aer liber de 4 Iulie. Nu avusese succesul scontat, graţie afurisitei de recesiuni, dar îi păstrase oricum, cu încăpăţânarea unei maimuţe care nu dă drumul unei nuci. Iar acum, poate că…

„O să-i ofer pe baghete d-alea din Taiwan“ îşi spuse el. *„Mai am un milion de araci din-ăia mici. Şi-o să le dau un nume simpatic, gen Frank-A-Ma-Bobs.“* În plus, mai aveau vreo sută de cutii de limonadă Yummy Tummy şi praf Limeade, alt articol la discount cu care se aşteptase să iasă în pierdere.

— Trebuie să împachetăm şi tot ce-avem Blue Rhino, adăugă el, în timp ce mintea-i ţăcănea ca o maşină de facturat – adică exact aşa cum îi plăcea lui Romeo să ţăcăne.

Toby începea să se prindă în joc.

— Ce puneţi la cale, domnule Burpee?

Rommie trecu la inventarierea mărfurilor pe care se aşteptase să le treacă în registre ca pierderi totale. Artificiile alea rotative de căcat… pocnitori rămase de la 4 Iulie… dulciurile învechite pe care le păstrase pentru Halloween…

— Toby, spuse el, vom arunca pe piaţă cel mai grozav picnic pe care l-a văzut vreodată oraşul ăsta. Mişcă. Avem multe de făcut.

9

Rusty îşi făcea vizitele prin saloane, împreună cu doctorul Haskell, când în buzunar îi sună walkie-talkie-ul pe care Linda insistase atâta să-l ia cu el.

Vocea femeii era metalică, dar limpede.

— Rusty, tot trebuie să mă duc. Randolph zice că, din câte se pare, jumate din oraş o să meargă azi după-amiază la barieră, pe 119 – unii pentru o întrunire de rugăciune, alţii pentru o demonstraţie. Romeo Burpee o să ridice un cort, ca să vândă hotdogi, aşa că aşteaptă-te la o năvală de pacienţi cu gastroenterită, diseară.

Rusty gemu.

— Tot va trebui să le las pe fete cu Marta, continuă Linda, pe un ton defensiv şi îngrijorat, ca o femeie care ştie că dintr-odată nu mai poate face faţă tuturor problemelor. Am să-i explic despre situaţia cu Jannie.

— OK.

Rusty ştia că, dacă-i spunea să rămână acasă, Linda avea s-o facă… Şi n-ar fi reuşit decât s-o alarmeze şi mai mult, tocmai când începea să se mai liniştească. Iar dacă se aduna într-adevăr mulţimea acolo, era nevoie şi de ea.

— Mulţumesc, răspunse Linda. Mă bucur că mă înţelegi.

— Numai nu uita să trimiţi şi căţeaua la Marta, cu fetele, adăugă Rusty. Ştii ce-a zis Haskell.

Doctorul Ron Haskell – Vrăjitorul – fusese de un mare ajutor pentru familia Everett, în dimineaţa aceea. De fapt, era de mare ajutor încă de la începutul crizei. Rusty nu s-ar fi aşteptat, dar îi era recunoscător. Şi-şi putea da seama, după ochii umflaţi şi gura căzută a moşului, că Haskell plătea preţul. Vrăjitorul era prea bătrân pentru crizele medicale; în ultima vreme, se pricepea mai bine să moţăie în oficiul medicilor de la etajul doi. Dar, pe lângă Ginny Tomlinson şi Twitch, Rusty şi Vrăjitorul erau cam singurii care să facă faţă. Mare ghinion că Domul picase tocmai într-o frumoasă dimineaţă de weekend, când toţi cei ce puteau pleca din oraş o făcuseră.

Haskell, deşi avea aproape şaptezeci de ani, rămăsese cu Rusty la spital până seara, când Rusty îl dăduse afară efectiv cu forţa, şi revenise dimineaţa la şapte, când apăruseră şi Rusty şi Linda, cu fetiţele după ele. Şi cu Audrey, care părea să se adapteze destul de uşor în ambianţa inedită de la „Cathy Russell“. Judy şi Janella încadrau căţeaua golden retriever înaltă, ţinându-şi mâinile pe ea ca să stea liniştită. Janelle, în schimb, părea speriată de moarte.

— Ce-i cu câinele? întrebă Haskell.

După ce Rusty îi explică, dădu din cap şi-i spuse lui Janelle:

— Hai să vedem ce ai, scumpo.

— O să doară? întrebă Janelle, cu teamă.

— Numai dacă o acadea, după ce-ţi examinez ochii, doare.

La sfârşitul examenului medical, adulţii lăsară fetele şi căţeaua în cabinet şi ieşiră pe culoar. Haskell avea umerii căzuţi. Părul părea să-i fi albit peste noapte.

— Tu ce diagnostic îi pui, Rusty? întrebă el.

— *Petit mal.* Aş zice că-i din cauza emoţiilor şi a îngrijorării, dar Audi tot scoate Scheunatu Ăla de luni de zile.

— Corect. O trecem pe Zarontin. De acord?

— Da.

Rusty era impresionat că-l întrebase. Începea să regrete unele dintre răutăţile pe care le spusese şi le gândise despre Haskell.

— Şi ţineţi căţeaua lângă ea, da?

— Categoric.

— O să se facă bine, Ron? întrebă şi Linda.

Încă nu ştia că avea să se ducă la serviciu; de dimineaţă, plănuia să-şi petreacă ziua cu fetele.

— *Este* bine, o asigură Haskell. Mulţi copii au crize de *petit mal.* Majoritatea au una sau două. Alţii au mai multe, de-a lungul anilor, apoi le trece. Rareori rămân efecte pe termen lung.

Linda păru mai uşurată. Rusty spera să nu fie niciodată cazul să afle ceea ce Haskell nu-i spusese: că unor copii mai puţin norocoşi, în loc să scape de problema neurologică, li se agrava starea, avansând spre *grand mal.* Iar accesele de epilepsie propriu-zisă *puteau* avea efecte grave – inclusiv mortale.

Acum, după ce-şi terminase vizitele de dimineaţă (doar vreo şase pacienţi, dintre care una era o lăuză fără complicaţii), tocmai când spera să bea o cafea înainte de a se repezi spre Centrul Medical, primise acest telefon de la Linda.

— Sunt sigură că Marta nu va avea nimic împotrivă s-o ţină şi pe Audi, spuse ea.

— Bine. Când intri de serviciu o să ai la tine şi walkie-talkie-ul de la poliţie, nu?

— Sigur că da.

— Atunci, dă-i-l Martei pe al tău. Stabiliţi un canal de comunicare. Dacă se întâmplă ceva cu Janelle, am să alerg imediat acolo.

— În regulă. Îţi mulţumesc, dulceaţă. E vreo şansă să ajungi acolo în după-amiaza asta?

În timp ce se gândea ce să răspundă, Rusty îl văzu pe Dougie Twitchell venind pe culoar. Avea o ţigară pusă după

ureche şi mergea cu obişnuitul lui umblet nepăsător, dar pe faţă i se citea preocuparea.

— Poate reuşesc să trag chiulul vreo oră, dar nu promit nimic.

— Înţeleg, dar ar fi aşa de bine să te văd…

— Şi eu pe tine. Să ai grijă. Şi spune-le oamenilor să nu mănânce hotdogi. Nu m-aş mira ca Burpee să-i fi ţinut la rece zece mii de ani.

— Nu, alea erau fripturile lui de mastodont, replică Linda. Încheiat transmisia, dulceaţă. Am să te caut.

Rusty îşi puse aparatul în buzunarul halatului alb şi se întoarse spre Twitch.

— Care-i treaba? Şi dă-ţi jos ţigara aia de după ureche. Ăsta-i spital.

Twitch îşi luă ţigara de la locul ei de temporară odihnă şi o privi.

— Voiam s-o fumez afară, lângă magazie.

— Nu-ţi recomand. Acolo-s depozitate rezervele de propan lichid.

— Asta şi voiam să-ţi spun. Cele mai multe rezervoare s-au dus.

— Aiurea. Sunt *imense.* Nici nu mai ţin minte ce capacitate au, trei mii de galoane fiecare, sau cinci.

— Şi ce vrei să spui? C-am uitat să mă uit după uşă?

Rusty începu să-şi maseze tâmplele.

— Dacă ălora – oricine-ar fi *ăia* – le-o lua mai mult de trei-patru zile ca să rezolve problema cu câmpul de forţă, o s-avem nevoie de *mucho* PL.

— Mie-mi spui? replică Twitch. Conform inventarului de pe uşă, ar trebui să fie şapte puiuţi din ăia, da-s numai doi.

Îşi băgă ţigara în buzunarul halatului.

— M-am uitat şi-n cealaltă magazie, ca să mă asigur, mă gândeam că poate le-a mutat cineva.

— De ce să le mute?

— Nu ştiu, O, Mărite. Oricum, cealaltă magazie e pentru materialele cu adevărat importante într-un spital: fleacuri

de grădină şi înfrumuseţare. Acolo, sunt prezente toate obiectele din inventar, numai căcatul ăla de îngrăşământ lipseşte.

Lui Rusty puţin îi păsa de îngrăşământ; propanul era cel care-l interesa.

— Păi… *in extremis,* vom cere din rezerva oraşului.

— Şi iar o să ai scandal cu Rennie.

— Când s-ar putea ca Spitalul „Cathy Russell“ să fie singura lui salvare, dacă-i intră-n pană ticăitoarea? Îndoi-m-aş. Crezi că e vreo şansă să scap câtva timp, în după-amiaza asta?

— Depinde ce zice Vrăjitorul. El pare să fie acum comandant de unitate.

— Unde-i?

— Doarme în oficiu. Şi sforăie ca nebunu’. Vrei să-l trezesc?

— Nu, lasă-l să doarmă. Şi n-am să-i mai zic Vrăjitorul. După cât a muncit de când a-nceput căcănăria asta, merită puţin respect.

— Aşa deci, sensei. Ai ajuns la un nivel nou de iluminare.

— Suge-o, lăcustă, replică Rusty.

10

Şi acum fiţi atenţi; fiţi foarte atenţi.

Este ora paisprezece şi patruzeci de minute a unei alte zile de toamnă frumoasă de-ţi ia ochii, în Chester’s Mill. Dacă presa n-ar fi ţinută la distanţă, ar crede c-a ajuns în raiul fotografilor – şi nu numai fiindcă toţi copacii au coroanele învăpăiate. Prizonierii din oraş au migrat în masă pe păşunea lui Alden Dinsmore. Alden a ajuns la un acord cu Romeo Burpee: şase sute de dolari pentru a-i folosi terenul. Amândoi sunt mulţumiţi, fermierul pentru că i-a smuls lui Burpee cu mult peste cele două sute oferite iniţial, iar afaceristul fiindcă ar fi ajuns până la o mie, dacă era presat.

De la protestatari şi cei-ce-L-strigă-pe-Iisus, Alden n-a luat niciun ban. Asta nu înseamnă că nu-i taxează însă; s-o fi născut fermierul Dinsmore noaptea, dar nu noaptea trecută. Când i s-a ivit ocazia, a delimitat un spaţiu de parcare întins, la nord de locul unde-au poposit în ajun bucăţile din avionul lui Chuck Thompson, iar acolo i-a postat pe soţia lui (Shelley), pe fiul lui cel mare (Ollie), şi pe angajatul lui (Manuel Ortega, un yankeu fără green card, dar care altfel se poate lua la întrecere cu cei mai buni dintre ei). Alden încasează cinci dolari pe maşină, o avere pentru un lăptar rupt în fund care-n ultimii doi ani abia şi-a ferit ferma de ghearele Băncii Keyhole. Unii se plâng de taxă, dar nu prea mulţi; parcarea de la Fryeburg Fair e mai scumpă, iar dacă oamenii nu vor să-şi lase maşinile pe marginea drumului – deja ocupată de primii sosiţi, şi pe stânga, şi pe dreapta – şi pe urmă să meargă pe jos aproape un kilometru până în locul unde se desfăşoară toată distracţia, n-au încotro.

Şi ce scenă stranie şi variată! Un circ cu trei arene, fără doar şi poate, unde oamenii de rând din Chester’s Mill joacă în toate rolurile principale. Când soseşte Barbara cu Rose şi Anse Wheeler, (restaurantul s-a închis din nou şi se va redeschide la ora cinei – oferind doar sendvişuri reci, niciun fel de mâncare caldă), toţi amuţesc, holbându-se la ei, cu gura căscată. Julia Shumway şi Pete Freeman fac fotografii. Julia se întrerupe doar atât cât să-i adreseze lui Barbie zâmbetul ei atrăgător, dar şi destul de descurajator.

— Grozav show, nu crezi?

Barbie zâmbeşte la rândul lui.

— Mdaaa…

În prima arenă a circului, îi avem pe orăşenii care au răspuns afişelor răspândite de Joe Sperietoare şi echipa lui. Prezenţa la protest e destul de satisfăcătoare, aproape două sute de oameni, iar cele şaizeci de pancarte cu sloganuri printate de puşti (dintre care cel mai popular: **LĂSAŢI-NE AFARĂ, CE DRACU!!)** s-au împărţit cât ai

clipi. Favorita lui Joe e imaginea hărţii oraşului peste care s-au trasat cu cerneală gratii de închisoare. Lissa Jamieson nu se mulţumeşte doar s-o ţină, ci o agită agresiv în sus şi-n jos. Este prezent şi Jack Evans, cu o figură palidă şi înverşunată. Hârtia lui prezintă un colaj de fotografii ale femeii care în ajun a murit din cauza hemoragiei. **CINE MI-A UCIS SOŢIA?** urlă textul. Lui Joe Sperietoare îi pare rău pentru el… dar ce pancartă extraordinară! Dacă ziariştii ar putea s-o vadă pe asta, toţi s-ar căca pe ei *in corpore* de bucurie.

Joe i-a organizat pe protestatari într-un cerc larg care se învârteşte chiar în faţa Domului, acesta din urmă fiind marcat de un şir de păsări moarte în partea dinspre Chester’s Mill (cele dinspre Motton au fost luate de personalul militar). Mişcarea în cerc le dă tuturor oamenilor lui Joe – cum îi place lui să-i considere – şansa de a-şi arăta foile către paznici, care stau în mod hotărât (şi înnebunitor de enervant) întorşi cu spatele. Joe a mai distribuit şi „sloganuri cântate“. Le-a scris împreună cu Norrie Calvert, idolul de skateboarding al lui Benny Drake. Şi nu doar că-s potrivite la fix – rimele lui Norrie sunt simple, dar percutante, nu? Un distih cântă: *„Ha-ba-ba! He-he-heee! Pentru Mill libertateee!“* Altul zice: *„Aţi făcut-o voi, voi, voi! /Nu ne păcăliţi pe noi!“* Joe s-a opus – fără tragere de inimă – altei capodopere a lui Norrie, care spunea: *„Avem dreptul de-a vorbi, /Fir-aţi voi de bulangii!“*

— Trebuie să procedăm corect politiceşte, i-a spus el.

Chiar în acel moment, se întreabă dacă Norrie Calvert este sau nu prea tânără ca s-o sărute. Şi, în ideea că merge, dacă ar folosi şi limba sau nu. Joe n-a sărutat nicio fată, dar dacă oricum vor muri cu toţii ca nişte gângănii flămânde sub un bol Tupperware, poate n-ar strica s-o sărute măcar pe ea, până nu-i prea târziu.

În a doua arenă se află cercul de rugăciune al Pastorului Coggins. Oamenii devin din ce în ce mai pătrunşi – şi, într-o splendidă demonstraţie de destindere confesională, corul

Sfântului Mântuitor s-a îmbogăţit cu vreo duzină de bărbaţi şi femei din corul Bisericii Congo. Cu toţii cântă „Măreaţă fortăreaţă e Dumnezeul nostru“, şi li s-au alăturat mulţi orăşeni neafiliaţi care ştiu cuvintele. Vocile lor se înalţă spre cerul de un albastru nepătat, cu exclamaţiile ascuţite ale lui Lester şi strigătele de „Amin!“ şi „Aleluia!“ din cercul de rugăciune împletindu-se printre versuri, în contrapuncte perfecte (desigur, nu şi armonios – dar ar însemna să le pretindem prea mult). Cercul de rugăciune tot creşte, pe măsură ce alţi şi alţi localnici cad în genunchi şi i se alătură, punându-şi temporar hârtiile cu sloganurile deoparte, ca să poată ridica mâinile împreunate în semn de implorare. Soldaţii le-au întors spatele; Dumnezeu poate că n-a făcut-o.

Dar cea mai mare şi mai populată arenă a acestui circ este cea din mijloc. Romeo Burpee şi-a instalat cortul de la Sfârşitul Vânzărilor Estivale departe de Dom şi la şaizeci de metri distanţă de cercul de rugăciune, alegând locul în funcţie de direcţia şi forţa vântului care suflă slab. Vrea să se asigure că fumul de la grătarul lui de hibachiuri ajunge atât la aceia care se roagă, cât şi la cei ce protestează. Singura concesie faţă de partea religioasă a după-amiezii este aceea de a-l fi pus pe Toby Manning să închidă staţia de amplificare, din care bubuia cântecul ăla al lui James McMurtry despre viaţa într-un orăşel; nu se potrivea prea bine cu „O, cât eşti de mare“ şi „Vino şi tu la Iisus“. Afacerile merg bine şi vor merge şi mai bine. De acest lucru Romeo e sigur. S-ar putea ca acei hotdogi – care se dezgheaţă chiar în timp ce se frig – să cadă greu la nişte stomacuri, mai târziu, dar au un miros *perfect* în soarele cald al după-amiezii – ca în târgurile de comitat, nicidecum ca o gustare pentru puşcăriaşi. Puştani aleargă prin jur, agitând artificii rotative şi ameninţând să dea foc ierbii lui Dinsmore cu petardele rămase de la 4 Iulie. Pahare de carton goale, în care au fost fie sucuri făcute din praf de lămâie (împutit), fie cafele fierte în pripă (şi mai împuţite) zac aruncate peste tot. Mai târziu, Romeo îl va pune pe Toby Manning să-i dea

zece parai vreunui puşti, poate dintr-ai lui Dinsmore, ca să strângă gunoaiele. Relaţiile din comunitate sunt întotdeauna importante. Acum, însă, Romeo se concentrează total asupra casieriei – o cutie care a conţinut cândva hârtie igienică Charmin. Bagă-n ea verzişori prelungi şi restituie arginţi mărunţei: aşa se fac afacerile-n America, păpuşel. Ia patru dolari pe un hotdog, şi al naibii să fie dacă oamenii nu plătesc. Se aşteaptă să adune cel puţin trei mii până la apusul soarelui, poate chiar mai mult.

…Şi, priviţi! Uitaţi-l şi pe Rusty Everett! A scăpat, până la urmă! Aproape îşi doreşte să le fi luat şi pe fete – sigur le-ar fi plăcut, şi s-ar fi putut şi să le mai treacă frica, la vederea atâtor oameni care se distrează de minune –, dar pentru Jannie ar putea fi prea stresant.

O vede pe Linda chiar în clipa în care-l zăreşte şi ea şi începe să-i facă înnebunită cu mâna, sărind în loc. Cu părul împletit în codiţele bondoace ale Neînfricatei Fete-Poliţai, aşa cum şi-l poartă aproape întotdeauna când e de serviciu, Lin arată ca o suporteriţă din primii ani de liceu. Stă cu Rose, sora lui Twitch, şi cu tânărul care găteşte minuturile la restaurant. Rusty e puţin cam surprins; credea că Barbara a plecat din oraş. Îl călcase pe bătătură pe Jim Rennie. O încăierare la bar, aşa vorbea lumea, iar Rusty n-are de unde să ştie – nu era de gardă când au venit la peticit participanţii. Nicio problemă. Peticise destui clienţi de la Dipper’s.

Îşi îmbrăţişează soţia, o sărută pe gură, apoi depune un sărut şi pe obrazul lui Rose. Dă mâna cu bucătarul şi e prezentat din nou.

— Ia uite la crenvurştii ăia, se amărăşte Rusty. Vai de mine şi de mine…

— N-ar strica să pregăteşti ţucalurile, doc, răspunde Barbie şi toţi râd. E uluitor să râdă în asemenea împrejurări, dar nu sunt singurii… şi, Dumnezeule mare, de ce nu? Dacă nu eşti în stare să râzi când lucrurile merg

prost – să râzi şi să faci puţin circ –, atunci sau eşti mort sau îţi doreşti să fii.

— E distractiv, comentează Rose, fără să-i treacă prin minte cât de curând se va sfârşi distracţia.

Un disc Frisbee zboară pe-alături. Îl prinde din aer şi i-l aruncă iar lui Benny Drake, care sare să-l apuce, se răsuceşte-n loc să-l azvârle spre Norrie Calvert, iar fata îl înhaţă cu mâna la spate – ca să se dea mare! Cercul de rugăciune înalţă cântări. Corul amestecat, care în sfârşit pare să-şi fi găsit vocea, a trecut la veşnicul succes de top *„Înainte, soldaţi creştini!“* O fetiţă cât Judy ţopăie pe-alături, cu fusta fâlfâindu-i în jurul genunchilor durdulii, o artificie într-o mână şi un pahar cu limonada aia infectă în cealaltă. Protestatarii se tot învârtesc, într-un cerc din ce în ce mai mare, scandând: *„Ha-ha-ha! He-he-heee! Pentru Mill libertateee!“* Deasupra, nori pufoşi cu fundul umbrit plutesc dinspre Motton spre nord… iar când se apropie de soldaţi se despart, ocolind Domul printr-o parte şi prin cealaltă. La zenit, cerul e complet senin, de un albastru imaculat. Pe pajiştea lui Dinsmore sunt şi unii care observă acei nori şi se întreabă dacă va mai ploua vreodată în Chester’s Mill, dar nimeni n-o spune tare.

— Mă-ntreb dacă duminica viitoare o să ne mai distrăm, remarcă Barbie.

Linda Everett îl priveşte. Nu are tocmai o expresie prietenoasă.

— Cu siguranţă, e de aşteptat ca până atunci…

Rose o întrerupe:

— Ia priviţi acolo! Puştiul ăla n-ar trebui să gonească aşa de repede – o să se răstoarne. *Urăsc* ATV-urile astea.

Cu toţii se uită la micul autovehicul cu cauciucuri voluminoase ca nişte mingi, urmărindu-l cum aleargă în diagonală prin fânul aproape alb al lunii octombrie. Nu tocmai spre ei, dar cu siguranţă spre Dom. Şi merge prea repede. Vreo doi soldaţi aud motorul care se apropie şi în sfârşit întorc capetele.

— O, Doamne, nu-l lăsa să se ciocnească! geme Linda Everett.

Rory Dinsmore nu se ciocneşte – deşi poate că ar fi fost mai bine.

11

O idee e ca un virus de răceală: mai devreme sau mai târziu, tot îi vine cuiva. Asta de-acum le venise deja şefilor de stat major; fusese pasată între ei la mai multe dintre şedinţele unde participa fostul comandant al lui Barbie, colonelul James O. Cox. La un moment dat, cineva din Chester's Mill avea să fie contaminat de aceeaşi idee, şi nu era complet surprinzător că acel cineva a reieşit ca fiind Rory Dinsmore, pe departe cel mai ascuţit instrument din trusa de scule a familiei Dinsmore („Nu ştiu de *unde*-i vin", a spus Shelley Dinsmore, când Rory a adus acasă primul carnet de note cu A pe linie… şi a spus-o pe un ton mai degrabă îngrijorat decât mândru). Dacă locuia în oraş – şi dacă avea un computer, ceea ce nu era cazul –, Rory ar fi făcut parte, fără îndoială, din potera lui Joe Sperietoare McClatchey.

Lui Rory i se interzisese să participe la mitingul/ demonstraţia de rugăciune/ carnaval; în loc să mănânce hotdogi suspecţi şi să ajute la parcarea maşinilor, primise ordin de la tatăl lui să stea acasă şi să dea de mâncare vacilor. După ce termina, trebuia să le ungă ugerele cu Bag Balm, treabă pe care o detesta.

— Iar după ce le-ai făcut la toate ţâţele să lucească, adăugase tatăl său, poţi să mături prin grajduri şi să aduci nişte baloturi de fân.

Era pedepsit pentru că în ajun se apropiase de Dom, după ce i-o interzisese categoric. Ba mai mult, îl şi *ciocănise,* pentru Dumnezeu! De astă dată, apelul la maică-sa, care adesea dădea roade, nu folosise la nimic.

— Puteai să mori, îi răspunsese Shelley. Iar taică-tău zice c-ai mai şi dat din gură.

— Le-am zis doar cum îl cheamă pe bucătar! protestă Rory, iar pentru asta Alden îl mai cârpise o dată peste ceafă, în timp ce Ollie se uita tăcut, cu o expresie de aprobare fudulă.

— Eşti prea isteţ ca să-ţi fie bine-n viaţă, comentă Alden.

La adăpost, în spatele tatălui său, Ollie scoase limba. Îl văzu însă Shelley, care-i dădu şi *lui* una peste ceafă. Totuşi, nu-i interzise plăcerile şi surprizele bâlciului din acea după-amiază.

— Şi să laşi în pace afurisitul ăla de căruţ-cu-motor, mai spuse Alden arătând spre ATV-ul parcat la umbră, între grajdurile 1 şi 2. Dacă ai de cărat fân, îl duci în braţe. O să mai pui şi tu ceva muşchi pe tine.

Nu peste mult, Dinsmorii cei mai puţin dotaţi plecară împreună, luând-o peste câmp spre cortul lui Romeo. Cel isteţ rămase acasă, cu o furcă şi un borcan de Bag Balm mare cât o glastră pentru flori.

Rory îşi făcu treburile posomorât, dar conştiincios; uneori, mintea lui prea ageră îi crea probleme, însă cu toate astea era un fiu bun, iar ideea de a se eschiva de la corvezile de pedeapsă nici nu-i trecea vreodată prin minte. La început, *nimic* nu-i trecu prin minte. Era în acea stare de graţie cu capul aproape golit de orice gânduri, care uneori devine un sol atât de fertil; este pământul din care răsar pe neaşteptate, adesea întru totul rodnice, visele noastre cele mai avântate şi iniţiativele cele mai îndrăzneţe (atât cele bune, cât şi cele spectaculos de rele). Şi totuşi, întotdeauna se formează unele asociaţii de idei.

În timp ce începea să măture culoarul central din primul grajd (avea să lase la sfârşit nesuferita ungere cu balsam a ugerelor, hotărâse el), auzi un *paca-ţaca-bum* care nu putea proveni decât de la un şir de pocnitori. Semănau puţin cu împuşcăturile. Acest lucru îl duse cu gândul la puşca .30-.30 a tatălui său, care stătea rezemată în dulapul din faţă.

Băieţii nu aveau voie s-o atingă decât sub cea mai strictă supraveghere – în timp ce trăgeau la ţintă, sau în sezonul de vânătoare –, dar uşa nu era încuiată, iar muniţia se găsea pe raftul de deasupra.

Şi-i veni ideea. Rory îşi spuse: *„Aş putea să fac o gaură-n chestia aia. Poate chiar s-o sparg.“* În minte avea imaginea clară a unui balon atins cu un chibrit.

Aruncă mătura şi fugi spre casă. Asemenea multor oameni deştepţi (şi mai ales copii deştepţi), avea ca principală trăsătură mai degrabă intuiţia decât chibzuinţă. Dacă fratele lui mai mare, Ollie, ar fi avut o asemenea idee (ceea ce era foarte improbabil), s-ar fi gândit: *„Dacă un avion nu poate trece, şi niciun camion cu buşteni în plină viteză, oare un glonţ ce şanse are?“* Ar mai fi putut şi să judece: *„Deja sunt în rahat c-am fost neascultător, iar asta-i o neascultare la puterea a noua.“*

Ei bine… Ollie probabil că nu s-ar fi gândit chiar aşa. Pentru că aptitudinile lui matematice atinseseră apogeul la tabla înmulţirii.

Rory, însă, învăţa deja algebra de colegiu, şi o înghiţea pe nemestecate. Întrebat cum ar fi putut rezolva un glonţ ceea ce un camion sau un avion nu reuşiseră, ar fi spus că efectul unui cartuş XP*3 de Winchester Elite era mult mai puternic decât al oricăruia dintre celelalte două obiecte. Era de la sine înţeles. Unu la mână, avea o velocitate mai mare. Doi la mână, impactul propriu-zis urma să se concentreze în vârful unui glonţ. Era sigur că avea să meargă. Avea eleganţa indiscutabilă a unei ecuaţii algebrice.

Băiatul îşi şi vedea propriul chip zâmbind (cu modestie, desigur) pe prima pagină a ziarului *USA Today;* se vedea pe sine intervievat la emisiunea *„Nightly News with Brian Williams“;* stând pe un car alegoric împodobit cu flori, la o paradă în cinstea lui, înconjurat de fete gen Regina Balului (probabil în rochii fără bretele, dacă nu chiar în costume de baie), în timp ce el făcea cu mâna mulţimii, sub o ploaie de

confetti. Avea să fie BĂIATUL CARE A SALVAT CHESTER'S MILL!

Smulse puşca din dulap, luă taburetul pentru picioare şi bâjbâi pe raftul de sus după o cutie de cartuşe XP*3. Încărcă arma cu două (dintre care unul de rezervă), apoi alergă din nou afară, ţinând puşca deasupra capului ca un *rebelista* învingător (dar – să recunoaştem – îi pusese siguranţa fără să fie măcar conştient că o făcea). Cheia ATV-ului Yamaha pe care i se interzisese să-l folosească stătea agăţată-n cui, în grajdul 1. Ţinând cureluşa cheii în dinţi, legă arma în spatele ATV-ului cu două corzi de bungee. Se întrebă dacă avea să se audă vreun sunet când Domul se spărgea. Probabil ar fi trebuit să ia şi tampoanele pentru urechi de pe raftul de sus, dar era exclus să se mai întoarcă după ele; ceea ce avea de făcut, trebuia să facă *acum.*

Aşa-i cu ideile măreţe.

Ocoli cu ATV-ul grajdul 2, oprindu-se doar atât cât să aprecieze din privire mulţimea de pe câmp. Oricât era de surescitat, ştia că nu trebuia să se îndrepte spre locul unde Domul traversa şoseaua (şi unde urmele coliziunilor din ajun încă se mai vedeau suspendate ca nişte pete pe un geam nespălat). L-ar fi putut opri cineva înainte de a apuca să spargă Domul. Şi atunci, în loc de BĂIATUL CARE A SALVAT CHESTER'S MILL, avea să ajungă, cel mai probabil, BĂIATUL CARE UN AN A TOT UNS ŢÂŢELE VACILOR. Da, şi-n prima săptămână avea s-o facă stând pe vine, că l-ar fi durut fundul prea rău ca să se aşeze pe scăunel. Şi altcuiva i-ar fi revenit meritul pentru marea *lui* idee.

Aşa că porni pe o diagonală care avea să-l ducă lângă Dom cam la vreo sută de metri depărtare de cort, alegându-şi punctul de destinaţie după porţiunile cu fânul culcat la pământ. Ştia că în acele locuri căzuseră păsări. Îi văzu pe soldaţii din zonă întorcându-se, la auzul zgomotului produs de ATV. Dinspre oamenii de la bâlci-şi-rugăciune auzi strigăte alarmate. Corul se opri, discordant.

Şi, cel mai rău lucru, îşi văzu tatăl fluturându-şi şapca John Deere murdară spre el şi mugind:

— RORY, OH, FIR-AI AL NAIBII, STAI PE LOC!

Puştiul era prea pornit ca să se mai oprească şi – oricât de bun fiu ar fi fost – nici nu *voia* să se oprească. ATV-ul se lovi de un dâmb şi-i aruncă fundul de pe scaun, în timp ce el se ţinea cu mâinile de ghidon, râzând ca un smintit. Propria lui şapcă John Deere stătea pe cap cu cozorocul la spate – nici nu-şi amintea când o întorsese. Apoi, după ce se înclină, ATV-ul hotărî să se redreseze. Aproape ajunsese, iar unul dintre soldaţii în uniformă de camuflaj îi striga şi el să se oprească.

Rory se opri – atât de brusc, încât fu cât pe ce să facă un salt mortal peste ghidonul ATV-ului. Uită să scoată drăcia din viteză, aşa că Yamaha făcu încă un salt înainte, izbindu-se de Dom înainte de a se opri definitiv. Rory auzi scrâşnetul metalic şi trosnetul unui far care se spărgea.

Soldaţii, temându-se să nu fie loviţi de ATV (ochiul care nu vede niciun obstacol în calea unui obiect ce se apropie activează instincte puternice), săriră într-o parte şi-n alta, lăsând un gol mare şi frumos, care-l scuti pe Rory de a le spune să se ferească de un posibil efect exploziv. Voia să fie un erou, dar fără să rănească pe nimeni.

Trebuia să se grăbească. Oamenii cei mai apropiaţi de locul unde se oprise erau cei din parcare şi din jurul cortului cu Vânzări de Vară şi alergau cât îi ţineau picioarele. Tatăl şi fratele lui se numărau printre ei, ţipând amândoi să nu facă ceea ce avea de gând.

Rory smuci puşca din corzile de bungee, îi propti patul în umăr şi ochi bariera invizibilă, la un metru şi jumătate deasupra unui trio de vrăbii moarte.

— *Nu, băiete, nu, că-i de rău!* strigă un militar.

Rory nu-i dădu atenţie, ştiind că era *de bine.* Oamenii de la cort şi din parcare se apropiau. Cineva – Lester Coggins, care era mai bun ca alergător decât ca chitarist – strigă:

— *Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, nu face asta!*

Rory apăsă pe trăgaci. Ba nu – încercă doar. Puşca avea siguranţa pusă. Se uită înapoi şi-l văzu pe predicatorul înalt şi slab de la biserica sfântului-rostogol depăşindu-l pe tatăl său, care gâfâia, roşu la faţă. Cămaşa lui Lester, ieşită din pantaloni, flutura în urmă-i. Avea ochii holbaţi. Bucătarul de la Sweetbriar Rose venea imediat după el. Îi mai despărţeau doar vreo şaizeci de metri, iar reverendul părea să intre-n viteza a patra.

Cu degetul mare, Rory dezasigură arma.

— *Nu, puştiu', nu!* strigă din nou soldatul, lăsându-se pe vine şi întinzând mâinile, cu degetele desfăcute.

Rory nu-l luă în seamă. Aşa-i cu ideile măreţe. Trase.

Din păcate pentru el, fu un foc perfect. Proiectilul de mare impact lovi Domul perpendicular, ricoşă şi reveni ca o bilă de cauciuc pe o sârmă. Pe moment, Rory nu simţi nicio durere, dar o folie vastă de lumină albă îi umplu capul, când cel mai mic dintre cele două fragmente ale glonţului îi străpunse ochiul stâng, înfigându-i-se în creier. Sângele ţâşni într-o jerbă, apoi i se scurse printre degete, în timp ce cădea în genunchi, ţinându-se de faţă.

12

— Am orbit! Am orbit! zbiera băiatul, iar Lester se gândi imediat la scriptura pe care i se oprise degetul:

„… cu nebunie, cu orbire şi cu înţepenirea inimii.“

— Am orbit! Am orbit!

Lester desprinse mâinile copilului şi-i văzu găvanul roşu, plin de sânge. Resturile globului ocular atârnau pe obraz. Când Rory întoarse capul spre Lester, rămăşiţele terciuite căzură în iarbă.

Predicatorul mai apucă să-l ţină în braţe un moment, înainte de a ajunge acolo şi tatăl lui, care-l smulse. Era bine aşa. Aşa trebuia să fie. Lester păcătuise şi cerşise îndrumarea Domnului. Iar îndrumarea îi fusese dăruită,

odată cu un răspuns. Acum ştia ce avea de făcut pentru păcatele spre care-l împinsese James Rennie.

Un copil orb îi arătase calea.

SE POATE ŞI MAI RĂU

1

Ceea ce avea să-şi amintească Rusty Everett mai târziu era o stare de confuzie. Singura imagine care i se întipărise în minte cu deplină claritate era acea a trupului Pastorului Coggins, gol de la brâu în sus: o piele albă ca burta unui peşte, pe care se înşirau coastele.

Barbie însă – poate fiindcă fusese însărcinat de colonelul Cox să-şi pună iar chipiul de anchetator – vedea totul. Iar amintirea lui cea mai clară nu era aceea a lui Coggins fără cămaşă, ci a lui Melvin Searles, arătând cu degetul spre el şi înclinând uşor din cap, un semn pe care oricine îl poate recunoaşte ca însemnând: „Încă n-am terminat, puişor."

Ceea ce reţineau toţi ceilalţi – şi ce-i făcuse să devină conştienţi de situaţia oraşului mai bine decât orice altceva, probabil – erau ţipetele tatălui, în timp ce-şi ţinea în braţe fiul mutilat şi plin de sânge, iar mama acestuia, chinuindu-se să alerge peste câmp cu cele treizeci de kilograme ale ei, striga:

— *E bine, Alden? E BINE???*

Barbie îl văzu pe Rusty Everett îmbulzindu-se prin cercul strâns în jurul băiatului, până lângă cei doi oameni îngenuncheaţi – Alden şi Lester. Alden îşi ţinea fiul în braţe, în timp ce Pastorul Coggins se holba la ei cu gura căscată ca o poartă scoasă din balamale. Soţia lui Rusty ajunsese chiar în spatele lui. Rusty se lăsă în genunchi, între Alden şi Lester, încercând să desprindă mâinile băiatului de pe faţă. Alden – în chip deloc surprinzător, după părerea lui Barbie – îi croi imediat una. Lui Rusty începu să-i curgă sânge din nas.

— Nu! Lasă-l să-l ajute! ţipă soţia asistentului medical.

„Linda", îşi zise Barbie. „O cheamă Linda şi e poliţistă."

— Nu, Alden! Nu!

Linda îi puse o mână pe umăr, iar fermierul se întoarse, părând gata s-o pocnească şi pe *ea.* De pe faţă îi dispăruse orice urmă de raţiune; era ca un animal care-şi apără puiul. Barbie se apropie, ca să-i oprească pumnul în caz că voia să lovească, apoi îi veni o idee mai bună.

— E medic! strigă el, în timp ce se apleca în faţa lui Alden, încercând să-i blocheze vederea spre Linda. Medic! Medic, med…

Simţi că cineva îl trage înapoi de guler şi îl răsuceşte în loc. Abia avu timp să-l recunoască pe Mel Searles – unul dintre amicii lui Junior – şi să-şi dea seama că acesta purta bluză albastră de uniformă şi insignă. *„Mai rău de-atât nu se poate“,* îşi spuse Barbie, dar Searles, ca pentru a-i dovedi că se înşela, îl lovi *pe el* în faţă, la fel ca atunci, în parcarea de la Dipper’s. Nu-i nimeri nasul, pe care probabil i-l ţintise, dar îi strivi buzele de dinţi.

Searles îşi luă avânt să-i mai dea una, însă Jackie Wettington – partenera lui din acea zi, împotriva propriei ei voinţe – îl prinse de braţ la timp.

— Nu da! strigă ea. Agent Searles, *nu-l lovi!*

Un moment, situaţia rămase în aer. Apoi, printre ei trecu Ollie Dinsmore, urmat îndeaproape de mama lui, care suspina şi gâfâia, împingându-l pe Melvin Searles cu un pas înapoi.

Searles îşi coborî pumnul.

— OK, zise el. Da’ să ştii că eşti într-un câmp infracţional, băi faţă. Într-un loc investigat de poliţie. Cum i-o zice…

Barbie îşi şterse cu dosul mâinii sângele care-i curgea din gură, reflectând: *„Se poate şi mai* rău *de-atât. Tocmai asta e – că se poate!“*

2

Singurul lucru pe care-l auzise Rusty din tot incidentul fusese strigătul *„medic“* al lui Barbie.

— Sunt medic, domnule Dinsmore. Rusty Everett. Mă cunoaşteţi. Daţi-mi voie să mă uit la băiatul dumneavoastră.

— Lasă-l, Alden! ţipă Shelley. Lasă-l s-aibă grijă de Rory!

Alden slăbi strânsoarea braţului cu care-şi ţinea copilul ce se legăna înainte şi-napoi, în genunchi, cu blugii îmbibaţi de sânge. Rory îşi acoperise iar faţa cu mâinile. Rusty i le luă într-ale lui – uşor, uşor de tot – şi le trase în jos. Sperase să nu fie atât de grav pe cât se temea, însă orbita era goală, numai carne vie şiroind de sânge. Iar în spatele ei, şi creierul suferise vătămări grave. Se vedea din felul cum ochiul rămas stătea întors în sus, inert, holbat spre nimic.

Rusty începu să-şi scoată cămaşa, dar predicatorul i-o întindea deja pe a lui. Partea de sus a trupului său, slabă şi albă în faţă, brăzdată cruciş şi curmeziş de dâre roşii pe spate, şiroia de sudoare.

— Nu, îi ceru Rusty. Rupe-o, rupe-o fâşii!

Un moment, Lester nu pricepu. Apoi, îşi sfâşie cămaşa pe mijloc. De-acum, sosea şi restul contingentului de poliţişti, iar unii dintre agenţii propriu-zişi – Henry Morrison, George Frederick, Jackie Wettington, Freddy Denton – răcneau la noile ajutoare speciale de şerif să dea lumea mai-napoi, ca să facă loc. Noii angajaţi se supuseră cu entuziasm. Unii din mulţimea de gură-cască se pomeniră trântiţi pe jos, inclusiv spaima-păpuşilor-Bratz, faimoasa Samantha Bushey. Sammy îl adusese pe Little Walter într-un scăunel Papoose purtat în cârcă şi, când căzu-n fund, amândoi se puseră să orăcăie. Junior Rennie păşi peste ea fără s-o învrednicească măcar cu o privire şi o înhăţă pe mama lui Rory, aproape smulgând-o de pe picioare, înainte ca Freddy Denton să-l oprească:

— Nu, Junior, nu! E mama puştiului! Dă-i drumu'!

— *Poliţia ne brutalizează!* zbieră Sammy Bushey, din locul unde zăcea pe iarbă. *Poliţia ne brutali…*

Georgia Roux, cea mai nouă angajată în ceea ce devenise departamentul de poliţie al lui Peter Randolph, sosi împreună cu Carter Thibodeau (mai precis, ţinându-l de

mână). Împinse cu cizma un sân al lui Sammy – nu era tocmai un şut – şi-i zise:

— Taci, fă, din gură!

Junior îi dădu drumul mamei lui Rory şi se duse lângă Mel, Carter şi Georgia, care se uitau la Barbie. Junior îl privi şi el, zicându-şi că iarba rea nu piere. Îşi imagina că lui *Baarbie* i-ar fi stat groaznic de bine într-o celulă vecină cu a lui Sam Jeg. Şi-şi mai spunea că, dintotdeauna, destinul lui fusese acela de a fi poliţist; cu siguranţă, îi ajuta la durerile de cap.

Rusty luă una dintre jumătăţile cămăşii lui Lester şi o mai rupse o dată. Împături o bucată, vru s-o aplice pe rana căscată în mijlocul feţei băiatului, apoi se răzgândi şi i-o dădu tatălui:

— Ţine-i-o pe…

Abia putu rosti cuvintele; avea gâtlejul plin de sânge de la nasul storcit. Îl aspiră, întoarse capul, scuipă în iarbă un cocoloş semiînchegat, şi încercă din nou.

— Ţine-i-o pe rană, tăticule. Apăsat. O mână la ceafă şi *strânge-l.*

Ameţit, dar supus, Alden Dinsmore făcu ce i se spunea. Tamponul improvizat se înroşi numaidecât, dar omul părea puţin mai calm. Îl ajuta faptul că avea de făcut ceva practic. De obicei aşa i se întâmpla.

Rusty aruncă spre Lester bucata rămasă.

— Mai rupe! îi ceru el, iar Lester începu s-o sfâşie în bucăţi mai mici. Rusty ridică mâna lui Dinsmore şi luă primul tampon, care se îmbibase complet şi nu mai era bun de nimic. La vederea orbitei goale, Shelley Dinsmore strigă:

— Vai, băiatu’ meu! *Băiatu’ meu!*

Peter Randolph sosi în pas alergător, icnind şi gâfâind. Totuşi, era cu mult în faţa lui Big Jim, care – conştient de ticăitoarea lui cu probleme – cobora mai încet panta, prin iarba pe care ceilalţi o culcaseră la pământ pe o fâşie destul de lată. Se gândea ce bal la grămadă ieşise. Pe viitor, trebuia ca orice întruniri orăşeneşti să fie autorizate. Iar

dacă avea şi el un cuvânt de spus (şi urma să aibă; întotdeauna avea), autorizaţiile urmau să se obţină foarte greu.

— Dă-i pe oamenii ăia mai în spate! se răsti Randolph la agentul Morrison.

În timp ce Henry se întorcea să îndeplinească ordinul, strigă şi el:

— *Înapoi, fraţilor! Faceţi-le mai mult loc!*

Morrison mugi la rândul său:

— *Poliţia, alinierea! Împingeţi-i înapoi! Cine se opune, în cătuşe!*

Mulţimea începu încet să se foiască de-a-ndărătelea. Numai Barbie întârzia.

— Domnule Everett… Rusty… ai nevoie de ajutor? Eşti OK?

— Merge, răspunse Rusty, iar chipul său îi spuse lui Barbie tot ce avea nevoie să ştie: asistentul medical nu păţise mare lucru, doar o lovitură la nas. Puştiul, însă, n-avea să mai fie niciodată OK, chiar dacă scăpa cu viaţă. Rusty îi aplică un tampon nou pe orbita sângerândă şi puse iar mâna tatălui deasupra.

— Şi la ceafă, zise el. Apasă-l cât mai tare. Cât mai *tare.*

Barbie începu să se retragă şi el – dar, în clipa aceea copilul vorbi.

3

— E Halloween. Nu puteţi… nu *putem…*

Rusty, care tocmai împăturea încă un petic din cămaşă, încremeni. Dintr-odată, se revăzu pe sine în camera fiicelor lui, ascultând-o pe Janelle cum striga: *„Numai Marele Dovleac e de vină!“*

Ridică privirea spre Linda. Auzise şi ea. Avea ochii mari, iar culoarea îi fugise din obrajii până atunci înroşiţi.

— Linda! o repezi Rusty. Scoate-ţi walkie-ul! Vorbeşte la spital! Zi-i lui Twitch să ia salvarea…

— *Focul!* zbieră Rory Dinsmore, cu un glas ascuţit şi tremurător. Lester se uita la el ca Moise la tufişul în flăcări. *Focul! Arde autobuzul! Toţi urlă! Atenţie la Halloween!*

Acum mulţimea tăcea, ascultând vorbele fără sens ale copilului. Până şi Jim Rennie auzi, când ajunse în spatele celorlalţi şi începu să-şi croiască drum cu coatele.

— Linda! strigă Rusty. Scoate odată walkie-u' ăla! *Avem nevoie de o ambulanţă!*

Femeia tresări vizibil, ca şi cum cineva ar fi bătut din palme chiar în faţa ei. Îşi scoase walkie-talkie-ul de la centură.

Rory căzu pe burtă, în iarba culcată la pământ, şi începu să se zbată.

— *Ce se-ntâmplă?* se auzi un glas. Al tatălui său.

— O, *sfinte Iisuse, moare!* Asta era mama.

Rusty întoarse cu faţa în sus copilul care tremura şi zvâcnea (încercând să nu se gândească la Jannie, deşi îi era cu neputinţă) şi-i ridică bărbia ca să-l ajute să respire mai uşor.

— Haide, tăticule, îi spuse el lui Alden. Nu mă lăsa baltă tocmai acum. Strânge-l de ceafă. Compresă pe rană. Să-i oprim hemoragia.

Compresa risca să împingă şi mai adânc schija care-i scosese ochiul, dar Rusty avea să se preocupe de asta mai târziu. Mai bine zis, dacă băiatul nu murea acolo, pe iarbă.

Din apropiere – dar cât de mare era distanţa până la el…! – unul dintre militari vorbi în sfârşit. Abia ieşit din adolescenţă, arăta îngrozit şi plin de regrete.

— Noi am încercat să-l oprim… Nu ne-a ascultat… N-am avut ce să facem…

Pete Freeman, cu aparatul Nikon atârnându-i de curea pe genunchi, îl gratifică pe tânărul războinic cu un zâmbet deosebit de amar.

— Cred că ştim asta. Dacă înainte n-o ştiam, acum o ştim sigur.

4

Înainte ca Barbie să se poată pierde în mulţime, Mel Searles îl apucă de braţ.

— Ia mâna de pe mine, îi spuse calm Barbie.

Searles îşi arătă dinţii, într-un rânjet care la el însemna zâmbet.

— S-o crezi tu, băi labagiule.

Apoi, ridică glasul:

— Şefu’! Hei, şefule!

Peter Randolph se întoarse spre el, nerăbdător, încruntat.

— Ăsta s-a băgat peste mine când încercam să protejez locul faptei. Pot să-l arestez?

Randolph deschise gura, poate ca să spună: *„Nu mă face să-mi pierd vremea.“* Apoi se uită în jur. Jim Rennie se alăturase în sfârşit micului grup care-l privea pe Everett cum trata copilul. Rennie îl fixă pe Barbie cu expresia mată a unei reptile pe o stâncă, după care întoarse ochii spre Randolph şi dădu uşor din cap.

Mel văzu. Rânji şi mai larg.

— Jackie?… Ăă, agent Wettington, adică? Îmi împrumuţi şi mie o pereche de cătuşe?

Junior şi restul echipei zâmbeau şi ei. Era mai plăcut decât să se uite la un puşti sângerând, şi *mult* mai plăcut decât să păzească o adunătură de sfinţi rostogoliţi şi tăntălăi cu pancarte.

— Dulce-i vremea răzbunării, *Baaaar*-bie, aruncă Junior.

Jackie nu părea prea convinsă.

— Pete… şefu’, vreau să zic… Cred că tipu’ voia doar să…

— Pune-i cătuşele, i-o reteză Pete. O să lămurim noi mai târziu ce-ncerca sau nu-ncerca să facă. Până atunci, vreau să se termine odată cu harababura asta.

Şi strigă către toţi cei din jur:

— Gata, fraţilor, s-a terminat! V-aţi făcut chefu’ şi uite ce-a ieşit! *Acum, mergeţi acasă!*

Jackie îşi scotea o pereche de cătuşe de la centură (n-avea de gând să i le dea lui Mel Searles, urma să le aplice ea însăşi), când Julia Shumway interveni. Stătea chiar în spatele lui Randolph şi al lui Big Jim (de fapt, Big Jim o înghiontise la o parte, în drum spre locul unde erau toţi ceilalţi).

— Eu n-aş face asta, şefule Randolph – doar dacă vrei ca departamentul de poliţie să fie făcut de râs pe prima pagină a *Democratului,* spuse, cu zâmbetul ei de Mona Lisa. Mai ales că eşti aşa de nou în funcţie…

— Ce vrei să zici? ripostă Randolph, şi mai încruntat, astfel că pe toată faţa îi apăruse o reţea de crăpături dezagreabile.

Julia ridică aparatul foto – o versiune puţin mai veche a celui folosit de Pete Freeman.

— Am câteva fotografii cu domnul Barbara ajutându-l pe Rusty Everett cu copilul acela rănit, şi vreo două cu agentul Searles reţinându-l fără niciun motiv clar… şi una-n care tocmai îi dă un pumn în gură. Tot fără motiv vizibil. Nu-s o fotografă prea grozavă, dar asta-i destul de reuşită. Vrei s-o vezi, şefule Randolph? Hai, că se poate – am cameră digitală.

Admiraţia lui Barbie pentru ea crescu şi mai mult, bănuind că era doar un bluff. Dacă făcuse fotografii, de ce ţinea capacul obiectivului în mâna stângă, ca şi cum tocmai atunci l-ar fi scos?

— Minte, şefule, spuse Mel. Tipu’ a vrut să dea-n mine. Întreabă-l pe Junior.

— Cred că-n pozele mele se vede şi că tânărul domn Rennie controla mulţimea, stând întors cu spatele când a fost dat pumnul, completă Julia.

Randolph o privea ameninţător.

— Aş putea să-ţi iau camera, zise el. Ca probă…

— Sigur că ai putea, confirmă binevoitoare Julia, iar Pete Freeman ar imortaliza momentul. Atunci, ai putea să iei şi

camera lui *Pete... dar* toată lumea de-aici te-ar vedea când o faci.

— Tu în care tabără eşti, Julia? întrebă Big Jim, cu zâmbetul lui cel mai feroce – zâmbetul unui rechin gata să muşte din fundul unei înotătoare durdulii.

Julia îi zâmbi la rândul ei, cu o privire inocentă şi întrebătoare ca a unui copil.

— Avem şi *tabere* aici, James? Altele decât aia, arătă ea spre soldaţii care-i priveau, şi asta?

Big Jim o privi lung, cu buzele arcuindu-se acum în sens opus, ca un zâmbet întors cu susu-n jos. Apoi, făcu un gest dezgustat spre Randolph.

— Cred c-o lăsăm aşa, domnule Barbara, spuse acesta. În febra momentului…

— Mersi, replică Barbie.

Jackie îşi luă de braţ tânărul partener, încă încruntat.

— Haide, agent Searles. Partea asta s-a terminat. Să-i expediem pe oamenii ăştia de-aici.

Searles o urmă, dar nu înainte de a se întoarce spre Barbie, cu acelaşi gest – capul înclinat uşor şi degetul întins spre el: *„Încă n-am terminat, puişor.“*

Apărură Toby Manning, ajutorul lui Rommie, şi Jack Evans, cu o targă improvizată din beţe de cort şi prelată. Rommie deschise gura să-i întrebe ce naiba le venise, apoi o închise la loc. Oricum se alesese praful de Marea Vânzare, aşa că ce mama dracu’.

5

Cei care aveau maşini se urcară în ele. Apoi, toţi încercară să plece în acelaşi timp.

„Previzibil“, se gândi Joe McClatchey. *„Absolut previzibil.“*

Majoritatea poliţiştilor încercau să degajeze ambuteiajul, deşi chiar şi nişte puşti (Joe stătea cu Benny Drake şi Norrie Calvert) îşi puteau da seama că noua şi îmbunătăţită Cinci-

Zero habar n-avea ce să facă. Înjurăturile fără perdea răsunau limpede prin văzduhul văratic *(„Da’po’săz-dai rabla de căcat mai în-COLO?“).* În ciuda haosului, nimeni nu părea să conteze pe claxoane. Toţi erau prea năuciţi ca să mai avertizeze, probabil.

— Ia uite la idioţii ăştia, remarcă Benny. Câte galoane de benzină crezi că suflă prin eşapamente? De parc-ar fi rezerve nelimitate.

— Pe bune, confirmă Norrie. Era o puştoaică dură, o rrrebelă de provincie cu-o pieptănătură gen Tennessee Tophat modificată, dar acum arăta doar palidă, speriată şi tristă. Îl luă pe Benny de mână. Lui Joe Sperietoare i se frânse inima – şi imediat i se drese la loc, când îl luă şi pe el.

— Uite-l pe tipu’ pe care era să-l aresteze, arătă Benny cu mâna liberă. Barbie şi cucoana de la ziar mergeau cu pas greoi peste câmp, spre parcarea improvizată, împreună cu încă vreo şaizeci-optzeci de oameni dintre care unii îşi târau pe jos pancartele, descurajaţi.

— Nancy Ziarista n-a făcut nicio poză, să ştiţi, zise Joe Sperietoare. Stăteam chiar lângă ea. Şmecheră, gagica.

— Mda, făcu Billy, da’ tot n-aş vrea să fiu în pielea lui. Până se termină căcatu’ ăsta, gaborii pot face cam tot ce vor.

Aşa era, reflectă Joe. Iar noii poliţişti nu erau nişte tipi deosebit de simpatici. Junior Rennie, de exemplu. Povestea arestării lui Sam Jeg circula deja din gură-n gură.

— Ce ziceai? îl întrebă Norrie pe Billy.

— Chiar acuma, nimic. Încă-i bine.

Rămase un moment pe gânduri.

— *Destul* de bine. Da’ dac-o mai ţine mult aşa… Mai ştiţi „Împăratul muştelor“?

Îl citiseră pentru cursul de literatură engleză. Billy începu să intoneze:

— „Omoară scroafa! Taie-i beregata! Dă-i la cap!“ Oamenii le zic la gabori porci, da’ ştiţi ce cred eu? Eu cred

că gaborii *găsesc* porcii peste tot, când se nasoleşte treaba. Poate fiindcă şi ei se sperie.

Norrie Calvert izbucni în plâns. Joe Sperietoare îi cuprinse umerii cu un braţ. O făcu încet, cu grijă, ca şi cum atingerea ar fi putut cauza o explozie, dar Norrie se întoarse să-l îmbrăţişeze strâns, îngropându-şi faţa în cămaşa lui. Îl încercuia cu un singur braţ, căci mâna cealaltă încă era într-a lui Benny. Joe îşi zise că-n viaţa lui nu mai cunoscuse un fior atât de ciudat ca acela de a-şi simţi cămaşa umezită de lacrimile ei. Îl privi pe Benny cu reproş, peste creştetul lui Norrie.

— Îmi pare rău, gagico, zise Benny, bătând-o pe spate. Nu-ţi fie frică.

— *Avea ochiu' scos!* se tângui fata.

Cuvintele-i sunau înfundat, la pieptul lui Joe. Apoi, îi dădu drumul.

— Asta nu mai e distracţie. *Nu-i* distracţie.

— Da, confirmă Joe, ca şi cum ar fi descoperit un mare adevăr. Nu e.

— Uite, arătă Benny spre ambulanţa care tocmai sosea.

Twitch se hurduca peste pământul lui Dinsmore, cu girofarurile aprinse. Sora lui, patroana restaurantului Sweetbriar Rose, mergea pe jos în faţa salvării, ghidându-l prin jurul celor mai adânci gropi. O ambulanţă într-o fâneaţă, sub cerul însorit de octombrie – era tot ce mai lipsea.

Dintr-odată, lui Joe Sperietoare îi pieri orice chef de proteste. Dar nici să se ducă acasă nu prea voia.

În acel moment, singurul lucru pe care şi-l dorea era să scape din oraş.

6

Julia se aşează la volanul maşinii, dar nu porni motorul; urmau să mai stea acolo un timp şi n-avea niciun rost să-şi consume benzina. Se aplecă prin faţa lui Barbie, deschise

torpedoul şi scoase un pachet vechi de ţigări American Spirits.

— Pentru cazuri de urgenţă, explică ea, pe un ton de scuză. Vrei şi tu?

Barbie clătină din cap.

— Te superi? Fiindcă eu nu pot să mai aştept.

Acelaşi răspuns. Julia îşi aprinse una, apoi suflă fumul pe fereastra deschisă. Afară era cald încă – o adevărată vară indiană, cu siguranţă –, dar n-avea s-o mai ţină mult aşa. Încă vreo săptămână, şi vremea urma să se strice. *„Sau poate că nu“* se gândi ea. *„Cine naiba să ştie?“* Dacă Domul rămânea la locul lui, Julia nu se îndoia că destui meteorologi aveau să dezbată subiectul condiţiilor atmosferice din interior, dar ce importanţă avea asta? Înţelepţii Yoda de la Weather Channel nu erau în stare să spună precis nici măcar încotro urma s-o ia un viscol, iar Julia considera că nu meritau mai multă încredere decât geniile politice care îndrugau verzi şi uscate zile-n şir în jurul mesei de palavre de la Sweetbriar Rose.

— Mulţumesc c-ai intervenit, spuse Barbie. Mi-ai salvat pielea.

— Am o veste pentru tine, scumpule – pielea ta e încă pe băţ. Data viitoare ce-ai să te faci? I-ai zis prietenului tău Cox să sune la ACLU? S-ar putea să-i intereseze, dar nu cred că va veni prea curând în vizită la Chester’s Mill cineva de la sediul din Portland.

— Nu fi aşa de pesimistă. S-ar putea ca Domul să fie suflat de vânt în largul mării la noapte – sau să dispară pur şi simplu. N-avem de unde şti.

— Slabe speranţe. Aici e mâna guvernului – mă rog, a *unui* guvern – şi pun pariu că acel colonel Cox al tău o ştie.

Barbie tăcu. Îl crezuse pe Cox, când acesta spusese că SUA nu erau responsabile pentru Dom. Nu fiindcă ar fi fost neapărat demn de încredere, ci pentru că Barbie pur şi simplu nu credea că America avea tehnologia necesară. Şi, de fapt, nici vreo altă ţară… Dar ce ştia el? Ultima lui

sarcină de serviciu fusese să-i ameninţe pe nişte irakieni speriaţi. Uneori, cu pistolul la tâmplă.

Frankie DeLesseps, prietenul lui Junior, era pe Şoseaua 119, ajutând la dirijarea traficului. Purta o bluză albastră de uniformă peste blugi – probabil că la secţie nu se găsiseră şi pantaloni pe măsura lui. Era un căcănar al naibii de înalt. Şi, văzu Julia cu îngrijorare, purta un pistol la şold. Mai mic decât Glock-urile regulamentare pe care le folosea poliţia din Mill, probabil al lui personal, dar tot pistol era.

— Şi dacă *Tineretul hitlerist* vine după tine, ce-ai să faci? întrebă ea, arătând cu bărbia spre Frankie. Îţi urez baftă la reclamaţii, dacă te saltă şi hotărăsc să termine ce-au început. În oraş sunt doar doi avocaţi. Unul e senil, iar celălalt circulă cu un Boxster pe care Jim Rennie i l-a vândut la juma' de preţ. Sau aşa am auzit.

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Ooo, ce macho suntem…!

— Cu ziarul tău ce se-aude? Azi-noapte, când am plecat, parcă era gata.

— Tehnic vorbind, ai plecat azi-dimineaţă. Şi, da, e gata. Pete şi cu mine, plus câţiva prieteni, vom asigura distribuirea. Doar că m-am gândit că n-avea niciun rost să începem, când oraşul era pe trei sferturi gol. Vrei să intri voluntar?

— Aş veni, dar am de făcut un catralion de sendvişuri. Diseară, la restaurant, se serveşte exclusiv hrană rece.

— Poate trec şi eu pe la voi.

Julia îşi aruncă pe fereastră ţigara, fumată doar pe jumătate. După un moment de gândire, coborî din maşină şi o stinse sub talpă. Nu prea era momentul să ia foc fânul, când noile maşini de pompieri ale oraşului rămăseseră blocate în Castle Rock.

— Am trecut adineaori pe-acasă pe la şeful Perkins, spuse ea, în timp ce se aşeza din nou la volan. Atâta doar că acum e casa Brendei.

— Ce mai face?

— Groaznic. Dar, când i-am spus că vreau s-o văd şi că e vorba de ceva important – deşi nu i-am zis despre ce – a acceptat. S-ar putea ca după ce se întunecă să fie mai bine. Cred că prietenul tău e nerăbdător…

— Cox nu mi-e prieten.

Priviră în tăcere cum băiatul rănit era urcat în ambulanţă. Militarii se uitau şi ei – probabil încălcând ordinele, ceea ce-o făcea pe Julia să aibă o părere puţin mai bună despre ei. Ambulanţa porni greoi peste câmpie, străfulgerând din girofaruri.

— Îngrozitor… murmură ea, cu vocea subţiată.

Barbie o cuprinse de umeri. Un moment, Julia se încordă, apoi îşi reveni. Cu privirea drept înainte – spre ambulanţă, care acum cotea pe un culoar degajat prin mijlocul Şoselei 119, spuse:

— Şi dacă ăştia-mi opresc ziarul, prietene? Dacă Rennie şi poliţia lui de casă se hotărăsc să închidă mica mea redacţie?

— Asta n-o să se întâmple, replică Barbie.

Totuşi, întrebarea îl pusese pe gânduri. Dacă situaţia se prelungea prea mult, era de aşteptat ca fiecare zi în Chester’s Mill să devină o Zi Când Orice Se Poate Întâmpla.

— Altceva o preocupa, continuă Julia Shumway.

— Pe doamna Perkins?

— Da. În multe privinţe, a fost o conversaţie foarte stranie.

— Suferă după soţul ei, spuse Barbie. Iar durerea îi face pe oameni să se comporte ciudat. L-am salutat pe Jack Evans – soţia lui a murit ieri, când a căzut Domul – şi s-a uitat la mine de parcă nu mă cunoştea, deşi din primăvara trecută încoace îi servesc faimoasele mele minciunele în fiecare miercuri.

— O cunosc pe Brenda Perkins de când se numea Brenda Morse, spuse Julia. De-aproape patruzeci de ani. Am crezut că poate-mi va spune ce o frământă… dar n-a făcut-o.

Barbie arătă spre şosea:

— Cred că acum putem să mergem.

În timp ce Julia pornea motorul, îi sună telefonul mobil. A fost cât pe ce să-şi scape geanta pe jos, în graba de a-l scoate. Ascultă un moment, apoi i-l întinse lui Barbie:

— Pentru tine e, şefule.

Era Cox, iar Cox avea ceva de spus. Mai mult, chiar. Barbie îl întrerupse numai ca să-i spună ce se întâmplase cu băiatul aflat acum în drum spre „Cathy Russell“, dar Cox fie nu făcea nicio asociere între povestea lui Rory Dinsmore şi ceea ce spunea, fie nu voia s-o facă. Ascultă politicos, apoi continuă cu ale lui. Când termină, îi puse lui Barbie o întrebare care ar fi echivalat cu un ordin, dacă Barbie ar mai fi fost în uniformă şi sub comanda lui.

— Domnule, eu înţeleg ce-mi cereţi, dar dumneavoastră nu înţelegeţi… ăăă, cred că aş numi-o „situaţia politică“ de aici. Şi cu micul rol care-mi revine mie. Am avut unele probleme înainte de treaba asta cu Domul şi…

— Ştim totul, îl întrerupse Cox. O altercaţie cu fiul celui de-Al Doilea Ales şi unii dintre prietenii lui. Ai fost la un pas de arestare, din ce-am citit în dosar.

„În dosar. Acum exista şi un dosar. Doamne fereşte!“

— Până aici, aveţi informaţii excelente, spuse Barbie, dar lăsaţi-mă să vă mai dau câteva. Unu, şeful poliţiei care a *împiedicat* arestarea mea a murit pe 119, nu departe de locul unde mă aflu acum, mai exact…

Slab, dintr-o lume la care acum nu mai avea acces, Barbie auzi sunetul unor hârtii foşnind. Dintr-odată, simţi că tare i-ar mai fi plăcut să-l omoare pe colonelul James O. Cox cu mâinile goale, pur şi simplu deoarece colonelul James O. Cox putea să iasă în oraş, la un Mickey-D’s, oricând voia, câtă vreme el, Dale Barbara, nu putea.

— Ştim şi despre asta, spuse Cox. O problemă cu un stimulator cardiac.

— Doi, continuă Barbie, noul şef al poliţiei, care-i înhăitat cu singurul membru puternic din consiliul municipal al oraşului Chester’s Mill, a angajat nişte ajutoare de şerif noi.

Sunt indivizii care au încercat să-mi zboare capul de pe umeri în parcarea clubului de noapte local.

— Va trebui să treci peste asta, nu-i aşa, colonele?

— De ce-mi spuneţi colonele? Dumneavoastră sunteţi colonelul.

— Felicitări, spuse Cox. Nu numai că ai fost înrolat din nou în serviciul ţării, dar ai mai beneficiat şi de o avansare absolut *năucitoare.*

— Nu! strigă Barbie. Julia se uita la el preocupată, dar nici n-o observă. Nu, nu vreau!

— Mă rog, n-oi fi vrând, dar ai primit-o, replică netulburat Cox. Voi trimite prin e-mail o copie a celor mai importante hârtii, la prietena dumitale redactora, înainte de a închide accesul la Internet al ghinionistului vostru orăşel.

— *Să-l închideţi?* Nu se poate să-l închideţi!

— Hârtiile sunt semnate personal de preşedinte. O să-i zici „nu“ şi lui? Înţeleg că e genul căruia-i cam sare muştarul când i se pune cineva împotrivă.

Barbie nu răspunse. I se învârtea capul.

— Va trebui să-i vizitezi pe Aleşi şi pe Şeful Poliţiei, continuă Cox. Le vei spune că preşedintele a invocat legea marţială în Chester’s Mill, iar dumneata eşti ofiţerul de la comandă. Sunt sigur că iniţial vei întâmpina o anumită rezistenţă, dar informaţiile pe care tocmai ţi le-am dat te vor ajuta să te impui ca fiind canalul de comunicare între oraş şi lumea din afară. Iar puterile de persuasiune ţi le cunosc foarte bine. Le-am văzut cu ochii mei, în Irak.

— Domnule, interveni Barbie, aţi înţeles *complet* greşit situaţia de-aici.

Îşi trecu o mână prin păr. Îl durea urechea, de la afurisitul de telefon mobil.

— S-ar spune că în teorie înţelegeţi Domul, ca idee, dar nu şi ce se întâmplă în oraş ca rezultat al apariţiei lui. Şi n-au trecut nici treizeci de ore.

— Atunci, ajută-mă să înţeleg.

— Spuneţi că preşedintele vrea să fac acest lucru. Dacă eu i-aş da un telefon şi i-aş zice că poate să mă pupe drept în cur?

Julia îl privi îngrozită, iar acest lucru îl inspiră şi mai mult.

— Dacă, de fapt, aş zice că sunt un agent Al-Qaeda sub acoperire, şi plănuiam să-l asasinez – pac, un glonţ în cap. De asta ce ziceţi?

— Locotenent Barbara – *colonel* Barbara vreau să zic – ai vorbit destul.

Barbie nu era de aceeaşi părere.

— Ar putea trimite FBI-ul după mine, să mă înhaţe? Serviciul Secret? Blestemata de Armată Roşie? Nu, dom'le. N-ar putea.

— Plănuim să schimbăm asta, aşa cum tocmai ţi-am explicat.

Cox nu mai suna destins şi binevoitor, ca un răcan bătrân glumind cu altul.

— Şi dacă merge, simţiţi-vă liber să trimiteţi orice agenţie federală vreţi să mă aresteze. Dar dacă rămânem izolaţi, cine de-aici o să mă asculte? Să vă intre bine-n cap: *oraşul ăsta e secesionat.* Nu doar de America, ci de întreaga lume. Nu putem face nimic şi nici voi nu puteţi.

Încet, Cox spuse:

— Încercăm să vă ajutăm, băieţi.

— Aproape vă cred. Dar ceilalţi de pe-aici? Când se uită să vadă ce fel de ajutor primesc, plătit din impozitele lor, văd nişte soldaţi care stau de gardă, întorşi cu spatele. Ăsta-i un mesaj nasol rău.

— Vorbeşti cam mult pentru cineva care spune *nu.*

— Eu *nu* spun nu. Dar sunt la doi paşi de a fi arestat, şi dacă mă proclam comandant interimar al oraşului, n-o să-mi ajute cu nimic.

— Dar dacă l-aş suna pe Primul Ales… cum îl cheamă… Sanders… şi i-aş spune…

— La asta mă refeream când am spus ce puţin ştiţi. E din nou la fel ca-n Irak, numai că de data asta dumneavoastră sunteţi la Washington, nu pe teren, şi păreţi la fel de neinformat ca restul militarilor de birou. Înţelegeţi ce vă spun, domnule: nişte informaţii *parţiale* pot face mai rău decât lipsa oricăror informaţii.

— Puţină şcoală e un lucru periculos, comentă Julia, pe un ton visător.

— Dacă nu cu Sanders, atunci cu cine să vorbesc?

— Cu James Rennie. Al *Doilea* Ales. El e şeful de haită pe-aici.

Urmă o pauză. Apoi, Cox spuse:

— Poate o să vă lăsăm Internetul. Oricum, unii dintre noi sunt de părere că tăierea lui nu-i decât un act reflex.

— De ce credeţi asta? Nu ştiţi că dacă ne lăsaţi să stăm pe net, reţeta pâinii cu afine a Mătuşii Sarah tot o să scape-n lume, mai devreme sau mai târziu?

Julia se îndreptă de spate, articulând neauzit:

— Vor să ne taie Internetul?

Barbie ridică un deget spre ea: *„Stai“.*

— Ascultă-mă până la capăt, Barbie. Dacă-l sunăm pe acest Rennie şi-i spunem că Internetul trebuie să pice, ne pare-aşa de rău, e situaţie de criză, dar trebuie, măsuri extreme *et cetera et cetera.* După care le arăţi cât de util eşti, prin faptul că ne convingi să ne răzgândim.

Barbie căzu pe gânduri. Era posibil. Pentru un timp, cel puţin. Sau, poate, nu.

— În plus, continuă Cox mai vesel, le vei mai da şi alte informaţii. Poate vei salva câteva vieţi, dar sigur îi vei salva pe mulţi de spaima vieţii lor.

Barbie spuse:

— Rămân în funcţiune şi telefoanele, pe lângă Internet.

— Asta-i cam greu. S-ar putea să vă păstrez netul, dar… Ascultă-mă, omule. Sunt cel puţin cinci tipi de soiul lui Curtis LeMay în comitetul care se ocupă de mizeria asta şi

dacă te iei după ei, fiecare locuitor din Chester’s Mill e terorist, până la proba contrară.

— Şi ce rău pot face Americii aceşti ipotetici terorişti? Să spulbere printr-un atac kamikaze cu bombă Biserica Congo?

— Barbie, baţi la uşi deschise.

Desigur, se putea să fie şi aşa.

— Ai s-o faci?

— Va trebui să mai vorbim despre asta. Nu faceţi nimic până nu vă sun eu. Mai întâi trebuie să vorbesc cu văduva fostului şef al poliţiei.

Cox nu se lăsă.

— Ai să ţii pentru tine partea de negocieri din conversaţia asta?

Din nou, Barbie constată cu uimire cât de puţin înţelegea chiar şi Cox – un liber-cugetător, după standardele militare – din schimbările pe care le produsese deja Domul. Aici, nivelul de confidenţialitate al lui Cox nu mai însemna nimic.

„Noi împotriva lor“, îşi zise el. *„La asta s-a ajuns – noi de-o parte, ei de cealaltă. Doar dacă nu cumva ideea lor nebunească o să meargă.“*

— Domnule, chiar trebuie să revenim asupra acestui subiect; telefonul ăsta stă foarte prost cu bateria, minţi el, fără pic de mustrare de cuget. Şi trebuie neapărat să aşteptaţi o veste de la mine, înainte de a vorbi cu oricine altcineva.

— Ţine minte doar atât, big bang-ul e programat pentru mâine la treisprezece-zero-zero. Dacă vrei să menţii viabilitatea în legătură cu asta, ar fi bine să stai în faţă.

„Să menţii viabilitatea.“ Încă o frază fără niciun sens sub Dom. Doar dacă nu cumva era aplicată aprovizionării generatorului cu propan.

— Vorbim, mai spuse Barbie.

Şi închise telefonul, înainte ca interlocutorul lui să mai poată spune ceva.

Şoseaua 119 era acum aproape liberă, deşi DeLesseps încă se mai afla acolo, rezemat de maşina lui vintage de forţă, cu braţele încrucişate pe piept. Când Julia trecu pe lângă Nova, Barbie observă un abţibild pe care scria: „PLINU', VINU' SAU VAGINU' – NU IAU PE NIMENI PE GRATIS." Şi un girofar mobil al poliţiei pus pe bord. După părerea lui, contrastul rezuma tot ce se întorsese pe dos în Chester's Mill.

Pe drum, Barbie îi povesti ce aflase de la Cox.

— Ceea ce pun ei la cale nu e foarte diferit de ce-a încercat adineaori copilul ăla, remarcă ea, alarmată.

— Mă rog, e *puţin* diferit. Puştiul a-ncercat cu o puşcă. Ăştia şi-au pregătit o rachetă de croazieră. Îi zic „teoria Big Bang-ului".

Julia zâmbi. Nu era surâsul ei obişnuit; vag şi debusolat, o făcea să arate de şaizeci de ani, nu de patruzeci şi trei câţi avea.

— Cred c-am să scot o nouă ediţie a ziarului mai devreme decât credeam.

Barbie dădu din cap.

— Specială, specială, nu lăsaţi să vă scape.

7

— Bună, Sammy, se auzi un glas. Ce faci?

Samantha Bushey nu-l recunoscu şi se întoarse prudentă, săltându-şi mai bine în spate scăunelul Papoose. Little Walter adormise şi cântărea o tonă. O durea fundul de la căzătură şi-o mai durea şi sufletul – javra aia de Georgia Roux, s-o ia cu „fă"!… Georgia Roux, care nu o dată dăduse târcoale rulotei lui, smiorcăindu-se, doar-doar se-alegea c-o bilă de crack pentru ea şi stricatul ăla plin de muşchi cu care umbla.

Era tatăl lui Dodee. Sammy vorbise cu el de mii de ori, dar acum nu-i recunoscuse vocea; abia dacă-l recunoscu şi

pe *el.* Arăta îmbătrânit şi trist – frânt, cumva… Nici măcar nu-i cântărea din ochi ţâţele – mare minune.

— Bună ziua, domnule Sanders. Ca să vezi, nici nu v-am observat, la…

Îşi fâlfâi vag mâna spre câmpia cu iarba strivită şi cortul cel mare, acum pe jumătate prăbuşit şi arătând ca o epavă. Dar nu la fel de epavă ca domnul Sanders.

— Stăteam jos, la umbră.

Acelaşi glas ezitant, răzbătând printr-un zâmbet de scuză, dureros, care era greu de privit.

— Mi-am luat ceva de băut, totuşi. N-a fost cam cald pentru octombrie? Sfinte, zău că da. Mi s-a părut o după-amiază frumoasă – o adevărată după-amiază a *oraşului nostru* – până când băiatul ăla…

O, Maică Precistă, acum plângea!

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru soţia dumneavoastră, domnule Sanders.

— Mulţumesc, Sammy. Eşti foarte drăguţă. Pot să-ţi duc eu copilaşul până la maşină? Cred că acum puteţi pleca, drumul e aproape liber.

Era o ofertă pe care Sammy n-o putea refuza, chiar dacă Sanders plângea de-a binelea. Îl scoase pe Little Walter din Papoose – parc-ar fi luat o bucată mare de aluat cald pentru pâine – şi i-l întinse. Little Walter deschise ochii, cu un zâmbet sticlos, râgâi, apoi adormi la loc.

— Cred că s-ar putea să aibă un pacheţel în scutec, spuse domnul Sanders.

— Mda, e o maşină de produs rahat. Marele talent al lui Little Walter.

— Walter e un nume de modă veche foarte frumos.

— Vă mulţumesc.

Nu merita deranjul de a-i spune că prenumele copilului ei era de fapt Little… şi oricum era sigură că mai discutaseră despre asta. Atâta doar că el nu-şi mai amintea. Faptul că mergeau aşa împreună – deşi Sanders îi ducea copilul – era cel mai de căcat final al unei după-amieze de absolut tot

căcatul. Cel puţin, în legătură cu traficul avea dreptate; îngrămădeala de tărăboanţe se risipise în sfârşit. Sammy se întreba peste cât timp tot oraşul avea să meargă din nou pe biciclete.

— Niciodată nu mi-a plăcut s-o ştiu în avionul ăla, spuse domnul Sanders, părând să reia firul unei conversaţii lăuntrice. Uneori, mă şi întrebam dacă nu cumva Claudie se culca cu tipul.

Mama lui Dodee să se culce cu Chuck Thompson? Sammy se simţi în acelaşi timp şocată şi intrigată.

— Probabil că nu, îşi răspunse tot el, şi oftă. În orice caz, acum nu mai contează. Pe Dodee ai văzut-o cumva? N-a venit acasă azi-noapte.

Sammy fu cât pe ce să-i răspundă: *„Sigur, ieri după-amiază“* – dar, dacă Dodica nu dormise acasă în noaptea aceea, n-ar fi făcut decât să-l îngrijoreze şi mai mult pe tăticu lu’ Dodica. Şi să se-nfunde într-o lungă conversaţie cu un tip căruia-i şiroiau lacrimile pe obraji şi mucii dintr-o nară. N-ar fi fost deloc cool.

Ajunseseră la maşină, un Chevrolet vechi cu suspensii canceroase. Sammy îl luă în braţe pe Little Walter, strâmbându-se din cauza mirosului. În scutecul lui nu era doar un simplu colet, ci o combinaţie de UPS şi Federal Express.

— Nu, domnule Sanders, n-am văzut-o.

Sanders dădu din cap, apoi se şterse la nas cu dosul mâinii. Ciucurul de muci dispăru, sau cel puţin se duse în altă parte. Asta măcar era o uşurare.

— S-o fi dus la mall cu Angie McCain şi pe urmă la mătuşă-sa Peg, în Sabattus, când n-au putut să se întoarcă în oraş.

— Mda, probabil că aşa e.

Iar când Dodee apărea înapoi în The Mill, îl aştepta o surpriză plăcută. Dumnezeu îi era martor că merita aşa ceva. Sammy deschise portiera maşinii şi-l depuse pe Little Walter pe locul din dreapta. Renunţase la scăunelul cu

hamuri de câteva luni. Era o pacoste prea mare. Şi-n plus, conducea foarte prudent.

— Mi-a părut bine să te văd, Sammy.

O scurtă pauză.

— Ai să te rogi pentru soţia mea?

— Ăăă… sigur, domnule Sanders, nicio problemă.

Dădu să între şi ea în maşină, apoi îşi aminti două lucruri: că Georgia Roux îi lovise ţâţa cu împuţita ei de cizmă de motociclist – probabil destul de tare ca să-i lase o vânătaie – şi că Andy Sanders, cu inima frântă sau nu, era Primul Ales al oraşului.

— Domnule Sanders?

— Da, Sammy?

— Unii dintre poliţiştii ăia s-au purtat cam brutal, acolo. Poate vreţi să faceţi ceva legat de asta. Înainte să, ştiţi… să iasă prea rău.

Zâmbetul lui nefericit nu se schimbă.

— Ei, Sammy înţeleg cum vedeţi voi, tinerii, poliţia – am fost şi eu tânăr, cândva – dar situaţia de-aici e destul de încurcată. Şi cu cât impunem mai repede o anume autoritate, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea. Înţelegi, nu-i aşa?

— Sigur.

Ceea ce înţelegea Sammy era că durerea, oricât de sinceră, nu părea să stânjenească şuvoiul de baliverne al unui politician.

— Bine, la revedere!

— Sunt o echipă bună… mai spuse Andy vag. Pete Randolph se va îngriji să lucreze cât mai bine. Să colaboreze. Să… ăă… danseze pe aceeaşi muzică. Să apere şi să servească, ştii cum e.

— Sigur… zise iar Samantha.

Eternul joc de-a apăratul şi servitul, asezonat cu câte-un şut-în-ţâţă ocazional. Porni maşina, cu Little Walter sforăind din nou în scaun. Mirosul de rahat îi muta nasul. Coborî geamurile, apoi se uită în oglinda retrovizoare. Domnul

Sanders rămăsese în parcarea improvizată, care acum era aproape goală. Ridică o mână în semn de salut.

Sammy o ridică şi ea pe-a ei, întrebându-se oare unde stătuse Dodee *de fapt* în noaptea trecută, dacă nu ajunsese acasă. Apoi, izgoni gândul – zău că nu era treaba ei – şi dădu drumul la radio. Singurul post pe care-l prindea clar era Jesus Radio, aşa că-l închise la loc.

Când ridică ochii, Frank DeLesseps stătea în faţa maşinii, cu mâna ridicată, exact ca un poliţist adevărat. A fost nevoită să calce pe frână ca să nu-l lovească, apoi puse mâna pe copil, care era gata să cadă. Little Walter se trezi şi începu să orăcăie.

— Uite ce-ai făcut! ţipă ea la Frankie (cu care avusese o aventură de două zile în liceu, când Angie era-n tabără cu formaţia). Era să-mi dai copilu' pe jos!

— Unde-i e scăunelu'? întrebă Frankie, aplecându-se la fereastră, cu bicepşii umflaţi. Numai muşchi, şi carici ioc – ăsta era Frankie DeLesseps. Din partea lui Sammy, Angie n-avea decât să se spele pe cap cu el.

— Nu te potcoveşte.

Un poliţist adevărat ar fi amendat-o – atât pentru obrăznicie, cât şi pentru legea privind circulaţia cu copii mici –, dar Frankie nu făcu decât să zâmbească afectat.

— Pe Angie n-ai văzut-o?

— Nu.

De data asta, spunea adevărul.

— Probabil a rămas prinsă afară din oraş.

Deşi lui Sammy i se părea tocmai invers, că oamenii *din* oraş erau cei ce rămăseseră prinşi undeva.

— Şi Dodee?

Din nou, răspuns negativ. N-avea încotro, fiindcă Frankie putea vorbi cu domnul Sanders.

— Maşina lui Angie e la ea acasă, spuse Frankie. M-am uitat în garaj.

— Mare brânză. S-or fi dus undeva cu Kia lui Dodee.

Frankie păru să cugete un moment. Acum erau aproape singuri.

Din aglomeraţia de pe şosea nu mai rămăsese decât o amintire. Apoi, întrebă:

— Ţi-a lovit Georgia ţâţişoara, puiuţ?

Şi, înainte ca Sammy să-i poată răspunde, vârî mâna pe fereastră şi i-o apucă. Nu tocmai delicat.

— Vrei un pupic să-ţi treacă?

Sammy îl plesni peste mână. În dreapta ei, Little Walter urla de mama focului. Uneori, se întreba de ce-i mai făcuse Dumnezeu pe bărbaţi, aşa, ca idee – chiar se întreba. Nu ştiau decât să urle şi s-apuce, s-apuce şi să urle.

Acum, însă, Frankie nu mai zâmbea.

— Fii atentă cu căcănăria aia, zise el. Acum treaba stă altfel.

— Şi ce-ai să faci? Mă arestezi?

— Eu m-aş gândi la ceva mai plăcut, replică Frankie. Hai, şterge-o de-aici. Şi dac-o *vezi* pe Angie, zi-i c-am o treabă cu ea.

Sammy plecă mai departe, furioasă şi – nu-i convenea s-o recunoască, dar ăsta era adevărul – cam speriată. După vreo opt sute de metri, trase pe dreapta şi schimbă scutecul lui Little Walter. Avea pe bancheta din spate o pungă pentru scutecele folosite, dar era prea nervoasă ca să-şi mai bată capul cu ea. Aruncă Pampers-ul murdar pe marginea drumului, nu departe de o firmă mare pe care scria:

JIM RENNIE – MAŞINI FOLOSITE
STRĂINE & AUTOHTONE
DĂM $I PE CREDIT!
VEŢI PORNI VOIOS LA DRUM
CĂ BIG JIM E CEL MAI BUN!

Depăşi câţiva puşti pe biciclete, şi din nou se întrebă cât mai era până să le folosească toată lumea. Atâta doar că n-avea să se ajungă acolo. Cineva urma să găsească o soluţie

între timp, la fel ca-n filmele alea cu dezastre pe care-i plăcea să le vadă la televizor când era drogată: vulcani erupând în LA, zombii la New York… Iar când lucrurile reveneau la normal, Frankie şi Carter Thibodeau aveau să redevină ceea ce fuseseră înainte: nişte papagali de provincie, cu puţin mărunţiş prin buzunare sau chiar deloc. Totuşi, până atunci, n-ar fi stricat să ţină capul la cutie.

Una peste alta, se bucura că nu dăduse din gură ceva în legătură cu Dodee.

8

Rusty asculta beep-urile monitorului pentru tensiunea sangvină, care deveneau tot mai insistente, şi ştia că băiatul nu va supravieţui. De fapt, asta fusese clar încă din ambulanţă – la naiba, din clipa când îl lovise glonţul ricoşat –, dar sunetul aparatului ridica adevărul la rangul unui titlu de ziar. Rory ar fi trebuit să fie dus imediat cu elicopterul la CMG, chiar din locul în care fusese atât de grav rănit. Şi când colo, se afla într-o sală de operaţie echipată deficitar, unde era prea cald (instalaţia de aer condiţionat era oprită, ca să nu consume generatorul), şi-l opera un medic care-ar fi trebuit să se pensioneze cu ani în urmă, un asistent care nu asistase la niciun caz de neurochirurgie şi o singură soră extenuată care tocmai spunea:

— V-fib, doctor Haskell.

Monitorul cardiac se alăturase şi el. Acum piuiau pe două voci.

— Ştiu, Ginny, nu-s mort.

Făcu o pauză.

— *Surd,* am vrut să zic. Hristoase!

Un moment, el şi Rusty se uitară unul la altul, peste trupul înfăşurat în cearşafuri al băiatului. Ochii lui Haskell erau limpezi şi lucizi – nu mai era acel lefegiu cu stetoscop care de vreo doi ani bântuia saloanele şi coridoarele de la

Cathy Russell ca o stafie ştearsă dar arăta îngrozitor de bătrân şi de fragil.

— Măcar am încercat, spuse Rusty.

La drept vorbind, Haskell făcuse mai mult decât să încerce; îi amintea lui Rusty de acele romane sportive pe care le citea în copilărie, unde recordmanul îmbătrânit iese din ţarc ca să mai guste o ultimă oară gloria, în cel de-al şaptelea meci din Campionatul Mondial. Dar în tribune se aflaseră, ca să asiste la această performanţă, numai Rusty şi Ginny Tomlinson, şi de astă dată n-avea să fie un final fericit pentru bătrânul războinic.

Rusty dăduse drumul soluţiei saline, adăugând manitol ca să reducă tumefierea creierului. Haskell părăsise sala de operaţie alergând de-a binelea, ca să facă analizele sangvine complete în laboratorul de pe acelaşi culoar. Trebuia să le efectueze personal; Rusty nu era calificat pentru analize, iar laboranţi nu aveau. Spitalul „Catherine Russell“ ducea o lipsă de personal de-a dreptul hidoasă. Rusty se gândea că micul Dinsmore putea fi doar un avans cu banii-n mână pentru preţul pe care oraşul trebuia să-l plătească, în cele din urmă.

Mergea din rău în mai rău. Băiatul avea grupa A-negativ, iar în mica lor rezervă de sânge, nici vorbă de aşa ceva. Aveau, însă, 0-negativ – donatorul universal – şi-i injectaseră lui Rory patru unităţi, rămânându-le exact nouă. Probabil că administrarea lor unui asemenea pacient fusese totuna cu a le turna în gura de scurgere din spălătorie, dar niciunul dintre ei nu comentase. În timp ce sângele se transfera în trupul lui, Haskell o trimisese pe Ginny la cămăruţa cât o debara pe care spitalul o folosea drept bibliotecă. Îi adusese de-acolo un exemplar giorsuit din „Despre neurochirurgie – Panoramă sumară“. Haskell opera cu cartea lângă el, după ce pusese un otiscop pe pagini, ca s-o ţină deschisă. Rusty nu credea c-avea să uite vreodată ţiuitul fierăstrăului, mirosul prafului de os în aerul nefiresc de cald, sau cheagul

gelatinos de sânge care ieşi după ce Haskell scosese dopul de os.

Câteva minute, Rusty chiar îşi îngăduise să spere. După ce orificiul practicat stopase presiunea hematomului, semnalele vitale ale lui Rory se stabilizaseră – sau măcar încercau. Apoi, în timp ce Haskell încerca să-şi dea seama dacă fragmentul de glonţ era într-un loc accesibil, toate intraseră iar în declin, şi încă foarte repede.

Rusty se gândea la părinţi, cum aşteptau şi sperau, deşi nu mai exista nicio speranţă. Acum, în loc de a-l scoate pe Rory din sala de operaţie la stânga, spre unitatea de terapie intensivă, unde alor lui li se putea permite să se strecoare ca să-l vadă, se părea că avea să fie dus la dreapta, spre morgă.

— Dacă asta era o situaţie normală, aş menţine organismul în viaţă şi i-aş întreba pe părinţi despre donarea de organe, spuse Haskell. Dar, desigur, dacă era o situaţie normală, n-ar fi ajuns aici. Şi chiar dacă ajungea, n-aş încerca să-l operez folosind un… un nenorocit de manual *Toyota.*

Luă otiscopul şi-l azvârli cât colo. Dispozitivul lovi faianţa verde, ciobind o dală, şi căzu pe duşumea.

— Vreţi să-i administrăm epi, domnule doctor? întrebă Ginny – calmă, rece, stăpânită… deşi arăta gata să cadă de pe picioare.

— N-am vorbit clar? Nu voi mai prelungi agonia acestui băiat, declară Haskell, întinzând mâna spre comutatorul roşu din spatele aparatului de respirat, unde un deştept – Twitch, poate – lipise un mic abţibild pe care scria: „BAU!“ Vrei să exprimi o opinie contrară, Rusty?

Rusty reflectă câteva clipe, apoi clătină încet din cap. Testul Babinski ieşise pozitiv, indicând vătămări cerebrale majore, dar principalul era că pur şi simplu nu exista nicio şansă. Şi niciun moment nu existase, de fapt.

Haskell apăsă pe comutator. Rory Dinsmore mai respiră o dată, chinuit, prin forţe proprii, păru să încerce încă o dată

şi apoi se dădu bătut.

— Am făcut tot ce-am… începu Haskell şi se uită la ceasul mare de pe perete. Cinci şi un sfert după-amiaza. Vrei să notezi asta ca oră a decesului, Ginny?

— Da, domnule doctor.

Haskell îşi scoase masca, iar Rusty observă îngrijorat că buzele bătrânului erau vinete.

— Hai să plecăm de-aici, spuse el. Mă omoară căldura asta.

Dar nu căldura – *inima* era cea care-l omora. Se prăbuşi la jumătatea coridorului, în timp ce mergea spre Alden şi Shelley Dinsmore ca să le dea vestea proastă. Până la urmă, Rusty tot ajunse să administreze epi, dar nu-i folosi la nimic. Şi nici masajul cardiac. Sau paletele defibrilatorului.

Ora decesului, cinci şi patruzeci şi nouă *p.m.* Ron Haskell trăise mai mult decât ultimul lui pacient cu exact treizeci şi patru de minute. Rusty se aşează pe pardoseală, cu spatele rezemat de perete. Ginny le dăduse vestea părinţilor lui Rory; din locul unde stătea, cu faţa în mâini, Rusty auzea zbieretele de disperare şi durere ale mamei. Răsunau cu ecouri în spitalul aproape gol. Femeia părea hotărâtă să nu se mai oprească niciodată.

9

Barbie se gândea că văduva şefului trebuia să fi fost cândva o femeie extrem de frumoasă. Chiar şi acum, cu cearcăne sub ochi şi nişte haine alese la nimereală (blugi albiţi şi o bluză care, aproape sigur, era de pijama), Brenda Perkins era frapantă. Barbie îşi spunea că, probabil, oamenii deştepţi nu-şi pierdeau decât rareori aspectul plăcut – asta dacă-l aveau din start… –, iar în ochii ei se vedea lumina limpede a inteligenţei. Şi altceva. O fi fost ea în doliu, dar asta nu-i stinsese curiozitatea. Iar în acel moment, obiectul curiozităţii era el.

Brenda se uită peste umărul lui spre maşina Juliei, care ieşea de pe alee în marşarier, şi ridică mâinile într-acolo: *„Unde te duci?“*

Julia se aplecă pe fereastră, strigând:

— Trebuie să mă asigur că iese ziarul! Şi mai trebuie şi să mă duc pe la Sweetbriar Rose şi să-i dau lui Anson Wheeler vestea cea proastă – că diseară e în echipa de sendvişuri! Nu-ţi face griji, Bren, cu Barbie eşti în siguranţă!

Şi, înainte ca Brenda să poată protesta sau răspunde măcar, porni pe Morin Street, cu atitudinea hotărâtă a unei femei ce avea o misiune clară. Barbie ar fi vrut să plece cu ea, urmărind ca unic obiectiv crearea a patruzeci de sendvişuri cu şuncă şi brânză şi a patruzeci de sendvişuri cu ton.

După plecarea Juliei, Brenda îşi reluă inspecţia. Îi despărţea uşa cu plasă contra ţânţarilor. Barbie se simţea ca solicitantul unei slujbe confruntat cu un interviu dur.

— Chiar aşa? întrebă Brenda.

— Poftim, doamnă?

— Sunt în siguranţă?

Barbie se gândi puţin. Cu două zile în urmă, ar fi răspuns că da, sigur că era în siguranţă, dar în acea după-amiază se simţea mai degrabă ca un soldat din Fallujah decât ca bucătarul din Chester’s Mill. Preferă să-i spună că era în relativă siguranţă, ceea ce o făcu să zâmbească.

— Ei, în privinţa asta, va trebui să judec singură, spuse ea. Deşi, în momentul de faţă, puterea mea de judecată nu e-n cea mai bună formă. Am suferit o pierdere grea.

— Ştiu, doamnă. Şi-mi pare foarte rău.

— Mulţumesc. Mâine are loc înmormântarea. Vom porni de la salonaşul ăla lacrimogen al lui Stewart Bowie, care nu ştiu cum se mai ţine pe picioare, deşi aproape toată lumea din oraş se duce la Crosman’, în Castle Rock. Oamenii numesc Bowie Funeral Home „Hambaru’ de-ngropăciuni al Bowinelor“. Stewart e un idiot, iar frate-său, Fernald, e şi

mai idiot, dar acum ei sunt singurii pe care-i avem. Pe care-i *am.*

Oftă, ca o femeie pe care o aştepta o corvoadă enormă.

„Şi de ce nu?“ se întrebă Barbie. *„Moartea cuiva drag poate presupune multe lucruri, dar munca este întotdeauna unul din ele.“*

Spre surprinderea lui, Brenda i se alătură, ieşind în prag.

— Vino cu mine până în spate, domnule Barbara. Mai târziu, poate-am să te invit şi în casă, dar numai când voi fi sigură de dumneata. În mod normal, aş accepta o recomandare a Juliei fără să clipesc, dar astea nu-s vremuri normale.

Îl conduse pe lângă casă, peste iarba tunsă îngrijit şi curăţată de frunze uscate. În dreapta, un gard de şipci despărţea curtea familiei Perkins de cea a vecinilor; în stânga se întindeau nişte ronduri de flori cultivate migălos.

— Florile erau pasiunea soţului meu. Poate ţi se pare un hobby cam ciudat pentru un agent însărcinat cu aplicarea legii.

— Deloc.

— Nici mie nu mi s-a părut vreodată. Ceea ce ne pune în minoritate. În oraşele mici, imaginaţia e la fel de restrânsă. Grace Metalious şi Sherwood Anderson au avut dreptate în privinţa asta.

În timp ce dădeau colţul din spate al casei, pentru a intra într-o încăpătoare curte dosnică, Brenda adăugă:

— De asemenea, aici va fi lumină puţin mai mult timp. Am generator, dar a picat azi-dimineaţă. Din lipsă de combustibil, cred. Am şi un rezervor în plus, dar nu ştiu cum să-l schimb. În legătură cu generatorul, mereu îl băteam la cap pe Howie. El voia să mă-nveţe cum să umblu cu el, eu refuzam. Mai mult ca să-i fac în ciudă.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Şi-o şterse cu un gest absent.

— Acum, i-aş cere iertare, dacă aş putea… Aş recunoaşte că avea dreptate. Dar e cam târziu, nu-i aşa?

Barbie ştia să recunoască o întrebare retorică…

— Dacă-i doar o canistră, spuse el, pot s-o schimb şi eu.

— Mulţumesc, răspunse Brenda, conducându-l spre o masă cu un cooler Igloo alături. Voiam să-l rog pe Henry Morrison, şi să mai iau câteva canistre de la Burpee’s, dar până am ajuns eu în oraş, azi după-amiază, la Burpee’s închisese, iar Henry era plecat la ferma lui Dinsmore, împreună cu toată lumea. Crezi că mâine aş putea lua nişte canistre în plus?

— Poate.

La drept vorbind, se îndoia.

— Am auzit despre băieţel, continuă Brenda. A venit să-mi spună Gina Buffalino, de-alături. Îmi pare nespus de rău. O să trăiască?

— Nu ştiu.

Şi, fiindcă intuiţia îi spunea că sinceritatea era cea mai directă cale spre încrederea acelei femei (oricât de provizorie ar fi fost), adăugă:

— N-aş crede.

— Nu… oftă ea, ştergându-se iar la ochi. Nu suna deloc bine.

Deschise Igloo-ul.

— Am apă şi Cola dietetică. Asta era singura răcoritoare pe care-l lăsam pe Howie s-o bea. Ce preferi?

— Apă, doamnă.

Brenda destupă două sticle de Poland Spring şi băură. Apoi, îl privi cu ochi trişti şi curioşi.

— Julia mi-a spus că vrei o cheie de la primărie. Înţeleg de ce ai nevoie. Şi mai înţeleg şi de ce nu vrei ca Jim Rennie să afle…

— S-ar putea să fie nevoie să ştie şi el. Situaţia s-a schimbat. Vedeţi dumneavoastră…

Ridicând o mână, Brenda clătină din cap. Barbie se întrerupse.

— Înainte de asta, aş vrea să-mi povesteşti ce s-a întâmplat atunci cu Junior şi prietenii lui.

— Doamnă, soţul dumneavoastră nu v-a…?

— Howie nu-mi vorbea decât rareori despre cazurile lui, dar despre ăsta mi-a *vorbit.* Îl frământa, cred. Vreau să văd dacă povestirea dumitale se potriveşte cu a lui. Dacă da, putem trece la altele. Dacă nu, te voi pofti să pleci, deşi sticla de apă poţi s-o iei cu dumneata.

Barbie arătă spre mica magazie roşie de lângă colţul din stânga al casei.

— Acolo-i generatorul?

— Da.

— Dacă schimb canistra în timp ce vorbim, o să mă puteţi auzi?

— Da.

— Şi vreţi să vă spun totul, doamnă?

— Da, totul. Şi dacă-mi mai zici o singură dată „doamnă“, poate-ţi dau una.

Uşa micii magazii a generatorului era închisă cu un clenci de alamă lucitoare. Omul care locuise acolo până în ajun avusese mare grijă de lucrurile lui… deşi era păcat că mai rămăsese doar o singură canistră. Barbie hotărî ca, oricum decurgea conversaţia, să-şi asume sarcina de a încerca să-i mai obţină câteva, a doua zi.

„Până atunci“, îşi zise el, *„spune-i tot ce vrea să ştie despre noaptea aia“.* I-ar fi fost mai uşor, însă, dacă-i povestea stând întors cu spatele; nu-i convenea să spună că totul se întâmplase fiindcă Angie McCain văzuse în el o jucărie masculină ceva mai matură.

„Puişoru-i şefu’“, îşi reaminti – şi începu povestea.

10

Ceea ce-şi amintea cel mai clar din vara trecută era cântecul lui James McMurtry care părea să se-audă de peste tot – *„Talkin’ at the Texaco“* se numea. Iar versul pe care-l reţinuse cel mai bine era cel care spunea cum, într-un orăşel, „toţi trebuie să ne ştim locul“. Când Angie

începuse să stea prea aproape de el în timp ce gătea sau să-şi apese un sân pe braţul lui când întindea mâna după vreun lucru pe care ar fi fost la fel de uşor să i-l dea el, îi venise iar în minte versul. Ştia cine era prietenul ei şi mai ştia şi că Frankie DeLesseps făcea parte din structura de putere a oraşului, fie şi numai în virtutea prieteniei sale cu fiul lui Big Jim Rennie. Dale Barbara, din partea lui, era doar cu puţin mai mult decât un vagabond. După mersul lucrurilor din Chester's Mill, el nu *avea* niciun loc al lui.

Într-o seară, Angie întinsese mâna pe lângă şoldul lui pentru a-l strânge uşor de pubis. Barbie avusese o reacţie spontană, şi văzu după zâmbetul ei strengăresc că i-o simţise.

— Poţi să mi-o faci şi tu, dacă vrei, spusese ea.

Se aflau în bucătărie, iar Angie îşi săltă puţin poalele fustei, care era destul de scurtă, lăsându-l să-i zărească o clipă lenjeria roz, cu volane. Schimb la schimb.

— Mă lipsesc, replicase Barbie, iar fata îi scoase limba.

Mai văzuse chestii ca asta în vreo şase bucătării de restaurante şi uneori chiar intrase în joc. Putea să nu însemne nimic mai mult decât interesul trecător al unei fete pentru un coleg mai în vârstă şi destul de arătos. După un timp, însă, Angie şi Frankie s-au despărţit şi, într-o noapte, când Barbie arunca gunoiul în tomberonul din spate, după închidere, fata i-a făcut un avans serios.

Când se întorsese de la tomberon, se pomenise faţă-n faţă cu ea. Angie îi cuprinsese umerii cu braţele şi-l sărutase. O sărutase şi el. Fata i-a luat mâna şi şi-a pus-o pe sânul stâng. Mişcarea îi deşteptase creierul. Era un sân de soi, tânăr şi tare. Şi mai era şi un semnal de alarmă. *Ea* era un semnal de alarmă. Barbie încercase să se retragă, iar când Angie îl ţinuse pe loc cu o mână (acum unghiile i se înfigeau în ceafă) şi încercase să se îndese în el cu şoldurile, o respinse puţin mai tare decât voise. Fata se lovise de tomberon, îl privise încruntată, îşi pusese mâna pe jeanşi şi se încruntase şi mai tare.

— Mersi! Acum o să am pantalonii plini de mizerie!

— Ar trebui să ştii când să te opreşti, replicase el, calm.

— Da’ ţi-a plăcut!

— Poate, dar tu nu-mi placi.

Şi, când văzuse pe faţa ei cum jignirea îi creştea furia, adăugase:

— Adică îmi placi, dar nu în sensul ăsta.

Numai că, aşa cum bine se ştie, oamenii au obiceiul să spună ce gândesc cu adevărat, atunci când sunt tulburaţi.

Patru zile mai târziu, la Dipper’s, cineva îi turnase un pahar de bere după guler. Barbie se întorsese şi-l văzuse pe Frankie DeLesseps.

— Asta ţi-a plăcut, *Baaarbie?* Că dacă da, pot s-o mai fac o dată – e noaptea berii la juma’ de preţ. Sigur, dacă nu ţi-a plăcut, putem să vorbim şi-afară.

— Nu ştiu ce ţi-a spus, dar a minţit, răspunsese Barbie.

Tonomatul cânta – nu piesa lui McMurtry, dar în minte el tot pe aia o auzea: „Toţi trebuie să ne ştim locul.“

— Ce mi-a *zis* mie e c-a zis nu şi tu ai ţinut-o pe-a ta şi ai futut-o oricum. Cu cât ai peste ea? C-o s’tă de livre? Mie asta-mi sună a viol.

— Nu i-am făcut nimic, spusese el, ştiind că n-avea niciun sens şi că vorbea degeaba.

— Mergem afară, băi futangiule, sau ţi-i prea frică?

— Mi-e prea frică, replicase Barbie – şi, spre mirarea lui, Frankie plecase. Barbie a ajuns atunci la concluzia că se săturase de bere şi muzică pe seara aia, şi tocmai se ridica să iasă, când Frankie a reapărut, de data asta nu cu un pahar, ci cu o halbă.

— Nu face asta, îi spusese Barbie, dar Frankie, evident, nu-i dăduse nicio atenţie. Pleosc, drept în faţă! Un duş cu Bud Light. Câţiva oameni beţi au râs, aplaudând moleşit.

— Şi acum poţi să vii afară, ca s-o rezolvăm, spusese Frankie, sau pot să mai aştept. Ultima comandă, *Baaarbie.*

Barbie pornise spre uşă, ştiind că atunci sau mai târziu tot aia era şi gândindu-se că, dacă-l dobora pe Frankie

rapid, multă lume avea să vadă şi cu asta se termina totul. Putea chiar să-şi prezinte scuze şi să repete că nu avusese nimic de-a face cu Angie. N-avea de gând să adauge că Angie se dăduse la el, deşi bănuia că mulţi ştiau (Rose şi Anson, cu siguranţă). Poate, cu un nas însângerat care să-l dezmeticească, Frankie avea să înţeleagă lucrul care pentru Barbie era atât de evident: nu era decât o răzbunare, în stilul unei fătuci.

La început, aşa părea că aveau să decurgă lucrurile. Frankie stătea pe pietriş, bine proptit cu ambele picioare şi pumnii ridicaţi ca ai lui John L. Sullivan. Felinarele cu sodiu din capetele parcării îi aruncau umbra în două direcţii. Rău, voinic şi prost: un bătăuş de provincie ca oricare altul. Obişnuit să-şi culce adversarii la pământ dintr-o singură lovitură în plin, pentru ca apoi să-i ridice şi să-i toace mărunt până cerşeau milă.

Îşi târşâi picioarele înainte şi dădu drumul armei sale deloc secrete: un uppercut pe care Barbie îl evită simplu, înclinându-şi uşor capul într-o parte. Apoi, Barbie ripostă printr-o directă în plexul solar. Frankie se prăbuşi cu o expresie năucită.

— Nu e nevoie să… începu Barbie – şi, în acel moment, Junior Rennie îl lovi pe la spate, în rinichi, probabil cu mâinile unite ca să formeze un singur pumn, de două ori mai mare. Barbie se împletici înainte. Îl întâmpină Carter Thibodeau, ieşind dintre două maşini ca să-i aplice un croşeu. Dacă-l atingea, i-ar fi putut rupe mandibula, însă Barbie reuşise să ridice braţul la timp. De la asta se alesese cu cea mai gravă vânătaie, care încă mai păstra o tentă gălbuie neplăcută în Ziua Domului – ziua încercării de a pleca din oraş.

Se răsucise într-o parte, dându-şi seama că era o ambuscadă premeditată şi că trebuia să scape de acolo înainte s-o păţească rău cineva. Nu neapărat el. Nu vedea nicio problemă să fugă – nu era un om mândru.

Apucase să facă trei paşi, înainte ca Melvin Searles să-i pună piedică. Barbie căzuse pe burtă şi începuseră şuturile. Îşi acoperise capul, în timp ce vârful unei cizme de piele îl izbea în picioare, în fund şi în braţe. O lovitură îi nimeri cuşca toracică înainte de a reuşi să se târască după camionul de mobilă veche al lui Stubby Norman.

În acel moment, îl părăsise orice urmă de raţiune şi nu se mai gândise să fugă. Se ridicase, întorcându-se spre ei, cu palmele în sus şi flexându-şi degetele. Chemându-i. Spaţiul dintre cele două maşini unde stăteau era strâmt. Ceilalţi nu puteau veni la el decât unul câte unul.

Junior încercă primul; entuziasmul îi fusese răsplătit cu un şut în burtă. Barbie purta adidaşi Nike, nu bocanci, dar lovitura fusese puternică, iar Junior se îndoise de mijloc, lângă camion, gâfâind sufocat. Frankie sărise peste el şi imediat Barbie îi dăduse doi pumni în faţă – dureroşi, dar nu atât de puternici, încât să-i rupă ceva. Începuse să-şi recapete uzul raţiunii.

Atunci auzise pietrişul scrâşnind. Se întorsese tocmai la timp ca să primească o lovitură de la Thibodeau, care ocolise până-n spatele lui. Pumnul lui îi nimerise tâmpla şi câteva clipe văzuse stele verzi *(„Sau poate o fi fost o cometă“,* îi spuse Brendei, în timp ce deschidea valva noii canistre cu benzină.) Thibodeau înaintase. Barbie îi aplicase un şut puternic în gleznă, de-i transformase rânjetul într-o strâmbătură. Căzuse într-un genunchi, ca un fotbalist care potriveşte mingea pentru o lovitură de pedeapsă. Atâta doar că, de obicei, acei jucători ţin mingea, nu se ţin de gleznă.

Carter Thibodeau scosese un ţipăt absurd:

— Să te fut de trişor!

— Uite cine vorb…

Atât apucase să spună Barbie, înainte ca Melvin Searles să-şi petreacă braţul strâns după gâtul lui. Barbie îi dăduse un cot în mijloc şi-i auzise mormăitul, în timp ce expira. Simţise şi mirosul: bere şi ţigări, Slim Jim. Se întorcea,

ştiind că, probabil, Thibodeau avea să se repeadă iar la el, înainte de a-şi croi drum afară dintre cele două autovehicule şi fără să-i mai pese. Îl durea faţa, îl dureau coastele şi deodată luase hotărârea – părea absolut rezonabilă – să-i bage pe toţi patru în spital. Puteau discuta despre ce anume însemna trişatul şi ce era lupta cinstită, în timp ce-şi dădeau autografe pe gipsuri.

Acesta fusese momentul când şeful Perkins – chemat fie de Tommy, fie de Willow Anderson, proprietarii localului – intrase în parcare, cu jackpoturile aprinse şi semnalizând din faruri. Combatanţii se pomeniseră luminaţi ca actorii pe o scenă.

Perkins sunase din sirenă o dată, scurt: jumătate de semnal. Apoi coborâse, săltându-şi centura pe burta voluminoasă.

— Săptămâna abia a-nceput, nu-i cam devreme pentru aşa ceva?

La care Junior Rennie răspunsese.

11

Brenda nu avea nevoie ca Barbie să-i reproducă răspunsul lui Junior Rennie; îl auzise de la Howie, şi nu se mirase. Încă de mic, băiatul lui Big Jim fabulase fluent, mai ales când erau la mijloc şi propriile lui interese.

— La care el a răspuns: *„Bucătarul a-nceput“.* Aşa-i?

— Exact.

Barbie apăsă pe butonul generatorului, care începu să duduie. Îi zâmbi, deşi simţea cum i se înfierbântau obrajii. Povestea pe care i-o spusese nu era una dintre favoritele lui, deşi bănuia că ar fi ales-o oricând în locul celei despre sala de sport din Fallujah.

— Poftim – filmăm, motor, acţiune!

— Mulţumesc. Cât o să ţină?

— Doar vreo două zile, dar s-ar putea ca între timp toate astea să se termine.

— Sau nu. Cred că ştii ce te-a salvat de o vizită în arestul comitatului, în noaptea aia?

— Sigur, răspunse Barbie. Soţul dumitale a văzut ce se întâmplase. Patru contra unul. Era cam greu să nu observi…

— Oricare alt poliţist ar fi putut să *nu* vadă, chiar dacă se întâmpla sub ochii lui. Şi a fost doar un noroc că Howie era de serviciu în noaptea aia; ar fi trebuit să intre George Frederick, dar a stat acasă, cu o virozăgastrică.

Făcu o pauză.

— Ai putea chiar să-i zici nu noroc, ci providenţă.

— Aş putea, îi dădu Barbie dreptate.

— N-ai vrea să intrăm în casă, domnule Barbara?

— De ce n-am rămâne aici? Dacă nu te deranjează. E plăcut.

— N-am nimic împotrivă. Dar în curând se va face frig. Sau… nu?

Barbie îi răspunse că nu ştia.

— Când Howie v-a dus pe toţi la secţie, DeLesseps i-a spus că o violaseşi pe Angie McCain. Nu aşa a fost?

— Asta a fost prima lui versiune. Pe urmă, a întors-o că cică n-a fost tocmai viol, dar când ea s-a speriat şi mi-a cerut să mă opresc, eu n-am vrut. Ar însemna „viol de gradul doi“, cred.

Brenda zâmbi.

— Ai grijă, să nu te-audă vreo feministă zicând că există mai multe grade de viol.

— Da, cred c-ar fi mai bine… Oricum, soţul dumitale m-a dus în camera de interogatoriu – care pare să fie o debara de mături, în timpul zilei…

La asta, Brenda chiar râse.

— … şi pe urmă, a adus-o şi pe Angie. A pus-o să se aşeze în aşa fel, încât să fie nevoită să mă privească drept în ochi. La naiba, aproape că ne frecam cot în cot. Ca să minţi în legătură cu ceva grav, ai nevoie să te pregăteşti sufleteşte, mai ales când eşti tânăr. Am descoperit asta în armată, iar

soţul dumitale o ştia şi el. I-a spus că va ajunge cazul în instanţă. I-a explicat care sunt pedepsele pentru sperjur. Ca să n-o mai lungesc, fata a bătut în retragere. A spus că nu avusese loc nici măcar contact sexual, nicidecum viol.

— Howie avea o vorbă: „Raţiunea înaintea legii.“ Era baza felului său de a rezolva lucrurile. Dar *nu* va fi şi pentru Peter Randolph, în parte fiindcă are mintea-n ceaţă, dar mai ales pentru că nu va fi în stare să-i facă faţă lui Rennie. Soţul meu putea. Mi-a spus că, atunci când domnului Rennie i-a ajuns la urechi vestea despre… altercaţia… voastră, a insistat să fii judecat pentru *ceva.* Orice. Era furios. Ştiai?

— Nu, răspunse Barbie, deloc surprins.

— Howie i-a spus domnului Rennie că, dacă ajunge ceva în instanţă, va avea grijă să nu se omită *nimic,* inclusiv atacul patru contra unu din parcare. A mai adăugat că un bun avocat al apărării ar putea chiar să facă publice unele dintre escapadele lui Frankie şi Junior din liceu. Erau mai multe, deşi niciuna nu se compara cu ceea ce ţi se întâmplase dumitale.

Clătină din cap.

— Junior Rennie n-a fost niciodată un copil bun, dar înainte fusese oarecum inofensiv. Cam de-un an încoace, s-a schimbat. Howie observase şi era neliniştit. Am descoperit că Howie ştia mai multe lucruri, atât despre fiu, cât *şi* despre tată…

Lăsă fraza în aer. Barbie aproape că vedea cu ochii lui cum se întreba dacă să mai continue sau nu, hotărând în cele din urmă să n-o facă. Ca soţie a unui comandant de poliţie dintr-un orăşel de provincie, se deprinsese să fie discretă şi-i era greu să se dezveţe.

— Howie te-a sfătuit să pleci din oraş înainte ca Rennie să găsească o altă cale de a-ţi face necazuri, nu-i aşa? Îmi imaginez că Domul ăsta te-a prins înainte de a reuşi să ieşi.

— Da! Şi da. Aş putea să beau acum cola aia dietetică, doamnă Perkins?

— Brenda. Şi o să-ţi spun şi eu Barbie, dacă aşa ţi se zice. Te rog, serveşte-te cu ce doreşti să bei.

Barbie se conformă.

— Vrei o cheie de la adăpostul anti-radioactiv ca să poţi lua contorul Geiger. Te pot ajuta şi am s-o fac. Dar mi s-a părut c-ai spus că trebuie să ştie şi Jim Rennie, iar cu ideea asta am o problemă. Poate că durerea îmi tulbură minţile, însă nu înţeleg de ce-ai vrea să intri într-un duel de orgolii cu el. Big Jim face crize când îi sfidează *oricine* autoritatea şi cu atât mai puţin i-ar conveni să fii tu primul. Nici nu-ţi datorează vreo favoare. Dacă soţul meu ar mai fi şef al poliţiei, poate că împreună l-aţi convinge pe Rennie. Chiar mi-ar fi plăcut aşa ceva, cred.

Se aplecă înainte, privindu-l cu ochii ei încercănaţi şi sinceri.

— Dar Howie nu mai e, iar tu rişti să ajungi într-o celulă, în loc să cauţi pe-aici cine ştie ce generator misterios.

— Ştiu toate astea, dar a survenit ceva nou. Aviaţia va trage cu o rachetă în Dom, mâine la orele treisprezece.

— O-Doamne-Dumnezeule.

— Au mai tras şi cu alte rachete asupra lui, dar numai ca să determine cât de sus ajunge bariera. Radarul nu funcţionează. Rachetele aveau focoase oarbe. Asta va avea unul cât se poate de activ. Un spărgător de bunkere.

Brenda păli vizibil.

— Spre ce parte a oraşului nostru vor trage?

— Punctul de impact va fi în locul unde Domul intersectează Little Bitch Road. Julia şi cu mine am fost acolo chiar azi-noapte. Va exploda cam la un metru şi jumătate deasupra solului.

Femeia rămase cu gura căscată, într-o atitudine deloc potrivită pentru o doamnă.

— Nu se poate…!

— Ba mă tem că se poate. O vor lansa de la bordul unui B-52, şi va zbura pe o traiectorie programată dinainte. Vreau să zic, programată cu *adevărat.* Până la cele mai mici

dâmburi şi şanţuri, odată ce coboară la altitudinea ţintei. Chestiile astea sunt de-a dreptul *sinistre.* Dacă explodează şi nu trece, înseamnă că toţi cei din zonă se vor alege doar cu o sperietură zdravănă – o să sune ca începutul Armageddonului. Dacă *trece,* însă…

Mâna Brendei se ridicase la gât.

— Ce avarii poate cauza? Barbie, n-avem maşini de pompieri!

— Sunt sigur că vor avea echipamente contra incendiilor în apropiere. Cât despre gravitatea avariilor…

Ridică din umeri.

— Va trebui să fie evacuată toată zona, asta-i sigur.

— Şi e înţelept? E o măsură înţeleaptă, asta pe care o plănuiesc ei…?

— Întrebarea n-are niciun rost, doamnă… Brenda. Decizia e luată. Dar va fi şi mai rău decât atât, teamă mi-e.

Şi, văzându-i expresia:

— Pentru mine, nu pentru oraş. Am fost avansat la gradul de colonel. Prin ordin prezidenţial.

Brenda îşi dădu ochii peste cap.

— Ce bucurie pe capul tău!

— Cică să declar legea marţială şi, practic, să preiau puterea în Chester’s Mill. Ce-o să-i mai placă lui Jim Rennie vestea asta!

Spre surprinderea lui, Brenda izbucni în râs. Şi tot spre surprinderea lui, Barbie îşi dădu seama că râde şi el.

— Acum înţelegi care e problema mea? Nu e nevoie ca oraşul să afle că iau cu împrumut un contor Geiger vechi, dar *este* nevoie să ştie că spărgătorul-de-bunkere vine încoace. Dacă nu dau eu de veste, o va face Julia Shumway, dar mai-marii oraşului ar trebui s-o audă de la mine. Fiindcă…

— Ştiu de ce.

Soarele se făcuse roşu la apus, iar faţa Brendei îşi pierduse paloarea. Îşi freca însă braţele, cu un gest absent.

— Dacă e vorba să-ţi impui aici o anume autoritate… cum vrea superiorul tău…

— Cred că acum Cox mi-e mai degrabă coleg, preciză Barbie.

Brenda oftă.

— Andrea Grinnell. O să vorbim cu ea. Pe urmă, ne ducem împreună la Rennie şi Andy Sanders. Măcar îi vom depăşi ca număr – trei la doi.

— Sora lui Rose? De ce?

— Nu ştii că e A Treia Aleasă a oraşului?

Când Barbie clătină din cap, Brenda îi spuse:

— Nu mai face mutra asta amărâtă. Multora puţin le pasă, deşi e în funcţie de şapte ani. De obicei, este doar cu puţin mai mult decât o ştampilă pentru cei doi bărbaţi – adică pentru Rennie, de vreme ce şi Andy Sanders e tot o ştampilă – şi are… probleme… dar şi o undă de duritate. Sau a avut-o…

— Ce probleme?

I se păru că Brenda voia s-o ţină şi pe asta pentru ea, dar n-o făcu.

— Dependenţă de medicamente. Contra durerii. Nu ştiu cât de grav e.

— Şi presupun că-şi ridică reţetele de la farmacia lui Sanders.

— Da, ştiu că nu-i o soluţie ideală şi va trebui să ai mare grijă, dar… Jim Rennie ar putea fi forţat, fie şi numai din comoditate, să-ţi accepte pentru un timp contribuţia. Cât despre autoritatea ta propriu-zisă…?

Clătină din cap.

— O să se şteargă la fund cu orice declaraţie a legii marţiale, indiferent dacă-i semnată sau nu de preşedinte. Mai…

Se întrerupse. Văzuse ceva în spatele lui, iar ochii i se dilatau.

— Doamnă Perkins? Brenda? Ce e?

— Oh… murmură ea. O, *Doamne!*

Barbie se întoarse să vadă şi rămase şi el mut de uimire. Soarele cobora spre orizont, roşu ca de-atâtea ori, după zile senine fără averse târzii. Dar niciodată în viaţa lui nu mai văzuse un asemenea asfinţit. Bănuia că singurii care mai asistaseră la aşa ceva erau oamenii din vecinătatea unor erupţii vulcanice violente.

„Ba nu“ îşi spuse el. *„Nici măcar ei. E un lucru complet nou.“*

Soarele nu era un glob. Avea forma unui papion enorm, roşu, cu nod circular aprins. În jurul lui, cerul arăta mânjit, parcă de o peliculă subţire de sânge care, de jos în sus, se decolora spre portocaliu. Prin acea văpaie tulbure, orizontul nu se mai distingea aproape deloc.

— Sfinte Hristoase, e ca şi cum te-ai uita printr-un parbriz murdar, în timp ce mergi cu maşina spre soare, spuse ea.

Avea dreptate, desigur – numai că pe post de parbriz era Domul. Pe el începuseră să se adune praf şi polen. Şi agenţi poluanţi. Şi avea să fie şi mai rău.

„Va trebui să-l spălăm“ îşi spuse el, imaginându-şi rânduri-rânduri de voluntari cu găleţi şi cârpe. O absurditate. Cum să-l spele, la o înălţime de cincisprezece metri? Sau de cincizeci de metri? Sau de cinci sute?

— Trebuie să se termine odată, şopti Brenda. Dă-le telefon şi spune-le să tragă cu cea mai mare rachetă pe care o au şi dracu’ să le ia de consecinţe. Fiindcă povestea asta trebuie să se termine.

Barbie nu spuse nimic. Nu era sigur c-ar fi putut să vorbească nici dacă avea ceva de spus. Acea vâlvătaie imensă şi plină de praf îl lăsase fără cuvinte. Parcă ar fi privit printr-un hublou spre infern.

NIE-NIE-NIE

1

Jim Rennie şi Andy Sanders priveau straniul asfinţit de pe treptele Salonului Funerar Bowie. Urma să se prezinte la Primărie pentru încă o „Şedinţă de Evaluare a Situaţiei“, la ora şapte, iar Big Jim voia să ajungă mai devreme, pentru pregătiri, însă deocamdată stăteau pe loc, uitându-se cum ziua se stingea de o moarte bizară şi mânjită.

— Parc-ar fi sfârşitul lumii, comentă Andy încet, pe un ton şocat.

— Moşi-pe-groşi! replică Big Jim, iar dacă glasul îi suna aspru – chiar şi pentru el – era fiindcă şi lui îi trecuse prin minte un gând asemănător; pentru prima oară de când coborâse Domul peste ei, se gândea că situaţia ar fi putut depăşi capacitatea lor – capacitatea *lui* – de a-i face faţă, şi respingea cu furie ideea. L-ai văzut cumva pe Domnul Hristos pogorându-se din cer?

— Nu, recunoscu Andy.

Ceea ce vedea erau nişte oameni pe care-i cunoscuse toată viaţa stând grupaţi pe Main Street, fără să vorbească, privind doar ciudatul amurg cu mâna pusă streaşină la ochi.

— Pe *mine* mă vezi? insistă Big Jim.

Andy se întoarse spre el.

— Sigur că da, răspunse, pe un ton nedumerit. Sigur că te văd, Big Jim.

— Ceea ce înseamnă că n-am fost ridicat la cer. I-am dăruit inima mea lui Iisus cu ani în urmă, iar dacă asta era Judecata de Apoi, n-aş mai fi aici. Şi nici tu, aşa-i?

— Cred că da, replică Andy, deşi avea îndoielile lui. Dacă erau Mântuiţi – spălaţi în Sângele Mielului –, atunci de ce tocmai vorbiseră cu Stewart Bowie despre închiderea „micii noastre afaceri“, cum o numea Big Jim? Şi cum intraseră,

din capul locului, într-o asemenea afacere? Ce legătură avea o fabrică de droguri cu Mântuirea?

Dacă-l întreba pe Big Jim, Andy ştia care ar fi fost răspunsul: uneori, scopul scuză mijloacele. În acel caz, scopurile păruseră admirabile, cândva: noua Biserică a Sfântului Mântuitor (cea veche fusese doar puţin mai mult decât o baracă de placaj cu o cruce de lemn pe acoperiş); postul de radio care salvase numai Dumnezeu ştia câte suflete; cele zece procente băgate de ei în buzunar – prudent, cu cecurile de contribuţie emise de o bancă din Insulele Cayman – pentru Societatea Misionarilor Domnului Iisus, ca să-i ajute pe cei ce Pastorului Coggins îi plăcea să-i numească „frăţiorii cafenii“.

Dar, privind uriaşul asfinţit tulbure ce părea să sugereze că orice activităţi omeneşti erau mărunte şi neînsemnate, Andy trebuia să recunoască faptul că toate acele lucruri nu erau decât simple justificări. Fără beneficiile obţinute din metamfetamine, farmacia lui ar fi fost îngropată cu şase ani în urmă. La fel şi salonul de pompe funebre. Şi, de asemenea – deşi omul de lângă el n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului – probabil şi firma de maşini second-hand a lui Jim Rennie.

— Ştiu la ce te gândeşti, prietene, spuse Big Jim.

Andy îl privi timid. Big Jim zâmbea… dar nu cu ferocitate. Acesta era un zâmbet blând, înţelegător. Andy surâse şi el sau măcar încercă. Îi datora multe lui Big Jim. Numai că, acum, lucruri ca farmacia sau BMW-ul lui Claudie păreau mult mai neimportante. La ce-i folosea un BMW, chiar şi unul cu parcare automată şi sistem de sunet activat vocal, unei neveste moarte?

„Când toate astea se vor termina şi Dodee va veni acasă, o să-i dau ei Beemer-ul“ hotărî Andy. *„Aşa ar fi vrut şi Claudie.“*

Big Jim ridică o mână cu degete boante spre soarele ce părea să se întindă ca un uriaş ou stricat pe cerul de la apus:

— Ai crede că toate astea-s din vina noastră, cumva. Că Dumnezeu ne pedepseşte pentru că ne-am sprijinit oraşul în vremuri grele. Şi nu-i adevărat, prietene. Aici nu e mâna lui Dumnezeu. Dacă ai vrea să spui că înfrângerea din Vietnam a fost fapta lui Dumnezeu – avertismentul Lui că America s-a rătăcit de pe calea spiritului –, aş fi nevoit să-ţi dau dreptate. Dacă ar fi să spui că nouă-unsprezece a fost răspunsul Făpturii Supreme către Curtea Supremă, care le spusese copiilor mici că pot să nu-şi mai înceapă ziua cu o rugăciune către Dumnezeul care i-a făcut, ar trebui să fiu de acord cu tine. Dar ca Dumnezeu să pedepsească oraşul Chester's Mill fiindcă n-am vrut să sfârşim ca atâtea alte pete moarte-n drum, precum Jay sau Millinocket…?

Clătină din cap.

— Nu, domnule. Nu!

— Am vârât şi ceva mărunţiş grăsuţ prin buzunare, încercă Andy, timid.

Era adevărat. Făcuseră mai mult decât să-şi sprijine propriile afaceri şi să dea o mână de ajutor frăţiorilor cafenii; Andy avea propriul lui cont în Insulele Cayman. Şi pentru fiecare dolar încasat – de el sau de fraţii Bowie, la o adică – era gata să parieze că Big Jim luase trei. Poate chiar patru.

— „Vrednic este lucrătorul de hrana sa", replică Big Jim, pe un ton pedant, dar blând. Matei, 10:10. Numai că omisese să citeze versetul dinainte: *„Să nu aveţi nici aur, nici argint, nici aramă în cingătorile voastre."*

— Apropo, prietene, ar fi timpul să mergem, spuse el uitându-se la ceas. Avem multe de hotărât.

O luă din loc. Andy îl urmă, fără să-şi ia ochii de la asfinţit, care încă era destul de luminos ca să-l poarte cu gândul la o infecţie. Apoi, Big Jim se opri din nou.

— Oricum, l-ai auzit pe Stewart – acolo s-a închis firma. *„Încheiat la toţi nasturii",* cum a zis băieţaşul după ce-a făcut pipi. El însuşi i-a spus lui Chef.

— *Ăluia,* replică abătut Andy.

— Nu-ţi face griji în legătură cu Phil, chicoti Big Jim. Am închis şi *aşa* o să rămână, până trece criza. De fapt, s-ar putea ca ăsta să fie un semn că trebuie să închidem prăvălia definitiv. Un semn de la cel Atotputernic.

— N-ar fi rău, spuse Andy.

Dar avea o presimţire deprimantă: dacă Domul dispărea, Big Jim putea să se răzgândească, iar atunci, avea să-l urmeze şi el. Ca şi Stewart Bowie şi fratele său, Fernald. În parte, fiindcă sumele erau atât de incredibile – şi neimpozabile! – şi în parte, pentru că se adânciseră prea mult. Îşi aminti ce spusese, demult, o vedetă de cinema: „Când am descoperit că nu-mi plăcea actoria, devenisem prea bogat ca să mă mai las.“

— Nu-ţi mai face atâtea griji, îl temperă Big Jim. Vom începe să aducem propanul înapoi în oraş peste câteva săptămâni, indiferent dacă situaţia asta cu Domul se rezolvă sau nu. O să folosim camioane de nisip. Poţi să conduci o maşină cu viteze standard, da?

— Da, răspunse Andy, posomorât.

— Şi, se lumină la faţă Big Jim când îi veni ideea, mai putem folosi şi dricul lui Stewie! Unele canistre le putem muta chiar mai curând!

Andy nu spuse nimic. Detesta ideea că-şi însuşiseră (cum spunea Big Jim) atât de mult propan din diverse surse ale oraşului, dar păruse calea cea mai sigură. Fabricau pe scară largă, iar asta presupunea mult în materie de gătit şi evacuare a gazelor reziduale. Big Jim precizase că achiziţionarea unor cantităţi prea mari de propan ar fi putut da naştere la întrebări – la fel cum şi cumpărarea în cantităţi mari a diverselor medicamente legale care intrau în combinaţie le-ar fi putut crea probleme.

Faptul că era proprietarul unei farmacii îi fusese de folos, deşi proporţiile comenzilor de produse ca Robitussin şi Sudafed îl neliniştiseră enorm pe Andy. Se temuse că de-*acolo* avea să li se tragă – dacă era să se compromită vreodată. Nicio clipă nu se gândise la enorma ascunzătoare

de canistre cu propan din spatele studioului WCIK – niciodată până acum.

— Apropo, diseară o să avem destulă energie electrică la primărie, îl informă Big Jim, cu aerul de a-i face o surpriză plăcută. L-am pus pe Randolph să-l trimită pe băiatul meu şi pe prietenul lui, Frankie, la spital, ca să ia unul din rezervoarele de-acolo pentru generatorul nostru.

— Dar am luat deja… zise Andy privindu-l alarmat.

— Ştiu, îl întrerupse Rennie, liniştitor. Ştiu c-am mai luat. Nu-ţi face griji pentru „Cathy Russell“, au destul, deocamdată.

— Puteai să iei unul de la postul de radio… acolo e atât de mult…

— Era mai aproape. Şi mai sigur. Pete Randolph e omul nostru, dar asta nu înseamnă că vreau să ştie despre mica noastră afacere. Nici acum, nici pe viitor.

Aceste cuvinte îl încredinţară şi mai mult pe Andy că Big Jim nu voia cu adevărat să renunţe la fabrică.

— Jim, dacă începem să aducem pe furiş propanul lichid înapoi în oraş, unde-o să zicem că a fost? Şi oamenilor ce le spunem, că l-a luat Zâna Gazului. Şi pe urmă s-a răzgândit şi ni l-a dat înapoi?

— Ţi se pare că-i de glumă, prietene? se încruntă Rennie.

— Nu! Mi se pare că-i de *spaimă!*

— Am un plan. Vom anunţa că oraşul are un depozit de rezervă şi raţionalizează propanul din el după necesităţi. Şi uleiul de încălzit, dacă găsim o soluţie de a-l folosi fără consum de curent electric. Nu-mi place ideea de raţionalizare – e antiamericană pân’ la plăsele, dar suntem ca-n povestea cu cosaşul şi furnica, o ştii… În oraş sunt destui draci-bumbaci care-ar consuma totul într-o lună, pentru ca pe urmă să ţipe la *noi* să le purtăm de grijă, la primul semn că vine un val de frig!

— Doar nu crezi că o să dureze o *lună*, nu?

— Sigur că nu cred, dar ştii vorba aia din bătrâni: speră ce-i mai bun şi pregăteşte-te pentru ce-i mai rău.

Andy se gândi să-i aducă aminte că deja folosiseră o mare parte din rezervele oraşului ca să facă metamfetamină cristalizată, dar ştia ce i-ar fi răspuns Big Jim: *„De unde era să ştim…?“*

N-avuseseră de unde şti, desigur. Ce om cu mintea întreagă s-ar fi aşteptat la această împuţinare bruscă a tuturor resurselor? Îţi făceai planuri pentru mai mult decât destul. Aşa era sistemul american. *„Nici pe departe destul“* era o insultă la adresa minţii şi a spiritului.

— Nu eşti singurul căruia n-o să-i placă ideea asta cu raţionalizarea, spuse Andy.

— De-asta avem poliţie. Ştiu că toţi deplângem decesul lui Howie Perkins, dar acum el e la Iisus, iar noi îl avem pe Pete Randolph. Care va fi un şef al poliţiei mai bun pentru oraş, în situaţia creată. Fiindcă ştie să *asculte.*

Îndreptă un deget spre Andy:

— Când e vorba de interesele proprii, oamenii dintr-un oraş ca ăsta – şi, de fapt, oamenii de pretutindeni – se comportă ca nişte copii. De câte ori am spus-o?

— De multe ori, oftă Andy.

— Iar pe copii ce trebuie să-i pui să facă?

— Să-şi mănânce legumele, dacă vor şi desert.

— Exact! Şi, uneori, asta-nseamnă să pocneşti şi din bici.

— Mi-a mai venit ceva în minte, spuse Andy. Stăteam de vorbă cu Sammy Bushey, pe pajiştea lui Dinsmore – una din prietenele lui Dodee, o ştii? Mi-a spus că unii dintre poliţişti i-au cam bruscat, acolo. I-au bruscat destul de *rău.* Poate-ar fi bine să vorbim cu şeful Randolph despre asta.

Jim se încruntă.

— Şi la ce te-aşteptai, prietene? Să se poarte cu mănuşi? Acolo a fost cât pe ce să izbucnească o păcătoasă de revoltă. Am fost la un pas de-a avea un drac-bumbac de *răzmeriţă,* chiar aici, în Chester’s *Mill!*

— Ştiu, ai dreptate, numai că…

— O cunosc pe fata aia, Bushey. I-am cunoscut toată familia. Consumatori de droguri, hoţi de maşini, scandalagii,

oameni care nu-şi achită împrumuturile şi nici impozitele. Gunoi alb sărăntoc, cum le ziceam, înainte de a deveni incorect politic. Ăştia-s oamenii la care trebuie să fim atenţi, acum. *Tocmai ăştia.* Sunt cei care vor face praf şi pulbere oraşul nostru, dacă au cea mai mică ocazie. Asta vrei?

— Nu, în niciun caz…

Dar Big Jim se ambalase.

— Fiecare oraş are furnicile lui – ceea ce e foarte bine – şi cosaşii lui, ceea ce nu mai e atât de bine, dar putem convieţui cu ei, fiindcă-i înţelegem şi-i putem determina să facă ceea ce e în interesul oraşului, chiar dacă trebuie să-i înghesuim puţin. Dar în fiecare oraş trăiesc şi lăcuste, cum scrie-n Biblie, iar oamenii ca familia Bushey asta sunt. Cu ei, trebuie să punem picioru-n prag. Nu ne-o fi plăcând, nici ţie şi nici mie, dar libertatea personală trebuie să ia o pauză, până se vor termina toate astea. Şi nu vom face şi noi sacrificii? N-am hotărât să închidem mica noastră prăvălie?

Andy nu voia să-i aducă aminte că de fapt nici nu aveau încotro, de vreme ce oricum marfa nu se mai putea expedia din oraş, dar se rezumă la un simplu „da“. Nu voia să mai lungească discuţia şi aştepta cu groază următoarea şedinţă, care putea să dureze până pe la miezul nopţii. Tot ce dorea era să se ducă acasă, unde nu-l mai aştepta nimeni, să bea o tărie şi să se culce, cu gândul la Claudie, plângând până-l lua somnul.

— Ceea ce contează acum, prietene, e să păstrăm echilibrul. Asta înseamnă lege, ordine şi spirit de prevedere. Spiritul *nostru* de prevedere, pentru că noi nu suntem cosaşi. Suntem furnici. Furnici *războinice.*

Rămase câteva clipe pe gânduri, iar când vorbi din nou, tonul îi devenise pragmatic:

— Revin asupra deciziei noastre de a lăsa Food City să-şi continue activitatea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu vreau să spun că-l vom închide – cel puţin, nu încă – dar în următoarele câteva zile va trebui să fim destul de atenţi. Atenţi ca nişte draci-bumbaci de *şoimi.* La fel şi cu Gas and

Grocery. Şi s-ar putea să nu fie o idee rea dacă ne-am însuşi unele dintre alimentele mai perisabile, pentru propriul nostru…

Se opri, mijind ochii spre treptele Primăriei. Nu-i venea să creadă şi ridică o mână pentru a se feri de lumina soarelui. Dar ceea ce vedea era adevărat: Brenda Perkins şi acel Dale Barbara de toată beleaua. Şi nici măcar nu stăteau unul lângă altul. Între ei, vorbind însufleţit cu văduva şefului Perkins, era aşezată Andrea Grinnell, A Treia Aleasă. Şi-şi dădeau unul altuia nişte foi de hârtie.

Lui Big Jim nu-i plăcea treaba asta.

Deloc nu-i plăcea.

2

Porni înainte, vrând să le întrerupă conversaţia, indiferent care era subiectul. Înainte de a apuca să facă doi paşi, un copil alergă spre el. Era unul dintre băieţii din familia Killian, care număra cam o duzină, locuind într-o fermă de găini dărăpănată, lângă limita dinspre Tarker’s Mills a oraşului. Niciunul dintre copii nu era prea isteţ – ceea ce oricum nu era de mirare, dacă stăteai să te gândeşti din ce părinţi prăpădiţi veniseră pe lume –, dar toţi erau membri respectabili ai comunităţii Sfântului Mântuitor; toţi Mântuiţi, cu alte cuvinte. Acesta era Ronnie… sau, cel puţin, aşa credea Rennie, dar îi era greu să fie sigur. Toţi aveau aceleaşi capete în formă de glonţ, cu frunţi proeminente şi nasuri coroiate.

Băiatul purta un tricou zdrenţuit cu sigla WCIK şi ţinea în mână o hârtie.

— Domnule Rennie! strigă el. Mamăăă, prin tot oraşu’ v-am căutat!

— Mă tem că acum n-am timp să stăm de vorbă, Ronnie, replică Big Jim, cu privirea spre cei trei oameni aşezaţi pe treptele Primăriei, ca nişte draci-bumbaci de Three Stooges. Poate mâin…

— Io-s Richie, domnule Rennie. Ronnie-i frate-meu.

— Richie. Sigur. Acum, scuză-mă…

Şi-şi văzu de drum.

Andy luă hârtia de la băiat şi-l ajunse pe Rennie din urmă înainte de a ajunge la cei trei aşezaţi pe trepte.

— Mai bine uită-te la asta.

Întâi, Big Jim se uită la chipul lui Andy, care era mai crispat şi îngrijorat ca oricând. Apoi, luă hârtia:

James,

Trebuie să, te văd diseară. Dumnezeu mi-a vorbit. Acum, trebuie să vorbesc cu tine înainte de a vorbi oraşului. Te rog, răspunde-mi.
Richie Killian îmi va aduce mesajul tău.

Reverend Lester Coggins

Nu Les; nici măcar Lester. Nu! *Reverend Lester Coggins.* Nu mirosea a bine. De ce, o, de ce trebuia ca toate să se întâmple în acelaşi timp?

Băiatul stătea în faţa librăriei, arătând ca un orfan nenorocit, în tricoul lui decolorat şi blugii lăbărţaţi, care-i atârnau de pe şolduri. Big Jim îi făcu semn să se apropie. Puştiul o şi zbughi spre el.

Scoţându-şi din buzunar pixul (care avea scris pe-o parte, cu auriu, sloganul: „CUI CU BIG JIM TREABĂ FACE, ZĂU CĂ TARE MULT Îl PLACE“), Big Jim mâzgăli un răspuns succint: „La miezul nopţii. La mine.“ Apoi, împături mesajul şi i-l înapoie băiatului.

— Du-i-l. Şi să *nu-l* citeşti.

— Nu-l citesc! Nici de-al dracu’! Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule Rennie.

— Şi pe tine, fiule, răspunse Big Jim, privindu-l cum se îndepărta în fugă.

— Asta *ce-a* mai fost? vru să ştie Andy – şi, înainte ca Big Jim să-i poată răspunde, continuă. Fabrica? E vorba de metamfe…

— Gura.

Andy cu un pas înapoi, şocat. Big Jim nu-i mai spusese niciodată să-şi ţină gura. Putea fi de rău.

— Toate la timpul lor, mai zise Big Jim şi porni spre următoarea problemă.

3

În timp ce-l privea pe Rennie apropiindu-se, primul gând al lui Barbie fu: *„Merge ca un om care-i bolnav şi nu ştie“.* Mai mergea şi ca un om care-şi trăise toată viaţa dând şuturi în fund. Avea pe faţă cel mai carnivor-sociabil zâmbet, în timp ce lua mâinile Brendei şi le strângea. Femeia acceptă gestul, cu eleganţă calmă.

— Brenda, spuse el. Condoleanţele mele cele mai profunde. Aş fi trecut pe la tine până acum… şi, desigur, voi veni la înmormântare… dar am fost cam ocupat. Cu toţii am fost.

— Înţeleg.

— Duke ne lipseşte enorm, continuă Big Jim.

— Aşa e, se amestecă Andy, înfiinţându-se în spatele lui Big Jim, ca un remorcher în urma unui cargobot. Sigur că ne lipseşte.

— Vă mulţumesc mult amândurora.

— Şi, deşi am dori nespus să discutăm despre problemele tale… că văd clar că ai destule…

Zâmbetul lui Big Jim se lăţi – strict pe orizontală, fără să se apropie de ochi nici cu-o câtime.

— Avem o şedinţă foarte importantă. Andrea, mă întreb dacă n-ai vrea să te duci înainte şi să pregăteşti dosarele alea.

Deşi bătea în cincizeci de ani, Andrea arăta în acel moment ca o fetiţă care a fost prinsă şterpelind din tartele puse la răcit pe pervazul ferestrei. Începu să se ridice în picioare (strâmbându-se din cauza durerii de spate), dar Brenda o apucă de braţ, ferm, şi o sili să se aşeze la loc.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi faci timp pentru noi, James, spuse ea cu amabilitate. Înţelegi, desigur, că dacă nu era vorba de ceva important – de ceva *foarte* important – acum aş fi fost acasă, plângându-mi soţul.

Lucru rar pentru el, Big Jim rămase fără replică. Oamenii de pe stradă, care până atunci priviseră asfinţitul, se uitau acum la acea confruntare neaşteptată. Era posibil să-i acorde lui Barbara o importanţă pe care n-o merita, numai fiindcă stătea atât de aproape de A Treia Aleasă şi de văduva fostului şef al poliţiei, toţi trei trecându-şi de la unul la altul o hârtie, de parcă ar fi fost o scrisoare a Marelui şi înaltului Papa de la Roma. Oare cine venise cu ideea acelui spectacol în public? Femeia lui Perkins, firește. Pe Andrea n-ar fi dus-o mintea. Şi n-avea nici curajul să-l sfideze aşa, în văzul lumii.

— Mă rog, poate ne găsim câteva minute şi pentru voi. Ce zici, Andy?

— Sigur, răspunse Sanders. Pentru dumneavoastră avem întotdeauna… câteva minute… doamnă Perkins. Îmi pare foarte rău pentru Duke.

— Şi mie îmi pare rău pentru soţia dumitale, răspunse ea, cu gravitate.

Ochii li se întâlniră. Era un Moment de Tandreţe autentic, iar lui Big Jim îi venea să-şi smulgă părul din cap. Ştia că n-ar fi trebuit să se lase dominat de acele sentimente – îi făcea rău la tensiune, ceea ce-i făcea rău şi la inimă… – dar uneori era cam greu. Mai ales când tocmai ai primit un mesaj de la un tip care ştie mult prea multe şi acum crede că Dumnezeu vrea ca el să-i vorbească oraşului. Dacă Big Jim ghicise corect ce avea Coggins în cap, treaba din clipa aia era doar o nimica toată.

Numai că s-ar fi putut să *nu* fie doar o nimica toată. Fiindcă Brenda Perkins nu-l simpatizase niciodată, iar Brenda Perkins era văduva unui om pe care acum oraşul îl considera – fără absolut niciun motiv – un erou. Primul lucru pe care-l avea de făcut…

— Haideţi înăuntru, spuse el. O să vorbim în sala de şedinţe.

Ochii îi aruncară săgeţi spre Barbie.

— Eşti şi dumneata implicat în asta, domnule Barbara? Fiindcă nici mort n-aş înţelege de ce.

— S-ar putea să vă ajute asta, spuse Barbie, întinzându-i foile de hârtie pe care şi le dădeau între ei. Am lucrat în armată. Eram locotenent. Se pare că termenul meu a fost prelungit. Şi am primit şi o avansare.

Rennie luă hârtiile, apucându-le de un colţ, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l frigă. Scrisoarea era incomparabil mai elegantă decât răvăşelul slinos pe care i-l dăduse Richie Killian şi de la un corespondent mult mai cunoscut. Pe antet scria doar atât: **DE LA CASA ALBĂ.** Şi purta data din acea zi.

Rennie pipăi coala. Între sprâncenele stufoase i se formase o cută adâncă, verticală.

— Asta nu-i hârtie de la Casa Albă.

„Ba fii sigur că e, tâmpitule“, îi veni lui Barbie să răspundă. *„A fost adusă acum o oră de un membru al Brigăzii de Elfi, de la Fedex. Nebunul ăla mic s-a teleportat prin Dom, fără nicio problemă.“*

— Nici nu avea cum să fie, încercă el să-şi păstreze un ton civilizat. A venit prin Internet, ca fişier PDF. Domnişoara Shumway a downloadat-o şi a printat-o.

Julia Shumway. Altă pacoste.

— Citeşte, James, spuse calmă Brenda. E important.

Big Jim o citi.

4

Benny Drake, Norrie Calvert şi Joe Sperietoare McClatchey stăteau în faţa redacţiei *Democratului* din Chester’s Mill. Fiecare avea câte o lanternă. Benny şi Joe şi le ţineau în mână; a lui Norrie era în buzunarul mare din faţă al hanoracului. Se uitau în lungul străzii, spre primărie,

unde mai multe persoane – inclusiv toţi cei Trei Aleşi şi bucătarul de la Sweetbriar Rose – păreau să se sfătuiască.

— Mă întreb despre ce-o fi vorba, spuse Norrie.

— Căcaturi de oameni mari, replică Benny, cu o supremă lipsă de interes, şi bătu în uşa redacţiei. Când nu primiră niciun răspuns, Joe trecu pe lângă el şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise, înţelese imediat de ce domnişoara Shumway nu-i auzise; copiatorul ei mergea din plin, în timp ce ea vorbea cu reporterul sportiv al ziarului şi tipul care făcuse poze la bairamul de pe câmp.

Julia îi văzu pe cei trei copii şi le făcu semn să intre. În tasa copiatorului se depuneau rapid coli de ziar. Pete Freeman şi Tony Guay le luau cu rândul şi le aranjau în teancuri.

— Iată-vă, spuse Julia. Mă temeam că n-o să mai veniţi. Suntem aproape gata. Dacă afurisitul de copiator nu se cacă pe el la semnal, adică.

Joe, Benny şi Norrie primiră acest *bon mot* cu admiraţie tăcută, fiecare hotărându-se să se folosească de el cât mai curând posibil.

— Aveţi permisiunea părinţilor? întrebă Julia. Nu vreau să mă trezesc cu ei pe cap, furioşi.

— Da, doamnă, răspunse Norrie. Toţi le-am cerut voie.

Freeman lega un teanc de ziare – nu prea îndemânatic, observă Norrie. Ea una, ar fi fost în stare să facă cinci noduri diferite. Şi să mai prindă şi muşte. I-arătase taică-său cum. La rândul ei, fata îi arătase cum să meargă pe skateboard, şi-şi aducea aminte cum la prima căzătură tatăl ei a râs cu lacrimi. Norrie îşi zicea că avea cel mai bun babac din univers.

— Vrei să fac eu asta? îl întrebă ea pe Freeman.

— Dacă te pricepi mai bine, sigur, răspunse Pete, dându-se la o parte.

Norrie porni într-acolo, cu Joe şi Benny imediat după ea. Apoi, văzu titlul mare de pe ediţia specială de-o singură pagină şi se opri.

— Căca-m-aş!

De cum îi scăpară aceste cuvinte, îşi trânti mâinile peste gură, dar Julia nu făcu decât să dea din cap:

— E o căcare autentică, nici vorbă. Sper că v-aţi adus toţi trei bicicletele şi că au coşuri. Pe astea nu le puteţi căra prin oraş cu skate-board-urile.

— Asta aţi zis, pe-astea ni le-am adus, replică Joe. A mea nu are coş, dar are portbagaj.

— Iar eu am să i le leg deasupra, adăugă Norrie.

Pete Freeman, care se uita cu admiraţie cum fata lega rapid teancurile (cu un nod care părea glisant), spuse:

— Nici nu mă îndoiesc. Alea-s foarte bine făcute.

— Mda, eu-s şefa, replică Norrie pe cel mai firesc ton.

— Aveţi şi lanterne? întrebă Julia.

— Da, răspunseră toţi trei într-un glas.

— Bun. *Democratul* n-a mai folosit băieţi cu ziare de treizeci de ani şi nu vreau să sărbătoresc această revenire la vechiul sistem cu vreunul dintre voi lovit de-o maşină la colţul cu Main sau poate cu Prestile.

— Ar fi nasol, pe bune, aprobă Joe.

— Să ajungă câte unul la fiecare casă sau firmă de pe acele două străzi, da? Plus Morin şi St. Anne Avenue. După aia, vă răspândiţi. Faceţi ce puteţi, dar la ora nouă să vă duceţi acasă. Ziarele care v-au mai rămas, lăsaţi-le la colţuri de stradă. Puneţi câte-un bolovan pe ele, să le ţină.

Benny privi din nou titlul:

CHESTER’S MILL, ATENŢIE!
SE VA TRAGE CU EXPLOZIVI ÎN BARIERĂ!

SISTEM DE LANSARE TIP RACHETĂ DE CROAZIERĂ
SE RECOMANDĂ EVACUAREA ZONEI DE VEST

— Pun pariu că n-o să meargă, spuse pesimist Joe, examinând harta, desenată vizibil de mână, în partea de jos a foii. Frontiera dintre Chester’s Mill şi Tarker’s Mills fusese

trasată cu roşu. Un X negru însemna locul unde Little Bitch Road intersecta marginea oraşului. X-ul fusese marcat ca „Punctul de impact“.

— Muşcă-ţi limba, puştiule, spuse Tony Guay.

5

DE LA CASA ALBĂ

Respectuoase salutări

CONSILIULUI MUNICIPAL DIN CHESTER’S MILL:

Andrew Sanders

James P. Rennie

Andrea Grinnell

Stimaţi Domni şi Stimată Doamnă,

În primul şi-n primul rând, vă trimit salutări şi doresc să exprim profunda îngrijorare şi urările de bine ale întregii naţiuni. Am declarat ziua de mâine Zi Naţională de Rugăciune; în toată America, bisericile vor fi deschise, iar oamenii de toate confesiunile se vor ruga pentru dumneavoastră şi pentru cei ce se străduiesc să înţeleagă şi să anuleze ceea ce s-a întâmplat în jurul oraşului dumneavoastră. Permiteţi-mi să vă asigur că nu ne vom opri înainte ca locuitorii din Chester’s Mill să fie eliberaţi, şi cei răspunzători pentru imobilizarea dumneavoastră să-şi primească pedeapsa. Vă promit, dumneavoastră şi celorlalţi locuitori din Chester’s Mill, că această situaţie se va rezolva – şi cât mai curând. Vorbesc cu toată autoritatea solemnă a funcţiei mele, în calitate de Comandant Suprem al dumneavoastră.

În al doilea rând, această scrisoare vi-l va prezenta pe colonelul Dale Barbara, din Armata SUA.

Colonelul Barbara a luptat în Irak, unde a fost decorat cu Steaua de Bronz, cu Medalia de Merit în Serviciu şi cu două Inimi Purpurii. A fost chemat din nou la datorie şi avansat în grad, astfel încât să poată acţiona ca intermediar între dumneavoastră şi noi, precum şi între noi şi dumneavoastră. Ştiu că, în calitate de americani loiali, îi veţi acorda tot sprijinul. Aşa cum îl ajutaţi dumneavoastră, vă va ajuta şi el.

Intenţia mea iniţială, în conformitate cu recomandările pe care mi le-au făcut şefii de Stat Major şi secretarii Apărării şi Securităţii Interne, a fost aceea de a invoca legea marţială în Chester's Mill şi de a-l numi pe colonelul Barbara guvernator militar interimar. Totuşi, colonelul Barbara m-a asigurat că o asemenea măsură nu va fi necesară. Mi-a spus că se aşteaptă la cooperarea deplină din partea Aleşilor şi a poliţiei locale. Consideră că poziţia lui ar trebui să fie aceea de „a sfătui şi consimţi". I-am acceptat opinia, care rămâne susceptibilă de revizuiri.

În al treilea rând, ştiu că sunteţi îngrijoraţi din cauza imposibilităţii de a lua legătura cu prietenii şi cei dragi. Vă înţelegem preocuparea, dar este imperativ să menţinem acest „blocaj telefonic" pentru a reduce riscul ca unele informaţii strict secrete să intre sau să iasă din Chester's Mill. Poate credeţi că e o temere îndoielnică; vă asigur că nu este aşa. Se prea poate ca o persoană din Chester's Mill să deţină informaţii privitoare la bariera care vă înconjoară oraşul. Apelurile interne ar trebui să funcţioneze normal.

În al patrulea rând, vom continua să menţinem un blocaj de presă, deocamdată, deşi această problemă va rămâne şi ea susceptibilă de revizuiri. S-ar putea să sosească un moment când va fi util ca oficialităţile oraşului şi colonelul Barbara să ţină o conferinţă de

presă, dar în prezent avem convingerea că stoparea rapidă a acestei crize ar pune sub semnul îndoielii necesitatea unei asemenea întâlniri cu presa.

Al cincilea punct se referă la comunicarea prin Internet. Şefii de Stat Major susţin insistent o blocare temporară a comunicărilor prin e-mail, şi am fost dispus să le dau dreptate, colonelul Barbara, însă, a pledat convingător în sensul de a le permite cetăţenilor din Chester’s Mill menţinerea accesului la Internet. A subliniat faptul că traficul prin e-mail poate fi monitorizat legal de NSA, şi că asemenea comunicări, la nivel practic, pot fi verificate mai uşor decât transmisiile telefoanelor celulare. Întrucât el este „omul nostru la faţa locului“, am fost de acord, mai ales din motive umanitare. Această decizie, însă, va fi şi ea supusă revizuirii; se pot produce schimbări de strategie. Colonelul Barbara va participa pe deplin la orice revizuiri de acest fel şi ne aşteptăm la o relaţie de lucru fără probleme între el şi oficialităţile oraşului.

Şase, vă prezint posibilitatea foarte credibilă ca necazul dumneavoastră să ia sfârşit nu mai târziu decât mâine, la 13:00 *p.m.,* ora litoralului estic. Colonelul Barbara vă va explica operaţiunea militară care va avea loc în acel moment şi m-a asigurat că, prin buna colaborare dintre dumneavoastră şi dra Julia Shumway, proprietară şi redactor-şef al ziarului local, îi veţi putea informa pe cetăţenii din Chester’s Mill la ce să se aştepte.

Şi, în sfârşit: sunteţi cetăţeni ai Statelor Unite ale Americii, şi niciodată nu vă vom abandona. Cea mai fermă promisiune a noastră, bazată pe cele mai înalte idealuri pe care le împărtăşim, este simplă: niciun om – bărbat, femeie sau copil – lăsat în voia sorţii. Se vor folosi toate resursele necesare în scopul de a pune capăt ostracizării dumneavoastră. Se va

cheltui fiecare dolar necesar. Ceea ce aşteptăm de la dumneavoastră, în schimb, este credinţă şi cooperare. Vă rugăm să ni le acordaţi pe amândouă. Cu toate rugăciunile şi toate urările de bine,

Rămân, cât se poate de sincer, al dumneavoastră.

6

Indiferent ce slugă de scribălău o fi scris textul, nemernicul îl semnase personal, cu toate cele trei nume, inclusiv cel de terorist, din mijloc. Big Jim nu-l votase şi, în acel moment, dacă ar fi fost teleportat ca prin miracol până-n faţa lui, Rennie simţea că l-ar fi putut strânge de gât cu plăcere.

Şi pe Barbara la fel.

Cel mai mult îşi dorea să fi putut fluiera după Pete Randolph, ca să-l arunce pe Colonelul Bucătar Fript într-o celulă. Să-i spună să dea comenzile pentru păcătoasa lui de lege marţială din subsolul prăvăliei de curcani, cu Sam Verdreaux pe post de *aide-de-camp.*

Poate că şi Sam Jeg era-n stare să-şi ţină-n frâu sevrajul destul ca să salute fără a-şi băga degetu-n ochi.

Dar nu acum. Nu încă. Anumite fraze din scrisoarea Gardianului Şef ieşeau în evidenţă:

Aşa cum îl ajutaţi dumneavoastră, vă va ajuta şi el.

O relaţie de lucru fără probleme între el şi oficialităţile oraşului.

Această problemă va rămâne susceptibilă de revizuiri.

Ceea ce aşteptăm este credinţă şi cooperare.

Ultima era cea mai elocventă. Big Jim nu se îndoia că ticălosul ăla pro-avorturi habar n-avea de credinţă – pentru el, era doar o vorbă goală dar când vorbea despre cooperare, ştia *prea bine* ce spunea, ca şi Jim Rennie: *„Este*

o mănuşă de catifea, dar nu uitaţi că înăuntru are un pumn de fier.“

Preşedintele oferea compasiune şi sprijin (o vedea pe drogata aia de Grinnell cum lăcrima de-a binelea, în timp ce parcurgea scrisoarea), dar dacă citeai printre rânduri, distingeai adevărul. Era un mesaj de ameninţare, pur şi simplu. Cooperaţi sau rămâneţi fără Internet. Cooperaţi, fiindcă vom face o listă cu cine-i cuminte şi cine-i obraznic, şi n-ar fi bine să fiţi pe paginile cu obrăznicături din registru când venim. Fiindcă o să *ţinem* minte.

Cooperaţi, băieţi. Că de nu…

Rennie îşi spuse: *„În veci n-o să-mi dau oraşul pe mâna unui bucătar de minuturi care-a îndrăznit să se atingă de fiul meu şi pe urmă şi-a mai permis şi să-mi sfideze mie autoritatea. Aşa ceva n-o să se întâmple niciodată, maimuţoiule. Niciodată!“*

Dar îşi mai zise şi: *„Uşurel, cu calm…“*

Mai întâi, să le explice Colonelul Bucătar Fript măreţul plan al armatei. Dacă mergea, perfect. Dacă nu mergea, cel mai nou colonel din Armata SUA avea să descopere sensuri cu totul noi ale expresiei *„departe, pe teritoriu inamic“.*

— Haideţi să mergem înăuntru, bine? Se pare că avem multe de discutat, zise Big Jim zâmbind.

7

Junior stătea cu prietenele lui pe întuneric.

Era o situaţie ciudată, până şi *lui* i se părea aşa, dar şi liniştitoare.

Când se întorsese la secţia de poliţie, împreună cu celelalte ajutoare de şerif speciale, după colosala căcare a lumii de la ferma lui Dinsmore, Stacey Moggin (şi ea încă în uniformă, dar arătând obosită) le spusese că mai puteau face încă patru ore peste program, dacă voiau. Urmau să fie multe ore suplimentare de oferit, cel puţin pentru un timp, iar când venea vremea ca municipalitatea să plătească,

afirmase Stacey, sigur aveau să se dea şi prime… probabil furnizate de guvernul recunoscător al Statelor Unite.

Carter, Mel, Georgia Roux şi Frank DeLesseps acceptaseră cu toţii să facă orele suplimentare. Nu neapărat pentru bani, dar se simţeau bine în uniformă. Şi lui Junior îi plăcea uniforma, însă în acelaşi timp simţea zorii unei noi dureri de cap. Chestie care îl deprima, după ce toată ziua se simţise atât de bine.

Îi spuse lui Stacey că prefera să se lipsească, dacă era în regulă. Stacey îl asigură că nu era nicio problemă, dar îi aminti şi că era programat să intre iar de serviciu, a doua zi de la şapte.

— Vor fi destule de făcut, adăugă ea.

Pe trepte, Frankie îşi săltă centura şi spuse:

— Cred c-am să trec pe la Angie. Probabil s-o fi dus undeva cu Dodee, dar nu-mi place ideea că poate a alunecat la duş şi zace pe-acolo, paralizată, sau ceva…

Junior simţi că-i trecea un junghi prin cap. O mică pată albă începu să-i danseze prin faţa ochiului stâng. Părea să sară-n sus şi-n jos, în ritmul bătăilor inimii, care tocmai i se acceleraseră.

— Mă duc eu, dacă vrei, îi spuse el lui Frankie. Mi-e în drum.

— Serios? Nu te deranjează?

Junior clătină din cap, făcând ca pata albă dinaintea ochiului să execute un salt nebunesc, greţos. Apoi, se linişti din nou.

— Sammy Bushey mi-a făcut gât, pe câmp, continuă Frankie, coborând glasul.

— Gaura *aia… com*entă Junior.

— Pe bune. Cică: „Şi ce-o să faci, o să mă arestezi?“, o imită Frankie într-un falset strident care-i zgâria lui Junior creierii. Pata albă care dansa păru să se înroşească şi un moment lui Junior îi veni să-şi strângă de gât prietenul, ca să scape pentru totdeauna de chirăielile alea.

— Ce voiam să zic, continuă Frankie, e că s-ar putea să trec totuşi pe-acolo, după ce termin. Să-i dau o lecţie. Ştii cum e, „Respectă poliţia locală“.

— E o boarfă. Şi lesbojegoasă, pe deasupra.

— Poate că-i chiar mai bine aşa…

Frankie făcu o pauză, privind spre straniul asfinţit.

— Chestia asta cu Domul ar putea avea şi avantaje. Putem face cam tot ce vrem. O vreme, cel puţin. Gândeşte-te, frate, adăugă el, strângându-şi în mână chestia dintre picioare.

— Sigur, replică Junior, da’ acum nu-s cine ştie ce excitat.

Atâta doar că *era.* Sau, mă rog, într-un fel… Nu c-ar fi avut chef să le fută*, sau* ceva, da’…

— Da’ tot gagicile mele sunteţi, zise el acum în bezna din cămară.

La început, folosise o laternă, dar pe urmă o stinsese. Pe întuneric era mai bine.

— Nu?

Nu-i răspunseră. *„Şi dac-o fac“,* îşi zise el, *„o să pot raporta o minune cerească, tatei şi reverendului Coggins“.*

Stătea jos, rezemat de un perete plin de rafturi cu conserve. Pe Angie o proptise la dreapta lui, iar pe Dodee, la stânga. *„Menagerie a trios“,* cum ziceau pe Forumul *Penthouse.* La lumina lanternei, fetele lui nu arătau prea bine, cu feţele lor umflate şi ochii ieşiţi din orbite, parţial ascunşi sub şuviţele de păr, dar după ce o stinsese… Ce naiba, parc-ar fi fost două gagicuţe vii!

Mai puţin mirosul, adică. Un amestec de căcat învechit şi descompunere care tocmai luase startul. Dar nu era chiar aşa de rău, fiindcă acolo se simţeau şi altele, mai plăcute: cafea, ciocolată, melasă, fructe deshidratate şi – poate – zahăr brun.

Şi o aromă slabă de parfum. Al lui Dodee? Sau al lui Angie? Nu ştia. Ce ştia era că durerea de cap îi trecea, iar pata aia albă enervantă dispăruse. Îşi strecură mâna spre Angie şi-i cuprinse sânul.

— Nu te deranjează, nu, Ange? Vreau să zic, ştiu că eşti iubita lui Frankie, da’ voi v-aţi cam certat şi, de fapt, doar te pipăi niţel, atâta tot. Şi… îmi pare rău să-ţi zic, da’ cred că-l bate gândul să te-nşele în noaptea asta.

Cu mâna liberă, dibui şi după o mână a lui Dodee. Era rece ca gheaţa, dar şi-o puse, totuşi, între picioare.

— Mamăăă, Dodes, zise el. Ce curaj ai! Da’ faci ce-ţi vine, fată; mergi cu ce-ai mai rău în tine.

Trebuia să le îngroape, desigur; şi cât mai curând. Domul putea oricând să se spargă ca un balon de săpun sau savanţii găseau o cale să-l dizolve. Şi atunci, prin oraş aveau să mişune anchetatorii. Iar dacă Domul rămânea acolo, sigur urma să se formeze vreo comisie de colectare a alimentelor, umblând din casă-n casă, după provizii.

Cât mai curând. Dar încă nu. Fiindcă treaba asta îl liniştea.

Şi-l şi excita, oarecum. Oamenii n-ar fi înţeles, desigur, dar nici nu *trebuia* să înţeleagă. Fiindcă…

— Ăsta-i secretul nostru, şopti Junior, în întuneric. Nu-i aşa, fetelor?

Nu-i răspunseră (deşi aveau s-o facă, după un timp).

Junior cuprinse cu braţele, pe după umeri, fetele pe care le ucisese, şi la un moment dat aţipi.

8

Când Barbie şi Brenda Perkins părăsiră Primăria, la unsprezece, şedinţa încă nu se terminase. Porniră pe Main, spre Morin, la început fără să-şi vorbească. La colţul dintre Main şi Maple găsiră şi un teanc micuţ din ediţia specială a *Democratului.* Barbie scoase un exemplar de sub piatra care le ţinea fixate. Brenda, având un Penlite în poşetă, lumină titlul.

— Când o vezi tipărită, ar trebui să pară mai credibilă, dar nu e, spuse ea.

— Într-adevăr.

— Tu şi Julia aţi colaborat la asta, ca să fiţi siguri că James n-o s-o bage sub preş. Aşa-i?

Barbie clătină din cap.

— Nici n-ar încerca, fiindcă nu se poate. La impact, racheta va scoate un bubuit asurzitor. Julia a vrut doar să se asigure că Rennie nu va întoarce totul în folosul lui, oricare ar fi acel folos.

Bătu cu degetele în foaie.

— Ca s-o spun pe-a dreaptă, o văd ca pe o poliţă de asigurare. L-a făcut pe Alesul Rennie să se întrebe: *„Dacă mi-a luat-o înainte cu asta, ce alte informaţii o mai fi ştiind, şi eu nu?“*

— James Rennie poate fi un adversar foarte periculos, prietene.

Porniră mai departe. Împăturind ziarul, Brenda şi-l vârî sub braţ.

— Soţul meu îl investiga.

— Pentru ce?

— Nu ştiu cât de multe să-ţi spun, mărturisi ea. Cred că am de ales între totul sau nimic. Iar Howie nu avea nicio probă concludentă – atâta lucru *ştiu.* Deşi ajunsese foarte aproape.

— Nu de probe e vorba acum, preciză Barbie. Important e să n-ajung la puşcărie, în caz că mâine nu iese bine. Dacă informaţiile tale mă pot ajuta în sensul ăsta…

— Dacă singurul lucru care te preocupă e să n-ajungi în puşcărie, mă dezamăgeşti.

Nu era singurul lucru, iar Barbie bănuia că ştia şi ea. La şedinţă, ascultase totul cu atenţie, şi cu toate că Rennie îşi dăduse silinţa să fie cât mai fermecător şi rezonabil, Barbie tot fusese oripilat. Îşi spunea că, pe sub toate graţiile şi lugulugurile şi mumumuurile lui, individul era o fiară. Îşi exercita controlul până-i era smuls cu forţa; înhăţa tot ce voia, până îl oprea cineva. Iar asta-l făcea să fie periculos pentru toată lumea, nu numai pentru Dale Barbara.

— Doamnă Perkins…

— Brenda! Ai uitat?

— Brenda, corect. Ia-o aşa, Brenda: dacă Domul rămâne la locul lui, oraşul ăsta o să aibă nevoie de ajutor şi de la altcineva, pe lângă un negustor de rable cu mania grandorii. Şi nu pot ajuta pe nimeni dacă intru la zdup.

— Soţul meu credea că Big Jim îşi căptuşea buzunarele.

— Cum? De unde? Şi cu cât?

— Hai să vedem ce se întâmplă cu racheta. Dacă nu merge, am să-ţi spun totul. Dacă merge, voi sta de vorbă cu procurorul de comitat după ce se liniştesc apele… şi, ca să-l citez pe Ricky Ricardo, James Rennie va avea de dat nişte „isplicaţii“.

— Nu eşti singura care aşteaptă să vadă ce-o să se întâmple cu racheta. La noapte, nici untul n-o să se topească-n gura lui Rennie. Dacă racheta ricoşează, în loc să străpungă Domul, cred că s-ar putea să-i vedem faţa cealaltă.

Stingând creionul-lanternă, Brenda ridică privirea.

— Priveşte stelele, spuse ea. Ce tare strălucesc… Uite-l pe Orion… Cassiopeea… Ursa Mare. Toate, neschimbate. Îmi dă un sentiment liniştitor. Ţie nu?

— Ba da.

Un timp nu mai spuseră nimic, privind doar întinderea luminiscentă a Căii Lactee.

— Dar mă şi fac întotdeauna să mă simt foarte mică şi foarte… foarte scurtă, ca durată.

Râse, apoi îl întrebă cu oarecare sfială:

— Te deranjează dacă te iau de braţ, Barbie?

— Deloc.

Îl prinse de cot. El îi acoperi mâna cu a lui. Apoi, o conduse acasă.

9

Big Jim încheie şedinţa la unsprezece şi douăzeci. Peter Randolph le ură noapte bună tuturor şi plecă. Plănuia să

înceapă evacuarea părţii vestice a oraşului dimineaţa la şapte fix şi spera ca până la amiază să elibereze toată zona de lângă Little Bitch Road. Andrea îl urmă, mergând încet, cu mâinile la şale. Era o postură cu care se obişnuiseră toţi.

Deşi se gândea numai la întâlnirea cu Lester Coggins (şi la somn; nu l-ar fi deranjat să tragă naibii un pui de somn), Big Jim o întrebă dacă nu mai putea rămâne câteva minute.

Andrea îl privi cu o expresie întrebătoare. În spatele lui, Andy Sanders stivuia ostentativ dosarele şi le punea la loc în fişetul gri de oţel.

— Şi închide şi uşa, o mai rugă Big Jim, amabil.

Arătând de-acum îngrijorată, Andrea se supuse. Andy continua cu treburile gospodăreşti post-şedinţă, dar stătea adus de umeri, ca şi cum s-ar fi temut de o lovitură. Andrea îşi dădu seama că, orice ar fi vrut Jim să-i spună, Andy ştia deja. Şi, judecând după poziţia lui, nu era deloc de bine.

— Despre ce e vorba, Jim? îl întrebă ea.

— A, nimic serios.

Adică, era ceva foarte serios.

— Dar mi s-a *părut,* Andrea, că te purtai destul de amical cu tipul ăla, Barbara, înainte de şedinţă. Şi cu Brenda, dacă stau să mă gândesc.

— Cu Brenda? Dar e…

Voia să spună *„ridicol“,* dar i se păru un cuvânt prea tare.

— … o nimica toată. O cunosc pe Brenda de treizeci de a…

— Şi pe domnul Barbara de trei luni. Asta în cazul în care a mânca pateurile şi sendvişurile cuiva înseamnă să-l cunoşti.

— Cred că acum i se zice colonelul Barbara.

Big Jim zâmbi.

— Mi-e cam greu să iau aşa ceva în serios, când singura uniformă pe care o poate purta constă într-un tricou şi nişte blugi.

— Ai văzut scrisoarea preşedintelui.

— Am văzut o hârtie pe care Julia Shumway putea foarte bine s-o compună pe păcătosul ei de computer. Nu-i aşa, Andy?

— Aşa e, răspunse Andy, fără să se întoarcă.

Încă mai punea în ordine dosarele. Pe aceleaşi pe care le mai pusese o dată în ordine, după câte se părea.

— Şi dacă *era* într-adevăr de la preşedinte? continuă Big Jim.

Pe chipul lui lătăreţ şi fălcos se întindea acel zâmbet pe care Andrea nu-l putea suferi. Constată cu oarecare fascinaţie că pe fălcile cărnoase i se distingeau ţepii bărbii, poate pentru prima oară, şi înţelese de ce Jim avea întotdeauna atâta grijă să se bărbierească. Obrajii neraşi îi dădeau un aspect nixonian sinistru.

— Păi…

Îngrijorarea i se transforma treptat în frică. Ar fi vrut să-i spună lui Jim că fusese doar politicoasă şi bănuia că şi el observase. Big Jim observa multe.

— Păi, ştii, *este* Comandantul Suprem.

Big Jim făcu un gest de lehamite.

— Ştii ce-i ăla un comandant, Andrea? Am să-ţi spun eu. E cineva care merită loialitate şi supunere, fiindcă poate oferi resursele necesare pentru a-i ajuta pe cei la nevoie. Trebuie să fie un târg cinstit.

— Da! se repezi ea să confirme. Resurse ca racheta aia de croazieră!

— Iar dacă dă rezultate, foarte bine.

— Cum să nu dea? A spus că ar putea să aibă un focos de-o mie de livre!

— Dacă te gândeşti cât de puţin ştim despre Dom, cum poate fi oricare dintre noi sigur? Cum putem fi siguri că n-o să spulbere Domul cu tot ce conţine, lăsând doar un crater adânc de-o milă pe locul unde-a fost Chester’s Mill?

Andrea îl privi îngrozită. Îşi ţinea mâinile la spate, masându-şi şi frământându-şi locul unde-şi avea sălaş durerea.

— Mă rog, totu-i în mâinile lui Dumnezeu, continuă Big Jim. Şi ai dreptate, Andrea – s-ar putea să meargă. Dar dacă nu merge, rămânem singuri, şi un comandant suprem care nu-şi poate ajuta cetăţenii nu face nici cât un strop de pipi cald într-un ţucal rece, din partea mea. Dacă nu merge, şi dacă nu ne trimit pe toţi direct în Cer, va trebui să ia cineva conducerea în oraşul ăsta. Şi cine-o să fie – un vagabond pe care preşedintele îl ciocăneşte cu bagheta lui magică sau aleşii oficiali, care deja sunt în funcţii? Înţelegi unde bat?

— Mie colonelul Barbara mi s-a părut un om foarte capabil, şopti ea.

— *Nu-i mai zice aşa!* strigă Big Jim.

Andy scăpă un dosar, iar Andrea făcu un pas înapoi, scoţând un chiţăit de spaimă.

În clipa următoare, se îndreptă de spate, regăsindu-şi pentru moment ceva din tăria yankee ca de oţel care-i dăduse curaj din start să candideze la alegerile locale.

— Să nu ţipi la mine, Jim Rennie. Te cunosc de când decupai poze din catalogul Sears, în clasa-ntâi, şi le lipeai pe cartoane. Aşa că să nu ţipi!

— Vai de mine, ne-am *ofensat!*

Acum, zâmbetul feroce se întinse până la urechi, transformându-i partea de sus a feţei într-o mască de voioşie complet neliniştitoare.

— Ce drac-bumbac de nenorocire! Dar s-a făcut târziu, sunt obosit şi am terminat toate drăgălăşeniile siropoase de care-s în stare într-o singură zi. Aşa că acum ascultă-mă şi să nu mă faci să mă repet.

Se uită la ceas.

— E unsprezece şi treizeci şi cinci. Până la miezul nopţii vreau să fiu acasă.

— *Nu înţeleg ce vrei de la mine!*

Big Jim îşi dădu ochii peste cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă cât de proastă era.

— Într-un cuvânt? Vreau să ştiu că vei fi de partea mea – a mea şi a lui Andy – dacă ideea asta cretină cu racheta nu

rezolvă nimic. Nu să te dai c-un spălător de vase care abia a aterizat.

Andrea îşi trase umerii înapoi şi-şi luă mâinile de la şale. Reuşi să-i susţină privirea, deşi buzele îi tremurau.

— Şi dacă voi considera că, într-o situaţie de criză, colonelul Barbara – sau, mă rog, *domnul* Barbara, dacă preferi – e mai bine calificat să organizeze lucrurile?

— Ei bine, la asta, trebuie să-l citez pe Jiminey Cricket, replică Big Jim. Conştiinţa să-ţi fie călăuză.

Glasul îi devenise un murmur mai înspăimântător decât strigătul dinainte.

— Dar mai sunt şi pastilele alea pe care le iei… Oxycontinele alea…

Andrea simţi că o trecea un fior.

— Ce-i cu ele?

— Andy ţi-a pus deoparte o cantitate bunicică, dar dacă vrei să pariezi pe calul greşit, în cursa asta aci de faţă, pilulele alea s-ar putea să dispară… Nu-i aşa, Andy?

Andy începuse să spele filtrul de cafea. Avea o mutră nefericită şi evită ochii înlăcrimaţi ai lui Andrea, dar răspunse fără ezitare:

— Da. Într-un caz ca ăsta, s-ar putea să fiu nevoit să le arunc în toaleta farmaciei. E periculos să ai asemenea medicamente, când oraşul e aşa, izolat de restul lumii…

— Nu poţi face asta! ţipă Andrea. Am reţetă de la medic!

Big Jim spuse cu bunătate:

— Singura reţetă de care ai nevoie e să stai alături de oamenii care cunosc cel mai bine oraşul, Andrea. Pentru moment, ăsta-i singurul gen de reţetă care-ţi va folosi la ceva.

— Jim, am nevoie de pastile.

Andrea îşi auzea scâncetul din voce – atât de asemănător cu al mamei ei, în ultimii ani, cei mai răi, când zăcuse la pat. Îl detesta.

— Am *nevoie* de ele!

— Ştiu, răspunse Big Jim. Dumnezeu te-a împovărat cu o mare durere.

Ca să nu mai zic şi că duci în cârcă un ditamai maimuţoiul bătrân, adăugă el în gând.

— Fă doar ceea ce trebuie, o sfătui Andy, cu ochii săi încercănaţi plini de tristeţe şi sinceritate. Jim ştie ce e mai bine pentru oraş. Întotdeauna a ştiut. N-avem nevoie de un străin care să ne spună ce să facem.

— Şi dacă o fac, îmi primesc în continuare pastilele?

Chipul lui Andy se lumină de un zâmbet.

— Sigur că da! S-ar putea chiar să-ţi măresc puţin dozajul, din proprie iniţiativă. Să zicem, cu o sută de miligrame în plus pe zi? Nu ţi-ar prinde bine? Pari să te simţi îngrozitor de rău.

— Cred că nu mi-ar strica puţin mai mult, răspunse Andrea, cu voce surdă.

Îşi lăsă capul în piept. Nu băuse nimic, nici măcar un pahar de vin, din noaptea Balului de Absolvire, când i se făcuse teribil de rău, în viaţa ei nu fumase un chiştoc, iar cocaină nu văzuse decât la televizor. Era o persoană corectă. O persoană *foarte* corectă. Şi-atunci, cum ajunsese într-o asemenea situaţie? Numai de-atâta era nevoie ca să facă din cineva un toxicoman? Dacă da, era îngrozitor de nedrept. Oribil de nedrept.

— Dar numai patruzeci de miligrame. Patruzeci în plus ar fi destul, cred.

— Eşti sigură? o întrebă Big Jim.

Nu se simţea deloc sigură. Ăsta era cel mai rău lucru.

— Poate optzeci, cedă ea, ştergându-şi lacrimile de pe faţă şi adăugă în şoaptă: Mă şantajaţi.

Vorbise foarte încet, dar Big Jim o auzi. Întinse mâna spre ea. Andrea tresări, dar Big Jim nu făcu decât s-o ia de mână. Cu blândeţe.

— Nu, spuse el. Ar fi un păcat. Te ajutăm. Şi nu vrem în schimb decât să ne ajuţi şi tu pe noi.

10

Se auzi o *bufnitură.*

O trezi pe Sammy într-o clipă, deşi fumase jumătate de ţigară de canabis şi băuse trei din berile lui Phil, înainte de a cădea de pe picioare, la ora zece. Avea mereu două baxuri în frigider şi încă le mai numea în sinea ei „berile lui Phil“, deşi el se dusese încă din aprilie. Auzise zvonuri că încă mai era în oraş, dar nu le lua în seamă. Cu siguranţă, dacă ar mai fi fost pe-acolo, trebuia să-l fi văzut măcar *o dată,* în ultimele şase luni, nu? Oraşul lor era mic, cum spunea şi cântecul.

Buf.

Noul zgomot o făcu să se ridice în capul oaselor, aşteptând plânsetul lui Little Walter. Nu-l auzi, şi-şi spuse: „O, *Doamne, afurisitul ăla de leagăn s-a făcut bucăţi! Şi dacă nu poate nici măcar să ţipe…“*

Aruncă pătura deoparte şi alergă la uşă. Nimeri în peretele din stânga ei şi fu cât pe ce să cadă. Întunericu’ dracu’! Şi să-i ia dracu’ şi pe ăia cu curentu’ electric! Şi pe Phil, că s-a dus şi-a lăsat-o aşa, fără nimeni care să se bage pentru ea când unii ca Frank DeLesseps sunt răi şi-o sperie şi…

Buf!

Bâjbâi pe scrin şi găsi lanterna. Aprinzând-o, se grăbi spre uşă. Vru s-o ia la stânga, unde era dormitorul lui Little Walter, dar bufnitura se auzi din nou. Nu de la stânga, ci chiar din faţă, prin livingul plin de lucruri. Cineva era la uşa rulotei. Iar acum se auzeau şi nişte râsete înfundate. După câte se părea, băuseră.

Traversă încăperea cu paşi mari, astfel că tricoul cu care dormise i se unduia în jurul coapselor dolofane (de la plecarea lui Phil, se cam îngrăşase, pusese pe ea ca la vreo douăzeci de kile, dar când se termina căcatul ăsta cu Domul avea de gând să treacă pe NutriSystem, ca să revină la greutatea din liceu) şi dădu uşa de perete.

Lanternele – patru la număr şi de mare putere – o loviră în faţă, orbind-o. Dinapoia lor se auziră noi râsete. Unul dintre ele suna mai mult a „nie-nie-nie“, ca al lui Curly din The Three Stooges. Pe *ăsta* îl recunoştea, după ce-l auzise în tot timpul liceului: Mel Searles.

— Ia uite la ea! exclamă el. Pusă la ţol festiv şi cu nimeni la care să i-o sugă!

Alte hohote. Sammy ridică un braţ ca să-şi ferească ochii, dar nu-i folosi la nimic; oamenii cu lanternele se distingeau doar ca nişte umbre. Unul dintre râsete, însă, părea femeiesc. Ăsta probabil că era un semn bun.

— Stingeţi luminile alea, că mă orbiţi! Şi mai tăceţi odată, o să treziţi copilu’!

Hohote mai puternice ca oricând, dar trei dintre cele patru lanterne se stinseră. Sammy îşi îndreptă propria lanternă într-acolo şi ceea ce văzu n-o linişti deloc: Frank DeLesseps şi Mel Searles îi încadrau pe Carter Thibodeau şi Georgia Roux. Georgia Roux, fata care-i pusese piciorul pe ţâţă în acea după-amiază şi-i zisese „fă“. O femeie, da – dar nu femeie în sens *pozitiv.*

Aveau insignele în piept. Şi, într-adevăr, erau beţi.

— Ce vreţi? E târziu.

— Ceva de tras, răspunse Georgia. Tu ai de vânzare, dă-ne şi nouă.

— Vreau să mă trosnesc ca plăcinta de mere-n cer, declară Mel, şi râse: *nie-nie-nie.*

— N-am, replică Sammy.

— Te caci pe tine, miroase de trăsneşte, spuse Carter. Hai, vinde-ne. Nu fi mârlă.

— Mda, făcu şi Georgia; în lumina lanternei lui Sammy, ochii ei aveau un luciu argintiu. Ce dacă suntem poliţai?

La asta, se stricară de râs. Sigur aveau să trezească bebeluşul.

— Nu!

Sammy vru să închidă uşa, dar Thibodeau o deschise iar. Împinsese cu palma – cât se poate de uşor –, dar Sammy se

împletici înapoi. Se împiedică de afurisitul de tutu al lui Little Walter şi căzu în fund pentru a doua oară în aceeaşi zi. Tricoul i se ridică.

— Ooo, avem chiloţi roz, îţi aştepţi vreo iubiţică? întrebă Georgia şi iar hohoti. Lanternele stinse se aprinseră din nou, luminând-o între coapse.

Sammy îşi smuci tricoul în jos atât de tare, încât nu lipsi mult să-l rupă la guler. Apoi, se ridică, nesigură pe picioare, cu cercurile de lumină ale lanternelor cutreierându-i tot trupul.

— Hai, fii o gazdă bună şi invită-ne înăuntru, se răsti Frankie, dând buzna pe uşă. Mulţumim foarte mult.

Îşi plimbă lanterna prin living.

— Ce cocină…

— Ca la orice scroafă! mugi Georgia şi din nou izbucniră în râs. Dacă eu eram în locu' lu' Phil, mă-ntorceam din pădure doar ca să-ţi trag un şut în cur!

Ridică pumnul, iar Carter Thibodeau i-l lovi cu al lui.

— Tot la postul de radio stă ascuns? întrebă Mel. Lălăind şi chirăind? Paranoid după Iisus?

— Nu ştiu ce vreţi să…

Sammy nu mai era furioasă, doar speriată. Nu vorbeau în stilul deconectat al oamenilor din coşmarurile pe care le aveai când fumai iarbă presărată cu fenciclidină.

— Phil s-a dus.

Cei patru vizitatori se uitară unul la altul, apoi râseră. *Nie-nie-nie*-ul idiot a lui Searles le domina pe toate celelalte.

— S-a dus! În mă-sa! croncăni Frankie.

— În mă-sa şi-n ta-su! completă Carter, şi-şi ciocniră şi ei pumnii. Georgia apucă de pe raftul de sus al etajerei câteva cărţi de-ale lui Sammy şi se uită prin ele.

— Nora Roberts? Sandra Brown? Stephenie Meyer? Citeşti tu d-astea? Nu ştii-n pula mea că Harry Potter rulz?

Întinse mâinile înainte, apoi le desfăcu, lăsând cărţile să cadă pe jos. Copilul tot nu se trezise. Era un miracol.

— Dacă vă vând nişte drog, plecaţi? întrebă Sammy.

— Sigur, răspunse Frankie.

— Şi mai repede, adăugă Carter. Mâine avem treabă devreme. Misiune de *eee-vaco*-are. Aşa că mişcă-ţi curu' ăla de vacă.

— Staţi aici.

Intră în chicinetă şi deschise congelatorul – acum, la temperatura mediului, toate se dezgheţaseră şi, din cine ştie ce motiv, îi venea să plângă – şi scoase una dintre punguţele cu drog pe care le ţinea acolo. Mai avea încă trei.

Dădu să se întoarcă, dar cineva o înhăţă înainte de a apuca să mai facă vreo mişcare, iar altcineva îi smulse punguţa din mână.

— Io vreau să mai verific o dată chiloţii ăia roz, îi suflă Mel în ureche. Se văd dacă scrie DUMINICĂ pe cur.

Şi-i ridică poalele tricoului până-n talie.

— Mda, se pare că nu.

— Lasă-mă! *Termină!*

— *Nie-nie-nie!* râse Mel.

O lanternă i se înfipse-n ochi, dar recunoştea capul îngust de deasupra ei: Frankie DeLesseps.

— Azi mi-ai făcut gură, zise el. Plus de asta, m-ai plesnit şi m-a durut mânuţa. Şi nu făcusem decât atâtica.

Întinse mâna şi iar o apucă de sân.

Sammy încercă să se smulgă. Fasciculul de lumină care-o orbea se ridică un moment spre tavan. Apoi, coborî din nou, brusc. Durerea îi explodă în cap. Frankie o lovise cu lanterna.

— *Au! Au, mă doare! TERMINĂ!*

— Ei, căcat, hai că n-avea ce să te doară. Zi mersi că nu te-arestez pentru droguri. Şi nu te mai fâţâi atâta, dacă nu vrei să-ţi mai dau una.

— Drogul ăsta pute-a stricat, constată Mel pe un ton nepăsător. Stătea în spatele ei, continuând să-i ţină tricoul ridicat.

— Şi ea la fel, adăugă Georgia.

— Iarba tre’ s-o confiscăm, currr-vooo, făcu Carter. Scuze.

Frankie o apucase iar de sân.

— Stai la un loc.

O ciupi de sfârc.

— Stai dracu’ la un loc!

Glasul lui, înăsprindu-se. Respiraţia, accelerându-se. Sammy ştia încotro se îndreptau… închise ochii. *„Numai să nu se trezească copilul“,* îşi spuse. „Şi *să nu-mi facă mai mult… Să nu-mi facă ceva mai rău…“*

— Hai, îl încurajă Georgia. Arată-i ce-a pierdut de când s-a cărat Phil.

Frankie îi făcu semn, cu lanterna, să treacă în living.

— Treci pe canapea. Şi crăcănează-te.

— Nu vrei să-i citeşti mai întâi drepturile? întrebă Mel şi iar râse: *nie-nie-nie!*

Sammy îşi spuse că, dacă trebuia să mai audă râsul ăla o singură dată, avea să-i crape ţeasta. Porni, totuşi spre canapea, cu capul în piept şi umerii căzuţi.

Din mers, Carter o apucă, răsucind-o spre el, şi-şi lumină faţa cu lanterna de jos în sus, transformând-o într-o mască diabolică.

— Ai să zici la cineva de treaba asta, Sammy?

— N-N-Nu…

Masca drăcească încuviinţă.

— Să ţii minte asta. Fiindcă oricum nu te-ar crede nimeni. Doar noi, desigur, şi atunci va trebui să venim iar şi să te futem pe *bune,* de data asta.

Frankie o împinse pe canapea.

— Trage-i-o! spuse Georgia surescitată, aţintindu-şi lanterna spre Sammy. *Trage-i-o* la boarfă!

I-au tras-o toţi trei. Frankie veni primul, şoptindu-i pe când se împingea-n ea:

— Tre’ să-nveţi să-ţi ţii gura, o deschizi doar când stau în genunchi.

Urmă Carter. În timp ce o călărea, Little Walter se trezi şi începu să plângă.

— Gura, piciule, că de nu, o să treb'iască să-ţ' citesc drepturile! mugi Mel Searles şi râse.

Nie-nie-nie.

11

Era aproape miezul nopţii.

Linda Everett dormea adânc în jumătatea ei de pat; avusese o zi epuizantă, urma să se trezească devreme (pentru misiunea de *eee-vaco-are),* şi nici chiar grijile cu Janelle nu mai puteau s-o ţină trează. Nu sforăia – nu tocmai din partea ei de pat auzindu-se doar un soi de *kiiip-kiiip-kiiip.*

Rusty avusese o zi la fel de extenuantă, însă nu putea dormi, iar grijile lui nu cu Jan aveau de-a face. Bănuia că o să fie în regulă, cel puţin pentru un timp. Îi putea ţine sub control accesele, atâta vreme cât nu se agravau. Dacă i se termina Zarontinul din dispensarul spitalului, putea să mai ia de la Sanders Drug.

În schimb, se gândea la doctorul Haskell. Şi la Rory Dinsmore, desigur. Rusty tot vedea orbita goală şi însângerată unde fusese ochiul băiatului. Îl tot auzea pe Haskell spunându-i lui Ginny: „Nu-s mort… Surd, am vrut să zic."

Atâta doar că *era* mort.

Se întoarse pe partea cealaltă, încercând să lase în urmă acele imagini, dar ceea ce le luă locul fu murmurul lui Rory: *„E Halloween."* Şi, apoi, vocea propriei lui fiice: *„Numai Marele Dovleac e de vină! Trebuie să-l opriţi pe Marele Dovleac!"*

Fiica lui avusese o criză. Micul Dinsmore primise o schijă în ochi, iar fragmentul de glonţ îi vătămase creierul. Ce-i spunea asta?

„Nu-mi spune nimic. Cum zicea scoţianul din Lost? *«Nu confundaţi coincidenţele cu destinul!»?“*

Poate că aşa era. Poate… Dar *„Lost“* rulase demult. Scoţianul ar fi putut spune şi: *„Nu confundaţi destinul cu coincidenţele.“*

Se răsuci pe cealaltă parte, iar de astă dată revăzu titlul negru de pe ediţia specială a *Democratului* din seara aceea: **SE VA TRAGE CU EXPLOZIVI ÎN BARIERĂ!**

Nu avea nicio speranţă. Somnul nici nu mai intra în discuţie de-acum şi cel mai rău lucru pe care-l puteai face într-o asemenea situaţie era să încerci să-ţi croieşti drum spre tărâmul viselor.

La parter mai rămăsese jumătate din faimosul pandişpan cu afine şi portocale al Lindei; îl văzuse pe bufet, când ajunsese acasă. Rusty se hotărî să mănânce o bucată, la masa din bucătărie, răsfoind ultimul număr din „Medicul de familie american“. Dacă nici vreun articol despre tusea măgărească nu reuşea să-l adoarmă, atunci chiar nu mai avea nicio şansă.

Se ridică, îmbrăcat în treningul albastru pe care-l purta noaptea, şi ieşi fără zgomot, ca să n-o trezească pe Linda.

Pe la jumătatea distanţei spre scară, se opri şi înclină capul.

Audrey scheuna foarte slab. Din camera fetiţelor. Rusty se duse acolo şi deschise încet uşa. Căţeaua golden retriever, ca o siluetă vagă între paturile fetelor, întoarse capul spre el şi scoase încă un scâncet slab.

Judy era culcată pe-o parte, cu o mână sub obraz, respirând prelung şi încet. Cu Jannie, însă, lucrurile stăteau altfel. Se zvârcolea agitată când pe stânga, când pe dreapta, dând din picioare sub pătură şi mormăind. Rusty trecu peste Audrey şi se aşează pe marginea patului, sub cel mai recent poster cu o formaţie muzicală de băieţi.

Fetiţa visa. Nu era un vis frumos, după expresia ei tulburată. Iar murmurele acelea sunau a proteste. Rusty

încercă să distingă vorbele, dar înainte de a reuşi, Jannie tăcu.

Audrey scheună din nou.

Cămaşa de noapte a lui Jan era răsucită complet. Rusty o îndreptă, trase pătura la loc şi-i înlătură fetiţei părul de pe frunte. Ochii ei se mişcau rapid pe sub pleoape, dar membrele nu-i tremurau, degetele nu-i tresăltau şi nu se auzea nici plesnetul caracteristic al buzelor. Somn în faza cu mişcări rapide ale ochilor, mai degrabă decât acces de *petit mal,* aproape sigur. Ceea ce ridica o întrebare interesantă: oare câinii puteau mirosi coşmarurile?

Se aplecă şi o sărută pe Jan pe obraz. În acel moment, ochii ei se deschiseră, dar Rusty nu era deloc sigur că-l vedea. Ar fi putut să fie un simptom al epilepsiei infantile, deşi nu-i prea venea a crede. Audi ar fi lătrat, cu siguranţă.

— Culcă-te la loc, iubito, spuse el.

— Are o minge de baseball din aur, tăticule.

— Ştiu, scumpa mea, acuma dormi.

— E o minge *rea* de baseball.

— Ba nu, e bună. Mingile de baseball sunt bune, mai ales cele de aur.

— Aha…

— Şi acum, culcă-te.

— Bine, tăticule.

Se întoarse cu faţa la perete şi închise ochii. Un moment, se mai potrivi în aşternut, apoi rămase nemişcată. Audrey, care stătuse culcată pe podea, cu capul ridicat, privindu-i, îşi lăsă acum botul pe labe şi adormi şi ea.

Rusty mai rămase acolo o vreme, ascultând respiraţia fiicelor lui şi încercând să se convingă pe sine că, de fapt, nu avea de ce să se teamă, oamenii vorbeau mereu în somn. Îşi spunea că totul era în regulă – dacă avea vreo îndoială, era de ajuns să se uite la căţeaua adormită –, dar în toiul nopţii îi venea cam greu să fie optimist. Când mai erau câteva ore până la crăpatul zorilor, gândurile negre

prindeau consistenţă şi se puneau în mişcare. În miez de noapte, gândurile deveneau zombi.

Conchise că, de fapt, nu avea poftă de pandişpan cu afine şi portocale. Ceea ce voia era să se cuibărească lângă soţia lui adormită, în patul lor cald. Totuşi, înainte de a ieşi din cameră, mângâie capul mătăsos al lui Audrey.

— Să fii atentă, fetiţo, îi şopti el.

Audi deschise un moment ochii şi-l privi.

„Retriever auriu“, îşi spuse el – şi, imediat făcu legătura: *„Minge de baseball aurie“.* O minge *rea* de baseball…

În ciuda pudorii feminine recent descoperite de cele două fete, Rusty lăsă în noaptea aceea uşa camerei lor deschisă.

12

Lester Coggins stătea aşezat în pragul uşii lui Rennie, când acesta sosi acasă. Citea din Biblie la lumina lanternei. Cucernicia manifestă a reverendului nu-l inspira deloc pe Big Jim – dimpotrivă, îi sporea şi mai mult proasta dispoziţie.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Jim, spuse Coggins, ridicându-se şi, când Rennie îi întinse mâna, i-o strânse cu efuziune în pumnul său masiv, pompându-i-o în sus şi-n jos.

— Şi pe tine, răspunse formal Big Jim.

După ce-i mai scutură mâna o ultimă oară, Coggins îi dădu drumul.

— Jim, mă aflu aici fiindcă am avut o revelaţie. Am cerut una azi-noapte – da, căci amarnic eram tulburat – şi azi după-amiază am avut-o. Dumnezeu mi-a vorbit, atât prin slova scripturii, cât şi prin graiul acelui biet băiat.

— Al lui Dinsmore?

Coggins îşi sărută mâinile împreunate, cu un ţocăit sonor, apoi le ridică spre cer.

— El, da: Rory Dinsmore, odihnească-l Dumnezeu în vecii vecilor.

— În clipa asta, el ia cina cu Iisus, rosti maşinal Big Jim.

Îl examina pe reverend în lumina propriei sale lanterne şi nu-i plăcea ce vedea. Deşi vremea se răcea cu repeziciune, chipul lui Coggins lucea de sudoare. Ochii-i erau dilataţi, arătându-şi prea mult albul. Părul cârlionţat îi stătea zburlit în toate direcţiile. Una peste alta, arăta ca un tip căruia-i fila o lampă şi putea începe curând s-o ia razna.

„Nu-i a bună“, îşi spuse Big Jim.

— Da, zise Coggins, sunt sigur. Mănâncă din marele festin… învăluit în braţele nepieritoare…

Big Jim se gândi că ar fi fost cam greu să le facă pe amândouă în acelaşi timp, dar nu comentă.

— Şi totuşi, moartea lui a avut un scop, Jim. Asta am venit să-ţi spun.

— Spune-mi în casă, replică Big Jim şi, fără a-l lăsa să-i răspundă, continuă:

— Pe fiul meu nu l-ai văzut?

— Pe Junior? Nu.

— De când stai aici? se mai interesă el, în timp ce aprindea lumina din antreu, binecuvântând cu acel prilej şi generatorul.

— De-o oră. Poate mai puţin… Am stat pe trepte… am citit… m-am rugat… am meditat…

Rennie se întrebă dacă l-o fi văzut cineva în timpul ăsta, dar tăcu. Coggins era deja răvăşit, iar o asemenea întrebare l-ar fi putut provoca şi mai mult.

— Hai să mergem în biroul meu, îi propuse – şi o luă înainte, cu capul plecat şi paşi mari şi înceţi. Văzut din spate, arăta cam ca un urs îmbrăcat, unul bătrân şi greoi, dar încă periculos.

13

Pe lângă tabloul cu Predica de pe Munte, care ascundea seiful, pe pereţii cabinetului lui Big Jim mai erau multe plăci omagiale pentru diverse fapte în slujba comunităţii. Mai avea şi o fotografie înrămată, în care dădea mâna cu Sarah

Palin, şi alta dând mâna cu Marele Număr 3, Dale Earnhardt, când acesta venise să colecteze fonduri în cadrul unei acţiuni de binefacere pentru copii, la Crash-A-Rama anuală din Oxford Plains. Ba mai era chiar şi o poză cu Big Jim strângându-i mâna lui Tiger Woods, care păruse un negru foarte simpatic.

Singurul suvenir de pe birou era o minge de baseball placată cu aur, într-un suport de răşină acrilică. Dedesubt se vedea o inscripţie (gravată tot pe suport), cu dedicaţia: „Lui Jim Rennie, cu mulţumiri pentru ajutorul dat la Campionatul Caritabil de Softball din Maine, 2007!“ Şi era semnat: „Bill ’Spaceman’ Lee.“

În timp ce se aşeza la birou, pe scaunul lui cu spătar înalt, Big Jim luă mingea din suport şi începu s-o arunce dintr-o mână în cealaltă. Era un obiect ideal pentru jonglerii, mai ales când erai puţin stresat: grea şi plăcută, cu cusăturile aurii simţindu-se agreabil în palmă. Uneori, Big Jim se întreba cum ar fi fost să aibă o minge de aur *masiv.* Poate o să se ocupe şi de asta, după ce se termina toată treaba cu Domul.

Coggins se aşează în cealaltă parte a biroului, pe scaunul pentru client. Scaunul solicitantului. Adică, exact acolo unde-l voia Big Jim. Ochii reverendului oscilau într-o parte şi-n alta ca ai unui om care urmăreşte o partidă de tenis – sau, poate, cristalul unui hipnotizator.

— Ei, ia s-auzim, despre ce e vorba, Lester? Povesteşte-mi. Dar pe scurt, bine? Trebuie să mai şi dorm. Mâine am multe de făcut.

— Mai întâi, vrei să te rogi pentru mine, Jim?

Big Jim zâmbi. Era zâmbetul lui de fiară, deşi nu arătase tot ce poate. Cel puţin, nu încă.

— Ce-ar fi să-mi explici, până vom trece la asta? Aş vrea să ştiu pentru ce mă rog, înainte de a mă aşeza în genunchi.

Lester vorbi – şi nu pe scurt, dar Big Jim abia dacă observa. Asculta cu o deznădejde crescândă, vecină cu groaza. Povestea reverendului era incoerentă şi presărată

cu citate biblice, dar esenţialul era clar: ajunsese la concluzia că micile lor afaceri îl nemulţumiseră pe Domnul îndeajuns ca să trântească un clopot mare de sticlă peste tot oraşul. Lester se rugase să afle ce era de făcut, autoflagelându-se în acel timp (în sens metaforic, spera Big Jim), iar Domnul îl călăuzise spre un verset din Biblie despre nebunie, orbire, sminteală etc. etc.

— Domnul a spuuus că-mi va daaa un semn, şi…

— Daaa…? repetă Big Jim, înălţându-şi sprâncenele stufoase.

Lester nu-l luă în seamă şi continuă, asudând ca un bolnav de malarie, fără să scape din ochi mingea aurie. Stânga… dreapta…

— A fost ca pe vremea când eram adolescent şi-mi dădeam drumu-n pat…

— Les, informaţia asta e… cam trasă de păr, remarcă Big Jim, aruncând mingea dintr-o mână în alta.

— Dumnezeu a spus că-mi va arăta orbirea, dar nu orbirea *mea.* Şi, azi după-amiază, acolo pe câmp… a făcut-o! Nu-i aşa?

— Ei, cred că e şi asta o interpretare…

— *Nu!* sări Coggins în picioare, pentru a porni în cerc pe covor, cu Biblia într-o mână şi cu cealaltă trăgându-se de păr. Dumnezeu a spus că, la vederea acelui semn, trebuie să spun congregaţiei mele ceea ce ai făcut în…

— Doar eu? îl întrerupse Big Jim.

Trecuse la un ton meditativ. Acum arunca mingea puţin mai repede. *Hop, hop, hop…* La stânga şi la dreapta, cu palmele lui cărnoase, dar şi dure.

— Nu… răspunse Lester, cu un fel de geamăt.

Şi paşii lui se acceleraseră, deşi nu se mai uita la minge. Agita Biblia cu mâna cu care nu încerca să-şi smulgă părul din cap. La fel făcea uneori şi în amvon, când se ambala de-a binelea. În biserică, aşa ceva mergea, dar în cabinetul lui Rennie era de-a dreptul enervant.

— Ai fost tu şi cu mine, şi Roger Killian, şi fraţii Bowie, şi…

Coborî glasul.

— Şi celălalt. Chef-ul. Cred că e nebun. Dacă primăvara trecută, când a început, nu era, acum sigur este.

„Uite cine vorbeşte, frăţioare“ reflectă Big Jim.

— Toţi suntem implicaţi, dar tu şi cu mine suntem cei care trebuie să mărturisească. Aşa mi-a spus Domnul. Asta a însemnat orbirea acelui băiat; pentru asta a *murit.* Vom mărturisi şi vom arde acel Hambar al lui Satan din spatele bisericii. Şi atunci, Dumnezeu ne va lăsa să mergem…

— Ai să mergi, Lester, nici vorbă. Direct la Închisoarea de Stat Shawshank.

— Îmi voi primi pedeapsa hotărâtă de Dumnezeu. Şi încă bucuros.

— Şi eu? Şi Andy Sanders? Şi fraţii Bowie? Şi Roger Killian?! El are de crescut nouă copii! Dacă noi nu vom fi la fel de bucuroşi, Lester?

— Atunci, n-am ce să vă fac.

Şi începu să se lovească peste umeri cu Biblia. Repetat, ritmic; mai întâi într-o parte, apoi şi în cealaltă. Big Jim se pomeni sincronizându-şi aruncările mingii aurii de baseball cu loviturile predicatorului. *Poc…* şi *hop… Poc…* şi *hop… Poc…* şi *hop…*

— Pentru copiii lui Killian va fi trist, desigur, dar… Ieşirea, douăzeci, versetul cinci: *„Căci eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Dumnezeu râvnitor, care pedepsesc păcatele părinţilor care mă urăsc pe mine în copiii lor, până la al treilea şi al patrulea neam.“* Trebuie să ne plecăm în faţa acestor vorbe. Trebuie să curăţăm acest buboi, oricât de rău ar durea; să îndreptăm răul pe care l-am făcut. Asta înseamnă mărturisire şi purificare. Purificare prin foc.

Big Jim ridică mâna care nu ţinea în acel moment mingea aurie de baseball.

— Ho, hoo, *hooo!* Gândeşte-te la ce spui. Oraşul ăsta se bazează pe mine – şi pe tine, fireşte – în vremuri normale,

dar în perioade de criză are *nevoie* de noi.

Se ridică, împingându-şi scaunul înapoi. Avusese o zi grea, îngrozitoare, era obosit – şi acum, poftim…! Şi să nu se înfurie omu'!

— Am păcătuit.

Coggins vorbea cu încăpăţânare, continuând să se pocnească pe umeri cu Biblia. Ca şi cum ar fi crezut că era cel mai normal lucru să trateze aşa Cartea Sfântă a lui Dumnezeu.

— Şi ne-am căptuşit buzunarele, să nu uiţi asta! ţipă el, ascuţit.

De astă dată, se lovi cu Buna Carte în plină faţă. Un fir de sânge îi apăru dintr-o nară.

— Ni le-am umplut cu bani spurcaţi, din droguri!

Şi iar se altoi.

— Iar postul de radio al lui Iisus e condus de un dement care prepară otrava pe care şi-o bagă copiii-n vene!

— De fapt, cred că cei mai mulţi dintre ei o fumează.

— Asta ar vrea să fie o *glumă?*

Big Jim ieşi de după birou. Tâmplele îi pulsau, iar în obraji i se ridica un val cărămiziu. Totuşi, mai încercă o dată, vorbindu-i încet, ca unui copil mofturos care face o criză.

— Lester, oraşul are nevoie de conducerea mea. Dacă deschizi gura, n-am să-l mai pot conduce. Nu că te-ar şi crede cineva…

— *Toţi* au să mă creadă! strigă Coggins. Când vor vedea atelierul diavolului pe care te-am lăsat să-l ţii în spatele bisericii mele, vor crede cu *toţii!* Şi Jim… nu-ţi dai seama… odată ce păcatul iese la iveală… odată ce ulceraţia e curăţată… Dumnezeu va înlătura bariera! Criza se va sfârşi! Nu vor mai avea *nevoie* de conducerea ta!

Acesta fu momentul când James P. Rennie îşi pierdu cumpătul.

— *Totdeauna vor avea nevoie!* mugi el – şi lovi cu pumnul în care strângea mingea de baseball.

Crăpă pielea de pe tâmpla stângă a lui Lester, care tocmai se întorcea spre el. Sângele începu să-i şiroiască pe faţă. Prin cascada roşie îi scăpăra ochiul stâng. Se repezi clătinat înainte, cu mâinile întinse. Biblia fâlfâia spre Big Jim ca o gură căscată. Pe covor cădeau stropi de sânge. Umărul stâng al pulovărului îi era deja ud.

— *Nu, asta nu-i voia Dom…*

— E voia *mea,* muscă enervantă ce eşti.

Lovi din nou, iar de astă dată îl nimeri pe reverend drept în mijlocul frunţii. Big Jim simţi cum şocul îi străbătea tot braţul, până la umăr. Totuşi, Lester continua să înainteze, împleticit, dând din Biblie. Şi parcă încerca să vorbească.

Big Jim îşi coborî mâna cu mingea lângă trup. Îl durea umărul. Acum, sângele *şiroia* pe covor, iar păcătosul de drac-bumbac tot nu voia să cadă; tot mai venea, încercând să vorbească şi împroşcând cu stropi stacojii mărunţi.

Se ciocni de birou – stropind cu sânge mapa până atunci imaculată – şi porni pe lângă marginea acestuia. Big Jim vru să ridice din nou mingea, dar nu mai putu.

„Am ştiut tot timpul că luxaţia aia din liceu o să m-ajungă odată din urmă“, se gândi el.

Îşi mută mingea în mâna stângă şi dădu o lovitură laterală, de jos în sus. Nimeri în falca lui Lester, dislocându-i partea de jos a feţei şi aruncând alţi stropi de sânge spre becul nu prea stabil al lămpii din tavan. Câţiva rămaseră pe sticla lăptoasă.

— *Duh!* ţipă Lester.

Încă mai încerca să ocolească biroul. Big Jim se retrase în nişa pentru îngenuncheat.

— Tată?

Junior stătea în uşă, cu ochii mari şi gura căscată.

— *Duh!* icni Lester şi porni pe bâjbâite în direcţia noului glas, cu Biblia întinsă înainte. *Duh… Duh… Duh-uh-mne-ZEUUU…*

— *Nu sta acolo, ajută-mă!* răcni Big Jim la fiul său.

Lester porni clătinat spre Junior, fluturându-şi extravagant Biblia în sus şi-n jos. Pulovărul îi era îmbibat de sânge; pantalonii-i deveniseră de un maroniu noroios; faţa nu i se mai vedea, înroşită toată.

Junior se grăbi să-i vină în întâmpinare. Când Lester începu să se prăbuşească, tânărul îl prinse şi-l ţinu în picioare.

— Te-am prins, reverend Coggins – te-am prins, nicio grijă. Apoi cuprinse cu ambele mâini gâtul mânjit de sânge a lui Lester şi începu să-l strângă.

14

Cinci minute interminabile mai târziu.

Big Jim stătea aşezat pe scaunul lui de la birou – *tolănit* pe scaunul lui de la birou –, cu cravata pusă anume pentru şedinţă, trasă în jos, şi cămaşa descheiată. Îşi masa voluminosul sân stâng. Dedesubt, inima încă-i mai galopa, în plină aritmie, dar nu dădea niciun semn că ar intra cu adevărat în stop cardiac.

Junior ieşi. La început, Rennie crezu că se ducea să-l cheme pe Pete Randolph, ceea ce ar fi fost o greşeală, dar nu mai avea suflu să-l strige înapoi. Imediat, însă, fiul său reveni cu prelata din maşina de camping. Big Jim îl privi cum o scutura ca s-o desfacă şi s-o întindă pe jos – cu un straniu aer gospodăresc, ca şi cum ar mai fi făcut acelaşi lucru de-o mie de ori. *„De la toate filmele alea cu rating R pe care le văd ei acum“,* îşi zise el. Masându-şi carnea fleşcăită, cândva atât de tare şi viguroasă.

— Să te… ajut… gâfâi el, ştiind că nu putea.

— Stai acolo şi trage-ţi sufletul.

Fiul său, în genunchi, îl privea cu o expresie tenebroasă, de nepătruns. Putea fi şi afecţiune acolo – cu siguranţă, Big Jim aşa spera –, dar se mai întrezăreau şi alte lucruri.

„Acu’ te-am prins?“ Oare şi *„Acu’ te-am prins?“* făcea parte din privirea aceea?

Junior îl rostogoli pe Lester peste prelată. Pânza groasă trosni. După ce privi un moment trupul, Junior îl împinse puţin mai încolo, apoi îl acoperi cu capătul prelatei. Materialul era verde. Big Jim o cumpărase de la Burpee's. La o ocazie. Îşi amintea cum spusese Toby Manning: *„Ăsta-i curat chilipir, domnule Rennie."*

— Biblia, spuse el.

Încă mai gâfâia, dar se simţea puţin mai bine. Şi bătăile inimii îi încetineau, slavă Domnului. Cine să ştie că urcuşul avea să devină atât de abrupt după cincizeci de ani? *„Trebuie să încep nişte exerciţii",* îşi spuse el. *„Să-mi reintru în formă. Dumnezeu îţi dă numai un singur trup."*

— Mda, bine, hai c-ai făcut-o, murmură Junior.

Apucă Biblia însângerată, o propti între picioarele lui Coggins şi începu să înfăşoare complet trupul.

— A dat buzna, fiule. Înnebunise.

— Sigur.

Pe Junior nu prea părea să-l intereseze. Mai mult îl preocupa împachetarea cadavrului… şi atât.

— Ori el, ori eu… N-am avut încotro… Va trebui să..

Încă un mic tiri-ta-tam în piept. Jim icni, tuşi, se bătu cu pumnul în partea stângă. Inima i se linişti din nou.

— Va trebui să-l duci la Sfântul Mântuitor. Când va fi găsit, e un tip… poate…

La Chef se gândea, dar poate că n-ar fi fost o idee prea bună să-l scoată ţap ispăşitor pentru asta. Chef Bushey ştia multe. Desigur, probabil s-ar fi opus arestării. În care caz, poate n-ar fi fost capturat viu.

— Ştiu eu un loc mai bun, spuse Junior; părea complet senin. Şi dacă te gândeşti să i-o punem cuiva în cârcă, am o *idee* şi mai bună.

— Cine?

— Dale Futu-i Barbara.

— Ştii că nu sunt de acord cu un asemenea limbaj.

Privindu-l peste prelată, cu ochii licărind, Junior repetă:

— *Dale… Futu-i… Barbara.*

— Cum?

— Încă nu ştiu. Da’ fă bine şi spală mingea aia nenorocită, dacă vrei s-o păstrezi. Şi scapă şi de mapa de pe birou.

Big Jim se ridică în picioare. Se simţea mai bine.

— Eşti un băiat bun că-l ajuţi aşa pe bătrânul tău tată, Junior.

— Dacă zici tu…

Acum, pe covor zăcea un burrito uriaş, verde. Cu două picioare ieşind pe la un capăt. Junior le acoperi cu prelata, dar ea nu voia să rămână îndoită.

— Am nevoie de nişte bandă adezivă.

— Dacă nu-l duci la biserică, atunci unde…

— Nu contează, i-o retează Junior. E un loc sigur. Revu’ o să stea la păstrare până ne gândim cum să-l înfundăm pe Barbara.

— Înainte de a face ceva, trebuie să vedem ce-o să se-ntâmple mâine.

Junior se uită la el cu o expresie de dispreţ distant pe care Big Jim nu i-o mai văzuse niciodată. Îi trecu prin minte că, acum, fiul său avea o mare putere asupra lui. Dar, cu siguranţă, propriul său *fiu…*

— Covorul va trebui să-l îngropăm. Slavă Domnului că nu mai e mocheta aia cât podeaua pe care o aveai aici înainte. Iar avantajul e că aproape toată mizeria a nimerit pe el.

Apoi, ridică uriaşul burrito şi-l scoase pe hol. Peste câteva minute, Rennie auzi maşina de camping pornind.

Big Jim privi mingea de baseball. *„Ar trebui să scap şi de asta“,* îşi zise, deşi ştia că avea s-o păstreze. Era, practic, o moştenire de familie.

Şi-n plus, ce rău putea să facă? Ce rău, dacă era curată?

Când Junior reveni, o oră mai târziu, mingea de baseball sclipea din nou, în suportul ei de răşină acrilică.

ATACUL CU RACHETĂ E IMINENT

1

— ATENŢIUNE! AICI POLIŢIA DIN CHESTER’S MILL! ZONA ESTE ÎN CURS DE EVACUARE! DACĂ MĂ AUZIŢI, VENIŢI ÎN DIRECŢIA VOCII MELE! ZONA ESTE ÎN CURS DE EVACUARE!

Thurston Marshall şi Carolyn Sturges se ridicară în capul oaselor, ascultând acele răgete bizare şi uitându-se unul la altul cu ochi mari. Erau profesori la Emerson College, în Boston – Thurston, profesor de engleză titular (şi redactor invitat la actualul număr al revistei *Ploughshares),* iar Carolyn, care abia absolvise, asistentă la aceeaşi catedră. Erau amanţi de şase luni, însă relaţia lor se răcise perceptibil. Se găseau în cabana cea mică a lui Thurston de lângă Chester Pond, aflată între Little Bitch Road şi râul Prestile. Veniseră să-şi petreacă acolo un weekend prelungit „în frunzişul de toamnă“, dar cea mai mare parte a frunzişului pe care-l admiraseră începând de vineri după-amiază era de tip pubian. În cabană nu exista televizor; Thurston Marshall considera televiziunea un fenomen abominabil. Radio aveau, dar nu-l deschiseseră. Era ora opt şi jumătate, în dimineaţa zilei de luni, douăzeci şi trei octombrie. Niciunul dintre ei nu avusese idee că se întâmplase ceva până când nu îi trezise din somn acel glas care mugea din amplificatoare.

— ATENŢIUNE! AICI POLIŢIA DIN CHESTER’S MILL! ZONA…

Şi tot mai aproape. Venind spre ei.

— Thurston! Drogurile! Unde-ai lăsat drogurile?

— Nu-ţi face griji, răspunse el, deşi tremurul din voce sugera că nici el nu şi-ar fi putut urma propriul sfat.

Era un om înalt, uscăţiv, cu un păr cărunt bogat pe care obişnuia să şi-l lege într-o coadă. Acum îi stătea despletit, ajungându-i aproape până la umeri. Avea şaizeci de ani – iar Carolyn, douăzeci şi trei.

— Toate căbănuţele de pe-aici sunt pustii în perioada asta a anului, vor trece mai departe şi se vor întoarce la Little Bitch R…

Tânăra îl lovi cu pumnul în umăr, gest pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci.

— Maşina-i pe alee! O să vadă maşina!

Pe chipul lui se ivi expresia „o, căca-m-aş“.

— … EVACUARE! DACĂ MĂ AUZIŢI, VENIŢI ÎN DIRECŢIA VOCII MELE! ATENŢIUNE! ATENŢIUNE!

Acum era foarte aproape. Thurston auzea şi alte glasuri amplificate – oameni care strigau prin portavoci, *poliţişti* cu portavoci –, dar acesta era chiar lângă cabană.

— ZONA ESTE ÎN CURS DE EVAC…

Un moment de tăcere. Apoi:

— ALO, CABANA! VENIŢI AICI! HAIDEŢI ODATĂ!

Era un coşmar.

— *Unde-ai lăsat drogurile?* îl lovi ea din nou cu pumnul.

Drogurile erau în cealaltă cameră. Într-o punguţă pe jumătate goală, pusă lângă platoul cu brânza şi crochetele rămase de cu seară. Dacă intra cineva, era prima blestemăţie pe care aveau să-i cadă ochii.

— SUNTEM POLIŢIA! NU NE ARDE DE GLUME! ZONA ESTE ÎN CURS DE EVACUARE! DACĂ SUNTEŢI ÎN CASĂ, IEŞIŢI PÂNĂ NU VĂ SCOATEM NOI!

„Nişte porci“, îşi zise Thurston. *„Porci de provincie, cu minţile unor porci de provincie.“*

Sări din pat şi o luă la fugă prin cameră, cu părul fluturându-i şi fesele slăbănoage flexându-se.

Bunicul lui construise după Al Doilea Război Mondial cabana, care avea doar două camere: un dormitor mare, cu vedere spre eleşteu, şi livingul-bucătărie. Curentul electric era furnizat de un generator Henske vechi, pe care

Thurston îl închisese înainte de culcare; behăiturile sale întretăiate nu erau tocmai romantice. Jăraticul focului din seara trecută – nu foarte necesar, dar *très* romantic – încă mai clipea somnoros în cămin.

„Poate m-am înşelat, poate-am pus drogul la loc în diplo…“

Din păcate, nu. Drogul era acolo, chiar lângă resturile brânzei Brie pe care o înfulecaseră înainte de a începe marafutonul din acea noapte.

Alergă spre punguţă şi auzi o bătaie în uşă. Nu, nişte *bubuituri* în uşă.

— O clipă! strigă Thurston, cu o voioşie nebunească.

În uşa dormitorului apăru şi Carolyn, înfăşurată într-un cearşaf, dar abia dacă o observă. Prin minte – care încă mai suferea de paranoia reziduală, după plăcerile serii trecute – i se rostogoleau gânduri disjuncte: revocarea funcţiei, poliţia-gândului din „1984“, revocarea funcţiei, reacţia dezgustată a celor trei copii (făcuţi cu două neveste anterioare) şi, desigur, revocarea funcţiei.

— Un minut, o secundă, să mă îmbrac…

Dar uşa se dădu de perete şi – încălcând flagrant vreo nouă garanţii constituţionale diferite – doi tineri intrară cu pas hotărât. Unul ţinea în mână o goarnă. Amândoi purtau blugi şi cămăşi albastre. Blugii arătau aproape liniştitor, dar cămăşile aveau epoleţi şi insigne.

„N-avem nevoie de insigne împuţite“, îşi zise Thurston, buimac.

— *Plecaţi de-aici!* chirăi Carolyn.

— Ia uite, Junes, spuse Frankie DeLesseps. Asta-i aia cu *„Moş Sculă, s-a-ntâlnit cu Miss Basculă“.*

Thurston înhăţă punguţa, o duse la spate şi-i dădu drumul în chiuvetă.

Junior privea instalaţia pe care o dezvăluise această mişcare bruscă…

— O sculă mai lungă şi mai slăbănoagă nici c-am văzut, remarcă el. Arăta obosit, şi avea toate motivele – nu

dormise decât două ore –, dar se simţea minunat, absolut extraordinar, senzaţional. Nici urmă de migrenă.

Munca aia i se potrivea la fix.

— *Ieşiţi AFARĂ!* strigă Carolyn.

— Fă bine şi ţine-ţi gura, păpuşă, şi pune ceva pe tine. Toată lumea din partea asta a oraşului e evacuată, îi răspunse Frankie.

— *Asta-i casa noastră! IEŞIŢI DRACU' AFARĂ!*

Frankie zâmbise. Acum, deveni serios. Trecu pe lângă bărbatul gol şi costeliv care stătea lângă chiuvetă (care *dârdâia* lângă chiuvetă, mai bine zis) şi o apucă pe Carolyn de umeri. O zgâlţâi puţin.

— Nu-mi face tu mie gură, păpuşă. Încerc să vă apăr, să nu vă frigeţi la cur. Tu şi iubi…

— *Ia-ţi mâinile de pe mine! O să-nfundaţi puşcăria pentru asta! Tatăl meu e avocat!*

Încercă să-l pălmuiască. Frankie – care nu era un matinal, nici nu fusese vreodată – îi prinse mâna şi i-o răsuci la spate. Nu foarte tare, dar Carolyn zbieră. Cearşaful îi căzu pe podea.

— Mamăăă! Mişto caroseria! îl felicită Junior pe Thurston Marshall, care stătea cu gura căscată. Şi mai faci tu faţă la aşa ceva, moşulică?

— Hai, echiparea, amândoi, ordonă Frankie. Nu ştiu cât de tâmpiţi sunteţi, da' cred că destul, dacă n-aţi plecat de-aici pân-acum. Nu ştiaţi că…

Se întrerupse, privind de la faţa femeii la cea a bărbatului. Amândoi erau la fel de îngroziţi. Şi la fel de nedumeriţi.

— Junior! exclamă el.

— Ce?

— Ţâţoasa McGee şi Zbârcilă habar n-au de ce se-ntâmplă.

— *Să nu-ndrăzneşti să-mi vii cu discrimi…*

Junior ridică mâinile.

— Cucoană, taci şi-mbracă-te. Trebuie să plecaţi de aici. Aviaţia SUA o să tragă cu-o rachetă de croazieră în partea asta a oraşului, peste – se uită la ceas – vreo cinci ore.

— *CE? AI ÎNNEBUNIT?* urlă Carolyn.

Junior oftă adânc, apoi o luă din loc. Acum înţelegea un pic mai bine cum e să fii sticlete. O muncă grozavă, da' unii erau aşa de *idioţi…*

— Dacă ricoşează, o să auziţi doar o ditamai bubuitura şi atât. Poate-o să vă căcaţi puţin în nădragi – dacă i-oţi avea pe voi –, da-n rest n-o să păţiţi nimic. Da' dacă trece, cel mai probabil o să vă facă tocăniţă, c-o să fie mare de tot şi sunteţi la nici trei kilometri de locul unde zic ei că va fi punctul de impact.

— Din *ce* să ricoşeze, tălâmbule? întrebă răstit Thurston.

După ce aruncase drogul în chiuvetă, îşi acoperea cu o mână părţile intime… sau, cel puţin, încerca; aparatul lui de făcut amor era într-adevăr extrem de lung şi subţiratic.

— Din Dom, răspunse Frankie. Şi nu-mi place cum vorbeşti.

Făcu un pas înainte şi-i aplică actualului redactor invitat la *Ploughshares* un pumn în burtă. Thurston scoase un icnet răguşit, se îndoi de mijloc, clătinându-se pe picioare, căzu în genunchi şi vomă cam o ceaşcă de terci alb subţire care încă mai mirosea a Brie.

Carolyn îşi ridică încheietura mâinii, care i se umfla.

— Pentru asta, puşcăria te mănâncă, îi promise ea lui Junior, cu voce scăzută şi tremurătoare. Bush şi Cheney s-au dus de mult. Nu mai suntem în Statele Unite ale Coreei de Nord.

— Ştiu, replică Junior, cu o răbdare admirabilă pentru cineva care se gândea că i-ar fi plăcut să se distreze puţin mai mult; în creier avea un monstruleţ Gila care-şi zicea că ar fi fost modul ideal de a-şi începe ziua.

Dar, nu. Nu. Trebuia să-şi joace rolul în procesul de evacuare. Depusese Jurământul Datoriei, sau cum mama mă-sii se mai numea şi ăla.

— *Ştiu,* repetă el. Da’ ce nu pricepeţi voi doi, găozarilor de la oraş, e că nu mai sunteţi nici în Statele Unite ale *Americii.* Acuma sunteţi în împărăţia lui Chester, şi dacă nu staţi cuminţi, o s-ajungeţi în *Temniţa* lui Chester. Vă dau cuvântu’ meu. Fără telefoane, fără avocaţi, fără procese. Încercăm să vă salvăm viaţa. Chiar aşa de rău v-a prostit futaiu’, de nu pricepeţi?

Carolyn îl privea năucită. Thurston încercă să se ridice, nu reuşi, aşa că porni târâş spre ea. Frankie îi dădu o cizmă de ajutor, în fund. Omul scoase un ţipăt de durere şi indignare.

— Asta, pentru că ne ţii în loc, tataie, spuse Frankie. Îţi admir gusturile la puicuţe, da’ avem multă treabă pe ziua de azi.

Junior se uita la tânăra femeie. O gură grozavă. Buze ca ale Angelinei. Era gata să pună pariu că putea, vorba aia, să sugă şi cromul de pe-un cârlig de rulotă.

— Dacă nu poate să se-mbrace singur, ajută-l tu. Mai avem de verificat încă patru cabane, şi când ajungem înapoi aici, vrem să vă găsim în Volvo ăla al vostru, în drum spre oraş.

— *Nu înţeleg nimic!* se tângui Carolyn.

— Nici nu mă mir, replică Frankie, culegând punguţa cu drog din chiuvetă. Nu ştiai că chestia asta te prosteşte?

Tânăra începu să plângă.

— Nicio grijă, continuă el. V-o confisc şi-n vreo două zile o să vă deşteptaţi voi singuri, bibicilor.

— Nu ne-aţi citit drepturile, protestă Carolyn, printre lacrimi.

Junior făcu pe miratul, apoi râse.

— Aveţi dreptul să vă căraţi dracu’ de-aici şi să tăceţi în pula mea din gură – acum e clar? Într-o situaţie ca asta, alte drepturi nu aveţi. Aţi priceput măcar atâta lucru?

Frankie examina drogul confiscat.

— Junior, remarcă el, aici nu-s aproape deloc seminţe. I-un căcat de *primo.*

Thurston ajunsese la Carolyn. Se ridică în picioare, băşindu-se destul de tare cu acel prilej. Junior şi Frankie se priviră. Încercară să se abţină – erau agenţi de poliţie, în fond – şi nu reuşiră. Izbucniră simultan în râs.

— *Charlie Trombon s-a-ntors în oraş!* răcni Frankie, şi-şi loviră palmele într-un *high five.*

Thurston şi Carolyn rămăseseră în uşa dormitorului, acoperindu-şi unul altuia goliciunea printr-o îmbrăţişare, cu ochii la intruşii care hăhăiau. Afară, ca vocile dintr-un coşmar, goarnele continuau să anunţe evacuarea zonei. Cele mai multe dintre glasurile amplificate se retrăgeau acum spre Little Bitch.

— Când venim, maşina aia să nu mai fie aici, spuse Junior. Că de nu, vă fut de nu vă *vedeţi.*

Şi plecară. Carolyn se îmbrăcă, apoi îl ajută şi pe Thurston – îl durea burta prea tare ca să se poată apleca să se încalţe. Când terminară, amândoi plângeau. În maşină, pe drumul de ţară care ducea spre Little Bitch Road, Carolyn încercă să-şi sune tatăl pe mobil. Nu prinse decât tăcere.

La intersecţia dintre Little Bitch Road şi Şoseaua 119, o maşină a poliţiei era trasă de-a curmezişul drumului. O poliţistă robustă, cu păr roşcat, le indică acostamentul de pământ afânat şi le făcu semn să tragă pe dreapta. Carolyn opri imediat şi coborî. Îşi arătă mâna cu încheietura umflată.

— Am fost agresaţi! De doi indivizi care declarau că ar fi poliţişti! Unul pe nume Junior, şi altul pe nume Frankie! Ne-au…

— Căraţi-vă de-aici până nu vă agresez şi eu, i-o reteză Georgia Roux. Nu fac mişto, drăguţo.

Carolyn se holbă la ea, stupefiată. Lumea întreagă se întorsese câş ca să alunece într-un episod din „*Twilight Zone*“ în timp ce ea dormea. Nicio altă explicaţie nu avea cât de cât sens. Din clipă-n clipă aveau să audă glasul lui Rod Sterling.

Se urcă la loc în Volvo (al cărui abţibild de pe bară, decolorat, dar încă lizibil, spunea: „OBAMA ’12! DA, ***ÎNCĂ*** MAI PUTEM“) şi ocoli maşina de poliţie. Văzu o alta, cu un poliţist mai vârstnic înăuntru, parcurgând o listă prinsă pe o planşetă cu clemă. Se gândi să apeleze la el, apoi renunţă.

— Vezi la radio, spuse ea. Să aflăm dacă se întâmplă *într-adevăr* ceva.

Thurston îl deschise şi nu auzi decât Elvis Presley şi Jordanaires, căznindu-se cu *„How Great Thou Art“.*

Carolyn închise aparatul şi se gândi să spună: *„Coşmarul e complet în mod oficial“*, dar n-o făcu. Nu voia decât să iasă din Oraşul Sonat cât mai curând posibil.

2

Pe hartă, drumul de ţară spre Chester Pond arăta ca un fir încârligat, subţire, aproape invizibil. După plecarea de la cabana Marshall, Junior şi Frankie rămaseră un moment în maşina lui Frankie, studiind harta.

— Nu mai poate fi nimeni pe-acolo, spuse Frankie. Nu în perioada asta din an. Tu ce zici? Îi băgăm în mă-sa şi ne-ntoarcem în oraş?

Arătă cu degetul mare înapoi, spre cabană.

— Ăştia oricum or să se care, şi dacă nu se duc, cui îi pasă?

Junior se gândi un moment, apoi clătină din cap. Depuseseră un jurământ. Şi-n plus, nu ardea de nerăbdare să dea de taică-său, care să-l bată la cap cu întrebări despre locul unde ascunsese cadavrul reverendului. Coggins le ţinea acum de urât iubitelor lui, în cămara casei McCain, dar nu era nevoie ca tatăl lui să ştie asta. Cel puţin, nu înainte de a hotărî cum aveau să-l înfunde pe Barbara. Iar Junior era convins că tatăl lui *avea* să găsească o soluţie. Lucrul la care se pricepea cel mai bine Big Jim Rennie era să înfunde oamenii.

„Acum nici nu mai contează dacă descoperă că m-am lăsat de şcoală“, se gândi el, *„fiindcă ştiu ce ştiu despre el. Şi ce ştiu e mult mai nasol.“*

Nu că şcoala ar mai fi părut foarte importantă; era un caca-maca pe lângă ce se întâmpla în The Mill. Totuşi, trebuia să aibă grijă. Junior îl ştia pe taică-său în stare să-l înfunde chiar şi pe *el,* dacă situaţia o cerea.

— Junior? Pământul către Junior – recepţie!

— Te-aud, răspunse Junior, cam iritat.

— Mergem în oraş?

— Hai să vedem şi-n celelalte cabane. Nu-i decât un sfert de milă şi dacă ne întoarcem în oraş, Randolph o să ne găsească altă treabă de făcut.

— N-ar strica nici să crăpăm ceva.

— Unde? La Sweetbriar? Ţi s-a făcut de nişte şoricioaică-n jumări, cu complimente de la Dale Barbara?

— N-are el curaju’.

— Eşti sigur?

— Okay, okay…

Frankie porni maşina şi o scoase în marşarier, pe ciotuleţul de alee. Frunzele viu colorate stăteau neclintite în copaci, iar aerul era cald, apăsător. Mai degrabă ca-n iulie, decât în octombrie.

— Da’ găozarii ăştia de-oraş ar face bine să dispară până venim noi, altfel poate va trebui să i-l prezint lu’ Ţâţe McGee pe răzbunătorul meu cu coif.

— Ţi-aş ţine-o cu plăcere, replică Junior. *Yippee-ki-yi-yay, motberfucker.*

3

Primele trei cabane erau vizibil goale; Junior şi Frankie nici măcar nu se deranjară să iasă din maşină. De-acum, drumul devenise doar o pereche de şanţuri lăsate de roţi, cu un dâmb pe mijloc. Coroanele copacilor se împreunau

deasupra, unele dintre crengi lăsându-se atât de jos, încât maşina se freca de ele.

— Cred că ultima-i după cotitura asta, spuse Frankie. Drumul se termină la căcăţişul ăla de debarca…

— *Fii atent!* strigă Junior.

Trecuseră de cotitură, iar în faţa lor stăteau pe drum doi copii, un băiat şi o fată. Nu schiţau niciun gest de a se da la o parte. Păreau şocaţi, cu feţele lipsite de orice expresie. Dacă nu s-ar fi temut că dâmbul cu iarbă din mijlocul drumului îi putea lovi sistemul de eşapament – în caz că mergea cât de cât cu viteză – Frankie i-ar fi lovit. Apăsă pe frână, iar Toyota se opri la niciun metru de ei.

— O, Doamne, era cât pe ce… murmură el. Cred că fac un atac de inimă.

— Dacă taică-miu n-a făcut, n-ai să faci nici tu, replică Junior.

— Hm?

— Nimic.

Junior coborî. Copiii erau tot acolo. Fetiţa, destul de înaltă, să tot fi avut vreo nouă ani. Îl ţinea de mână pe băiat, care arăta de vreo cinci. Erau palizi şi murdari. Fata îl privi pe Junior, dar băiatul se uita drept înainte, ca şi cum ar fi examinat ceva foarte interesant la farul din stânga al maşinii.

Junior le văzu spaima pe chipuri şi se lăsă într-un genunchi în faţa fetei.

— Eşti bine, drăguţă?

Răspunse băiatul. Vorbea stând în continuare cu ochii spre far.

— O vreau pe mama. Şi micu’ dejun îl vreau.

Frankie li se alătură şi el.

— Ăştia-s adevăraţi? întrebă el pe un ton care părea să spună: „Fac mişto – sau, pe-aproape…“ întinse o mână ca să atingă braţul fetei.

Fetiţa tresări uşor, apoi se uită la el.

— Mami nu s-a mai întors, spuse ea, încet.

— Cum te cheamă, drăguţă? vru să ştie Junior. Şi cine-i mămică-ta?

— Pe mine mă cheamă Alice Rachel Appleton. El e Aidan Patrick Appleton. Pe mami o cheamă Vera Appleton. Pe tati, Edward Appleton, dar el şi mami au divorţat anul trecut şi acum stă în Plano, Texas. Noi stăm în Weston, Massachusetts, pe Oak Way numărul şaisprezece. Numărul nostru de telefon este…

Recita informaţiile cu precizia lipsită de intonaţie a unui robot telefonic.

„Ca să vezi“, îşi zise Junior. *„Alţii de la oraş.“* Dar avea sens; cine altcineva ar fi dat atâţia bani pe benzină, doar ca să se uite cum cad căcaturile de frunze din rahaţii de copaci?

Frankie se lăsase şi el pe vine.

— Alice, spuse el, ascultă-mă, scumpo. Unde-i mămica ta acum?

— Nu ştiu.

Lacrimile – ca nişte boabe mari şi limpezi – începură să i se rostogolească pe obraji.

— Am venit să vedem frunzele. Şi trebuia să mergem cu caiacul. Ne place cu caiacul, nu, Aide?

— Mi-e foame, spuse cu jale Aidan, începând şi el să plângă.

Văzându-i aşa, îi venea şi lui Junior să plângă. Apoi, îşi reaminti că era poliţist. Poliţiştii nu plâng – sau, cel puţin, nu în timpul serviciului. O întrebă din nou pe fată unde era mama lor, dar din nou cel care răspunse primul fu băiatul.

— S-a dus să ia Woops.

— Vrea să zică Plăcinte Whoopie, explică Alice. Da’ s-a dus să ia şi altele. Fiindcă domnul Killian n-a avut grijă de cabană aşa cum trebuia. Mami a zis că pot să stau eu cu Aidan, că acum sunt mare, şi că ea vine imediat, se ducea doar până la Yoder’s. A zis să nu-l las pe Aide să se-apropie de lac.

Junior începea să înţeleagă. Probabil femeia se aşteptase să găsească provizii în cabană – măcar câteva – dar, dacă l-ar fi cunoscut bine pe Roger Killian, ar fi ştiut că nu trebuia să se bazeze pe el. Omul era un cretin de prima mână şi-şi transmisese intelectul deloc strălucit la toată progenitura. Yoder’s era o prăvălioară prăpădită, dincolo de Tarker’s Mills, unde se vindea bere, brandy pentru cafea şi cutii de spaghetti. În mod normal, pân-acolo făceai douăzeci de minute cu maşina şi încă douăzeci înapoi. Numai că femeia nu se mai întorsese, iar Junior ştia de ce.

— Când s-a dus, sâmbătă dimineaţa? întrebă el. Atunci a plecat, nu-i aşa?

— O vreau pe *mămica!* se văicări Aidan. Şi vreau micu’ *dejun!* Mă doare *burta!*

— Da, spuse fata. Sâmbătă dimineaţa. Noi ne uitam la desene animate, doar că acuma nu mai putem să ne uităm la nimic, fiindcă s-a stricat curentu’.

Junior şi Frankie se uitară unul la altul. Două nopţi, singuri pe-ntuneric. O fată de vreo nouă ani şi un băiat cam de cinci. Junior prefera să nu-şi imagineze.

— Aţi mâncat ceva? o întrebă Frankie pe Alice Appleton. Scumpo? Aţi păpat?

— Era o ceapă în sertarul de legume, şopti ea. Am luat fiecare o jumate. Cu zahăr.

— Fute-m-aş, îi scăpă lui Frankie. N-am zis nimic. N-aţi auzit nimic. O clipă…

Se întoarse la maşină, deschise portiera din dreapta şi începu să cotrobăiască prin torpedou.

— Unde vă duceaţi, Alice? se interesă Junior.

— În oraş. Ca s-o căutăm pe mami şi să găsim ceva de mâncare. Voiam să mergem pe lângă prima casă şi pe urmă s-o luăm prin pădure, arătă ea vag spre nord. M-am gândit că aşa ajungem mai repede.

Junior zâmbi, deşi pe dinăuntru îl lua cu frig. Fata nu arăta spre Chester’s Mill, ci către TR-90. Într-acolo, nu erau decât mile şi mile de bălţi mocirloase, printre desişuri de

nepătruns. Plus Domul, desigur. Fără dubiu, Alice şi Aidan ar fi murit de foame; Hansel şi Gretel, minus *happy end*-ul cunoscut.

„Şi era cât pe ce să ne-ntoarcem din drum. Iisuse.“

Frankie reveni cu o ciocolată Milky Way. Era veche şi storcită, dar avea ambalajul intact. Copiii îşi aţintiră ochii asupra ei, ducându-l pe Junior cu gândul la cei înfometaţi pe care-i vedea uneori la ştiri. O asemenea expresie pe nişte chipuri americane era ireală, oribilă.

— Asta-i tot ce-am găsit, spuse Frankie, desfăcând învelitoarea. În oraş o să vă luăm ceva mai bun.

Rupse ciocolata în două, dându-i fiecăruia o jumătate. Cele două bucăţi dispărură în cinci secunde. După ce-o termină pe a lui, băiatul îşi vârî degetele în gură până la rădăcină. Obrajii i se adânceau ritmic, în timp ce şi le sugea.

„Ca un câine care linge grăsimea de pe un băţ“, îşi spuse Junior.

Se întoarse spre Frankie.

— Ce să mai aşteptăm pân-ajungem în oraş? Oprim la cabana unde-a fost moşu’ cu fata şi le dăm copiilor ăstora ce găsim pe-acolo.

Frankie confirmă din cap şi-l luă pe băiat în braţe. Junior luă fetiţa. Îi simţea mirosul transpiraţiei, al spaimei. O mângâie pe păr, ca şi cum aşa ar fi putut înlătura duhoarea aia slinoasă.

— O să fie bine, drăguţă, îi făgădui el. Acum sunteţi în siguranţă. Şi tu, şi fratele tău. E-n regulă.

— Promiţi?

— Da.

Braţele ei îl cuprinseră de gât, strâns. Era una dintre cele mai plăcute senzaţii pe care le avusese Junior vreodată în viaţa lui.

4

Partea de vest a oraşului Chester’s Mill era cea mai puţin populată, iar pe la ora nouă şi un sfert rămăsese aproape sigur pustie. Singura maşină de poliţie care se mai afla pe Little Bitch era cea cu numărul doi. Jackie Wettington stătea la volan, iar Linda Everett, pe locul din dreapta. Şeful Perkins, poliţist provincial de modă veche, n-ar fi trimis niciodată două femei împreună în misiune, dar Perkins nu mai era la comandă, desigur, iar femeilor le plăcea ineditul situaţiei. Bărbaţii, în special poliţiştii, cu gurile lor lăudăroase, puteau deveni obositori.

— Eşti gata să ne întoarcem? întrebă Jackie. La Sweetbriar e închis, da’ poate de-o cafea tot putem să ne rugăm.

Linda nu-i răspunse. Se gândea la locul unde Domul intersecta Little Bitch. Deplasarea într-acolo fusese stresantă şi nu numai fiindcă santinelele continuau să stea cu spatele şi nu se clintiseră când le dăduse bună dimineaţa, prin amplificatorul maşinii. Era neliniştitor, fiindcă acum pe Dom era vopsit cu spray roşu un X imens, suspendat în aer ca o hologramă SF. Acela era locul prevăzut ca punct de impact. Părea imposibil ca o rachetă trasă de la două sau trei sute de mile distanţă să nimerească o ţintă atât de mică, dar Rusty o asigurase că se putea.

— Lin?

Reveni la realitate.

— Sigur, sunt gata, dacă şi tu eşti.

Staţia radio pârâi.

— Maşina doi, maşina doi, mă auzi? Recepţie.

Linda scoase microfonul din suport.

— Baza, sunt doi. Te auzim, Stacey, dar n-avem o recepţie prea bună. Terminat.

— Toţi spun la fel, replică Stacey Moggin. Lângă Dom e mai rău şi pe măsură ce v-apropiaţi de oraş îşi mai revine. Dar voi sunteţi tot pe Little Bitch, nu? Terminat.

— Da, răspunse Linda. Tocmai am verificat la Killian şi la Boucher. Au plecat şi unii, şi alţii. Dacă racheta aia pătrunde, Roger Killian o să se-aleagă cu o mulţime de pui fripţi, terminat.

— O să punem de-un picnic. Uite, Pete vrea să-ţi vorbească… şeful Randolph, adică. Terminat.

Jackie trase maşina pe marginea drumului. Urmă un interval de pârâituri, apoi veni la aparat Randolph. Nu-şi pierdu vremea cu niciun „terminat“, niciodată n-o făcea.

— La biserică v-aţi uitat, maşina doi?

— La Sfântul Mântuitor? întrebă Linda. Terminat.

— Aia-i singura pe care o ştiu, pe-acolo, agent Everett. Doar dacă nu cumva o fi crescut o moschee hindusă peste noapte.

Linda nu credea că hinduşii erau cei ce se închinau în moschei, dar nu părea momentul potrivit ca să-l corecteze. Randolph părea obosit şi irascibil.

— Sfântul Mântuitor nu era în sectorul nostru, spuse ea. Le revenea unora dintre poliţiştii noi. Thibodeau şi Searles, cred. Terminat.

— Mai uitaţi-vă o dată, ordonă Randolph, mai iritat ca oricând. Nimeni nu l-a văzut pe Coggins, iar doi enoriaşi vor să confrăţească cu el, sau cum naiba s-o fi zicând…

Jackie îşi duse un deget la tâmplă, semn că-i venea să se împuşte. Linda, care voise să se întoarcă şi să vadă ce făceau copiii ei acasă la Marta Edmunds, dădu din cap.

— Am înţeles, şefule, spuse ea. Se face. Terminat.

— Şi uitaţi-vă şi-n casa parohială.

O scurtă pauză.

— Şi la postul de radio. Drăcovenia aia tot rage, deci trebuie să fie cineva înăuntru.

— Mergem.

Dădu să încheie, cu „Terminat convorbirea“, dar îşi mai aminti de un lucru.

— Şefule, la televizor s-a mai dat ceva nou? preşedintele n-a mai spus nimic? Terminat.

— N-am timp s-ascult toate prostiile pe care le dă pe gură boul ăla. Voi doar duceţi-vă şi găsiţi-l pe padre şi spuneţi-i să-şi mişte fundu-ncoace. Şi mişcaţi-vi-le şi pe-ale voastre. Am ieşit.

Linda puse microfonul la loc şi o privi pe Jackie.

— Să ni le mişcăm pe ale noastre? repetă Jackie. *Fundurile,* adică?

— Fund e *el,* ripostă Linda.

Remarca s-ar fi vrut amuzantă, dar nu avu niciun haz. Un moment, rămaseră tăcute în maşina al cărei motor torcea încet. Apoi, Jackie vorbi cu o voce atât de scăzută, încât abia dacă se auzea:

— Nasol mai e…

— C-a trecut Randolph în locul lui Perkins, vrei să zici?

— Da, plus noii „poliţişti“, adăugă ea, mimând ghilimelele cu degetele. *Puştii* ăia. Ştii ceva? Când îmi pontam prezenţa, Henry Morrison mi-a spus că azi-dimineaţă Randolph a mai angajat doi. I-a adus Carter Thibodeau de pe stradă, iar Pete i-a înscris imediat, fără să-i întrebe nimic.

Linda ştia cu ce fel de indivizi umbla Carter, fie la Dipper’s, fie la Gas and Grocery, unde-şi reglau motoarele în garaj.

— *Încă* doi? Da’ *de ce?*

— Pete i-a spus lui Henry că s-ar putea să avem nevoie de ei, dacă racheta aia nu rezolvă nimic. *„Ca să fim siguri că situaţia nu scapă de sub control“,* zice. Şi ştii cine i-a băgat în cap ideea *asta?*

Linda ştia, nici vorbă.

— Bine măcar că nu poartă pistoale.

— Vreo doi au. Nu de la departament – ale lor personale. Şi până mâine – dacă nu se termină totul azi, adică –, vor primi toţi. Iar din dimineaţa asta începând, Pete îi lasă să patruleze împreună, în loc să-i repartizeze pe lângă poliţişti adevăraţi. Halal perioadă de antrenament, nu? Douăzeci şi

patru de ore, plus-minus. Îţi dai seama că acum copiii ăştia sunt mai mulţi ca noi?

Fără o vorbă, Linda rămase cu gândul la cele auzite.

— Tineretul Hitlerist, continuă Jackie. La asta mă tot gândesc. Poate că exagerez, dar mă rog la Dumnezeu ca totul să se termine azi şi să nu fie nevoie să aflu.

— Nu prea-l văd pe Pete Randolph ca pe un Hitler.

— Nici eu. Îmi aminteşte mai degrabă de Hermann Göring. Când mă gândesc la Hitler, cel care-mi vine-n minte e Rennie.

Băgă maşina în viteză, făcu o întoarcere în trei timpi şi porni înapoi spre Biserica lui Hristos Sfântul Mântuitor.

5

Biserica era descuiată şi pustie, cu generatorul oprit. În casa parohială domnea tăcerea, dar Chevroletul reverendului Coggins era parcat în garaj. Uitându-se prin ferestrele uşii, Linda putu să citească cele două abţibilduri de pe bară. Cel din dreapta spunea: „DACĂ AZI VINE EXTAZUL, SĂ-MI IA CINEVA VOLANUL!“, iar cel din stânga se lăuda: „CEALALTĂ MAŞINĂ A MEA ARE 10 VITEZE.“

Linda îi atrase atenţia lui Jackie asupra celui de-al doilea:

— Are bicicletă – l-am văzut cu ea. Dar nu i-o zăresc prin garaj, deci poate şi-o fi luat-o până-n oraş. Ca să facă economie de benzină.

— Poate, răspunse Jackie. Şi poate n-ar strica să ne uităm şi-n casă, ca să fim sigure că n-a alunecat la duş, să-şi rupă gâtul.

— Asta-nseamnă că s-ar putea să trebuiască să-l vedem gol?

— Nimeni n-a zis că munca-n poliţie e o chestie simpatică. Hai, să mergem.

Uşa casei era încuiată – dar, în oraşele unde locatarii sezonieri formează o mare parte din populaţie, poliţiştii găsesc întotdeauna o cale de a intra. Căutară o cheie de

rezervă, în locurile obişnuite. Jackie o găsi, agăţată într-un cârlig după unul dintre obloanele de la bucătărie. Era de la broasca uşii din spate.

— Reverend Coggins? strigă Linda, vârând capul pe uşă. Poliţia! Reverend Coggins, sunteţi acasă?

Niciun răspuns. Intrară. Parterul era curat şi în ordine, dar Lindei îi dădea o senzaţie neplăcută. Îşi spuse că era numai din cauză că intrase în casa altcuiva. În casa cuiva *religios,* şi încă nepoftită.

Jackie porni pe scara care ducea la etaj.

— Reverend Coggins? Poliţia. Dacă sunteţi aici, vă rog, faceţi-vă auzit.

Linda rămase la baza scării, uitându-se în sus. Cumva, starea casei era *anormală. O* ducea cu gândul la Janelle, tremurând în accesele ei. Şi acelea fuseseră anormale. O certitudine ciudată i se strecură în minte: dacă s-ar fi aflat acolo în acel moment, Janelle ar fi făcut din nou o criză. Da, şi ar fi început să vorbească despre ciudăţenii. Despre Halloween şi despre Marele Dovleac, poate.

Era o scară absolut obişnuită, dar nu voia să urce, voia doar ca Jackie să raporteze că locuinţa era goală, ca să poată merge la postul de radio. Când partenera ei o chemă, însă, Linda se conformă.

6

Jackie stătea în mijlocul dormitorului. Pe un perete se afla o cruce simplă de lemn, iar pe altul, o placă. Purta inscripţia: „OCHIUL LUI NU SCAPĂ NICI VRABIA“. Cuvertura de pe pat era dată la o parte. Pe cearşaf se vedeau urme de sânge.

— Şi asta, spuse Jackie. Ia vino-aici.

Fără tragere de inimă, Linda se apropie. Pe podelele lustruite dintre pat şi perete zăcea o frânghie cu noduri. Nodurile erau însângerate.

— Se pare că l-a bătut cineva, continuă Jackie, încruntată. Destul de tare ca să leşine, probabil. Şi pe urmăm, l-au culcat pe…

Se uită la cealaltă poliţistă.

— Nu?

— Înţeleg că n-ai crescut într-o familie religioasă, remarcă Linda.

— Ba da. Noi adoram Sfânta Treime: pe Moş Crăciun, Iepuraşul de Paşti şi Zâna Măseluţă. Dar voi?

— Simpli baptişti, apă de ploaie… însă am auzit despre lucruri ca *ăsta.* Cred că se autoflagela.

— Aoleu! Unii făceau asta ca să li se ierte păcatele, nu?

— Da. Şi nu cred că e o chestie complet demodată.

— Atunci, se leagă. Oarecum. Du-te-n baie şi uită-te pe bazinul de la toaletă.

Linda nu se clinti din loc. Funia înnodată era o imagine destul de neplăcută, iar senzaţia pe care i-o inspira casa – prea goală, într-un fel – era şi mai rea.

— Hai, du-te! N-o să te muşte. Şi pariez pe-un dolar contra zece cenţi c-ai văzut lucruri şi mai urâte.

Linda intră în baie. Pe capacul bazinului erau puse două reviste. Una era confesională, „Odaia de sus“. Cealaltă se numea „Crăpături orientale tinere“. Linda se îndoia că asta se vindea în multe librării religioase.

— Deci… conchise Jackie. Se încheagă o imagine? Stă jos pe budă, îşi aruncă trufandaua…

— Aruncă *trufandaua?* chicoti Linda, în ciuda nervozităţii – sau poate tocmai din cauza ei.

— Aşa zicea maică-mea. Oricum, după ce termină cu asta, deschide o cutie de nana-la-poponeţ, potrivită ca să-şi ispăşească păcatele, şi pe urmă se duce la culcare să viseze frumos cu puştoaicele asiatice. A doua zi se scoală, împrospătat şi neprihănit, îşi face rugăciunile matinale, apoi pleacă-n oraş cu bicicleta. Se leagă?

Se lega. Numai că nu explica senzaţia aceea anormală pe care i-o lăsa casa.

— Hai să ne uităm şi la postul de radio, propuse ea. Pe urmă, ne ducem şi noi în oraş şi bem o cafea. Fac eu cinste.

— Perfect, se învoi Jackie. Mie-mi place neagră. Şi cât mai tare.

7

Şi clădirea joasă, cu pereţii mai mult de sticlă, a studioului WCIK era încuiată, dar din difuzoarele de sub streşini se auzea *Good Night, Sweet Jesus,* în interpretarea lui Perry Como, celebrul solist de muzică soul. În spatele studioului se înălţa turnul de emisie, cu luminile roşii de semnalizare din vârf abia vizibile în soarele dimineţii. Lângă turn era o construcţie prelungă, ca un hambar, unde Linda bănuia că se afla generatorul postului de radio şi restul materialelor necesare pentru a răspândi mereu miracolul iubirii divine prin vestul statului Maine, estul statului New Hampshire şi, poate, planetele interioare ale Sistemului Solar.

Jackie bătu în uşă – cu nodurile degetelor, apoi cu pumnul.

— Nu cred că e cineva aici, spuse Linda… dar şi locul acela i se părea anormal. Iar în aer se simţea un miros ciudat, stătut şi sălciu. Îi amintea de felul în care mirosea bucătăria mamei sale, chiar şi după ce era bine aerisită. Fiindcă mama ei fuma ca un coş de vapor şi considera că singurele lucruri demne de a fi mâncate erau cele prăjite în tigaia încinsă, unsă cu cât mai multă untură.

Jackie clătină din cap.

— Dar am auzit pe cineva, nu?

La asta, Linda nu avu ce să-i răspundă. Ascultaseră radioul în timp ce veneau de la casa parohială, şi auziseră un DJ care anunţa suav următoarea piesă, ca pe „încă un mesaj al iubirii lui Dumnezeu în cânt“.

De astă dată, căutarea cheii dură mai mult, dar până la urmă Jackie o găsi într-un plic lipit cu scotch sub cutia

poştală. Lângă ea era o hârtiuţă pe care cineva mâzgălise cifrele **1 6 9 3.**

Cheia era tocită şi cam lipicioasă, dar, după câteva eforturi, uşa se deschise. De cum intrară, auziră beep-urile regulate ale unui sistem de securitate. Tabloul de comandă era pe perete. Imediat ce Jackie apăsă pe numerele respective, se făcu linişte. Acum nu mai răsuna decât muzica. Perry Como fusese înlocuit de o bucată instrumentală; Lindei i se păru că semăna suspect de mult cu soloul de orgă din *„In-Gadda-Da-Vida“.* Aici, boxele erau de-o mie de ori mai bune decât cele de-afară, iar muzica se auzea mai tare, aproape ca şi cum ar fi fost o fiinţă vie.

„Oare în hărmălaia asta preasfântă lucrează şi oameni?“ se întrebă Linda. *„Răspund la telefon? Îşi fac treburile? Cum reuşesc?“*

Şi acolo era ceva în neregulă, Linda nu se îndoia. Atmosfera i se părea mai mult decât sinistră – părea de-a dreptul periculoasă. Când văzu că Jackie îşi descheiase cureluşa pistolului de serviciu, îi urmă exemplul. Senzaţia patului armei sub mână era plăcută. *„Bastonu-ţi şi pistolu-ţi, tare mă-ncurajează“,* îşi zise ea.

— Alo?! strigă Jackie. Reverend Coggins? E cineva aici…?

Niciun răspuns. Biroul de la intrare era neocupat. În stânga lui se găseau două uşi închise – şi, drept în faţă, o fereastră cât peretele sălii principale. Prin ea se vedeau luminiţele intermitente dinăuntru. Studioul de emisie, presupuse Linda.

Jackie împinse cu piciorul uşile închise, având grijă să nu se apropie. Una dintre ele dădea într-un birou. Cealaltă dezvălui o sală de şedinţe surprinzător de luxoasă, dominată de un televizor gigantic cu ecran plat. Era pornit, dar fără sonor. Anderson Cooper, în mărime aproape naturală, îşi făcea numărul de standup pe Main Street din Castle Rock. Clădirile din jurul lui erau drapate cu steaguri şi panglici galbene. Linda văzu pe magazinul de scule un banner cu inscripţia: REDAŢI-LE LIBERTATEA. Asta o

nelinişti şi mai mult. Pe burtiera ecranului se scurgeau cuvintele: SURSE DIN DEPARTAMENTUL APĂRĂRII AFIRMĂ CĂ ATACUL CU RACHETĂ E IMINENT.

— De ce merge televizorul? întrebă Jackie.

— Fiindcă aşa l-a lăsat cel care era de serviciu aici, când…

Un glas bubuitor o întrerupse:

— Aţi ascultat *„Christ My Lord and Leader“,* în interpretarea lui Raymond Howell.

Ambele femei tresăriră.

— Iar acum îl auziţi pe Norman Drake, care vă reaminteşte trei lucruri importante: ascultaţi Ora Reînvierii la WCIK, Dumnezeu vă iubeşte şi Şi-a trimis Fiul să moară pentru voi pe crucea Calvarului. Este ora nouă şi douăzeci şi cinci de minute şi, aşa cum ne place să vă amintim întotdeauna, nu avem mult timp. I-aţi *dăruit* inima Domnului? Vom reveni.

Norman Drake cedă locul unui drac cu limbă mieroasă care vindea Biblia pe DVD, marele avantaj fiind că se putea plăti în rate lunare, ba chiar se restituia toată suma, dacă pe urmă nu erai mulţumit ca porcu-n cocină. Linda şi Jackie se apropiară de fereastra studioului, pentru a privi înăuntru. Nici Norman Drake şi nici diavolul mieros nu erau acolo, dar când reclama se sfârşi şi DJ-ul anunţă următorul imn de slavă, o lumină verde se făcu roşie, iar una roşie deveni verde. Când începu muzica, altă lumină roşie trecu pe verde.

— E automată toată drăcovenia! înţelese Jackie.

— Atunci, de ce avem senzaţia că e cineva aici? Şi să nu spui că n-o ai şi tu.

Jackie nu spuse.

— Fiindcă e aiurea. Papagalul anunţă până şi ora exactă. Scumpo, toată instalaţia asta trebuie să fi costat o avere! Şi să mai vorbeşti despre duhul din maşinărie – cât timp crezi c-o să meargă aşa?

— Probabil până se termină propanul şi moare generatorul.

Linda zări altă uşă închisă şi o deschise cu piciorul, la fel cum făcuse Jackie… numai că, spre deosebire de colega ei, îşi scoase şi pistolul, rămânând cu el în mână, deşi asigurat şi cu ţeava în jos, pe lângă picior.

Era o toaletă şi era goală. Pe perete, însă, se vedea portretul unui Iisus foarte caucazian.

— Nu sunt religioasă, spuse Jackie, aşa că va trebui să-mi explici de ce le-ar plăcea unora ca Iisus să se uite la ei în timp ce fac caca.

Linda clătină din cap.

— Hai să ieşim de-aici până nu-mi sare o doagă. Chestia asta-i versiunea din Radioland a navei *Mary Celeste.*

Stânjenită, Jackie se uită prin jur.

— Mă rog, vibraţia-i cam lugubră, trebuie să recunosc.

Brusc, ridică vocea într-un strigăt aspru, care aproape c-o sperie pe Linda. Vru să-i spună lui Jackie să nu mai răcnească aşa. Fiindcă putea s-o audă cineva şi să vină la ele. Cineva sau *ceva.*

— *Hei! Alo! E cineva aici? Pentru ultima oară!*

Nimic. Nimeni.

Afară, Linda trase adânc aer în piept.

— Odată, în adolescenţă, m-am dus cu nişte prieteni la Bar Harbor şi ne-am oprit pentru un picnic într-un loc pitoresc. Eram şase. O zi senină, de se vedea practic tocmai până-n Irlanda. Când am terminat de mâncat, eu am zis că vreau să fac o poză. Ceilalţi se tot fugăreau şi se zbenguiau, iar eu mă trăgeam pas cu pas înapoi, ca să-i prind pe toţi în cadru. Şi deodată, una dintre fete – Arabella, care pe-atunci îmi era cea mai bună prietenă – a lăsat-o-n pace pe cealaltă, pe care o tot trăgea de nădragi, şi a strigat: „Stai, Linda, *stai!“* M-am oprit şi m-am uitat în spate. Ştii ce-am văzut?

Jackie clătină din cap.

— Oceanul Atlantic. Mă retrăsesem până la marginea locului de picnic. Era pe-acolo o pancartă de avertizare, dar

niciun gard sau balustradă. Încă un pas, şi cădeam în gol. Iar adineaori, înăuntru, m-am simţit la fel ca atunci.

— Lin, nu era *nimeni.*

— N-aş crede. Şi cred că nici tu nu crezi.

— Era sinistru, sigur. Dar ne-am uitat în toate camerele…

— Nu şi în studio. În plus, televizorul era pornit şi muzica prea tare. Doar nu crezi că-n mod normal o pun aşa de tare, nu?

— De unde să ştiu eu ce fac sfinţii rostogoliţi? întrebă Jackie. Poate aşteaptă Apocolixa.

— *… lipsa.*

— Cum i-o zice. Vrei să ne uităm şi-n magazie?

— Nici nu mă gândesc! protestă Linda, făcând-o pe Jackie să pufnească în râs.

— OK. Raportăm că reverendul nu era nicăieri, corect?

— Corect.

— Atunci, hai în oraş. La cafea.

Înainte de a se aşeza pe locul din dreapta al maşinii doi, Linda mai aruncă o ultimă privire spre clădirea studioului, aşa cum stătea acolo învăluită în preacuvioasa voioşie radiofonică. Altceva nu se auzea; îşi dădu seama că nu cânta nicio pasăre, şi se întrebă dacă nu cumva muriseră toate, lovindu-se de Dom. Cu siguranţă, aşa ceva n-ar fi fost imposibil. Nu…?

Jackie arătă spre microfon:

— Vrei să le strig una prin amplificator? Să ordon că dacă stă cineva ascuns acolo s-o ia la picior spre oraş? Fiindcă – acum mi-a venit ideea – s-ar putea să se fi temut de noi.

— Ce vreau eu e să n-o mai freci pe-aici şi să plecăm odată.

Jackie n-o contrazise. Scoase maşina în marşarier pe scurta alee până la Little Bitch Road şi porni spre The Mill.

8

Timpul trecea. Muzica religioasă cânta. Norman Drake reveni şi anunţă că era ora nouă şi treizeci şi patru de minute, Ora Coastei Estice Dumnezeu Te Iubeşte. Îi urmă o reclamă la Maşinile Second Hand ale lui Jim Rennie, citită de Al Doilea Ales însuşi. *„E Spectaculoasa Vânzare de Toamnă, ca-n fiecare an, şi mamă ce stoc enorm avem!“* spunea Big Jim, pe un ton amărât care sugera: o-să-mă-păcăliţi-şi-de-data-asta. *„Avem Forduri, Chevvie-uri, Plymouth-uri! Am primit un Dodge Ram din-alea greu de găsit, ba chiar şi un Mustang, şi mai greu de găsit! Oameni buni, am sub mine nu unul, nu două, ci trei Mustanguri ca noi, dintre care unul e faimosul V6 decapotabil, şi fiecare se oferă cu vestita Garanţie Creştină a lui Jim Rennie. Ce vindem, tot noi depanăm, finanţăm, şi facem totul la preţuri mici, mici de tot. Şi chiar acum“,* chicoti el mai amărât ca oricând *„tre’ să vindem TOT, să n-o luăm în BOT! Aşa că, haideţi! Cafeaua-i caldă, vecine, o maşină bună-ţi vine, vei porni voios la drum, că Big Jim e cel mai bun!“*

O uşă pe care niciuna dintre cele două femei n-o observase se deschise încet în fundul studioului. Dincolo de ea licăreau alte lumini – o galaxie întreagă. Încăperea era doar puţin mai mare decât o cămăruţă, plină de cabluri, derivaţii, routere şi cofraje electronice. Ai fi zis că un om nu mai avea unde să-ncapă. Dar The Chef nu era nici măcar slăbănog; era emaciat. Ochii i se zăreau doar ca două beculeţe adâncite în cap. Avea pielea palidă şi pătată. Buzele i se răsfrângeau înăuntru peste gingiile aproape fără niciun dinte. Cămaşa şi pantalonii-i erau murdari, iar şoldurile arătau ca două aripi jumulite de pene; din lenjeria de corp nu mai rămăsese decât o amintire. Mare mirare dacă Sammy Bushey şi-ar fi recunoscut fostul soţ. Într-o mână ţinea un sendviş cu unt de arahide şi jeleu (acum nu mai putea mesteca decât mâncăruri moi), iar în cealaltă, un pistol Glock 9.

Se duse la fereastra cu vedere spre parcare, gândindu-se să se repeadă afară şi să le omoare pe cele două intruse

dacă mai erau acolo; fusese la un pas de a o face, cât timp stătuseră înăuntru. Numai că se temuse. Fiindcă demonii nu puteau fi ucişi cu adevărat. Dacă trupurile lor omeneşti mureau, intrau pur şi simplu în alte organisme-gazdă. Când erau între trupuri, arătau ca nişte păsări negre. Chef îi văzuse în visele lui adevărate, pe care le avea cu tot mai rarele ocazii când dormea.

Dar plecaseră. *Atman*-ul lui fusese prea puternic pentru ele.

Rennie îi spusese că trebuia să închidă în spate, iar Chef Bushey o făcuse, dar putea fi nevoit să dea drumul iar unora dintre plite, fiindcă în urmă cu o săptămână trimiseseră un transport mare la Boston, iar el rămăsese aproape fără material. Avea nevoie de fum. În ultima vreme, cu asta se hrănea *atman*-ul lui.

Pentru moment, însă, avea destul. Renunţase la muzica blues care era atât de importantă pentru el, în acea etapă de viaţă ca Phil Bushey – B.B. King, Koko şi Hound Dog Taylor, Muddy şi Howlin' Wolf, până şi nemuritorul Little Walter –, şi se lăsase şi de futaiuri; scăpase aproape complet şi de scaune, era constipat din iulie. Dar era-n regulă. Ceea ce umilea trupul hrănea *atman*-ul.

Se mai uită o dată în parcare şi pe drum, ca să se asigure că demonii nu pândeau pe undeva, apoi îşi vârî pistolul la centură, în spate, şi porni spre magazie, care-n ultima vreme devenise aproape o fabrică. O fabrică închisă, dar pe asta putea şi avea s-o rezolve, la nevoie.

Chef se duse să-şi ia pipa.

9

Rusty Everett stătea şi se uita în depozitul din spatele spitalului. Folosea o lanternă, fiindcă el şi Ginny Tomlinson – care acum era şefa administrativă a serviciilor medicale din Chester's Mill, oricât de nebunesc ar fi părut un asemenea lucru – se hotărâseră să întrerupă curentul în toate zonele

în care nu era strict necesar. Din stânga auzea duduind generatorul mare, care stătea în propriul lui depozit şi consuma fără milă actualul rezervor de propan.

„Cele mai multe rezervoare s-au dus“, spusese Twitch – şi, pe toţi sfinţii, aşa era. *„Conform inventarului de pe uşă, ar trebui să fie şapte puiuţi din-ăia, da-s numai doi.“* în privinţa asta, se înşelase: mai era doar unul. Rusty îşi plimbă lumina lanternei peste literele **CR HOSP** scrise cu markerul pe metalul argintiu al rezervorului, sub sigla Dead River a companiei de aprovizionare.

— Ţi-am zis eu, se auzi din spatele său Twitch, făcându-l să tresară.

— Mi-ai spus greşit. E numai unul.

— Aiurea!

Twitch veni în uşă şi se uită prin magazie, în timp ce Rusty lumina interiorul cu lanterna, dezvăluind lăzile depozitate în jurul zonei mari – şi în mare măsură goală – din mijloc.

— Ba nu-i aiurea… se corectă el.

— Într-adevăr.

— Conducător neînfricat, cineva ne fură propanul.

Rusty nu voia să creadă una ca asta, dar altă explicaţie nu vedea.

— Ia uite-aici, zise Twitch, lăsându-se pe vine.

Rezemându-se într-un genunchi, Rusty privi sfertul de acru asfaltat în vara trecută, din spatele spitalului; acum, cât încă nu venise frigul să crape sau să umfle asfaltul, suprafaţa era neagră şi netedă. Se vedeau foarte clar urmele de cauciucuri din faţa uşilor glisante ale magaziei.

— Pare să fi fost un camion al municipalităţii, remarcă Twitch.

— Sau orice alt camion mare.

— Totuşi, n-ar strica să te uiţi în depozitul din spatele primăriei. Twitch n-are încredere în Mare Şef Rennie. El medicament rău.

— De ce să ne ia propanul? Aleşii au destul.

Se duseră la uşa care dădea în spălătoria spitalului – închisă şi ea, cel puţin pentru un timp. Lângă uşă era o bancă. Pe zidul de cărămidă fusese pus un anunţ: „FUMATUL VA FI INTERZIS AICI DE LA 1 IANUARIE. LASĂ-TE ACUM ŞI-ŢI VA FI MAI UŞOR!“

Twitch îşi scoase pachetul de Marlboro şi i-l întinse lui Rusty. Acesta refuză cu un gest, apoi se răzgândi şi luă o ţigară. Twitch le aprinse pe amândouă.

— De unde ştii? îl întrebă.

— De unde ştiu ce?

— Că au destul. Te-ai uitat?

— Nu, răspunse Rusty. Dar dacă *voiau* să salte, de ce tocmai de la noi? Nu numai că furatul de la spitalul local e privit cu ochi răi de oamenii din categoria mai bună, dar au poşta în vecini. Trebuie să se găsească şi acolo.

— Poate că Rennie şi ai lui au şi golit magazia de la poştă. Şi-n fond, cât să fie acolo? Un rezervor? Două? O nimica toată.

— Eu tot nu înţeleg de ce au nevoie. N-are niciun sens.

— Nimic din toată povestea asta n-are sens, replică Twitch, cu un căscat atât de enorm, încât Rusty îi auzi fălcile trosnind.

— Înţeleg că ţi-ai terminat rondul?

Rusty stătu un moment să se gândească la lipsa de realism a întrebării. De la moartea lui Haskell, el devenise medicul şef al spitalului, iar Twitch – un simplu infirmier cu doar trei zile în urmă – luase acum locul lui Rusty ca asistent medical.

— Mda, oftă Twitch. Domnul Carty n-o să apuce ziua de mâine.

Şi Rusty era de aceeaşi părere în legătură cu Ed Carty, care suferea de cancer gastric în ultimul stadiu, şi de-o săptămână trăgea să moară.

— Comă?

— Nu altceva, sensei.

Twitch putea să numere restul pacienţilor pe degetele de la o mână – ceea ce, după cum îşi dădea seama şi Rusty, era un noroc extraordinar. Ar fi putut chiar să se bucure de asta, dacă nu ar fi fost atât de obosit şi îngrijorat.

— De George Werner aş zice că e stabil.

Werner, care locuia în Eastchester, avea şaizeci de ani şi era obez, suferise un infarct miocardic în Ziua Domului. Rusty se aştepta s-o scoată la capăt… de data asta.

— Cât despre Emily Whitehouse…

— Nu-i de bine, sensei, zise Twitch ridicând din umeri.

Emmy Whitehouse, patruzeci de ani şi nici măcar un gram peste greutatea normală, avusese şi ea un infarct, cam la o oră după accidentul lui Rory Dinsmore. Era mult mai grav decât al lui George Werner, fiindcă ea fusese o maniacă a exerciţiilor fizice şi suferise „o pană de gimnastică“, vorba doctorului Haskell.

— Fata lui Freeman se simte mai bine, Jimmy Sirois rezistă, iar Nora Coveland o duce minunat. După prânz o externăm. Per ansamblu, nu-i tocmai rău.

— Nu, dar va fi, murmură Rusty. Îţi garantez. Şi… dac-ai suferi o leziune catastrofică la cap, ai vrea să te operez eu?

— Nu tocmai, răspunse Twitch. Tot sper c-o s-apară Gregory House.

Rusty îşi strivi ţigara în cutia de tablă şi se uită la magazia goală din apropiere. Poate ar fi *trebuit* să arunce o privire şi-n depozitul din spatele primăriei – ce era rău în asta?

De data asta îşi permise şi el să caşte.

— Cât timp crezi c-ai să poţi continua aici? întrebă Twitch; din glas îi dispăruse orice nuanţă de glumă. Te întreb numai fiindcă acum eşti tot ce i-a mai rămas oraşului ăstuia.

— Atât timp cât va trebui. Ceea ce mă îngrijorează e că s-ar putea să fac greşeli din cauza oboselii. Şi să mă confrunt cu probleme care mă depăşesc profesional.

Se gândea la Rory Dinsmore… şi la Jimmy Sirois. Asta-l făcea să se simtă chiar mai rău, fiindcă acum Rory ajunsese dincolo de posibilitatea oricăror greşeli medicale. Jimmy, însă…

Rusty se văzu pe sine însuşi în sala de operaţie, ascultând semnalele slabe ale aparaturii. Se văzu pe sine privind piciorul palid a lui Jimmy, cu o linie neagră trasată în locul unde trebuia să se facă incizia. Se gândi la Dougie Twitchell, încercându-şi aptitudinile de anestezist. Simţi cum Ginny Tomlinson îi trântea un scalpel în palma înmănuşată, privindu-l apoi peste masca chirurgicală, cu ochii ei albaştri şi netulburaţi.

„Doamne, păzeşte-mă de aşa ceva“, se rugă el în gând.

Twitch îi puse o mână pe braţ.

— Nu te repezi, îl temperă el. Ia-le pe rând – de la o zi la alta…

— Mă cac, de la o *oră* la alta, ripostă Rusty, ridicându-se. Trebuie să mă duc la Centrul Medical, să văd ce se mai coace şi pe-acolo. Slavă *Domnului* că treaba asta nu s-a întâmplat vara; am fi avut pe cap trei mii de turişti şi şapte sute de copii veniţi în tabără.

— Vrei să vin şi eu?

Rusty clătină din cap.

— Mai uită-te o dată la Ed Carty, bine? Vezi dacă mai e printre cei vii.

După ce mai aruncă o ultimă privire spre magazie, Rusty o luă după colţ şi porni pe diagonală spre Centrul Medical, aflat în cealaltă parte a Catherine Russell Drive.

10

Ginny era la spital, desigur; avea să mai cântărească o ultimă oară mica mare bucurie nouă din viaţa doamnei Coveland, înainte de a le trimite pe amândouă acasă. Recepţionera de serviciu de la Centrul Medical era Gina Buffalino, în vârstă de şaptesprezece ani, care avea exact

şase săptămâni de experienţă în domeniul sanitar. Când Rusty intră pe uşă, îl privi cu nişte ochi de ciută surprinsă în lumina farurilor, care-l făcu să i se strângă inima. Totuşi, sala de aşteptare era goală, ceea ce era bine. Chiar *foarte* bine.

— Am avut vreo vizită? întrebă Rusty.

— Una. Doamna Venziano, de pe Black Ridge Road. Copilul ei şi-a prins capul între gratiile ţarcului. Voia o ambulanţă. I-am… i-am spus să-l ungă cu ulei de măsline şi să vadă dacă reuşeşte să-l scoată aşa. A mers.

Rusty zâmbi. Poate că fata avea totuşi speranţe. Gina, arătând divin de uşurată, zâmbi şi ea.

— Măcar e pustiu aici, spuse Rusty. Ceea ce-i extraordinar.

— Nu tocmai. A venit şi doamna Grinnell… Andrea? Am poftit-o acolo.

După o ezitare, adăugă:

— Părea destul de agitată.

Rusty, căruia tocmai începuse să-i vină inima la loc, şi-o simţi căzând iar printre măruntaie. Andrea Grinnell. Agitată. Adică voia un supliment la reţeta de Oxycontin – pe care, cu toată bunăvoinţa lui, nu putea să i-l dea, chiar şi presupunând că Andy Sanders avea destul în stoc ca să-i onoreze cererea.

— OK.

Porni pe culoar spre cabinetul indicat, apoi se opri şi întoarse capul:

— Nu m-ai anunţat prin pager.

— Mi-a cerut insistent să n-o fac, spuse Gina şi se înroşi la faţă.

Cuvintele ei îl nedumeriră pe Rusty, dar numai pentru o secundă. O fi avut Andrea o problemă cu pastilele, dar proastă nu era. Bănuise că, dacă Rusty se afla la spital, probabil era împreună cu Twitch. Iar Dougie Twitchell, întâmplător, era fratele ei mai mic, care chiar şi la vârsta de

treizeci şi nouă de ani trebuia să fie apărat de pericolele vieţii.

Rusty se opri la uşa cu numărul 3, încercând să se adune. Se anunţa un moment greu. Andrea nu făcea parte dintre băutorii sfidători care pretindeau că alcoolul nu era nicio problemă pentru ei; nu era nicio toxicomană ca alea care în ultimul an apăruseră pe acolo tot mai des. Responsabilitatea propriei ei probleme era mai greu de identificat, iar asta complica tratamentul. Cu siguranţă, după cădere trecuse prin chinuri mari. Oxy fusese cel mai bun medicament pentru ea, ajutând-o să reziste durerii, ca să poată dormi şi începe terapia. Nu era vina ei că substanţa care avea aceste efecte era cea pe care uneori medicii o mai numeau şi heroină hillbilly.

Deschise uşa şi intră, repetând în minte refuzul. *„Blând, dar ferm“,* îşi spuse el. *„Blând, dar ferm.“*

Andrea stătea aşezată pe scaunul din colţ, sub afişul despre colesterol, cu genunchii apropiaţi şi capul plecat peste poşeta pe care şi-o ţinea în poală. Era o femeie înaltă care acum părea mică. Împuţinată, oarecum. Când înălţă capul să-l privească, Rusty văzu ce expresie hăituită avea – ridurile adânci care-i încadrau gura, cearcănele aproape negre de sub ochi – şi se răzgândi, hotărându-se să-i completeze, totuşi, reţeta, pe unul dintre blocnotesurile roz ale doctorului Haskell. Poate că, după ce se termina criza cu Domul, avea să încerce s-o includă într-un program de dezintoxicare, ameninţând că va vorbi şi cu fratele ei, dacă altfel nu se putea. Acum, însă, urma să-i dea tratamentul de care avea nevoie. Fiindcă rareori mai văzuse o nevoie atât de golaşă pe faţa cuiva.

— Eric… Rusty… am probleme.

— Ştiu. Se vede. Am să-ţi scriu o…

— Nu! îl opri ea, privindu-l aproape cu groază. Nici chiar dacă ţi-o cerşesc în genunchi! Sunt dependentă şi trebuie să mă las! Nu-s decât o afurisită de *drogată* bătrână!

Faţa i se schimonosi. Încercă să-şi revină, dar nu putu. Atunci, şi-o acoperi cu mâinile. Printre degete îi răsunau suspine sfâşietoare, greu de ascultat.

Rusty se apropie de ea, lăsându-se într-un genunchi pentru a o cuprinde cu braţul.

— Andrea, e bine că vrei să te opreşti… e excelent… dar s-ar putea să nu fie momentul cel mai potrivit…

Femeia îl privi cu ochi înroşiţi, şiroind de lacrimi.

— Aici ai dreptate, e cel mai *prost* moment, dar acum trebuie s-o fac! Şi nu trebuie să-i spui nici lui Dougie, nici lui Rose. Poţi să mă ajuţi? Am vreo şansă? Fiindcă niciodată n-am putut, nu singură. Nesuferitele alea de pastile roz! Le puneam în dulapul cu medicamente şi-mi ziceam: *„Azi nu mai iau“,* şi peste-o oră iar le luam! În viaţa mea n-am mai fost într-o situaţie aşa de nenorocită!

Coborî vocea, ca pentru a-i încredinţa un mare secret:

— Nu cred că spatele mai e cauza. Cred că, acum, *creierul* îi spune spatelui să mă doară, ca să iau în continuare afurisitele alea de pastile.

— De ce tocmai acum, Andrea?

Drept răspuns, ea clătină doar din cap.

— Poţi să mă ajuţi sau nu?

— Da, dar, dacă te gândeşti să intri în sevraj, mai bine nu. Pe de o parte, rişti să…

O clipă, o văzu pe Jannie tremurând în pat şi boscorodind despre Marele Dovleac.

— … Rişti să faci crize.

Femeia nu-i înregistră cuvintele sau trecu peste ele.

— Cât durează?

— Până treci de partea fizică? Două săptămâni. Poate trei.

„Iar asta, dacă reuşeşti să iei viteză“, adăugă el în gând, dar nu i-o spuse.

Andrea îl apucă de braţ. Avea mâna îngrozitor de rece.

— Prea mult.

O idee peste măsură de neplăcută se ivi în mintea lui Rusty. Probabil era doar o stare pasageră de paranoia, bazată pe stres, dar persuasivă.

— Andrea, te şantajează cineva?

— Glumeşti? Toată lumea ştie că iau pastilele alea, e doar un orăşel…

Ceea ce, după părerea lui Rusty, îi răspundea într-adevăr la întrebare.

— Care-i termenul cel mai scurt posibil?

— Cu injecţii de B_{12} – plus thiamină şi vitamine – poate reuşeşti în zece zile. Dar vei fi foarte nefericită. N-ai să poţi dormi mult şi vei avea sindromul picioarelor neliniştite. Nici măcar nu va fi foarte potolit, nu degeaba se spune „dai cu şutu’ la năravˮ. Şi va trebui să ai pe cineva care să-ţi administreze dozajul descrescător – cineva care poate să ţină pastilele fără să ţi le dea când le vei cere. Fiindcă ai să le ceri.

— Zece zile? îl privi ea cu speranţă. Şi până atunci s-ar putea să se termine oricum, da? Chestia asta cu Domul.

— Poate chiar azi după-amiază. Asta sperăm cu toţii.

— Zece zile, repetă ea.

— Zece zile.

„Şi vei dori porcăriile alea toată viaţa.“ Dar nici pe-asta nu i-o spuse.

11

La Sweetbriar Rose fusese o aglomeraţie ieşită din comun pentru o dimineaţă de luni… dar, desigur, în toată istoria oraşului nu mai existase o zi de luni ca aceea. Totuşi, clienţii plecaseră destul de docili, când Rose anunţase că localul se închidea şi n-avea să se mai deschidă până la cinci după-amiază.

— Şi la ora aia, poate veţi putea merge cu toţii la Moxie’s, în Castle Rock, ca să mâncaţi acolo! încheie ea.

Aceste cuvinte stârniră un val de aplauze spontane, deşi Moxie’s era o bombă de o murdărie notorie.

— La prânz nu venim? întrebă Ernie Calvert.

Rose se uită la Barbie, care-şi ridică mâinile la umeri în semn de „Pe mine mă-ntrebi?“.

— Sandvişuri, spuse ea. Până se termină.

Din nou aplauze. Oamenii păreau surprinzător de însufleţiţi în acea dimineaţă: localul răsunase de râsete şi glume. Poate că cel mai bun semn privind sănătatea mintală îmbunătăţită a oraşului se afla în partea din fund a restaurantului, unde masa de palavre era în plină sesiune.

Televizorul de deasupra tejghelei – acum fixat pe CNN – era unul dintre principalele motive. Capetele vorbitoare nu aveau de raportat mult mai mult decât zvonuri, dar majoritatea erau pline de speranţă. Diverşi oameni de ştiinţă care fuseseră intervievaţi spuneau că racheta de croazieră avea mari şanse să penetreze scutul, punând capăt crizei. Unul estima şansele de succes la peste optzeci la sută.

„Dar, desigur, el e la MIT, în Cambridge“, îşi spunea Barbie. *„Îşi poate permite să fie optimist.“*

Acum, în timp ce spăla grătarul, auzi o bătaie în uşă. Întorcând capul, Barbie o văzu pe Julia Shumway, cu trei copii strânşi în jurul ei. O făceau să arate ca o profesoară de gimnaziu în excursie. Barbie se duse la uşă, ştergându-şi mâinile cu şorţul.

— Dacă lăsăm înăuntru pe toată lumea care vrea să mănânce, vom epuiza stocul cât ai zice peşte, comentă iritat Anson, care ştergea mesele. Rose se dusese la Food City să încerce să mai cumpere carne.

— Nu cred că vor de mâncare, spuse Barbie – şi nu se înşela.

— Bună dimineaţa, colonele Barbara, salută Julia, cu micul ei surâs de Mona Lisa. Îmi tot vine să-ţi spun „maior Barbara“ – ca-n piesa…

— … lui Bernard Shaw, ştiu, completă Barbie, care mai auzise acelaşi lucru de câteva ori – aşa, ca la vreo zece mii… Asta-i potera ta?

Unul dintre copii era extrem de înalt şi de slab, cu o claie de păr şaten închis; altul era îndesat şi purta un şort larg şi un tricou 50 Cent decolorat; îi însoţea o fată drăguţă, cu un fulger pe obraz – aplicat, nu tatuat, dar tot îi conferea un anume *savoir faire.* Barbie îşi dădu seama că, dacă-i spunea că arăta ca o versiune de şcoala generală a lui Joan Jett, fata n-ar fi ştiut la cine se referea.

— Norrie Calvert, o prezentă Julia, atingând umărul tinerei rebele. Benny Drake. Iar lunganul ăsta e Joseph McClatchey. El a fost cu ideea demonstraţiei de protest de ieri.

— Da’ n-am vrut să păţească cineva ceva, precizează Joe.

— Şi nici n-aţi fost voi de vină, adăugă Barbie. Aşa că nu vă faceţi probleme.

— Chiar sunteţi şefu-ăl-mare pe-aici? întrebă Benny, măsurându-l cu privirea.

— Nu, şi nici măcar n-am să-*ncerc* să fiu şefu-ăl-mare, decât dacă va fi absolut necesar, râse Barbie.

— Dar îi cunoaşteţi pe soldaţii de-acolo, nu? vru să ştie Norrie.

— Eii, personal nu-i cunosc. Unu la mână, sunt din Infanteria Marină. Eu am fost în armată.

— Şi încă mai eşti în armată, după cum spune colonelul Cox, preciză Julia; avea pe buze acelaşi zâmbet calm, dar ochii-i licăreau de emoţie. Putem să-ţi vorbim? Tânărul domn McClatchey are o idee şi o găsesc excelentă. Dacă-i reuşeşte.

— O să reuşească, spuse Joe. Când e vorba de căca… de chestii cu computere, *io-s* şefu-ăl-mare.

— Haideţi în biroul meu, îi pofti Barbie, conducându-i spre tejghea.

12

Era o idee strălucită, nici vorbă, dar se făcuse deja aproape ora zece jumătate şi, dacă voiau într-adevăr s-o facă, trebuia să se mişte repede. Barbie se întoarse spre Julia.

— Mai ai telefonul mo…

Julia i-l trânti în palmă înainte de a apuca să termine fraza.

— Numărul lui Cox e în memorie.

— Perfect. Acuma, dac-oi şti şi cum să accesez memoria…

Joe îi luă telefonul din mână.

— Da’ ce, sunteţi din Evul Mediu?

— Da! replică Barbie. De pe vremea când cavalerii erau îndrăzneţi, iar domniţele nu purtau lenjerie intimă.

La asta, Norrie se prăpădi de râs, iar, când îşi ridică pumnul micuţ, Barbie i-l lovi cu al lui.

Joe apăsă două taste de pe claviatura minusculă. Ascultă, apoi îi dădu bărbatului aparatul.

Probabil Cox continua să stea cu o mână pe telefon, căci îl avea deja la ureche când Barbie îl ridică şi el.

— Cum merge, colonele? se interesă Cox.

— În mare, suntem OK.

— Şi ăsta-i numai începutul.

„Uşor ţi-e ţie să vorbeşti“, reflectă Barbie.

— Cred că lucrurile vor rămâne OK în linii mari, până când racheta sau ricoşează, sau străpunge Domul şi face praf şi pulbere pădurile şi fermele dinspre noi. Chestie care mult o să-i mai bucure pe cetăţenii din Chester’s Mill. Ai voştri ce zic?

— Nu cine ştie ce. Nimeni nu emite nicio previziune.

— La televizor nu asta auzim.

— N-am timp să urmăresc ce vorbesc ăia de pe-acolo, răspunse Cox, iar Barbie aproape că auzi cum ridica din umeri. Avem speranţe. Considerăm că există o şansă. Ca să zic aşa…

Julia îşi desfăcea şi-şi strângea mâinile, în semn de: *„Ce zice?“*

— Colonele Cox, sunt aici cu patru prieteni. Unul dintre ei este un tânăr pe nume Joe McClatchey, care are o idee destul de interesantă. Ţi-l dau acum la telefon…

Joe dădea din cap că nu, de-i zbura părul în toate părţile. Barbie nu-i dădu atenţie.

— … ca să-ţi explice.

Şi-i dădu lui Joe mobilul.

— Zi!

— Da’…

— Nu discuta ordinele de la şefu-ăl-mare, fiule. Vorbeşte!

Joe se supuse, intimidat la început, cu multe *ăă*-uri, *îî*-uri şi *ştiţi*-uri, dar pe măsură ce se încălzea pe idee devenea tot mai grăbit şi coerent. Apoi, ascultă. După scurt timp, pe faţă i se lăţi un zâmbet. Iar peste alte câteva momente, spuse:

— Da-să-trăiţi! Vă mulţumesc, domnule!

Şi-i dădu telefonul înapoi lui Barbie.

— Fiţi atent, or să-ncerce să ne mărească Wi-Fi-ul înainte să lanseze racheta! Iisuse, e de *comă!*

Julia îl apucă de braţ, aşa că Joe se corectă:

— Mă scuzaţi, Miz Shumway, am vrut să zic, „e tare“.

— Lasă asta, chiar crezi că eşti în stare?

— Faceţi mişto? Pe bune că pot!

— Colonele Cox? întrebă Barbie. E adevărat ce-am auzit, despre Wi-Fi?

— Nu vă putem opri să încercaţi nimic din ceea ce vreţi, răspunse Cox. Cred că dumneata mi-ai precizat primul lucrul ăsta. Aşa că putem foarte bine să vă dăm o mână de ajutor. Veţi avea cel mai rapid Internet din lume, cel puţin pe ziua de azi. Şi, apropo, aveţi acolo un puşti foarte deştept.

— Da, colonele, şi eu am avut impresia asta, confirmă Barbie, adresându-i lui Joe un gest cu degetul mare în sus. Băiatul zâmbea radios.

— Dacă ideea băiatului reuşeşte, şi înregistraţi, asiguraţi-vă că primim şi noi un exemplar. Vom face propria noastră înregistrare, desigur, dar cercetătorii însărcinaţi cu problema asta vor să vadă cum arată lovitura privită din direcţia voastră.

— Cred că putem şi mai mult decât atât, spuse Barbie. Dacă Joe reuşeşte s-o pună la punct, cred că aproape tot oraşul o s-o poată vedea în direct.

De astă dată, Julia fu aceea care-şi ridică pumnul. Cu un zâmbet larg. Barbie i-l lovi cu al lui.

13

— Căcaaa-m-aş!

Uimirea de pe chipul lui Joe îl făcea să pară de opt ani, nu de treisprezece. Siguranţa biciuitoare îi pierise din glas. El şi Barbie stăteau cam la treizeci de metri distanţă de locul în care Little Bitch Road întâlnea Domul. Nu la soldaţi se uita, deşi aceştia se întorseseră şi ei cu faţa, ca să urmărească activităţile; ceea ce-l fascina era banda de avertisment, precum şi X-ul mare înscris pe Dom cu spray roşu.

— Îşi mută punctul de bivuac, sau cum i se zice, observă Julia. Corturile au dispărut.

— Sigur, confirmă Barbie, uitându-se la ceas. În circa… nouăzeci de minute, acolo o să se-ncingă rău atmosfera. Fiule, fă bine şi apucă-te de treabă.

Acum, însă, odată ce ajunseseră la faţa locului, pe drumul pustiu, Barbie începea să se întrebe dacă Joe era-n stare de ceea ce promisese.

— Mda, da’… vedeţi *copacii?*

În primul moment, Barbie nu înţelese. O privi pe Julia, care ridică din umeri. Apoi Joe îi arătă cu degetul, şi văzu şi el. Copacii dinspre Tarker’s fremătau în vântul moderat al toamnei, lepădându-şi frunzele în rafale multicolore care-i învăluiau pe militarii din Infanteria Marină. În partea

dinspre The Mill, crengile abia se mişcau şi majoritatea încă mai aveau coroanele aproape întregi.

Barbie era destul de sigur că prin barieră pătrundea puţin aer, dar fără forţă. Domul amortiza vântul. Se gândi la momentul când el şi Paul Gendron, tipul cu şapca Sea Dogs, ajunseseră la pârâu şi văzuseră apa acumulându-se.

— Frunzele astea arată… nu ştiu… vag neliniştite, cumva, spuse Julia. *Moleşite.*

— Fiindcă vântul suflă numai în partea aia, iar la noi abia adie o boare, răspunse Barbie, după care se întrebă dacă într-adevăr aşa era – sau dacă asta era *totul;* dar la ce bun să speculeze în legătură cu actuala calitate a aerului din Chester’s Mill, când tot nu puteau face nimic? Haide, Joe, reluă el. Fă-ţi treaba!

Trecuseră pe-acasă pe la familia McClatchey, cu Prius-ul Juliei, pentru ca Joe să-şi ia PowerBook-ul. (Doamna McClatchey îl pusese pe Barbie să jure că urma să aibă grijă de fiul ei, iar Barbie se conformase.) Acum, Joe arătă spre drum:

— Aici?

Barbie îşi ridică palmele lângă obraji, încadrând X-ul roşu.

— Puţin mai la stânga. Poţi să-ncerci? Să vezi cum arată?

— Mda.

Joe îşi deschise PowerBook-ul şi-l puse în funcţiune. Semnalul Mac de pornire suna la fel de drăguţ ca întotdeauna, dar Barbie îşi zise că niciodată nu mai văzuse ceva atât de ireal ca acel computer argintiu pus pe asfaltul Little Bitch Road-ului, cu ecranul ridicat. Părea să rezume perfect ultimele trei zile.

— Bateria e nouă, aşa c-ar trebui să ţină cel puţin şase ore, spuse Joe.

— N-o să se consume? întrebă Julia.

Joe o privi cu expresia indulgentă care însemna: *„Mamă, te rog!“* Apoi, se întoarse iar spre Barbie.

— Dacă racheta-mi frige Pro-ul, promiteţi că-mi cumpăraţi altul?

— O să ţi-l cumpere Unchiul Sam, îi făgădui Barbie. Personal am să depun cererea.

— Marfă.

Băiatul se aplecă peste PowerBook. Deasupra ecranului era instalat un mic cilindru argintiu. Acela, le spusese el, era un miracol informatic recent numit iSight. Îşi trecu degetul peste touchpad, apăsă pe ENTER şi deodată pe ecran apăru o imagine vie a Little Bitch Road. De la nivelul solului, toate denivelările şi neregularităţile asfaltului arătau ca nişte munţi. La o oarecare distanţă, Barbie vedea picioarele militarilor din Infanteria Marină, până la genunchi.

— Domnule, aia face poze, să trăiţi? întrebă unul dintre ei.

— Hai s-o luăm aşa, soldat – dacă aş fi în inspecţie, ai face flotări cu piciorul meu pe cur. Ai bocancii necremuiţi. Inacceptabil, pentru o misiune non-combativă, zise Barbie ridicând privirea.

Militarul îşi privi bocancii, care erau într-adevăr plini de praf. Julia râse. Joe nu. Era absorbit.

— E prea jos. Miz Shumway, aveţi în maşină ceva pe care să…? o întrebă el, arătând cu palma cam la un metru înălţime.

— Am, spuse Julia.

— Şi aduceţi-mi şi geanta mea de sport, vă rog.

Mai umblă puţin la PowerBook, apoi întinse o mână.

— Mobilu’?

Barbie i-l dădu. Joe tastă pe butoanele micuţe, cu o iuţeală fulgerătoare. Apoi:

— Benny?… A, Norrie, OK. Sunteţi acolo?… Bun. Niciodată n-aţi mai fost la cârciumă, pun pariu. E totu’ gata?… *Excelent.* Staţi pe fază.

Ascultă, apoi zâmbi larg.

— Faci mişto? Băi frate, din ce primesc eu aici, treaba merge *trăsnet.* Au aruncat Wi-Fi-ul pân' la cer. Hai că acum tre' s-o-ntind.

Închise telefonul şi i-l înapoie lui Barbie.

Julia reveni cu geanta de sport a lui Joe şi o cutie plină de exemplare nedistribuite din ediţia specială de duminică a *Democratului.* Joe puse PowerBook-ul pe cutie (ridicarea bruscă a imaginii de la nivelul solului îi provocă lui Barbie un moment de ameţeală), apoi verifică şi-l declară total OK. Scotoci prin geantă, scoase o cutie neagră cu o antenă şi o conectă la computer. Soldaţii stăteau adunaţi lângă Dom, privind cu interes. *„Acum ştiu cum se simte un peşte într-un acvariu"* îşi spuse Barbie.

— Arată în regulă, murmură Joe. Sunt pe verde.

— N-ar trebui să-i suni pe…

— Dacă merge, mă sună ei pe mine, răspunse Joe.

În clipa următoare, însă, remarcă:

— Ă-ăuu, se pare că-i de belea.

Barbie crezu că se referea la computer, dar băiatul nu se mai uita într-acolo. Urmărindu-i direcţia privirii, văzu maşina şefului poliţiei. Venea spre ei, nu prea repede, dar cu girofarurile în funcţiune. Pete Randolph coborî de la volan. De pe locul din dreapta (făcând maşina să se clatine puţin pe arcuri) apăru Big Jim Rennie.

— Ce naiba faceţi aici? întrebă el.

Telefonul din mâna lui Barbie sună. I-l dădu lui Joe, fără să-şi ia ochii de la şeful poliţiei şi alesul care se apropiau.

14

Firma de deasupra intrării la Dipper's spunea: „BINE AŢI VENIT PE CEL MAI MARE RING DE DANS DIN MAINE!" şi, pentru prima oară în istoria localului, salonul era ticsit la ora unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute dimineaţa. Tommy şi Willow Anderson întâmpinau oamenii la uşă, cam ca doi preoţi care-şi primesc enoriaşii la biserică – în cazul

de faţă, Prima Biserică a Grupurilor Rock Venite Direct de la Boston.

La început, publicul păstrase tăcerea, fiindcă pe ecranul cel mare nu se vedea decât un singur cuvânt scris cu albastru: AŞTEPTARE. Benny şi Norrie îşi cablaseră echipamentele şi comutaseră intrarea televizorului pe Input 4. Apoi, dintr-odată, apăru Little Bitch Road, într-o imagine perfect clară, cu tot cu frunzele viu colorate pe care le sufla vântul în jurul santinelelor din Infanteria Marină.

Mulţimea izbucni în aplauze şi ovaţii.

Benny îi dădu lui Norrie un *high five,* dar fetei nu-i ajungea atât; îl sărută pe gură, apăsat. Fu momentul cel mai fericit din viaţa lui Benny – chiar mai extraordinar decât atunci când îşi păstra poziţia verticală în timp ce făcea o figură grea.

— Sună-l! ceru Norrie.

— Acum.

Benny avea impresia că-i luase foc faţa, dar zâmbea. Apăsă pe REDIAL şi duse aparatul la ureche.

— Tipule, merge! Imaginea-i aşa de radicală, că…

— Houston, avem o problemă, i-o reteză Joe scurt.

15

— Nu ştiu ce-aveţi de gând să faceţi, spuse şeful Randolph, dar vreau o explicaţie, şi pân-o primesc, închideţi chestia aia, adăugă el, arătând spre PowerBook.

— Mă scuzaţi, domnule, interveni unul dintre militari, care avea galoane de sublocotenent. Dumnealui este colonelul Barbara şi are autorizaţie oficială de la guvern pentru această acţiune.

La asta, Big Jim afişă cel mai sarcastic zâmbet. O venă de la gât îi pulsa.

— Individul ăsta nu-i colonel decât peste scandalagii. Lucrează la bucătăria unui restaurant local.

— Domnule, ordinele mele…

Ameninţător, Big Jim îşi clătină degetul spre sublocotenent:

— În Chester’s Mill, singurul guvern oficial pe care-l recunoaştem la ora actuală este al nostru, soldat, şi eu îl reprezint.

Se întoarse spre Randolph.

— Şefule, dacă puştiul nu-l închide, scoate-l din priză.

— Nu văd nicio priză pe-aici, răspunse Randolph, care se uita când la Barbie, când la infanteristul marin, când din nou la Big Jim; îl treceau năduşelile.

— Atunci, dă-i cu şutu-n ecran! Numai închide-l!

Randolph făcu un pas înainte. Joe, cu o expresie speriată, dar hotărâtă, trecu în faţa PowerBook-ului pus pe cutie. Încă mai avea telefonul mobil în mână.

— Să nu-i faceţi nimic! E al meu şi n-am încălcat nicio lege!

— Înapoi, şefule, interveni şi Barbie. E un ordin. Dacă mai recunoşti guvernul ţării în care locuieşti, ai să-l respecţi.

Randolph întoarse capul.

— Jim, poate că…

— Poate că nimic! se răsti Big Jim. Acum, *asta*-i ţara în care locuieşti. *Închide dracu-bumbacu’ ăla de calculator!*

Julia făcu un pas grăbit înainte, apucă PowerBook-ul şi-l întoarse cu camera iVision spre noii sosiţi. Din cocul strâns, practic, îi scăpaseră câteva şuviţe de păr care-i atârnau pe lângă obrajii trandafirii. Lui Barbie i se părea extraordinar de frumoasă.

— Întreab-o pe Norrie dacă se vede! îi ceru ea lui Joe.

Zâmbetul lui Big Jim îngheţă într-o grimasă.

— Femeie, pune-l jos!

— Întreab-o dacă se vede!

Joe vorbi în telefon. Ascultă. Apoi spuse:

— Se vede. Îi văd pe domnul Rennie şi agentul Randolph. Norrie zice că oamenii vor să ştie ce se întâmplă.

Pe chipul lui Randolph se citea deznădejdea, iar pe cel al lui Rennie, furia.

— *Cine* vrea să ştie? întrebă primul.

— Am stabilit o transmisiune live la Dipper’s… începu Julia să răspundă.

— Cuibul ăla *de păcat! o* întrerupse Big Jim.

Îşi ţinea mâinile încleştate. Barbie aprecia că ar fi putut să aibă cam cincizeci de kilograme peste greutatea normală; se strâmba când îşi mişca braţul drept – ca şi cum ar fi făcut un efort –, dar părea, totuşi, în stare să lovească. Iar acum, arăta destul de turbat ca să dea una… deşi nu putea şti cui: Juliei, lui sau băiatului. Poate că nici Rennie nu ştia.

— Oamenii s-au adunat acolo încă de la unşpe şi-un sfert, continuă Julia. Veştile zboară repede.

Zâmbi, înclinându-şi capul într-o parte.

— Nu vrei să le faci cu mâna alegătorilor, Big Jim?

— E un bluff, replică el.

— De ce-aş minţi în legătură cu un lucru aşa uşor de verificat? ripostă Julia, apoi se întoarse către Randolph. Sună-l pe unul din poliţiştii tăi şi întreabă-l unde are loc în dimineaţa asta marea întrunire din oraş.

Apoi se întoarse spre Big Jim:

— Dacă-l închizi, sute de oameni vor şti că le-ai întrerupt vizionarea unui eveniment de un interes vital pentru ei. Unul de care s-ar putea chiar să depindă vieţile lor.

— N-aveţi aprobare!

Barbie, care de obicei putea să se controleze destul de uşor, simţi că-l lăsau nervii. Nu că omul ar fi fost prost; în mod clar, nu era. Şi tocmai asta-l înfuria pe Barbie cel mai rău.

— Care-i problema dumitale, exact? Vezi vreun pericol prin jur? Că eu, unul, nu văd. Ideea e să instalăm computerul ăsta, să-l lăsăm să transmită şi să plecăm de-aici.

— Dacă racheta aia nu rezolvă nimic, ar putea cauza panică. Una e să ştii că un lucru n-a reuşit şi cu totul altceva

să *vezi cu ochii tăi* cum ratează. Oamenii ar fi în stare de orice păcătoşenie.

— Ai o părere foarte proastă despre cetăţenii pe care-i guvernezi, domnule Ales.

Big Jim deschise gura să răspundă – ceva gen: *„Păi mi-au şi dat motive, de multe ori“,* bănuia Barbie –, dar îşi aminti că o mare parte din oraş urmărea acea confruntare pe un televizor cu ecran lat. Poate chiar în HD.

— Aş vrea să-ţi şterg de pe buze zâmbetul ăsta sarcastic, Barbara.

— Acum faci poliţie şi cu expresiile? i-o întoarse Julia.

Joe Sperietoare îşi acoperi gura, dar nu înainte ca Randolph şi Big Jim să-i vadă zâmbetul. Şi să audă pufnitura de râs care-i scăpă printre degete.

— Oameni buni, interveni sublocotenentul, mai bine eliberaţi locul. Timpul trece.

— Julia, întoarce camera spre mine, îi ceru Barbie.

Julia se conformă.

16

La Dipper’s nu mai fusese niciodată o asemenea aglomeraţie, nici chiar în memorabila noapte de Anul Nou din 2009, cu Vatican Sex Kittens. Şi nici nu mai fusese vreodată atâta linişte. Peste cinci sute de oameni stăteau umăr la umăr şi şold lângă şold, uitându-se cum camera de pe PowerBook-ul Pro al lui Joe executa o ameţitoare rotire de o sută optzeci de grade, oprindu-se asupra lui Dale Barbara.

— Aşa, băiatule, murmură Rose Twitchell, zâmbind.

— Salut, prieteni, începu Barbie, într-o imagine atât de clară, încât câţiva dintre privitori îi răspunseră. Sunt Dale Barbara şi am fost reîncorporat în Armata Statelor Unite, cu gradul de colonel.

Cuvintele îi fură întâmpinate de o rumoare surprinsă.

— Răspund total de transmisiunea video pe care o facem de-aici, de pe Little Bitch Road, şi după cum probabil aţi dedus, a avut loc o divergenţă de opinii între mine şi Alesul Rennie, dacă s-o continuăm sau nu.

De astă dată, rumoarea fu mai puternică. Şi nu trăda deloc mulţumire.

— Nu avem timp să discutăm despre detaliile privind autoritatea, în dimineaţa asta, continuă Barbie. Vom îndrepta camera spre locul pe care trebuie să-l lovească racheta. Dacă transmisiunea va continua sau nu depinde de Al Doilea Ales al dumneavoastră. În caz că o întrerupe, discutaţi cu el. Vă mulţumesc pentru atenţie.

Şi ieşi din cadru. Un moment, cei adunaţi pe ringul de dans nu văzură decât pădurea, apoi imaginea panoramă din nou, coborî vertical şi se stabiliză spre X-ul suspendat. Dincolo de el, santinelele îşi încărcau ultimele echipamente în două camioane mari.

Will Freeman, proprietar şi operator al reprezentanţei Toyota locale (şi nu tocmai prieten cu Jim Rennie) vorbi direct spre televizor.

— Lasă-l în pace, Jimmy, că de nu, până la sfârşitul săptămânii o s-avem un ales nou în The Mill.

Se auzi un murmur general de încuviinţare. Apoi, orăşenii rămaseră tăcuţi, privind şi aşteptând să vadă dacă emisiunea – pe cât de banală, pe atât de insuportabil de captivantă – avea să mai continue sau se întrerupea.

17

— Ce vrei să fac, Big Jim? întrebă Randolph, scoţându-şi batista din buzunarul de la şold, ca să se şteargă pe ceafă.

— Ce vrei *tu* să faci? replică Rennie.

Pentru prima oară de când luase în primire cheile de la maşina verde a şefului poliţiei, Pete Randolph îşi spuse că i le-ar fi predat bucuros altcuiva. Oftând, răspunse:

— Vreau s-o lăsăm aşa cum e.

Big Jim dădu din cap, de parcă ar fi spus: *„Sta-ţi-ar în gât.“* Apoi, zâmbi – dacă o asemenea răsfrângere a buzelor poate fi numită astfel.

— Mă rog, tu eşti şeful.

Apoi, se întoarse iar spre Barbie, Julia şi Joe Sperietoare.

— Am fost învinşi prin manipulare – nu-i aşa, domnule Barbara?

— Vă asigur că aici nimeni n-a manipulat nimic, domnule, răspunse Barbie.

— Mănânci că… gogoşi. Asta-i o luptă pentru putere, pur şi simplu. Am văzut destule la viaţa mea. Le-am văzut reuşind… şi le-am văzut eşuând.

Făcu câţiva paşi spre Barbie, continuând să se ţină de braţul care-l durea. De aproape, i se simţea mirosul de colonie şi transpiraţie.

Rennie respira greu. Coborî glasul. Probabil că Julia nici nu putea să audă ceea ce spunea, dar Barbie auzi.

— Eşti pe muchie de cuţit, băieţaş. Ori, ori. Dacă racheta trece, ai câştigat. Dacă ricoşează… *păzea.*

Un moment, ochii lui – aproape îngropaţi în pliurile adânci de carne, dar lucind de inteligenţă rece şi limpede – îi susţinură pe ai lui Barbie. Apoi, se întoarse să plece.

— Vino, şefule Randolph. Situaţia asta e destul de complicată, graţie domnului Barbara şi prietenilor lui. Hai să mergem înapoi în oraş. Va trebui să-ţi scoţi trupele pe interval, în caz că izbucneşte vreo răscoală.

— Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată! comentă Julia.

Big Jim făcu un gest dispreţuitor spre ea, fără să se oprească din mers.

— Vrei să pornim spre Dipper’s, Jim? îl întrebă Randolph. Avem timp.

— Nu pun eu piciorul în văgăuna aia de stricăciune, replică Rennie, deschizând portiera din dreapta a maşinii de poliţie. Un pui de somn, aia aş vrea. Dar n-am nicio

şansă, sunt prea multe de făcut. Am responsabilităţi mari. Nu eu le-am cerut, dar tot le am.

— Unii oameni sunt mari, iar alţii se trezesc cu măreţia pe capul lor – nu-i aşa, Jim? îl întrebă Julia, cu zâmbetul ei rece.

Big Jim se întoarse spre ea, cu o ură atât de evidentă întipărită pe faţă, încât o făcu să se dea cu un pas înapoi. Apoi, n-o mai luă în seamă.

— Haide, şefule.

Maşina porni înapoi spre The Mill, cu girofarurile fulgerând prin atmosfera ceţoasă, ciudat estivală.

— Phii, făcu Joe. De spaimă, tipu'.

— Exact părerea mea, confirmă Barbie.

Julia îl observa atentă, cu urma oricărui zâmbet ştearsă de pe faţă.

— Aveai un inamic, spuse ea. Acum ai un duşman de moarte.

— Cred că şi tu.

Femeia dădu din cap.

— Spre binele tău şi al meu, sper ca racheta asta să-şi facă treaba.

— Domnule colonel Barbara, noi plecăm, interveni sublocotenentul. Aş fi mult mai liniştit dacă v-aş vedea făcând acelaşi lucru.

Barbie dădu din cap şi, pentru prima oară după ani întregi, salută milităreşte.

18

Un B-52 care decolase de la Baza Aeriană Carswell în primele ore ale acelei dimineţi de luni făcea punct static deasupra localităţii Burlington, Vermont, de la ora 10:40 (cei din aviaţie sunt adepţii venirii mult mai devreme de ora stabilită, ori de câte ori e posibil). Misiunea avea denumirea codificată de GRAND ISLE. Pilotul comandant era maiorul Gene Ray, care luptase în ambele războaie din Golf şi Irak

(în conversaţiile particulare, pe ultimul îl numea „circul lui Big Dubya cu futut maimuţe“). Avea la bord două rachete de croazieră Fasthawk. Era o armă bună, Fasthawk, mai sigură şi mai puternică decât vechea Tomahawk, dar se simţea foarte ciudat planificând să lanseze una cu focos de război spre o ţintă americană.

La ora 12:53, o luminiţă roşie de pe panoul de bord deveni chihlimbarie. COMCOM-ul preluă controlul avionului de la maiorul Ray şi începu manevrele ca să-l plaseze în poziţia de atac. Dedesubt, oraşul Burlington dispăru sub aripi.

Ray vorbi în cască.

— E aproape *show-time,* domnule.

La Washington, colonelul Cox răspunse:

— Recepţionat, maiorule. Succes. Spulberă porcăria aia.

— O s-o facem, replică Ray.

La 12:54, luminiţa chihlimbarie începu să pulseze. La 12:54:55, deveni verde. Ray apăsă pe comutatorul marcat cu cifra 1. Nu se simţi nimic, iar de jos se auzi doar un foşnet slab, apoi văzu Fasthawk-ul începându-şi zborul, pe monitorul video. Acceleră rapid până la viteza maximă, lăsând pe cer o dâră de vapori ca o zgârietură făcută cu unghia.

Gene Ray se închină, terminând cu un sărut la rădăcina degetului mare.

— Du-te cu Dumnezeu, fetiţo, îi ură el.

Viteza maximă a rachetei era de cinci mii şase sute de kilometri pe oră. La optzeci de kilometri de ţintă – cam cincizeci de kilometri la vest de Conway, New Hampshire, pe partea estică a Munţilor Albi –, computerul calculă traiectoria finală şi apoi o autorizâ. Viteza proiectilului scăzu la trei mii de kilometri pe oră, în timp ce cobora. Se înscrise asupra Şoselei 302, care este Main Street din North Conway. Pietonii se uitară în sus, neliniştiţi, când Fasthawk-ul trecu pe deasupra lor.

— Nu zboară cam prea jos avionul ăsta? o întrebă o femeie pe prietena cu care ieşise la cumpărături, în parcarea de la Settlers Green Outlet Village, cu mâna streaşină la ochi.

Dacă sistemul de ghidaj al rachetei ar fi putut vorbi, probabil i-ar fi spus: *„Şi încă n-ai văzut nimic, scumpo.“*

Trecu peste frontiera dintre New Hampshire şi Maine la o altitudine de o mie de metri, lăsând în urma ei un bang sonic care făcu dinţii să clănţăne şi geamurile să se spargă. Când sistemul de ghidare reperă Şoseaua 119, coborî mai întâi la trei sute de metri, apoi la o sută cincizeci. De-acum, computerul zbârnâia din plin, parcurgând datele din sistem şi făcând câte o mie de corecţii pe minut.

La Washington colonelul James O. Cox spuse:

— Ultima etapă, băieţi. Ţineţi-vă de protezele dentare.

Fasthawk-ul găsi Little Bitch Road şi se lăsă până lângă nivelul solului, continuându-şi zborul cu o viteză de aproape 2 Mach, citind fiecare movilă şi cotitură, cu flacăra din coadă prea luminoasă ca s-o priveşti, lăsând în urmă o duhoare toxică de carburant ars. Smulgea frunzele din copaci, pe unele chiar aprinzându-le. Făcu să implodeze o tarabă de la marginea drumului, în Tarker’s Hollow, aruncând spre cer scânduri şi pepeni striviţi. Bangul sonic o urma, făcând oamenii să cadă pe jos, cu mâinile deasupra capetelor.

„O *să meargă*“ îşi spuse Cox. *„Cum să nu meargă?“*

19

La Dipper’s stăteau acum înghesuiţi opt sute de oameni. Nimeni nu scotea o vorbă, deşi buzele Lissei Jamieson se mişcau silenţios, în timp ce se ruga oricărui suprasuflet New Age s-ar fi întâmplat să-i fi captat pe moment atenţia. Într-o mână strângea un cristal; reverenda Piper Libby îşi ţinea la buze crucea mamei sale.

— Uite-o că vine, spuse Ernie Calvert.

— Unde? întrebă Marty Arsenault. Nu văd ni…

— *Ascultaţi!* îl întrerupse Brenda Perkins.

O auziră apropiindu-se: un zumzet ca de pe altă lume, crescând dinspre partea vestică a oraşului, un *mmmm* care deveni *MMMMMM* în câteva secunde. Pe televizorul cu ecran mare nu văzură aproape nimic, până peste o jumătate de oră, la mult timp după ce racheta eşuase. Pentru cei care mai rămăseseră în local, Benny Drake putu relua înregistrarea cu încetinitorul, până la ritmul de fotogramă cu fotogramă. Văzură cum racheta urma cursul cotiturii cunoscută ca Little Bitch Bend. Zbura la doar un metru şi ceva de pământ, aproape pupându-şi propria umbră neclară. În fotograma următoare, Fasthawk-ul, având în vârf un focos cu fragmentare proiectat să explodeze la impactul cu ţinta, stătea încremenit în aer, deasupra locului unde fusese bivuacul Infanteriei Marine.

În următoarele fotograme, ecranul era umplut de o albeaţă atât de orbitoare, încât îi făcu pe privitori să-şi ducă mâinile la ochi. Apoi, în timp ce albul începea să se şteargă, văzură fragmentele rachetei – mici dâre negre pe fondul tot mai comprimat al exploziei – şi o arsură enormă în locul în care fusese X-ul roşu. Proiectilul nimerise drept la ţintă.

După aceea, oamenii din Dipper’s văzură pădurile dinspre Tarker’s izbucnind în flăcări. Asfaltul din aceeaşi parte a Domului se umflă, apoi începu să se topească.

20

— Trage-o şi pe cealaltă, spuse Cox cu glas surd, iar Gene Ray respectă ordinul. Mai sparse nişte geamuri şi mai sperie nişte oameni în estul statului New Hampshire şi vestul statului Maine. În rest, rezultatul fu acelaşi.

ÎN PLASĂ

1

La sfârşitul înregistrării, pe Mill Street, la numărul 19, unde locuia familia McClatchey, un moment domni tăcerea. Apoi, Norrie Calvert izbucni iar în lacrimi. Benny Drake şi Joe McClatchey, după ce se uitară unul la altul, peste capul ei, cu expresii identice care păreau să spună: „Acum ce facem?“, îi cuprinseră fiecare cu câte un braţ umerii ce se zguduiau, apucându-se unul pe altul de încheietură, într-un fel de strângere de mână din tot sufletul.

— Asta-i *tot?* întrebă Claire McClatchey, nevenindu-i să creadă.

Mama lui Joe nu plângea, dar nici mult nu mai avea; ochii-i luceau, umezi. Ţinea în mâini fotografia soţului ei, pe care o luase de pe perete la scurt timp după ce Joe şi prietenii lui veniseră cu DVD-ul.

— Asta a fost *tot?*

Nu-i răspunse nimeni. Barbie stătea aşezat pe braţul fotoliului în care luase loc Julia. *„S-ar putea să am o mare problemă“,* îşi spuse el – deşi nu acesta era *primul* lui gând; primul gând care-i trecuse prin minte era că *oraşul* avea o mare problemă.

Doamna McClatchey se ridică în picioare. Continua să ţină fotografia. Sam plecase la piaţa de vechituri care se ţinea la Oxford Speedway în fiecare sâmbătă, până când se răcea prea tare vremea. Avea ca hobby recondiţionarea de mobilier şi găsea adeseori acolo piese bune. Trei zile mai târziu, se afla tot în Oxford, împărţind spaţiul de locuit din Raceway Motel cu câteva plutoane de reporteri şi operatori de televiziune; el şi Claire nu puteau vorbi la telefon, dar reuşiseră să păstreze legătura prin e-mail. Până acum.

— Cu computerul tău ce s-a întâmplat, Joey? întrebă ea. S-a făcut praf?

Joe, cu braţul pe după umerii lui Norrie şi strângând în mână încheietura lui Benny, clătină din cap.

— Nu cred. Probabil s-a topit doar…

Se întoarse spre Barbie.

— S-ar putea ca pomii de-acolo să fi luat foc, de la căldură. Ar trebui să facă cineva ceva.

— Nu cred că e vreo maşină de pompieri în oraş, spuse Benny. Sau, mă rog, poate una sau două din-alea vechi.

— Voi vedea ce se poate face, interveni Julia, pe care Claire McClatchey o domina cu statura ei; se vedea clar pe cine moştenise Joe. Barbie, poate-ar fi mai bine să mă ocup numai eu de problema asta.

— De ce? întrebă Claire, mirată; o lacrimă i se prelinse, în sfârşit, pe obraz. Joe spunea că guvernul v-a pus la conducere aici, domnule Barbara – preşedintele însuşi!

— Am avut o neînţelegere cu domnul Rennie şi şeful Randolph în legătură cu transmisia video, spuse Barbie. Ne-am cam încins. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei mi-ar primi cu bucurie sfaturile, chiar acum. Şi, Julia, cred că nici pe-ale tale nu le-ar primi. Cel puţin, nu încă. Dacă Randolph e competent măcar pe jumătate, va trimite acolo câteva ajutoare de şerif, cu ce-a mai rămas în garajul pompierilor. Măcar nişte furtunuri şi pompe indiene.

Julia se gândi un moment, apoi spuse:

— Nu vrei să vii un minut cu mine până afară, Barbie?

Barbie o privi pe mama lui Joe, dar Claire nu le mai dădea nicio atenţie. Îşi dăduse la o parte fiul şi stătea lângă Norrie, care-şi îndesase faţa în umărul ei.

— Dom’le, guvernul îmi datorează un computer, spuse Joe, în timp ce Barbie şi Julia porneau spre uşa din faţă.

— Am notat, răspunse Barbie. Şi-ţi mulţumesc, Joe. Ai făcut o treabă bună.

— Mult mai bună decât nenorocita lor de rachetă, bombăni Benny.

Pe veranda casei McClatchey, Barbie şi Julia rămaseră tăcuţi, privind spre scuarul oraşului, râul Prestile şi Peace Bridge. Apoi, cu o voce scăzută şi furioasă, Julia spuse:

— Nu e. Aici e-aici. Asta-i toată problema.

— Cine nu e ce?!

— Peter Randolph nu-i nici pe jumate competent. Nici măcar pe sfert. Am fost colegi încă de la grădiniţă, unde era campion mondial la făcut pe el, şi până-n clasa a douăşpea, unde făcea parte din Brigada Trăgătorilor-de-Sutiene. Avea un intelect de nivel de nota 5 care lua note de 7 fiindcă taică-su era-n consiliul şcolar, iar de-atunci creierul nu i s-a dezvoltat cu nimic. Domnul Rennie al nostru s-a înconjurat de tăntălăi. Andrea Grinnell e o excepţie, dar ea e toxicomană. Dependentă de Oxycontin.

— Are probleme cu spatele, confirmă Barbie. Mi-a spus Rose.

Erau destui copaci în scuar, care-şi îşi pierduseră frunzele, aşa că Barbie şi Julia puteau vedea până pe Main Street. Acum era pustie – majoritatea oamenilor erau încă la Dipper’s, discutând despre ceea ce văzuseră –, dar trotuarele aveau să se umple curând cu orăşeni uluiţi şi neîncrezători, în drum spre casă. Bărbaţi şi femei care însă nu îndrăzneau să se întrebe unii pe alţii ce urma.

Oftând, Julia îşi trecu mâinile prin păr.

— Jim Rennie crede că dacă ţine totul sub control, până la urmă o să iasă bine. Pentru el şi prietenii lui, cel puţin. E un politician de cea mai rea speţă – egoist, prea egocentric ca să-şi dea seama că se crede mult mai grozav decât e şi, pe dedesubtul aparenţelor dure, mai e şi laş. Când se-mpute destul de rău treaba, o să trimită oraşul ăsta la dracu, dacă o să creadă că aşa o să scape. Un conducător laş e cel mai periculos dintre oameni. Tu eşti cel care ar trebui să tragă sforile pe-aici.

— Îţi mulţumesc pentru încredere…

— Dar asta n-o să se întâmple, indiferent ce vor colonelul Cox al tău şi Preşedintele Statelor Unite. N-o să se-ntâmple

nici dacă cincizeci de mii de oameni defilează pe Fifth Avenue, la New York, cu mutra ta pe pancarte. Atâta vreme cât căcatul ăsta de Dom mai e deasupra capetelor noastre.

— De fiecare dată când te ascult, îmi pari tot mai puţin republicană, remarcă Barbie.

— Asta nu-i o glumă, spuse Julia şi îl lovi în braţ, cu un pumn surprinzător de tare.

— Într-adevăr, recunoscu el. Nu e o glumă. A venit vremea să se organizeze noi alegeri. Şi-ţi recomand să candidezi pentru Al Doilea Ales.

Îl privi cu milă.

— Crezi că Jim Rennie va permite alegeri atâta vreme cât e aici Domul? Pe ce lume trăieşti, prietene?

— Nu subestima voinţa oraşului, Julia.

— Iar *tu,* nu-l subestima pe James Rennie. E şef aici de pe vremea lu' tata-mare, iar oamenii au ajuns să-l accepte. De asemenea, are un mare talent când e vorba de găsit ţapi ispăşitori. Un om din afara oraşului – un venetic, în fond – ar fi ideal în situaţia actuală. Cunoaştem un asemenea om?

— Aşteptam o idee de la tine, nu o analiză politică.

Un moment, se gândi că o să-l lovească din nou. Apoi, Julia trase aer în piept, îl expiră şi zâmbi.

— Eşti dulce ca un trandafiraş, da' ai şi ceva spini, nu?

Sirena Primăriei începu să lanseze o serie de semnale scurte, în atmosfera caldă şi neclintită.

— Cineva a anunţat un incendiu, deduse Julia. Şi cred că ştim unde.

Se uitară spre apus, unde albastrul cerului era înnegrit de fum. Barbie bănuia că, în cea mai mare parte, provenea din partea dinspre Tarker's Mills a Domului, dar era aproape sigur că, de la căldură, se aprinseseră focuri mai mici şi pe partea dinspre Chester's Mill.

— Voiai o idee? OK, uite una: am s-o caut pe Brenda – e sau acasă, sau la Dipper's cu toţi ceilalţi – şi-i propun să se ocupe de lupta contra incendiilor.

— Şi dacă zice nu?

— Sunt destul de sigură că n-o să zică. Cel puţin, în partea asta a Domului nu bate nicio boare de vânt, aşa că probabil n-au luat foc decât ierburi uscate şi tufişuri. Va găsi nişte oameni să le stingă şi va şti cine-s cei mai potriviţi. Aceiaşi pe care i-ar fi ales şi Howie.

— Niciunul dintre noii agenţi, presupun.

— Asta o las în seama ei, dar mă îndoiesc că va apela la Carter Thibodeau sau la Melvin Searles. Şi nici la Freddy Denton. E-n poliţie de cinci ani, dar ştiu de la Brenda că Duke plănuia să-l pună pe liber. Freddy îl face pe Moş Crăciun în fiecare an, la şcoala elementară, iar copiii mor după el – are un *ho-ho-ho* perfect. Şi mai are şi o mare doză de răutate.

— Iar ai să treci peste voinţa lui Rennie.

— Da.

— Cumplită va fi răzbunarea.

— Pot să fiu cumplită şi eu, când trebuie. Şi Brenda, dacă-şi pune mintea.

— Atunci, încearcă. Şi ai grijă să-l cheme pe tipul ăla, Burpee. Când e vorba de fâneţe aprinse, am mai multă încredere-n el decât în orice resturi din brigada de pompieri a oraşului. În prăvălia lui are de toate.

— Al naibii de bună idee, aprobă Julia.

— Sigur nu vrei să vin şi eu?

— Tu ai altele de rezolvat. Ţi-a dat Bren cheia lui Duke de la adăpostul antiatomic?

— Da.

— Atunci, s-ar putea ca focul să fie tocmai diversiunea de care aveai nevoie. Ia contorul ăla Geiger.

Porni spre Prius, apoi se opri şi se întoarse.

— Găsirea generatorului – presupunând că există – ar putea fi cea mai importantă şansă pe care o mai are oraşul ăsta. Poate singura. Şi… Barbie?

— Aici sunt, doamnă, raportă el, cu un mic zâmbet.

Julia nu zâmbi.

— Până n-auzi discursul de demisie al lui Big Jim Rennie, să fii atent la el. Există anumite motive pentru care a rezistat atât de mult.

— Se pricepe la fâlfâit cămaşa însângerată, cred.

— Da. Şi de data asta, e foarte posibil să fie cămaşa ta.

Plecă să-i caute pe Brenda Perkins şi Romeo Burpee.

2

Cei care văzuseră tentativa ratată a Aviaţiei de a perfora Domul plecau de la Dipper's cam aşa cum îşi imaginase Barbie: încet, cu capetele în piept şi fără să vorbească prea mult. Mulţi se ţineau unii pe alţii de umeri; unii plângeau. Vizavi erau parcate trei maşini de poliţie, de care stăteau rezemaţi şase poliţişti, gata de intervenţie. Dar nu aveau niciun motiv să intervină.

Maşina verde a şefului poliţiei era parcată mai departe, în faţa Magazinului lui Brownie (într-a cărui vitrină apăruse un anunţ: ÎNCHIS PÂNĂ LA «ELIBERARE»! PRIMIM PROVIZII PROASPETE). Şeful Randolph şi Jim Rennie stăteau în maşină, privind afară.

— Uite-i, spuse Big Jim, cu o satisfacţie inconfundabilă. Sper că-s mulţumiţi.

— Tu nu *voiai* să reuşească? se uită Randolph la el curios.

Big Jim se strâmbă, simţind un junghi în umărul vătămat.

— Sigur că voiam, dar nu m-am aşteptat nicio clipă. Iar tipul ăla cu nume de fată şi noua lui prietenă, Julia, au reuşit să-i umple de speranţe pe toţi, aşa-i? Păi, cum să nu! Ştii că niciodată nu m-a susţinut pentru funcţie, în zdreanţa aia de ziar al ei? Nici măcar o dată.

Arătă spre pietonii care se îndreptau înapoi spre oraş.

— Uită-te bine, amice – aici te-aduce incompetenţa, falsele speranţe şi excesul de informaţii. Acum sunt doar amărâţi şi dezamăgiţi, dar când vor trece peste asta, au să se înfurie. Vom avea nevoie de mai mulţi poliţişti.

— *Şi mai mulţi?* Avem deja optişpe, dacă-i numărăm şi pe cei cu juma’ de normă, şi noile ajutoare de şerif.

— Nu vor ajunge. Şi asta…

Sirena oraşului începu să ciocănească aerul cu semnale scurte. Se uitară spre vest şi văzură fumul care se înălţa.

— Şi asta, graţie lui Barbara şi Shumway, încheie Big Jim.

— Poate-ar trebui să facem ceva cu focul ăla…

— E problema celor din Tarker’s Mills. Şi a guvernului SUA, fireşte. Au declanşat un incendiu cu dracu-bumbacu’ lor de rachetă, acuma să se descurce.

— Dar dacă focosul a aruncat o scânteie şi-n partea asta…

— Nu te mai văicări ca o babă şi du-mă înapoi în oraş. Trebuie să-l găsesc pe Junior. Avem de discutat.

3

Brenda Perkins şi reverenda Piper Libby erau în parcarea de la Dipper’s, lângă Subaru-ul lui Piper.

— Niciun moment nu m-am aşteptat să meargă, spuse Brenda, dar aş minţi dac-aş spune că nu sunt dezamăgită.

— Şi eu la fel, răspunse Piper. Amarnic de dezamăgită. Te-aş lua cu mine la întoarcere, dar trebuie să trec pe la un enoriaş.

— Nu la unul de pe Little Bitch, sper, replică Brenda, arătând spre norii de fum.

— Nu, în partea cealaltă. Spre Eastchester. Jack Evans. Şi-a pierdut nevasta, în Ziua Domului. Un accident îngrozitor. Nu că n-ar fi îngrozitoare şi toate celelalte…

Brenda dădu din cap.

— L-am văzut pe pajiştea lui Dinsmore, purta o pancartă cu poza soţiei lui. Bietul om…

Piper se duse să deschidă fereastra de lângă volan, unde Clover stătea pe locul şoferului, uitându-se la mulţimea care pleca. Se căută prin buzunare, îi dădu ceva de ronţăit, apoi spuse:

— Dă-te de-aici, Clove – doar ştii c-ai picat la ultimul test de conducere.

— Nu-i în stare nici măcar să parcheze în paralel, îi spuse Brendei.

Ciobănescul sări pe fotoliul din dreapta. Piper deschise portiera şi se uită din nou la fum.

— Sunt sigură că pădurile dinspre Tarker’s Mills ard din plin, dar n-avem de ce să ne batem capul cu asta.

Apoi, îi adresă Brendei un zâmbet amar.

— Avem Domul, să ne apere.

— Succes, îi ură Brenda. Transmite-i lui Jack condoleanţele mele. Din toată inima.

— Am să-i spun, mai zise Piper şi plecă.

Brenda tocmai ieşea şi ea din parcare, cu mâinile în buzunarele blugilor, întrebându-se cum avea să-şi continue ziua, când Julia Shumway veni din spate şi-i dădu răspunsul.

4

Nu exploziile rachetelor în contact cu Domul o treziseră pe Sammy Bushey – ci trosnetul de lemn frânt, urmat de ţipetele de durere ale lui Little Walter.

Carter Thibodeau şi prietenii lui îi luaseră la plecare toate drogurile din frigider, dar prin restul casei nu căutaseră, astfel încât cutia de pantofi cu craniul şi oasele încrucişate, desenate schematic pe ea, era tot în debara. Mai purta şi mesajul mâzgălit de Phil Bushey, cu scrisul lui lăbărţat şi aplecat înapoi: „CĂCATU MEU! PUNE MÂNA & EŞTI MORT!“

Înăuntru nu era marijuana (Phil strâmbase mereu din nas la adresa ei, numind-o „drog de cocktail“), iar pe Sammy n-o interesa punguţa cu cristal. Era sigură că „ajutoarele de şerif“ ar fi savurat-o, dar Sammy considera cristalul o căcănărie dementă pentru oameni demenţi – cine altcineva ar fi inhalat fum care conţinea resturi de cutii de chibrituri marinate în acetonă? Dar mai era acolo şi altă punguţă, mai

mică, cu vreo şase Dreamboats, iar după plecarea poterei lui Carter, înghiţise una cu bere caldă din sticla ascunsă sub patul în care acum dormea singură… în afară de cazurile când îl culca lângă ea pe Little Walter, adică. Sau pe Dodee.

Se gândise un moment să le ia pe toate şi să termine o dată pentru totdeauna cu viaţa asta de căcat; poate chiar ar fi făcut-o, dacă nu l-ar fi avut pe Little Walter. Fără ea, cine o să mai aibă grijă de el? Ar fi putut chiar să moară de foame, în leagănul lui – îngrozitor gând…!

Sinuciderea era exclusă, dar niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de rănită, deprimată şi tristă. Şi murdară. Mai fusese înjosită şi înainte – Dumnezeu îi era martor – uneori de către Phil (căruia-i plăceau partidele în trei, stimulate cu droguri, înainte de a-i pieri complet interesul pentru sex), alteori de alţii, iar alteori de către ea însăşi – Sammy Bushey nu asimilase niciodată conceptul de a-şi fi sieşi cea mai bună prietenă.

Desigur, avusese partea ei de aventuri de-o noapte, iar odată, în liceu, când echipa de baschet Wildcats câştigase campionatul Diviziei D, se luase cu patru starteri (al cincilea dormea beat într-un colţ), unul după altul, la un bairam de după meci. Numai ei îi putea veni o idee atât de tâmpită. Mai şi vindea ceea ce Carter, Mel şi Frankie îi luaseră cu forţa. Cel mai adesea, lui Freeman Brown, patronul Magazinului Brownie’s, de unde-şi făcea aproape toate cumpărăturile, fiindcă Brownie îi dădea pe credit. Era bătrân şi nu mirosea prea plăcut, dar nu-şi pierduse potenţa, ceea ce constituia un avantaj: termina repede. Limita lui maximă se situa la şase brânciuri pe salteaua din magazie, urmate de un mormăit şi un spârc. Pentru Sammy, ăsta nu era niciodată momentul de vârf al săptămânii, dar o liniştea gândul că avea linia de credit, mai ales dacă stătea prost cu banii la sfârşit de lună, iar Little Walter avea nevoie de pamperşi.

Iar Brownie nu-i făcuse niciodată vreun rău.

Ceea ce se întâmplase în noaptea trecută era cu totul altceva. DeLesseps nu fusese tocmai brutal, însă Carter o chinuise oribil, cauzându-i şi o hemoragie. Iar nenorocirea abia acum urma: când Melvin Searles îşi dăduse jos pantalonii, văzuse că avea un instrument cum vedea uneori în filmele porno la care se uita Phil înainte ca interesul pentru cristal să i-l alunge pe cel faţă de sex.

Searles o luase tare şi, oricât încercase ea să se gândească la ceea ce făcuse cu Dodee în urmă cu două zile, nu rezolvase nimic, niciun pic de umezeală. Rămăsese uscată ca luna august când nu plouă. Sau, mai exact, până când i se sfâşiaseră ţesuturile deja julite de Carter Thibodeau. Atunci, măcar avusese parte de lubrifiere. Simţise cum băltea sângele sub ea, cald şi cleios. Şi faţa-i era umedă, de la lacrimile care-i şiroiau pe obraji, adunându-se în adânciturile urechilor. În timpul partidei interminabile cu Mel Searles, îi trecuse prin minte c-ar fi fost foarte posibil s-o omoare. Şi atunci, ce-avea să se întâmple cu Little Walter?

Şi, împletită printre toate astea, vocea ascuţită, de caţă, a Georgiei Roux: „Dă-i, dă-i, dă-i la căţea! Dă-i să urleee…!“

Sammy urlase, ba bine că nu. Urlase cât o ţineau puterile, la unison cu bebeluşul, din leagănul lui aflat în camera cealaltă.

La sfârşit, o preveniseră să-şi ţină gura, lăsând-o pe canapea, rănită, plină de sânge, dar vie. Le văzuse lumina farurilor măturând tavanul, apoi pălind, în timp ce plecau spre oraş. Şi mai rămăseseră doar ea şi copilul. Îl plimbase în braţe prin cameră, încoace şi-ncolo, încoace şi-ncolo, oprindu-se doar o dată ca să-şi ia nişte chiloţi (nu cei roz; pe ăia nu mai voia să-i poarte niciodată) şi să-şi îndese între picioare nişte hârtie igienică. Avea Tampaxuri, dar gândul de a-şi introduce în vagin ceva îi dădea fiori.

Până la urmă, căpşorul lui Little Walter i se îngreunase pe umăr, iar balele lui începuseră să-i umezească pielea – semn sigur că într-adevăr dormea dus. Sammy îl pusese la loc în

leagăn (rugându-se să doarmă până dimineaţa), apoi scosese cutia de pantofi din debara. Dreamboat-ul – un soi de calmant puternic, nu ştia nici ea prea bine ce era – îi amorţise la început durerea De Jos, apoi o scăpase de toate. Sammy dormise mai mult de douăsprezece ceasuri.

Şi acum, asta.

Zbieretele copilului păreau nişte fulgere orbitoare străpungând o ceaţă deasă. Sammy se târî jos din pat şi alergă împleticit până-n camera lui, ştiind că afurisitul de leagăn, pe care Phil îl asamblase fiind pe jumătate drogat, se dezmembrase în sfârşit. Little Walter îl zgâlţâise ca toţi dracii în noaptea trecută, pe când „ajutoarele de şerif“ îşi făceau de cap cu ea. Asta trebuia să-l fi slăbit îndeajuns pentru ca de dimineaţă, când începuse să se foiască…

Copilul zăcea pe jos, în mijlocul pieselor împrăştiate. Porni târâş spre ea, cu sângele curgându-i dintr-o rană apărută în mijlocul frunţii.

— *Little Walter al meu!* ţipă Sammy şi-l luă în braţe.

Se întoarse, împiedicându-se de o stinghie ruptă, căzu într-un genunchi, se ridică şi alergă în baie, cu copilul care se tânguia. Dădu drumul la apă şi, bineînţeles, din robinet nu curse nimic: nu avea curent electric pentru pompă. Înhăţă un prosop şi-l şterse pe faţă, dezvăluind zgârietura – nu era adâncă, numai lungă şi în zigzag. Avea să-i lase o cicatrice. Sammy o apăsă cu prosopul cât de tare îndrăznea, încercând să ignore noile ţipete de durere şi revoltă ale lui Little Walter. Pe picioarele goale îi picurau stropi de sânge mari cât nişte monede de zece centi. Când coborî privirea, îşi văzu chiloţii albaştri, pe care-i luase pe ea după plecarea „ajutoarelor de şerif“, îmbibaţi în sânge de un maroniu noroios. La început, crezu că era de la copil. Dar şi pe coapse i se scurseseră dâre prelungi.

5

Cumva, îl convinse pe Little Walter să stea locului destul timp cât să-i aplice trei benzi de leucoplast SpongeBob pe rană şi să-l îmbrace cu un maiou şi singura salopetă curată (pe pieptar, o broderie roşie proclama: DLĂCUSOLU LU MĂMICA). Se îmbrăcă şi ea, în timp ce Little Walter se târa în cerc pe podea, cu suspinele înlocuite de smiorcăieli dezordonate. Începu prin a-şi arunca la gunoi chiloţii plini de sânge, luând alţii, curaţi. Între picioare îşi potrivi un şervet de vase împăturit, şi-şi mai luă unul de rezervă, pentru mai târziu. Încă mai sângera. Nu abundent, dar era o hemoragie mult mai puternică decât la cele mai grave menstruaţii. Şi durase toată noaptea. Patul era leoarcă. Pregăti trusa de drum a copilului, apoi îl luă în braţe.

Era greu, şi simţi un nou val de durere Acolo, Jos: genul de junghi pulsând pe care-l ai când ai consumat mâncare stricată.

— Mergem la Centrul Medical, spuse ea, şi să nu-ţi fie frică, micuţul meu, doctorul Haskell o să ne vindece pe amândoi. Şi pe urmă, la băieţi, cicatricele nici nu prea contează. Uneori, fetele le găsesc chiar sexy. O să conduc cât pot de repede şi-ajungem acolo imediat.

Deschise uşa.

— Totul o să fie în regulă.

Dar vechea ei rablă de Toyota numai în regulă nu era. „Ajutoarele de şerif“ nu se deranjaseră cu cauciucurile din spate, dar i le spărseseră pe ambele din faţă. Sammy îşi privi lung maşina, câteva momente, simţind că o cuprindea o depresie şi mai adâncă. O idee, fugară, dar limpede, îi trecu prin minte: putea să împartă Dreamboats-urile rămase cu Little Walter. Putea să le piseze şi să le pună într-unul dintre biberoanele sale Playtex, pe care copilul le numea „bughi“. Gustul îl putea escamota adăugând lapte cu ciocolată. Lui îi plăcea mult. Ideea fu însoţită de titlul unuia dintre vechile albume de discuri ale lui Phil:

„Nimic nu contează şi ce dac-o fac?“

Izgoni gândul.

— Nu-s genul ăla de mamă, îi spuse ea lui Little Walter.

Acesta holbă ochii cu o expresie care-i aminti de Phil, dar în sens bun: ceea ce pe faţa soţului ei înstrăinat arăta ca o nedumerire prostească era înduioşător de comic pe a copilului. Îl sărută pe nas, iar Little Walter zâmbi. Era un zâmbet frumos, foarte frumos, însă pansamentele de pe frunte începuseră să se înroşească. Asta nu mai era aşa de frumos.

— O mică schimbare de planuri, spuse ea şi reveni în casă.

La început nu găsi scăunelul Papoose, dar până la urmă îl zări în spatele Canapelei de Viol, cum avea s-o numească de-acum încolo. Până la urmă, reuşi să-l îndese în el pe Little Walter, deşi când îl ridica o apucau iar durerile. Şervetul de vase din chiloţi se umezise ameninţător, însă când îşi controlă între picioare pantalonii groşi, nu găsi nicio pată. Tot era bine…

— Eşti gata pentru o plimbare?

Little Walter îşi cuibări obrazul în adâncitura umărului ei. Uneori, sărăcia lui de cuvinte o îngrijora – avea prietene ai căror copii, la un an şi patru luni, turuiau fraze întregi, pe când Little Walter abia dacă rostea vreo nouă, zece vorbe – dar nu şi acum. Acum avea alte griji pe cap.

Ziua fusese anormal de caldă pentru ultima săptămână din octombrie; deasupra, cerul prezenta cea mai palidă nuanţă de albastru, iar lumina era oarecum ceţoasă. Sammy simţi cum faţa şi gâtul îi transpirară aproape în acelaşi timp, iar locul dintre picioare o durea rău – tot mai rău cu fiecare pas, i se părea, şi doar câţiva apucase să facă. Se gândi să se întoarcă după o aspirină, dar asta nu cumva i-ar fi înteţit hemoragia? În plus, nici nu era sigură că mai avea vreuna.

Şi mai era şi altceva, ceva ce nu prea îndrăznea să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi: dacă se întorcea în casă, nu era sigură că ar mai fi avut curaj să iasă iar.

Sub ştergătorul de parbriz din stânga era prinsă o hârtie, având în partea de sus cuvintele „Doar o vorbă de la SAMMY“, într-un chenar de margarete. Fusese smulsă din blocnotesul de la bucătărie. Ideea îi trezi un fel de indignare istovită. Sub margarete erau mâzgălite cuvintele: „Zi la cineva şio săţi spargem mai mult decât cauciucurile“ – iar mai jos, scrise de o altă mână: „Data viitoare poate te întoarcem şi ne jucăm şi pe partea ailaltă.“

— Vezi să nu, băi lăbare… replică ea cu voce stinsă.

Mototoli hârtia, o aruncă lângă un cauciuc spart – bietul Corolla arăta aproape la fel de obosit şi trist ca ea – şi-şi văzu de drum până la capătul aleii, unde se rezemă pentru câteva secunde de cutia poştală. Metalul se simţea cald pe piele, iar soarele îi ardea ceafa. Şi abia dacă adia o boare de vânt. Luna octombrie ar fi trebuit să fie răcoroasă şi înviorătoare. *„O fi de la treaba aia cu încălzirea globală“,* medită ea. Era prima căreia-i venea această idee, dar nu şi ultima, iar cuvântul care avea să prindă până la urmă nu era „globală“, ci „locală“.

În faţa ei se întindea Motton Road, pustiu şi inofensiv. La vreun kilometru distanţă, pe stânga, începeau casele noi şi frumoase din Eastchester, unde se întorceau tăticii şi mămicile din înalta societate a oraşului Chester’s Mill, la sfârşitul zilei de muncă în magazinele, birourile şi băncile din Lewiston-Auburn. În dreapta se afla zona centrală din The Mill. Şi Centrul Medical.

— Gata, dragule?

Little Walter nu răspunse dacă era sau nu era gata. Sforăia pe umărul ei, umezindu-i cu salivă tricoul Donna the Buffalo. Sammy trase adânc aer în piept, încercând să nu ia în seamă durerea din Ţara De Jos, îşi săltă port-bebe-ul Papoose în spinare şi porni spre oraş.

Când sirena de pe acoperişul primăriei începu să urle, lansând semnalele scurte care anunţau un incendiu, în prima clipă îşi spuse că răsunau în mintea ei, ceea ce părea foarte ciudat. Apoi, văzu şi fumul, dar se înălţa undeva

departe, spre apus. Nimic care s-o privească pe ea şi pe copil… doar dacă venea pe drum cineva dornic să vadă mai de aproape focul. Atunci, ar fi fost cu siguranţă un gest de vecin cumsecade s-o ducă şi pe ea până la Centrul Medical, în drum spre marele spectacol.

Începu să fredoneze cântecul lui James McMurtry care fusese atât de popular în vara trecută, ajunse până la „Mergem pe trotuare la opt şi-un sfert, oraşul nostru-i mic, şi bere nu vă vindem“, apoi renunţă. Avea gura prea uscată ca să mai cânte. Clipi din ochi şi văzu că era gata să cadă-n şanţ, şi nici măcar în cel pe lângă care mersese la început. Traversase drumul – cea mai sigură soluţie ca să fie lovită de-o maşină, nu luată până-n oraş.

Se uită înapoi peste umăr, sperând să vină ceva. Nimic. Drumul spre Eastchester era pustiu, iar asfaltul încă nu se înfierbântase atât de tare, încât să se unduiască aerul deasupra.

Reveni pe partea dinainte, clătinându-se pe picioarele care i se înmuiau sub trup. *„Un marinar beat“ îşi* zise. *„Ce faci c-un marinar beat, dimineaţa-n zo-o-riii?“* Dar nu era dimineaţă, era după-amiază, dormise toată ziua, iar când se uită în jos văzu că pantalonii i se înroşiseră, asemenea chiloţilor pe care-i purtase mai-nainte. *„Asta n-o să mai iasă şi mai am doar două perechi care-mi vin.“* Apoi, îşi aminti că una dintre ele avea o ruptură mare în fund şi începu să plângă. Lacrimile îi răcoreau obrajii încinşi.

— E-n regulă, Little Walter, spuse ea. Doctorul Haskell o să ne facă bine. Bine de tot. Bine cât ne ţine. Ca scoşi din cu…

Apoi, în faţa ochilor începu să-i înflorească un trandafir negru şi o părăsiră puterile. Sammy simţi cum i se scurgeau ca apa, prin muşchii picioarelor. Începu să cadă, agăţându-se de un ultim gând: *„Pe-o parte, pe-o parte, nu strivi copilul!“*

Doar de-atâta lucru mai fu în stare. Rămase pe marginea Motton Road, zăcând nemişcată sub soarele pâclos, ca de

iulie. Little Walter se trezi şi începu să plângă. Încercă să se târască afară din Papoose, şi nu reuşi; Sammy îl legase bine, aşa că era imobilizat. Plânse şi mai tare. O muscă i se opri pe frunte, gustă din sângele ce se infiltra prin imaginile de desen animat cu SpongeBob şi Patrick, apoi îşi luă zborul – poate ca să anunţe descoperirea la cartierul general al muştelor şi să aducă întăriri.

Cosaşii ţârâiau prin iarbă.

Sirena oraşului urla.

Little Walter, prins de mama lui fără cunoştinţă, se mai tângui o vreme în arşiţa soarelui, apoi se lăsă păgubaş şi rămase tăcut, privind neliniştit în jur, pe când din părul fin i se prelingeau stropi mari de sudoare.

6

Stând lângă casa de bilete cu oblonul tras, sub copertina lăsată a cinematografului Globe (închis de cinci ani), Barbie vedea bine atât primăria, cât şi secţia de poliţie. Bunul lui amic, Junior, stătea aşezat pe treptele tarabei-cu-curcani, masându-şi tâmplele ca şi cum chiuiturile ritmice ale sirenei i-ar fi sfredelit ţeasta.

Al Timmons ieşi din primărie şi o luă la trap în lungul străzii. Purta salopeta gri de îngrijitor, dar la gât i se legăna un binoclu, iar în spinare ducea o pompă indiană – fără apă, după uşurinţa cu care o căra. Barbie deduse că el sunase alarma.

„Du-te, Al…“, zise el în gând. *„Ce-ai zice?“*

Pe stradă trecură vreo şase maşini. Primele două erau automacarale, iar a treia, o camionetă. Toate trei erau vopsite într-un galben atât de ţipător, încât aproape că te asurzea. Aveau pe ele inscripţia MAGAZINUL UNIVERSAL BURPEE’S. Pe bena camionetei era înscris şi legendarul slogan: „DECI RĂMÂNE CUM AM ZIS/ CUMPĂRĂM DE LA BURPEE’S“. În prima maşină se afla însuşi Romeo. Părul îi era obişnuitul miracol Daddy Cool de onduleuri şi spirale.

Brenda Perkins stătea pe locul din dreapta. În bena maşinii erau lopeţi, furtunuri şi o pompă nou-nouţă, încă bandajată în abţibildurile producătorului.

Romeo se opri lângă Al Timmons.

— Sări în spate colega, îl pofti el, iar Al se conformă.

Barbie se retrase cât putea de mult în umbra copertinei de la intrarea în vechiul cinematograf. Nu voia să fie recrutat la lupta cu incendiile de pe Little Bitch Road; avea treburi aici, în oraş.

Junior nu se urnise de pe treptele secţiei de poliţie, unde continua să se ţină de cap şi să-şi frece tâmplele. Barbie aşteptă ca maşinile să dispară, apoi traversă grăbit strada. Junior nu ridică privirea şi, un moment mai târziu, fu camuflat de colţul îmbrăcat în iederă al primăriei.

Barbie urcă treptele şi se opri să citească anunţul de la avizier: „ADUNARE ORĂŞENEASCĂ JOI ORA 7 PM DACĂ NU SE REZOLVĂ CRIZA.“ Îşi aminti ce spusese Julia: *„Până n-auzi discursul de demisie al lui Big Jim Rennie, să fii atent la el.“* Era posibil să aibă ocazia, joi seara; cu siguranţă, Rennie urma să acţioneze pentru a rămâne stăpân pe situaţie.

„Şi pentru mai multă putere“, continuă vocea Juliei, în capul lui. *„Şi pe-aia o va dori. Pentru binele oraşului.“*

Primăria fusese construită cu o sută şaizeci de ani în urmă, din piatră de carieră, iar în vestibul domneau răcoarea, penumbra. Generatorul era oprit; nu era nevoie să funcţioneze, când înăuntru nu se afla nimeni.

Şi totuşi, era cineva – în sala mare de şedinţe. Barbie auzi voci: două la număr, ale unor copii. Uşile înalte, de stejar, stăteau întredeschise. Se uită înăuntru şi văzu un bărbat slab, cu păr lung şi cărunt, aşezat în capul mesei prezidiului. În faţa lui se găsea o fetiţă drăguţă, de vreo zece ani. Aveau între ei o tablă de şah; pletosul îşi ţinea bărbia proptită în pumn, gândindu-se la următoarea mutare. Mai încolo, pe culoarul dintre bănci, o femeie

tânără sărea şotronul împreună cu un băiat de patru-cinci ani. Şahiştii erau concentraţi; femeia şi băiatul râdeau.

Barbie dădu să se retragă, dar prea târziu. Tânăra ridică privirea.

— Da…? Bună ziua…

Luă băiatul pe un braţ şi porni spre el. Jucătorii de şah se uitară şi ei. Adio, intrat pe furiş…

Femeia întinse mâna liberă.

— Eu sunt Carolyn Sturges. Domnul de-acolo e prietenul meu, Thurston Marshall. Micuţul ăsta e Aidan Appleton. Dă bună ziua, Aidan.

— Bună ziua, salută Aidan cu voce subţire, apoi îşi vârî degetul mare în gură. Îl privea pe Barbie cu ochii lui rotunzi şi albaştri, în care se citea o vagă curiozitate.

Fata veni în fugă până lângă Carolyn Sturges. Pletosul o urmă, mai încet. Arăta obosit şi zguduit.

— Eu sunt Alice Rachel Appleton, se prezentă fata. Sora mai mare a lui Aidan. Scoate degetul din gură, Aide.

Aide nu-l scoase.

— Păi, mă bucur să vă cunosc, răspunse Barbie.

Nu se prezentă. Ba chiar ar fi preferat să poarte o mustaţă falsă. Totuşi, era posibil să iasă bine. Era aproape convins că oamenii aceia nu erau din oraş.

— Lucraţi aici? întrebă Thurston Marshall. Dacă faceţi parte dintre oficialităţile oraşului, aş dori să depun o plângere.

— Eu sunt doar omul de serviciu, răspunse Barbie, după care îşi aminti că, aproape sigur, îl văzuseră pe Al Timmons plecând; la naiba, poate chiar şi conversaseră cu el… Celălalt om de serviciu. Pe Al cred că l-aţi cunoscut.

— O vreau pe mama, spuse Aidan Appleton. Mi-e dor *rău* de ea.

— L-am cunoscut, răspunse Carolyn Sturges. Susţine că guvernul a tras cu nişte rachete în ceea ce ne ţine blocaţi aici şi tot ce-au făcut a fost să sară-napoi şi să dea foc pădurilor.

— Aşa e… confirmă Barbie şi, înainte de a apuca să continue, Marshall se amestecă din nou:

— Vreau să depun o plângere. Ba mai mult, o acuzaţie. Am fost agresat de un aşa-zis agent de poliţie. M-a lovit cu pumnul în stomac. Mi-am extirpat vezica biliară acum câţiva ani, şi mă tem că mi-a provocat leziuni interne. De asemenea, Carolyn a fost agresată verbal. I s-a adresat un epitet care o înjosea sub aspect sexual.

Carolyn îi puse o mână pe braţ.

— Înainte de a lansa vreo acuzaţie, Thurse, n-ar fi rău să-ţi aminteşti că aveam la noi D-R-O-G.

— Drog! exclamă prompt Alice. Şi mami fumează câteodată marijuana, fiindcă îi face bine când e la C-I-C-L-U.

— Aha… făcu Carolyn. Înţeleg, adăugă ea, cu un zâmbet vag.

Marshall îşi îndreptă umerii:

— Posesia de marijuana este contravenţie. Ceea ce mi-au făcut ei mie a fost o infracţiune şi un act de violenţă! Şi mă doare *îngrozitor!*

Carolyn îi aruncă o privire în care se amestecau afecţiunea şi exasperarea. Dintr-odată, Barbie înţelese cum stăteau lucrurile între ei. Luna Mai cea Sexy îl cunoscuse pe Noiembrie cel Erudit, iar acum rămăseseră blocaţi împreună, ca doi refugiaţi în versiunea din New England după *„No Exit“.*

— Thurse… Nu-s sigură că ideea cu contravenţia ar prinde în faţa instanţei.

— Aveam destul de multă. Şi ne-au luat-o, îi zâmbi ea lui Barbie, cu un aer de scuză.

— Poate vor fuma probele materiale, comentă Barbie.

La asta, femeia râse. Iubitul ei grizonant, nu. Sprâncenele lui stufoase se îmbinaseră.

— Totuşi, sunt hotărât să depun o plângere.

— Eu aş mai aştepta, îl temperă Barbie. Situaţia de-aici… Mă rog, să zicem doar că un pumn în burtă nu va fi

considerat mare lucru, atâta vreme cât suntem încă sub Dom.

— *Eu* îl consider mare lucru, tinere prieten om de serviciu.

— Thurse… îl apostrofă Carolyn mai degrabă exasperată decât afectuoasă.

— Partea pozitivă e că nimeni nu va face caz nici pentru puţină iarbă, continuă Barbie. Cel mai probabil, vor spune pas, cum se zice la poker. Copiii unde i-aţi găsit?

— Poliţiştii cu care ne-am întâlnit la cabana lui Thurston ne-au văzut la restaurant, răspunse Carolyn. Femeia de-acolo a zis că era închis până la ora cinei, dar când i-am spus că suntem din Massachusetts, i s-a făcut milă de noi. Ne-a dat sendvişuri şi cafea.

— Ne-a dat *unt de arahide şi jeleu* şi cafea, o corectă Thurston. Altceva n-avea, nici măcar ton. I-am spus că untul de arahide mi se lipeşte de dantura superioară, dar ea a răspuns că raţionalizează alimentele. Nu ţi se pare cea mai nebunească afirmaţie pe care ai auzit-o vreodată?

Barbie o considera într-adevăr o nebunie, dar de vreme ce şi lui îi aparţinea ideea, nu spuse nimic.

— Când i-am văzut pe poliţişti intrând, m-am aşteptat să avem iar necazuri, continuă Carolyn, dar Aide şi Alice păreau să-i mai fi înmuiat…

— Nu i-au înmuiat atât de mult, încât să prezinte scuze. Sau mi-a scăpat mie ceva…? pufni Thurston.

Carolyn oftă, apoi se întoarse iar spre Barbie.

— Au spus că s-ar putea ca pastorul de la biserica congregaţionistă să ne găsească o casă neocupată unde să stăm toţi patru până se termină totul. Cred că vom deveni părinţi adoptivi, cel puţin pentru un timp.

Mângâie băiatul pe cap. Thurston Marshall arăta mai puţin încântat de perspectiva unei paternităţi adoptive, totuşi cuprinse şi el fata de umeri, ceea ce lui Barbie îi plăcu.

— Pe un poliţist îl chema *Juuu-nyer,* spuse Alice. E drăguţ. Şi mai e şi şiret. Frankie nu arată la fel de bine, da' şi el a fost drăguţ. Ne-a dat o Milky Way. Mama zice că nu trebuie să primim dulciuri de la străini, dar…

Ridică din umeri, semn că regulile se schimbaseră – fapt pe care ea şi Carolyn păreau să-l înţeleagă mai bine decât Thurston.

— Înainte n-au fost drăguţi. N-au fost drăguţi când m-au lovit în stomac, Caro.

— Totul e şi dulce, şi amar, declară Alice, filosofic. Aşa zice mama.

Carolyn râse. Barbie i se alătură, iar după un moment începu şi Marshall să râdă, deşi se ţinea de abdomen şi-şi privea tânăra prietenă cu un oarecare reproş.

— M-am dus până la biserică şi am bătut la uşă, urmă Carolyn. Nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am intrat – uşa era descuiată, iar biserica, goală. Ai idee când se întoarce pastorul?

Barbie clătină din cap.

— Eu în locul vostru, aş lua tabla de şah şi m-aş duce la casa parohială. E în spate. Întrebaţi de o femeie numită Piper Libby.

— *Cherchez la femme,* remarcă Thurston.

Barbie ridică din umeri, apoi înclină capul.

— E o persoană cumsecade şi Dumnezeu ni-i martor că-n Chester's Mill sunt destule case libere. Aproape că aţi putea alege. Şi e foarte posibil ca, oriunde v-aţi duce, să găsiţi destule provizii în cămară.

Ceea ce-l duse iar cu gândul la adăpostul antiatomic.

Între timp, Alice strânsese piesele de şah, începând să şi le îndese în buzunare, iar acum luă şi tabla.

— Domnul Marshall m-a bătut la toate partidele, până acum, îl informă ea pe Barbie. Zice că e *coon*-descendent să-i laşi pe copii să câştige doar fiindcă-s copii. Dar joc din ce în ce mai bine, nu-i aşa, domnule Marshall? întrebă, zâmbind.

Thurston Marshall zâmbi şi el. Barbie îşi spuse că se putea ca acel cvartet neobişnuit să se înţeleagă, totuşi, bine.

— Tinereţea trebuie să fie servită, Alice, draga mea, replică el. Dar nu imediat.

— O vreau pe mami, spuse morocănos Aidan.

— Numai de-ar fi vreo cale să luăm legătura cu ea, răspunse Carolyn. Alice, sigur nu-i mai ştii adresa de e-mail?

Iar lui Barbie îi zise:

— Mama lor şi-a lăsat mobilul la cabană, aşa că *ăla* n-ar folosi la nimic.

— E hotmail, spuse Alice. Atâta ştiu. Câteodată, zice c-a fost şi ea femeie hot, da' a avut grijă tăticul şi de asta.

Carolyn îşi privea iubitul vârstnic.

— O tăiem de-aici?

— Da. Hai să mergem la casa parohială şi să sperăm că doamna va reveni curând de la operele de binefacere cu care o fi ocupată.

— S-ar putea ca şi uşa casei parohiale să fie deschisă, spuse Barbie. Dacă nu e, căutaţi sub preş.

— Eu nu m-aş grăbi să fac o asemenea prezumţie, se îndoi Thurston.

— *Eu* da, chicoti Carolyn.

Sunetul îl făcu pe băieţel să zâmbească.

— Pre-*zuum*-ţie! exclamă Alice Appleton şi o luă la goană pe culoarul dintre bănci, cu braţele întinse şi tabla de şah bălăbănindu-i-se într-o mână. Pre-*zuum,* pre-*zuum-zuum,* hai să mergem să *zuum-zuum!*

Cu un oftat, Thurston porni după ea.

— Dacă se rupe tabla, Alice, în veci n-ai să mă mai baţi la şah.

— Ba da, fiindcă *tinereţea* trebuie să fie *servită!* strigă ea peste umăr. Şi-n plus, putem s-o lipim la loc. Hai să *mergem!*

Aidan se foi nerăbdător în braţele lui Carolyn, care-l puse jos, lăsându-l s-o ia la fugă pe urmele surorii lui, şi întinse mâna:

— Mulţumesc, domnule…

— Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse Barbie, strângându-i mâna.

Apoi, se întoarse spre Thurston. Acesta avea acea strângere de mână moleşită pe care Barbie o asocia cu oamenii a căror proporţie dintre inteligenţă şi exerciţiile fizice o luase razna rău de tot.

Porniră după copii. Ajuns la uşile duble, Thurston se uită înapoi. O rază de soare, intrând prin ferestrele înalte, îi lumina faţa, făcându-l să pară mai bătrân decât era. Aşa, ca la vreo optzeci de ani…

— Am redactat ultimul număr din *Ploughshares,* spuse el, cu glasul tremurându-i de indignare şi tristeţe. E o revistă literară foarte bună, una dintre cele mai bune din ţară. N-aveau niciun drept să mă lovească în stomac, nici să râdă de mine.

— Aşa e, îi dădu dreptate Barbie. Sigur că nu aveau. Să aveţi mare grijă de copiii ăia.

— Vom avea, promise Carolyn.

— Haide, Thurse, spuse ea luându-l de braţ.

Barbie aşteptă până auzi uşa de-afară închizându-se, apoi porni în căutarea scării care ducea la subsol, unde se găseau sala mică de şedinţe şi bucătăria. Julia spusese că adăpostul antiatomic era cu câteva trepte mai jos.

7

Primul gând care-i trecu prin minte lui Piper fu că cineva lăsase un sac cu gunoi pe marginea drumului. Apoi, apropiindu-se, văzu că era un trup omenesc.

Trase pe dreapta şi coborî din maşină atât de repede, încât căzu într-un genunchi şi se juli. Când se ridică, văzu

că nu era doar un trup, ci două: o femeie şi un copil mic. Copilul, cel puţin, trăia, dând din braţe fără vlagă.

Alergă spre ei şi întoarse femeia pe spate. Era tânără şi-i părea vag cunoscută, dar nu făcea parte din congregaţia ei. Avea urme de lovituri grave pe obraz şi frunte. Piper scoase copilul din Papoose. Când îl strânse la piept, mângâindu-l pe părul transpirat, micuţul începu să plângă cu glas răguşit.

La auzul sunetului, ochii femeii se deschiseră nesigur, iar Piper văzu că avea pantalonii plini de sânge.

— Little Walter, horcăi femeia, atât de neclar încât Piper înţelese *„water“.*

— Nicio grijă, am apă în maşină. Nu te mişca. Am luat copilul, e OK, adăugă ea, deşi nu ştia dacă era OK sau nu. O să am grijă de el.

— Little Walter, repetă femeia cu blugi însângeraţi şi închise ochii.

Piper alergă la maşină, cu inima bătându-i destul de tare ca să şi-o simtă în globii oculari. Pe limbă avea un gust coclit. *„Doamne ajută-mă“,* se rugă ea, şi cum altceva nu-i mai venea în minte, continuă la fel: *„Doamne, o, Doamne, ajută-mă s-o ajut pe femeia asta...!“*

Subaru-ul avea aer condiţionat, dar Piper nu-i dăduse drumul, în ciuda căldurii de-afară; rareori îl folosea. Înţelesese că nu era prea ecologic. Acum, însă, îl deschise la maximum. Depuse copilul pe bancheta din spate, închise geamurile şi portierele, apoi porni iar spre tânăra căzută în praf, dar imediat o izbi un gând îngrozitor: dacă băieţelul reuşea să se urce peste scaune şi apăsa pe butonul de blocare a portierelor, lăsând-o afară?

„Dumnezeule, ce proastă sunt. Cea mai jalnică păstoriţă din lume, când apare o criză reală. Doamne, dă-mi mai multă minte!“

Alergă înapoi, deschise iar portiera, se uită peste spătar şi văzu copilul culcat în locul unde-l pusese, doar sugându-şi degetul. Ochii i se îndreptară spre ea un moment, apoi urcară către tavan, ca şi cum ar fi descoperit acolo ceva

foarte interesant. Desene animate mintale, poate. Tricoiaşul de sub salopetă îi era leoarcă de năduşeală. Piper răsuci de câteva ori cheia electronică, până se desprinse de pe inel, apoi se grăbi din nou spre femeia de-afară, care se chinuia să se salte în şezut.

— Nu, o temperă ea, îngenunchind alături ca s-o cuprindă cu braţul de umeri. Nu cred că e cazul…

— Little Walter, gemu din nou femeia.

„Căca-m-aş, am uitat apa! Doamne, de ce m-ai lăsat să uit apa?“

Acum, femeia încerca să se ridice în picioare. Pe Piper n-o încânta ideea, care contravenea tuturor cunoştinţelor ei de acordare a primului ajutor, dar ce putea să facă? Drumul era pustiu şi n-o putea lăsa să zacă sub soarele arzător, care i-ar fi făcut şi mai rău, aşa că o ajută să se ridice.

— Încet… spuse ea, ţinând-o de talie şi căutând să-i ghideze atâta cât putea paşii şovăielnici. Aşa, încet, uşurel şi cu răbdare – cu răbdarea treci marea… E răcoare în maşină. Şi apă.

— Little Walter!

Femeia se clătină, îşi reveni şi încercă să se mişte puţin mai repede.

— Puţină apă, spuse Piper, înţelegând din nou greşit. Sigur. Şi pe urmă, te duc la spital.

— Hell… Center…

Pe asta, Piper n-o înţelese şi se uită la ea cu fermitate.

— Niciun centru al iadului[{8}]! Te duci direct la spital. Şi tu, şi copilaşul tău.

— Little Walter, bâigui femeia, clătinându-se, cu capul în piept şi părul atârnându-i peste faţă, în timp ce Piper deschidea portiera din dreapta, pentru ca apoi s-o ajute să se aşeze înăuntru.

În continuare, luă sticla de Poland Spring de pe consola dintre scaune şi-i scoase capacul. Femeia i-o smulse din mâini fără a mai aştepta să i-o ofere şi începu să bea cu lăcomie, făcând apa să i se reverse peste bărbie şi tricou.

— Cum te cheamă? o întrebă Piper.

— Sammy Bushey.

După care, chiar în timp ce-n stomac i se năştea o crampă de la apă, trandafirul negru începu iar să i se desfacă în faţa ochilor. Sticla-i căzu din mână, vărsându-se pe mocheta maşinii, în timp ce femeia îşi pierdea cunoştinţa.

Piper porni cu toată viteza, profitând de faptul că Motton Road rămăsese pustiu, dar când ajunse la spital află că doctorul Haskell murise în ajun, iar asistentul medical, Everett, nu era acolo.

Sammy fu examinată şi internată de vestitul specialist în medicină Dougie Twitchell.

8

În timp ce Ginny încerca să stopeze hemoragia vaginală a lui Sammy Bushey, iar Twitch îi administra intravenos fluide lui Little Walter, care era deshidratat rău, Rusty Everett stătea liniştit pe o bancă din scuar, în partea dinspre primărie. Banca se afla sub ramurile răsfirate ale unui molid albastru înalt, iar Rusty îşi spunea că umbra era destul de densă pentru a-l ascunde aproape complet. Atâta vreme cât nu făcea nicio mişcare, mai bine zis.

Avea lucruri interesante la care să se uite.

Plănuise să se ducă direct la magazia din spatele primăriei (Twitch o numise baracă, dar clădirea prelungă, de lemn, care adăpostea şi cele patru buldozere pentru zăpadă din Chester’s Mill, era, de fapt, destul de mare) şi să vadă care era situaţia cu propanul de-acolo, dar apoi apăruse o maşină de poliţie, cu Frankie DeLesseps la volan. De pe locul din dreapta coborâse Junior Rennie. Cei doi stătuseră de vorbă câteva momente, apoi DeLesseps plecase.

Junior urcase treptele departamentului de poliţie, dar, în loc să intre, se aşezase acolo, frecându-şi tâmplele, ca şi

cum l-ar fi durut capul. Rusty se hotărâse să mai aştepte. Nu voia să fie văzut controlând rezerva de energie a oraşului, şi cu atât mai puţin de fiul celui de-Al Doilea Ales.

La un moment dat, Junior îşi scoase telefonul mobil din buzunar, îl deschise, ascultă, spuse ceva, mai ascultă puţin, spuse încă ceva, îl închise la loc şi reîncepu să-şi maseze tâmplele. Doctorul Haskell zisese ceva despre tânărul ăsta. Migrene, parcă – nu…? Cu siguranţă, arăta a migrenă. Nu numai de la cum îşi masa tâmplele, ci şi prin felul cum îşi ţinea aplecat capul.

„Încearcă să reducă lumina din ochi“, îşi spuse Rusty. *„Şi-o fi lăsat acasă Imitrexul sau Zomigul. Presupunând că Haskell i le-a recomandat, mai exact.“*

Rusty se ridicase pe jumătate, cu intenţia de a traversa Commonwealth Lane spre partea din spate a primăriei – se vedea clar că Junior nu era în plină formă cu spiritul de observaţie –, dar apoi zări pe altcineva şi se aşeză la loc. Dale Barbara, bucătarul de minuturi despre care se spunea că fusese avansat la gradul de colonel (de către preşedinte însuşi, vorbeau unii), stătea sub marchiza de la Globe, ascuns într-o penumbră şi mai adâncă decât cea a molidului din spatele băncii lui Rusty. Iar Barbara îl observa şi el, la fel de atent, pe tânărul domn Rennie.

Interesant.

Barbara păru să tragă şi el concluzia la care Rusty ajunsese deja. Junior nu se uita la ceva anume, aştepta doar. Poate pe cineva care să-l ia de-acolo. Barbie traversă strada şi – când dispăru din câmpul vizual al lui Junior, după colţul primăriei – se opri să se uite la avizier. Apoi, intră în clădire.

Rusty se hotărî să mai stea un timp pe loc. Se simţea bine sub copac şi voia să vadă pe cine aştepta Junior. Oamenii se întorceau de la Dipper’s, în grupuri răzleţe (unii ar mai fi stat destul, dac-ar fi curs băutura valuri). Majoritatea, la fel ca tânărul aşezat pe trepte, mergeau cu privirea în pământ. Nu de durere, bănuia Rusty, ci de amărăciune. Sau, poate,

din ambele cauze. Cu siguranţă, era un subiect demn de atenţie.

Apoi, apăru un devorator de benzină negru şi masiv pe care Rusty îl ştia bine. Hummerul lui Big Jim Rennie. Claxonă nerăbdător trei orăşeni care mergeau pe carosabil, mânându-i pe trotuar ca pe nişte oi.

Hummerul trase în faţa departamentului de poliţie. Junior ridică privirea, dar rămase aşezat. Portierele se deschiseră. Andy Sanders coborî de la volan, iar Rennie de pe locul din dreapta. Să-l lase Rennie pe Sanders să-i conducă bijuteria mult iubită? Aşezat pe banca lui, Rusty înălţă din sprâncene. Nu credea că văzuse vreodată pe altcineva la volanul acelei monstruozităţi. *„Poate s-a hotărât să-l avanseze pe Andy, din căţel în şofer“,* se gândi el, dar când îl văzu pe Big Jim urcând treptele spre locul unde stătea fiul lui, îşi schimbă părerea.

La fel ca majoritatea medicilor veterani, Rusty era un diagnostician de la distanţă destul de bun. N-ar fi bazat niciodată pe asta un tratament, dar putea să deosebească un om care a avut o înlocuire de şold cu şase luni în urmă de unul cu hemoroizi, doar după felul cum umbla; putea recunoaşte o întindere de ligament la gât după modul cum o femeie, în loc să privească înapoi peste umăr, se întorcea din tot trupul; îşi putea da seama că un copil luase păduchi în tabără, după cum se scărpina în cap. Big Jim îşi ţinea braţul pe versantul superior al burdihanului său considerabil, în poziţia clasică a unui om care a suferit recent fie o luxaţie de umăr, fie o întindere de ligament la braţ, dacă nu chiar pe amândouă. Prin urmare, nu era deloc surprinzător că Sanders fusese delegat să conducă fiara.

Cei trei stăteau de vorbă. Junior nu se ridicase, dar Sanders se aşează lângă el, căută în buzunar şi scoase un obiect care lucea în lumina ceţoasă a soarelui de după-amiază. Rusty avea ochi buni, dar se afla cu cel puţin cincizeci de metri prea departe ca să distingă ce anume era. Nu putea fi sigur decât că era de sticlă sau metal.

Junior îl vârî în buzunar, apoi cei trei mai vorbiră un timp. Rennie arătă spre Hummer – mişcându-şi braţul nevătămat – iar Junior clătină din cap. Apoi, şi Sanders arătă maşina. Junior refuză din nou, după care îşi lăsă capul în piept, începând iar să-şi frece tâmplele. Ceilalţi doi se priviră, Sanders ridicând capul, căci încă mai stătea aşezat pe trepte – şi în umbra lui Big Jim, ceea ce lui Rusty i se părea foarte potrivit. Big Jim ridică din umeri, desfăcându-şi mâinile cu sensul de *„ce poţi să-i faci?“* Sanders se ridică, şi amândoi intrară în clădirea poliţiei, Big Jim oprindu-se un moment ca să-şi bată fiul pe umăr. Junior nu avu nicio reacţie. Rămase pe loc, ca şi cum ar fi intenţionat să stea acolo pentru totdeauna. Sanders îi deschise uşa lui Big Jim, lăsându-l să intre primul.

Nici nu dispăruseră bine cei doi aleşi, când din primărie ieşiră patru persoane: un domn vârstnic, o femeie tânără, o fată şi un băiat. Fata îl ţinea pe băiat de mână, iar în mâna cealaltă ducea o tablă de şah. Băiatul arăta aproape la fel de amărât ca Junior, observă Rusty… şi al dracului să fi fost dacă nu-şi freca şi el o tâmplă cu mâna liberă. Cei patru traversară Comm Lane şi trecură chiar prin faţa băncii lui Rusty.

— Bună ziua, îl salută veselă fata. Eu sunt Alice. El e Aidan.

— Mergem la casa parohială, adăugă posomorât băieţelul numit Aidan. Continua să-şi maseze tâmpla şi era foarte palid.

— Foarte interesant, replică Rusty. Uneori aş vrea să stau şi *eu* într-o casă parohială.

Bărbatul şi femeia îi ajunseră din urmă pe copii. Mergeau ţinându-se de mână. Tată şi fiică, presupuse Rusty.

— De fapt, vrem doar să vorbim cu doamna reverend Libby, preciză femeia. Ştiţi cumva dacă s-o fi întors?

— N-am idee, răspunse el.

— Ei, atunci ne ducem acolo şi-o aşteptăm. La casa parohială, adăugă ea, zâmbindu-i bărbatului mai vârstnic,

cu o expresie care-i dădu lui Rusty de înţeles că poate nu erau, totuşi, tată şi fiică. Aşa ne-a sfătuit omul de serviciu.

— Al Timmons? întrebă Rusty, care-l văzuse pe Al urcându-se în camionul de la Magazinul Universal Burpee's.

— Nu, celălalt, spuse bărbatul. A zis că reverenda ne-ar putea ajuta să găsim o locuinţă.

Rusty dădu din cap.

— Îl chema Dale?

— Nu cred că s-a prezentat, răspunse femeia.

— *Hai* odată! interveni băiatul, lăsând mâna surorii sale ca s-o tragă în schimb pe a femeii. Vreau să joc jocul celălalt de care ziceai.

Părea mai degrabă certăreţ decât nerăbdător. Puţin şocat, probabil. Sau bolnav. Dacă aşa stăteau lucrurile, Rusty spera să nu fie decât cel mult o răceală. Ultimul lucru de care-ar fi fost nevoie în The Mill era o epidemie de gripă.

— S-au rătăcit de mama lor, cel puţin pentru o vreme, spuse încet femeia. Avem noi grijă de ei.

— Bravo, o felicită sincer Rusty. Te doare capul, fiule?

— Nu.

— Gâtul?

— Nu, repetă băiatul numit Aidan, studiindu-l pe Rusty cu o privire solemnă. Ştii ceva? Dacă anul ăsta nu mergem cu *trick-or-treat,* nici nu-mi pasă.

— Aidan *Appleton!* strigă fata, părând extrem de şocată.

Rusty nu-şi putu stăpâni o uşoară tresărire. Apoi zâmbi.

— Nu? Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă mami ne duce şi mami s-a dus să facă avizionarea.

— Aprovizionarea, vrea să zică, explică pe un ton indulgent fata pe nume Alice.

— După Woops s-a dus, continuă Aidan, arătând ca un bătrânel – ca un bătrânel *îngrijorat.* Mi-e mi-ar fi frică să mă duc la Halloweenit fără mami.

— Hai, Caro, o chemă bărbatul pe femeia cea tânără. Ar fi bine să…

Rusty se ridică de pe bancă.

— Putem vorbi puţin, domnişoară? Dacă vreţi să mă urmaţi…

Caro făcu o mutră nedumerită şi cam temătoare, dar îl însoţi până lângă molidul albastru.

— Băiatul a prezentat vreun simptom de epilepsie infantilă? o întrebă Rusty. De exemplu, să se întrerupă brusc din ceea ce face… ştiţi, doar stând nemişcat un timp… sau privire fixă… plescăit din buze…

— Nimic de felul ăsta, spuse bărbatul, alăturându-li-se.

— Nu, nimic, confirmă şi Caro, deşi avea o expresie destul de speriată.

Bărbatul observă şi se încruntă impresionant spre Rusty:

— Sunteţi medic?

— Asistent. Mă gândeam că poate…

— Ei, sigur că vă apreciem preocuparea, domnule…?

— Eric Everett. Spuneţi-mi Rusty.

— Chiar vă apreciem preocuparea, domnule Everett, dar cred că e deplasată. Reţineţi că aceşti copii au rămas fără mama lor…

— Şi au stat singuri două nopţi, fără să mănânce aproape nimic, adăugă Caro. Încercau să ajungă în oraş, când i-au găsit acei doi… *agenţi,* spuse ea, strâmbând din nas ca şi cum cuvântul ar fi mirosit urât.

Rusty dădu din cap.

— Asta explică totul, cred… Deşi fetiţa pare să se simtă bine.

— Copiii reacţionează diferit. Şi n-ar strica să mergem. Se îndepărtează, Thurse.

Alice şi Aidan alergau prin parc, stârnind de sub picioare rafale de frunze colorate, în timp ce fetiţa agita prin aer tabla de şah şi striga din răsputeri:

— *Parohială! Parohială!*

Băiatul ţinea pasul cu ea, strigând şi el.

„Copilul a avut o scăpare momentană, atât“, îşi zise Rusty. *„Restul a fost coincidenţă. Nici măcar atât – care*

copil american nu se gândeşte la Halloween, în ultima jumătate a lui octombrie?“ Un lucru era sigur: dacă-i întreba cineva, oamenii aceia aveau să-şi aducă aminte clar unde-l văzuseră pe Eric „Rusty“ Everett. Atâta despre discreţie.

— Copii! mai încet! strigă bărbatul cel cărunt.

Tânăra îl privi un moment pe Rusty, apoi îi întinse mâna:

— Mulţumesc pentru tot, domnule Everett. Rusty.

— Poate am exagerat puţin. Riscurile meseriei.

— Se iartă. Ăsta a fost cel mai nebunesc weekend din istoria lumii. Punem totul pe seama lui.

— Pe bune. Şi, dacă aveţi nevoie de mine, sunt la spital sau la Centrul Medical, arătă el spre „Cathy Russell“, ce avea să devină vizibil printre copaci, după ce cad toate frunzele. *Dacă* mai cad.

— Sau pe banca asta, completă ea, zâmbind.

— Sau pe banca asta, zâmbi şi Rusty.

— Caro! o chemă Thurse nerăbdător. *Hai* odată!

Tânăra îi adresă lui Rusty un mic semn de salut cu mâna – nu mai mult de o fluturare din vârfurile degetelor –, apoi fugi după ceilalţi. Alerga cu paşi uşori, graţioşi. Rusty se întrebă dacă Thurse ştia că fetele cu fugă uşoară şi graţioasă îşi părăseau aproape întotdeauna amanţii vârstnici, mai devreme sau mai târziu. Poate că ştia. Poate i se mai întâmplase.

Îi privi cum se îndepărtau prin scuar, spre turla bisericii Congo, până se pierdură printre copaci. Când reveni cu ochii spre clădirea poliţiei, Junior Rennie dispăruse.

Rusty mai stătu pe loc câteva momente, bătându-se cu degetele pe coapse. Apoi, luă o decizie şi se ridică. Verificarea magaziei municipale, căutând propanul dispărut de la spital, putea să mai aştepte. Mai mult îl interesa ce făcea la primărie singurul ofiţer de armată din The Mill.

În timp ce Rusty traversa Comm Lane spre primărie, Barbie fluiera mulţumit, printre dinţi. Adăpostul antiatomic era lung cât un vagon-restaurant Amtrak şi avea rafturile pline cu conserve. Majoritatea arătau destul de suspect: stive de sardine, şiruri de somon şi o mulţime de ceva numit Snow’s Clam Fry-Ettes, pe care Barbie spera sincer să nu fie nevoit să le guste niciodată. Mai erau lăzi cu alimente uscate sau deshidratate, inclusiv multe bidoane mari de plastic cu inscripţiile ca: „OREZ“, „GRÂU“, „LAPTE PRAF“ şi „ZAHĂR“, şi o mulţime de sticle pe care scria „APĂ POTABILĂ“. Barbie numără zece cutii mari de „CROCHETE SURPLUS GUV SUA“. Altele două aveau eticheta „CIOCOLATĂ SURPLUS GUV SUA“. Deasupra acestora, pe perete, era o inscripţie îngălbenită care spunea: „CU 700 DE CALORII PE ZI/ DE FOAME NICI NU MAI ŞTII.“

— S-o credeţi voi, mormăi Barbie.

În capătul opus se afla încă o uşă. Dincolo de ea era întuneric beznă. Barbie căută pe pipăite şi găsi un comutator. Văzu o altă cameră, nu chiar la fel de mare, dar oricum destul de spaţioasă. Părea veche şi nefolosită – murdară nu era, cel puţin Al Timmons trebuia să ştie de ea, fiindcă avea rafturile şterse de praf şi pardoseala măturată, dar sigur stătea neglijată. Apa depozitată acolo era în butelii de sticlă, cum Barbie nu mai văzuse de când făcuse un scurt stagiu în Arabia Saudită.

Această încăpere conţinea o duzină de paturi pliante, plus pături albastre simple şi saltele în huse de celofan cu fermoar. Mai erau şi alte provizii, inclusiv şase cutii de carton pe care scria „TRUSĂ SANITARĂ“ şi douăsprezece cu inscripţia „MĂŞTI DE AER“. Exista un mic generator auxiliar capabil să furnizeze strictul necesar de energie electrică. Funcţiona – probabil pornise la aprinderea luminilor. Generatorul era încadrat de două rafturi. Pe unul se afla un aparat de radio care părea să fi fost nou pe vremea când cântecul *„Convoy“* al lui C.W. McCall fusese un hit. Pe celălalt erau două plite şi o cutie metalică vopsită în

galben viu. Sigla de pe ea data de când iniţialele CD semnificau altceva decât compact disc. Era obiectul după care venise.

Barbie îl luă de pe raft şi era cât pe ce să-l scape din mână – era greu. În partea din faţă avea un cadran cu legenda „UNITĂŢI PE SECUNDĂ“. Când îl deschideai şi îndreptai senzorul într-o anumită direcţie, acul putea să rămână pe verde, să se ridice în partea galbenă din mijloc… sau să basculeze până la roşu. Ceea ce, bănuia Barbie, n-ar fi fost bine deloc.

Îl deschise. Beculeţul de control rămase stins, iar acul, la cifra 0.

— S-a consumat bateria, spuse un glas din spatele lui.

Lui Barbie era să-i stea inima-n loc. Se întoarse şi văzu un bărbat înalt, solid şi blond, în uşa dintre cele două încăperi.

Un moment, nu-şi aminti cum îl chema, deşi omul venea la restaurant aproape în fiecare dimineaţă de duminică, uneori cu soţia, alteori cu cele două fetiţe. Apoi îşi aduse aminte.

— Rusty Evers, nu?

— Pe-aproape: Everett.

Noul sosit îi întinse mâna. Precaut, Barbie se apropie şi i-o strânse.

— Te-am văzut intrând. Iar asta, continuă Rusty, arătând spre contorul Geiger, cred că nu-i deloc o idee rea. *Ceva* trebuie să fi declanşat chestia aia.

Nu preciză la ce „chestie“ se referea; nici nu era nevoie.

— Mă bucur că eşti de acord. Era să-mi provoci naibii un atac de cord. Dar cred că pe-asta ai fi putut s-o rezolvi, pe urmă. Eşti doctor, nu?

— Asistent medical. Adică eu…

— Ştiu ce înseamnă asistent medical.

— OK, ai câştigat oala de fiert fără apă, îl felicită Rusty, apoi arătă spre contorul Geiger. Probabil că ăla merge cu o baterie de şase volţi. Sunt destul de sigur că am văzut câteva la Burpee’s. Nu tot atât de sigur sunt că se mai

găsesc şi acum acolo. Aşa că… să mai facem o mică recunoaştere, eventual?

— Unde anume?

— În magazia de materiale din spate.

— Şi de ce-am avea interes s-o facem?

— Depinde de ce găsim. Dacă e ceea ce-am pierdut noi, la spital, s-ar putea să facem un mic schimb de informaţii.

— Mi-ai putea spune şi mie ce-aţi pierdut?

— Propan, frate.

Barbie se gândi un moment.

— Ce naiba! Hai s-aruncăm o privire.

10

Junior stătea la baza scării şubrede care urca printr-o latură a Sanders Hometown Drug, întrebându-se dacă putea s-o urce, cu durerea de cap pe care o avea. Poate. Probabil. Pe de altă parte, se gândea că risca să ajungă până la jumătate, după care capul i-ar fi pocnit ca o petardă de Anul Nou. Pata-i apăruse iar în faţa ochiului, săltând încoace şi-ncolo odată cu bătăile inimii, dar nu mai era albă. Devenise de un roşu aprins.

„Pe-ntuneric, o să-mi treacă“, îşi spuse el. *„În cămară, cu prietenele mele.“*

Dacă treaba de-acum îi ieşea bine, putea să se ducă acolo. În acel moment, cămara casei McCain de pe Prestile Street i se părea cel mai dezirabil loc de pe Pământ. Desigur, acolo era şi Coggins, dar ce conta? Junior putea oricând să-l împingă la o parte pe boul *ăla* care mugea din evanghelii. Iar Coggins trebuia să stea ascuns, cel puţin pentru o vreme. Junior n-avea niciun interes să-şi protejeze tatăl (şi nu era nici surprins, nici nemulţumit de fapta acestuia; dintotdeauna ştiuse că Big Jim Rennie avea crima-n sânge), dar *avea* un interes să-l înfunde pe Dale Barbara.

„Dac-o rezolvăm bine pe asta, putem face mai mult decât să-l dăm la o parte“, spusese Big Jim în dimineaţa aceea.

„Putem profita de ocazie ca să unificăm oraşul în faţa crizei. La fel, cu drac-bumbaca aia de ziaristă. Şi în legătură cu ea am o idee.“ Şi-i pusese pe umăr fiului său o mână caldă, cărnoasă. *„Suntem o echipă, fiule.“*

Poate nu pentru totdeauna, dar deocamdată, în orice caz, trăgeau la acelaşi plug. Şi aveau să se ocupe de *Baaarbie.* Lui Junior îi trecuse prin minte chiar şi că el era vinovat pentru durerile lui de cap. Dacă Barbie fusese într-adevăr în străinătate – în Irak, după cum se zvonea –, atunci era posibil să se fi întors acasă cu nişte suveniruri sucite din Orientul Mijlociu. Otravă, de pildă. Junior mâncase de multe ori la Sweetbriar Rose. I-ar fi fost foarte uşor lui Barbara să-i pună un piculeţ de ceva-cevaşilea în mâncare. Sau în cafea. Iar dacă Barbie nu lucra personal la preparatul mâncării, putea s-o fi pus pe Rose s-o facă. Pizda aia era sub vraja lui.

Junior porni pe scară, urcând încet, oprindu-se pe câte o treaptă. Capul întârzia să-i explodeze, iar când ajunse sus, se scotoci prin buzunar după cheia apartamentului, pe care i-o dăduse Andy Sanders. La început, n-o găsi şi se temu că o pierduse, dar în sfârşit o simţi cu vârfurile degetelor, ascunsă sub nişte mărunţiş.

Se uită în jur. Câţiva întârziaţi mai veneau de la Dipper’s, dar nimeni nu se uită la el, cum stătea pe platforma din faţa uşii lui Barbie. Cheia se răsuci în broască, iar Junior dispăru înăuntru.

Nu aprinse luminile, deşi generatorul lui Sanders alimenta, probabil, şi acel apartament. În penumbră, pata care-i pulsa dinaintea ochiului era mai puţin vizibilă. Privi în jur, curios. Pe pereţi erau cărţi: rafturi-rafturi. Oare *Baaarbie* plănuise să le lase acolo, când o tăia din oraş? Sau aranjase – poate cu Petra Searles, care lucra la parter – să i le trimită undeva? Atunci, probabil făcuse aranjamente similare şi pentru a expedia covorul din living – un artefact gen pled de pus pe cămilă pe care l-o fi cules din bazarul

local, când nu avea suspecţi de torturat sau băieţaşi să le-o tragă-n cur.

Nu făcuse niciun aranjament pentru transport, conchise Junior. Nu fusese nevoie, fiindcă nici măcar nu plănuise să plece cu adevărat. Odată ce-i veni în minte ideea asta, Junior se întrebă cum de nu-şi dăduse seama mai devreme. Lui *Baaarbie* îi plăcea acolo; n-ar fi plecat de bunăvoie. Se simţea la fel de bine ca un vierme-ntr-o borâtură de câine.

„Găseşte ceva ce nu poate să ia cu el“, îl instruise Big Jim. *„Ceva ce nu poate fi decât al lui. Înţelegi ce-ţi zic?“*

„Da’ ce, mă crezi prost?“ replică acum Junior, în sinea lui. *„Dac-aş fi prost, cum de* eu *am fost ăla care ţi-a salvat ţie pielea azi-noapte?“* Dar tatăl lui avea mână grea când se înfuria, asta era de netăgăduit. Niciodată nu-l bătuse când era mic, lucru pe care Junior îl pusese mereu pe seama influenţei liniştitoare a răposatei lui mame. Acum, bănuia că se datorase faptului că tatăl său ştia, în adâncul sufletului, că dacă începea, risca să nu se mai poată opri.

— Aşa tată, aşa fiu, spuse el, şi chicoti. Îi sporea durerea de cap, şi totuşi chicotea. Cum era vorba aia, că râsul e cel mai bun medicament?

Intră în dormitorul lui Barbie, văzu că patul era făcut cu grijă şi, un moment, se gândi ce minunat ar fi fost să se cace drept în mijlocul lui. Da, şi pe urmă să se şteargă cu faţa de pernă. *„Cum ţi-ar plăcea asta,* Baaarbie?“

În schimb, se duse la scrin. În sertarul de sus erau trei-patru perechi de blugi, plus două şorturi kaki. Sub şorturi se afla un telefon mobil şi o clipă îşi spuse că era exact ce-i trebuia. Dar, nu. Era o ofertă cu preţ redus – din-alea despre care studenţii la colegiu zic „ai vorbit, l-ai aruncat“. Barbie putea oricând să spună că nu era al lui.

Mai găsi vreo şase rânduri de lenjerie şi încă patru sau cinci perechi de şosete sport simple, albe, în sertarul al doilea. În al treilea nu era nimic.

Se uită sub pat, cu capul vâjâindu-i şi bubuindu-i – nu-şi revenise niciun pic, după cum se pare. Nici acolo nu era

nimic – nici măcar urme de praf. *Baaarbie* era un pedant. Junior se gândi să ia Imitrexul din buzunarul pentru ceas, dar n-o făcu. Înghiţise deja două, fără absolut niciun efect, doar gustul metalic pe care i-l lăsa în gât. Ştia de ce medicament avea nevoie: de cămara întunecoasă de pe Prestile Street. Şi de compania prietenelor lui.

Deocamdată, însă, era aici. Şi trebuia să găsească măcar *ceva.*

— Ceva, şopti el. Tre’ să aibă ceva-ceva…

Porni înapoi spre living, ştergându-şi lacrimile din colţul ochiului stâng, care-l durea – fără să observe că lichidul era înroşit de sânge – apoi se opri, pradă unei idei noi. Reveni la scrin şi deschise iar sertarul cu ciorapi şi lenjerie. Şosetele erau strânse ghem. În liceu, Junior ascundea uneori puţină iarbă sau câteva stimulente în ciorapii făcuţi ghem; odată, pusese şi nişte chiloţi thong de-ai lui Adriette Nedeau. Ciorapii erau numai buni ca ascunzătoare. Scoase bulgăraşii strânşi cu grijă începând să-i pipăie pe rând.

Găsi comoara la al treilea cocoloş – ceva ce părea să fie o bucată plată de metal. Ba nu, erau două. Desfăcu şosetele şi o scutură pe cea mai grea deasupra scrinului.

Obiectele care căzură erau plăcuţele de identitate ale lui Dale Barbara, din armată. Şi, în ciuda durerii îngrozitoare de cap, Junior zâmbi.

„În plasă, Baaarbie“, zise el în gând. *„Fir-ar al naibii, mi-ai căzut în plasă!“*

11

În partea dinspre Tarker’s Mills a Little Bitch Road, focurile aprinse de rachetele Fasthawk continuau să facă prăpăd, dar aveau să se stingă până la căderea întunericului; departamentele de pompieri din patru oraşe, sporite cu un detaşament mixt de recruţi din Armată şi Infanteria Marină, luptau cu ele şi se îndreptau spre final. Totul ar fi putut să fie gata chiar mai devreme, judeca

Brenda Perkins, dacă oamenii de pe cealaltă parte n-ar fi avut de înfruntat un vânt puternic. În latura dinspre The Mill nu existau asemenea probleme. Pe moment, era o binecuvântare. Mai târziu, putea deveni un blestem. Nu aveau de unde şti.

Brenda nu voia să-şi bată capul cu o asemenea întrebare în după-amiaza aceea, fiindcă se simţea bine. Dacă de dimineaţă ar fi întrebat-o cineva când credea că avea să se mai simtă bine, Brenda ar fi răspuns: „Poate la anul. Poate niciodată.“ Şi era destul de înţeleaptă ca să ştie că acea stare, cel mai probabil, n-avea să dureze. Contribuise o oră şi jumătate de exerciţiu fizic dur; mişcarea elibera endorfinele, indiferent în ce consta: alergare, box cu sacul sau dat cu lopata în ierburile aprinse. Dar problema ei era mai importantă decât endorfinele. Avea o sarcină importantă, de care putea să se achite.

Veniseră şi alţi voluntari spre locul de unde ieşea fum. Paisprezece bărbaţi şi trei femei stăteau de-o parte şi de alta a Little Bitch Road, unii cu cazmalele şi preşurile de cauciuc pe care le folosiseră ca să înăbuşe flăcările ce se răspândeau, alţii cu pompele indiene pe care le aduseseră în spinare, acum depuse pe pământul bătătorit al drumului. Al Timmons, Johnny Carver şi Nell Toomey strângeau furtunurile şi le aruncau în camionul de la Burpee’s. Tommy Anderson de la Dipper’s şi Lissa Jamieson – o activistă a New Age micuţă, dar viguroasă ca un cal – cărau spre alt camion pompa cu care luaseră apă din Little Bitch Creek. Brenda auzi râsete, şi-şi dădu seama că nu era singura care se afla sub efectul endorfinelor.

Vegetaţia din ambele laturi ale drumului era înnegrită şi încă mai fumega, câţiva copaci arseseră, dar atâta tot. Domul blocase vântul şi-i mai ajutase şi într-un alt sens, îndiguind parţial râul şi făcând să apară o baltă care se întindea continuu. Cu focul din partea cealaltă lucrurile stăteau altfel. Oamenii care se agitau pe-acolo se vedeau ca

nişte spectre pâlpâitoare, prin dogoarea şi funinginea care se aduna pe Dom.

Romeo Burpee veni spre ea cu pas elastic. Ţinea într-o mână o mătură udă, iar în cealaltă, un covoraş de cauciuc. Eticheta cu preţul încă mai era prinsă pe dosul preşului, cu inscripţia înnegrită, dar lizibilă: PREŢURILE ZI DE ZI-S / MAI REDUSE LA BURPEE'S! Îl lăsă pe jos şi întinse o mână murdară.

Brenda fu surprinsă, dar i-o strânse cu putere.

— De ce, Rommie?

— Pen' c-aţ' făcut o treabă aşa de bună aici.

Stânjenită, dar şi încântată, Brenda râse.

— Oricine ar fi putut s-o facă, într-o situaţie ca asta. A fost doar un foc de contact, iar solul e atât de ud, încât probabil s-ar fi stins singur până la apusul soarelui.

— Poate, confirmă Romeo, apoi arătă cu degetul, printre copaci, spre un luminiş străbătut de un zid dărăpănat. Sau poate ar fi ajuns la ierburile alea mai înalte şi la copacii de dincolo, şi-atuncea, păzea! Ar fi ars o săptămână sau o lună. Mai ales că nu mai avem departament de pompieri!

Întoarse capul într-o parte şi scuipă.

— Chiar şi făr-de vânt, focu' dacă se aprinde, tot arde. Au fost nişte incendii de mină, jos în sud, care-au ars şi la douăzeci, treizeci de ani. Am citit io, în *National Geographic.* Şi sub pământ, de unde vânt? Şi de unde ştim noi că n-o să se pornească şi vântu'? Habar n-avem ce face şi ce nu face drăcovenia asta.

Amândoi se uitară spre Dom. Funinginea şi cenuşa îl făcuseră să devină vizibil – oarecum – până la o înălţime de vreo treizeci de metri. De asemenea, începeţoşaseră vederea spre Tarker's, ceea ce Brendei nu-i convenea. Nu voia să stăruie asupra unui asemenea gând, cu riscul de a-şi pierde buna dispoziţie datorată eforturilor din acea după-amiază – dar nu, n-o încânta deloc priveliştea. Îi amintea de asfinţitul bizar şi mânjit din ajun.

— Dale Barbara va trebui să-l sune pe prietenul lui de la Washington, spuse ea. Să-i spună ca, după ce sting focul şi-n partea aia, să dea cu furtunurile peste cum-îi-zice. Noi, de-aici, n-avem cum.

— Bună idee, încuviinţă Romeo, pe care însă îl mai preocupa şi altceva. Da' de oamenii dumneavoastră nu ziceţi nimic, doamnă? Că io, unu', am de zis.

— Nu sunt oamenii mei, răspunse Brenda privindu-l mirată.

— Eii, cum să nu fie? Dumneavoastră eraţi aia care dădea ordine, deci îs oamenii dumneavoastră. Vedeţi vreun poliţist pe-aici?

Se uitară prin jur.

— Nici ţipenie, continuă Romeo. Nu tu Randolph, nu tu Henry Morrison, nici Freddy Denton sau Rupe Libby, sau Georgie Frederick… şi nici din ăia noii n-a venit vreunu'… Din puştanii ăia.

— Probabil sunt ocupaţi cu…

Lăsă fraza neterminată. Romeo dădu din cap.

— Păi, asta-i! Ocupaţi – cu ce? Că nu ştiţi, şi nici io nu ştiu. Da' ori cu ce-or avea treabă, io nu-s sigur că-mi miroase-a bine. Sau că-i o treabă care să merite. Joi seară o să fie o adunare la primărie şi, dacă daravela asta o mai ţine tot aşa, cred c-o s-apară nişte schimbări.

Făcu o pauză.

— Poate că-ntrec măsura, da' io zic c-ar trebui să candidaţi şef la pompieri şi la poliţie.

După ce reflectă un moment, cu gândul la dosarul marcat VADER, Brenda clătină încet din cap.

— E prea devreme pentru aşa ceva.

— Da' numa' şef la pompieri? D-asta ce ziceţi?

Acum, în glas i se simţea mai puternic sugestia: *„Aşa mai stăm de vorbă…!“*

Brenda privi în jur, la ierburile fumegânde şi copacii calcinaţi. Un tablou urât de bună seamă, ca o fotografie de front din Primul Război Mondial, dar nu mai prezenta

niciun pericol. Se îngrijiseră de asta oamenii veniţi la faţa locului. Echipa. Echipa *ei.*

— La asta, s-ar putea să mă gândesc spuse zâmbind.

12

Ginny Tomlinson străbătu culoarul spitalului alergând, răspunzând la un semnal sonor ce părea să anunţe o veste proastă, iar Piper nu apucă să-i vorbească. Nici măcar nu încercă. Stătuse în sala de aşteptare destul timp ca să înţeleagă care era situaţia: trei oameni – două surori şi o adolescentă numită Gina Buffalino – răspundeau de un spital întreg. Făceau faţă, dar prost. Când se întoarse, Ginny mergea încet, cu umerii aduşi. În mână-i atârna o fişă medicală.

— Ginny? o întrebă Piper. Eşti OK?

Se aştepta să-i răspundă răstit, dar Ginny îi adresă un zâmbet obosit, aşezându-se alături.

— Bine… Doar că-s frântă… A murit Ed Carty, adineaori, adăugă după o pauză.

— Îmi pare rău, zise Piper şi o luă de mână.

Drept răspuns, Ginny îi strânse degetele.

— Să nu-ţi pară. Ştii cum vorbesc femeile despre naşteri? Asta a fost uşoară, asta grea…?

Reverenda dădu din cap.

— Şi moartea e la fel. Domnul Carty s-a chinuit mult timp, dar acum a renăscut.

Lui Piper, ideea i se părea foarte frumoasă. Se gândi că ar fi putut s-o folosească într-o predică… atâta doar că nu se aştepta ca oamenilor să le placă o predică despre moarte, în duminica următoare. În caz că Domul avea să fie tot acolo.

Rămaseră un timp tăcute, Piper încercând să găsească formula cea mai potrivită pentru întrebarea pe care dorea să i-o adreseze. Până la urmă, nu mai fu nevoie.

— A fost violată, spuse Ginny. Probabil de mai multe ori. Mă temeam că Twitch va trebui să încerce o sutură, dar în final i-am oprit hemoragia cu un pansament vaginal.

Tăcu o clipă.

— Am plâns. Noroc că fata era prea anesteziată ca să observe.

— Şi copilul?

— Un băieţel de un an şi şase luni normal, sănătos, dar ne-a cam speriat. Făcuse un mic atac. Probabil din cauza expunerii la soare. Plus deshidratarea… foamea… şi are şi el o leziune, adăugă Ginny, trasându-şi cu degetul o linie pe frunte.

Twitch apăru pe culoar şi li se alătură. Părea la o distanţă de ani-lumină de obişnuita lui dispoziţie glumeaţă.

— Oamenii care au violat-o au lovit şi copilul?

Vocea lui Piper rămăsese calmă, dar în minte i se deschidea o fisură roşie şi subţire.

— Pe Little Walter? Mai degrabă cred că a fost doar o căzătură, răspunse Twitch. Sammy a spus ceva despre un leagăn care ar fi căzut. Nu vorbea prea coerent, dar sunt destul de sigur că n-a fost decât un accident. Partea *aia,* cel puţin.

Piper îl privi surprinsă.

— Deci, *asta* spunea… Eu credeam că cerea „puţină apă“.

— Sunt sigură că voia şi apă, răspunse Ginny, dar copilul lui Sammy are două prenume: „Little“ şi „Walter“. L-au botezat după un cântăreţ de blues, cred. Ea şi Phil…

Şi mimă că trăgea dintr-un chiştoc şi ţinea fumul în piept.

— A, da, Phil era mai mult decât un simplu fumător, spuse Twitch. În materie de droguri, Phil Bushey era policalificat.

— A murit? întrebă Piper.

— Nu l-am mai văzut din primăvară. Dacă s-a dus, călătorie sprâncenată-i doresc, zise Twitch, ridicând din umeri.

Piper îl privi cu reproş. La care Twitch făcu o mutră spăşită.

— Scuze, Rev…

Apoi se întoarse spre Ginny:

— Vreun semn de la Rusty?

— Avea nevoie de puţin timp liber şi i-am spus că poate să se ducă. O să revină curând, sunt sigură.

Piper se aşeză între ei, cu un calm înşelător. Înlăuntrul ei, fisura roşie se lărgea, iar în gură simţea un gust acru. Îşi amintea de o noapte când tatăl ei îi interzisese să se ducă la Skate Scene, fiindcă-i spusese o obrăznicie maică-sii (în adolescenţă, Piper Libby fusese un izvor nesecat de replici cu prezenţă de spirit). Atunci, ea urcase la etaj, o sunase pe prietena cu care ar fi trebuit să se ducă şi-i spusese – pe cel mai binevoitor şi calm ton – că intervenise ceva şi nu se mai puteau întâlni. În weekendul viitor? Sigur, îhî, pe bune, distracţie plăcută, nu, sunt OK, pa-pa. După care, îşi devastase camera. În final, îşi smulsese de pe perete iubitul poster cu Oasis, făcându-l bucăţi. Până la momentul ăla, ajunsese deja să plângă în hohote, răguşit, nu de necaz, ci într-un acces de furie din acelea care-n anii ei de adolescenţă o bântuiseră ca nişte uragane de gradul cinci. La un moment dat, în timpul festivităţilor, tatăl ei venise în cameră, oprindu-se în uşă ca s-o privească. Când în sfârşit îl văzuse, rămăsese cu privirea spre el, gâfâind, gândindu-se cât de mult îl ura. Cât de mult îi ura pe amândoi. Dacă mureau, s-ar fi putut muta la mătuşa ei Ruth, din New York. Mătuşa Ruth ştia să se distreze. Nu ca alţii. Tatăl întinsese mâinile spre ea, desfăcute. Era un gest oarecum umil, care-i risipise furia şi aproape că-i zdrobise inima.

— Dacă nu-ţi controlezi temperamentul, temperamentul te va controla pe tine, spusese el, după care plecase, îndepărtându-se pe culoar cu capul în piept. Piper nu trântise uşa în urma lui. O închisese doar, foarte încet.

Acela fusese anul în care temperamentul adesea turbat devenise prioritatea ei numărul unu. A-l ucide complet ar fi însemnat să omoare o parte din ea însăşi, dar îşi spunea că, dacă nu făcea unele schimbări fundamentale, o latură

importantă a ei avea să rămână mult, mult timp, la vârsta de cincisprezece ai. Începuse să facă eforturi pentru a se controla şi, în cea mai mare parte, reuşise. Când simţea că-şi pierdea acel autocontrol, îşi amintea cuvintele tatălui ei, şi gestul acela cu palmele desfăcute, şi mersul lui încet pe culoarul de la etajul casei în care crescuse. Nouă ani mai târziu, la înmormântarea lui, luase cuvântul, spunând:

— Tatăl meu m-a învăţat cel mai important lucru pe care l-am auzit vreodată.

Nu spusese care era acel lucru, dar mama ei ştia; stătea aşezată în prima strană a bisericii unde era acum hirotonisită fiica ei.

În ultimii douăzeci de ani, când simţea imboldul de a reacţiona agresiv – un imbold care adeseori era aproape incontrolabil, fiindcă oamenii puteau fi aşa de proşti, aşa de dornici să fie *tâmpiţi* – rememora cuvintele tatălui ei: *„Dacă nu-ţi controlezi temperamentul, te va controla el pe tine.“*

Acum, însă, fisura roşie se lăţea, iar Piper simţea din nou vechea nevoie de a azvârli cu lucruri. De a-şi zgâria pielea până la sânge.

— Ai întrebat-o cine-a făcut-o?

— Da, sigur, răspunse Ginny. Dar n-a vrut să-mi spună. Îi e frică.

Piper îşi aminti cum crezuse, în primul moment, că mama şi copilul căzuţi la marginea drumului ar fi fost un sac cu gunoi. Şi, desigur, nici nu însemnaseră altceva, pentru cei care-i făcuseră acel lucru. Se ridică în picioare.

— Mă duc să vorbesc cu ea.

— Nu cred că e o idee prea bună, chiar acum, spuse Ginny. A primit un sedativ, şi…

— Las-o să-ncerce, o întrerupse Twitch, care era palid la faţă, cu pumnii strânşi între genunchi, trosnindu-şi repetat degetele. Şi fă tot ce poţi, rev!

13

Sammy avea ochii întredeschişi. Pleoapele i se ridicară încet, când Piper se aşează lângă pat.

— Aţi fost… cea care…

— Da, confirmă ea, luând-o de mână. Mă numesc Piper Libby.

— Mulţumesc, murmură Sammy, şi ochii începură să i se închidă din nou.

— Dacă vrei să-mi mulţumeşti, spune-mi numele celor care te-au violat.

În camera cea slab luminată şi călduroasă – instalaţia de aer condiţionat a spitalului era închisă – Sammy clătină din cap.

— Au zis că se răzbună dacă spun…

Se uită o clipă la Piper. Avea o privire de bovină, plină de resemnare prostească.

— Pot să se răzbune şi pe Little Walter.

Piper dădu din cap.

— Înţeleg că ţi-e teamă, zise ea. Dar trebuie să-mi spui cine au fost. Dă-mi numele!

— N-aţi *auzit?* insistă Sammy mutându-şi privirea. Au zis c-o să mă…

Piper nu avea timp pentru aşa ceva; fata îşi putea pierde cunoştinţa din clipă-n clipă. O apucă de încheietura mâinii, strâns.

— Vreau numele alea şi ai să mi le spui.

— N-am *curaj.*

Din ochii lui Sammy începură să se prelingă lacrimi.

— Ba ai să mi le spui, fiindcă, dacă nu veneam eu, acum ai fi putut să fii moartă.

Făcu o pauză, apoi înfipse cuţitul până la capăt. Ştia că mai târziu putea să regrete, dar acum, nu. Acum, fata din pat nu era decât un obstacol între ea şi ceea ce trebuia să afle.

— Ca să nu mai vorbesc de copil. Putea să moară şi el. Ţi-am salvat viaţa, i-am salvat-o şi pe a lui şi *vreau să aflu numele alea.*

— Nu…

Dar fetei îi slăbea voinţa şi o parte din reverenda Piper Libby chiar se bucura. Mai târziu, avea să fie dezgustată; mai târziu, avea să-şi spună: *„Nu eşti cu mult mai bună decât băieţii ăia, să forţezi pe cineva tot forţat rămâne.“* Acum însă, da, îi plăcea, la fel cum îi plăcuse şi să smulgă nepreţuitul afiş de pe perete şi să-l rupă în bucăţi.

„Îmi place fiindcă e amar“ îşi spuse. *„Şi fiindcă e inima mea.“*

Se aplecă peste fata care plângea.

— Scoate-ţi ceara din urechi, Sammy, pentru că trebuie să auzi ce-am să-ţi spun. Ceea ce ţi-au făcut ţie au să le mai facă şi altora. Iar atunci când o altă femeie o s-apară aici cu păsărica plină de sânge şi probabil gravidă cu copilul unui violator, am să vin la tine şi-am să spun…

— *Nu! Termină!*

— … că ai luat şi tu parte. Că ai fost acolo, şi-i încurajai.

— *Nu!* ţipă Sammy. *Nu eu, Georgia a fost! Georgia a fost aia care-i încuraja!*

Piper simţi un val de dezgust rece. O femeie. Fusese de faţă şi o femeie. În capul ei, fisura roşie se căscă şi mai mult. Curând, din ea avea să se reverse lavă.

— Spune-mi numele, ceru ea.

Iar Sammy i le spuse.

14

Jackie Wettington şi Linda Everett parcaseră în faţă la Food City. Magazinul urma să se închidă la ora cinci după-amiază, în loc de opt seara, iar Randolph le trimisese acolo gândindu-se că această reducere a programului ar fi putut cauza incidente. O idee ridicolă, fiindcă supermarketul era aproape gol. În parcare abia dacă se aflau vreo şase maşini, iar cei câţiva cumpărători rămaşi se mişcau ca prin ceaţă, de parcă toţi ar fi fost adormiţi, având acelaşi vis urât. Cele două poliţiste vedeau numai un singur casier, un adolescent

pe nume Bruce Yardley. Puştiul lua banii şi elibera bonuri, în loc să încaseze de pe carduri de credit. Raionul de carne părea epuizat, dar mai rămăseseră destui pui congelaţi şi majoritatea rafturilor de conserve şi alimente uscate erau încă pline.

Aşteptau să plece ultimii clienţi, când Lindei îi sună telefonul mobil. Se uită la identitatea apelantului şi simţi un mic gol în stomac. Era Marta Edmunds, la care stăteau Janelle şi Judy atunci când ea şi Rusty lucrau amândoi – aşa cum se întâmplase, aproape încontinuu, de la apariţia Domului. Sună înapoi.

— Marta? întrebă ea, rugându-se să nu fie nimic grav, s-o fi sunat doar ca s-o întrebe dacă putea duce fetele în parc, sau aşa ceva. Totu-i în regulă?

— Păi… da… Adică, aşa cred, răspunse Marta, cu o voce îngrijorată care Lindei părea să-i confirme cele mai negre presimţiri. Dar… ştii de chestia aia cu crizele, nu…?

— O, Doamne – iar a avut una?

— Cred că da, spuse Marta, grăbindu-se să continue. Acum sunt absolut OK, în camera cealaltă, colorează.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Se dădeau în leagăne. Eu eram cu florile, mi le pregăteam pentru iarnă…

— Marta, *te rog!* insistă Linda, iar Jackie îi puse o mână pe braţ.

— Iartă-mă. Audi a început să latre, aşa că m-am întors şi am întrebat: „Scumpo, ţi-e bine?“ Fata n-a răspuns, doar s-a dat jos din leagăn şi s-a aşezat dedesubt – ştii, acolo unde e o mică adâncitură în mijloc, de la picioarele copiilor? N-a *căzut,* sau aşa ceva, doar s-a aşezat. Se uita drept înainte şi plescăia din buze, în felul ăla la care mi-ai spus să fiu atentă. Am alergat la ea… am scuturat-o puţin… şi a zis… stai să-mi amintesc…

„Acum începe“ îşi spuse Linda. *„Opriţi Halloweenul, trebuie să opriţi Halloweenul.“*

Dar nu! Era cu totul altceva.

— A zis: *„Cad stelele roz. Stelele roz cad la rând.“* Şi pe urmă, a mai spus: *„E aşa de întuneric şi totul miroase urât.“* După care şi-a revenit, iar acum e bine.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, răspunse Linda, după care îşi aminti şi de cealaltă fiică a ei, cea mai mică. Şi Judy e în regulă? Nu s-a speriat?

Se lăsă o tăcere destul de lungă, după care Marta zise:

— A, păi…

— *A, păi?* Cum adică, „a păi“?

— Păi, Judy *a fost,* Linda. Nu Janelle. De data asta, a fost Judy.

15

„Vreau să joc jocul celălalt de care ziceai“, îi spusese Aidan lui Carloyn Sturges, când se opriseră în scuar să stea de vorbă cu Rusty. Celălalt joc la care se gândea Carolyn era „Roşu, stai!“, deşi nu-şi amintea decât foarte vag regulile – lucru deloc surprinzător, de vreme ce nu-l mai jucase de pe la vârsta de şase sau şapte ani.

Dar, în timp ce stătea rezemată de un copac, în curtea spaţioasă a „casei parohiale“, regulamentul îi reveni în minte. Ba chiar, în mod neaşteptat, şi lui Thurston, care părea nu doar dispus să se joace, ci efectiv nerăbdător.

— Reţineţi, îi instruia el pe copii (cărora, cumva, păreau să le fi scăpat plăcerile jocului „Roşu, stai!“), poate să numere până la zece cât vrea ea de repede şi, dacă vă prinde mişcându-vă când se întoarce, trebuie să vă întoarceţi de unde-aţi plecat.

— Pe mine *n-o* să mă prindă, replică Alice.

— Nici pe mine! nu se lăsă Aidan.

— Mai vedem noi, zise Carolyn şi se întoarse cu faţa spre copac. Un, doi, trei, patru… cinci, şase, şapte… opt-nouă-zece ROŞU, STAI!

Se răsuci pe călcâie. Alice stătea pe loc, cu zâmbetul pe buze şi un picior întins, oprit în timpul unui pas mare.

Thurston, zâmbind şi el, îşi ţinea mâinile cu degetele răşchirate ca ale Fantomei de la Operă. Carolyn zări o mişcare infimă a lui Aidan, dar nici măcar nu se gândi să-l trimită înapoi. Părea fericit, şi nu voia să-i taie tot cheful.

— Bun, spuse ea. Frumoase statui! Acuma, Runda a Doua…

Se întoarse spre copac şi numără din nou, pătrunsă de vechea teamă, copilăresc de delicioasă, de a şti că oamenii se mişcau în timp ce ea stătea cu spatele la ei.

— Undoi treipatru cincişase şapteoptnouăzece ROŞUSTAI!

Se răsuci. Acum, Alice mai avea doar douăzeci de paşi până la ea. Aidan era la vreo zece paşi în urma ei, stând într-un picior şi tremurând, cu o cicatrice foarte vizibilă pe genunchi. Thurston se afla în spatele lui, cu o mână pe piept, ca un orator, zâmbind. Alice era aceea care avea s-o prindă, dar n-o deranja cu nimic; în a doua partidă, fata urma să „se pună“, şi fratele ei să câştige. Ea şi Thurse aveau să se îngrijească de asta.

Se întoarse din nou spre copac.

— Undoitreipa…

O întrerupse urletul lui Alice.

Răsucindu-se, Carolyn îl văzu pe Aidan Appleton căzut la pământ. În primul moment, crezu că încerca în continuare să joace. Îşi ţinea ridicat un genunchi – cel cu cicatricea – ca şi cum ar fi încercat să alerge culcat pe spate. Ochii săi dilataţi priveau cerul. Buzele îi formau un mic O. Pe pantalonii scurţi i se întindea o pată umedă. Carolyn alergă spre el.

— Ce-a păţit? întrebă Alice. E bine?

Carolyn îi putea distinge pe faţă tot stresul acelui cumplit weekend.

— Aidan? interveni şi Thurston. Eşti bine, bătrâne?

Copilul tremura în continuare, cu gura făcută pungă, parcă încercând să sugă printr-un pai invizibil. Piciorul

îndoit îi coborî la pământ… apoi zvâcni. Umerii-i tresăriră spasmodic.

— Are un fel de acces, spuse Carolyn. Probabil din cauza stresului. Cred c-o să-şi revină, dacă-l lăsăm câteva minu…

— Cad stelele roz, spuse Aidan. Lasă dâre în urmă. E frumos. E de spaimă. Toţi se uită. Ne daţi ori nu ne daţi – nu ne daţi… Niciun *treat,* doar *tricks…* Greu de respirat. Îşi zice Chef. El e de vină. El e ăla.

Carolyn şi Thurston se uitară unul la altul. Alice stătea în genunchi lângă fratele ei, ţinându-l de mână.

— Stele roz, repetă Aidan. Cad, cad, ca…

— *Trezeşte-te!* îi strigă Alice în faţă. *Nu ne mai speria!*

Thurston Marshall o atinse uşor pe umăr.

— Scumpo, asta nu cred că ajută la ceva.

Fata nu-i dădu nicio atenţie.

— *Trezeşte-te, băi… băi CAP SEC!*

Şi Aidan se trezi. Privi faţa brăzdată de lacrimi a surorii sale, nedumerit. Apoi se uită la Carolyn şi zâmbi – cu cel mai al naibii de dulce surâs pe care-l văzuse în viaţa ei.

— Am câştigat? întrebă el.

16

Generatorul din magazia de materiale a primăriei era prost întreţinut (cineva împinsese un lighean vechi de tablă galvanizată sub el, ca să colecteze uleiul care se scurgea) şi, bănuia Rusty, avea un consum de energie cam la fel de eficient ca Hummerul lui Big Jim Rennie. Mai mult îl interesa însă rezervorul argintiu anexat.

Barbie se uită un moment la dinam, strâmbându-se din cauza mirosului, apoi se apropie de rezervor.

— Nu-i atât de mare pe cât mă aşteptam, spuse el – deşi era incomparabil mai mare decât canistrele pe care le foloseau la Sweetbriar sau cea pe care i-o schimbase Brendei Perkins.

— Se numeşte „mărime municipală“, răspunse Rusty. Îmi amintesc de la şedinţa primăriei, de anul trecut. Sanders şi Rennie au făcut mare caz în legătură cu felul cum vom economisi banii în „vremurile astea de scumpire a energiei“. Fiecare conţine câte opt sute de galoane.

— Ceea ce înseamnă, o greutate de… cât? Trei tone?

Rusty dădu din cap.

— Plus greutatea rezervorului. E greu de ridicat – ai avea nevoie de un lift sau de o macara Power Step hidraulică –, dar nu şi de mutat din loc în loc. O automacara Ram suportă o sarcină de până la două mii şapte sute cincizeci de kilograme, şi cred că ar putea să transporte chiar mai mult. Unul dintre rezervoarele astea de mărime medie ar încăpea şi-n benă. Ar ieşi doar cu puţin peste margine, în spate – atâta tot.

Ridică din umeri.

— Îi prinzi un fanion roşu-n coadă şi poţi porni la drum.

— Aici e numai ăsta, remarcă Barbie. Când se termină, adio lumină-n primărie.

— Doar dacă nu cumva Rennie şi Sanders ştiu de unde să mai ia, completă Rusty. Şi pun pariu că au de unde.

Barbie îşi trecu o mână peste inscripţia albastră de pe rezervor: **CR HOSP.**

— E unul din alea pe care le-aţi pierdut.

— Nu le-am pierdut, ne-au fost furate. Aşa bănuiam şi eu. Doar că aici ar trebui să mai fie încă cinci sau şase, fiindcă ne lipsesc şase în total.

Uitându-se prin magazie, Barbie văzu că, lăsând la o parte buldozerele şi cutiile cu piese de schimb, era goală. Mai ales în zona din jurul generatorului.

— Pe lângă ce-au sustras de la spital, unde-s celelalte rezervoare are *oraşului?*

— Nu ştiu.

— Şi la ce-ar putea să le folosească?

— Nici pe-asta n-o ştiu, răspunse Rusty, dar sunt hotărât să aflu.

CAD STELE ROZ

1

Barbie şi Rusty ieşiră din clădire, inspirând adânc aerul de-afară. Mirosea a fum, de la incendiul stins recent în vestul oraşului, dar părea foarte curat, după gazele reziduale din magazie. O adiere capricioasă le mângâia obrajii. Barbie luase contorul Geiger într-o pungă maro de cumpărături pe care o găsise în adăpostul antiradioactiv.

— Căcănăria asta n-o să dureze mult, spuse Rusty, cu o expresie hotărâtă.

— Ce ai de gând să faci?

— Acum? Nimic. Mă întorc la spital şi-mi fac vizitele. Diseară, însă, am să-i bat la uşă lui Jim Rennie, ca să-i cer o afurisită de explicaţie. Şi ar face bine să aibă una, şi-ar face la fel de bine să aibă şi restul propanului nostru, fiindcă până poimâine rămânem fără la spital, chiar şi dacă oprim consumul pentru tot ce nu e esenţial.

— S-ar putea ca până poimâine totul să se termine.

— Aşa crezi?

În loc să-i răspundă la întrebare, Barbie zise:

— Alesul Rennie ar putea fi un om periculos, dacă-i pui problema acum.

— Numai acum? Asta arată mai clar ca oricând cât eşti de nou în oraş. Acelaşi lucru îl tot aud despre Big Jim de zece mii de ani încoace de când conduce el oraşul ăsta... Sau le spune oamenilor să dispară din faţa lui sau le cere să aibă răbdare. „Pentru binele oraşului“, zice. Ăsta-i sloganul lui numărul unu. Întrunirea orăşenească anuală, din martie, e o glumă. Un articol care să autorizeze un sistem nou de canalizare? Regretăm, oraşul nu-şi poate permite impozitele. Un articol pentru autorizarea mai multor zone comerciale? Excelentă idee, oraşul are nevoie de venituri,

hai să construim un Walmart pe 117. Au zis ăia din Comisia de Studiu Ambiental pentru Oraşele Mici, de la Universitatea din Maine, că apa din Chester Pond e prea poluată? Aleşii au recomandat respingerea discuţiei, fiindcă toată lumea ştie că studiile alea ştiinţifice sunt conduse de nişte împuţiţi de atei umanişti radicali. Dar *spitalul* e pentru binele oraşului, n-ai zice?

— Ba da, aşa aş zice, îi dădu dreptate Barbie, destul de mirat să vadă o asemenea izbucnire.

Rusty coborî privirea, cu mâinile în buzunarele de la spate. Apoi, ridică din nou capul.

— Înţeleg că preşedintele te-a însărcinat să preiei controlul. Şi cred că e timpul s-o faci.

— E o idee, zâmbi Barbie. Atâta doar că… Rennie şi Sanders au forţa lor poliţienească; a mea unde e?

Înainte ca Rusty să-i poată răspunde, telefonul său mobil sună. Şi-l deschise şi privi afişajul.

— Linda? Ce e?

Ascultă.

— În regulă, am înţeles. Dacă eşti convinsă că *acum* sunt bine amândouă… Şi eşti sigură că Judy a fost, nu Janelle?

Mai ascultă un timp, apoi spuse:

— Cred că de fapt asta-i o veste bună. Azi-dimineaţă am văzut încă doi copii – amândoi, având accese pasagere care le-au trecut repede, cu mult timp înainte de-a fi ajuns eu la ei, şi se simţeau bine. Am mai fost anunţat despre încă trei cazuri. Ginny T. a aflat şi ea de unul. S-ar putea să fie un efect secundar al forţei care menţine Domul.

Ascultă iar.

— … Fiindcă n-am *apucat.*

Vorbea pe un tot răbdător, lipsit de agresivitate. Barbie îşi putea imagina întrebarea căreia-i răspunsese: „Copiii au avut accese toată ziua, şi tu abia *acum* îmi spui?“

— Iei tu fetele? întrebă Rusty – şi iar ascultă. OK. E bine aşa. Dacă ţi se pare că e ceva în neregulă, mă suni imediat.

O să vin cât pot de repede. Şi ai grijă ca Audi să stea mereu cu ele… Da… Îhî… Şi eu te iubesc.

Îşi prinse din nou telefonul la centură şi-şi trecu mâinile prin păr, destul de apăsat pentru ca o clipă să pară că avea ochi de chinez.

— Doamne, Iisuse Hristoase…

— Cine-i Audi?

— Căţeaua noastră golden retriever.

— Povesteşte-mi despre accesele alea.

Rusty îi povesti, fără să omită ceea ce spusese Jannie despre Halloween şi ce spusese Judy despre stelele roz.

— Chestia cu Halloweenul seamănă cu ce-a zis micul Dinsmore, când aiura, remarcă Barbie.

— Nu-i aşa?

— Şi ceilalţi copii? Mai vorbeşte vreunul dintre ei despre Halloween? Sau despre stele roz?

— Părinţii cu care am vorbit azi spuneau despre copii că vorbeau fără şir în timpul crizelor, dar fuseseră prea şocaţi ca să asculte cu atenţie.

— Şi copiii nu-şi mai aminteau?

— Copiii nici măcar nu ştiau că avuseseră crize.

— Asta-i normal?

— Nu e anormal.

— E vreo şansă ca fiica voastră mai mică s-o fi imitat pe cea mare? Poate… nu ştiu… ca să atragă atenţia?

Rusty nu se gândise la asta – efectiv, nu avusese timp. Acum, reflectă câteva momente.

— Ar fi posibil, dar nu cred.

Arătă cu capul spre contorul Geiger de tip vechi, din pungă.

— Te duci cu chestia aia în prospecţie?

— Nu eu, răspunse Barbie. Puicuţa asta e proprietatea oraşului, iar puterea actuală nu prea mă simpatizează. N-aş vrea s-o găsească asupra mea, zise şi-i întinse punga lui Rusty.

— Nu pot. Acum sunt prea ocupat.

— Ştiu, confirmă Barbie şi începu să-i explice ce voia de la el.

Rusty ascultă atent, cu un zâmbet vag, apoi spuse:

— OK. Nu mă deranjează. Tu-n timpul ăsta ce vei face?

— Am să pregătesc cina, la Sweetbriar. Specialitatea de diseară e pui à la Barbara. Vrei să trimit puţin şi la spital?

— Marfă, răspunse Rusty.

2

La întoarcerea spre Cathy Russell, Rusty se opri la redacţia *Democratului* ca să-i dea Juliei Shumway contorul Geiger.

Julia îl ascultă în timp ce-i transmitea instrucţiunile lui Barbie, cu un uşor surâs.

— Omul ştie cum să delege sarcinile, trebuie să recunosc. Mă voi ocupa cu plăcere de asta.

Rusty se gândi s-o prevină să aibă grijă cine-o vedea cu contorul Geiger, dar nu mai era nevoie. Punga dispăruse în spaţiul pentru genunchi de sub birou.

În drum către spital, o sună pe Ginny Tomlinson ca s-o întrebe despre apelul primit în legătură cu acea criză.

— Un băieţel pe nume Jimmy Wicker. Bunicul lui a sunat. Bill Wicker…?

Rusty îl cunoştea. Bill le aducea poşta.

— Avea grijă de Jimmy, în timp ce mama băiatului se dusese să facă plinul la maşină. Aproape că li s-a terminat regularul, la Gas and Grocery, apropo, iar Johnny Carver a avut tupeul să-l scumpească la unşpe dolari galonul. *Unşpe!*

Rusty o ascultă cu răbdare, spunându-şi că ar fi putut discuta acele lucruri şi faţă-n faţă. Mai avea puţin până la spital. Când Ginny termină să se plângă, o întrebă dacă micul Jimmy spusese ceva în timpul crizei.

— Da, a spus. Bill zicea c-a dat destul de mult din gură. Cred că era ceva în legătură cu nişte stele roz. Sau cu

Halloween. Sau poate le confund cu ce-a zis Rory Dinsmore după ce-a fost lovit. Oamenii au vorbit şi despre asta.

„Sigur c-au vorbit“, îşi spuse Rusty, iritat. *„Şi vor vorbi şi despre astalaltă, dacă află. Cum probabil se va şi întâmpla.“*

— În regulă, spuse el. Mulţumesc, Ginny.

— Când ajungi înapoi, Red Ryder?

— Aproape-am ajuns.

— Bun. Fiindcă avem o pacientă nouă. Sammy Bushey. A fost violată.

Rusty gemu.

— Îşi revine. Piper Libby a adus-o. N-am putut afla numele făptaşilor, dar cred că Piper a reuşit. A plecat de-aici de parcă i-ar fi luat părul foc, iar curul…

Făcu o pauză. Căscă destul de zgomotos ca s-o audă şi Rusty în telefon.

— … curul i se-aprindea şi el.

— Ginny, iubito… când ai dormit ultima oară?

— N-am nimic.

— Du-te acasă.

— Îţi arde de *glumă?* replică ea, în culmea indignării.

— Nu. Hai! Acasă cu tine! Şi să nu-ţi pui nici ceasul să sune.

Apoi, îi veni o idee.

— Totuşi, opreşte-te la Sweetbriar Rose, în drum, bine? Au pui. Ştiu din sursă sigură.

— Acea Bushey…

— Mă uit eu la ea, în cinci minute. Treaba ta acum e să te faci ca o albină şi să te dai cu roiu’.

Şi închise telefonul, nelăsându-i timp să mai protesteze.

3

Big Jim Rennie se simţea remarcabil de bine pentru un om care comisese o crimă în noaptea dinainte. Acest lucru se datora, în parte, faptului că n-o vedea ca pe o crimă, cum

nici moartea soţiei sale nu i se părea crimă. Murise de cancer. Inoperabil. Da, probabil că-i dăduse prea multe pastile contra durerii în ultima săptămână de viaţă şi până la urmă fusese nevoit s-o ajute cu o pernă pusă pe faţă (dar uşor, foarte uşor, încetinindu-i respiraţia, purtând-o încet până în braţele lui Iisus), dar o făcuse din dragoste şi bunătate. Ceea ce se întâmplase cu reverendul Coggins fusese puţin mai brutal – recunoştea –, dar omul fusese atât de *agresiv…* Incapabil să pună binele oraşului mai presus de al său propriu…

— Ei bine, diseară luăm cina cu Domnul Hristos, spuse Big Jim. Friptură de vită, piure cu sos, mere coapte la desert.

El, unul, mânca o farfurie mare de fettucine Alfredo, prin bunăvoinţa companiei Stouffer’s. Cam mult colesterol, bănuia, dar doctorul Haskell nu era prin preajmă ca să-l bată la cap.

— Te-am întrecut, caca bătrân ce-ai fost, spuse Big Jim spre încăperea goală, râzând binedispus.

Farfuria cu paste şi un pahar de lapte (Big Jim Rennie nu bea alcool) stăteau pe mapa de pe birou. Mânca adesea în cabinet şi nu vedea de ce să-şi schimbe obiceiul numai fiindcă Lester Coggins îşi găsise acolo sfârşitul. În plus, camera era din nou în ordine şi curată lună. A, probabil că vreuna dintre acele echipe criminalistice cum vedea la televizor ar fi putut găsi o mulţime de particule de sânge, cu luminolul lor, şi lămpile speciale, şi alte păcătoşenii, dar niciunul dintre membrii lor n-avea să ajungă acolo în viitorul apropiat. Cât despre ideea că Pete Randolph şi-ar fi băgat nasul… ce mai glumă! Randolph era un idiot.

— Dar, continuă Big Jim pe un ton profesoral, este idiotul *meu.*

Supse din furculiţă ultimele paste, îşi şterse cu un şervet bărbia considerabilă şi reîncepu să facă însemnări pe blocnotesul A4 galben de lângă mapă. Notase mult, de

sâmbătă încoace; erau atâtea de făcut... Iar dacă Domul rămânea pe loc, aveau să fie şi mai multe.

Într-un sens, Big Jim *spera* să rămână pe loc, cel puţin pentru un timp. Domul oferea provocări cărora era convins că le putea face faţă (cu ajutorul lui Dumnezeu, bineînţeles). Prima la ordinea zilei era consolidarea autorităţii lui asupra oraşului. Pentru asta, avea nevoie de mai mult decât un ţap ispăşitor; avea nevoie de un baubau. Cel mai evident candidat era Barbara, omul pe care comunistul şef al Partidului Democrat îl alesese ca înlocuitor al lui James Rennie.

Uşa cabinetului se deschise. Când Big Jim ridică privirea de pe însemnări, îl văzu în prag pe fiul lui. Avea chipul palid şi lipsit de orice expresie. În ultima vreme, ceva nu prea era în regulă cu Junior. Oricât de ocupat ar fi fost cu treburile oraşului (şi cu cealaltă activitate – şi cu aia chiar era foarte ocupat), Big Jim îşi dădea seama de acest lucru. Totuşi, avea încredere în băiat. Chiar dacă Junior l-ar fi lăsat de izbelişte, Big Jim era sigur că putea să se descurce, îşi petrecuse o viaţă întreagă făurindu-şi norocul cu mâna lui, iar asta n-avea să se schimbe tocmai acum.

Şi-n plus, băiatul ascunsese cadavrul. Asta-l implica în toată povestea. Ceea ce era bine – era esenţa vieţii de provincie, în fond. Într-un orăşel ca al lor, toată lumea trebuia să se implice în tot. Cum zicea cântecul ăla aiurit? *„Echipa suntem toţi.“*

— Fiule? îl întrebă. Eşti bine?

— Sunt OK, răspunse Junior.

Nu era el tocmai OK, dar se simţea puţin mai bine, ultima durere de cap începuse să-i treacă. Îl ajutase şi compania prietenelor lui, aşa cum se aşteptase. În cămara familiei McCain nu mirosea prea plăcut, dar după ce stătuse aşezat acolo un timp, ţinându-le de mână, se obişnuise. Bănuia că s-ar fi putut chiar să-i placă acel miros în curând.

— Ai găsit ceva în apartamentul lui?

— Da.

Şi-i spuse ce anume.

— Excelent, fiule. Chiar e excelent. Şi eşti gata să-mi spui unde-ai pus… unde l-ai pus pe…?

Încet, Junior clătină din cap, dar fără să-şi clintească ochii din loc – privea ţintă faţa tatălui său. Imaginea arăta aproape sinistru.

— Nu e nevoie să ştii. Ţi-am mai spus. E un loc sigur, ajunge atât.

— Deci, acum îmi spui tu *mie* ce trebuie să ştiu… remarcă Big Jim, deşi fără vigoarea lui obişnuită.

— În cazul ăsta, da.

Rennie îşi privi cu atenţie fiul.

— Eşti sigur că totul e bine? Arăţi cam palid…

— N-am nimic. Doar o durere de cap. Acum mă duc.

— De ce nu stai să mănânci ceva? Au mai rămas fettucine în congelator, iar la microunde se fac delicioase. Şi adăugă zâmbind: N-ar strica să ne bucurăm de ele cât mai putem.

Ochii întunecoşi, îngânduraţi, coborâră un moment spre băltoaca de sos din farfuria lui Big Jim, apoi se ridicară iar către chipul tatălui său.

— Nu mi-e foame. Când zici să găsesc cadavrele?

— *Cadavrele? se* holbă la el Big Jim. Ce vrei să spui, cu *„cadavrele“?*

Junior zâmbi, despărţindu-şi buzele doar atât cât să i se vadă vârfurile dinţilor.

— Nu contează. O să-ţi facă bine la imagine, dacă ai să te miri la fel ca toată lumea. Hai s-o luăm aşa: odată ce apăsăm pe trăgaci, tot oraşul ăsta va fi gata să-l spânzure pe *Baaarbie* de-un măr pădureţ. Când vrei s-o facem? La noapte? Ar merge de minune.

Big Jim se gândi câteva momente. Îşi privi blocnotesul galben. Era doldora de însemnări (şi stropit cu sos Alfredo), dar numai o notă era încercuită: *„căţeaua de la ziar“.*

— În noaptea asta, nu. Îl putem folosi la mai mult, nu doar în cazul Coggins, dacă ne jucăm mâna ca lumea.

— Şi dacă Domul pică tocmai în timpul ăsta?

— Ne descurcăm noi, replică Big Jim, reflectând: *„Iar dacă domnul Barbara reuşeşte cumva să se strecoare afară din plasă – improbabil, dar libărcile au un talent al lor de a găsi crăpături când se stinge lumina – ne rămâi tu. Tu şi celelalte cadavre.“* Şi acum, pune-ţi ceva de mâncare, chiar dacă nu-i decât o salată.

Junior, însă, nu se mişcă din loc.

— Să nu aştepţi prea mult, tată, spuse el.

— N-o s-aştept.

Junior rămase pe gânduri, privindu-l cu ochii aceia tenebroşi care acum păreau atât de stranii, apoi păru să-şi piardă interesul. Căscă.

— Mă duc în camera mea, să dorm puţin. O să mănânc mai târziu.

— Bine, dar s-o faci neapărat. Ai slăbit cam mult.

— Numai pe dinafară, replică fiul lui, cu un zâmbet găunos care era şi mai neliniştitor decât ochii. Lui Big Jim i se părea că arăta ca rânjetul unei hârci. Îl ducea cu gândul la tipul care acum îşi zicea The Chef – ca şi cum viaţa lui anterioară, sub numele de Phil Bushey ar fi fost anulată. Când Junior ieşi din cameră, Big Jim lăsă să-i scape un oftat de uşurare, fără ca măcar să-şi dea seama.

Îşi luă iar pixul; avea atâtea de făcut… Urma să le facă, şi să le facă bine. Nu era exclus ca, la sfârşitul întregii poveşti, fotografia lui să apară pe coperta revistei Time.

4

Cu generatorul încă în funcţiune – deşi asta n-avea să mai dureze multă vreme, dacă nu găsea nişte canistre de propan lichid –, Brenda Perkins putea să deschidă imprimanta soţului ei şi să scoată pe hârtie tot conţinutul dosarului VADER. Incredibilă listă de infracţiuni pe care o compilase Howie – şi se pare că tocmai voia s-o pună în aplicare când murise – i se părea mai reală pe hârtie decât pe ecranul computerului. Şi cu cât se uita mai mult la ele,

cu atât păreau mai potrivite cu acel Jim Rennie pe care-l cunoştea aproape de-o viaţă. Dintotdeauna ştiuse că era un monstru, dar nu şi *cât* de monstruos.

Chiar şi datele despre biserica Iisus-săltăreaţă a lui Coggins se potriveau… deşi, dacă citea corect, nici nu era cu adevărat o biserică, ci un sfânt Maytag cât toate zilele care, în loc de haine, spăla bani. Bani obţinuţi dintr-o operaţiune de fabricare a drogurilor, mai exact, pe care soţul ei o descria ca „poate una dintre cele mai mari din istoria Statelor Unite“.

Existau însă şi unele probleme, pe care le recunoscuseră atât şeful Poliţiei, Howie „Duke“ Perkins, cât şi procurorul general al Statului, şi anume: de ce faza de adunare a probelor despre Operaţiunea Vader durase atât de mult? Jim Rennie nu era doar un monstru uriaş – mai era şi un monstru *deştept.* De aceea se mulţumise tot timpul să rămână Al Doilea Ales. Îl scotea la înaintare pe Andy Sanders, ca să-i bătătorească drumul.

Şi să joace rolul de ţintă. Multă vreme, Andy fusese singurul împotriva căruia Howie avea probe concrete. Era paravanul şi probabil nici măcar nu ştia, băgându-şi cu plăcere mâinile în rahat, ca prostul. Andy era Primul Ales, Primul Diacon la Sfântul Mântuitor, primul în inimile concitadinilor şi deschizătorul unei serii de documente corporatiste care sfârşeau prin a se pierde în mlaştinile financiare de nepătruns din Nassau şi Insula Grand Cayman. Dacă Howie şi Procurorul General Statal ar fi intervenit prea devreme, ar fi fost şi primul fotografiat c-un număr pe piept. Poate chiar singurul, dacă era să dea crezare inevitabilelor promisiuni ale lui Big Jim că totul avea să fie bine, dacă Andy îşi ţinea gura. Şi probabil urma să şi-o ţină. Cine ştia să tacă mai bine decât o momâie?

În vara trecută, lucrurile începuseră să se apropie de ceea ce Howie considerase că putea fi un final de partidă. Atunci începuse să apară şi numele lui Rennie pe unele dintre hârtiile obţinute de procurorul general, mai cu

seamă ale unei corporaţii din Nevada numită Town Ventures. Banii de la Town Ventures dispăruseră în vest, nu în est, nu în Caraibe, ci în China continentală, o ţară unde ingredientele drogurilor pentru decongestie se puteau cumpăra angro, fără să se pună prea multe întrebări.

De ce-ar fi permis Rennie o asemenea dezvăluire? Howie Perkins nu reuşise să-şi imagineze decât un singur motiv: banii se înmulţiseră atât de intempestiv, prea repede pentru o singură maşină sfântă de spălat. De-atunci, numele lui Rennie continuase să apară pe diverse hârtii referitoare la vreo jumătate de duzină de biserici fundamentaliste din nord-est. Town Ventures şi celelalte biserici (ca să nu mai menţioneze încă şase posturi de radio religioase şi vorbitori AM, niciunul la fel de important ca WCIK) fuseseră primele greşeli reale ale lui Rennie. Lăsaseră în urmă fire netăiate. De capetele firelor se putea trage şi, mai devreme sau mai târziu – de obicei, mai devreme – toată urzeala se destrăma.

„N-ai ştiut când să te opreşti, aşa-i?“ întrebă în gând Brenda, în timp ce stătea la biroul soţului ei, studiind hârtiile. *„Ai câştigat milioane – poate chiar zeci de milioane – şi riscurile au devenit enorme, dar tot n-ai putut să te laşi. Ca o maimuţă care se prinde singură-n capcană fiindcă nu vrea să dea drumul mâncării. Stăteai pe ditamai averea şi continuai să locuieşti în casa aia cu două etaje şi să vinzi vechituri în dugheana aia a ta de pe 119. De ce?“*

Dar ştia de ce. Nu pentru bani; oraşul era motivul. Oraşul, pe care-l considera *al lui.* Tolănit pe o plajă, pe undeva prin Costa Rica, sau prezidând cine ştie ce moşie păzită în Namibia, Jim cel Mare ar fi devenit Jim cel Mic. Fiindcă un om fără un scop clar definit, chiar dacă are conturile bancare bucşite de bani, rămâne pentru totdeauna un om mic.

Dacă i-ar fi pus în faţă tot ceea ce avea despre el, oare ar fi putut încheia un târg? Să-l alunge din oraş, în schimbul tăcerii. Nu era sigură. Şi se îngrozea la gândul unei confruntări. Ar fi ieşit urât, poate chiar periculos. Trebuia s-

o ia şi pe Julia Shumway cu ea. Şi pe Barbie. Numai că Dale Barbara purta acum şi el o ţintă pe piept.

Glasul lui Howie, calm, dar ferm, îi răsună în minte. *„Îţi poţi permite să mai aştepţi puţin – şi eu am aşteptat ultimele câteva probe –, dar în locul tău n-aş aştepta prea mult, iubito. Căci, cu cât se prelungeşte mai mult starea asta de asediu, cu atât va deveni mai periculos.“*

Se gândi cum pornise Howie cu maşina pe alee, apoi se oprise ca s-o sărute sub razele soarelui, cu gura aceea pe care Brenda o cunoştea aproape tot atât de bine ca pe a ei şi, cu siguranţă, o iubea la fel de mult. În acelaşi timp, mângâind-o pe gât. Ca şi cum ar fi ştiut că se apropia sfârşitul şi trebuia să plătească totul cu o ultimă atingere. Era o idee simplistă şi romantică, desigur, dar Brenda aproape o credea – şi ochii i se umplură de lacrimi.

Dintr-odată, toate hârtiile şi maşinaţiile pe care le conţineau i se părură mai puţin importante. Până şi Domul parcă pălise… Ceea ce conta era golul care apăruse dintr-odată în viaţa ei, absorbind fericirea ce părea atât de sigură. Se întrebă dacă netotul de Andy Sanders se simţea la fel, bietul. Probabil că da.

„Îl mai las douăzeci şi patru de ore. Dacă mâine-seară Domul e tot aici, am să mă duc la Rennie cu astea – cu nişte copii, nu cu originalele – şi-i spun că trebuie să demisioneze în favoarea lui Dale Barbara. Îi spun că, dacă n-o face, va citi în ziar totul despre operaţiunea lui cu drogurile.“

— Mâine, murmură ea şi închise ochii.

Două minute mai târziu, dormea pe scaunul lui Howie. În Chester’s Mill venise ora cinei. Unele feluri de mâncare (inclusiv puiul à la king pentru o sută de meseni) erau preparate pe plite electrice sau cu gaz, graţie generatoarelor din oraş care încă mai funcţionau, dar existau şi oameni care apelaseră la maşinile de gătit cu lemne, fie ca să facă economie de carburant, fie pentru că acum lemnele erau tot ce le mai rămăsese. Fumul se înălţa în văzduhul încremenit, din sute de hornuri.

Şi se răspândea.

5

După predarea contorului Geiger – pe care destinatarul îl primise binevoitor, ba chiar încântat, promiţând să înceapă prospecţiile cu el în zorii zilei de marţi – Julia porni spre magazinul universal Burpee’s, cu Horace de lesă. Romeo îi spusese că avea două fotocopiatoare Kyocera noi-nouţe, ambele încă în cutiile cu care veniseră. O poftea să le cumpere pe amândouă.

— Mai am şi un piculeţ de propan pus deoparte, adăugă el, mângâindu-l pe Horace. Oi avea grijă să primeşti to’ ce-ai nevoie – atâta cât pot, măcar. Tre’ să ţinem ziaru-ăla pe poziţie, n-am dreptate? Acu-i mai important ca oş’când, ce zici?

Julia îi confirmă că era mai important ca oş’când, depunându-i un sărut pe obraz.

— Îţi rămân datoare, Rommie.

— O s-aştept un discount uite-atâta, la circulara mea de reclamă săptămânală, când s-or termina toate astea.

După care, îşi bătu cu degetul o latură a nasului, ca şi cum ar fi împărtăşit amândoi un mare secret. Poate că aşa era.

În timp ce pleca, îi ciripi telefonul mobil. Şi-l scoase din buzunarul pantalonilor.

— Alo, aici Julia.

— Bună seara, dra Shumway.

— A, domnule colonel Cox, ce bucurie, să vă aud din nou glasul! exclamă ea cu însufleţire. Vă puteţi imagina cum ne simţim noi, şoarecii de la ţară, când primim telefoane din marile oraşe! Cum e viaţa în afara Domului?

— Viaţa în general cred că e destul de bună. Unde mă aflu eu, tinde spre a fi o jale. Ştiţi despre rachete?

— Le-am văzut lovind ţinta. Şi ricoşând. Au aprins un incendiu de toată frumuseţea, pe partea dumneavoastră…

— Nu e partea *mea…*

— … şi unul destul de frumuşel, pe-a noastră.

— Îl caut pe colonelul Barbara, spuse Cox. Care de-acum ar trebui să aibă şi el un telefon al lui, la naiba!

— Al naibii de corect! strigă Julia, la fel de veselă. Cum şi oamenii care se perpelesc naibii-n iad ar trebui să primească naibii nişte apă de la gheaţă!

Se opri în faţă la Gas and Grocery, unde acum erau trase toate obloanele. Inscripţia de mână, din vitrină, anunţa: **ORARU DE MÂINE 11 AM – 2 PM <u>SĂ VENIŢI DEVREME!</u>**

— Domnişoară Shumway…

— Imediat discutăm şi de colonelul Barbara, îl întrerupse Julia. În momentul de faţă, vreau să ştiu două lucruri. Mai întâi, când va fi permis accesul presei la Dom? Fiindcă poporul american merită mai mult decât varianta oficială despre ceea ce se întâmplă, nu credeţi?

Se aştepta s-o contrazică, să-i spună că n-avea să vină la Dom nimeni de la *The New York Times* sau de la CNN, dar Cox o surprinse:

— Probabil, cam pe vineri, dacă nu ne mai reuşeşte niciun truc. Care-i celălalt lucru pe care vreţi să-l ştiţi, domnişoară Shumway? Pe scurt, vă rog, fiindcă nu sunt ofiţer de relaţii cu presa. Ăia au alt nivel de salarizare.

— M-aţi sunat, acuma mă suportaţi. Asta e, domnule colonel.

— Domnişoară Shumway, cu tot respectul, telefonul dumneavoastră celular nu e singurul din Chester’s Mill pe care-l pot contacta.

— N-am nicio îndoială că aşa este, dar nu cred că Barbie va vorbi cu dumneavoastră dacă mă scoateţi din combinaţie. Nu-l încântă deloc noua lui poziţie de viitor comandant al oraşului sub blocadă, să ştiţi.

— Ce întrebare aveţi să-mi puneţi? oftă Cox.

— Vreau să ştiu care e temperatura în partea de sud sau de est a Domului – o temperatură *reală,* adică fără legătură

cu incendiile pe care le-aţi provocat.

— De ce…

— Aveţi informaţia asta sau nu? Eu cred că o aveţi sau o puteţi obţine. Cred că acum staţi în faţa unui ecran de computer şi aveţi acces la toate datele, inclusiv măsurile lenjeriei mele intime, probabil.

Făcu o pauză.

— Şi dacă ziceţi că port şaişpe, vă închid telefonul.

— Vă exhibaţi simţul umorului, domnişoară Shumway, sau tot timpul sunteţi aşa?

— Sunt obosită şi speriată. Să zicem că asta e cauza.

În aparat se lăsă tăcerea. Julia avu impresia că auzea ţăcănitul unor taste de computer. Apoi, Cox spuse:

— În Castle Rock sunt 8 grade Celsius. E bine aşa?

— Da.

Diferenţa nu era atât de mare pe cât se temuse, dar rămânea considerabilă.

— Privesc termometrul din vitrina de la Mill Gas and Grocery. Arată 14 grade Celsius. Asta înseamnă o diferenţă de 6 grade între două locuri aflate la o distanţă de nici cincisprezece kilometri. Dacă nu cumva în seara asta trece prin vestul statului Maine un front atmosferic foarte cald, aş zice că aici se întâmplă ceva. Sunteţi de acord?

Cox nu-i răspunse la întrebare, dar ceea ce spuse i-o alungă pe loc din minte.

— Vom încerca altceva. Diseară, pe la nouă. Asta voiam să-i spun lui Barbie.

— Sperăm ca Planul B să reuşească mai bine decât Planul A. Pe moment, cred că delegatul preşedintelui hrăneşte mulţimile la Sweetbriar Rose. Pui à la king, din câte se zvoneşte.

Putea să vadă luminile, în lungul străzii, şi-i ghiorăiau maţele de foame.

— Vreţi să mă ascultaţi şi să-i transmiteţi mesajul?

Julia auzi şi cuvintele nerostite: *„Javră agresivă ce eşti?“*

— Cu plăcere, răspunse ea, zâmbind – fiindcă *era* o javră agresivă. Când n-avea încotro.

— Vom încerca un acid experimental. Un compus hidrofluoric, preparat pe cale artificială. De nouă ori mai coroziv decât cele cunoscute.

— Chimia face viaţa mai bună.

— Am auzit că poate perfora, în teorie, o gaură adâncă de două mile într-un strat de rocă.

— Cât de amuzanţi sunt oamenii cu care lucraţi, domnule colonel!

— Vom face încercarea în locul unde Motton Road intră în…

Se auzi o hârtie foşnind.

— Unde intră în Harlow. Aş vrea ca Barbie să fie acolo.

— Atunci, am să-i spun să lase pe altcineva la spălatul vaselor.

— Ne veţi onora şi cu compania dumneavoastră, domnişoară Shumway?

Julia deschise gura ca să răspundă: *„Pentru nimic în lume n-aş vrea să ratez ocazia“,* dar, în acel moment, pe stradă se dezlănţui haosul.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Cox.

Nu-i răspunse. Închizând telefonul şi punându-l în buzunar, Julia o luă la fugă în direcţia de unde se auzeau strigătele. Şi încă ceva. Ceva ce suna ca un *mârâit.*

Împuşcătura răsună când mai avea foarte puţin până acolo.

6

Când se întoarse la casa parohială, Piper îi găsi acolo, aşteptând-o, pe Carolyn, Thurston şi fraţii Appleton. Se bucură să-i vadă, căci îi abăteau gândurile de la Sammy Bushey. Cel puţin pentru un timp.

Ascultă relatarea lui Carolyn despre accesul suferit de Aidan Appleton, dar acum băieţelul părea să se simtă

normal – înfruptându-se cu poftă dintr-o grămadă de Fig Newtons. Când Carolyn întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l vadă un medic, Piper spuse:

— Numai dacă recidivează. Altfel, cred că a fost doar efectul foamei şi al emoţiei din timpul jocului.

— Toţi aveam emoţii. Ne distram, zâmbi Thurston cu amărăciune.

Când veni vorba despre cazare, Piper se gândi mai întâi la casa McCain, care era în apropiere. Atâta doar că nu ştia pe unde putea fi ascunsă cheia de rezervă.

Alice Appleton stătea aşezată pe podea, dându-i firimituri de Fig Newton lui Clover. Între oferte, ciobănescul îşi făcea numărul cu mi-am-pus-botul-pe-glezna-ta-fiindcă-ţi-s-cel-mai-bun-prieten.

— Ăsta-i cel mai bun câine pe care l-am văzut vreodată, îi spuse ea lui Piper. Aş vrea să avem şi *noi* un câine.

— Eu am un dragon, interveni Aidan, care stătea foarte comod pe genunchii lui Carolyn. Alice zâmbi indulgent:

— Ăsta-i P-R-E-T-E-N-U lui invizibil.

— Înţeleg, răspunse Piper.

Bănuia că puteau sparge un geam al casei McCain; dacă n-ai încotro, n-ai…

Dar, când se ridică să vadă de cafea, îi veni o idee şi mai bună:

— La familia Dumagen. Ar fi trebuit să mă gândesc imediat. S-au dus la Boston, la o conferinţă. Coralee Dumagen mi-a cerut să-i ud plantele în lipsa lor.

— Eu sunt profesor la Boston, o informă Thurston. La Emerson. Am fost redactorul ultimului număr din *Ploughshares,* mai adăugă el şi oftă.

— Cheia e sub o glastră din stânga uşii, spuse Piper. Nu cred că au generator, dar în bucătărie e o maşină de gătit cu lemne.

Ezită, spunându-şi: *„Da’ ăştia-s de la oraş…“*

— Puteţi găti cu lemne fără să daţi foc la casă?

— Am crescut în Vermont, spuse Thurston. Sarcina mea era să ţin focurile aprinse – în casă *şi* în hambar – până am plecat la colegiu. Istoria se repetă, nu-i aşa?

Şi oftă din nou.

— Veţi găsi de mâncare în cămară, îi asigură Piper, nu mă îndoiesc.

— La fel ne-a spus şi omul de serviciu de la primărie, dădu din cap Carolyn.

— Şi *Joooon-yer,* completă Alice. E poliţist. Unu' *şmecher.*

Colţurile gurii lui Thurston se arcuiră în jos.

— Poliţistul şmecher al lui Alice m-a agresat, spuse. El sau celălalt. Eu, unul, n-am putut să-i deosebesc.

Piper înălţă din sprâncene.

— I-a dat un pumn în stomac, spuse încet Carolyn. Şi ne-a făcut „găozari de la oraş" – ceea ce, măcar parţial, cred că suntem – şi a râs de noi. Pentru mine, asta a fost cel mai îngrozitor, cum au râs de noi. După ce au luat şi copiii s-au purtat mai omeneşte, dar…

Clătină din cap.

— O luaseră razna.

Şi, dintr-odată, Piper reveni cu gândul la Sammy. Simţea o venă începând să-i pulseze într-o latură a gâtului, foarte încet şi tare, dar îşi păstră vocea calmă.

— Cum se numea celălalt poliţist?

— Frankie, răspunse Carolyn. Junior îi zicea Frankie D. Îi cunoaşteţi pe indivizii ăştia? Aşa ar trebui…

— Îi cunosc, spuse Piper.

7

Îndrumă familia improvizată spre casa Dumagen – avea avantajul că se afla aproape de Cathy Russell, în caz că băiatul mai suferea vreun atac – şi, după plecarea lor, stătu un timp la masa din bucătărie, bându-şi ceaiul. Îl sorbea încet. Lua câte o gură şi lăsa ceaşca jos. Clover scheuna.

Era pe aceeaşi lungime de undă cu ea şi, probabil, îi putea simţi furia.

„Poate-mi schimbă mirosul. Mi-l face mai acru sau aşa ceva…“

Se forma o imagine. Nu era deloc plăcută. Mulţi poliţişti noi, foarte tineri, care-şi depuseseră jurământul cu nici patruzeci şi opt de ore în urmă şi deja îşi făceau de cap. Ceea ce-şi permiseseră cu Sammy Bushey şi Thurston Marshall nu i-ar fi putut molipsi şi pe poliţiştii veterani, ca Henry Morrison şi Jackie Wettington – cel puţin, aşa spera – dar pe Fred Denton? Pe Toby Whelan? Poate. *Probabil.* Cu Duke la comandă, oamenii ăia fuseseră în regulă. Nu nemaipomeniţi, genul de sticleţi care-ţi fac gură fără rost după ce-ai trecut pe roşu, dar nimic mai mult. Cu siguranţă, cei mai buni pe care şi-i putea permite bugetul oraşului. Mama ei, însă, avea o vorbă: „Ieftin iei, ieftin ai.“ Şi, sub comanda lui Peter Randolph…

Era nevoie să se facă ceva.

Numai că trebuia şi să-şi stăpânească temperamentul. Altfel, avea s-o stăpânească temperamentul pe ea.

Luă lesa din cuiul de lângă uşă. Clover se ridică de îndată, dând din coadă, cu urechile ciulite şi ochii strălucitori.

— Haide, mălai mare ce eşti. Mergem să depunem o plângere.

Când ieşiră pe uşă, ciobănescul încă-şi mai lingea resturile de Fig Newton de pe bot.

8

În timp ce traversa scuarul cu Clover mergând cuminte la pas, în dreapta ei, Piper simţea că-şi *ţinea* temperamentul sub control. Şi continuă să aibă această senzaţie, până auzi râsetele. Izbucniră în momentul când ea şi Clover ajunseseră în apropierea secţiei de poliţie. Îi zări chiar pe cei ale căror nume le smulsese de la Sammy Bushey:

DeLesseps, Thibodeau, Searles. Georgia Roux era şi ea prezentă – Georgia, care-i aţâţase, după cum îi povestise Sammy: *„Trageţi-i-o boarfei!“* Şi Freddie Denton era cu ei. Stăteau aşezaţi pe treptele de sus ale clădirii, bând sucuri şi pălăvrăgind. Duke Perkins n-ar fi permis în veci aşa ceva, iar Piper reflectă că, dacă putea să-i vadă de-acolo unde se afla acum, se răsucea în mormânt destul de repede ca să-i ia foc rămăşiţele pământeşti.

Mel Searles spuse ceva şi iar se puseră pe râs, hohotind şi bătându-se pe spate. Thibodeau îşi ţinea braţul în jurul Georgiei Roux, cu vârfurile degetelor pe curba sânului ei. Tânăra spuse ceva, şi râseră cu toţii şi mai tare.

Lui Piper îi trecu prin minte că râdeau de viol – ce distracţie nemaipomenită fusese! – şi din acest moment, sfatul primit de la tatăl ei se pierdu în întuneric… Acea Piper care avea grijă de săraci şi de bolnavi, care oficia nunţi şi înmormântări, care predica toleranţa şi caritatea duminica, se trezi împinsă brutal în partea din spate a minţii, de unde nu putea decât să se uite printr-un geam strâmb, deformant. Cealaltă Piper preluase puterea, cea care-şi devastase camera la cincisprezece ani, vărsând lacrimi de furie, nu de durere.

Între primărie şi clădirea mai nouă, de cărămidă, a departamentului de poliţie, se afla o zonă pavată cu dale, cunoscută ca War Memorial Plaza. În centrul ei se înălţa o statuie a lui Lucien Calvert, tatăl lui Ernie Calvert, care primise postum o Stea de Argint pentru fapte de eroism în Coreea. Numele altor oameni din Chester’s Mill căzuţi în războaie, până la Războiul Civil, erau gravate pe soclul statuii. Mai erau şi două catarge, unul având în vârf drapelul naţional, iar celălalt steagul statului Maine, cu fermierul, marinarul şi elanul unul deasupra celuilalt. Ambele atârnau pleoştite în lumina amurgului care se apropia. Piper Libby trecu printre portdrapele, mergând ca prin vis, urmată de Clover, la pas, cu urechile ciulite.

„Agenţii“ din capul scării izbucniră într-un nou val de hohote, iar Piper se gândi la trolii din poveştile pe care i le citea uneori tatăl ei. Troli într-o peşteră, umflându-se în pene pe maldărele de aur furat. În clipa următoare, o văzură şi se potoliră.

— Bună seara, doamna rev’end, o salută Mel Searles şi se ridică în picioare, săltându-şi centura cu un mic gest plin de importanţă. *„Se ridică în faţa unei doamne“,* îşi zise Piper. *„Oare de la maică-sa a-nvăţat? Probabil. Arta aleasă a violului o fi-nvăţat-o de la altcineva.“*

Searles încă mai zâmbea, când Piper ajunse la baza scării, dar imediat chipul îi deveni serios şi nesigur, semn că-i văzuse expresia. Care anume o fi fost acea expresie, Piper habar n-avea. Din interior, îşi simţea faţa îngheţată. Imobilă.

Îl văzu pe cel mai înalt dintre ei privind-o atent. Thibodeau, cu chipul la fel de încremenit cum şi-l simţea ea pe al ei. *„Parc-ar fi Clover“,* îşi spuse. *„Mi-o miroase. Furia.“*

— Doamna rev’end? întrebă Mel. Totu-i OK? E vreo problemă?

Piper urcă treptele, nici repede, dar nici încet, cu Clover continuând s-o urmeze la pas.

— *Cred* şi eu că e problemă, răspunse, ridicând privirea spre Mel.

— Ce…

— *Tu,* îl întrerupse ea. *Tu* eşti problema.

Şi-i dădu un brânci. Mel nu se aştepta. Avea în mână paharul cu cola. Se prăvăli în poala Georgiei Roux, dând zadarnic din braţe ca să-şi ţină echilibrul şi, un moment, sucul se văzu ca o dâră maronie lăsată de-o sepie pe cerul roşiatic. Georgia scoase un ţipăt surprins, când Mel căzu peste ea. Se răsturnă pe spate, vărsându-şi şi ea paharul. Cola se împrăştie pe lespedea lată de granit din faţa uşilor duble. Piper simţi miros de alcool – whisky sau bourbon. Aveau sucurile asezonate cu ceea ce restul oraşului nu mai putea să cumpere. Nici nu era de mirare că râdeau aşa.

Fisura roşie din capul ei se deschise şi mai larg.

— Nu puteţi să… începu Frankie, dând să se ridice şi el.

Piper îl împinse. Într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată, Clover – de obicei, cel mai dulce căţel – mârâia.

Frankie căzu pe spate, cu ochii holbaţi de uimire, arătând pentru o clipă ca băiatul de la şcoala duminicală de pe vremuri.

— *Violul* e problema! strigă Piper. *Violul!*

— Gura, interveni Carter.

Încă mai stătea jos şi, cu toate că Georgia se ghemuise lângă el, Carter îşi păstra calmul. Muşchii braţelor i se flexau sub mânecile scurte ale cămăşii albastre.

— Gura şi dispari de-aici în clipa asta, dacă nu vrei să stai la noapte-ntr-o celulă la subs…

— Tu eşti ăla care-o s-ajungă-n celulă, replică Piper. Toţi o s-ajungeţi.

— Fă-o să tacă, ceru Georgia; nu vorbea smiorcăit, dar nici mult nu mai avea. Să tacă. Acum, Cart.

— Doamnă… începu Freddy Denton.

Avea bluza de uniformă scoasă din pantaloni şi duhnea a bourbon. Duke i-ar fi aruncat o singură privire şi-l concedia c-un şut în fund. Pe *toţi* i-ar fi concediat. Freddy făcu un gest să se ridice, iar de astă dată *el* fu acela care se duse de-a berbeleacul, cu o mutră atât de uimită, încât, în alte împrejurări, ar fi fost de-a dreptul comică. Piper se simţise aşa de bine, ea în picioare, ei aşezaţi… Îi era mai uşor aşa. Dar, o, Doamne, cum îi mai bubuiau tâmplele… Reveni cu atenţia la Thibodeau, cel mai periculos. Acesta încă o mai privea, cu un calm înnebunitor. Ca şi cum s-ar fi uitat la o făptură monstruoasă pe care plătise douăzeci şi cinci de centi ca s-o vadă într-un cort de bâlci. Dar o privea *de jos în sus,* ceea ce o punea într-o poziţie avantajoasă.

— Numai că celula aia n-o să fie la subsol, continuă Piper, adresându-i-se direct lui Thibodeau. O să fie la Shawshank, unde bătăuşii mici din curtea şcolii păţesc ce i-aţi făcut voi fetei ăleia.

— Curvă proastă, i-o întoarse Carter, pe un ton de parcă ar fi comentat vremea. Nici nu ne-am apropiat de casa ei.

— Pe bune, interveni şi Georgia, ridicându-se iar în fund; avea un obraz stropit cu cola, peste pata de acnee adolescentină virulentă în curs de dispariţie (dar care tot mai deţinea câteva avanposturi finale). Şi-n plus, toată lumea ştie că Sammy Bushey nu-i decât o pizdă lesbiană mincinoasă.

Buzele lui Piper se întinseră într-un zâmbet. Întoarse capul spre Georgia, care se retrase din faţa nebunei apărute atât de brusc pe trepte, în timp ce trăgeau şi ei liniştiţi o duşcă, două.

— De unde ştii numele pizdei lesbiene mincinoase? Că *eu* nu l-am spus.

Georgia căscă gura într-un O de mirare. Şi, pentru prima oară, ceva tresări pe sub calmul lui Carter Thibodeau. Dacă era frică sau doar iritare, Piper nu ştia.

Frank DeLesseps se ridică în picioare, temător.

— Aţi face bine să nu răspândiţi acuzaţii pe care nu le puteţi susţine, reverend Libby.

— Şi nici să bruscaţi agenţi de poliţie, adăugă Freddy Denton. Sunt dispus să vă iert, de data asta – cu toţii suntem stresaţi –, dar trebuie să încetaţi şi să renunţaţi imediat la aceste acuzaţii.

Făcu o pauză, apoi adăugă, cam moale:

— Şi la brânciuri, desigur.

Privirea lui Piper rămăsese fixată asupra Georgiei, iar mâna dreaptă-i strângea atât de tare mânerul de plastic al lesei lui Clover, încât o durea. Câinele stătea cu labele dinainte depărtate şi capul plecat, mârâind în continuare. Suna ca un motor de mare putere pus în relanti. Părul de pe ceafă se zbârlise atât de tare, încât îi ascundea zgarda.

— De unde-ai ştiut de cine vorbeam, Georgia?

— A… am… am bănuit doar…

— Taci, fato, o apucă de umăr Carter şi o strânse.

Apoi, către Piper, tot fără să se ridice („Fiindcă nu vrea să-l împing înapoi jos, laşul“):

— Nu ştiu ce gărgăuni v-au intrat în scăfârlia aia preacuvioasă, da’ azi-noapte am fost cu toţii la ferma lui Alden Dinsmore, împreună. Încercam să vedem dacă putem scoate ceva de la soldăţeii ăia postaţi pe 119, da’ n-a mers. Asta-i tocmai în partea ailaltă a oraşului, decât stă Bushey, încheie el, privindu-şi prietenii.

— Corect, confirmă Frankie.

— Corect, îi ţinu isonul Mel, privind-o pe Piper neîncrezător.

— Daaa! făcu şi Georgia.

Carter o cuprindea din nou cu braţul, iar momentul de nesiguranţă îi trecuse. Se uita la Piper cu o expresie sfidătoare.

— Fetiţa Georgie a *presupus* că-n legătură cu Sammy zbieraţi, continuă Carter, cu acelaşi calm enervant. Fiindcă Sammy-i cea mai mare mâncătoare-de-căcat din oraşu’ ăsta.

Mel Searles râse ascuţit.

— Dar n-aţi folosit protecţie, replică Piper; ştia de la Sammy, iar când văzu chipul lui Thibodeau crispându-se, îşi dădu seama că era adevărat. N-aţi avut protecţie şi i s-a făcut expertiza.

Nu ştia nici dacă *acest* lucru era adevărat şi nici nu-i păsa. După ochii lor măriţi era clar că o credeau şi ei îi era de-ajuns.

— Când o să vă compare ADN-urile cu ceea ce-au găsit…

— Gata, termină, i-o reteză Carter. Ţine-ţi gura!

Zâmbetul furios al lui Piper se întoarse spre el.

— Nu, domnule Thibodeau. Acum abia *începem,* fiule.

Freddy Denton dădu s-o atingă. Piper îl împinse înapoi, după care îşi simţi braţul drept apucat şi răsucit. Întorcându-se, dădu cu ochii de chipul lui Carter Thibodeau. Nu se mai vedea nici urmă de calm; ochii-i sticleau ca turbaţi.

„Salut, frăţioare“, zise Piper în sinea ei, pe negândite.

— Futu-te-n cur de boarfă borâtă, se răsti el, şi de astă dată Piper fu cea împinsă.

Se prăbuşi înapoi pe trepte, în timp ce încerca instinctiv să se ghemuiască pentru ca să nu se lovească la cap, ştiind că de la muchiile dure s-ar fi putut alege cu un traumatism cranio-cerebral. Cât să rămână acolo moartă – sau mai rău, transformată într-o legumă. În schimb, căzu pe umărul stâng, şi simţi în el un urlet brusc de durere. De durere *familiară.* Şi-l dislocase la un meci de soccer, în liceu, cu douăzeci de ani în urmă, şi a dracului să fie dacă acum nu reuşise din nou.

Picioarele îi zburară pe deasupra capului, şi se întoarse din zbor, sucindu-şi gâtul, pentru a cădea în genunchi, care i se juliră. În sfârşit, rămase culcată pe burtă. Se rostogolise aproape până la baza treptelor. Obrazul îi sângera, îi curgea sânge şi din nas, şi din buze, o durea gâtul – dar, o, Doamne, cu umărul era cel mai rău, îi stătea cocoşat şi strâmb, într-o poziţie pe care şi-o amintea foarte bine. Ultima oară când văzuse aşa ceva, era într-un tricou de nylon roşu al echipei Wildcats. Totuşi, se ridică cu greu în picioare, mulţumindu-i lui Dumnezeu că încă mai avea putere să şi le controleze; ar fi putut şi să rămână paralizată.

În cădere, scăpase lesa din mână, iar Clover se repezise la Thibodeau, muşcându-l de piept şi burtă, sfâşiindu-i cămaşa şi trântindu-l pe spate, iar acum se repezea la organele vitale.

— *Luaţi-l de pe mine!* zbiera Carter, fără nimic din calmul dinainte. *Mă omoară!*

Şi, da, Clover exact asta încerca să facă. Labele dinainte i se sprijiniseră pe coapsele lui Carter, mişcându-se în sus şi-n jos odată cu zvârcolelile acestuia. Arăta ca un ciobănesc german pe bicicletă. Schimbă unghiul de atac şi-şi înfipse adânc colţii în umărul lui Carter, stârnind un nou răcnet.

Apoi, se repezi la beregată. Carter îşi propti mâinile în pieptul câinelui tocmai la timp ca să-şi salveze traheea.

— *Opriţi-l!*

Frank încercă să apuce lesa rămasă liberă. Întorcând capul, Clover dădu să-l muşte de degete. Omul o tuli de-a-ndărătelea , împleticit, iar câinele reveni spre cel care-i trântise stăpâna pe trepte. Botul i se căscă, dezvăluind două şiruri de dinţi albi, strălucitori, şi se năpusti la gâtul lui Thibodeau. Carter ridică mâna şi imediat scoase un chirăit de durere, când Clover i-o înşfăcă, începând s-o zgâlţâie ca pe una dintre jucăriile lui favorite de cârpe. Numai că jucăriile de cârpe nu sângerau, pe când mâna lui Carter – o-ho-ho…!

Piper urcă treptele, clătinându-se, cu braţul stâng peste mijloc. Faţa-i devenise o mască sângerie. În colţul gurii îi atârna un dinte, ca o firimitură de mâncare.

— *IA-L DE PE MINE, HRISTOASE, IA-ŢI J VRA MĂ-TII DE PE MINE!!!*

În timp ce deschidea gura ca să-l potolească pe Clover, Piper îl văzu pe Fred Denton scoţând pistolul.

— *Nu!* ţipă ea! *Pot să-l opresc!*

Fred se întoarse spre Mel Searles şi arătă câinele, cu mâna liberă. Mel păşi înainte şi-i dădu lui Clover un şut în coapsă – sus şi cu putere, aşa cum făcea cândva (nu foarte demult) la fotbal. Clover fu aruncat într-o parte, scăpând din bot mâna ferfeniţită şi însângerată a lui Thibodeau, unde două degete erau acum îndreptate în direcţii anormale, ca nişte semne de circulaţie strâmbe.

— *NU!* urlă Piper din nou, atât de tare încât lumea i se înceţoşă înaintea ochilor. *NU DA-N CÂINELE MEU!*

Fred n-o luă în seamă. Când Peter Randolph intră valvârtej pe uşile duble, cu poalele cămăşii fâlfâindu-i, pantalonii descheiaţi şi în mână cu numărul din *Outdoors* pe care-l citise la căcăstoare, Fred nu-i dădu nici lui atenţie. Îndreptă spre câine pistolul din dotare şi trase.

Detunătura fu asurzitoare în micul scuar. Creştetul lui Clover zbură într-o explozie de os şi sânge. Făcu un pas spre stăpâna lui care zbiera, plină de sânge… şi încă unul… şi se prăbuşi.

Fred, cu arma încă în mână, o luă din loc şi apucă braţul lui Piper. Umărul ei dislocat scoase un muget de protest. Ochii, însă, îi rămâneau aţintiţi spre trupul neînsufleţit al câinelui pe care-l crescuse de când era pui.

— Eşti arestată, boarfă nebună, spuse Fred, repezindu-şi mutra – palidă, asudată, cu ochii părând gata să-i sară din orbite – destul de aproape de faţa ei ca stropii de salivă s-o atingă. Orice spui poate şi va fi folosit contra ta, vacă sonată.

Pe cealaltă parte a străzii, clienţii năvăleau afară de la Sweetbriar Rose. Printre ei era şi Barbie, cu şorţul şi şapca de baseball, dar Julia Shumway i-o luă înainte.

Cuprinse scena dintr-o privire, observând nu atât detaliile, cât situaţia de ansamblu: câine mort; poliţişti îngrămădiţi; femeie plină de sânge, urlând, cu un umăr mai sus decât celălalt; gabor chel – Freddy futu-i Denton – zgâlţâind-o de braţul pornit din acel umăr; sânge pe trepte, sugerând că Piper se rostogolise pe-acolo. Sau fusese împinsă.

Julia făcu un lucru pe care niciodată-n viaţa ei nu-l mai făcuse: îşi vârî mâna-n geantă, deschise portofelul şi urcă treptele cu legitimaţia la vedere, răcnind:

— *Presa! Presa! Presa!*

Cel puţin, opri zgâlţâitul.

9

Zece minute mai târziu, în biroul care nu demult fusese al lui Duke Perkins, Carter Thibodeau stătea aşezat pe canapea, sub fotografia înrămată şi certificatele lui Duke, cu un bandaj la umăr şi nişte prosoape de hârtie în jurul

mâinii. Georgia era lângă el. Thibodeau avea pe frunte broboane mari de sudoare, dar tăcea – nu spusese decât:

— Cre' că n-am nimica rupt.

Fred Denton stătea în fotoliul din colţ. Pistolul lui se afla pe biroul şefului. Îl predase destul de docil, spunând doar atât:

— N-am avut încotro – uită-te, numai, la mâna lui Carter.

Piper se aşezase pe scaunul biroului care acum îi aparţinea lui Peter Randolph. Julia îi ştersese aproape tot sângele de pe faţă, cu alte prosoape de hârtie. Femeia tremura, în stare de şoc şi sub efectul durerii, dar era la fel de tăcută ca Thibodeau. Avea ochii limpezi.

— Clover nu l-a atacat, arătă ea cu bărbia spre Carter, decât după ce m-a împins pe trepte. Când mi-a dat brânci am scăpat lesa din mână. De-asta s-a repezit la el câinele meu. Mă apăra de un atac violent.

— *Ea* ne-a atacat pe *noi!* ţipă Georgia. Curva nebună ne-a *atacat!* A urcat treptele dând pe gură toate căcaturile alea…

— Mai taci, i-o reteză Barbie. Toată lumea, tăceţi dracu' din gură.

Se întoarse spre Piper:

— Nu-i prima oară când ţi-ai dislocat umărul, aşa-i?

— Aş vrea să pleci de-aici, domnule Barbara, interveni Randolph… deşi vorbea fără pic de convingere.

— Eu pot să rezolv problema, replică Barbie. Dumneata eşti în stare?

Randolph nu răspunse. Melvin Searles şi Frank DeLesseps stăteau în faţa uşii, îngrijoraţi.

Barbie se uită din nou la Piper.

— E o subluxaţie – separare parţială. Nimic grav. Pot să ţi-l pun la loc, înainte de a merge la spital.

— La *spital?* guiţă Fred Denton. Dar e ares…

— Gura, Freddy, îl întrerupse Randolph. Nimeni nu e arestat. Cel puţin, nu încă.

Barbie o privi pe Piper în ochi.

— Dar trebuie s-o fac acum, înainte de a se umfla şi mai tare. Dacă aştepţi să intervină Everett, la spital, vei avea nevoie de anestezie.

Şi, aplecându-se spre urechea ei, şopti:

— Şi-n timp ce eşti anesteziată, ei vor prezenta varianta lor, iar dumneata nu vei putea spune nimic.

— Ce tot zici acolo? se răsti Randolph.

— O să te doară, continuă Barbie. Eşti gata, doamnă rev?

Piper dădu din cap.

— Haide. Antrenorul Gromley mi-a făcut acelaşi lucru pe tuşă, şi era total tâmpit. Grăbeşte-te, doar. Şi, te rog, ai grijă să nu nimereşti pe-alături.

Barbie se aşează pe podea, în stânga lui Piper, îşi scoase un pantof, apoi o apucă de antebraţ, chiar deasupra încheieturii, cu ambele mâini.

— Nu cunosc metoda antrenorului Gromley, spuse el, dar ştiu că aşa proceda un medic pe care l-am cunoscut în Irak. Numeri până la trei şi strigi „iadeş“.

— Iadeş, repetă Piper, cu o uimire care-a făcut-o să uite de orice durere. Păi, bine, dumneata eşti doctorul…

Ba nu, îşi spuse Julia, *acum, din tot oraşul, Rusty Everett era cel mai apropiat de statutul de doctor. O* contactase pe Linda şi aflase numărul lui de mobil, dar apelul îi fusese comutat de îndată pe mesageria vocală.

În cameră se lăsase tăcerea. Până şi Carter Thibodeau se uita la ei. Barbie dădu din cap spre Piper. Fruntea femeii lucea de sudoare, dar avea o expresie hotărâtă, care-i trezea lui Barbie un respect enorm, îşi potrivi piciorul în şosetă la subsuoara ei stângă, după care, aplicând cu el contra-presiunea, începu s-o tragă încet, dar constant de braţ.

— OK, îi dăm drumul… Hai, să te-auzim!

— Unu… doi… trei… IADEŞ!

În clipa când Piper strigă, Barbie trase. Toţi cei prezenţi auziră pocnetul articulaţiei puse la loc. Ca prin farmec, umflătura de sub bluză dispăru. Femeia scoase un ţipăt, dar

rămase conştientă. Barbie îi petrecu eşarfa pe după gât şi în jurul braţului, imobilizându-i-l atâta cât putea.

— E mai bine acum? o întrebă.

— Mult mai bine, slavă Domnului. Încă mă mai doare, dar nu la fel de rău.

— Am nişte aspirină în poşetă, spuse Julia.

— Dă-i aspirina şi pe urmă ieşi afară, ordonă Randolph. Toată lumea, în afară de Carter, Freddy, reverenda şi cu mine.

Julia îl privi fără să-i vină a crede.

— Glumeşti? Reverenda se duce la spital. Poţi să mergi, Piper?

Cu mişcări nesigure, femeia se ridică în picioare.

— Cred că da. Dacă nu-i distanţa prea mare…

— Stai jos, reverend Libby, insistă Randolph, dar Barbie îşi dădu seama că vorbea degeaba. I se simţea în glas.

— De ce nu mă forţezi? replică Piper, ridicându-şi cu grijă braţul stâng, cu tot cu eşarfa care-l susţinea; braţul îi tremura, dar putea să şi-l mişte. Sunt sigură că mi-l poţi disloca din nou, foarte uşor. Haide. Arată-le acestor… acestor *băieţi…* că eşti exact ca ei.

— Şi eu am să public totul în ziar! adăugă Julia, veselă. O să mi se dubleze tirajul!

— Propun să laşi totul pe mâine, şefule, zise şi Barbie. Dă-i voie doamnei să meargă să ia nişte analgezice mai puternice decât aspirina şi să-i examineze Everett rănile. Cu Domul aici, nu prea există riscul să fugă.

— Câinele ei a vrut să mă omoare, se amestecă Thibodeau; în ciuda durerii, părea din nou destul de calm.

— Şefule Randolph, DeLesseps, Searles şi Thibodeau sunt vinovaţi de viol…

Acum, Piper se clătina – Julia o cuprinse cu un braţ –, dar avea vocea fermă şi clară.

— Iar Roux este complice la viol.

— Pe dracu’, complice! cârâi Georgia.

— Trebuie să fie suspendaţi imediat.

— Minte, protestă şi Carter.

Şeful Randolph arăta ca un om care urmăreşte o partidă de tenis. În cele din urmă, privirea i se opri asupra lui Barbie.

— Mă înveţi tu ce să fac, puştiule?

— Nu, domnule, am venit doar cu o sugestie, pe baza experienţei mele militare din Irak. Ce faci, decizi dumneata singur.

Randolph se mai relaxă.

— Bine, atunci… Bine…

Coborî privirea, gânditor, încruntat. Observă că încă mai era descheiat la şliţ şi toţi văzură cum îşi rezolva mica problemă. Apoi, ridică iar ochii, spunând:

— Julia, du-o pe reverenda Libby la spital. Cât despre dumneata, domnule Barbara, nu mă interesează unde te duci, dar vreau să pleci de-aici. Voi lua declaraţiile agenţilor mei în seara asta, iar pe-a reverendei Libby, mâine.

— Stai, îi opri Thibodeau, întinzând spre Barbie mâna cu degetele strâmbe. La astea nu poţi să-mi faci nimic?

— Nu ştiu… răspunse Barbie – pe un ton destul de amabil, spera. Partea urâtă trecuse, acum veneau urmările politice, pe care şi le amintea bine, după ce avusese de-a face cu poliţiştii irakieni nu foarte diferiţi de omul de pe canapea şi cei înghesuiţi în uşă; pe scurt, era bine să te împaci cu oamenii pe care-ţi venea să-i scuipi între felinare.

— Poţi să spui *iadeş?*

10

Rusty îşi închisese telefonul mobil înainte de a bate la uşa lui Big Jim. Acum, Big Jim stătea la birou, iar Rusty în fotoliul din faţa lui – locul petiţionarilor şi al milogilor.

În cabinet (pe care Rennie probabil îl numea „birou la domiciliu“, în documentele fiscale) se simţea un miros plăcut de brad, ca şi cum s-ar fi făcut recent o curăţenie straşnică, dar lui Rusty tot nu-i plăcea. Nu era numai din

cauza imaginii cu un Iisus de tip caucazian agresiv ţinând Predica de pe Munte, sau plăcile cu inscripţii auto-omagiale, sau podelele de esenţă tare care aveau mare nevoie de protecţia unui covor… Pe lângă toate aceste lucruri, îi displăcea şi altceva. Rusty Everett nu prea credea în supranatural, dar camera aceea părea aproape bântuită.

„Fiindcă te cam bagă în sperieţi“, îşi spuse el. *„Asta-i tot.“*

Sperând că sentimentele nu i se ghiceau din voce sau expresie, Rusty îi vorbea lui Rennie despre rezervoarele de propan dispărute de la spital. Îi spunea cum găsise unul dintre ele în magazia de materiale din spatele primăriei, alimentând generatorul. Şi că era *singurul.*

— Aşa că am două întrebări, încheie Rusty. Cum a ajuns acolo un rezervor al spitalului? Iar celelalte unde s-au dus?

Big Jim se legănă înapoi cu scaunul, îşi împreună mâinile la ceafă şi ridică o privire meditativă spre tavan. Rusty se pomeni stând cu ochii la trofeul minge de baseball aflat pe birou. În faţa mingii era rezemat un mesaj de la Bill Lee, fost jucător la Boston Red Sox. Îl putea citi, căci era pus cu faţa înainte – lucru firesc: trebuia ca vizitatorii să-l vadă şi să se minuneze. La fel ca imaginile de pe perete, mingea de baseball proclama că Big Jim Rennie se trăgea de şireturi cu celebrităţile: *„Ia uită-te la autografele mele, mărite, şi dispereă!“* Pentru Rusty, mingea şi mesajul întors cu faţa păreau să exprime întreaga senzaţie neplăcută pe care i-o dădea acea încăpere. Era ca o vitrină aranjată, o mărturie de tinichea a prestigiului şi puterii proprii unui orăşel de provincie.

— Nu ştiam că ai primit de la cineva permisiunea să-ţi bagi nasul prin magazia noastră de materiale, remarcă Big Jim, adresându-se plafonului; degetele sale cărnoase continuau să stea înlănţuite după cap. Oi fi ajuns funcţionar oficial al oraşului şi n-am aflat eu – mai ştii…? Dacă aşa este, e greşeala mea – „am pus-o“, cum zice Junior. Credeam că eşti, în esenţă, un infirmier cu carnet de reţete.

Rusty îşi spuse că nu era decât o tactică – Rennie încerca să-l irite. Sau să-i distragă atenţia de la subiect.

— Nu sunt funcţionar oficial, răspunse el, dar *sunt* angajat al spitalului. Şi contribuabil.

— Aşa, şi?

Lui Rusty începea să-i vină sângele-n obraji.

— Şi asta face ca magazia să fie, în parte, şi a *mea.*

Aşteptă reacţia lui Big Jim, dar omul de la birou rămase nepăsător.

— Şi-n plus, era descuiată. Ceea ce e complet neesenţial, nu? Am văzut ce-am văzut şi aş dori o explicaţie. Ca angajat al spitalului.

— Şi contribuabil. N-o uita nici pe asta.

Fără să dea măcar din cap, Rusty rămase cu privirea la el, în aşteptare.

— N-am ce explicaţie să-ţi dau, adăugă Rennie.

— Serios? înălţă Rusty din sprâncene. Credeam că tot timpul iei pulsul oraşului. Nu aşa ai spus ultima oară când ai candidat la primărie? Iar acum îmi spui că nu-mi poţi explica unde-a dispărut propanul municipalităţii? Nu te cred.

Pentru prima oară, Rennie păru cam zădărât.

— Puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu. Ceea ce mi-ai spus e o noutate pentru mine.

Totuşi, în timp ce vorbea, ochii îi săgetară o clipă într-o parte, ca pentru a se convinge că poza cu autograf de la Tiger Woods mai era la locul ei; modul clasic al mincinosului de a se da de gol.

— Spitalul nu mai are propan lichid aproape deloc, continuă Rusty. Fără combustibil, noi cei de-acolo, atâţia câţi am mai rămas, vom lucra ca-n corturile sanitare din Războiul Civil. Pacienţii actuali – inclusiv unul cu post-coronariană şi un caz grav de diabet care poate necesita o amputare – ar putea avea mari probleme, dacă rămânem fără curent. Cel pasibil de amputare e Jimmy Sirois. Are

maşina în parcare, cu un abţibild pe bară: „VOTAŢI BIG JIM“.

— Voi investiga, replică Big Jim, cu aerul cuiva care acordă o favoare. Probabil că propanul municipalităţii e în alt depozit din oraş. Cât despre al vostru, fii sigur că nu ştiu nimic.

— *Care* alt depozit din oraş? Mai e magazia de la FD, şi grămada de nisip şi sare de pe God Creek Road – unde nu-i nici măcar o baracă – iar de altele n-am auzit.

— Domnule Everett, sunt un om ocupat. Acum va trebui să mă scuzi.

Rusty se ridică în picioare. Îi venea să strângă pumnii, dar se stăpâni.

— Te mai întreb o dată, spuse el. Cât se poate de clar: ştii unde sunt rezervoarele lipsă?

— Nu.

Iar de astă dată, privirea lui Rennie se abătu spre Dale Earnhardt…

— Şi n-am să descifrez nicio aluzie în întrebarea asta, fiule, fiindcă atunci ar trebui să iau măsuri. Şi-acum, ce-ar fi să fugi tu frumos să-ţi vezi de Jimmy Sirois? Transmite-i urări de bine de la Big Jim şi c-am să trec pe la el imediat ce se mai linişteşte păcătoşenia asta.

Rusty încă mai făcea eforturi să-şi păstreze calmul, dar nu avea nicio şansă.

— *Să fug?* Cred c-ai uitat că eşti slujbaş public, nu dictator privat. Pe moment, eu sunt principalul funcţionar medical din oraşul ăsta şi vreau o expli…

Lui Big Jim îi sună telefonul mobil. Îl duse la ureche. Ascultă. Ridurile din jurul gurii arcuite în jos i se adânciră.

— Ce *păcătoşenie!* De fiecare dată când întorc draculuibumbacului spatele…

Mai ascultă puţin, apoi spuse:

— Dac-s şi alţii-n birou cu tine, Pete, ţine-ţi gura până n-o deschizi destul de larg ca să cazi singur în ea. Sună-l pe Andy. Vin şi eu imediat şi-o s-o rezolvăm toţi trei.

Închise telefonul şi se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc la secţia de poliţie. E sau o urgenţă, sau o prostie, n-am cum să ştiu până n-ajung acolo. Iar de tine va fi nevoie fie la spital, fie la Centrul Medical, cred. Se pare că e o problemă cu reverenda Libby.

— De ce? Ce-a păţit?

Ochii reci şi duri ai lui Big Jim îl priviră lung, din adâncul orbitelor sale mici.

— Sunt sigur că vei afla ce are de zis. Nu ştiu cât de adevărat o să fie, dar precis vei auzi. Aşa că fă-ţi treaba, tinere, şi lasă-mă să mi-o fac şi eu pe a mea.

Rusty străbătu holul de la intrare şi ieşi din casă, cu tâmplele vâjâindu-i. La apus, asfinţitul arăta ca o panoramă sângerie lugubră. Aerul era aproape încremenit, dar încă mai mirosea a fum. La baza treptelor, Rusty îşi îndreptă degetul spre slujbaşul public care-l aştepta să-i părăsească proprietatea înainte de a pleca şi el. Rennie se încruntă la vederea gestului, dar Rusty nu se lăsă descurajat.

— Nimeni nu-mi spune mie să-mi fac treaba. Iar una din treburile mele va fi şi găsirea propanului dispărut. Dacă-l găsesc unde nu are ce căuta, altcineva o să-ţi facă *dumitale* treaba, domnule Ales Rennie. Îţi dau cuvântul meu.

Big Jim îşi fâlfâi o mână spre el, dispreţuitor.

— Pleacă de-aici, fiule. Du-te la treabă!

11

În primele cincizeci şi cinci de ore ale existenţei Domului, peste două duzini de copii au suferit crize. Unele, precum cele ale surorilor Everett, au fost remarcate. Mult mai multe au trecut neobservate, iar în zilele următoare rata acceselor avea să scadă rapid la zero. Rusty urma să compare acest fenomen cu şocurile minore pe care le sufereau oamenii când se apropiau prea mult de Dom. Prima oară, simţeau acel frison aproape electric care zbârlea părul de la ceafă; după aceea, majoritatea

oamenilor nu mai simţeau aproape nimic. Parcă li s-ar fi făcut un vaccin.

— Vrei să spui că Domul acţionează la fel ca bolile copilăriei? l-a întrebat Linda, mai târziu. Le contractezi o dată şi rămâi imun pe viaţă?

Janelle avusese două accese, la fel şi un băieţel pe nume Norman Sawyer, dar în ambele cazuri a doua criză fusese mai slabă decât prima şi neînsoţită de vorbe fără şir. Cei mai mulţi dintre copiii examinaţi de Rusty avuseseră numai una şi nu păreau să prezinte efecte ulterioare.

Numai doi adulţi avuseseră accese în acele prime cincizeci şi cinci de ore. Ambele se produseseră luni, pe la apusul soarelui, şi aveau cauze uşor de depistat.

La Phil Bushey, cunoscut şi ca The Chef, cauza era în mare parte el însuşi. Cam pe la ora când Rusty şi Big Jim se despărţeau, Chef Bushey stătea aşezat în faţa magaziei de după WCIK, privind visător asfinţitul (la o distanţă atât de mică de locul unde loviseră rachetele, încât stacojiul cerului era şi mai înnegrit de funinginea depusă pe Dom), strângându-şi pipa în mână. Zbura pe undeva prin ionosferă, dacă nu cumva la vreo sută cincizeci de kilometri mai sus. În cei câţiva nori care pluteau la joasă altitudine peste lumina aceea sângerie, vedea feţele tatălui, bunicului, mamei lui; şi-i mai vedea şi pe Sammy şi pe Little Walter.

Toate feţele din nori sângerau.

Când piciorul său drept începu să tresalte, apoi stângul preluă şi el ritmul, le ignoră. Spasmele făceau parte din scenariu, toată lumea ştia asta. Apoi, însă, mâinile prinseră a-i tremura, iar pipa-i căzu în iarba cu fire lungi (galbene şi uscate, din cauza activităţilor de producţie care se desfăşurau acolo). Peste câteva momente, şi capul începu să-i zvâcnească într-o parte şi-n cealaltă.

„Asta era“, îşi spuse el, cu un calm aproape uşurat. *„În sfârşit, am întrecut măsura. Acum dau în primire. Probabil că-i mai bine aşa.“*

Dar nu dădu în primire, nici măcar nu leşină. Alunecă încet într-o parte, tresărind şi uitându-se cum pe cerul roşu se ridica o bilă neagră. Crescu până la mărimea unei mingi de bowling, apoi a uneia de plajă, umflată prea tare. Şi se tot mări în continuare, până acoperi complet roşeaţa de pe cer.

„Sfârşitul lumii“ îi şi zise. *„Cred că aşa-i cel mai normal.“*

Un moment, crezu că se înşelase, căci apăreau stelele. Numai că aveau o culoare anormală. Erau trandafirii. După care, o, Doamne, începură să cadă, lăsând în urma lor dâre prelungi, roz.

Apoi, veni focul. Un cuptor dogoritor, ca şi cum cineva ar fi deschis o trapă, lăsând ca Iadul însuşi să se reverse peste Chester’s Mill.

— Facem noi cinste, mormăi Phil.

Pipa îl apăsa pe braţ, lăsându-i o arsură pe care avea s-o vadă şi s-o simtă mai târziu. Zăcea în iarba galbenă, dârdâind, cu ochii spre vălătucii albi în care se reflecta roşeaţa aia sinistră a asfinţitului.

— Facem cinste de Halloween. Mai întâi ne speriaţi… şi pe urmă ne luaţi…

Focul devenea o faţă, o versiune portocalie a celor sângerii pe care le văzuse în nori, chiar înainte de a-i veni criza. Era chipul lui Iisus. Iisus îl privea încruntat.

Şi vorbea. Îi vorbea *lui.* Îi spunea că *el* era răspunzător pentru aducerea focului. *El.* A focului şi a… a…

— Purităţii, îngăimă Phil, zăcând în iarbă. Ba nu… a *purificării…*

Acum, Iisus nu mai părea atât de supărat. Şi se ştergea. De ce? Fiindcă The Chef înţelesese. Mai întâi veneau stelele roz; apoi venea focul purificator; şi apoi, încercarea avea să ia sfârşit.

The Chef rămase nemişcat, pe când accesului îi lua locul primul somn adevărat de care avusese parte în ultimele săptămâni, poate chiar luni. Când se trezi, era complet

întuneric – de pe cer dispăruse orice urmă de roşeaţă. Era îngheţat până-n măduva oaselor, dar uscat.

Sub Dom nu se mai forma rouă.

12

În timp ce The Chef observa chipul lui Hristos în asfinţitul infectat al acelei zile, Al Treilea Ales, Andrea Grinnell, stătea pe canapea, încercând să citească. Generatorul ei se oprise – sau, poate, nici măcar nu fusese pornit…? Nu mai ţinea minte. Dar avea o jucărioară numită lanternă Mighty Brite, pe care sora ei, Rose, i-o pusese în ciorapul de Crăciun, anul trecut. Nu avusese niciodată ocazia s-o folosească până acum, dar mergea de minune. O prindeai pe carte şi o aprindeai. Floare la ureche. Prin urmare, lumina nu era o problemă. Cuvintele, din păcate, erau problema. Se tot foiau pe pagină, uneori chiar schimbându-şi locurile între ele, iar proza Norei Roberts, de obicei limpede precum cristalul, nu mai avea absolut niciun sens. Şi totuşi, Andrea încerca în continuare, fiindcă nu-i putea trece prin minte niciun alt lucru pe care să-l facă.

În casă puţea, chiar şi cu ferestrele deschise. Andrea suferea de diaree, iar la toaletă nu se mai putea trage apa. Îi era foame, însă nu putea să mănânce. Încercase un sendviş, pe la vreo cinci după-amiaza – doar un sendviş oarecare, cu brânză – şi, după câteva minute, îl vomase în coşul de gunoi din bucătărie. Mare păcat, fiindcă făcuse mari eforturi ca să-l mănânce. Transpira din abundenţă – deja îşi schimbase hainele o dată, şi probabil ar fi fost cazul să şi le mai schimbe, dacă reuşea – iar picioarele îi tot tresăltau şi zvâcneau spasmodic, lovind în gol.

„Nu degeaba se zice că dai cu picioru’ năravului“, se gândi ea. *„Iar diseară nici moartă n-am s-ajung la şedinţa de urgenţă, dacă Jim vrea s-o mai ţină.“*

Şi dacă se gândea la ultima ei conversaţie cu Big Jim şi Andy Sanders, poate că era chiar mai bine aşa; în caz că ar

apărea acolo, aveau s-o bruscheze iar. S-o oblige să facă lucruri pe care nu voia să le facă. Mai bine să stea deoparte, până scăpa de… de…

— De *căcatul* ăsta, spuse ea cu voce tare, dându-şi la o parte din ochi părul umed. De căcatul ăsta, futu-i mama mă-sii, din organismul meu.

Odată ce-şi revenea, putea să-l înfrunte pe Jim Rennie. De mult ar fi trebuit s-o facă. Şi avea s-o facă, în ciuda durerilor de spate, care o chinuiau atât de rău fără Oxycontin (dar nefiind nici pe departe acele arsuri cu fierul roşu la care se aşteptase – asta era o surpriză plăcută). Rusty îi propusese să ia metadonă. *Metadonă,* pentru numele lui Dumnezeu! Adică, heroină sub pseudonim!

„Dacă te gândeşti să intri în sevraj, n-o face“, o prevenise el. *„Rişti să ai crize.“*

Dar îi spusese că aşa putea să dureze zece zile, iar Andrea nu credea că ar fi putut să aştepte atât de mult. Mai ales cu Domul ăsta îngrozitor deasupra oraşului. Mai bine să termine o dată şi gata. Ajungând la această concluzie, îşi aruncase în toaletă toate pastilele – nu doar metadona, ci şi ultimele comprimate de Oxycontin pe care le mai găsise în fundul sertarului de la noptieră. Mai putuse trage apa de două ori, înainte ca toaleta să-şi dea duhul, iar acum stătea acolo înfrigurată, încercând să se convingă că procedase bine.

„Era singurul lucru pe care-l puteam face“, îşi spuse ea. *„Exact chestia care nu lasă nici urmă de îndoială.“*

Încercă să întoarcă pagina cărţii, iar proasta aia de mână lovi dispozitivul Mighty Brite, care căzu pe jos. Fasciculul de lumină pe care-l arunca se îndreptă spre tavan. Andrea îl privi şi dintr-odată simţi că se ridica din sine însăşi. Şi repede. Parcă ar fi urcat cu un lift rapid invizibil. Avu răgaz doar o clipă ca să se uite în jos şi să-şi vadă trupul tot pe canapea, zbătându-se neputincios. Din gură-i curgeau bale înspumate, prelingându-se pe bărbie. Văzu o pată umedă întinzându-i-se pe jeanşi, între picioare, şi-şi spuse: *„Mda,*

acum iar trebuie să mă schimb, în regulă. Dacă scap cu viaţă, adică.“

Apoi, trecu prin tavan, prin dormitorul de la etaj, prin podul plin cu lăzi îngrămădite şi lămpi scoase din uz şi de-acolo, în noapte. Calea Lactee se întindea deasupra ei, dar arăta anormal. Calea Lactee devenise roz.

Şi începu să cadă.

Undeva – departe, departe jos, sub ea – Andrea auzi trupul pe care-l părăsise. Urla.

13

Barbie crezuse că va discuta cu Julia despre cele întâmplate cu Piper Libby, în drum spre ieşirea din oraş, dar stăteau amândoi aproape complet tăcuţi, pierduţi în gânduri. Niciunul dintre ei nu spuse că era uşurat, când nefirescul asfinţit sângeriu începu în sfârşit să pălească, dar adevărul e că amândoi se simţeau aşa.

Julia încercă o dată radioul, nu prinse decât WCIK, bubuind „Să ne rugăm cu toţii“, şi-l închise la loc.

Barbie nu vorbi decât o singură dată, imediat după ce părăsiră Şoseaua 119, luând-o spre apus, pe carosabilul mai îngust al Motton Road, strâns între păduri.

— Am procedat bine?

După părerea Juliei, Barbie spusese multe lucruri corecte în timpul confruntării din biroul şefului poliţiei – plus tratamentul reuşit al celor doi pacienţi cu dislocări –, dar ştia că nu la asta se referea.

— Da. Ar fi fost un moment minunat de nepotrivit pentru a încerca să treci la comandă.

Barbie îi dădu dreptate, însă era obosit şi descurajat, nici pe departe la înălţimea sarcinii care începea să se întrezărească în faţa lui.

— Sunt sigur că şi duşmanii lui Hitler spuneau cam acelaşi lucru. Îl ziceau în 1934, şi aveau dreptate. Şi-n ’36, şi aveau şi atunci dreptate. *„Nu e momentul potrivit să-l*

provocăm“, spuneau. Iar când şi-au dat seama că sosise în fine momentul potrivit, protestau la Auschwitz şi Buchenwald.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Crezi?

La asta, Julia nu-i răspunse, deşi înţelegea ideea. Hitler fusese un conţopist, sau cel puţin aşa se spunea; Jim Rennie era un comerciant de maşini uzate. Şase dintr-unii, jumate de duzină din ceilalţi.

În faţă, printre copaci, străluceau nişte raze de lumină, ca degetele unei mâini. Arătau spre o îngrămădire de umbre, pe asfaltul peticit al drumului.

Câteva camioane militare stăteau parcate de cealaltă parte a Domului, pe drumul care, în această latură a oraşului, ducea spre Harlow, şi vreo treizeci-patruzeci de soldaţi se mişcau hotărâţi încoace şi-ncolo. Toţi aveau măşti de gaze prinse la centură. O autocisternă argintie cu legenda **PERICOL EXTREM / NU VĂ APROPIAŢI** fusese adusă în marşarier până foarte aproape de un dreptunghi cât o uşă, pictat cu spray pe suprafaţa Domului. Un furtun de plastic era ataşat la o valvă din spatele cisternei. Doi oameni mânuiau furtunul, care se termina cu o ţeavă nu mai mare decât un pix Bic. Oamenii purtau costume argintii de protecţie integrale, cu căşti. În spinare aveau butelii de oxigen.

În partea dinspre Chester’s Mill se afla doar un singur spectator. Lissa Jamieson, bibliotecara oraşului, stătea lângă o veche bicicletă Schwinn pentru femei, cu un suport pentru sticle de lapte deasupra roţii din spate. Pe suport era aplicat un abţibild pe care scria: CÂND PUTEREA DRAGOSTEI VA FI MAI MARE DECÂT DRAGOSTEA DE PUTERE, LUMEA VA CUNOAŞTE PACEA – JIMI HENDRIX.

— Ce faci aici, Lissa? o întrebă Julia, coborând din maşină. Era nevoită să ridice mâna, pentru a-şi apăra ochii de luminile orbitoare.

Lissa îşi frământa nervoasă între degete simbolul ankh pe care-l purta la gât, pe un lanţ de argint. Se uită de la Julia la Barbie, apoi din nou la Julia.

— Când sunt necăjită sau îngrijorată ies la câte o plimbare cu bicicleta. Uneori, umblu chiar şi până la miezul nopţii. Îmi calmează *pneuma.* Am văzut luminile şi am venit spre ele.

Vorbea cu intonaţii melodioase şi dădu drumul pandantivului atâta cât să traseze cu degetul în aer un contur complicat.

— Dar ce faceţi *voi* aici?

— Am venit să asistăm la un experiment, răspunse Barbie. Dacă reuşeşte, s-ar putea să fii prima persoană care va ieşi din Chester’s Mill.

Lissa zâmbi. Surâsul ei era puţin forţat, dar lui Barbie îi plăcu efortul.

— Dacă fac asta, am să pierd specialitatea serii de marţi, la Sweetbriar. De obicei, nu sunt minciunelele?

— Minciunele avem în plan, confirmă Barbie, fără să adauge că, dacă marţea viitoare Domul mai era acolo, *la spécialité de la maison* avea toate şansele să fie salata de zucchini.

— Nu vor să vorbească, spuse Lissa. Am încercat.

De după autocisternă ieşi în lumină un bărbat bondoc ca un hidrant. Era îmbrăcat în uniformă kaki, scurtă de poplin şi pălărie cu sigla echipei Black Bears din Maine. Primul lucru care-l frapă pe Barbie a fost acela că James O. Cox se îngrăşase. Al doilea a fost canadiana lui groasă, cu fermoarul încheiat până sub bărbia ce ameninţa să se dubleze. Barbie, Julia şi Lissa nu purtau canadiene. În interiorul Domului nu erau necesare.

Cox salută. Barbie îi răspunse, constatând că se simţea destul de bine adresând salutul militar.

— Salut, Barbie, zise Cox. Ce face Ken?

— Ken e bine. Iar eu continuu să fiu javra care câştigă întotdeauna.

— Nu şi de data asta, colonele, îi răspunse Cox. De data asta, se pare că te-ai căcat la semnal.

14

— Ăsta cine-i? întrebă în şoaptă Lissa, continuând să-şi frământe ankh-ul; Julia se gândea că-n curând avea să rupă lanţul, dac-o mai ţinea mult aşa. Şi ce fac ăia acolo?

— Încearcă să ne scoată de-aici, îi răspunse Julia. Şi, după eşecul destul de spectaculos de mai devreme, trebuie să spun că-i foarte înţelept că acum o fac fără tamtam.

O luă din loc.

— Bună seara, colonele Cox – sunt redactora dumneavoastră de ziar favorită.

Zâmbetul lui Cox – spre lauda lui, îşi spuse Julia – se dovedi doar puţin acrişor.

— Domnişoară Shumway. Sunteţi chiar mai drăguţă decât îmi imaginasem.

— Despre dumneavoastră, pot spune un singur lucru: nu vă-ncurcaţi în materie de balive…

Barbie o interceptă la trei metri de locul în care stătea Cox, prinzând-o de braţe.

— Ce e? se miră ea.

— Camera.

Aproape uitase că o avea la gât, până când i-o arătă el.

— E digitală?

— Sigur, o am de la Pete Freeman.

Se gândi să-l întrebe de ce, apoi înţelese singură.

— Te gândeşti că Domul o s-o prăjească.

— În cel mai bun caz, preciză Barbie. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu stimulatorul cardiac al şefului Perkins.

— Căcat… replică ea. *Căcat!* Stai, că poate mai am vechiul meu Kodak în portbagaj…

Lissa şi Cox se uitau unul la altul cu o fascinaţie care lui Barbie i se părea la fel de mare.

— Ce-o să faceţi? întrebă ea. O să bubuie iar?

Cox ezita.

— Mai bine să dăm cărţile pe faţă, colonele, propuse Barbie. Dacă nu-i spui dumneata, am să-i spun eu.

— Insişti pentru transparenţă totală, este? zise celălalt oftând.

— De ce nu? Dacă treaba asta merge, oamenii din Chester’s Mill îţi vor aduce osanale. Singurul motiv pentru care-i ţii în ceaţă e puterea obişnuinţei.

— Nu, sunt ordinele superiorilor.

— Ăia-s la Washington. Iar presa este în Castle Rock, unde cei mai mulţi se uită, probabil, la *Girls Gone Wild,* cu plata-per-vizionare. Aici, nu suntem decât noi, ăştia mici.

Oftând din nou, Cox arătă spre uşa pictată cu spray.

— Acolo vor aplica oamenii cu costume de protecţie substanţa noastră experimentală. Dacă avem noroc, acidul va coroda Domul şi atunci vom putea desprinde acel dreptunghi, la fel ca pe o porţiune dintr-un geam tăiată cu diamantul.

— Şi dacă nu avem noroc? Dacă Domul se descompune, emanând cine ştie ce gaz toxic care ne omoară pe toţi? Pentru asta v-aţi adus măştile de gaze?

— De fapt, răspunse Cox, cercetătorii se aşteaptă mai degrabă ca acidul să declanşeze o reacţie chimică în urma căreia Domul să ia foc.

Văzu expresia şocată a Lissei şi adăugă:

— Oricum, toţi consideră că ambele posibilităţi sunt foarte improbabile.

— Lor le *convine*, replică Lissa, învârtindu-şi pandantivul între degete. Nu ei sunt cei care riscă să fie gazaţi sau arşi de vii.

— Vă înţeleg îngrijorarea, doamnă…

— Melissa, îl corectă Barbie; dintr-odată, i se părea foarte important să-l facă pe Cox să înţeleagă că sub Dom trăiau *oameni*, nu doar câteva mii de contribuabili anonimi. Melissa Jamieson. Lissa, pentru prieteni. E bibliotecara

oraşului. Şi mai este şi consilier-îndrumător la şcoala medie, şi predă cursuri de yoga, cred.

— La alea a trebuit să renunţ, adăugă Lissa, cu un zâmbet nervos. Am prea multe pe cap.

— Îmi pare foarte bine de cunoştinţă, domnişoară Jamieson, spuse Cox. Uitaţi… este un risc pe care merită să ni-l asumăm.

— Şi dacă noi am fi de altă părere, am avea cum să vă oprim?

La asta, Cox nu-i răspunse direct.

— Nu există niciun semn că lucrul ăsta, indiferent ce-o fi, slăbeşte sau se biodegradează. Dacă nu reuşim să-l străpungem, ne temem că vă aflaţi acolo pe termen lung.

— Aveţi idee ce l-o fi cauzat? Cât de cât?

— Deloc, răspunse Cox, dar ochii i se abătură uşor lateral, într-un mod pe care Rusty Everett l-ar fi recunoscut din conversaţia cu Big Jim.

„De ce minţi?“ întrebă Barbie în sinea lui. *„Iar îmi vii cu reflexe din-astea condiţionate? Civilii sunt ca ciupercile, îi ţinem în beznă şi-i hrănim cu căcat, nu?“* Probabil că asta era tot – dar îl neliniştea.

— E tare? se interesă Lissa. Acidul dumneavoastră… e puternic?

— Este cel mai coroziv din lume, după câte se ştie, răspunse Cox, iar Lissa făcu doi paşi mari înapoi.

— Sunteţi gata, băieţi? se întoarse Cox spre oamenii cu costume de cosmonauţi.

Două mâini înmănuşate îi răspunseră cu degetul mare în sus. În spatele lor, orice activitate încetase. Soldaţii se uitau, cu mâinile pe măştile de gaze.

— Îi dăm drumul, spuse colonelul. Barbie, îţi propun să le conduci pe aceste două frumoase doamne la cel puţin cincizeci de metri distanţă de…

— Ia uitaţi-vă la *stele…* îl întrerupse Julia, cu o voce scăzută, uluită. Îşi ţinea capul dat pe spate şi, în expresia ei

întrebătoare, Barbie o văzu pe fetiţa din urmă cu treizeci de ani.

Ridică şi el privirea, şi văzu Ursa Mare, Ursa Mică şi pe Orion. Toate stelele erau la locurile lor… atâta doar că se vedeau neclar şi dobândiseră o culoare roz. Calea Lactee devenise o gumă de mestecat întinsă peste marea boltă a nopţii.

— Cox, spuse el. Vezi şi *dumneata?*

— Ce să văd? Stelele? întrebă colonelul ridicând privirea.

— Cum ţi se par?

— Păi… foarte strălucitoare, desigur – pe-aici nu există poluare luminoasă…

Apoi, îi veni o idee şi pocni din degete.

— Voi cum le vedeţi? Şi-au schimbat culoarea?

— Sunt foarte frumoase, remarcă Lissa, privind în sus cu ochi mari şi strălucitori. Dar mă şi sperie.

— S-au făcut roz, spuse Julia. Ce se întâmplă?

— Nimic… răspunse Cox – dar nu fără o scurtă ezitare.

— Ce e? îl îmboldi Barbie. Zi odată…

Şi, pe negândite, adăugă:

— … domnule colonel.

— Am primit buletinul meteorologic la ora nouăsprezece. Cu accentul pus în mod special pe vânturi. În eventualitatea că… mă rog, pentru orice eventualitate… *Jet stream*-ul ajunge actualmente, spre vest, până în Nebraska sau Kansas, coboară spre sud, apoi urcă de-a lungul litoralului estic. E un fenomen destul de comun, pentru sfârşitul lui octombrie.

— Şi ce legătură are asta cu stelele?

— Pe măsură ce vine spre nord, curentul de aer trece peste multe oraşe industriale. Ceea ce culege de deasupra acelor locuri, se depune pe Dom, în loc să zboare mai departe, spre Canada şi Arctica. De-acum, s-a adunat destul ca să creeze un fel de filtru optic. Sunt sigur că nu e periculos…

— Nu *încă,* sublinie Julia. Dar peste o săptămână sau o lună? Când va începe să se *întunece* aici, jos, ce-o să faceţi? Ne veţi spăla cu furtunurile spaţiul aerian, la zece kilometri altitudine?

Înainte de a sosi vreun răspuns de la Cox, Lissa Jamieson scoase un ţipăt şi arătă spre cer. Apoi, îşi acoperi faţa.

Stelele roz cădeau, lăsând în urma lor dâre luminoase.

15

— Mai vreau… ceru Piper cu o voce visătoare, în timp ce Rusty îi asculta bătăile inimii.

Bărbatul o bătu uşor pe dosul mâinii drepte – cea stângă era zgâriată rău.

— Gata, nu mai capeţi, spuse el. Eşti drogată de-a binelea.

— Iisus vrea să mai primesc drog, replică ea, pe acelaşi ton visător. Vreau să zbor la fel de sus ca o pasăre cântătoare.

— Cred că se zice „ca pasărea cerului“, dar o voi lua în consideraţie şi pe asta.

Piper se ridică în capul oaselor. Rusty încercă s-o culce la loc, dar nu îndrăznea s-o împingă decât de umărul drept, ceea ce nu era de ajuns.

— Am să pot pleca de-aici mâine? Trebuie să vorbesc cu şeful Randolph. Băieţii ăia au violat-o pe Sammy Bushey.

— Iar pe tine puteau să te omoare, replică Rusty. Cu sau fără dislocare de umăr, a fost o căzătură foarte norocoasă. Las-o pe Sammy în grija mea.

— Poliţaii ăia sunt periculoşi, îi puse Piper mâna dreaptă pe încheietură. Nu pot rămâne în poliţie. Vor maltrata şi alţi oameni.

— Mi-e gura aşa uscată… zise ea şi-şi linse buzele.

— Se rezolvă, dar va trebui să te culci la loc.

— Ai luat mostre de spermă de la Sammy? Poţi să le confrunţi? Dacă da, nu-l slăbesc pe Peter Randolph până

nu-i obligă să predea eşantioane de ADN. Zi şi noapte am să mă ţin de capul lui.

— Nu suntem echipaţi pentru analize de ADN, răspunse Rusty.

„Şi nici nu avem probe de spermă. Fiindcă Gina Buffalino a spălat-o, la cererea ei.“

— O să-ţi aduc ceva de băut. Toate frigiderele sunt închise, ca să facem economie, în afara celor din laborator, dar e un cooler Igloo în oficiul surorilor.

— Suc… murmură ea, închizând ochii. Da, ar merge un suc. De portocale sau de mere. Nu V8. E prea sărat.

— De mere. În seara asta, bei lichide limpezi.

— Mi-e dor de câinele meu… şopti Piper.

Apoi, întoarse capul. Rusty bănuia că avea s-o găsească dormind, când revenea cu paharul de suc.

Pe la mijlocul coridorului, îl văzu pe Twitch apărând de după colţ, dinspre oficiul surorilor. Fugea mâncând pământul, cu ochii mari, înnebuniţi.

— Vino-afară, Rusty!

— Imediat, îi aduc reverendei Libby un…

— Nu! Acuma! Pe-asta trebuie s-o vezi!

Rusty reveni grăbit în camera 29 şi aruncă o privire. Piper sforăia, cu un sunet complet nepotrivit pentru o doamnă – lucru deloc surprinzător, dat fiind nasul ei umflat.

Îl urmă pe Twitch, aproape alergând ca să ţină pasul cu el.

— Ce e?

Cu sensul de: „Acum *ce* mai e?“

— Nu pot să-ţi explic şi oricum nici nu m-aştept să mă crezi. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

Şi se repezi afară, pe uşa holului.

Pe alee, în faţa copertinei unde erau aduşi pacienţii cu salvările, stăteau Ginny Tomlinson, Gina Buffalino şi Harriet Bigelow, o prietenă pe care Gina o recrutase ca s-o ajute la spital. Toate trei se ţineau de umeri, ca pentru a se încuraja reciproc, şi se uitau la cer.

Acesta era plin cu stele de un trandafiriu arzător, dintre care multe păreau să cadă, lăsând în urma lor linii prelungi, aproape fluorescente. Rusty simţi un fior pe şira spinării.

„Judy a prevăzut asta“, îşi spuse el. *„Stelele roz cad la rând…“*

Şi aşa era. Chiar aşa era.

Parcă le-ar fi căzut ceru-n cap.

16

Alice şi Aidan Appleton dormeau când stelele roz au început să cadă, dar Thurston Marshall şi Carloyn Sturges erau treji. Stăteau în curtea din spatele casei Dumagen şi se uitau la ele cum coborau ca nişte dungi de un trandafiriu strălucitor. Unele dintre linii se încrucişau, iar când se întâmpla acest lucru, pe cer păreau să se formeze rune roz, care apoi se ştergeau treptat.

— E sfârşitul lumii? întrebă Carolyn.

— Nici gând, răspunse Thurston. Este o ploaie de meteoriţi. Pot fi văzute foarte des, toamna, aici în New England. Cred că e prea târziu, anul ăsta, pentru Perseide, aşa că probabil e o ploaie neregulată – poate formată din pulbere şi fragmente dintr-un asteroid care s-a sfărâmat cu un trilion de ani în urmă. Gândeşte-te, numai, Caro!

Carolyn nu voia să se gândească.

— Ploile de meteori sunt întotdeauna roz?

— Nu. Cred că în afara Domului arată albă, probabil, dar noi vedem stelele printr-un strat de praf şi particule. Poluare, cu alte cuvinte. Le-a schimbat culoarea.

În timp ce priveau tăcutul capriciu roz al cerului, Carolyn căzu pe gânduri.

— Thurse, băieţelul acela… Aidan… când a făcut criza, sau ce-o fi fost, a spus…

— Îmi amintesc ce-a spus. *„Cad stelele roz, lasă dâre în urma lor.“*

— De unde-a putut să ştie?

Thurston doar clatină din cap.

Carolyn îl strânse în braţe şi mai tare. În asemenea clipe (deşi niciodată în viaţa ei nu mai existase vreun moment întru totul la fel), se bucura că Thurston era destul de bătrân ca să-i poată fi tată. Iar acum, chiar îşi dorea *să fie* tatăl ei.

— Cum a putut să ştie că urma asta? Cum a putut să *ştie?*

17

Aidan mai spusese şi altceva, în momentul lui profetic: *„Toată lumea se uită.“* Şi, pe la ora nouă şi jumătate a acelei seri de luni, când ploaia de meteoriţi atinsese apogeul, aşa se şi întâmpla.

Veştile se răspândesc prin telefon mobil şi e-mail, dar cel mai adesea tot pe vechea cale: din gură-n gură. Pe la zece şi-un sfert, Main Street e plină de oameni care privesc spectacolul de artificii silenţios. Majoritatea stau la fel de tăcuţi. Leo Lamoine, membru fidel al congregaţiei răposatului reverend Coggins de la Sfântul Mântuitor, strigă că a venit Apocalipsa, că-i vede pe Cei Patru Călăreţi pe cer, că înălţarea va începe curând etc., etc. Sam Jeg Verdreaux – revenit în libertate, din acea după-amiază, treaz şi arţăgos – îi spune lui Leo că dacă nu tace odată cu Acăcalipsa lui, o să vadă *tot* stele, da’ verzi. Rupert Libby de la CMDP, cu mâna pe patul pistolului, le spune la amândoi să tacă naibii din gură că sperie lumea – de parcă n-ar fi deja destul de speriată. Willow şi Tommy Anderson sunt în parcarea de la Dipper’s, unde Willow plânge în hohote cu capul pe umărul lui Tommy. Rose Twitchell stă lângă Anson Wheeler, în faţă la Sweetbriar Rose; amândoi sunt încă încinşi cu şorţurile şi stau şi ei tot îmbrăţişaţi. Norrie Calvert şi Benny Drake sunt cu părinţii lor, iar când mâna lui Norrie se strecoară într-a lui Benny, acesta i-o prinde cu un fior pe care cel produs de stelele căzătoare roz nu-l poate egala. Jack Cale, actualul manager de la Food City, e

în parcarea supermarketului. Jack l-a sunat spre seară pe Ernie Calvert, fostul manager, ca să-l întrebe dacă-l poate ajuta să facă un inventar complet al produselor din stoc. Erau adânciţi în treaba asta, sperând să termine până la miezul nopţii, când a izbucnit agitaţia pe Main Street. Acum stau unul lângă altul, uitându-se cum cad stelele roz. Stewart şi Fernald Bowie sunt în faţa salonului lor de pompe funebre, cu privirile în sus. Henry Morrison şi Jackie Wettington se află vizavi, cu Chaz Bender, care predă istoria la liceu.

— E doar o ploaie de meteoriţi văzută prin ceaţa poluării, le explică Chaz lui Jackie şi Henry… dar în glasul lui se simte uimirea.

Faptul că particulele acumulate pe Dom au schimbat efectiv culoarea stelelor îi face pe oameni să înţeleagă situaţia într-un mod nou şi, treptat, plânsetele se răspândesc. Răsună încet, aproape ca o ploaie.

Pe Big Jim îl interesează mai puţin ciorchinele de luminiţe fără sens de pe cer decât felul cum le *interpretează* oamenii. Se aşteaptă ca, în seara asta să se ducă acasă şi atâta tot. Mâine însă s-ar putea ca lucrurile să stea altfel… Iar frica pe care o vede pe majoritatea feţelor poate să nu fie un lucru chiar atât de rău. Oamenii temători au nevoie de conducători puternici şi, dacă există un lucru pe care Big Jim ştie că-l poate oferi, este tocmai o conducere puternică.

Stă în faţa uşilor secţiei de poliţie, cu şeful Randolph şi Andy Sanders. Mai jos, adunaţi laolaltă, sunt copiii-problemă: Thibodeau, Searles, fâşneaţa Roux şi prietenul lui Junior, Frank. Big Jim coboară treptele pe care a căzut Libby mai devreme (*„Putea să ne facă tuturor o favoare şi să-şi rupă gâtul“, î*şi spune el), şi-l bate pe Frankie pe umăr:

— Îţi place spectacolul, Frankie?

Ochii mari şi speriaţi ai tânărului îl fac să pară de doisprezece ani, în loc de douăzeci şi doi sau cât o avea.

— Ce-i asta, domnule Rennie? Ştiţi cumva?

— O ploaie de meteori. Dumnezeu le dă bună seara alor lui, atâta tot.

Frank DeLesseps se mai linişteşte.

— Haideţi înăuntru, îi cheamă Big Jim, arătând cu degetul mare înapoi, pe Randolph şi Andy, care continuă să se uite la cer. Mai stăm puţin de vorbă, apoi am să vă chem şi pe voi patru. Şi atunci, vreau ca toţi să povestiţi acelaşi drac-bumbac de lucru. Aţi priceput?

— Da, domnule Rennie, răspunde Frankie.

Mel Searles îl priveşte pe Big Jim, cu ochii cât farfuriile şi gura căscată. Big Jim îşi spune că, după cum arată, are şanse ca IQ-ul să-i urce cam până pe la şaptezeci – nu că asta ar fi neapărat ceva rău…

— Parc-ar fi sfârşitul lumii, domnule Rennie, spune el.

— Prostii. Eşti Mântuit, fiule?

— Cred că da, răspunde Mel.

— Atunci, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Big Jim îi petrece cu privirea pe rând, până ajunge la Carter Thibodeau.

— Iar calea spre mântuire, băieţi, este ca în seara asta să spuneţi cu toţii aceeaşi poveste.

Nu toată lumea vede stelele trandafirii. La fel ca fraţii Appleton, micuţele J. ale lui Rusty Everett dorm adânc. Piper, de asemenea. Şi Andrea Grinnell. Sau The Chef, prăvălit pe iarba uscată de lângă laboratorul de metamfetamine care ar putea să fie cel mai mare din America. Precum şi Brenda Perkins, care a plâns pân-a adormit pe canapea, cu paginile printate din dosarul VADER răspândite pe masă, în faţa ei.

Nici morţii nu văd, decât dacă se uită dintr-un loc mai luminos decât această câmpie întunecată unde noaptea se ciocnesc armate neştiutoare. Myra Evans, Duke Perkins, Chuck Thompson şi Claudette Sanders zac în Bowie Funeral Home; doctorul Haskell, domnul Carty şi Rory Dinsmore sunt la morga Spitalului „Catherine Russell“; Lester Coggins, Dodee Sanders şi Angie McCain îşi

continuă şueta în cămara casei McCain. Cu Junior. Acesta stă între Dodee şi Angie, ţinându-le de mână. Îl doare capul, dar numai puţin. Crede că s-ar putea ca-n noaptea asta să doarmă aici.

Pe Motton Road, în Eastchester (nu departe de locul unde tocmai se desfăşoară tentativa de a sparge Domul cu un compus acid experimental, sub straniul cer brăzdat cu trandafiriu), Jack Evans, soţul răposatei Myra, stă în curtea din spatele casei, cu o sticlă de Jack Daniels într-o mână şi arma de apărare a locuinţei în cealaltă – un Ruger SR9. Bea şi se uită cum cad stelele roz. Ştie ce sunt, şi pentru fiecare dintre ele îşi pune câte o dorinţă, şi-şi doreşte moartea – fiindcă, fără Myra, viaţa lui nu mai are niciun sens. Poate ar fi în stare să trăiască fără ea, la fel cum ar putea trăi şi într-o cutie de sticlă, ca un şoarece – dar să le facă pe amândouă în acelaşi timp nu poate. Când ploaia de meteoriţi devine mai intermitentă – adică în jurul orei zece şi un sfert, la vreo patruzeci şi cinci de minute de când a început – înghite ultimele picături de Jack, aruncă sticla pe iarbă şi-şi zboară creierii. Este primul caz oficial de sinucidere din Chester’s Mill.

Nu şi ultimul.

18

Barbie, Julia şi Lissa Jamieson priveau în tăcere cum cei doi soldaţi în costume spaţiale scoteau duza subţire de la capătul furtunului de plastic. O puseră într-o pungă de plastic opac cu fermoar, pe care o introduseră într-o cutie metalică marcată cu cuvintele **MATERIALE PERICULOASE.** Încuiară cutia cu două chei diferite, apoi îşi scoaseră căştile. Arătau obosiţi, cu chipurile încinse şi deprimaţi.

Doi bărbaţi mai în vârstă – prea bătrâni ca să fie simpli soldaţi – împinseră un echipament complicat, pe roţi, de lângă locul experimentului cu acid, care fusese efectuat de

trei ori. Barbie bănuia că aceştia, probabil oameni de ştiinţă de la NASA, făcuseră un soi de analiză spectrografică. Sau încercaseră. Măştile de gaz pe care le purtaseră în timpul procedurii de testare le stăteau acum ridicate pe cap, ca nişte bonete ciudate. Barbie l-ar fi putut întreba pe Cox ce trebuia să releve testele, iar Cox i-ar fi putut da chiar un răspuns corect, dar nici Barbie nu mai avea chef de nimic.

Deasupra, ultimii meteoriţi roz străbăteau cerul.

Lissa arătă înapoi, spre Eastchester.

— Am auzit ceva care suna ca o împuşcătură. Voi aţi auzit?

— O fi dat rateu o maşină sau vreun copil a tras cu o sticlă-rachetă, răspunse Julia.

Şi ea era obosită şi abătută. O dată, când devenise clar că experimentul – sau „testul cu acid“ – n-avea să reuşească, Barbie o surprinsese ştergându-se la ochi. Totuşi, asta n-o oprise să facă fotografii cu aparatul Kodak.

Cox veni spre ei, cu umbra aşternută în două direcţii de către corpurile de iluminat instalate la faţa locului. Arătă spre forma de uşă pictată pe Dom.

— Cred că această mică aventură l-a costat pe contribuabilul american vreo trei sferturi de milion de dolari, fără să mai punem la socoteală şi cheltuielile pentru elaborarea compusului acid. Care a devorat vopseaua noastră, şi-n rest a rezolvat fix o labă tristă.

— Aşa se vorbeşte, colonele? îl dojeni Julia, cu o umbră a vechiului ei zâmbet.

— Vă mulţumesc, doamnă redactor-şef, replică acru Cox.

— Chiar aţi crezut c-o să meargă? îl întrebă Barbie.

— Nu, dar nu credeam nici că voi apuca să văd un om pe Marte, şi uite, ruşii zic că vor trimite un echipaj de patru membri, în 2020.

— A, înţeleg, răspunse Julia. Marţienii au prins de veste, şi acuma-s ofticaţi pe noi.

— Dacă aşa e, au greşit ţara contra căreia să riposteze, spuse Cox… iar Barbie zări ceva în ochii lui.

— Cât de sigur eşti, Jim? îl întrebă el, încet.

— Poftim…?

— Că Domul e opera extratereştrilor.

Julia făcu doi paşi înainte. Faţa-i era palidă, iar ochii, scăpărători.

— Spuneţi-ne ce ştiţi, ce mama dracului!

Cox ridică mâna.

— Calm. Nu ştim *nimic.* Există însă o teorie… Da. Marty, hai, vino încoace.

Unul dintre cei doi domni mai vârstnici care făcuseră teste se apropie de Dom. Îşi ţinea de baretă masca de gaze.

— Ipotezele tale…? îl întrebă Cox şi, când îi văzu ezitarea, adăugă: vorbeşte deschis.

— Păi… începu Marty, ridicând din umeri. Urme de minerale. Sol şi agenţi poluanţi atmosferici. În rest, nimic. Conform analizei spectrografice, acel lucru nu este acolo.

— Dar HY-908?

Şi către Barbie şi cele două femei:

— Acidul.

— S-a dus. Lucrul *care nu e acolo* l-a consumat.

— E posibil aşa ceva, conform cunoştinţelor tale?

— Nu. Dar, conform cunoştinţelor noastre, nici Domul nu e posibil.

— Iar asta vă face să credeţi că Domul ar putea fi creaţia unor forme de viaţă cu un nivel mult mai avansat al cunoaşterii fizicii, chimiei, biologiei… şi aşa mai departe?

Când Marty ezită din nou, Cox repetă ceea ce-i mai spusese:

— Vorbeşte deschis.

— E o posibilitate. La fel de posibil e şi să-l fi realizat vreo superputere a răului de pe Pământ. Un Lex Luthor din lumea reală. Sau ar putea fi opera unei ţări renegate, cum e Coreea de Nord.

— Care nu şi l-a revendicat? întrebă Barbie, sceptic.

— Eu înclin spre extratereştri, spuse Marty.

Ciocăni cu pumnul în Dom, fără nicio tresărire; avusese deja parte de micul şoc de la început.

— La fel consideră şi majoritatea oamenilor de ştiinţă care lucrează acum la problema asta – dacă se poate spune că „lucrează“, când noi, de fapt, nu *facem* nimic. Se aplică Regula lui Sherlock: când elimini toate ipotezele imposibile, singura care rămâne, oricât de improbabilă, e cea adevărată.

— A aterizat cineva sau ceva cu o farfurie zburătoare şi a cerut să fie dus la conducătorul nostru? întrebă Julia.

— Nu, răspunse Cox.

— Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, aţi şti? se interesă şi Barbie, gândindu-se: *„Chiar purtăm discuţia asta? Sau visez?“*

— Nu neapărat… recunoscu Cox, după încă o scurtă ezitare.

— Încă mai cred că e posibil să fie un fenomen meteorologic, continuă Marty. La naiba, chiar şi biologic – o fiinţă vie. Există un curent de gândire conform căruia acest lucru ar fi, de fapt, un fel de hibrid de *E. coli.*

— Colonele Cox, replică încet Julia, suntem cobaii cuiva? Fiindcă eu senzaţia asta o am.

Între timp, Lissa Jamieson se uita înapoi spre casele frumoase şi bine îngrijite din periferia Eastchester. Majoritatea luminilor erau stinse, fie pentru că locatarii nu aveau generatoare, fie pentru că făceau economie.

— Aia a fost o împuşcătură, spuse ea din nou. Sunt sigură că a fost o împuşcătură.

CÂND O SIMŢI

1

Pe lângă politica oraşului, Big Jim Rennie mai avea doar un singur viciu, iar acela era meciurile de baschet ale elevelor de liceu – al echipei Wildcats mai exact. Îşi lua abonamente pe tot sezonul, încă din 1998, şi asista la cel puţin o duzină de meciuri pe an. În 2004, anul când Lady Wildcats câştigase campionatul Diviziei D pe stat, le văzuse pe toate. Şi, cu toate că autografele pe care le observau oamenii când erau invitaţi în biroul lui de la domiciliu erau în mod inevitabil de la Tiger Woods, Dale Earnhardt şi Bill „Spaceman“ Lee, cel cu care se mândrea – şi pe care-l preţuia – cel mai mult era de la Hanna Compton, mica apărătoare din anul doi care adusese echipei Lady Wildcats singura minge de aur.

Când ai abonament pe sezon, ajungi să-i cunoşti şi pe ceilalţi abonaţi din jurul tău şi să afli motivele pentru care vin la meciuri. Mulţi sunt rude ale jucătoarelor (şi, adesea, animatori ai Booster Club, scoţând la vânzare prăjituri şi plăcinte de casă, din care colectează bani pentru tot mai costisitoarele meciuri în „deplasare“). Alţii sunt puriştii baschetului, care-ţi vor spune – nu fără o anumită justificare – că fetele joacă din ce în ce mai bine. Tinerele jucătoare asimilează o etică a echipei pe care băieţii (cărora le place să fugă în dribling, să fenteze şi să arunce la coş tocmai de la mama dracu’) rareori reuşesc s-o egaleze. Ele joacă într-un ritm mai lent, lăsându-te să observi detaliile jocului şi să savurezi fiecare dribling, pasă sau aruncare. Admiratorii meciurilor de fete savurează scorurile foarte scăzute la care fanii băieţilor strâmbă din nas, afirmând că tactica fetelor pune accentul pe apărare şi aruncările calculate, care aparţin prin definiţie stilurilor vechi de joc.

Mai sunt şi unii cărora, pur şi simplu, le place să vadă nişte adolescente cu picioare lungi alergând în pantaloni scurţi.

Big Jim împărtăşea toate aceste motive de a agrea sportul, dar pasiunea lui provenea dintr-o cu totul altă sursă, una la care nu se referea niciodată când discuta despre meciuri cu ceilalţi fani. N-ar fi fost bine din punct de vedere politic.

Fetele luau sportul la un nivel foarte personal, iar asta le făcea să urască mai intens.

Băieţii voiau să câştige, da, şi uneori câte un meci se putea încinge, dacă era jucat împotriva unui rival tradiţional (în cazul echipelor sportive Wildcats din The Mill, dispreţuiţii Rockets din Castle Rock), dar pe băieţi îi interesau mai ales izbânzile individuale. Să se dea mari, cu alte cuvinte. Iar când se termina, se termina.

Fetele, pe de altă parte, nu suportau să piardă. Îşi luau înfrângerea cu ele la vestiar şi o rumegau mai departe. Mai important, o detestau şi o urau ca o *echipă.* Big Jim vedea adesea ura aceea înălţându-şi capul; în timpul câte unui duel pentru minge, după jumătatea reprizei a doua, când scorul era strâns, putea percepe vibraţia *„Mută-ţi gândul, curvă mică, mingea-i a MEA!“* O prindea din zbor şi o absorbea.

Înainte de 2004, Lady Wildcats ajunseseră în finala pe stat doar o singură dată la douăzeci de ani, acea apariţie o-dată-şi-gata contra echipei din Buckfield. Pe urmă, apăruse Hanna Compton. Posesoarea celei mai cumplite uri a tuturor timpurilor, în opinia lui Big Jim.

Ca fiică a lui Dale Compton, un tăietor de lemne deşirat din Tarker’s Mills care de obicei era beat şi pus pe gâlceavă, Hanna ajunsese destul de firesc la acea atitudine de dă-te-că-te-sparg. În anul întâi, jucase în echipa clasei aproape toată stagiunea; antrenorul o transferase la echipa şcolii abia pentru ultimele două meciuri, unde marcase cele mai multe coşuri, lăsându-şi omoloaga de la echipa Bobcats din

Richmond să se zvârcolească pe podea, după un joc defensiv dur, dar curat.

La sfârşitul partidei, Big Jim îl acostase pe antrenorul Woodhead.

— Dacă fata asta nu începe la anu', eşti nebun.

— Nu-s nebun deloc, replicase Woodhead.

Hanna începuse tare şi terminase şi mai tare, trăgând o brazdă despre care fanii Wildcats încă mai vorbeau, peste ani şi ani (media sezonului: 27,6 puncte per meci). Putea să marcheze un coş de trei puncte oricând voia, dar ceea ce-i plăcea lui Big Jim cel mai mult era să se uite cum spărgea apărarea şi se repezea spre coş, cu faţa ei ca de câine pug schimonosită de concentrare, ochii negri sfidând pe oricine i-ar fi stat în drum şi coada scurtă, la spate, stând în sus ca un deget mijlociu ridicat. Al Doilea Ales din The Mill şi cel dintâi comerciant de maşini vechi se îndrăgostise.

În meciul de campionat din 2004, Lady Wildcats conduceau Rock Rockets cu zece puncte, când Hanna a ratat o fază. Din fericire pentru Cats, mai erau doar câteva minute. Până la urmă, au învins la un punct diferenţă. Din totalul lor de şaizeci şi opt de puncte, Hanna Compton marcase stupefiantul număr de *şaizeci şi trei.* În primăvara aceea, certăreţul ei tată o sfârşise la volanul unui Cadillac nou-nouţ, pe care i-l vânduse cu o reducere de patruzeci la sută James Rennie. Big Jim nu se ocupa de maşini noi, dar când dorea una „direct din camion", putea oricând s-o primească.

Aşezat în biroul lui Peter Randolph, în timp ce afară se ştergeau ultimele urme ale ploii de meteoriţi (iar copiii lui problemă aşteptau – neliniştiţi, spera Big Jim – să fie chemaţi ca să-şi afle soarta), el îşi amintea de acel meci de baschet fabulos, de-a dreptul *mitic* – şi mai ales primele opt minute din a doua jumătate, care începuse cu Lady Wildcats conduse cu nouă puncte.

Hanna luase jocul în primire cu brutalitatea unilaterală a lui Stalin acaparând puterea în Rusia. Ochii negri îi sclipeau

(părând fixaţi spre o Nirvana a baschetului de dincolo de vederea muritorilor de rând) pe faţa încremenită în acea eternă grimasă care spunea: *„Sunt mai bună decât voi, sunt cea mai bună, daţi-vă din calea mea, că de nu vă fut de nu vă vedeţi.“* Toate mingile aruncate de ea în acele opt minute nimeriseră în coş, inclusiv o aruncare absurdă, de la mijlocul terenului, cu picioarele împleticite, când nu găsise altă soluţie ca să scape de minge şi de o penalizare pentru paşi.

Pentru asemenea situaţii existau anumite pase, cea mai comună fiind pasa dată „în zonă“. Dar cea care lui Big Jim îi plăcea cel mai mult era aia „simţită“, chestia aia care s-ar putea traduce cu „Acum chiar c-o *simte“…* Ca şi cum meciul ar fi avut cine ştie ce textură divină, inaccesibilă jucătorilor obişnuiţi (deşi, uneori, chiar şi jucătorii obişnuiţi „o simţeau“, şi pentru un scurt răstimp erau transformaţi în zei şi zeiţe, toate defectele fizice părând să dispară cât dura acea stare divină trecătoare), o textură care în nopţile speciale putea fi atinsă: o draperie bogată şi miraculoasă, ca acelea care trebuie că împodobesc sălile din lemn de esenţă tare din Valhalla.

Hanna Compton nu apucase să joace şi în anul următor; meciul de campionat fusese cântecul ei de lebădă. În vara aceea, urcându-se beat la volan, tatăl ei comisese un accident care-i costase viaţa pe el, pe nevastă-sa şi pe toate cele trei fiice ale lor, în timp ce se întorceau la Tarker’s Mills de la Brownie’s, unde se duseseră la nişte frappe-uri cu îngheţată. Cadillacul primit aproape cadou le fusese sicriul.

Accidentul cu cinci victime făcuse senzaţie pe primele pagini ale ziarelor din vestul statului Maine – *Democratul* Juliei Shumway scosese în săptămâna aceea o ediţie cu chenar negru –, dar Big Jim nu fusese zdrobit de durere. Hanna n-ar fi jucat niciodată baschet în colegiu, bănuia el; acolo, fetele erau mai înalte, şi ea ar fi putut regresa la statutul de simplu figurant. N-ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Ura ei trebuia să fie alimentată de acţiunea constantă

pe teren. Big Jim înţelegea perfect. Simpatiza perfect. Era principalul motiv pentru care nici nu se gândise vreodată să plece din Chester’s Mill. În lumea largă, ar fi putut câştiga mai mulţi bani, însă bogăţia era doar berea vieţii. Şampania era puterea…

Era plăcut să conducă The Mill în condiţii normale, dar în perioadele de criză era mai mult decât plăcut. În asemenea vremuri, puteai să zbori pe aripile pure ale intuiţiei, ştiind că n-o s-o încurci, pur şi simplu *n-aveai cum.* Puteai ghici apărarea echipei adverse încă dinainte de a se închega şi marcai de fiecare dată când aveai mingea-n mână. *O simţeai,* iar prilejul ideal pentru asta era meciul de campionat.

Acesta de-acum era meciul *lui* de campionat, şi toate se desfăşurau în propriul lui interes. Avea senzaţia – convingerea deplină – că nimic nu mai putea merge greşit în timpul acestei tranziţii magice; chiar şi lucrurile care păreau greşite aveau să devină ocazii favorabile, mai degrabă decât obstacole, ca acea aruncare disperată a Hannei de la mijlocul terenului, care ridicase în picioare tot Centrul Civic din Derry, cu fanii echipei Lady Wildcats ovaţionând şi ai celei din Castle Rock jeluindu-se fără să le vină a crede.

O *simţea.* De-asta nu era obosit, deşi ar fi trebuit să fie extenuat. De-asta nu era îngrijorat pentru Junior, în pofida reticenţei şi a stării de agitaţie. De-asta nu era alarmat de coteria ostilă dintre prietenii lui Dale Barbara, în frunte cu târfa de la ziar. De-asta, în timp ce Peter Randolph şi Andy Sanders îl priveau buimaci, Big Jim nu făcea decât să zâmbească. Îşi putea permite acel zâmbet. *Îl simţea.*

— Să închidem supermarketul? întrebă Andy. Dar asta n-ar nemulţumi o mulţime de oameni, Big Jim?

— Supermarketul şi Gas and Grocery, îl corectă Big Jim, continuând să zâmbească. Pentru Brownie’s n-avem de ce să ne facem griji, este deja închis. Ceea ce e foarte bine, nu-i decât o dugheană murdară.

Nu adăugă şi: „Care vinde revistuţe murdare.“

— Jim, la Food City mai sunt încă o mulţime de produse, zise Randolph. Azi după-amiază am vorbit cu Jack Cale despre asta. Carnea e pe terminate, dar din toate celelalte are destule.

— Ştiu, confirmă Big Jim. Înţeleg cum e cu inventarul, iar Cale înţelege şi el. Ar fi şi cazul, la urma urmei e evreu.

— Păi... Eu spuneam doar că până acum totul a mers în ordine, fiindcă oamenii îşi ţin cămările bine aprovizionate. Da, continuă el, luminându-se la faţă, aş putea înţelege ca la Food City să se *scurteze programul.* Cred că l-am putea convinge pe Jack. Probabil că se şi gândeşte deja la asta.

Big Jim clătină din cap, zâmbind mai departe. Descoperea un nou exemplu al modului în care lucrurile o iau în favoarea ta atunci când *o simţi.* Duke Perkins ar fi spus că era o greşeală să supui oraşul unui stres suplimentar, mai ales după neliniştitorul eveniment sideral din seara aceea. Numai că Duke era mort, iar acest lucru era mai mult decât convenabil; era divin.

— Închise, repetă el. Amândouă. Tras oblonul. Şi când se redeschid, *noi* vom fi cei care să distribuie mărfurile. Stocurile vor rezista mai mult, iar împărţirea va fi mai corectă. Voi anunţa un plan de raţionalizare, la adunarea de joi.

Făcu o pauză.

— Dacă Domul nu dispare până atunci, fireşte.

— Nu sunt sigur că avem autoritatea de a închide magazinele, Big Jim, zise Andy ezitant.

— Într-o criză ca asta, nu avem numai autoritatea, ci şi responsabilitatea s-o facem.

Îl bătu pe umăr pe Pete Randolph, zdravăn. Noul şef al poliţiei din Chester’s Mill nu se aşteptase, şi scoase un chiţăit speriat.

— Şi dacă lumea intră în panică? se încruntă Andy.

— Ei, e şi asta o posibilitate, încuviinţă Big Jim. Când dai cu piciorul într-un cuib de şoareci, e normal să năvălească

afară. S-ar putea să fie nevoie să sporim destul de mult efectivele poliţiei, dacă această criză nu ia sfârşit curând. Da, destul de mult.

Randolph îl privi surprins.

— Acum avem douăzeci de agenţi. Inclusiv…

Lăsă fraza neterminată, arătând doar cu capul spre uşă.

— Îhî, făcu Big Jim. Şi că tot veni vorba de băieţii ăia, fă bine şi adu-i aici, şefule, ca să terminăm cu povestea asta şi să-i trimitem acasă, la culcare. Cred că mâine or să aibă o zi grea.

„Şi dacă o să-i zgâlţâim puţin, cu atât mai bine. O merită, dacă nu şi-au putut ţine socotelile-n nădragi.“

2

Frank, Carter, Mel şi Georgia intrară cu paşi târşâiţi, ca nişte suspecţi la alinierea în faţa martorilor. Aveau chipurile încordate şi sfidătoare, dar sfidarea era străvezie; Hanna Compton ar fi luat-o în râs. Îşi ţineau privirile în jos, studiindu-şi încălţămintea. Pentru Big Jim era clar că se aşteptau să fie concediaţi, sau chiar mai rău, ceea ce-i convenea de minune. Dintre toate stările emotive, frica era cel mai uşor de manipulat.

— Ei, îi întâmpină el. Iată-i şi pe bravii agenţi.

Georgia Roux mormăi ceva printre dinţi.

— Vorbeşte mai tare, dulceaţă, o încurajă Big Jim, punându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Am zis că n-am făcut nimica rău, răspunse ea – cu acelaşi mormăit gen „dom-profesor-mă-persecută“.

— Atunci, ce *anume* aţi făcut?

Şi, când Georgia, Frank şi Carter începură să vorbească toţi în acelaşi timp, arătă cu degetul spre Frankie.

— Tu.

„Şi să vorbeşti clar, pentru numele lui Dumnezeu.“

— Am *fost* acolo, începu Frank, da’ ea ne-a invitat.

— Exact! strigă Georgia, încrucişându-şi braţele pe pieptul voluminos. *Ea…*

— Gura, i-o retează Big Jim, ţintuind-o cu un deget cărnos. Vorbiţi pe rând. Aşa se face, când sunteţi o echipă. Sunteţi o echipă?

Carter Thibodeau începea să înţeleagă unde voia să ajungă.

— Da, să trăiţi, domnule Rennie.

— Mă bucur să aud, replică Big Jim şi-i făcu semn lui Frank să continue.

— A zis că avea nişte bere, continuă acesta. Numai de-aia ne-am dus. Că din oraş, n-avem de unde să cumpărăm, cum ştiţi. Şi-aşa, stăteam şi noi şi ne beam berea – doar o cutie de fiecare, şi oricum nu prea eram în timpul programului…

— Nu eraţi *deloc* în timpul programului, îl corectă şeful poliţiei. Nu asta ai vrut să spui?

Frank dădu din cap, respectuos.

— Da, domnule, asta voiam să spun. Ne-am băut berile şi pe urmă am zis că e timpul să mergem, da’ ea a zis că-i plăcea ce făceam, toţi, şi că voia să ne mulţumească. Şi pe urmă, şi-a desfăcut, cum ar veni, cracii.

— Arătându-şi fofoloanca, înţelegeţi, clarifică Mel, cu un zâmbet larg şi tâmp.

Big Jim se strâmbă, mulţumind în sinea lui că Andrea Grinnell nu era de faţă. Toxicomană sau nu, într-o asemenea situaţie ar fi putut începe să insiste pentru corectitudinea politică.

— Ne-a luat în dormitor unul câte unul, urmă Frank. Ştiu că n-am făcut bine şi la toţi ne pare rău, da’ a făcut-o de bunăvoie.

— Nu mă îndoiesc, confirmă şeful Randolph. Fata aia are o reputaţie foarte proastă. Şi bărbatu-său. Nu cumva aţi văzut pe-acolo şi ceva droguri?

— Nu, domnule! îi răspunse un cor pe patru voci.

— Şi n-aţi agresat-o în niciun fel? îi chestionă Big Jim. Înţeleg că declară c-a fost lovită cu pumnii şi altele.

— Nimeni n-a dat în ea, spuse Carter. Pot să zic ce cred eu că s-a-ntâmplat?

Big Jim făcu un gest vag aprobator. Începea să-şi spună că domnul Thibodeau avea anumite posibilităţi.

— Probabil a căzut după ce-am plecat noi. Poate chiar de mai multe ori. Era destul de beată. Ăia de la asistenţa socială ar trebui să-i ia copilu' până nu-l omoară.

La asta, nimeni nu răspunse. În actuala situaţie a oraşului, biroul de asistenţă socială din Castle Rock ar fi putut la fel de bine să fie pe Lună.

— Deci, pe scurt, toţi sunteţi curaţi, conchise Big Jim.

— Lună! preciză Frank, parcă citindu-i gândul dinainte.

— Ei bine, eu cred că ne-am lămurit.

Big Jim se uită în jur.

— Mulţumiţi, domnilor?

Andy şi Randolph dădură din cap, uşuraţi.

— Bun, continuă Rennie. Ei, şi-acum, am avut o zi grea – o zi *plină de evenimente* – şi tuturor ne-ar prinde bine puţină odihnă, sunt convins. Voi, tinerii agenţi, aveţi nevoie mai ales, fiindcă vă veţi prezenta la datorie mâine-dimineaţă la ora şapte. Supermarketul şi Gas and Grocery vor fi amândouă închise pe perioada crizei, iar şeful Randolph s-a gândit că aţi fi cei mai potriviţi ca să păziţi Food City în caz că oamenii care vin acolo vor fi nemulţumiţi de noua ordine a lucrurilor. Crezi că poţi face faţă, domnule Thibodeau? Mai ales dumneata, cu… cu rana primită în război?

Carter îşi flexă braţul.

— Sunt OK. Câinele nu mi-a rupt niciun tendon.

— Putem să-l trimitem şi pe Fred Denton cu ei, propuse şeful Randolph, prinzând spiritul jocului. Wettington şi Morrison ar fi de ajuns la Gas and Grocery.

— Jim, sugeră Andy, poate ar fi bine să postăm agenţii cu mai multă experienţă la Food City, iar pe cei cu *mai puţină* experienţă la magazinul mai mic…

— N-aş crede, îl întrerupse Big Jim.

Zâmbind. *Simţind.*

— De aceşti tineri e nevoie la Food City. Ei şi nu alţii. Şi încă ceva. Mi-a spus mie o păsărică, aşa, că unii dintre voi, băieţi, aveţi arme în maşini, iar vreo doi chiar le-aţi purtat asupra voastră când patrulaţi pe jos.

Tăcere.

— Sunteţi agenţi în perioada *de probă,* continuă Big Jim. Dacă aveţi pistoale personale, e dreptul vostru, ca cetăţeni americani. Dar dacă aud că vreunul dintre voi e înarmat mâine, când veţi sta la Food City, faţă-n faţă cu oamenii cumsecade din oraşul nostru, s-a zis cu funcţiile voastre de agenţi de poliţie.

— Aşa e! întări Randolph.

Big Jim Rennie îi privi, unul câte unul, pe Frank, Carter, Mel şi Georgia.

— Aveţi ceva de comentat? Oricare?

Nu păreau deloc încântaţi. Big Jim nici nu se aşteptase la altceva, dar acceptau destul de uşor. Thibodeau îşi tot flexa umărul şi degetele, aşa, de încercare.

— Şi dacă nu-s încărcate? dori să ştie Frank. Dacă le avem la noi, ştiţi, doar aşa, ca avertisment?

Big Jim ridică degetul, cu un aer profesoral.

— Am să-ţi spun ce mi-a zis tatăl meu, Frank: nu există pistol neîncărcat. Avem aici un oraş civilizat şi frumos. Oamenii vor fi cuminţi, eu pe asta mizez. Dacă *ei* se schimbă, ne vom schimba şi *noi.* Înţelegi?

— Da, să trăiţi, domnule Rennie.

Frank nu arăta prea bucuros. Cu atât mai bine pentru Big Jim.

Se ridică. Atâta numai că, în loc să-i conducă afară, le întinse mâinile.

— Ei, haideţi. Mâine va fi o zi mare, şi nu trebuie s-o încheiem pe cea de azi fără o mică rugăciune. Aşa că, luaţi-mă de mâini.

Se prinseră toţi de mâini. Big Jim închise ochii şi-şi înclină capul.

— Sfinte Doamne…

Dură ceva timp.

3

Barbie urcă scara exterioară a apartamentului său la ora douăsprezece fără câteva minute noaptea, cu umerii căzuţi de oboseală, gândindu-se că singurul lucru din lume pe care-l dorea era să doarmă şase ore, uitând de toate, înainte de a răspunde la deşteptător ca să se ducă la Sweetbriar Rose şi să pregătească micul dejun.

Oboseala i se risipi de îndată ce aprinse lumina – care, graţie generatorului lui Andy Sanders, încă mai funcţiona.

Fusese cineva acolo.

Indiciul era atât de subtil, încât la început nici nu reuşi să-l izoleze. Închise ochii, apoi îi deschise din nou şi-i lăsă să se plimbe într-o doară prin combinaţia de living şi chicinetă, încercând să asimileze totul. Cărţile pe care plănuise să le lase pe loc erau la locurile lor, pe rafturi; nici scaunele nu se clintiseră, unul sub lampă, iar celălalt lângă singura fereastră, cu vederea sa pitorească spre aleea de-afară; ceaşca de cafea şi farfuria pentru pâine prăjită se aflau tot în uscătorul de vase, lângă chiuveta micuţă.

Apoi, îi pică fisa, aşa cum se întâmplă de obicei când nu te forţezi prea tare. Era vorba de covor. Covorul pe care-l numea în sinea lui Not Lindsay.

Lung cam de un metru şi jumătate şi lat de vreo şaizeci de centimetri, covorul Not Lindsay era decorat cu motive romboidale repetitive, roşii, albastre, maro şi albe. Îl cumpărase de la Bagdad, dar un poliţist irakian de încredere îl asigurase că era de manufactură kurdă veritabilă. *„Foarte vechi, foarte frumos“,* spusese poliţistul. Se numea Latif abd al-Khaliq Hassan. Un agent bun. *„Arată turceşte, dar nu-nu-nu.“* Rânjet larg. Dinţi albi. O săptămână mai târziu, în piaţă, glonţul unui lunetist îi

zburase lui Latif abd al-Khaliq Hassan drept prin partea dinapoi a capului. *„Nu turceşte, irakeşte!“*

Negustorul de covoare purta un tricou galben pe care scria: „NU TRAGEŢI, EU SUNT DOAR PIANISTUL.“ Latif îl asculta, dând din cap. Râdeau împreună. Apoi, vânzătorul făcuse un gest surprinzător de american, semnificând „laba“, şi râseseră şi mai tare.

— Despre ce e vorba? întrebase Barbie.

— Zice senator american cumpărat cinci ca asta. Lindsay Graham. Cinci covor, cinci sute dolar. Cinci sute în faţă, pentru presă. Şi altele pe urmă. Dar tot covor la senator fals. Da-da-da. Ăsta nu fals, ăsta adevărat. Eu, Latif Hassan, zic tine asta, Barbie. Nu Lindsay Graham covor.

Şi ridicase mâna, iar Barbie îi aplicase un *high-five.* Fusese o zi reuşită. Fierbinte, dar bună. Cumpărase covorul cu două sute de dolari americani şi un DVD player Coby pentru toate teritoriile. Not Lindsay era singurul lui suvenir din Irak şi niciodată nu călcase cu picioarele pe el. Îl ocolea întotdeauna. Plănuise să-l lase şi pe el acolo la plecarea din The Mill – probabil că, în subconştient, dorise să lase în urmă tot *Irakul,* dar slabe speranţe. Oriunde mergeai, rămâneai pe loc. Marele adevăr Zen al epocii.

Nu călcase pe el, avea o superstiţie în legătură cu asta, păşea mereu pe alături, ca şi cum atingerea covorului cu picioarele ar fi activat vreun computer de la Washington, care să-l facă să se pomenească din nou înapoi la Bagdad sau în căcatul de Fallujah. Totuşi, *cineva* călcase, căci acum Not Lindsay era cutat. Mototolit. Şi puţin strâmb. Îl lăsase drept dimineaţa, la plecare, cu o mie de ani în urmă.

Intră în dormitor. Cuvertura stătea în poziţie normală, ca întotdeauna, dar senzaţia că şi pe-acolo umblase cineva era la fel de puternică. Plutea în aer un miros slab de sudoare? Stăruia cine ştie ce vibraţie psihică? Barbie nu ştia şi nici nu-l interesa. Se duse la scrin, deschise sertarul de sus şi văzu că perechea de blugi hiper-albiţi pe care o lăsase deasupra stivei de haine era acum la fund. Iar şorturile lui

kaki, care fuseseră cu fermoarele închise, le aveau deschise.

Trecu imediat la al doilea sertar, unde-şi ţinea şosetele. Îi luă mai puţin de cinci secunde ca să constate că ecusoanele lui metalice dispăruseră şi nu se miră. Absolut deloc nu se miră!

Luă telefonul mobil ieftin pe care, de asemenea, intenţionase să-l lase acolo şi se întoarse în prima cameră. Cartea de telefon a oraşelor Tarker’s şi Chester’s se afla pe o măsuţă de lângă uşă – o cărticică atât de subţire, încât era aproape o broşură. Căută numărul de care avea nevoie, fără a se aştepta cu adevărat să-l găsească; şefii poliţiei nu aveau obiceiul de a-şi trece numerele în cartea de telefon.

Atâta doar că, după câte se părea, în orăşelele de provincie o făceau. Acesta, cel puţin, figura acolo, deşi discret: **H&B Perkins 28 Morin Street.** Deşi era trecut de miezul nopţii, Barbie formă numărul fără ezitare. Nu-şi putea permite să aştepte. Bănuia că era posibil să dispună de foarte puţin timp.

4

Telefonul ciripea. Howie, fără îndoială, o suna ca să-i spună că avea să întârzie şi să aibă grijă să încuie uşile şi să se ducă la culcare…

Apoi, conştientiză din nou, cu aceeaşi strângere de inimă cu care descoperi că un ananas apetisant era de fapt stricat, faptul că Howie era mort. Nu ştia cine-ar fi putut s-o sune la ora aia – se uită la ceas – douăsprezece şi douăzeci noaptea, dar în niciun caz nu Howie…

Se ridică în capul oaselor, masându-şi ceafa şi strâmbându-se, înciudată pentru că adormise pe canapea, înjurându-l în gând pe cel care o trezise din somn la o asemenea oră şi încercând să se acomodeze iar cu noua ei condiţie de femeie singură.

Apoi, îi trecu prin minte că s-ar fi putut să existe doar un singur motiv pentru un asemenea apel nocturn: fie dispăruse Domul, fie fusese străpuns. Îşi lovi piciorul de măsuţă destul de tare pentru a face hârtiile de-acolo să sară din loc, apoi şchiopătă până la telefonul de lângă scaunul lui Howie (cât o durea să se uite la scaunul acela gol!), îl înhăţă şi întrebă răstit:

— Alo? *Ce e?*

— Dale Barbara la telefon.

— Barbie! L-au spart? Au spart Domul?

— Nu. Aş vrea şi eu ca de-asta să te sun, dar încă nu…

— Atunci, *de ce?* E aproape douăşpe jumate noaptea!

— Ai spus că soţul tău îl ancheta pe Jim Rennie.

Brenda făcu o pauză, începând să înţeleagă. Îşi pusese palma pe gât, în locul unde Howie o mângâiase pentru ultima oară.

— Da, dar ţi-am spus, nu avea nicio probă conclu…

— Ţin minte ce mi-ai spus, o întrerupse Barbie. Trebuie să mă asculţi, Brenda. Poţi? Te-ai trezit?

— Acum, da.

— Soţul tău făcuse însemnări?

— Da. Pe laptop. Le-am printat, adăugă ea, privind spre dosarul VADER, întins pe masa de cafea.

— Bun. Mâine-dimineaţă, vreau să pui foile într-un plic şi să le duci la Julia Shumway. Spune-i să le pună într-un loc sigur. Un seif chiar, dacă are. Dacă nu, într-o cutie blindată pentru bani sau un fişet încuiat. Şi mai spune-i că nu trebuie să deschidă plicul decât dacă se întâmplă ceva cu tine, cu mine sau cu amândoi.

— Mă sperii…

— Altfel, să *nu-l* deschidă sub nicio formă. Dacă-i spui asta, o s-o facă, ce zici? Mie instinctul îmi spune că da.

— Sigur c-o s-o facă, dar de ce să nu se uite?

— Fiindcă, dacă redactora şefă a ziarului local vede cu ce-l avea soţul tău la mână pe Big Jim, iar Big Jim *află* că a

văzut, o să ne pierdem aproape toată puterea asupra lui. Mă urmăreşti?

— Da-aa… răspunse Brenda, dorindu-şi cu disperare ca Howie să fi fost cel care purta acea conversaţie, la o oră atât de târzie.

— Spuneam că s-ar putea să fiu arestat azi, dacă racheta nu rezolvă nimic. Mai ţii minte că ţi-am spus?

— Sigur.

— Ei bine, n-am fost. Nemernicul ăla gras ştie cum să tragă de timp. Dar n-o s-o mai lungească multă vreme. Sunt aproape sigur că se va întâmpla mâine – adică azi, în cursul zilei. Mai bine zis, dacă nu-l poţi împiedica, amenințând că faci public tot ce descoperise soţul tău.

— Pentru ce crezi c-au să te aresteze?

— Habar n-am, dar în niciun caz pentru şterpelit din magazine. Şi, după ce ajung în puşcărie, s-ar putea să am un accident. Am văzut multe accidente de soiul ăsta în Irak.

— Dar e o nebunie…

O nebunie, însă cu acea plauzibilitate oribilă pe care o cunoscuse uneori în coşmaruri.

— Brenda, gândeşte-te: Rennie are ceva de ascuns, are nevoie de un ţap ispăşitor, iar noul şef al poliţiei e la degetul lui cel mic. Toate planetele sunt aliniate.

— Oricum aveam de gând să mă duc pe la el, spuse Brenda. Şi voiam s-o iau şi pe Julia cu mine, pentru siguranţă.

— N-o lua pe Julia, dar nici singură să nu te duci.

— Doar nu crezi c-ar fi-n stare să…

— Nu ştiu de ce ar fi în stare, cât de departe ar merge şi cât nu. În cine mai ai încredere, în afară de Julia?

Brenda îşi reaminti momentul din aceeaşi după-amiază, când incendiile erau aproape stinse, iar ea stătea lângă Little Bitch Road, simţindu-se bine în ciuda suferinţei, fiindcă era cumva în priză de la endorfine. Romeo Burpee îi spunea că ar fi trebuit să fie cel puţin comandantă de pompieri.

— Rommie Burpee, spuse ea.

— OK, atunci cu el te duci.

— Să-i spun şi ce aflase Howie despre…

— Nu, respinse Barbie ideea. El e doar poliţa ta de asigurare. Şi uite încă una: încuie laptopul soţului tău.

— Bine… dar dacă încui laptopul şi las hârtiile la Julia, eu ce-am să-i mai arăt lui Jim? Cred că aş putea să mai imprim un rând…

— Nu. E de-ajuns unul singur pus în circulaţie. Deocamdată, cel puţin. Să-l speriem e una. Dacă-l îngrozim de-a binelea, ar putea deveni prea imprevizibil. Brenda, crezi că e pătat?

— Cu toată convingerea, răspunse ea fără ezitare.

„Fiindcă aşa credea Howie – pentru mine, atâta e de-ajuns.“

— Şi mai ţii minte ce conţine dosarul?

— Cifrele exacte nu şi nici numele tuturor băncilor pe care le-au folosit, dar în rest, destul.

— Atunci, o să te creadă, mai spuse Barbie. Cu sau fără un al doilea exemplar al hârtiilor, o să te creadă.

5

Brenda introduse dosarul VADER într-un plic de manila. Pe partea din faţă scrise numele Juliei. Puse plicul pe masa din bucătărie, apoi intră în cabinetul lui Howie şi încuie laptopul în seif. Seiful era mic şi trebui să încline Mac-ul, dar până la urmă încăpu. În final, roti tamburul cu cifrul nu o dată, ci de două ori, urmând instrucţiunile regretatului ei soţ. În acel timp, luminile se stinseră. Un moment, o parte primitivă din ea a fost sigură că făcuse să sară o siguranţă, tocmai cu acea rotire în plus.

Apoi, îşi dădu seama că generatorul din spate se oprise.

6

Marţi dimineaţa la ora şase şi cinci, când Junior veni acasă, cu obrajii palizi şi ţepoşi şi părul zburlit, Big Jim stătea la masa din bucătărie, într-un halat de baie alb, cam cât vela mare a unui clipper. Bea o cola.

Junior arătă cu capul spre cutie.

— O zi bună începe cu un mic dejun bun.

Big Jim o ridică, luă o înghiţitură şi o puse la loc pe masă.

— Cafea n-avem. Sau, mă rog, avem, dar nu e curent. Generatorul a rămas fără carburant. Ia şi tu o cutie, ce mai aştepţi? Sunt încă destul de reci şi, după cum arăţi, cam ai nevoie.

Junior deschise frigiderul şi se uită în interiorul întunecat al acestuia.

— Şi vrei să cred că nu poţi să mai faci rost de nişte gaz oricând ai nevoie?

La asta, Big Jim avu o mică tresărire, dar imediat se relaxă. Era o întrebare rezonabilă şi nu însemna că Junior ar fi aflat ceva. *„Omul vinovat fuge şi când nimeni nu-i e pe urme“,* îşi reaminti el.

— Să zicem că, în momentul de faţă, n-ar fi politic…

— Aha…

Junior închise uşa frigiderului şi se aşează în cealaltă parte a mesei. Îşi privi tatăl cu un anume amuzament găunos (pe care Big Jim îl luă drept afecţiune).

„Familia care e unită rămâne unită“, îi spuse Junior. *„Cel puţin, pentru moment. Atâta vreme cât este…“*

— … Politic, spuse el.

Big Jim dădu din cap, studiindu-şi în continuare fiul, care, pe lângă băutura de dimineaţă, îşi adăugase şi un baton de Big Jerk.

Nu-l întrebă: „Unde-ai fost?“ Nu-l întrebă nici: „Ce-i cu tine?“, deşi era evident, în lumina neiertătoare a dimineţii, că era ceva în neregulă. O întrebare însă tot avea.

— Sunt cadavre. La plural. Corect?

— Da.

Junior muşcă o bucată mare din batonul de carne şi o înghiţi cu cola. Fără murmurul frigiderului şi bolborositul filtrului Mr. Coffee, în bucătărie domnea o linişte stranie.

— Şi toate cadavrele alea pot fi puse în seama domnului Barbara?

— Da. Toate.

Încă o îmbucătură. Încă o înghiţitură. Junior privindu-l fix, în timp ce-şi masa tâmpla stângă.

— Ai putea descoperi cadavrele alea azi pe la prânz, într-un mod plauzibil?

— Nicio problemă.

— Şi dovezile împotriva domnului Barbara al nostru, fireşte.

— Da, zâmbi Junior. Sunt dovezi serioase.

— Să nu te prezinţi la secţia de poliţie în dimineaţa asta, fiule!

— Ba mai bine da, replică Junior. Dacă nu vin, o să pară ciudat. Şi-n plus, nu-s obosit. Am dormit cu…

Clătină din cap.

— Am dormit, ajunge-atât.

Nici Big Jim nu-l întrebă: *„Cu cine ai dormit?“* Avea alte griji pe cap, decât aventurile fiului său; se bucura doar că băiatul nu fusese printre cei care-şi făcuseră de cap cu zdreanţa aia din rulota de pe Motton Road. Relaţiile cu asemenea femei erau cele mai sigure căi de a lua vreo boală.

„Deja e bolnav“, şopti o voce în capul lui Big Jim. Putea fi vocea tot mai slabă a soţiei lui. *„Uită-te la el, doar…“*

Probabil că vocea aceea avea dreptate, dar în dimineaţa asta pe Big Jim îl preocupau chestiuni mai importante decât tulburările de nutriţie ale lui Junior Rennie sau ce-o fi avut.

— N-am spus să te duci la culcare. Vreau să patrulezi cu maşina şi să-mi faci un serviciu. În timpul patrulării, nu te apropia de Food City. Cred că acolo vor fi nişte probleme.

— Ce fel de probleme? se însufleţiră ochii lui Junior.

Big Jim nu-i răspunse direct.

— Poţi să-l găseşti pe Sam Verdreaux?

— Sigur. E-n cocioaba aia de pe God Creek Road. În mod normal, ar dormi după beţie, da’ azi mai degrabă-l văd trezindu-se cu tremurici, că n-a mai avut ce bea.

Imaginându-şi, Junior râse afectat, apoi se strâmbă şi-şi frecă iar tâmpla.

— Chiar crezi că-s omul cel mai nimerit care să stea de vorbă cu el? Nu-i cel mai mare fan al meu, în perioada asta. Cred că m-o fi şters şi de pe pagina lui de Facebook.

— Nu înţeleg.

— Am glumit, tată. Lasă.

— Crezi că s-ar mai îmbuna, dacă i-ai oferi trei sferturi de whisky? Şi mai mult, pe urmă, dacă face o treabă bună?

— Zdrenţărosul ăla nenorocit s-ar îmbuna şi dacă i-aş oferi juma’ de pahar cu poşircă de două parale.

— Whisky-ul poţi să-l iei de la Brownie’s, spuse Big Jim.

Pe lângă alimentele şi cărţile ieftine pe care le vindea, Brownie’s era unul dintre cele trei magazine din Chester’s Mill autorizate să vândă băuturi alcoolice, iar departamentul de poliţie avea cheile de la toate trei. Big Jim împinse cheia peste masă.

— Uşa din spate. Să nu te vadă nimeni când intri.

— Şi Sam Jeg ce trebuie să facă în schimbul pilelii?

Big Jim îi explică. Junior ascultă nepăsător… cu excepţia lucirii jucăuşe din ochii injectaţi. Mai avea o singură întrebare de pus:

— O să meargă?

— O să meargă, *o simt,* dădu din cap Big Jim.

Junior mai muşcă o dată din baton şi luă încă o sorbitură de cola.

— Şi eu, tată, spuse el. Şi eu.

7

După plecarea lui Junior, Big Jim intră în cabinet, cu halatul învolburându-i-se maiestuos în jurul trupului. Îşi

scoase telefonul mobil din sertarul central al biroului, unde-l ţinea cât mai mult timp posibil. Considera că erau nişte obiecte străine de Dumnezeu, care nu făceau decât să încurajeze vorbăria prelungită şi fără sens – câte ore se pierdeau dând din gură în păcătoşeniile alea? Şi cu ce fel de raze nesănătoase îţi trăgeau în cap, în timp ce pălăvrăgeai?

Totuşi, puteau fi utile uneori. Socotea că Sam Verdreaux avea să facă ceea ce-i spunea Junior, dar mai ştia şi că ar fi fost o prostie să nu-şi ia măsuri de prevedere.

Alese un număr din lista „ascunsă“ a telefonului, care nu putea fi accesat decât printr-un cod numeric. Telefonul sună de vreo şase ori, înainte de a i se răspunde.

— *Ce?* lătră autorul numeroaselor progenituri Killian.

Big Jim tresări şi-şi îndepărtă o secundă aparatul de ureche. Când îl aduse înapoi, auzi nişte cotcodăceli slabe în apropiere.

— Eşti în coteţ, Rog?

— Ăă… da să trăiţi, Big Jim, sigur c-aicea. Găinile au nevoie de mâncare, fie ploaie sau ninsoare.

O întorsătură de o sută optzeci de grade, de la enervare la respect. Şi *era cazul* ca Roger Killian să fie respectuos. Big Jim îl făcuse un drac-bumbac de milionar. Dacă-şi irosea o viaţă care-ar fi putut să fie minunată, fără griji financiare, sculându-se cu noaptea-n cap ca să dea de mâncare la nişte găini, mă rog – aşa voia Dumnezeu. Roger era prea nătâng ca să se oprească. Asta era firea lui hărăzită din cer şi nu încăpea nicio îndoială că-n ziua acea avea să-i fie de mare folos lui Big Jim.

„Şi oraşului“ îşi spuse el. *„Pentru oraş o fac. Pentru binele oraşului.“*

— Roger, am o treabă pentru tine şi cei trei fii ai tăi mai mari.

— Numa’ doi îs acasă, răspunse Roger, vorbind cu accentul lui yankeu gros, care făcea ca fraza să sune: *„Numa-doi-s-acas’“*. Ricky şi Randall s-aci, da’ Roland era-n Oxford dupe nutreţ, când căzu Domu’ lu’ Hristosu’ mă-sii…

Făcu o pauză, gândindu-se la ceea ce spusese. În fundal, găinile cotcodăceau.

— Să iertaţ' înjurătura.

— Sunt sigur că Dumnezeu te iartă, replică Big Jim. Atunci, tu şi cei *doi* fii ai tăi mai mari. Poţi să fii cu ei în oraş pe la…

Se opri să calculeze. Nu-i luă mult. Când *o simţi,* puţine decizii au nevoie de timp.

— Să zicem, la nouă, nouă şi-un sfert cel mai târziu?

— O să tre'iască să-i scol, da' sigur, răspunse Roger. Ce-o să facem? Aducem neşte propan în plu…

— Nu, îl întrerupse Big Jim, iar în legătură cu aia să-ţi ţii gura, Domnul să te aibă în pază!

Şi vorbi.

Roger Killian, Domnul să-l aibă în pază, ascultă.

În jur, cam opt sute de găini cotcodăceau în timp ce înfulecau hrană asezonată cu steroizi.

8

— Ce? *Ce? De ce?*

Jack Cale stătea la biroul său, în încăperea mică şi înghesuită a administraţiei de la Food City. Biroul era plin cu listele de inventar pe care el şi Ernie Calvert le terminaseră, în sfârşit, pe la unu noaptea, după ce ploaia de meteoriţi le spulberase orice speranţă de a termina mai devreme. Acum le aduna pe toate – coli galbene, scrise de mână – şi le agita spre Peter Randolph, care stătea în uşa biroului. Noul şef al poliţiei se gătise în uniformă completă, pentru acea vizită.

— Uită-te la astea, Pete, înainte să faci o prostie.

— Îmi pare rău, Jack. Magazinul e închis. O să se deschidă iar joi, ca depozit de alimente. Raţii egale pentru toată lumea. Vom ţine contabilitatea, Food City Corp n-o să piardă niciun cent, îţi promit…

— Nu despre asta e *vorba,* aproape că gemu Jack – care, la cei treizeci şi ceva de ani ai lui, avea o claie de păr roşcat şi sârmos pe care acum îl tortura cu mâna-n care nu ţinea hârtiile galbene… pe care Pete Randolph nu dădea niciun semn că ar fi vrut să le ia.

— Uite! Uite! Despre ce vorbeşti, pentru numele lui Jack Sprat Dumnezeu sărind-într-un-picior, Peter Randolph?

Ernie Calvert veni ca un bolid dinspre magazia de la subsol. Avea o burtă lată şi un chip roşu, şi părul cărunt tuns milităreşte de-o viaţă. Purta halatul verde al angajaţilor de la Food City.

— Vrea să închidă magazinul! îi spuse Jack.

— De ce Dumnezeu să vrei asta, când mai e mâncare destulă? întrebă revoltat Ernie. De ce să sperii oamenii aşa? O să se sperie ei destul, cu timpul, dacă mai ţine mult chestia asta. Cine-a venit cu o idee aşa de tâmpită?

— Au votat-o aleşii, răspunse Randolph. Orice probleme aveţi cu planul, ridicaţi-le la şedinţa specială a municipalităţii de joi seara. Dacă nu se termină totul până atunci, desigur.

— *Ce* plan? strigă Ernie. Vrei să zici că Andrea Grinnell a fost în favoarea prostiei ăsteia? Are mai multă minte!

— Înţeleg că are gripă, replică Randolph. Zace la pat. Aşa că Andy a hotărât. Big Jim a votat şi el pentru.

Nimeni nu-i spusese s-o prezinte aşa; nu era nevoie. Randolph ştia cum îi plăcea lui Big Jim să-şi facă treburile.

— Raţionalizarea ar putea avea sens, de la un moment dat, spuse Jack, dar de ce acum?

Scutură iar foile, cu obrajii aproape la fel de roşii ca părul.

— De ce, când încă mai avem atât de *multă* marfă?

— E cel mai potrivit moment ca să începem conservarea.

— Asta-i bună, s-o zică unu’ care are-o şalupă pe Lacul Sebago şi un Winnebago Vectra în curte, i-o întoarse Jack.

— Nu uita Hummerul lui Big Jim, adăugă Ernie.

— Destul, le-o reteză Randolph. Aleşii au hotărât…

— Ba doar *doi* dintre ei au hotărât, îl întrerupse Jack.

— Adică, numai *unul* a hotărât, precizează şi Ernie. Şi ştim care.

— … iar eu am transmis mesajul, deci cu asta am terminat. Puneţi un anunţ în vitrină: „MAGAZINUL ÎNCHIS PANĂ LA NOI DISPOZIŢII.“

— Pete! Ascultă! Fii rezonabil!

Ernie nu mai părea furios; acum devenise aproape rugător.

— O să bage lumea în toţi sperieţii. Dacă ţii neapărat, ce-ar fi să scriem: „ÎNCHIS PENTRU INVENTAR, SE VA REDESCHIDE CURÂND“? Poate şi: „SCUZE PENTRU DISCONFORTUL TEMPORAR.“ Şi punem „TEMPORAR“ cu roşu sau aşa ceva.

Peter Randolph clătină din cap, încet şi apăsat.

— Nu pot să te las, Ern. N-aş putea nici chiar dacă ai mai fi angajat oficial, ca el.

Arătă cu capul spre Jack Cale, care-şi lăsase pe birou colile cu inventarul, ca să-şi poată maltrata părul cu amândouă mâinile.

— „ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIŢII.“ Aşa mi-au zis aleşii, iar eu le îndeplinesc ordinele. Şi-n plus, orice minciună se-ntoarce mereu la tine, să te muşte de cur.

— Mda, bine, Duke Perkins le-ar fi spus să ia ordinul ăsta şi să se *şteargă la cur* cu el, ripostă Ernie. Să-ţi fie ruşine, Pete, că te-ai făcut preş pentru grăsanu’ ăla de tot căcatu’. El îţi zice să sari, şi tu-ntrebi cât de sus.

— Ar fi bine să taci în clipa asta, dacă nu vrei s-o păţeşti, îl avertiză Randolph, îndreptându-şi spre el degetul, care-i cam tremura. Dacă nu vrei să-ţi petreci restul zilei de azi la arest, sub acuzaţia de ultraj, ţine-ţi gura şi respectă ordinele. E o situaţie de criză…

Ernie îl privi nevenindu-i să creadă.

— „Acuzaţie de ultraj“? N-o-nghit eu pe-asta…

— Ba acum ai s-o-nghiţi. Dacă nu mă crezi, hai şi-ncearcă!

9

Mai târziu – mult prea târziu ca să mai folosească la ceva – Julia Shumway avea să reconstituie în mare parte felul cum începuse revolta de la Food City, deşi n-a apucat niciodată să publice nimic despre asta. Şi chiar dac-ar fi putut, ar fi făcut-o ca pe un simplu reportaj: Cine? Ce? Unde? Când? De ce? Şi Cum? Cele şase întrebări clasice. Dacă era întrebată despre nucleul emoţional al evenimentului, s-ar fi pierdut. Cum să explice că nişte oameni pe care-i cunoştea de-o viaţă – oameni pe care-i respecta, oameni pe care-i iubea – se transformaseră într-o gloată dezlănţuită? îşi spunea: *„Aş fi putut interveni mai eficient dacă nu eram acolo chiar de la început, ca să văd cum a pornit totul“,* dar asta era strict o încercare de explicaţie raţională, un refuz de a privi în faţă fiara dezordonată şi fără minte care se poate ivi când sunt provocaţi nişte oameni cuprinşi de spaimă. Văzuse asemenea bestii la ştirile TV, de obicei în ţări străine. Niciodată nu se aşteptase să întâlnească una chiar la ea în oraş.

Şi nici nu fusese nevoie. La asta tot revenea. Chester’s Mill era izolat de numai şaptezeci de ore şi plin cu provizii de tot felul; numai la gazul propan se remarca o penurie misterioasă.

Mai târziu, avea să zică: *„A fost momentul când oraşul şi-a dat în fine seama ce se întâmpla.“* Probabil că aşa era, ca idee, dar n-o satisfăcea. Tot ce putea spune cu deplină certitudine (şi nu şi-o spunea decât sieşi) era că vedea cum oraşul ei îşi pierdea minţile, iar după aceea Julia Shumway n-avea să mai fie niciodată aceeaşi persoană.

10

Primele două persoane care văd anunţul sunt Gina Buffalino şi prietena ei Harriet Bigelow. Ambele fete sunt îmbrăcate în uniforme albe de soră medicală (Ginny Tomlinson a fost cu ideea; considera că albul le inspira pacienţilor mai multă încredere decât şorţurile cu dungi multicolore), iar acum arată drăgălaş la modul cel mai serios. Arată şi obosite, în pofida rezistenţei lor tinereşti. Au avut două zile grele şi le aşteaptă încă una, după o noapte de somn scurt. Au venit să cumpere ciocolată – plănuiesc să ia destulă pentru toţi pacienţii, în afara sărmanului Jimmy Sirois, care e diabetic – şi vorbesc despre ploaia de meteoriţi. Conversaţia încetează când văd inscripţia de pe uşă.

— Magazinul *nu poate* fi închis, spune Gina, nevenindu-i să creadă. E marţi dimineaţa.

Îşi apropie faţa de geam, cu mâinile puse căuş lângă ochi ca să blocheze lumina soarelui matinal puternic.

În timp ce Gina e ocupată cu asta, soseşte camioneta lui Anson Wheeler, cu Rose Twitchell pe locul din dreapta. L-au lăsat pe Barbie la Sweetbriar, să termine de servit micul dejun. Rose coboară din maşina cu numele ei scris pe-o latură încă înainte ca Anson să fi oprit motorul. Are o listă lungă de cumpărături şi vrea să ia cât poate de multe dintre ele, şi cât poate de curând. Apoi, vede anunţul „ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIŢII“ de pe uşă.

— Ce naiba…? Aseară l-am văzut pe Jack Cale, şi n-a scos o vorbă despre asta.

I s-a adresat lui Anson, care o urmează grăbit, dar cea care-i răspunde e Gina Buffalino:

— Şi mai are de toate, înăuntru. Rafturile sunt pline.

Se adună şi alţii. Magazinul ar trebui să se deschidă în cinci minute, iar Rose nu e singura care a plănuit să-şi înceapă devreme târguielile; oameni din tot oraşul au văzut, dimineaţa la deşteptare, că Domul era la locul lui şi s-au hotărât să-şi facă aprovizionarea. Mai târziu, întrebată cum explica această năvală neaşteptată, Rose avea să spună: „La

fel se întâmplă în fiecare iarnă, când Biroul Meteo ridică un avertisment de furtună la gradul avertismentului de viscol. Sanders şi Rennie nici n-ar fi putut găsi o zi mai nepotrivită pentru mascarada asta.“

Printre primii sosiţi se numără şi maşinile doi şi patru ale Departamentului de Poliţie din Chester’s Mill. Le urmează îndeaproape Frank DeLesseps, cu Nova lui (de pe care a desprins abţibildul cu PLINU’, VINU’ SAU VAGINU’, considerând că nu se cade din partea unui reprezentant al legii). Carter şi Georgia sunt în maşina doi; Mel Searles şi Freddy Denton, în Patru. Au parcat la mică distanţă, lângă Maison des Fleurs a lui LeClerc, la ordinul şefului Randolph. „Nu e nevoie să ajungeţi acolo prea devreme,“ i-a instruit el. „Aşteptaţi să se adune cam o duzină de maşini în parcare. Cine ştie, poate vor citi anunţul, doar, şi se duc acasă.“

Acest lucru nu se întâmplă, desigur, exact aşa cum Big Jim Rennie s-a şi aşteptat. Iar apariţia poliţiştilor – mai ales a unora atât de tineri şi cruzi, în cea mai mare parte – are mai degrabă efectul de a incita spiritele, în loc să le calmeze. Rose e prima care începe să se ia de el. Îl alege pe Freddy, arătându-i lista lungă de cumpărături şi gesticulând spre vitrină, prin care se vede că majoritatea produselor de care are nevoie sunt aliniate ordonat pe rafturi.

Pentru început, Freddy e politicos, conştient că oamenii (nu chiar o mulţime, nu încă) îi privesc, dar îi e greu să-şi păstreze calmul cu prichinduţa aia guralivă care-i ţipă-n faţă. Nu pricepe că el nu face decât să respecte ordinele?

— Cine crezi că dă de mâncare la oraşu’ ăsta, Fred? îl întreabă Rose.

Anson îi pune o mână pe umăr. Rose i-o dă la o parte. Ştie că, în ochii lui Freddy, disperarea ei pare un acces de furie turbată, dar n-are ce face.

— Crezi c-o să se paraşuteze din cer un camion Sysco cu provizii, sau ce crezi?

— Doamnă…

— Hai, mai scuteşte-mă! De când mă iei tu pe mine cu „doamnă“? Douăzeci de ani ţi-am dat să haleşti clătite cu afine şi şunca aia moleşită care-ţi place ţie, la masa patru, cinci zile pe săptămână, şi-mi ziceai „Rosie“. Da’ mâine n-ai să capeţi clătite, dacă nu cumpăr *făină* şi *frăgezitor* şi *sirop* şi…

Se întrerupe.

— În sfârşit! I-a venit mintea la cap! Slavă Domnului!

Jack Cale deschide una dintre uşile duble. Mel şi Frank s-au postat în faţa intrării, iar Jack are loc doar atât cât să se strecoare printre ei. Potenţialii cumpărători – acum sunt aproape două duzini, deşi până la ora oficială a deschiderii magazinului, nouă dimineaţa, mai e un minut – se reped înainte, doar ca să se oprească în momentul când Jack alege o cheie din inelul de la centură şi încuie uşa la loc. Se înalţă un geamăt colectiv.

— De ce naiba faci asta? strigă Bill Wicker, indignat. Nevastă-mea m-a trimis să-i iau oţet!

— Vorbiţi cu aleşii şi cu şeful Randolph, răspunde Jack.

Părul îi stă zburlit în toate părţile. Se uită urât la Frank DeLesseps, apoi şi mai urât la Mel Searles, care încearcă fără succes să-şi stăpânească rânjetul, poate chiar şi faimosul lui *nie-nie-nie.*

— Că eu, unul, *ştiu* c-am s-o fac! Da’ acuma, m-am săturat de tot căcatu’ ăsta. Am terminat.

Şi porneşte hotărât prin mulţime, cu capul plecat şi obrajii mai roşii chiar şi decât părul. Lissa Jamieson, care tocmai soseşte cu bicicleta (toate articolele de pe lista ei vor încăpea în coşul pentru lapte de deasupra roţii din spate; nevoile sale sunt mici-spre-minuscule) trebuie să cotească brusc pentru a-l evita.

Carter, Georgia şi Freddy stau aliniaţi în faţa vitrinei mari cu geam de plexiglas, pe locul unde Jack ar fi pus, într-o zi obişnuită, roabele şi îngrăşămintele. Degetele lui Carter sunt bandajate, iar un pansament mai gros îi umflă cămaşa. Freddy îşi ţine mâna pe patul pistolului, în timp ce Rose

Twitchell continuă să-l toace, iar Carter îşi doreşte să-i poată da un dos de palmă. Degetele-i sunt OK, doar umărul îl doare îngrozitor. Micul grup de cumpărători a devenit mai mare, iar în parking intră tot mai multe maşini.

Înainte ca agentul Thibodeau să poată studia cu adevărat mulţimea, însă, Alden Dinsmore intră în spaţiul lui personal. Alden arată hăituit şi pare să fi dat jos zece kile de când i-a murit fiul. Poartă o banderolă neagră de doliu pe braţul stâng şi pare cam ameţit.

— Tre' să intru, fiule. M-o trimes nevastă-mea să mai iau nişte cutii…

Alden nu precizează ce fel de cutii. Probabil, cutii cu de toate. Sau poate tocmai şi-o fi amintit de patul gol de la etaj, cel care nu va mai fi ocupat niciodată, şi de posterul cu Foo Fighters la care nimeni nu se va mai uita vreodată, şi de macheta avionului de pe birou care nicicând nu va mai fi terminată, şi a uitat de conţinutul cutiilor…

— Îmi pare rău, domnule Dimmesdale, spune Carter. Nu se poate.

— Mă cheamă Dinsmore, îl corectează Alden, cu aceeaşi voce plată.

Şi porneşte spre uşă. E încuiată, n-are cum să intre, totuşi Carter îi dă un brânci puternic. Pentru prima oară, Carter simte o undă de simpatie la adresa profesorilor din liceu care-l trimiteau în detenţie; e enervant să nu fii băgat în seamă.

De asemenea, e foarte cald, şi-l doare umărul, în ciuda celor două pastile de Percocet pe care i le-a dat maică-sa. O temperatură atmosferică de 24 grade Celsius, la ora nouă dimineaţa, e o raritate în octombrie, iar albastrul spălăcit al cerului anunţă că până la prânz se va face şi mai cald – ca să nu mai vorbim de ora trei după-amiază…

Alden se împleticeşte înapoi, peste Gina Buffalino, şi amândoi ar cădea pe spate, dacă nu i-ar sprijini Petra Searles – care nu-i tocmai de la categoria uşoară. Alden nu pare supărat, doar nedumerit.

— M-o trimes nevastă-mea după cutii… explică el spre Petra.

Un murmur se înalţă din mulţimea care se tot adună. Nu e un sunet furios – nu încă. Au venit după alimente, alimentele sunt la locul lor, dar uşa e încuiată. Iar acum, un om a fost îmbrâncit de un aşa-zis poliţist care a abandonat liceul şi-n urmă cu o săptămână era mecanic auto.

Gina se uită la Carter, Mel şi Frank DeLesseps, cu ochi tot mai mari. Îi arată cu degetul.

— Ăştia au violat-o! îi spune ea prietenei sale, Harriet, fără să coboare vocea. Ăştia-s ăia care-au violat-o pe Sammy Bushey!

Zâmbetul se şterge de pe chipul lui Mel; i-a pierit tot cheful de-a face *nie-nie.*

— Gura! o repede el.

În spatele mulţimii au sosit Ricky şi Randall Killian, cu o automacara Chevrolet Canyon. Sam Verdreaux îi urmează îndeaproape, pe jos, desigur; Sam şi-a pierdut definitiv permisul de conducere în 2007.

Gina face un pas înapoi, holbându-se la Mel. Lângă ea, Alden Dinsmore stă ca un fermier-robot mătăhălos cu bateria consumată.

— Şi cică voi sunteţi poliţia…? Al-*looo?!*

— Treaba aia cu violu-i doar o minciună d-a curvei, spune Frank. Şi fă bine şi nu mai răcni, până nu te-arestăm pentru tulburarea liniştii.

— Pe bune că da! îi ţine isonul Georgia, care s-a tras mai aproape de el.

Carter o ignoră. Observă mulţimea. Da, acum e o *mulţime.* Dacă cincizeci de oameni formează o mulţime, atunci asta e. Şi mai vin şi alţii. Carter ar vrea să aibă pistolul la el. Nu-i place ostilitatea de pe chipurile celor din faţa lui.

Velma Winter, care conduce Brownie’s (sau îl conducea, înainte de-a se închide), soseşte cu Tommy şi Willow Anderson. Velma e o femeie înaltă şi masivă, care se

piaptănă ca Bobby Darin şi arată de parc-ar fi regina războinică de la Dyke Nation, dar şi-a îngropat doi soţi şi pe la masa de bârfe din Sweetbriar se vorbeşte că i-a regulat pe amândoi pân-au dat în primire, şi-acuma-l caută pe număru' trei, miercurea, la Dipper's; atunci e *Seara de Country Karaoke* şi se-adună bătrâneii. Acum, Velma se proţăpeşte în faţa lui Carter, cu mâinile proptite-n şoldurile ei lătăreţe.

— Închis, 'ai? întreabă ea, pe un ton pragmatic. Ia să vedem hârtiile.

Carter nu pricepe, iar asta-l înfurie.

— Marş de-aici, javră. N-am io nevoie dă hârtii. Şefu' ne-a trimis. Aşa au ordonat Aleşii. O să se facă depozit de mâncare.

— Raţionalizare? Asta vrei să zici? se miră Velma şi pufneşte. Ba-n oraşul *meu,* nici gând!

Se înghesuie printre Mel şi Frank şi începe să bată cu pumnii în uşă:

— Deschideţi! Voi de-acolo, *deschideţi uşa!*

— Nu-i nime-acasă, zice Frank. Aşa că mai bine lasă-te.

Ernie Calvert însă n-a plecat, şi se apropie pe culoarul dintre gondolele cu paste, făină şi zahăr. Velma îl vede şi bate-n uşă şi mai tare.

— Deschide, Ernie! Deschide!

— Deschide!!! strigă şi alte glasuri.

Frank se uită la Mel şi dă din cap. Amândoi o apucă pe Velma şi încep să-i tragă din faţa uşii făptura mătăhăloasă, de-o sută de kile. Georgia Roux s-a întors spre magazin şi-i face semn lui Ernie să se ducă înapoi. Ernie nu se duce. Fraierul stă acolo ca un popândău c-un morcov în cur.

— *Deschideţi!* rage Velma. *Deschideţi! Deschideţi!*

Tommy şi Willow i se alătură. La fel şi Bill Wicker, poştaşul. Şi Lissa, cu faţa strălucindu-i – toată viaţa a sperat să participe la un miting spontan, iar acum i s-a ivit ocazia. Ridică pumnul strâns şi începe să-l agite ritmic – două mişcări scurte pe silabele „Des-chi…" şi una mai amplă pe

„… deţi!“ Alţii încep s-o imite. Sloganul „Deschideţi!“ devine: „De-chi EŢ! De-chi EŢ! De-chi EŢ!“ Acum, toţi îşi mişcă pumnii în acelaşi ritm de doi-plus-unu – să tot fie vreo şaptezeci de oameni, poate chiar optzeci, şi continuă mereu să sosească alţii şi alţii. Şirul de bluze albastre din faţa magazinului pare mai firav ca oricând. Cei patru poliţişti mai tineri se uită spre Freddy Denton, în aşteptarea unor idei, dar Freddy nu are niciuna.

Are, însă, un pistol. *„Fă bine şi trage-n aer mai repede, Cheliosule“,* îi cere Carter în gând, *„altfel ăştia or să vină peste noi.“*

Încă doi poliţişti – Rupert Libby şi Toby Whelan – vin în viteză cu maşina pe Main Street, dinspre departamentul de poliţie (unde au băut cafea, uitându-se la CNN), depăşind-o pe Julia Shumway, care aleargă pe trotuar cu aparatul foto agăţat de umăr.

Jackie Wettington şi Henry Morrison pornesc şi ei spre supermarket, dar imediat walkie-talkie-ul de la centura lui Henry pârâie. E şeful Randolph, care le spune să rămână la post, lângă Gas and Grocery.

— Da’ noi auzim… începe Henry.

— Astea-s ordinele, îl întrerupe Randolph, fără să adauge că sunt ordine pe care nu face decât să le transmită – de la o instanţă superioară, cum ar veni…

— *De-chi EŢ! De-chi EŢ! De-chi EŢ!*

Mulţimea scandează şi-şi agită ritmic pumnii, în aerul cald. Oamenii sunt încă temători, dar din ce în ce mai surescitaţi. Se aprind tot mai mult. The Chef s-ar fi uitat la ei şi ar fi văzut o adunătură de fani care mai aveau nevoie doar de o melodie cu Grateful Dead pe banda sonoră pentru ca tabloul să fie complet.

Fraţii Killian şi Sam Verdreaux îşi croiesc drum printre oameni. Scandează şi ei – nu ca să se prefacă, ci pentru că vibraţia mulţimii-devenind-gloată e pur şi simplu irezistibilă – dar nu se ostenesc să-şi agite şi pumnii; au treabă. Nimeni

nu le dă mare atenţie. Mai târziu, doar câţiva oameni îşi vor aminti că parcă-parcă i-au zărit pe-acolo.

Sora Ginny Tomlinson înaintează şi ea. A venit să le spună fetelor că e nevoie de ele la Cathy Russell; au sosit pacienţi noi, dintre care unul e în stare gravă. Asta ar trebui să fie Wanda Crumley din Eastchester. Familia Crumley locuieşte lângă familia Evans, la graniţa oraşului Motton. Dimineaţă, când Wanda s-a dus să vadă ce mai făcea Jack, l-a găsit mort, la nici douăzeci de paşi distanţă de locul unde Domul a retezat mâna soţiei sale. Jack zăcea pe spate, cu o sticlă lângă el şi creierii uscându-i-se pe iarbă. Wanda a fugit înapoi acasă, ţipând după bărbatul ei, şi aproape ajunsese la el, când s-a prăbuşit, doborâtă de-o coronariană. Wendell Crumley a avut mare noroc să nu facă un accident cu micul său Subaru pe drumul spre spital – l-a parcurs, în cea mai mare parte, cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Acum, Wanda e în grija lui Rusty, dar Ginny nu crede că la cei cincizeci de ani ai ei, supraponderală şi fumătoare înveterată, mai are şanse de supravieţuire.

— Fetelor, spuse ea. E nevoie de voi la spital.

— Ăştia-s, doamnă Tomlinson! strigă Gina.

Trebuie să strige, ca să se facă auzită peste scandările mulţimii. Arată cu degetul spre poliţişti şi începe să plângă – în parte, din cauza spaimei şi a oboselii, dar în primul rând de indignare.

— Ăştia-s cei care au violat-o!

De data asta, Ginny priveşte dincolo de uniforme şi-şi dă seama că Gina are dreptate. Ginny Tomlinson nu are un temperament atât de coleric ca al lui Piper Libby, dar *are* şi ea temperament, iar acum acesta acţionează un factor agravant: spre deosebire de Piper, Ginny a văzut-o pe tânăra Bushey fără chiloţi. Avea vaginul tumefiat şi lacerat. Vânătăi enorme pe coapse, care nu se putuseră vedea înainte de a fi spălat sângele. Atât de mult sânge…

Ginny uită că fetele sunt aşteptate la spital. Uită că ar trebui să le scoată din acea situaţie periculoasă şi

alunecoasă. Uită chiar şi de atacul cardiac al Wandei Crumley. Merge înainte cu paşi mari, înghiontind pe cineva la o parte din drum (întâmplător, este Bruce Yardley, casierul, care-şi mişcă pumnul la fel ca toată lumea), şi se apropie de Mel şi Frank. Amândoi sunt atenţi la mulţimea tot mai ostilă şi n-o văd venind.

Femeia ridică ambele mâini, arătând o clipă ca personajul negativ dintr-un western, când se predă în faţa şerifului. Apoi, mâinile i se prăvălesc năprasnic, plesnindu-i pe amândoi tinerii în acelaşi timp.

— *Nenorociţilor!* strigă ea. Cum aţi *putut?* Cum aţi putut să fiţi atât de *laşi?* O să-nfundaţi *puşcăria* pentru asta, cu to…

Mel nu gândeşte, reacţionează doar. Îi dă un pumn în plină faţă, spărgându-i ochelarii şi nasul. Ginny se răstoarnă pe spate, cu un ţipăt, plină de sânge. Boneta medicală de modă veche, smulsă din agrafe, îi zboară de pe cap. Bruce Yardley, tânărul casier, încearcă s-o prindă şi nu reuşeşte. Ginny nimereşte peste câteva cărucioare de cumpărături aliniate. Acestea o iau din loc ca un trenuleţ. Căzută în patru labe, Ginny plânge de durere şi din cauza şocului.

Stropi mari de sânge încep să-i picure din nas – care nu e doar rupt, ci sfărâmat de-a binelea – pe literele mari şi galbene „RC“ din „ZONA CU PARCAREA INTERZISĂ“.

Câteva momente, mulţimea amuţeşte, şocată, iar Gina şi Harriet aleargă spre Ginny.

Apoi, răsună vocea limpede, cu timbru perfect de sopranǎ, a Lissei Jamieson:

— *MAMA VOASTRĂ DE PORCI!*

În acel moment, zboară piatra. Aruncătorul primei pietre nu va fi identificat niciodată. S-ar putea să fie singurul delict cu care Sam Verdreaux a scăpat basma curată-n viaţa lui.

Junior îl lăsase în capătul de sus al oraşului, iar Sam, numai cu whisky bolborosindu-i prin cap, se dusese în prospecţie pe malul estic al râului Prestile, să găsească

piatra cea mai potrivită. Trebuia să fie mare, dar nu prea mare, altfel nu putea s-o arunce cu precizie, deşi într-o vreme – cu un secol în urmă, i se pare uneori, iar alteori are impresia că foarte recent – fusese aruncător al echipei Mills Wildcats în primul meci de campionat pe statul Maine. O găsise în sfârşit, nu departe de Peace Bridge: între cinci sute şi şapte sute de grame şi netedă ca un ou de gâscă.

„Şi încă un lucru“, mai spusese Junior, când îl lăsase la destinaţie.

Nu de la el provenea, dar nu-i spusese şi asta, la fel cum nici şeful Randolph nu le spusese lui Wettington şi Morrison cine ordonase să stea la secţie. N-ar fi fost politic…

„Ocheşte gagica.“ Acestea au fost ultimele cuvinte adresate de Junior lui Sam Jeg, înainte de a se despărţi. *„O merită, aşa că să nu ratezi.“*

În timp ce Gina şi Harriet, în uniformele lor albe, îngenunchează lângă asistenta şefă, care sângerează şi suspină (şi toţi ceilalţi sunt atenţi la ele), Sam îşi ia avânt la fel ca-n ziua aia de demult, în 1970, şi lansează prima sa aruncare după patruzeci de ani şi mai bine.

Şi dă lovitura – în mai multe privinţe, chiar. Bucata de granit cu cristale de cuarţ, grea de peste şase sute de grame, o loveşte pe Georgia Roux drept în gură, fracturându-i maxilarul în cinci locuri şi lăsându-i, din toţi dinţii, doar patru. Georgia cade cu spatele peste vitrina de plexiglas, în timp ce mandibula îi atârnă grotesc aproape până pe piept şi din gura căscată îi şiroieşte sângele.

O clipă mai târziu, zboară încă două pietre, una de la Ricky Killian, cealaltă de la Randall. A lui Ricky îl loveşte pe Bill Allnut în ceafă, doborându-l la pământ, nu departe de Ginny Tomlinson. *„Căcat!”* îşi zice Ricky. *„Trebuia să dau într-un gabor, futu-i!“* Nu numai că aşa a primit ordin, dar şi visa dintotdeauna s-o facă.

Randall ţinteşte mai bine. Îl atinge pe Mel Searles drept în frunte. Mel cade ca un sac de poştă.

Urmează o scurtă pauză, un moment când toată lumea trage aer în piept. Imaginaţi-vă o maşină care stă în echilibru pe două roţi, neputându-se hotărî dacă să se răstoarne sau nu. Priviţi cum Rose Twitchell se uită în jur, uluită şi speriată, nesigură de ce se întâmplă. Îl vedeţi pe Anson cum o cuprinde cu braţul de mijloc. Ascultaţi-o pe Georgia Roux cum urlă cu gura ei lăbărţată în jos, scoţând un sunet cam ca al vântului când suflă peste coarda cernită a unei cutii de conserve transformată în sirenă. În timp ce mugeşte, sângele îi curge peste limba lacerată. Observaţi întăririle. Toby Whelan şi Rupert Libby (e vărul lui Piper, deşi ea nu se laudă cu legătura lor de rudenie) sosesc primii la locul faptei. Se uită… şi se retrag cu câţiva paşi. Apoi vine Linda Everett. Merge pe jos, împreună cu alt poliţist cu jumătate de normă, Marty Arsenault, care gâfâie în urma ei. Linda începe să se împingă prin mulţime, însă Marty – care-n dimineaţa asta nici măcar nu şi-a luat pe el uniforma, doar s-a dat jos din pat şi şi-a tras o pereche de blugi vechi – o prinde de umăr. Linda aproape că se smulge din mâna lui, dar imediat îşi aminteşte de fiicele ei. Ruşinată de propria-i laşitate, îl lasă pe Marty s-o conducă spre locul de unde Rupe şi Toby urmăresc desfăşurarea evenimentelor. Dintre cei patru poliţişti, numai Rupe are arma asupra lui, şi oare o să tragă? Aiurea-n tramvai – în mulţime o vede pe propria lui soţie, de mână cu mama ei (ce-i drept, pe soacră-sa nu l-ar deranja s-o împuşte puţin). Uitaţi-vă cum apare Julia, chiar în spatele Lindei şi al lui Marty, gâfâind cu sufletul la gură, dar pregătindu-şi deja aparatul, scăpând capacul obiectivului, în graba ei de a începe să fotografieze. Uitaţi-l şi pe Frank DeLesseps îngenunchind lângă Mel, tocmai la timp ca să evite încă o piatră, care-i şuieră pe deasupra capului şi sparge geamul uneia dintre uşile supermarketului.

Şi atunci…

Atunci, cineva răcneşte. Cine anume, nu se va şti niciodată, nici măcar asupra sexului persoanei care a

strigat nu vor putea să cadă cu toţii de acord, deşi majoritatea cred că a fost o femeie, iar Rose îi va spune lui Anson, mai târziu, că e aproape sigură c-a fost Lissa Jamieson.

— *PE EIII!*

Altcineva rage:

— *MÂNCAREEEEE!*

Şi mulţimea năvăleşte înainte.

Freddy Denton trage un foc de pistol în aer. Apoi coboară arma, în panică, gata-gata să tragă în grămadă. Nu apucă, pentru că cineva îi smulge pistolul din mână. Cade la pământ, cu un strigăt de durere. Apoi, vârful unei cizme mari de fermier – a lui Alden Dinsmore – îi izbeşte tâmpla. Agentului Denton nu i se stinge complet lumina, începe doar să fileze, iar când îşi va reveni, Marea Revoltă de la Supermarket s-a sfârşit deja.

Sângele se infiltrează prin bandajul de pe umărul lui Carter Thibodeau, iar pe cămaşă-i înfloresc mici rozete, dar – pentru moment, cel puţin – nu simte nicio durere. Nici nu încearcă să fugă. Se propteşte bine pe picioare şi-şi descarcă pistolul în prima persoană care vine în bătaia armei. Întâmplător, este Charles „Bondocu“ Norman, care ţine magazinul de antichităţi de pe 117, la marginea oraşului. Stubby cade, ţinându-se de gura din care-i ţâşneşte sângele.

— *Înapoi, futu-vă!* mârâie Carter. *Înapoi, căcănarilor! Ce? Aţi venit la furat? Înapoi!*

Marta Edmunds, guvernanta fetiţelor lui Rusty, încearcă să-l ajute pe Stubby şi se alege ca răsplată cu un pumn în obraz de la Frank DeLesseps. Se clatină, ţinându-se de faţă şi privindu-l, fără să-i vină a crede, pe tânărul care a lovit-o… după care e trântită la pământ, peste Stubby, de valul potenţialilor cumpărători porniţi la atac.

Carter şi Frank încep să dea cu pumnii-n ei, dar nu aplică decât trei lovituri, înainte să le distragă atenţia un urlet straniu, cu modulaţii. Este bibliotecara oraşului, cu părul

atârnându-i răvăşit în jurul feţei de obicei atât de blânde. Împinge un şir de cărucioare şi ar putea la fel de bine să scoată un ţipăt de atac japonez. Frank sare la o parte din calea ei, dar cărucioarele se ocupă de Carter, expediindu-l cât colo. Îşi fâlfâie braţele, încercând să-şi ţină echilibrul, şi ar putea chiar să reuşească, dacă nu s-ar nimeri acolo picioarele Georgiei. Se împiedică de ele, cade pe spate şi e strivit sub tălpi. Răsucindu-se pe burtă, îşi împreunează mâinile peste cap şi aşteaptă să se termine totul.

Julia Shumway, cu aparatul de fotografiat la ochi, ţăcăne, ţăcăne, ţăcăne. Poate că fotografiile vor dezvălui chipurile unor oameni pe care-i cunoaşte, dar în vizor nu vede decât străini. O turmă.

Rupert Libby îşi scoate arma şi trage patru focuri în aer. Detunăturile reverberează prin dimineaţa caldă, seci şi declamatorii, ca un şir de semne de exclamare auditive. Toby Whelan sare-napoi în maşină, lovindu-se la cap de-i zboară şapca („AJUTOR DE ŞERIF CHESTER’S MILL“ scrie pe ea, cu galben). Înhaţă portavocea de pe bancheta din spate, o ridică la gură şi strigă:

— ÎNCETAŢI IMEDIAT! POLIŢIA! ÎNAPOI! E UN ORDIN!

Julia îl fotografiază.

Mulţimea nu ia în seamă nici împuşcăturile, nici goarna. Nu-i dă atenţie nici lui Ernie Calvert, când apare de după colţul clădirii, cu halatul verde fluturându-i deasupra genunchilor.

— *Veniţi prin spate!* ţipă el. *Nu-i nevoie să spargeţi nimic, am deschis în spate!*

Oamenii nu mai vor decât să spargă uşa şi să între. Se reped în uşile pe care scrie INTRARE şi IEŞIRE şi ZILNIC PREŢURI REDUSE. La început, uşile rezistă, apoi încuietoarea cedează sub presiunea acumulată. Primii sosiţi sunt striviţi de uşi şi suferă vătămări: doi oameni cu coaste rupte, un gât luxat, două fracturi de braţe.

Toby Whelan dă să ridice din nou portavocea, după care o lasă iar jos, cu multă grijă, pe capota maşinii cu care au

venit el şi Rupe. Îşi ia şapca de AJUTOR DE ŞERIF, o scutură, şi-o pune pe cap. El şi Rupe pornesc spre magazin, apoi se opresc, neputincioşi. Linda şi Marty Arsenault li se alătură. Linda o vede pe Marta şi o conduce înapoi la micul grup de poliţişti.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Marta, năucită. M-a lovit cineva? Îmi arde obrazul. Cine are grijă de Judy şi Janelle?

— Le-a luat sora ta, azi-dimineaţă, îi spune Linda şi o strânge în braţe. Nu-ţi face griji.

— Cora?

— Wendy.

Cora, sora mai mare a Martei, locuieşte la Seattle de ani de zile. Linda se întreabă dacă nu cumva Marta a suferit o comoţie. Se gândeşte că ar trebui s-o examineze doctorul Haskell, după care îşi aduce aminte că Haskell e sau în morga spitalului sau la Bowie Funeral Home. Acum Rusty e singur, iar azi va fi foarte ocupat.

Carter o duce pe Georgia spre maşina doi. Tânăra continuă să urle, cu acele zbierete sinistre ca ale unei sirene de vânt. Mel Searles şi-a recăpătat oarecum, tulbure, cunoştinţa. Frankie îl conduce spre Linda, Marta, Toby şi ceilalţi poliţişti. Mel încearcă să ridice capul, apoi şi-l lasă la loc în piept. Din fruntea rănită îi curge sânge; cămaşa-i e îmbibată.

Oamenii năvălesc în magazin. Aleargă pe culoare, împingând cărucioare sau înhăţând coşuri dintr-o stivă de lângă rastelul cu brichete de cărbune (HAI LA UN PICNIC DE TOAMNĂ! invită reclama). Manuel Ortega, angajatul lui Alden Dinsmore, şi bunul său prieten Dave Douglas se duc direct la casă şi încep să apese pe butoanele NU SE VINDE, să înşface bani şi să şi-i îndese în buzunare, râzând ca nebunii.

Acum supermarketul e plin; este zi de vânzări. La raionul de alimente congelate, două femei se ciorovăiesc pentru ultima Prăjitură de Casă cu Lămâie Pepperidge. La delicatese, un bărbat îl pocneşte pe altul cu un cârnat

polonez, cerându-i să mai lase şi pentru alţii din afurisita aia de friptură rece. Amatorul de friptură rece se întoarce şi-i dă celuilalt una-n nas. Curând, se tăvălesc amândoi pe pardoseală, cărându-şi la pumni.

Izbucnesc şi alte încăierări. Rance Conroy, proprietar şi unic angajat al Conroy's Western Maine Electrical Service Supplies („Zâmbetele, specialitatea noastră!"), îl altoieşte pe Brendan Ellerbee, fost profesor de ştiinţe la Universitatea din Maine ieşit la pensie, când acesta îi smulge din faţă ultimul sac de zahăr. Ellerbee cade, dar nu dă drumul sacului de cinci kilograme de Domino's, iar când Conroy se apleacă să i-l înhaţe, Ellerbee mârâie:

— *Ia de-aici, na!*

Şi-i dă cu zahăru-n mutră. Sacul se sparge, învăluindu-l pe Rance Conroy într-un nor alb. Electricianul cade peste un raft, cu faţa albă ca a unui mim, zbierând că nu mai vede nimic, c-a orbit. Carla Venziano, cu bebeluşul holbându-i-se peste umăr din port-bebeul pe care-l duce-n spate, o împinge pe Henrietta Clavard din faţa gondolei cu orez Texmati – micului Steven îi place orezul, şi-i mai place şi să se joace cu casoletele de plastic, iar Carla vrea să-i asigure viitorul. Henrietta, care în ianuarie a împlinit optzeci şi patru de ani, buşeşte pe ghemul tare de piele şi oase care cândva i-a servit drept fund. Lissa Jamieson îl dă la o parte pe Will Freeman, proprietarul reprezentanţei Toyota locale, ca să salte ultimul pui din containerul frigorific, înainte de a reuşi să-l apuce, o adolescentă cu tricou PUNK RAGE i-l umflă de sub nas, scoate spre ea limba cu piercing şi pleacă veselă.

Se aude un zgomot de sticlă spartă, urmat de ovaţia inimoasă a unor voci bărbăteşti (în majoritate, dar nu în totalitate). Dulapul cu bere a fost învins. Mulţi cumpărători, probabil plănuind să MEARGĂ LA UN PICNIC DE TOAMNĂ, şiroiesc într-acolo. În loc de „De-chi EŢ!", refrenul a devenit:

— *Be-re! Be-re! Be-re!*

Alţii se năpustesc în magazia de la subsol şi urcă înapoi. Curând, bărbaţi şi femei deopotrivă îşi iau vinul cu bidoanele şi navetele. Unii duc cutii cu sticle pe cap, ca hamalii băştinaşi din filmele vechi cu acţiunea în junglă.

Julia, sfărâmând sub pantofi cioburi de sticlă, ţine aparatul la ochi şi trage, trage, trage instantanee…

Afară, se adună restul poliţiştilor din oraş, inclusiv Jackie Wettington şi Henry Morrison, care şi-au abandonat de comun acord postul de la Gas and Grocery. Se alătură celorlalţi, strângându-se într-un grup îngrijorat care stă deoparte şi doar priveşte. Jackie vede expresia şocată a Lindei Everett şi o cuprinde în braţe. Ernie Calvert vine şi el, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii bucălaţi, ţipând:

— Fără rost! Fără niciun rost!

— Acum ce facem? întreabă Linda, cu obrazul rezemat de umărul lui Jackie. Marta stă lângă ea, căscând gura spre magazin şi apăsându-şi cu palma vânătaia de pe faţă, care se umflă rapid. În faţa lor, din Food City răsună ţipete, râsete, câte un strigăt de durere… Sunt aruncate obiecte; Linda vede cum un sul de hârtie igienică se desfăşoară ca o serpentină festivă, zburând cu boltă peste raionul produselor de uz casnic.

— Scumpo, îi răspunde Jackie, crede-mă că habar n-am.

11

Anson înhăţă lista de cumpărături a lui Rose şi alergă în magazin înainte ca posesoarea ei să-l poată opri. Rose ezită câteva clipe, lângă camionul restaurantului, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile, şi întrebându-se dacă să intre sau nu după el. Tocmai se hotărâse să rămână pe loc, când un braţ îi cuprinse umerii. Tresări, apoi întoarse capul şi-l văzu pe Barbie. Fu atât de uşurată, încât i se înmuiară genunchii. Se agăţă de braţul lui – parţial ca să-i simtă încurajarea, dar mai ales de teamă să nu leşine.

Barbie zâmbea, fără prea mult umor.

— Grozavă distracţie, nu-i aşa, puştoaico?

— Nu ştiu ce să fac, răspunse ea. Anson e acolo… *toată lumea* i-acolo… iar poliţiştii stau şi *se uită.*

— Probabil nu vor să fie bătuţi mai rău decât au fost deja. Şi nu-i condamn. Totul a fost bine pus la cale şi executat magistral.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu contează. Vrei să-ncerc să-i opresc până nu iese şi mai rău?

— Cum?

Barbie ridică portavocea de pe capota maşinii, unde o lăsase Toby Whelan. Când vru să i-o dea, Rose se retrase, strângându-şi mâinile la piept.

— Vorbeşte tu, Barbie.

— Nu. Tu eşti cea care le-a dat de mâncare ani de zile, pe tine te vor asculta.

Rose luă goarna, deşi încă mai şovăia.

— Nu ştiu ce să spun. Nu-mi trece prin minte niciun lucru care i-ar putea opri. Toby Whelan a încercat deja. Nu i-au dat nicio atenţie.

— Toby a încercat să le dea ordine, precizează Barbie. Să dai ordine unei gloate dezlănţuite e totuna cu a încerca să le dai unui muşuroi de furnici.

— Eu tot nu ştiu ce să…

— Am să-ţi spun eu.

Barbie vorbea calm, iar acest lucru o linişti şi pe ea. Se opri doar atât cât s-o cheme cu un gest pe Linda Everett. Aceasta veni împreună cu Jackie, ţinându-se una pe cealaltă de talie.

— Poţi lua legătura cu soţul tău? întrebă Barbie.

— Dacă are telefonul mobil deschis.

— Spune-i să vină aici – cu o ambulanţă, dacă se poate. Dacă nu răspunde la telefon, ia o maşină de poliţie şi du-te până la spital.

— Are pacienţi…

— Şi aici are pacienţi. Numai că încă nu ştie.

Arătă spre Ginny Tomlinson, care acum stătea aşezată pe jos, cu spatele rezemat de zidul magazinului, ţinându-şi în mâini faţa însângerată. O încadrau Gina şi Harriet Bigelow, stând pe vine de-o parte şi de alta, dar când Gina, cu o batistă împăturită, încercă să oprească sângele care curgea din nasul deformat radical al lui Ginny, aceasta scoase un ţipăt de durere şi întoarse capul.

— Începând cu una dintre cele două surori medicale profesioniste care i-au mai rămas, dacă nu mă înşel.

— Şi tu ce-ai să faci? îl întrebă Linda, scoţându-şi telefonul mobil de la centură.

— Eu şi Rose îi vom potoli pe oamenii ăştia. Nu-i aşa, Rose?

12

Rose se opri înăuntru, chiar lângă uşă, stupefiată de haosul din faţa ei. Ochii începură să-i lăcrimeze de la mirosul de oţet care plutea prin aer, amestecat cu arome de sulf şi bere. Pe linoleumul culoarului numărul 3 se vedeau pete de muştar şi ketchup, împroşcate ca o vomă ţipătoare. Un nor de zahăr şi făină la un loc plutea peste culoarul numărul 5. Oamenii îşi împingeau cărucioarele prin el, mulţi tuşind şi ştergându-se la ochi. Unele dintre cărucioare derapau, la trecerea printr-o întindere de fasole uscată ce se revărsase din borcane.

— Stai aici o clipă, îi spuse Barbie, deşi Rose nu dădea niciun semn că ar vrea să se mişte din loc; stătea ca hipnotizată, strângând portavocea între sâni.

Barbie o găsi pe Julia, care fotografia casele de marcat vandalizate.

— Lasă-le pe-astea şi vino cu mine, o chemă el.

— Nu pot, trebuie să le fotografiez, altfel n-are cine. Nu ştiu unde-i Pete Freeman, iar Tony…

— Nu e nevoie să fotografiezi nimic, încetează imediat. Până nu se întâmplă ceva şi mai rău – mult mai rău…

Arătă spre Fern Bowie care trecea pe-alături cu un coş plin într-o mână şi o bere în cealaltă. Avea arcada spartă, iar sângele îi curgea pe faţă, dar în rest părea destul de încântat de toată situaţia.

— Şi ce să facem?

Barbie o conduse înapoi la Rose.

— Gata, Rose? începem.

— Păi… eu…

— Reţine, *calmă şi senină.* Nu încerca să-i opreşti; caută doar să cobori temperatura.

Rose trase adânc aer în piept, apoi ridică portavocea la gură.

— BUNĂ ZIUA LA TOATĂ LUMEA, VĂ VORBEŞTE ROSE TWITCHELL, DE LA SWEETBRIAR ROSE…

Spre veşnica ei laudă, arăta *într-adevăr* senină. La auzul vocii ei, oamenii se uitară în jur – nu fiindcă ar fi vorbit pe un ton insistent, Barbie ştia, ci tocmai pentru că n-o făcea. Văzuse acelaşi lucru în Takrit, Fallujah, Bagdad… Cel mai adesea, după explozii în locuri publice aglomerate, când soseau poliţia şi trupele.

— VĂ RUGĂM, TERMINAŢI-VĂ CUMPĂRĂTURILE CÂT MAI RAPID ŞI CALM POSIBIL.

Aceste cuvinte îi făcură pe câţiva să chicotească, dar imediat se uitară unii la alţii, ca şi cum şi-ar fi venit în fire. Pe culoarul 7, Carla Venziano, ruşinată, o ajută pe Henrietta Clavard să se ridice în picioare. *„Este destul Texmati pentru amândouă“,* îşi spuse Carla. *„Ce Dumnezeu m-o fi apucat?“*

Barbie dădu din cap spre Rose să continue, articulând neauzit: „cafeaua“. Din depărtare se auzea sirena dulce a unei ambulanţe apropiindu-se.

— CÂND AŢI TERMINAT, VENIŢI LA SWEETBRIAR ROSE, LA O CAFEA. ESTE PROASPĂTĂ ŞI VĂ FACEM CINSTE.

Câţiva oameni bătură din palme. Un glas răguşit strigă:

— *Cine să bea cafea? Noi vrem BERE!*

Gluma fu întâmpinată cu râsete şi chiuituri.

Julia îl trase pe Barbie de mânecă. Avea fruntea brăzdată de ridurile unei expresii încruntate, pe care Barbie o găsea foarte republicană.

— Ăştia nu cumpără; fură.

— Ce preferi? Un editorial sau să-i scoatem de-aici până nu moare cineva pentru-o pungă de friptură rece Blue Mountain? o întrebă el.

După un moment de gândire, Julia dădu din cap, trecând la acel zâmbet complice care lui Barbie începea să-i placă enorm.

— Ai şi dumneata dreptate, colonele.

Barbie se întoarse spre Rose, îi făcu un semn, iar ea o luă de la început. Apoi, porniră toţi trei printre rafturi şi gondole, începând cu raionul de delicatese şi lactate, care era cel mai golit, atenţi la oricine ar fi putut încă să fie atât de întărâtat încât să-i obstrucţioneze. Nu era nimeni. Rose devenea tot mai încrezătoare, iar în magazin se instala liniştea. Oamenii plecau. Mulţi împingeau cărucioare încărcate cu pradă, dar Barbie luă asta ca pe un semn bun. Cu cât ieşeau mai repede, cu atât mai bine, indiferent câte căcăţişuri luau cu ei… iar cheia era să se audă numiţi cumpărători, nu hoţi. Dă-i înapoi cuiva, bărbat sau femeie, respectul de sine şi, în majoritatea cazurilor – nu în toate, dar în cele mai multe – îi înapoiezi şi capacitatea de a gândi măcar cât de cât limpede.

Anson Wheeler li se alătură, împingând un cărucior de cumpărături plin cu provizii. Arăta cam ruşinat, iar braţul îi sângera.

— M-a lovit cineva c-un borcan de măsline, explică el. Acum, miros ca un sendviş italienesc.

Rose îi dădu goarna Juliei, care începu să transmită acelaşi mesaj, cu o voce la fel de binevoitoare:

— Doamnelor şi domnilor cumpărători, terminaţi şi plecaţi în ordine.

— Nu le putem lua pe astea, spuse Rose, arătând spre căruciorul lui Anson.

— Dar avem nevoie de ele, Rosie, insistă el, pe un ton de scuză, dar hotărât. Chiar avem nevoie.

— Atunci, vom lăsa contravaloarea, replică Rose. Dacă nu mi-a furat nimeni poşeta din maşină, mai bine zis.

— Ăă… nu cred c-o să meargă, se îndoi Anson. Unii au furat banii de la casă.

Văzuse şi cine, dar nu voia să spună. Nu când redactora ziarului local era chiar lângă el.

Rose îl privi îngrozită.

— Ce se întâmplă aici? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se *întâmplă?*

— Nu ştiu… răspunse Anson.

Afară tocmai sosea ambulanţa, iar sirena începea să se audă la nivelul unui mârâit. Peste vreun minut, două, în timp ce Barbie, Rose şi Julia continuau să cutreiere culoarele cu portavocea, cineva din spatele lor spuse:

— Destul. Dă-mi aia!

Barbie nu se miră să-l vadă pe şeful Randolph gătit la patru ace, în uniforma de gală. Poftim, apăruse – cu-o zi întârziere şi-un dolar în minus. Taman la ţanc.

Rose continua să vorbească prin goarnă, ridicând în slăvi calităţile cafelei pe gratis de la Sweetbriar. Randolph îi smulse portavocea din mână şi începu imediat cu ordinele şi ameninţările:

— PLECAŢI IMEDIAT! SUNT ŞEFUL PETER RANDOLPH ŞI VĂ ORDON SĂ PLECAŢI ÎN CLIPA ASTA. LĂSAŢI JOS TOT CE AVEŢI ÎN MÂINI ŞI PLECAŢI DE-AICI! DACĂ LĂSAŢI LUCRURILE ŞI PLECAŢI ACUM, PUTEŢI SCĂPA DE ACUZAŢII.

Rose îl privi pe Barbie, deznădăjduită. Barbie ridică din umeri. Nu mai conta. Spiritul de gloată se risipise. Poliţiştii care încă mai mergeau pe picioarele lor – până şi Carter Thibodeau, deşi se clătina – începură să dea lumea afară. Când „cumpărătorii“ nu renunţau la coşurile pline, erau loviţi. Câţiva fură doborâţi la pământ, iar Frank DeLesseps răsturnă un cărucior încărcat. Avea chipul palid şi furios.

— Ai de gând să-i pui pe băieţi să înceteze? îl întrebă Julia pe Randolph.

— Nu, domnişoară Shumway, nici vorbă, replică Randolph. Oamenii ăştia sunt nişte tâlhari şi vor fi trataţi ca atare.

— Şi din vina cui? Cine-a închis magazinul?

— Daţi-vă la o parte, ordonă Randolph. Am treabă.

— Păcat că n-ai fost aici când au dat buzna, remarcă Barbie.

Randolph se uită la el. Avea o expresie neprietenoasă, dar mulţumită. Barbie oftă. Undeva, un ceas ticăia. Ştia, iar Randolph o ştia şi el. Curând, avea să sune. Dacă n-ar fi fost Domul, ar fi putut să fugă. Dar desigur, dacă n-ar fi fost Domul, nimic din toate acele lucruri nu s-ar fi întâmplat.

În faţă, Mel Searles încerca să-i ia lui Al Timmons coşul plin. Cum Al nu voia să-i dea drumul, Mel i-l smulse… apoi îl trânti jos pe omul mai vârstnic. Al scoase un ţipăt de durere, ruşine şi indignare. Şeful Randolph râse. Hohotele-i erau scurte, sacadate, lipsite de amuzament – *Hau! Hau! Hau!* Iar lui Barbie i se păru că în ele auzea ceea ce-avea să devină Chester’s Mill în curând, dacă Domul nu se ridica.

— Haideţi, doamnelor, le chemă el. Să mergem de-aici.

13

Rusty şi Twitch aliniau răniţii – cam o duzină cu totul – de-a lungul laturii cu perete de ţunder a magazinului, când Barbie, Julia şi Rose ieşiră şi ei. Anson stătea lângă camionul de la Sweetbriar, ţinându-şi un prosop de hârtie pe braţul care-i sângera.

Chipul lui Rusty era posomorât, dar la vederea lui Barbie se mai lumină puţin.

— Salut, amice. În dimineaţa asta eşti cu mine. De fapt, eşti noua asistentă şefă.

— Îmi supraestimezi talentele sanitare, zâmbi Barbie, dar porni spre el.

Linda Everett trecu în fugă pe-alături, ca să se arunce în braţele lui Rusty. Bărbatul o îmbrăţişă scurt.

— Pot să te ajut, iubitule? îl întrebă.

Se uita la Ginny, cu groază. Văzându-i privirea, Ginny închise ochii, obosită.

— Nu, răspunse Rusty. Fă ce ai de făcut! Eu le am pe Gina şi Harriet şi pe sora Barbara.

— O să fac tot ce pot, spuse Barbie – şi fu cât pe ce să adauge: *„Până mă arestează, adică.“*

— Te descurci tu, îl asigură Rusty.

Şi, coborând glasul, adăugă:

— Gina şi Harriet sunt cele mai binevoitoare ajutoare din lume, însă, când au de făcut şi altceva decât să dea pastile şi să aplice pansamente, se cam pierd.

Linda se aplecă spre Ginny.

— Îmi pare atât de rău…

— Las-că trece, răspunse Ginny, dar fără să deschidă ochii.

Linda îşi sărută soţul cu o privire tulburată, apoi reveni spre locul în care Jackie Wettington stătea cu un bloc-notes în mână, luând declaraţia lui Ernie Calvert. În timp ce vorbea, Ernie se tot ştergea la ochi.

Rusty şi Barbie lucrară cot la cot timp de peste o oră, în timp ce poliţiştii delimitau zona din faţa magazinului cu bandă galbenă. La un moment dat, Andy Sanders veni şi el să vadă pagubele, ţistuind din limbă şi clătinând din cap. Barbie îl auzi întrebând pe cineva ce se-alegea de lumea asta, dacă nişte orăşeni civilizaţi puteau ajunge să facă aşa ceva. Îi mai strânse şi şefului Randolph mâna, spunându-i ce al naibii de bună treabă făcea.

A naibii treabă.

14

Când o *simţi*, întreruperile şi ghinioanele dispar. Efortul îţi devine prieten. Ghinionul se transformă în noroc de

milioane de dolari. Nu accepţi aceste lucruri cu recunoştinţă (stare rezervată smiorcăiţilor şi loserilor, după părerea lui Big Jim Rennie), ci ca pe ceva ce ţi se cuvine. *A o simţi* înseamnă să te balansezi într-un leagăn magic, şi trebuie (tot după părerea lui Big Jim) s-o faci cu autoritate.

Dacă ar fi ieşit din marea şi vechea casă Rennie de pe Mill Street, n-ar fi văzut ceea ce văzuse şi s-ar fi putut ocupa de Brenda Perkins într-un cu totul alt mod. Dar a ieşit exact la momentul potrivit. Aşa se întâmplă când *o simţi;* zidul de apărare s-a prăbuşit, şi tu te-ai repezit prin spărtura apărută astfel ca prin minune, cucerind uşor fortăreaţa.

Scandările „De-chi EŢ! De-chi EŢ!“ erau cele care-l scoseseră din birou, unde făcea însemnări pentru ceea ce plănuia să numească Administrarea Dezastrului… al cărei şef titular avea să fie veselul şi zâmbăreţul Andy Sanders, pentru ca Big Jim să rămână puterea din spatele tronului. *„Ce nu-i stricat, să nu dregi“* era Regula întâi din manualul de operare politică al lui Big Jim, iar prezenţa lui Andy ca paravan acţiona mereu ca un descântec. Mai toată lumea din Chester’s Mill ştia că era un idiot, dar nu conta. Cu oamenii puteai să repeţi acelaşi joc iar şi iar, fiindcă nouăzeci şi opt la sută din ei erau nişte idioţi şi mai mari. Şi, cu toate că Big Jim nu planificase niciodată o campanie politică de o asemenea anvergură – echivala cu o dictatură municipală –, nu se îndoia că avea să-i reuşească.

N-o inclusese şi pe Brenda Perkins în lista factorilor care puteau complica situaţia, dar nu conta. Când *o simţi,* factorii perturbatori au un fel al lor de a dispărea de la sine. Şi-o accepţi şi pe asta ca pe ceva foarte firesc.

Mergea pe trotuar spre colţul dintre Mill şi Main, la o distanţă de nicio sută de paşi, cu burta legănându-i-se placid în faţă. Scuarul oraşului era pe partea cealaltă a străzii. Puţin mai în josul pantei, tot vizavi, urmau Primăria şi Departamentul Poliţiei, cu War Memorial Plaza între ele.

De la colţ, nu putea să vadă până la Food City, dar avea în faţă tot tronsonul cu firme de pe Main Street. Şi o vedea pe Julia Shumway. Ieşise grăbită din redacţia *Democratului,* cu aparatul foto în mână, iar acum alerga spre locul de unde veneau strigătele, încercând să-şi agaţe camera pe umăr, din mers. Big Jim o urmărea cu privirea. Era comic, zău aşa – cum ardea de nerăbdare să ajungă la cel mai recent dezastru…

Şi deveni şi mai comic. Julia se opri, se întoarse, alergă înapoi, încercă uşa redacţiei, văzu că era deschisă şi o încuie. Apoi porni iar, la fel de grăbită, nerăbdătoare să-şi vadă prietenii şi vecinii purtându-se urât.

„Îşi dă seama pentru prima oară că fiara a scăpat din cuşcă, şi ar putea să muşte pe oricine, oricând“, reflectă Big Jim. *„Dar nu-ţi face griji, Julia – voi avea eu grijă de tine, aşa cum am avut întotdeauna. Poate va trebui să te mai cuminţeşti puţin, cu zdreanţa aia de ziar al tău care atâta mă mai oboseşte, dar nu-i aşa că e un preţ de nimic în schimbul siguranţei personale?“*

Sigur că da. Şi, dacă insista totuşi…

— Uneori, se mai întâmplă anumite chestii… spuse Big Jim.

Stătea la colţul străzii, cu mâinile în buzunare, zâmbind. Iar când auzi primele zbierete… zgomotele de geamuri sparte… împuşcăturile… zâmbetul i se lăţi şi mai mult. *„Se mai întâmplă anumite chestii“, nu fuseseră* tocmai cuvintele exacte ale lui Junior, dar Big Jim considera că era destul de aproape pentru o intervenţie guver…

Zâmbetul îi pieri într-o încruntătură, când o văzu pe Brenda Perkins. Majoritatea oamenilor de pe Main Street se îndreptau spre Food City, ca să vadă ce era cu toată hărmălaia, dar Brenda mergea în *susul* străzii, nu în jos. Poate chiar spre casa Rennie… ceea ce nu era deloc un semn bun.

„Ce-o fi vrând de la mine în dimineaţa asta? Ce-ar putea să fie atât de important, încât să bată o debandadă pentru

mâncare la supermarketul local?“

Era întru totul posibil ca numai la el să nu se gândească Brenda, dar radarul începuse să-i piuie, aşa că o observa cât se poate de atent.

Brenda şi Julia mergeau pe părţile opuse ale străzii. Niciuna n-o observă pe cealaltă. Julia încerca să-şi aranjeze aparatul foto, din fugă. Brenda se uita la clădirea roşie şi dărăpănată a Magazinului Universal Burpee’s. Avea la ea o sacoşă de pânză groasă care i se balansa pe lângă genunchi.

Când ajunse la Burpee’s, Brenda încercă uşa, fără niciun rezultat. Atunci, făcu un pas înapoi, cu acel aer tipic al oamenilor care s-au lovit de un obstacol neaşteptat şi încearcă să decidă ce pot face în continuare. Încă ar mai fi putut-o vedea pe Shumway, dacă se uita în spate, dar nu se întoarse. Brenda privi la stânga, la dreapta, apoi peste drum, spre redacţia *Democratului.*

După încă o privire aruncată către Burpee’s, traversă strada şi încercă şi uşa redacţiei. Nici asta nu se deschidea, fireşte; Big Jim o văzuse pe Julia încuind-o. Brenda o mai încercă o dată, zgâlţâind clanţa, ca să fie sigură. Ciocăni. Se uită înăuntru. Apoi se retrase, cu mâinile în şolduri şi sacoşa legănându-se. Când porni din nou pe Main Street – cu pas mai îngreunat, fără să mai privească în jur – Big Jim o luă înapoi spre casă, mergând repede. Nu ştia de ce voia să se asigure că Brenda nu-l vedea privind-o… dar nici nu avea *nevoie să ştie.* E de-ajuns doar să-ţi urmezi instinctele, când *o simţi.* Aici era toată frumuseţea.

Ceea ce *ştia* era că, dacă Brenda bătea la uşa lui, avea să-l găsească pregătit. Indiferent ce voia de la el.

15

„Mâine-dimineaţă vreau sa pui foile într-un plic şi să le duci la Julia Shumway“, îi spusese Barbie. Dar la redacţia *Democratului* era închis şi întuneric. Aproape sigur, Julia se

dusese la magazin, unde naiba ştie ce se întâmpla. Probabil că Pete Freeman şi Tony Guay erau şi ei tot acolo.

Şi-atunci, ce să facă ea cu dosarul VADER? Dacă uşa ar fi avut fantă pentru corespondenţă, ar fi putut vârî pe-acolo plicul de manila pe care-l avea în sacoşă. Numai că nu era nicio fantă pentru scrisori.

Brenda presupunea că ar fi trebuit fie să se ducă după Julia, la magazin, fie să se întoarcă acasă şi să aştepte până se linişteau lucrurile, iar prietena ei revenea la redacţie. Nefiind în cea mai raţională dispoziţie, n-o atrăgea niciuna dintre variante. Şi, în orice caz, se părea că la Food City izbucnise o răscoală în toată regula, pe care Brenda prefera s-o evite. Cât despre prima variantă…

Aceea era, categoric, cea mai bună. Cea mai *rezonabilă.* Nu obişnuia Howie mereu să spună că *„Cel care ştie să aştepte are numai de câştigat“?*

Dar răbdarea nu reprezentase niciodată punctul forte al Brendei, iar mama ei avea o vorbă: *„Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.“* Aşa voia să facă şi ea acum. Să se confrunte cu el, să-i asculte balivernele, negaţiile, justificările, apoi să-i dea de ales: demisia în favoarea lui Dale Barbara sau demascarea tuturor mârşăviilor lui în *Democrat.* Confruntarea era o pastilă amară pentru Brenda, iar pastilele amare se înghit cât poţi de repede, ca pe urmă să-ţi clăteşti gura. Plănuia să şi-o clătească pe-a ei cu un bourbon dublu şi nici n-avea de gând să aştepte până la prânz ca s-o facă.

Numai că…

„Să nu te duci singură.“ Barbie îi mai spusese şi asta. Iar când o întrebase în cine mai avea încredere, Brenda îi răspunsese că-n Romeo Burpee. Însă şi la Burpee’s era închis. Ce cale îi mai rămânea?

Se punea întrebarea dacă Big Jim i-ar fi făcut ceva, iar Brenda considera că nu. Bănuia că era în siguranţă, fizic vorbind, indiferent ce griji îl munceau pe Barbie – griji care, fără îndoială, rezultau în parte din experienţele lui de

război. Era o greşeală de calcul îngrozitoare din partea ei, dar lesne de înţeles; nu era singura care încă se mai agăţa de ideea că lumea era la fel ca înainte de căderea Domului.

16

Ceea ce lăsa nerezolvată problema dosarului VADER…

S-o fi temut Brenda mai mult de limba lui Big Jim decât de vreo vătămare fizică, dar ştia că ar fi fost o nebunie să apară la uşa lui cu dosarul încă la ea. Ar fi putut să i-l ia chiar dacă-i spunea că nu era singurul exemplar. De *asta* l-ar fi crezut în stare.

Pe la jumătatea lui Town Common Hill, ajunse la Prestile Street, care străbătea marginea de sus a scuarului. Prima casă era a familiei McCain. Următoarea îi aparţinea lui Andrea Grinnell. Şi cu toate că Andrea era aproape mereu eclipsată de colegii ei bărbaţi din Consiliul Aleşilor, Brenda o ştia ca pe o femeie onestă, care nu-l agrea deloc pe Big Jim. În chip destul de ciudat, Andy Sanders rămânea omul pe care era mai probabil ca Andrea să-l respecte, deşi de ce l-ar fi luat cineva pe *ăla* în serios, Brenda nu reuşea să înţeleagă.

„Poate exercită acel gen de putere asupra ei“, auzi Brenda în minte glasul lui Howie.

Cât pe ce să izbucnească în râs. Era ridicol. Cel mai important era că Andrea fusese o Twitchell înainte s-o ia de nevastă Tommy Grinnell, iar cei din familia Twitchell erau oameni duri, deşi timizi. Brenda bănuia că putea să lase plicul cu dosarul VADER la Andrea… presupunând că nu era şi casa *ei* încuiată şi pustie. Oricum, nu se aştepta la asta. Nu auzise de la cineva că Andrea era bolnavă de gripă?

Brenda traversă Main Street, repetând în minte ceea ce avea să spună: *„Vrei să-mi ţii plicul ăsta la tine, puţin? Revin după el într-o jumătate de oră. Dacă* nu *mă întorc să-l*

iau, dă-i-l Juliei, la ziar. De asemenea, ai grijă să afle neapărat şi Dale Barbara.“

Şi dac-o întreba ce era cu acel mister? Brenda se hotărî să fie sinceră. Vestea că intenţiona să-l sileascâ pe Jim Rennie să demisioneze i-ar fi făcut lui Andrea mai bine, probabil, decât o doză dublă de Theraflu.

În ciuda dorinţei de a termina cât mai repede treaba aceea dezgustătoare, Brenda se opri un moment în faţa casei McCain. Părea părăsită, dar nu era nimic ciudat în asta – multe familii fuseseră plecate din oraş în momentul căderii Domului. Despre altceva era vorba. Un miros slab, pe de o parte, ca şi cum în casă s-ar fi stricat mâncarea. Dintr-odată, ziua i se păru mai încinsă, aerul mai închis, iar sunetele de la Food City începură să se audă ca de foarte departe. Brenda îşi dădu seama care era cauza: se simţea urmărită. Se gândi cât de mult semănau ferestrele acelea, cu storurile trase, cu nişte ochi închişi. Închişi, dar nu de tot. Ochi care *pândeau.*

„Termină, femeie. Ai treburi de făcut.“

Porni spre casa lui Andrea, oprindu-se ca să se uite înapoi, peste umăr. Nu văzu decât o casă cu jaluzelele trase, stând posomorâtă în duhoarea slabă de alimente în descompunere. Numai carnea putea mirosi atât de urât, după un timp aşa de scurt. Probabil că Henry şi LaDonna puseseră foarte multă în congelator.

17

Cel care o pândea pe Brenda era Junior. Junior, în genunchi. Junior, numai cu chiloţii pe el şi capul bubuindu-i. Se uita din living, pe lângă marginea jaluzelelor. După plecarea ei, se întoarse în cămară. Trebuia să renunţe curând la prietenele lui, ştia, dar deocamdată le dorea. Şi mai dorea şi întunericul. Până şi duhoarea care emana din pielea lor în curs de înnegrire o dorea.

Orice, orice, numai să-i alunge durerea aia fioroasă de cap.

18

După trei trageri de mânerul soneriei de tip vechi, Brenda se resemnă, totuşi, să se ducă acasă. Tocmai se întorcea, când auzi nişte paşi târşâiţi apropiindu-se încet de uşă. Îşi aranjă pe faţă un mic zâmbet gen *„Bună ziua, vecină!“* – care-i încremeni când o văzu pe Andrea, palidă-n obraji, cu cearcăne vineţii sub ochi, părul în neorânduială, încingându-se pe mijloc cu cordonul unui halat de baie pe sub care era în pijama. Iar casa asta mirosea şi ea – nu a carne putredă, ci a vomă.

Zâmbetul îi era la fel de palid ca obrajii şi fruntea.

— Ştiu cum arăt, spuse ea, ca un croncănit. Mai bine nu te invit în casă. Sunt pe drumul cel bun, dar încă poate să se mai ia…

— Te-a examinat doctorul…

Dar, nu, în niciun caz. Doctorul Haskell era mort.

— Nu l-ai consultat pe Rusty Everett?

— Ba bine că nu, răspunse Andrea. În curând o să fie totul bine, mi-a spus.

— Transpiri.

— Mai am puţină febră, dar aproape mi-a trecut. Pot să te ajut cu ceva, Bren?

Era cât pe ce să zică „nu“ – nu voia să încarce şi mai mult o femeie care încă mai era vizibil bolnavă, cu o responsabilitate ca aceea din sacoşa ei –, dar apoi Andrea spuse un lucru care o făcu să se răzgândească. Marile evenimente se învârtesc adesea pe rotiţe mici.

— Îmi pare aşa de rău pentru Howie… Am ţinut mult la omul ăsta.

— Îţi mulţumesc, Andrea.

„Nu doar pentru condoleanţe, ci şi fiindcă i-ai zis Howie, nu Duke.“

Pentru Brenda, fusese întotdeauna Howie, dragul ei Howie, iar VADER era ultima lui operă. Cea mai mare, probabil. Dintr-odată, se hotărî s-o *pună* în aplicare, fără să mai amâne. Scoase din sacoşă plicul de manila pe care era scris numele Juliei.

— Vrei să-mi ţii la tine ăsta, draga mea? Doar puţin. Am de mers până într-un loc şi nu vreau să-l iau cu mine.

I-ar fi răspuns la orice întrebare, dar se părea că Andrea nu voia să ştie nimic. Se mulţumi să ia plicul voluminos, cu un fel de politeţe distratră. Şi era mai bine aşa. Făcea economie de timp. Şi apoi, Aleasa rămânea în afara combinaţiei, fiind cruţată de orice represalii politice mai târziu.

— Cu plăcere, spuse ea. Şi acum… dacă mă scuzi… cred c-ar fi mai bine să mă întind puţin. Dar n-am să dorm! preciză ea, ca şi cum Brenda ar fi avut vreo obiecţie. Am să te-aud, când te-ntorci.

— Mulţumesc, îi răspunse Brenda. Bei sucuri?

— Cu galoanele. Nu te grăbi, iubito – am eu grijă de plicul tău. Brenda vru să-i mulţumească din nou, dar A Treia Aleasă din Chester’s Mill închisese deja uşa.

19

Spre sfârşitul conversaţiei cu Brenda, Andrea începuse să simtă o apăsare în abdomen. Încercase să reziste, dar lupta în pierdere. Bâigui ceva despre sucurile pe care le băuse, îi spuse Brendei să nu se grăbească, apoi îi închise uşa în faţă bietei femei şi alergă spre baia împuţită, scoţând nişte sunete guturale, gen „urk-urk“, din gât.

Lângă canapeaua din living era un gheridon, iar Andrea aruncă orbeşte plicul de manila pe el, din mers. Plicul alunecă pe suprafaţa lustruită şi căzu în spaţiul întunecat dintre masă şi canapea.

Andrea ajunse la baie, dar nu şi la toaletă… ceea ce era mai bine, căci se umpluse aproape complet cu amestecul

urât mirositor pe care-l produsese trupul ei în noaptea nesfârşită dinainte. Se aplecă în schimb peste lavabou, icnind şi vomând până avu impresia că esofagul însuşi avea să i se desprindă şi să cadă, cald şi încă pulsând, pe porţelanul împroşcat.

Nu se întâmplă aşa ceva, dar lumea se făcu cenuşie şi se îndepărtă rapid de ea, ţopăind pe tocuri-cui, devenind tot mai mică şi mai puţin tangibilă, în timp ce Andrea se clătina, încercând să nu leşine. Când îşi mai reveni puţin, porni încet pe culoar, cu picioare elastice, ţinându-şi o mână pe lemnul lambriurilor, ca să-şi păstreze echilibrul. Dârdâia şi-şi auzea clănţănitul dinţilor, un sunet oribil pe care părea să-l perceapă nu cu urechile, ci cu dosul globilor oculari.

Nici măcar nu se gândi să încerce s-ajungă în dormitorul ei de la etaj, ci se duse, în schimb, pe veranda închisă din spatele casei, în acele zile de octombrie, ar fi trebuit ca veranda să fie prea friguroasă ca să se simtă bine acolo, dar acum era zăpuşeală. Nici nu se culcă în şezlongul cel vechi, ci mai mult se prăbuşi în îmbrăţişarea lui mucegăită, dar şi odihnitoare, într-un fel.

„O să mă scol într-un minut“ îşi spuse. *„Iau ultima sticlă de Poland Spring din frigider şi scap de gustul ăsta împuţit din gu…“* Aici, însă, gândurile i se frânseră. O fură un somn adânc, din care n-o mai puteau trezi nici chiar tresăririle necontenite ale picioarelor. Avu multe vise. Unul era cu un incendiu îngrozitor de care fugeau oamenii, tuşind şi icnind, în căutarea unui loc unde puteau găsi aer care încă mai era răcoros şi curat. În altul, Brenda Perkins venea la uşa ei şi-i dădea un plic. Andrea îl deschidea, iar din el se scurgea un şuvoi nesfârşit de pastile roz de Oxycontin. Când se trezi, era seară, şi uitase complet de toate visele.

Şi de vizita Brendei Perkins.

20

— Vino în cabinetul meu, o pofti Big Jim, vesel. Sau ai prefera să bei ceva, mai întâi? Am cola, deşi mă tem că-i cam caldă. Generatorul meu a murit azi-noapte. Mi s-a terminat propanul.

— Dar cred că ştii de unde să mai faci rost, replică ea.

Rennie înălţă din sprâncene, întrebător.

— Metamfetaminele pe care le produci, continuă Brenda, cu răbdare. Din câte înţeleg – pe baza notelor lui Howie – le fabrici în cantităţi mari. *„Cantităţi de să-ţi stea mintea-n loc“* – sunt cuvintele lui. Aşa ceva trebuie să consume mult propan.

Acum, că începuse acţiunea, constată că nervozitatea îi trecuse. Chiar îi făcea plăcere, cu o anumită răceală, să vadă cum roşeaţa-i urca pe obraji şi-i invada treptat fruntea.

— N-am idee despre ce vorbeşti. Cred că, din cauza durerii…

Big Jim oftă, desfăcându-şi mâinile cu degete boante.

— Vino în casă. Vom discuta despre asta, şi ai să te linişteşti.

Brenda zâmbi. Faptul că *putea* să zâmbească era un soi de revelaţie. O ajuta mult şi gândul că Howie o privea – de undeva… Şi, de asemenea, îi spunea să aibă grijă. Era un sfat pe care intenţiona să-l urmeze.

Pe peluza din faţa casei, două fotolii Adirondack stăteau în mijlocul frunzelor căzute.

— Mă simt destul de bine şi aici, afară, spuse ea.

— Prefer ca despre afaceri să discutăm în casă.

— Preferi şi să-ţi vezi poza pe prima pagină a *Democratului?* Fiindcă se poate aranja.

Rennie tresări ca şi cum l-ar fi lovit – şi, preţ de-o clipă, Brenda văzu ura în ochii aceia porcini, mici şi adânciţi în cap.

— Duke nu m-a simpatizat niciodată şi cred că e firesc ca sentimentele lui să ţi se fi transmis şi…

— Îl chema *Howie!*

Big Jim îşi aruncă mâinile în sus, ca şi cum ar fi vrut să spună că era imposibil să discuţi raţional cu unele femei, apoi o conduse la scaunele cu vedere spre Mill Street.

Brenda Perkins vorbi aproape o jumătate de oră, devenind treptat tot mai rece şi mai furioasă. Laboratorul de metamfetamine, cu Andy Sanders şi – aproape sigur – Lester Coggins ca parteneri pasivi. Proporţiile năucitoare ale afacerii. Locul ei probabil. Distribuitorii intermediari cărora li se promisese imunitatea în schimbul informaţiilor. Traseul banilor. Felul în care operaţiunea se dezvoltase atât de mult, încât farmacistul local nu mai putea furniza fără riscuri ingredientele necesare, aceasta ducând la necesitatea importurilor din străinătate.

— Marfa venea în oraş cu camioane purtând însemnele Gideon Bible Society, spuse ea. Despre asta, Howie a comentat: *„super deşteaptă idee“.*

Big Jim stătea cu privirea spre strada rezidenţială cufundată în tăcere. Brenda simţea cum emanau din el furia şi ura – ca dogoarea unei oale abia luate de pe aragaz.

— Nu poţi dovedi nimic din toate astea, spuse el.

— Atunci, n-o să conteze dacă dosarul lui Howie apare în *Democratul.* Nu e tocmai procedura obişnuită, dar dacă există un om care poate înţelege o asemenea abatere minoră de la reguli, tu eşti ăla.

— A, nu mă îndoiesc că ai un *dosar,* dar numele meu nu figurează nicăieri, făcu Rennie un gest plictisit.

— Apare pe hârtiile Town Ventures, replică Brenda, iar Big Jim se clătină înapoi cu fotoliul, ca şi cum ar fi primit un pumn în tâmplă. Town Ventures, încorporat în Carson City. Iar din Nevada, urma banilor duce la Chongqing City, capitala farmaceutică a Republicii Populare Chineze, adăugă ea, zâmbind. Te credeai deştept, nu-i aşa? Deştept-foc.

— Unde-i dosarul ăsta?

— Am lăsat un exemplar la Julia, azi-dimineaţă.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era s-o implice pe Andrea. Iar ideea că dosarul ajunsese în mâinile ziaristei avea să-l aducă la ordine mult mai repede. Ar fi fost de aşteptat să creadă că el sau Andy Sanders îi puteau forţa mâna lui Andrea.

— Mai sunt şi alte exemplare?

— Tu ce crezi?

Big Jim stătu un moment pe gânduri, apoi spuse:

— Am menţinut totul în afara oraşului.

Nu-i răspunse.

— Era pentru *binele* oraşului, continuă el.

— C-ai şi făcut multe pentru binele oraşului, Jim. Avem acelaşi sistem de canalizare ca-n o mie nouă sute şaizeci, apa din Chester Pond e murdară, districtul de afaceri trage să moară…

Acum stătea mai dreaptă de spate, strângând în mâini braţele fotoliului.

— … futu-ţi morţii mă-tii de vierme care te crezi buricu' pământului.

— Ce vrei? întrebă Big Jim, cu privirea drept înainte, spre strada pustie. La tâmplă îi pulsa o venă groasă.

— Să-ţi anunţi demisia. Barbie va prelua autoritatea, conform dispoziţiilor Preşe…

— N-am să demisionez niciodată pentru drac-bumbacul *ăla.*

Rennie întoarse capul spre ea. Zâmbea. Era un zâmbet înfiorător.

— N-ai lăsat nimic la Julia, fiindcă Julia e la magazin, să se uite la bătaia pentru mâncare. Poate că ai dosarul lui Duke încuiat pe undeva, da' n-ai lăsat nicio copie la *nimeni.* Ai încercat la Rommie, ai încercat la Julia, şi pe urmă ai venit aici. Te-am văzut când mergeai pe Town Common Hill.

— Ba l-am lăsat, spuse ea. Îl aveam într-adevăr la mine.

Şi dacă-i spunea unde-l lăsase? Ar fi fost rău pentru Andrea, începu să se ridice.

— Ţi-am dat o şansă. Acum plec.

— Cealaltă greşeală a ta a fost să crezi că erai în siguranţă pe stradă. Pe o stradă *pustie.*

Tonul lui era aproape blând, iar când o atinse pe braţ, Brenda întoarse capul să-l privească. Big Jim îi prinse faţa în mâini. Şi răsuci.

Brenda Perkins auzi un trosnet puternic, ca al unei crengi îngheţate care se rupe sub povara zăpezii, şi însoţi acel sunet într-un întuneric enorm, încercând să-şi strige soţul pe nume în timp ce se prăbuşea.

21

Big Jim intră în casă şi luă din debaraua de la intrare o şapcă de la Jim Rennie’s Used Cars. Şi o pereche de mănuşi. Şi un dovleac din cămară. Brenda era tot în fotoliul Adirondack, cu bărbia în piept. Rennie privi în jur. Nimeni. Toată lumea era a lui. Îi puse şapca pe cap (trăgând cozorocul cât mai jos), mănuşile în mâini şi dovleacul în poală. Aveau să-şi joace rolul de minune, până sosea Junior şi o ducea acolo unde putea să fie trecută pe lista de victime ale lui Dale Barbara. Până atunci, nu era decât un manechin de Halloween ca oricare altul.

Se uită în sacoşa ei. Conţinea portofelul, un pieptene şi un roman în ediţie de buzunar. Deci, *sacoşa* era în regulă. Avea să stea foarte bine în beci, după cuptorul rece.

O lăsă cu şapca-n cap şi dovleacul în poală şi intră în casă, să ascundă sacoşa şi să-şi aştepte fiul.

LA ZDUP

1

Supoziţia Alesului Rennie că nimeni n-o văzuse pe Brenda venind la el acasă în dimineaţa aceea era corectă. Dar *a fost* văzută în timpul deplasărilor ei matinale, nu de o persoană, ci de trei, inclusiv cineva care locuia tot pe Mill Street. Dacă Big Jim ar fi ştiut, oare acest lucru l-ar fi oprit? Improbabil: hotărârea lui fusese deja luată, şi era prea târziu ca să se întoarcă din drum. Dar se prea poate să-l fi făcut să reflecteze (căci *era* un om reflexiv, în felul lui) la asemănarea dintre omor şi cartofii pai Lay’s: e greu să te opreşti după unul singur.

2

Big Jim nu i-a văzut pe observatori când a ajuns la colţul dintre Mill şi Main. Nici Brenda nu-i văzuse, în timp ce mergea pe Town Common Hill. Fiindcă nu voiau să fie văzuţi; se adăposteau chiar lângă intrarea pe Peace Bridge – care, întâmplător, era o construcţie condamnată. Dar nu asta era partea cea mai rea. Dacă ar fi văzut ţigările, Claire McClatchey s-ar fi căcat cărămizi. Şi, fără doar şi poate, în veci nu l-ar mai fi lăsat pe Joe să umble cu Norrie Calvert, nici chiar dacă soarta întregului oraş ar fi depins de asocierea lor, fiindcă Norrie era cea care aducea cuiele de sicriu – nişte Winston îndoite şi uscate rău, pe care le găsise în garaj, pe un raft. Tatăl ei se lăsase de fumat cu un an în urmă, iar pachetul era acoperit de un strat fin de praf, însă ţigările dinăuntru îi păruseră OK lui Norrie. Erau numai trei, dar nici n-ar fi fost nevoie de mai multe: una de fiecare. Luaţi-o ca pe-un ritual al norocului, îi instruise ea.

— Vom fuma ca indienii care se roagă zeilor să aibă succes la vânătoare. Pe urmă, ne apucăm de treabă.

— Sună ca lumea, răspunse Joe, care dintotdeauna fusese curios să afle cum e fumatul. Nu-i înţelegea atracţia, dar trebuia să existe una, dacă atâţia oameni continuau să-l practice.

— Care zei? întrebă Benny Drake.

— Care vrei tu, îi răspunse Norrie, privindu-l de parcă ar fi fost cea mai tâmpă făptură din univers. Merge şi *Dumne*zeului, dacă pe ăsta-l preferi.

Îmbrăcată în pantaloni scurţi de doc, tricou roz fără mâneci, şi cu părul, mare minune, pieptănat în jos, încadrându-i faţa de vulpiţă, în loc de a fi strâns la spate în obişnuita coadă-de-cal cu care se fâţâia prin tot oraşul, arăta atrăgător în ochii ambilor băieţi – ba chiar, răpitor.

— *Eu,* una, mă rog la Wonder Woman.

— Wonder Woman nu-i zeiţă, obiectă Joe, luând una dintre Winston-urile învechite şi începând s-o fumeze fără să tragă în piept. Wonder Woman e supererou.

Şi, după un moment de gândire:

— Sau, poate, superero-*aie.*

— Pentru mine e zeiţă, replică Norrie, în ochi cu acea sinceritate gravă care nu lăsa loc de replică, şi cu atât mai puţin de sarcasme.

Îşi îndrepta cu grijă ţigara. Benny şi-o lăsase pe-a lui aşa cum era; considera că o ţigară îndoită avea un anume factor cool.

— Am avut brăţări Wonder Woman Power până la nouă ani, când le-am pierdut. Cred că mi le-a furat javra aia de Yvonne Nedeau.

Aprinse un chibrit şi-l apropie mai întâi de ţigara lui Joe Sperietoare, apoi de a lui Benny. Când vru să-şi aprindă şi sieşi ţigara, Billy i-l stinse.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă.

— Al treilea chibrit e cu ghinion.

— Tu *crezi* aşa ceva?

— Nu prea, recunoscu Benny, da’ azi o s-avem nevoie de tot norocu’ din lume.

Aruncă o privire spre sacoşa de cumpărături din portbagajul bicicletei şi trase un fum. Inhală puţin, apoi tuşi, cu ochii în lacrimi.

— Are-un gust ca căcatu’ de panteră!

— Ai fumat mult d-ăla, nu? îl întrebă Joe.

Trase şi el din ţigară. Nu voia să pară un fraier, dar nici să-nceapă să tuşească şi, poate, să verse n-avea chef. Fumul îi ardea gura, însă într-un mod oarecum plăcut. Poate că era ceva şi cu asta, la urma urmei. Numai că deja îl cam lua cu ameţeli.

„Las-o mai moale cu trasul în piept“, îşi spuse. *„Un leşin ar fi aproape la fel de nasol ca o vomă.“* Doar dacă nu cumva leşina în poala lui Norrie Calvert, eventual.

Norrie scoase din buzunarul pantalonilor scurţi capacul unei sticle de suc Verifine.

— Putem pune scrumu-n ăsta. Vreau să facem ritualul indian al fumatului, da’ n-am chef să dăm foc la Peace Bridge.

Apoi, închise ochii. Buzele începură să i se mişte. Între degetele ei, scrumul de la ţigară se lungea.

Benny se uită la Joe, ridică din umeri, după care închise şi el ochii.

— Atotputernice GI Joe, te rog să auzi rugăciunea umilului tău Drake…

Fără să deschidă ochii, Norrie îi dădu un picior.

Joe se ridică (un pic cam ameţit, dar nu prea rău; stând în picioare, mai riscă un fum) şi trecu pe lângă biciclete, către capătul dinspre scuar al pasarelei acoperite.

— Un’ te duci? întrebă Norrie, tot fără să deschidă ochii.

— Mă rog mai bine când mă uit la natură, îi răspunse Joe, deşi de fapt nu voia decât să ia o gură de aer. Nu din cauza tutunului aprins; ăla-i cam plăcea. Celelalte mirosuri de pe pod – lemn putred, alcool învechit şi o aromă chimică acră care părea să se ridice din apa de jos (ăla era un miros, i-ar

fi putut spune The Chef, pe care ajungeai să-l savurezi, cu timpul).

Nici aerul de afară, însă, nu era chiar atât de minunat; avea o calitate uşor *uzată,* care-l ducea pe Joe cu gândul la călătoria făcută cu părinţii la New York, anul trecut. Cam aşa mirosea şi la metrou, mai ales spre seară, când trenurile erau pline cu oameni în drum spre casă.

Îşi scutură scrumul în palmă. În timp ce-l împrăştia, o zări pe Brenda Perkins mergând în susul străzii.

Peste un moment, o mână îl atinse pe umăr. Prea uşor şi delicat ca să fie a lui Benny.

— Cine-i aia? întrebă Norrie.

— O ştiu după faţă, doar, numele nu.

Benny li se alătură şi el.

— E doamna Perkins. Văduva şerifului.

— A şefului poliţiei, fraiere, îi dădu Norrie un cot. Benny ridică din umeri:

— Tot-aia…

O urmăriră cu privirea, mai mult fiindcă nu aveau la cine altcineva să se uite. Restul oraşului era la supermarket, unde părea să aibă loc cea mai mare bătălie din lume pentru mâncare. Cei trei copii o investigaseră, dar de la distanţă; n-aveau nevoie de insistenţele nimănui să stea deoparte, dat fiind valorosul echipament care le fusese încredinţat.

Brenda traversă Main spre Prestile, se opri în faţa casei McCain, apoi merse mai departe, până la a doamnei Grinnell.

— Hai să mergem, propuse Benny.

— *Nu putem* să mergem până nu pleacă, răspunse Norrie.

Benny ridică iar din umeri.

— Ce mare brânză? Dacă ne vede, suntem doar nişte puşti care se prostesc în parc. Şi ştii ceva? Cred că nu ne-ar vedea nici dacă s-ar uita la noi. Oamenii mari nu-i văd *niciodată* pe copii.

După un moment de gândire, adăugă:

— Decât dacă-s pe skateboard.

— Sau dacă fumează, adăugă Norrie.

Toţi trei se uitară la ţigări.

Joe arătă cu degetul mare spre sacoşa din portbagajul prins de ghidonul bicicletei Schwinn High Plains a lui Benny.

— Şi mai au şi obiceiul să-i vadă pe copiii care se prostesc cu chestii scumpe din proprietatea oraşului.

Norrie îşi puse ţigara în colţul gurii. O făcea să arate minunat de dură, minunat de sexy şi minunat de *adultă.*

Băieţii continuau să privească. Acum, văduva şefului poliţiei vorbea cu doamna Grinnell. Nu dură mult. Doamna Perkins scosese din sacoşă un plic mare, în timp ce urca treptele, şi o văzură dându-i-l doamnei Grinnell. Peste câteva clipe, doamna Grinnell aproape că-i trânti vizitatoarei uşa-n nas.

— Mamăă, naşpa, comentă Benny. O săptămână de detenţie.

Joe şi Norrie râseră.

Doamna Perkins rămase un moment pe loc, parcă năucită, apoi coborî treptele. Se întorsese cu faţa spre scuar, iar cei trei copii se retraseră instinctiv mai adânc în umbra pasarelei. Asta-i făcu să n-o mai poată vedea, însă Joe găsi o deschizătură de mărime potrivită, între scândurile peretelui, şi se uită pe-acolo.

— Se-ntoarce pe Main, raportă el. OK, acuma a luat-o-n sus… acuma traversează iar…

Benny ridică un microfon imaginar.

— Ştirile de la ora unşpe.

— Acum merge pe strada *mea…* continuă Joe, fără să-l ia în seamă – după care se întoarse spre Benny şi Norrie. Credeţi că se duce la mama?

— Mill Street e lungă, frate, taie patru străzi, răspunse Benny. Ce şanse ar fi?

Joe se simţi mai uşurat, deşi nu găsea niciun motiv pentru ca o vizită a doamnei Perkins la mama lui să fie dezavantajoasă. Atâta doar că mama era îngrijorată fiindcă tata lipsea din oraş, iar Joe n-ar fi vrut în niciun caz s-o vadă şi mai supărată decât era. Aproape că-i interzisese să se ducă în expediţia asta. Slavă Domnului că Donşoara Shumway îi scosese ideea *aia* din cap, mai mult spunându-i că Dale Barbara îl alesese anume pentru acea treabă (pe care Joe – precum şi Benny şi Norrie – preferau s-o numească „misiunea“).

— Doamnă McClatchey, spusese Julia, dacă poate folosi cineva jucăria asta, Barbie crede că fiul dumneavoastră are cele mai mari şanse.

Joe se umflase în pene, dar felul cum arăta faţa mamei lui – îngrijorată, trasă – îl făcea să se simtă prost. Nu trecuseră nici trei zile de la căderea Domului, dar doamna McClatchey slăbise. Şi felul cum tot ţinea în mână fotografia soţului ei îl făcea, de asemenea, pe Joe să nu se simtă prea grozav. Parcă s-ar fi gândit că tatăl lui murise, în loc să-l creadă undeva la un motel, probabil bând bere şi uitându-se la HBO.

Totuşi, mama lui fusese de acord cu Donşoara Shumway.

— E un băiat isteţ şi priceput la aparate, într-adevăr. Încă de mic a fost aşa.

Îl măsurase cu privirea din cap până-n picioare, oftând.

— Când ai crescut aşa de înalt, fiule?

— Nu ştiu, răspunsese el sincer.

— Dacă te las să faci asta, o să ai grijă?

— Şi să-i iei cu tine şi pe prietenii tăi, îl sfătuise Julia.

— Pe Benny şi Norrie? Normal.

— Şi, adăugase ea, fiţi şi voi, aşa, mai discreţi. Ştii ce înseamnă asta, Joe?

— Da, do’nşoară, sigur că ştiu.

Însemna că să nu fie prinşi.

3

Brenda dispăru între copacii care mărgineau Main Street.

— OK, spuse Benny. Hai să mergem.

Îşi strivi cu grijă ţigara în scrumiera improvizată, apoi ridică sacoşa din portbagajul bicicletei. În sacoşă se afla vechiul contor Geiger, care de la Barbie ajunsese la Rusty, apoi la Julia… şi, în sfârşit, la Joe şi potera lui.

Joe luă capacul de suc şi-şi strivi şi el ţigara, gândindu-se că ar fi fost plăcut să încerce din nou, când avea mai mult timp să se concentreze asupra acelei experienţe. Pe de altă parte, poate ar fi fost mai bine să n-o facă. Era dependent de computere, de romanele grafice ale lui Brian K. Vaughan şi de skateboarding. Poate că era de-ajuns cu atâtea maimuţe-n cârcă.

— Or să vină oameni, le spuse el lui Benny şi Norrie. Probabil mulţi, după ce se satură să se mai joace în supermarket. Nu ne rămâne decât să sperăm că n-or să ne dea nicio atenţie.

O auzea în minte pe Donşoara Shumway spunându-i mamei sale cât de important putea fi acel lucru pentru oraş. Nu era nevoie să-i spună şi *lui;* probabil că Joe înţelegea mai bine decât ceilalţi.

— Da’ dacă vine şi vreun *poliţai…* începu Norrie.

Joe dădu din cap.

— La loc în sacoşă. Şi scoatem Frisbee-ul.

— Chiar crezi că e vreun generator extraterestru îngropat sub parc? îl întrebă Benny.

— Am zis că *s-ar putea* să fie, replică Joe, mai tăios decât intenţionase. Orice e posibil.

La drept vorbind, lui Joe i se părea mai mult decât posibil. Dacă Domul nu avea origini supranaturale, însemna că era un câmp de forţă. Un câmp de forţă trebuia să fie generat de undeva. Arăta ca o situaţie gen QED, dar nu voia să-şi facă speranţe prea mari. Nici ei şi nici el, la o adică.

— Hai să-ncepem, propuse Norrie, trecând pe sub banda galbenă pusă de poliţie. Sper doar că v-aţi rugat şi voi destul.

Joe nu credea în rugăciunile pentru lucruri pe care le putea face şi singur, dar *înălţase* una, într-o cu totul altă problemă: ca, dacă găseau generatorul, Norrie Calvert să-l mai sărute o dată. Dulce şi prelung.

4

Mai devreme, în aceeaşi dimineaţă, la întâlnirea premergătoare explorării din livingul casei McClatchey, Joe Sperietoare îşi scosese adidasul drept şi şoseta sport albă de dedesubt.

— Ne daţi ori nu ne daţi, piciorul îmi pupaţi, ceva bun să păpaţi, intonă vesel Benny.

— Mai taci, boule, replică Joe.

— Nu vorbi aşa cu prietenul tău, îl mustră Claire McClatchey, deşi nici pe Benny nu-l scuti de o privire dojenitoare.

Norrie nu participa la schimbul de replici, privind doar cu interes cum Joe îşi punea şoseta pe covorul din living şi o netezea cu latul palmei.

— Ăsta-i Chester’s Mill, spuse Joe. Are aceeaşi formă, nu?

— Correctamundo, fu Benny de acord. Asta-i soarta noastră, să trăim într-un oraş care arată ca unul din ciorapii sport ai lui Joe McClatchey.

— Sau ca gheata unei babe, adăugă Norrie.

— „A fost o babă-odată, locuia într-o gheată“, recită doamna McClatchey, care stătea pe canapea, cu fotografia soţului ei în poală, la fel ca în momentul când venise Miz Shumway cu contorul Geiger, în după-amiaza trecută. „Atâţia copii avea, ce să facă nu ştia.“

— Bună asta, mama, spuse Joe, încercând să nu zâmbească. Varianta din gimnaziu fusese revizuită, devenind: „Atâţia copii avea, că pizda-i clămpănea.“

Apoi, se uită din nou la şosetă.

— Deci, o şosetă are mijloc?

Benny şi Norrie căzură pe gânduri. Joe nu-i grăbea. Faptul că o asemenea întrebare le putea trezi interesul era unul dintre lucrurile care-i plăceau la ei.

— Nu la fel cum are centru un cerc, sau un pătrat, spuse Norrie după un timp. Alea-s forme geometrice.

— Cred, interveni şi Benny, că şi ciorapul are formă geometrică – tehnic vorbind – da' nu ştiu cum să-i zic. Cioragon?

Norrie râse. Până şi Claire zâmbi puţin.

— Pe hartă, The Mill arată mai degrabă ca un hexagon, spuse Joe, da' asta nu contează. Folosiţi-vă doar capetele.

Norrie arătă spre locul unde laba şosetei cotea în sus, lângă călcâi.

— Aici. Ăsta-i mijlocul.

Joe aplică un punct cu markerul.

— Nu-s sigură că semnul ăla o să mai iasă, domnu', oftă Claire. Dar oricum aveai nevoie de o pereche nouă, cred.

Şi, înainte ca Joe să poată pune următoarea întrebare, adăugă:

— Pe hartă, cam în locul ăla ar fi scuarul din centru. Acolo vreţi să căutaţi?

— Acolo vom căuta *mai întâi,* precizează Joe, cam dezumflat că-i fusese luat vântul din pânzele explicaţiilor.

— Fiindcă, dacă există un generator, continuă meditativ doamna McClatchey, cred că ar trebui să fie în mijlocul zonei municipale. Sau cât de aproape posibil.

Joe dădu din cap.

— Marfă, doamnă McClatchey, o felicită Benny, ridicând o mână. Hai un *high-five,* mama fratelui meu.

Cu un zâmbet apos, fără să lase fotografia soţului ei, Claire McClatchey răspunse invitaţiei.

— Măcar, scuarul e un loc nepericulos, zise.

Rămase un moment pe gânduri, apoi adăugă, uşor încruntată:

— Cel puţin, aşa sper, dar cine să ştie…?

— Nu vă faceţi probleme, o linişti Norrie. Am eu grijă de ei.

— Promiteţi-mi doar că, dacă *găsiţi* ceva, îi veţi lăsa pe cei pricepuţi să se ocupe.

„Mamă“, răspunse Joe în sinea lui, *„alţii mai pricepuţi ca* noi *nu cred că sunt.“* Dar n-o spuse cu voce tare. Ştia că n-ar fi făcut decât s-o îngrijoreze şi mai mult.

— Pe bune, spuse Benny, ridicând iar mâna. Încă cinci, o, mamă a…

De data asta, Claire McClatchey rămase cu ambele mâini pe fotografie.

— Ţin mult la tine, Benny, dar uneori aşa mă mai oboseşti…

— Şi mama zice la fel, zâmbi trist băiatul.

5

Joe şi prietenii lui mergeau în jos spre estrada pentru fanfară care se înălţa în centrul scuarului. În spatele lor, râul Prestile şipotea. Apa avea acum nivelul scăzut, fiind zăgăzuită de Dom, la nord-vest, pe unde intra în Chester’s Mill. Dacă a doua zi Domul urma să fie tot acolo, Joe se aştepta ca din râu să nu mai rămână decât o albie mocirloasă.

— OK, spuse Billy. Destul cu frecangeala. E timpul ca barosanii să salveze The Mill. Hai să-i dăm bice.

Cu grijă (şi cu multă veneraţie), Joe scoase contorul Geiger din sacoşă. Bateria care-l alimentase îşi pierduse de mult viaţa pe câmpul de luptă, iar terminalele erau pline de mizerie, însă puţină sodă caustică rezolvase problema coroziunii; în plus, Norrie găsise nu doar o baterie de şase volţi, ci trei, în dulapul de scule al tatălui său.

— Când e vorba de baterii, e aproape sonat la cap, mărturisise ea, şi-o să-şi scurteze zilele încercând să-nveţe boardingul, da-l iubesc.

Joe apăsă pe butonul de pornire, apoi îi privi abătut.

— Ştiţi, chestia asta ar putea să nu prindă nimic de nicăieri, peste tot pe unde-o ducem, şi totuşi, să existe un generator, da' unu' care nu emite unde alfa sau be…

— *Hai* odată, pentru Dumnezeu! îl îndemnă Benny. Mă omoară suspansu'.

— Are dreptate, zise şi Norrie. Porneşte-l.

Acum, însă, se întâmplă un lucru interesant. Testaseră la nesfârşit contorul Geiger prin casa lui Joe şi mersese de minune – când îl apropiaseră de un ceas vechi cu cadran de radiu, acul sărise vizibil. Îl mânuiseră cu rândul. În schimb acum, când erau afară – pe teren, cu alte cuvinte – Joe avea senzaţia că încremenise. Fruntea-i era umezită de sudoare. O simţea cum se îmbrobonea şi se pregătea să i se prelingă în jos.

Ar fi putut să stea acolo o bună bucată de vreme, dacă Norrie nu-şi punea mâna peste a lui. Apoi, o puse şi Benny. Până la urmă, apăsară toţi trei pe buton. Acul de la UNITĂŢI PE SECUNDĂ sări imediat la +5, iar Norrie îl apucă pe Benny de umăr. Apoi, acul reveni la +2, şi strânsoarea mâinii ei slăbi. Nu aveau experienţă cu contoarele de radiaţii, dar le trecu prin minte că tot ce vedeau era doar nivelul general.

Încet, Joe porni în jurul estradei de orchestră, ţinând tubul Geiger-Müller înainte, la capătul cablului său de tip telefonic, încolăcit. Becul indicator răspândea o lucire chihlimbarie, iar acul tresărea uşor din când în când, însă cel mai mult stătea lângă nivelul zero de pe cadran. Probabil că micile salturi pe care le vedeau erau cauzate doar de propriile lor mişcări. Joe nu se mira – o parte din el ştiuse că nu putea merge atât de simplu – dar, în acelaşi timp, era amarnic dezamăgit. Uluitor, într-adevăr, ce bine se completau dezamăgirea şi absenţa surprinderii; erau ca nişte Gemene Olsen ale stărilor emotive.

— Dă şi mie, i-l ceru Norrie. Poate o să am mai mult noroc.

Joe i-l dădu fără să obiecteze. În următoarea oră, străbătură cruciş şi curmeziş scuarul, manevrând cu rândul contorul Geiger. Văzură o maşină care cotea pe Mill Street, dar nu-l observară la volan pe Junior Rennie – care iar se simţea mai bine. Nici el nu-i văzu. O ambulanţă străbătu în viteză Town Common Hill, spre Food City, cu girofarurile şi sirena în funcţiune. Se uitară un moment după ea, dar când Junior reapăru, de astă dată la volanul Hummerului tatălui său, erau absorbiţi din nou.

Nu folosiră niciodată discul Frisbee pe care şi-l aduseseră ca paravan; erau prea preocupaţi. Şi nici nu conta. Puţini dintre orăşenii care se întorceau spre casă se osteneau să se uite în parc. Unii erau răniţi. Cei mai mulţi duceau alimente neplătite, iar câţiva împingeau cărucioare pline. Aproape toţi arătau ruşinaţi de ceea ce făcuseră.

Pe la amiază, Joe şi prietenii lui erau gata să se lase păgubaşi. Li se făcuse şi foame.

— Să mergem la mine, propuse Joe. Mama o să ne pună ceva de mâncare.

— Excelent, se bucură Benny. Sper să fie suey de tocăniţă. Ştie să-l facă gigea.

— Putem să traversăm mai întâi Peace Bridge şi să încercăm şi pe partea cealaltă? întrebă Norrie.

Joe ridică din umeri.

— OK, da’ acolo nu-i decât pădure. Şi ar însemna să ne îndepărtăm de centru.

— Bine, da’…

— Da’ ce? se interesă el, văzând că Norrie lăsase fraza neterminată.

— Nimic. Îmi venise o idee, doar. Cred că-i o prostie.

Joe se uită la Benny. Acesta ridică din umeri şi-i dădu fetei contorul Geiger.

Reveniră la Peace Bridge şi trecură pe sub panglica pleoştită a poliţiei. Pasarela era cufundată în penumbră, dar nu atât de mult, încât Joe, privind peste umărul lui Norrie, să nu vadă acul contorului Geiger animându-se când

trecură de mijlocul podului, mergând în şir indian ca să nu testeze prea mult sub picioare rezistenţa scândurilor putrede. Când ieşiră pe partea cealaltă, o inscripţie îi informă: ACUM PĂRĂSIŢI SCUARUL DIN CHESTER'S MILL, SPRE EST. 1808. O cărare bătătorită urca printre stejari, fagi şi frasini. Frunzele lor veştede atârnau molatic, fără nimic din veselia multicoloră a toamnei.

Când ajunseră la poala pantei, acul cadranului UNITĂŢI PE SECUNDĂ stătea între +5 şi +10. Dincolo de valoarea +10, calibrarea contorului creştea abrupt până la +500, apoi la +1000. Capătul cadranului era marcat cu roşu. Acul mai avea mult până acolo, dar Joe era destul de sigur că actuala lui poziţie indica mai mult decât nivelul normal.

Benny se uita la acul care oscila slab, însă Joe o privea pe Norrie.

— La ce te gândeai? o întrebă el. Nu-ţi fie frică să zici, fiindcă mie nu mi se pare o idee aşa de proastă, în fond.

— Da, fu şi Benny de acord.

Bătu cu degetul în gemuleţul cadranului de UNITĂŢI PE SECUNDĂ. Acul sări, apoi reveni pe la vreo +7 sau +8.

— Mă gândeam că un generator şi un transmiţător sunt practic acelaşi lucru, răspunse Norrie. Iar un transmiţător n-are nevoie să fie în mijloc, ci doar mai sus.

— Turnul CIK nu e, spuse Benny. Doar stă într-o poiană şi turuie despre Iisus. L-am văzut.

— Mda, da' chestia e că-i super-puternic, replică Norrie. Tata a spus că are o mie de waţi sau cam aşa ceva. Poate că ăla pe care-l căutăm noi are o rază de acţiune mai scurtă. Aşa că m-am gândit: *„Care-i cel mai înalt loc din oraş?"*

— Black Ridge, răspunse Joe.

— Black Ridge, confirmă ea, ridicându-şi pumnul mic.

Joe i-l lovi cu al lui, apoi arătă:

— Pe-acolo, trei kilometri. Poate patru.

Întoarse tubul contorului Geiger în acea direcţie şi toţi priviră, fascinaţi, cum acul se ridica la +10.

— Fute-m-aş… murmură Benny.

— Poate pe la patruzeci de ani, i-o întoarse Norrie – dură ca de obicei, dar… roşind; doar puţin.

— Pe Black Ridge Road e o livadă veche, spuse Joe. De-acolo poţi să vezi tot oraşul şi TR-90. Sau, cel puţin, aşa zice tata. S-ar putea să fie acolo. Norrie, eşti un geniu.

Nu era nevoie să-i aştepte sărutarea, la urma urmei. Făcu el onorurile, deşi neîndrăznind decât pe un colţ al gurii.

Fata păru destul de încântată, dar avea o cută între sprâncene…

— S-ar putea să nu însemne nimic. Acul n-a înnebunit tocmai de tot. Putem merge până acolo cu bicicletele?

— Sigur! răspunse Joe.

— După masă, adăugă Benny, care se considera genul practic.

6

În timp ce Joe, Benny şi Norrie luau prânzul acasă la doamna McClatchey (într-adevăr, era suey de carne tocată), iar Rusty Everett, ajutat de Barbie şi de cele două adolescente, trata victimele răscoalei de la supermarket la „Cathy Russell“, Big Jim Rennie stătea aşezat la birou, parcurgând o listă şi bifând articole.

Îşi văzu Hummer-ul intrând în marşarier pe alee şi mai bifă un punct: Brenda fu înscrisă alături de restul listei. Big Jim îşi spuse că era gata – atâta cât se putea, oricum. Şi chiar dacă Domul dispărea în aceeaşi după-amiază, considera că avea spatele acoperit.

Junior intră şi aruncă pe birou cheile Hummerului. Era palid şi avea mare nevoie de un bărbierit, dar nu mai arăta ca moartea încălzită. Ochiul stâng îi era roşu, însă nu inflamat.

— Totu-i gata, fiule?

Junior dădu din cap.

— Intrăm în puşcărie? întrebă el, cu o curiozitate aproape dezinteresată.

— Nu, răspunse Big Jim, căruia ideea că ar putea fi închis nu-i trecuse prin minte nicio clipă, nici chiar când vrăjitoarea Perkins apăruse acolo ca să înceapă cu acuzaţiile; zâmbi: Dale Barbara, însă, da.

— Nimeni n-o să creadă că el a omorât-o pe Brenda Perkins.

Big Jim zâmbi în continuare.

— Ba au să creadă. Sunt speriaţi şi-or să creadă. Aşa merg treburile astea.

— De unde ştii?

— Am studiat istoria. N-ar strica să încerci şi tu, odată.

Îi stătea pe limbă să-l întrebe de ce întrerupsese cursurile de la Bowdoin – le abandonase, fusese dat afară sau doar i se ceruse să plece? – dar nu era nici locul, nici momentul potrivit. În schimb, îşi întrebă fiul dacă era dispus să mai facă încă un lucru.

Junior îşi frecă tâmpla.

— Cred că da. Unde intră mia, intră şi suta.

— O să ai nevoie de ajutor. Ai putea să-l iei pe Frank, cred, dar l-aş prefera pe Thibodeau, dacă puştiul ăla mai e în stare să umble pe ziua de azi. Pe Searles, însă, nu. E băiat bun, da’ prost.

Junior nu răspunse. Tatăl său se întrebă din nou ce era cu el. Dar… oare dorea într-adevăr să ştie? Poate, când urma să se termine criza. Până atunci, avea multe tigăi şi cratiţe pe aragaz, iar cina urma să fie servită curând.

— Ce vrei să fac?

— Stai să verific ceva mai întâi.

Big Jim îşi luă mobilul. Când făcea asta, se aştepta să descopere că-i era la fel de nefolositor ca ugerul unui taur, dar constată că încă mai funcţiona. Cel puţin, pentru apeluri locale, dar nici n-avea nevoie de mai mult. Selectă departamentul de poliţie. Aparatul din ţarcul curcanilor sună de trei ori, înainte ca Stacey Moggin să răspundă. Părea exasperată, deloc pragmatică şi calmă ca de obicei.

Big Jim nu se miră, date fiind festivităţile din timpul dimineţii; în apropiere se auzeau hărmălaie.

— Poliţia, spuse ea. Dacă nu e o urgenţă, vă rog să închideţi şi să reveniţi mai târziu. Suntem îngrozitor de ocu…

— Jim Rennie aici, scumpo.

Ştia că Stacey nu suporta să i se spună „scumpo“. De-asta-i şi zicea aşa.

— Dă-mi-l pe şefu’. Un-doi.

— Încearcă să-i despartă pe unii care-şi cară pumni la biroul din faţă, răspunse Stacey. Dac-aţi putea să reve…

— Nu, nu pot să revin, o întrerupse Big Jim. Crezi că sunam, dacă nu era ceva important? Mergi acolo, scumpo, şi dă-i una-n cap celui mai agresiv dintre ei. Şi apoi trimite-l pe Pete în birou să…

Poliţista nu-l lăsă să termine, dar nici nu-l puse pe aşteptare. Telefonul căzu pe birou, cu zgomot. Big Jim nu se descurajă; când se strecura pe sub pielea cuiva, îi plăcea s-o ştie. În apropiere, cineva urlă la altcineva „hoţ împuţit“. Asta-i aduse pe chip un zâmbet.

Un moment mai târziu, *fu* pus pe aşteptare, deşi Stacey nu se deranjă să-l informeze. O vreme, Big Jim îl ascultă pe McGruff Crime Dog, apoi cineva răspunse. Era Randolph şi vorbea cu sufletul la gură.

— Zi repede, Jim! E balamuc aici. Ăştia care nu s-au dus la spital cu coaste rupte şi alte alea sunt furioşi foc. Toată lumea dă vina pe toată lumea. Încerc să nu umplu toate celulele de jos, da’ se pare că juma’ din ei chiar *vor* s-ajungă acolo.

— Crezi c-ar fi o idee bună să mărim efectivele forţelor de poliţie, şefule?

— Hristoase, da! Am încasat o mamă de bătaie. Unul dintre noii agenţi – fata aia, Roux – e-n spital, cu toată partea de jos a feţei făcută praf. Zici că-i Mireasa lui Frankenstein.

Zâmbetul lui Big Jim se lăţi într-un rânjet. Sam Verdreaux îşi făcuse numărul. Dar, desigur, ăsta era doar un alt aspect al *simţirii;* când *trebuie* să dai o pasă, în acele ocazii rare când nu poţi marca tu însuţi, întotdeauna pasezi mingea coechipierului potrivit.

— A pocnit-o careva cu o piatră. Şi pe Mel Searles. Tipu' a zăcut leşinat un timp, da' acum pare-n regulă. Totuşi, a ieşit nasol. L-am trimis la spital să-l panseze.

— Ce păcat… comentă Big Jim.

— Cineva îi luase la ochi pe agenţii mei. Şi nu era numai *unul,* cred. Big Jim, chiar mai putem lua nişte voluntari?

— Cred c-ai să găseşti destui recruţi dispuşi printre tinerii de vază din oraş. De fapt, cunosc destui dintre enoriaşii de la Sfântul Mântuitor. Fraţii Killian, de exemplu.

— Jim, băieţii lui Killian sunt mai tâmpiţi ca nişte bolovani.

— Ştiu, da-s voinici şi ştiu să primească ordine.

Făcu o pauză.

— Şi mai ştiu şi să tragă cu pistolul.

— Îi vom înarma pe noii poliţişti? întrebă Randolph, cu îndoială, dar şi cu speranţă.

— După tot ce s-a-ntâmplat azi? Fireşte. Mă gândeam la zece-doişpe tineri de nădejde, pentru început. Frank şi Junior ne pot ajuta să-i alegem. Şi vom avea nevoie de mai mulţi, dacă povestea asta nu se rezolvă până săptămâna viitoare. Îi plătim în natură. Le dăm bonuri de alimente, când va începe raţionalizarea. Pentru ei şi familiile lor.

— OK. Trimite-l pe Junior încoace, bine? Frank e aici şi Thibodeau la fel. A încasat câteva la magazin şi a trebuit să-şi schimbe bandajul de la umăr, da-n rest e destul de-n formă.

Coborând glasul, Randolph continuă:

— A zis că Barbara i-a schimbat bandajul. Şi a făcut treabă bună.

— Drăguţ, dar domnul Barbara n-o să mai schimbe bandaje multă vreme. Iar pentru Junior am altă treabă. Şi

pentru agentul Thibodeau. Trimite-l aici.

— De ce?

— Dacă era nevoie să ştii, îţi spuneam. Tu doar trimite-i. Junior şi Frank vor putea face o listă de noi recruţi posibili, mai târziu.

— Păi… dacă aşa zi…

Pe Randolph îl întrerupse un nou val de răcnete. Ceva căzu sau fu aruncat. Un trosnet anunţă că altceva se spărsese.

— Terminaţi odată! mugi Randolph.

Zâmbind, Big Jim îndepărtă receptorul de ureche. Auzea perfect şi aşa.

— *Ia-i pe ăia doi… nu pe ăia doi, idiotule, pe ĂILALŢII doi… NU, nu vreau să-i arestezi! Vreau să-i scoţi naibii de-aici! În şuturi, dacă altfel nu vor!*

Peste un moment, i se adresă iar lui Big Jim:

— Adu-mi aminte de ce mi-am dorit postul ăsta, că încep să uit.

— O să se rezolve de la sine, îl linişti Rennie. Mâine, vei avea cinci capete noi – berbecuţi tineri şi proaspeţi – şi încă cinci până joi. Cel puţin cinci. Şi-acuma, trimite-l aici pe tânărul Thibodeau. Şi ai grijă să fie gata celula aia de jos, din capăt, pentru un nou ocupant. O va folosi domnul Barbara, începând din după-amiaza asta.

— Sub ce acuzaţie?

— Ce-ai zice de patru omucideri, plus instigarea unei revolte la supermarketul local? Te aranjează?

Şi închise, nelăsându-i timp să răspundă.

— Ce vrei să facem, eu şi Carter? întrebă Junior.

— Azi după-amiază? Mai întâi, o mică recunoaştere şi planificare. Pe urmă, veţi lua parte la arestarea lui Barbara. O să vă placă, aşa cred.

— Da, normal.

— După ce Barbara ajunge la zdup, tu şi agentul Thibodeau mergeţi şi mâncaţi bine, fiindcă adevărata misiune o să vină diseară.

— Ce misiune?

— Să daţi foc la redacţia *Democratului* – cum ţi se pare?

Junior făcu ochii mari.

— De ce?

Faptul că fiul lui mai trebuia să întrebe era o dezamăgire pentru Big Jim.

— Fiindcă, în viitorul apropiat, existenţa unui ziar nu e în interesul oraşului. Ai vreo obiecţie?

— Tată… ţi-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să fii nebun?

— Ca un vulpoi, răspunse Big Jim dând din cap.

7

— De-atâtea ori am fost în camera asta, spuse Ginny Tomlinson, cu vocea ei cea nouă şi înfundată, şi niciodată nu mi-am imaginat c-o s-ajung pe masă.

— Şi în niciun caz nu ţi-ai fi imaginat că o să se ocupe de tine tipul care-ţi serveşte friptura cu ouă de dimineaţă.

Barbie încerca să pară calm, dar pansa şi bandaja de când sosise la „Cathy Russell“, cu prima cursă a ambulanţei, şi era frânt de oboseală. În mare parte, bănuia el, din cauza stresului: se temea de moarte să nu agraveze starea cuiva, în loc de a o ameliora. Putea să vadă aceeaşi îngrijorare pe faţa Ginei Buffalino şi a lui Harriet Bigelow, care nici măcar nu aveau în cap ticăitul ceasului lui Jim Rennie, ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

— Cred că va trece o vreme până să mai pot savura o friptură, replică Ginny.

Rusty îi examinase nasul înainte de a se ocupa de alţi pacienţi. Barbie asistase, ţinând-o de cap cât putea de delicat şi murmurându-i încurajări. Rusty îi pusese în nări tampoane de tifon îmbibate în cocaină medicinală. Aşteptase zece minute, pentru ca anestezicul să-şi facă efectul (folosindu-se de acel interval pentru a trata o luxaţie gravă de poignet şi să aplice un bandaj elastic pe

genunchiul umflat al unei femei obeze), apoi scosese cu penseta tifonul şi luase un scalpel. Asistentul lucra cu o repeziciune remarcabilă. Înainte ca Barbie să-i poată cere lui Ginny să spună „iadeş“, Rusty introdusese coada bisturiului prin nara cea mai degajată şi, folosind-o ca pe o pârghie, îi mutase septul la loc.

„Ca un om care destupă o sticlă“, reflectase Barbie, ascultând trosnetul mărunt, dar perfect audibil, când nasul lui Ginny revenise la o poziţie aproximativ normală. Pacienta nu ţipa, dar unghiile ei perforau hârtia de pe masa de examen medical, iar pe obraji îi şiroiau lacrimi.

Acum era mai calmă – Rusty îi dăduse două comprimate de Precocet –, dar ochiul mai puţin tumefiat continua să-i lăcrimeze. Obrajii-i erau umflaţi şi vineţi. Lui Barbie i se părea că arăta cam ca Rocky Balboa după meciul cu Apollo Creed.

— Priveşte partea pozitivă a lucrurilor, îi recomandă el.

— Există şi aşa ceva?

— Categoric. Pe tânăra Roux o aşteaptă o lună întreagă de supe şi milkshake-uri.

— Georgia? Am auzit că a primit o lovitură. Cât de grav e?

— Scapă cu viaţă, dar va trece mult timp până să-şi mai poată scoate mutra-n lume.

— Asta oricum n-avea s-ajungă niciodată Miss Universe.

Şi, vorbind mai încet, îl întrebă:

— Ea urla adineauri?

Barbie dădu din cap. Iodlerele Georgiei reverberaseră prin tot spitalul.

— Rusty i-a dat morfină, dar multă vreme nu şi-a făcut efectul. Cred că are o constituţie de cal.

— Şi conştiinţa unui aligator, adăugă Ginny, cu vocea ei guturală. Nimănui nu i-aş dori aşa ceva, dar tot e un argument serios pentru compensaţiile karmice. De când sunt aici? Mi s-a stricat nenorocitul ăla de ceas.

Barbie se uită la al lui.

— Acum e două jumate. Cred că asta te situează la vreo cinci ore jumate pe calea refacerii.

Îşi răsuci şoldurile, auzi un trosnet din şale şi simţi că se mai dezmorţea puţin. Aşadar, Tom Petty avusese dreptate: partea cea mai grea era aşteptarea. Probabil avea să-i fie mai uşor după ce ajungea în celulă. Doar dacă nu cumva murea pân-atunci. Îi trecuse prin minte că ar fi fost o soluţie foarte comodă să fie ucis în timp ce se opunea arestării.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Ginny.

— De nimic, răspunse el, ridicând o pensetă. Şi-acum, taci şi lasă-mă să lucrez. Cu cât încep mai repede, cu-atât scapi mai repede.

— Ar trebui să mă ridic şi eu, să susţin echipa.

— Dacă te ridici, va trebui să te susţin eu pe tine, să nu cazi de pe picioare.

Ginny se uită la pensetă.

— Pe-asta ştii s-o mânuieşti?

— Te cred. Am luat medalia de aur la Olimpiada de Scos Cioburi.

— Ai un coeficient de abureli mai mare şi decât al fostului meu bărbat.

Zâmbea vag. Barbie bănuia că o durea, în pofida analgezicelor administrate, şi o plăcea cu atât mai mult.

— N-ai să devii una dintre persoanele alea obositoare, din numărul cadrelor medicale, care devin tiranice când le vine rândul să fie tratate, aşa-i? o întrebă.

— Aşa era doctorul Haskell. Odată, îi intrase o aşchie mare sub unghie, iar când Rusty s-a oferit să i-o scoată, Vrăjitorul a spus că voia un specialist.

Râse, apoi se strâmbă, apoi gemu.

— Dacă asta te consolează cu ceva, poliţistul care te-a lovit a primit o piatră-n cap.

— Tot karma. Se mai ţine pe picioare?

— Mda.

Mel Searles ieşise de două ore din spital, cu un bandaj în jurul capului.

Când Barbie se aplecă spre ea cu penseta, Ginny întoarse instinctiv capul într-o parte. Barbie i-l aduse la loc, apăsând cu degetele – foarte uşor – pe obrazul mai puţin umflat.

— Ştiu că n-ai încotro, îi spuse ea. Dar, când e vorba de ochi, sunt doar tare fricoasă.

— Dacă stai să te gândeşti cât de tare te-a lovit, ai noroc că cioburile au intrat prin jurul lor, nu în ei.

— Ştiu. Dar ai grijă, te rog?

— Bine. O să fii pe picioare cât ai bate din palme, Ginny. Am să mă mişc repede.

Îşi şterse mâinile, ca să se asigure că erau complet uscate (nu-şi pusese mănuşi, ca să-şi poată controla mai bine priza) apoi se aplecă mai aproape de faţa ei. În sprâncene şi prin jurul ochilor i se înfipseseră vreo şase cioburi mici din ochelarii sparţi, dar cel mai mult îl îngrijora unul ca un pumnal, chiar sub colţul ochiului stâng. Barbie era convins că Rusty l-ar fi scos chiar el, dacă l-ar fi văzut, dar în acele momente se concentra asupra nasului.

„Fă-o rapid“, îşi zise. *„Cine ezită de obicei o rasoleşte.“*

Smulse delicat ciobul şi-l aruncă într-o tavă de plastic. În locul lui se ivi o mică broboană de sânge. Barbie expiră.

— OK. Ce-a fost mai greu a trecut. Ca prin vis.

— Să te-audă Dumnezeu, spuse Ginny.

Barbie tocmai scosese ultimul ciob, când Rusty deschise uşa camerei de examinare şi-i spuse că avea nevoie de ajutor. În mână ţinea o cutie cu Sucrets.

— La ce?

— La un hemoroid care umblă în poziţie bipedă, răspunse Rusty. Varicele ăsta anal vrea să plece cu toate câştigurile necuvenite. În împrejurări normale, aş fi încântat să-l văd dispărând pe uşă, dar acum cred că s-ar putea să-mi fie de folos.

— Ginny, o întrebă Barbie, mai ai nevoie de ceva…?

Pacienta îi făcu un semn spre uşă. Barbie tocmai ajunsese acolo, urmându-l pe Rusty, când îl strigă:

— Auzi, frumosule…

Întoarse capul şi o văzu suflându-i un sărut.

Barbie îl prinse din zbor.

8

În Chester’s Mill exista un singur dentist. Se numea Joe Boxer. Cabinetul lui se afla pe Strout Lane, în capăt, cu vedere pitorească spre râul Prestile şi Peace Bridge – ceea ce era foarte plăcut, când stăteai drept în scaun. Dar majoritatea vizitatorilor şedeau rezemaţi de spătar, fără să aibă în faţa ochilor altceva decât zecile de fotografii cu căţelul chihuahua al lui Joe Boxer lipite pe tavan.

— Într-una din ele, potaia arată de parcă s-ar uşura, îi spusese Dougie Twitchell lui Rusty, după o vizită. Poate-i doar din cauza poziţiei în care stă aşezat, da’ n-aş crede. Cred c-am stat juma’ de oră uitându-mă la javra aia cu căcarea citindu-i-se-n ochi, în timp ce The Box îmi scotea două măsele de minte. Cu şurubelniţa – aşa se simţea.

Firma agăţată în faţa cabinetului arăta ca un şort de baschet care i-ar fi venit bine unui uriaş, vopsită în tonuri ţipătoare de verde şi auriu – culorile echipei Mill Wildcats. Scria „JOSEPH BOXER DDS“ – şi, dedesubt: **BOXERII SUNT SCURŢI!** Şi lucra într-adevăr destul de repede, toată lumea era de acord, dar nu recunoştea niciun plan medical şi lua numai cash. Dacă venea un tăietor de lemne cu gingiile supurând şi obrajii umflaţi ca ai unei veveriţe cu gura plină de alune, şi începea să vorbească despre asigurare, Boxer îi spunea să-şi scoată banii de la Anthem sau de la Blue Cross, sau de la cine ştia el, şi abia pe urmă să vină la cabinet.

Puţină concurenţă în oraş l-ar fi putut forţa să mai îmblânzească aceste politici draconice, dar cei vreo jumătate de duzină care încercaseră, de la începutul anilor nouăzeci, să-şi deschidă cabinete în The Mill, se lăsaseră păgubaşi. Se specula că bunul prieten al lui Joe Boxer, Jim Rennie, ar fi putut avea şi el o anume legătură cu lipsa

concurenţilor, dar nu exista nicio dovadă. Între timp, Boxer putea fi văzut zi de zi mergând prin oraş cu maşina sa Porsche, pe a cărei bară de şoc era lipit un abţibild cu inscripţia: ŞI CEALALTĂ MAŞINĂ A MEA E *TOT* PORSCHE!

În timp ce Rusty venea pe culoar cu Barbie după el, Boxer se îndrepta spre uşa principală; sau încerca doar: Twitch îl ţinea de braţ. Pe celălalt braţ, Dr. Boxer ducea un coş plin cu vafe Eggo. Nimic altceva; doar pachete peste pachete de Eggo. Barbie se întrebă – nu pentru prima oară – dacă nu cumva zăcea în şanţul din spatele parcării de la Dipper's, bătut măr şi având un coşmar îngrozitor, pe bază de traumatism cranio-cerebral.

— Ba *nu* rămân în spital! lătra Boxer. Trebuie să le duc pe astea acasă, să le pun în congelator. Propunerea ta n-are aproape nicio şansă, oricum, aşa că ia-ţi mâinile de pe mine.

Barbie observă pansamentul în formă de fluture care traversa una dintre arcadele lui Boxer şi bandajul mai mare de pe antebraţul drept. Se părea că dentistul se luptase vitejeşte pentru vafele lui congelate.

— Spune-i malacului ăstuia să-şi ia labele de pe mine, îi spuse el lui Rusty, când îl văzu. Am fost tratat, acum mă duc acasă.

— Ba încă nu te duci nicăieri, îl contrazise Rusty. Ai fost tratat gratis şi aştept să plăteşti cu aceeaşi monedă.

Boxer era scund, nu avea mai mult de un metru şaizeci, dar se îmbăţoşă, umflându-şi pieptul.

— Poţi s-aştepţi până te ia dracu'. Nu prea cred că stomatologia – pe care Statul Maine m-a autorizat s-o practic, că tot veni vorba – echivalează cu două pansamente. Eu îmi câştig existenţa muncind, Everett, şi e normal să fiu plătit pentru ce fac.

— Îţi vei primi plata în rai, replică Barbie. Nu aşa ar zice prietenul tău, Rennie?

— N-are nicio legătură cu…

Făcând un pas spre el, Barbie se uită în coşul de plastic verde al lui Boxer. Avea gravate pe mâner cuvintele

PROPRIETATE FOOD CITY. Boxer încercă, fără prea mare succes, să ascundă inscripţia.

— Apropo de plată, ai plătit vafele astea?

— Nu fi ridicol. Toţi luau de toate. Eu *nu* le-am luat *decât* pe astea, declară el, privindu-l sfidător pe Barbie. Am un congelator foarte mare şi, întâmplător, îmi plac vafele.

— „Toţi luau de toate“ n-o să fie o apărare prea grozavă, dacă eşti acuzat de jaf, replică blajin Barbie.

Deşi îi era imposibil să înalţe şi mai mult din umeri, Boxer reuşi cumva. Era aproape vânăt la faţă.

— Atunci, du-mă la tribunal! La *care* tribunal? Gata, s-a rezolvat! Ha!

Se întoarse iar spre ieşire. Barbie întinse mâna şi îl prinse – nu de braţ, ci de coş.

— Atunci, pe ăsta am să-l confisc, da?

— Nu se poate!

— Nu? Atunci, du-mă la tribunal, zâmbi Barbie. A uitasem – la *care* tribunal…?

Dr. Boxer se uită urât la el, cu buzele răsfrânte lăsând să i se vadă vârfurile dinţilor mici şi perfecţi.

— O să prăjim vafele astea vechi sus, la bufet, spuse Rusty. Yum! Delicios!

— Mda, cât timp o să mai avem curent ca să le prăjim, mormăi Twitch. După aia, putem să le-nfigem în furculiţe şi să le frigem la crematoriul din spate.

— Nu se poate aşa ceva!

— Să fie absolut clar, spuse Barbie. Dacă nu faci ce-ţi cere Rusty, n-am de gând să-ţi las vafele.

Chaz Bender, care avea un leucoplast pe rădăcina nasului şi altul într-o latură a gâtului, râse nu tocmai binevoitor.

— Plata, doctore! strigă el. Nu aşa zici mereu?

Boxer se încruntă mai întâi la Bender, apoi la Rusty.

— Ce vrei tu n-are aproape nicio şansă. Sunt sigur că ştii asta. Rusty deschise cutia de Sucrets şi o întinse spre el. Înăuntru erau şase dinţi.

— Torie McDonald i-a cules din faţa supermarketului. A îngenuncheat şi a scormonit prin băltoacele de sânge ale Georgiei Roux, ca să-i găsească. Şi dacă vrei vafe Eggo la micul dejun în viitorul apropiat, doctore, o să i-i pui la loc în gură Georgiei.

— Şi dacă nu vreau şi plec?

Chaz Bender, profesorul de istorie, făcu un pas înainte. Avea pumnii strânşi.

— În cazul ăsta, prietene mercenar, am să te bat în parcare de să te caci pe tine.

— Te-ajut şi eu, se oferi Twitch.

— Eu nu mă bag, spuse Barbie, da' stau şi mă uit.

Izbucniră hohote şi câteva aplauze. Barbie simţi simultan că-i venea şi să râdă, şi rău de la stomac.

Umerii lui Boxer se pleoştiră. Dintr-odată, nu mai era decât un omuleţ prins într-o situaţie care-l depăşea. Luă cutia de Sucrets apoi îl privi pe Rusty.

— Un chirurg oral, lucrând în condiţii optime, ar putea fi capabil să reimplanteze aceşti dinţi, şi s-ar putea chiar să prindă iar rădăcini, deşi medicul ar avea grijă să nu-i dea pacientului nicio garanţie… Dacă eu o fac, mare noroc să-i rămână unul sau doi din ei… Cel mai probabil, va risca să-i cadă în trahee şi să se înece.

O femeie masivă, cu păr bogat, roşu ca flacăra, îl împinse pe Chaz Bender la o parte.

— O să stau eu cu ea şi-o să am grijă să nu se întâmple. Sunt maică-sa.

— E anesteziată? oftă Dr. Boxer.

Înainte de a apuca să continue, două maşini ale poliţiei din Chester's Mill, dintre care una era cea verde a şefului, opriră în dreptul intrării. Freddy Denton, Junior Rennie, Frank DeLesseps şi Carter Thibodeau ieşiră din prima maşină. Din cea verde coborâră şeful Randolph şi Jackie Wettington. Soţia lui Rusty se dădu jos de pe bancheta din spate. Toţi erau înarmaţi şi, în timp ce se apropiau de uşile principale ale spitalului, îşi scoaseră pistoalele.

Micul grup care urmărise confruntarea cu Joe Boxer se retrase cu murmure, unii dintre membrii săi aşteptându-se să fie arestaţi pentru furtişag.

Barbie se întoarse spre Rusty Everett.

— Uită-te la mine, îi ceru el.

— Ce vrei să s…

— Uită-te la mine! ridică Barbie braţele, întorcându-le ca să i se vadă pe toate părţile, după care îşi săltă tricoul, pentru a-şi arăta mai întâi abdomenul plat, apoi şi spinarea. Vezi ceva semne? Vânătăi?

— Nu…

— Ai grijă s-o ştie şi *ei.*

Numai pentru atâta avu timp. Randolph îşi conduse agenţii înăuntru.

— Dale Barbara? Un pas înainte.

Înainte ca Randolph să ridice pistolul, îndreptându-l spre el, Barbie se supuse. Fiindcă se mai întâmplă şi accidente. Uneori, intenţionat.

Văzând nedumerirea de pe chipul lui Rusty, Barbie îl plăcu şi mai mult pentru inocenţa lui. Le văzu pe Gina Buffalino şi Harriet Bigelow, care se uitau cu ochi mari. Dar cea mai mare parte a atenţiei îi era rezervată pentru Randolph şi întăririle sale. Chipurile tuturor păreau împietrite, deşi pe al lui Thibodeau şi al lui DeLesseps se citea o satisfacţie incontestabilă. Pentru ei, totul avea legătură cu răzbunarea acelei nopţi de la Dipper’s. Şi urma să fie naşpa.

Rusty păşi în faţa lui Barbie, ca pentru a-l apăra.

— Nu face asta, murmură Barbie.

— Rusty, *nu!* strigă Linda.

— Peter? întrebă Rusty. Despre ce e vorba? Barbie ne ajută şi lucrează al naibii de bine.

Barbie se temea să-l dea la o parte pe asistentul cel înalt, sau măcar să-l atingă. În schimb, ridică mâinile, foarte încet, cu palmele înainte.

Când îi văzură braţele ridicându-se, Junior şi Freddie Denton veniră spre el, repede. Din mers, Junior se ciocni de Randolph, iar pistolul Beretta al şefului se descărcă. Detunătura răsună asurzitor în zona recepţiei. Glonţul lovi pardoseala, la trei degete în faţa piciorului lui Randolph, făcând o gaură surprinzător de mare, iar mirosul de pulbere arsă se simţi imediat, foarte puternic.

Gina şi Harriet zbierară şi o zbughiră înapoi pe coridorul principal, sărind cu agilitate peste Joe Boxer, care se târa pe jos cu capul tras între umeri şi părul, de obicei pieptănat cu grijă, atârnându-i în faţă. Brendan Ellerbee, care fusese tratat pentru o dislocare moderată de maxilar, îl izbi pe dentist cu piciorul în antebraţ, când se repezi pe lângă el. Cutia de Suckers zbură din mâna lui Boxer, lovi biroul de la recepţie şi se deschise, făcând să se împrăştie dinţii pe care Torie McDonald îi adunase cu atâta grijă.

Junior şi Freddy îl înhăţară pe Rusty, care nu făcu nicio încercare de a le opune rezistenţă. Arăta complet nedumerit. Îl împinseră într-o parte. Rusty se poticni, încercând să se ţină pe picioare. Linda îl prinse în braţe şi amândoi căzură pe pardoseală.

— *Ce futu-i mă-sa?* mugea Twitch. *Ce futu-i mama mă-sii?*

Şchiopătând uşor, Carter Thibodeau se apropie de Barbie, care-şi dădu seama ce urma, dar rămase cu mâinile sus. Dacă le cobora ar fi putut să-l coste viaţa – şi, poate, nu numai pe el. Acum, că se trăsese primul foc de armă, riscul altor împuşcături era mult mai mare.

— Salut, fraiere, zise Carter. Da’ ocupat ai mai fost!

Şi-i dădu lui Barbie un pumn în stomac.

Anticipând lovitura, Barbie îşi încordase muşchii, dar tot îl făcu să se îndoaie de mijloc. Nemernicul era puternic.

— *Terminaţi!* răcni Rusty, de pe duşumea; încă mai arăta năucit, dar acum era şi furios. *Încetaţi, dracului, imediat!*

Încercă să se ridice, dar Linda îl cuprinse cu ambele braţe, ţinându-l culcat la pământ.

— Nu, îl opri ea. Stai aici, poate fi periculos.

— *Ce?* întoarse Rusty capul, privind-o neîncrezător. Ai *înnebunit?*

Barbie continua să-şi ţină mâinile ridicate, arătându-le poliţiştilor. Aşa îndoit cum stătea, părea să facă un salaam.

— Thibodeau, interveni Randolph. Dă-te înapoi! Ajunge!

— Bagă pistolu' ăla la loc, idiotule! strigă Rusty la el. Vrei să omori pe cineva?

Randolph îi aruncă o scurtă privire de dispreţ, apoi se întoarse spre Barbie.

— Stai drept, fiule.

Barbie se ridică. Îl durea, dar reuşi. Ştia că, dacă n-ar fi fost pregătit pentru pumnul în burtă de la Thibodeau, acum s-ar fi zvârcolit pe duşumea, sufocat. Oare Randolph ar fi încercat să-l ridice-n şuturi? I s-ar fi alăturat şi ceilalţi poliţişti, în ciuda spectatorilor din hol, dintre care unii se apropiau acum din nou, deşi cu teamă, ca să vadă mai bine? Cu siguranţă, fiindcă li se activase adrenalina. Aşa se întâmpla, în situaţii din-astea.

— Te arestez pentru asasinarea Angelei McCain, a lui Dorothy Sanders, Lester A. Coggins şi Brenda Perkins, spuse Randolph.

Fiecare nume îl izbi pe Barbie, dar ultimul şoc fu şi cel mai dureros. Femeia aia minunată… Uitase să fie prudentă. Barbie n-o putea învinui – încă mai suferea profund după soţul ei –, dar se considera vinovat că o lăsase să se ducă la Rennie. O încurajase chiar.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Randolph. Ce Dumnezeu aţi făcut, fraţilor?

— De parcă n-ai şti, replică Freddy Denton.

— Ce fel de psihopat eşti? întrebă Jackie Wettington. Faţa-i era o mască schimonosită de silă, cu furia micşorându-i ochii.

Barbie îi ignoră pe amândoi. Privea chipul lui Randolph, continuând să-şi ţină mâinile ridicate deasupra capului. La cel mai mic pretext, s-ar fi repezit toţi pe el. Chiar şi Jackie, de obicei cea mai amabilă dintre femei, li se putea alătura,

deşi pentru ea ar fi fost nevoie de un motiv, nu doar de o scuză. Sau poate că nu. Uneori, chiar şi oamenii cinstiţi cedează.

— Reformulez întrebarea, îi spuse Barbie lui Randolph. Ce Dumnezeu l-aţi lăsat pe Rennie să facă? Fiindcă porcăria asta de la el provine, şi-o ştii şi tu. Amprentele lui sunt peste tot.

— Gura, i-o reteză Randolph şi se întoarse spre Junior. Pune-i cătuşele!

Junior dădu să se apropie de Barbie – dar, înainte de a apuca măcar să-i atingă unul dintre pumnii ridicaţi, acesta îşi duse mâinile la spate şi se întoarse. Rusty şi Linda Everett erau tot pe jos, Linda cu braţele împrejurul soţului ei, ţinându-l imobilizat.

— Să ţii minte, îi spuse Barbie lui Rusty, în timp ce cătuşele de plastic îi erau aplicate… şi se strângeau, până i se înfipseră în carnea nu prea multă a încheieturilor.

Rusty se ridică în picioare. Când Linda încercă să-l reţină, o împinse la o parte cu o privire cum soţia lui nu mai văzuse niciodată. În ochi i se citeau severitatea şi reproşul, dar şi mila.

— Peter, spuse el, iar când Randolph îi întoarse spatele, ridică tonul, strigându-i: *Cu tine vorbesc!* Uită-te la mine!

Randolph se răsuci din nou. Avea chipul împietrit.

— Ştia că urma să veniţi aici după el.

— Normal că ştia, interveni Junior. O fi el nebun, da’ prost nu-i.

Rusty nu-l luă în seamă.

— Mi-a arătat braţele, faţa, şi-a ridicat cămaşa ca să-i văd burta şi spatele. N-are niciun semn, decât poate o vânătaie de la pumnul nemotivat al lui Thibodeau.

— Trei femei? se amestecă şi Carter. Trei femei şi un *preot?* A meritat.

Rusty nu-şi lua privirea de la Randolph.

— E o înscenare.

— Cu tot respectul, Eric, nu este departamentul tău, replică Randolph, care tocmai îşi băgase arma la loc în teacă – mare uşurare…

— Aşa e, îi dădu dreptate Rusty. Eu sunt doar un felcer amărât, nu-s poliţist sau avocat. Ceea ce vreau să-ţi spun e că, dacă am ocazia să-l examinez din nou cât timp va fi în custodia ta, şi-l găsesc plin de răni şi vânătăi, să te ferească Dumnezeu.

— Şi ce-o să faci, o să chemi Sindicatul Libertăţilor Civile? aruncă Frank DeLesseps, cu buzele albite de furie. Amicul ăsta al tău a omorât în bătaie patru oameni. Brenda Perkins avea gâtul rupt. Una dintre fete era logodnica mea şi a fost molestată sexual. Probabil şi înainte de a muri, şi pe urmă, după cum arată.

Cei mai mulţi dintre oamenii care se împrăştiaseră la auzul împuşcăturii reveniseră între timp prin apropiere, ca să asiste, iar acum dinspre ei se ridică o rumoare oripilată.

— Şi ăsta-i tipul pe care-l aperi? Ar trebui să intri şi tu la puşcărie!

— Gura, Frank! îl repezi Linda.

Rusty se uită la Frank DeLesseps, băiatul pe care-l tratase pentru varicelă, scarlatină, păduchi luaţi într-o tabără de vară, o fractură de antebraţ suferită la baseball, şi odată, când avea doisprezece ani, nişte complicaţii foarte grave ale unor urzicături. Nu mai vedea aproape nicio asemănare între acel copil şi bărbatul de acum.

— Şi dacă mă-nchideţi, ce-aţi rezolvat? Ce-o să faceţi, Frankie? Dacă mama ta va avea încă o criză biliară, ca anul trecut? Aştept orele de vizite la închisoare ca s-o tratez?

Frank făcu un pas înainte, ridicând o mână, ca pentru a-i da un pumn sau măcar o palmă. Junior îl opri.

— Las c-o să şi-o ia şi el, nicio grijă. Toţi ăştia care-s de partea lui Barbara au s-o-ncaseze. Toate la timpul lor.

— De partea lui…? repetă Rusty, sincer uimit. Despre ce „părţi“ vorbiţi? Nu suntem naibii la meci!

Junior zâmbi, ca şi cum ar fi ştiut un secret. Apoi, Rusty se întoarse spre Linda.

— Ăştia pe care-i auzi sunt colegii tăi. Îţi place cum vorbesc?

Un moment, Linda nu putu să-l privească. Apoi, cu preţul unui efort, reuşi.

— Sunt furioşi, atâta tot, şi nu le-o reproşez. Şi eu sunt. Patru oameni, Eric – n-ai auzit? I-a omorât şi, aproape sigur, pe cel puţin două dintre femei le-a şi violat. Am ajutat să fie coborâte din furgon, la Bowie's. Am văzut petele.

Rusty clătină din cap.

— Toată dimineaţa am stat cu el şi l-am văzut ajutând oameni, nu făcându-le rău.

— Lasă, îl temperă Barbie. Stai la locul tău, bătrâne. Nu e momen…

Junior îi dădu un pumn în coaste. Tare.

— Ai dreptul să taci, băi labă.

— El a făcut-o, spuse Linda; întinse o mână spre Rusty, văzu că soţul ei nu schiţa nicio intenţie de a i-o lua şi o coborî la loc. I-au găsit ecusoanele din armată în mâna lui Angie McCain.

Rusty amuţi. Nu putu decât să se uite în timp ce Barbie era escortat spre maşina şefului poliţiei şi aşezat pe bancheta din spate, cu mâinile încătuşate. Un moment, privirile li se mai întâlniră. Barbie clătină din cap. O singură dată, dar ferm şi apăsat.

Apoi, maşina plecă.

În hol se lăsase liniştea. Junior şi Frank plecaseră odată cu Randolph. Carter, Jackie şi Freddy Denton porniră spre cealaltă maşină de poliţie. Linda rămase pe loc, privindu-şi soţul cu ochi rugători şi furioşi. Apoi, furia i se risipi. Făcu un pas spre el, ridicând braţele, dornică să fie strânsă la piept, fie doar şi pentru câteva clipe.

— Nu, o refuză Rusty.

Femeia se opri.

— Ce-i cu tine?

— Cu *tine ce* e? Ţi-a scăpat cumva ceea ce s-a-ntâmplat adineauri aici?

— Rusty, fata avea-n mână *ecusoanele lui!*

Soţul ei dădu încet din cap.

— S-a potrivit la fix, n-ai zice?

Faţa ei, pe care se citeau durerea şi speranţa, îngheţă. Păru să observe abia acum că încă-şi mai ţinea braţele întinse spre el şi le retrase.

— Patru oameni, spuse ea, trei aproape desfiguraţi în bătaie. Nu poţi nega realitatea şi trebuie să te gândeşti bine de partea cui eşti.

— Şi tu la fel, iubito, replică Rusty.

— Linda, hai odată! o strigă Jackie de-afară.

Dintr-odată, Rusty îşi dădu seama că avea spectatori şi că mulţi dintre aceştia îl votaseră pe Jim Rennie iar şi iar.

— Doar la asta să te gândeşti, Lin. Şi să te mai gândeşti şi pentru cine lucrează Pete Randolph.

— *Linda!* strigă din nou Jackie.

Linda Everett o luă din loc, cu capul în piept. Nu se mai uită înapoi. Rusty se mai putu stăpâni până o văzu urcând în maşină. Apoi, începu să tremure. Se temea că, dacă nu stătea jos cât mai curând, avea să cadă de pe picioare.

Simţi o mână pe umăr. Era Twitch.

— Eşti OK, şefule?

— Da.

De parcă, spunând asta, ar fi făcut-o să se şi adeverească. Barbie fusese dus la închisoare, iar el se certase cu soţia lui pentru prima oară în… cât…? Patru ani? Mai degrabă vreo şase. Nu, nu era OK.

— Am o întrebare, spuse Twitch. Dacă oamenii ăia au fost omorâţi, de ce au dus cadavrele la Bowie Funeral Home, şi nu aici, pentru examenul medico-legal? A cui a fost ideea?

Înainte ca Rusty să poată răspundă, luminile se stinseră. Generatorul spitalului îşi dăduse în cele din urmă duhul.

După ce-i privise cum ştergeau din farfurii ultimele resturi de tocăniţă (unde intraseră ultimele ei chiftele), Claire le făcu celor trei copii semn să se ridice în picioare. Îi privi solemn cum stăteau aliniaţi în faţa ei, la bucătărie, uitându-se la ea – atât de tineri şi înspăimântător de hotărâţi. Apoi, cu un oftat, îi dădu lui Joe rucsacul. Benny aruncă o privire înăuntru şi văzu trei PB&J-uri, trei ouă fierte, trei sticle de Snapple şi şase prăjiturele de ovăz cu stafide. Deşi avea burta plină, se lumină la faţă.

— Cel mai cel, doamnă McC! Pe bune, sunteţi o…

Femeia nu-l luă în seamă, atentă numai la Joe.

— Înţeleg că s-ar putea să fie un lucru important, aşa că nu vă opresc. Am să vă duc chiar şi cu maşina, până acolo, dacă…

— Nu e nevoie, mamă, o întrerupse Joe. Nu-i greu drumul.

— Şi nu e nici periculos, adăugă Norrie. Abia dacă umblă cineva pe-afară.

Ochii lui Claire stăteau aţintiţi asupra fiului ei, cu expresia tipică a mamei speriate de moarte.

— Dar vreau să-mi promiteţi două lucruri. Mai întâi, că vă întoarceţi acasă înainte să se-ntunece… şi nu mă refer la ultima rază a asfinţitului, ci cât soarele e încă pe cer. Pe urmă, dacă găsiţi *ceva*, însemnaţi locul şi nu faceţi *absolut* nimic acolo. Sunt de acord că s-ar putea ca voi trei să fiţi oamenii cei mai potriviţi pentru a căuta problema aia, indiferent ce-o fi, dar rezolvarea ei e o treabă pentru adulţi. Deci vă daţi cuvântul de onoare? Altfel, va trebui să vin şi eu cu voi, pe post de supraveghetoare.

Benny nu părea prea convins.

— N-am fost niciodată pe Black Ridge Road, doamnă McC, da’ am trecut pe lângă el. Nu cred că Civic-ul dumneavoastră, cum s-ar zice, va face faţă.

— Atunci, sau îmi promiteţi, sau nu plecaţi nicăieri, de-asta ce ziceţi?

Joe promise. La fel făcură şi ceilalţi doi. Norrie chiar se închină.

Apoi, Joe îşi săltă rucsacul la spinare. Claire îşi luă telefonul mobil şi-l strecură înăuntru.

— Vezi să nu-l pierzi, domnu'.

— Nu-l pierd, mamă, răspunse scurt Joe, foindu-se de pe un picior pe altul, nerăbdător să plece.

— Norrie? Pot avea încredere că le pui frâna ăstora doi, dacă-i apucă nebunia?

— Da, doamnă, replică Norrie Calvert, ca şi cum n-ar fi fost ea aia care riscase moartea sau măcar desfigurarea pe skateboard, de-o mie de ori, doar în ultimul an. Sigur că puteţi.

— Sper… Sper, murmură Claire, masându-şi tâmplele ca şi cum ar fi durut-o capul.

— Grozav prânzu', doamnă McC! o felicită Benny, ridicând mâna. Batem palma?

— Dumnezeule mare, ce să mă fac eu cu tine? se tângui Claire şi-i bătu palma.

10

Dincolo de comptoarul din holul departamentului de poliţie, unde oamenii veneau să se plângă de probleme ca furturile, vandalismele şi lătrăturile continue ale câinelui vecinilor, se afla camera de pregătire. Conţinea birouri, dulapuri şi un automat de cafea unde o inscripţie ţâfnoasă anunţa: CAFEAUA ŞI GOGOŞILE *NU* SUNT GRATIS. Tot acolo se făceau şi înregistrările.

Barbie fu fotografiat de Freddy Denton, apoi amprentat de Henry Morrison, în timp ce Peter Randolph şi Denton stăteau de pază, cu pistoalele în mâini.

— Moi, ţine-ţi degetele moi! strigă Henry.

Nu mai era acelaşi om căruia-i plăcuse să stea de vorbă cu Barbie despre rivalitatea dintre Red Sox şi Yankee, în timpul prânzului la Sweetbriar Rose (lua mereu un BLT cu

un ardei iute murat alături). Acum arăta gata să-l pocnească pe Barbie în nas cu multă plăcere. Şi cu multă putere.

— Nu tu le rulezi, eu le rulez, aşa că ţine-ţi-le moi!

Barbie se gândi să-i spună că era cam greu să-şi relaxeze mâinile când stătea atât de aproape de nişte oameni cu pistoalele îndreptate spre el, mai ales ştiind că nu i-ar fi deranjat să şi le folosească. Totuşi, îşi ţinu gura şi se concentră să-şi destindă degetele, pentru ca Henry să-i poată preleva amprentele. Şi nici nu era neîndemânatic, chiar deloc. Cu altă ocazie, Barbie l-ar fi putut întreba de ce se mai deranjau, dar îşi ţinu gura şi de data asta.

— În regulă, spuse Henry, când aprecie că amprentele erau clare. Duceţi-l jos! Vreau să mă spăl pe mâini. Mă simt murdar doar că l-am atins.

Jackie şi Linda stătuseră într-o parte. Acum, în timp ce Randolph şi Denton îşi vârau pistoalele în teacă şi-l apucau pe Barbie de braţe, cele două femei şi le scoaseră pe ale lor. Le ţineau cu ţeava în jos, dar erau pregătite.

— Aş borî tot ce mi-ai dat vreodată să mănânc, dac-aş putea, spuse Henry. Mă dezgusti.

— N-am făcut-o eu, spuse Barbie. Gândeşte-te bine, Henry.

Morrison se mulţumi să-i întoarcă spatele. *„Cam ducem lipsă de gânduri pe-aici, zilele-astea“,* medită Barbie. Ceea ce, nu se îndoia, era exact aşa cum îi convenea lui Rennie.

— Linda, spuse el. Doamnă Everett.

— Nu vorbi cu mine!

Faţa Lindei era palidă ca hârtia cu excepţia semilunilor cenuşii de sub ochi. Arătau ca nişte vânătăi.

— Haide, drăguţă, îl chemă Freddy, dându-i un ghiont puternic în şale, chiar deasupra rinichilor. Te-aşteaptă vastele apartamente.

Joe, Benny şi Norrie mergeau cu bicicletele spre nord, pe Şoseaua 119. După-amiaza era caniculară ca vara, cu aerul pâclos şi umed. Nu adia nicio boare de vânt. Greierii ţârâiau somnoroşi în buruienile de pe marginea drumului. La orizont, cerul avea un aspect gălbui, pe care Joe îl luase la început drept nori. Apoi, îşi dădu seama că era un amestec de polen şi factori poluanţi depuşi pe suprafaţa Domului. Aici, râul Prestile curgea prin apropierea şoselei, şi ar fi trebuit să-i audă clipocitul în timp ce se grăbea spre Castle Rock, la sud-est, nerăbdător să se verse în Androscoggin, dar nu răsunau decât greierii şi câteva ciori croncănind într-o doară prin copaci.

Trecură pe lângă Deep Cut Road şi, după încă vreun kilometru şi jumătate, ajunseră la Black Ridge Road. Era neasfaltat, plin de gropi şi marcat cu două indicatoare strâmbe, corodate de-a lungul anilor de chiciură. Pe cel din stânga scria: „SE RECOMANDĂ DUBLĂ TRACŢIUNE.“ Cel din dreapta adăuga: „LIMITA DE GREUTATE PE POD 4 TONE / CAMIOANELE MAI MARI SĂ OCOLEASCĂ.“ Ambele tăblii erau ciuruite de gloanţe.

— Îmi plac oraşele în care oamenii exersează mereu la ţintă, comentă Benny. Aşa ştiu că El Kliyder n-o să-mi facă nimica.

— Era vorba de Al-Qaeda, fraiere, replică Joe.

Benny clătină din cap, cu un zâmbet indulgent.

— Eu ziceam de El *Kliyder,* banditul ăla mexican care s-a mutat în Maine, în vest, ca să scape de…

— Hai să-ncercăm contorul, îl întrerupse Norrie, coborând de pe bicicletă.

Contorul Geiger se afla în portbagajul bicicletei High Plains Schwinn a lui Benny, protejat de şocuri între câteva prosoape din coşul de cârpe al lui Claire. Benny îl scoase şi i-l dădu lui Joe. Carcasa galbenă a contorului punea singura pată de culoare în peisajul ceţos. Zâmbetul lui Benny dispăruse.

— Ia-l tu, io-s prea nervos.

Joe privi un moment contorul Geiger, apoi i-l întinse lui Norrie.

— Căcăcioşilor, remarcă ea, nu fără bunăvoinţă, şi apăsă pe buton. Acul sări imediat la +50. Joe se holbă la el şi dintr-odată îşi simţi inima sărind din piept, ca să-i bată în gât.

— Hooo…! exclamă Billy. Am plesnit-o!

Norrie ridică privirea dinspre ac, care stătea fix (dar tot mai avea jumătate de cadran până la roşu), către Joe.

— Mergem mai departe?

— Pe bune!

12

Departamentul Poliţiei nu ducea lipsă de curent electric – cel puţin, nu încă. Un coridor pardosit cu dale verzi parcurgea subsolul pe toată lungimea, sub tuburile de neon care răspândeau o lumină deprimant de constantă. Fie noapte, fie zi, acolo domnea aceeaşi atmosferă de amiază rece. Şeful Randolph şi Freddy Denton îl escortau (dacă se poate folosi un asemenea cuvânt, de vreme ce-l ţineau strâns de braţe) pe Barbie în josul treptelor. Îi urmau cele două poliţiste, cu pistoalele în mâini.

La stânga se afla arhiva. Pe dreapta erau cinci celule, câte două pe fiecare parte şi una în capăt. Ultima era cea mai mică, cu un pat îngust care aproape acoperea toaleta metalică, fără colac, şi spre această celulă îl duceau cu forţa cei doi poliţişti pe arestat.

La ordinele lui Pete Randolph – care le primise de la Big Jim – chiar şi oamenii ce comiseseră cele mai grave fapte la supermarket fuseseră eliberaţi cu condiţia de a nu părăsi oraşul (unde să se ducă?), iar celulele ar fi trebuit să fie goale. Astfel, fură surprinşi când Melvin Searles se repezi afară din celula numărul patru, unde stătuse la pândă. Bandajul din jurul capului îi alunecase pe frunte şi purta ochelari de soare, ca să-şi ascundă ochii învineţiţi. Într-o

mână ţinea o şosetă cu ceva greu înăuntru. Prima impresie a lui Barbie, ca prin ceaţă, fu aceea că-l ataca Omul Invizibil.

— Nenorocitule! strigă Mel şi lovi. Barbie se feri în jos. Ciorapul îngreunat îi trecu pe deasupra capului, izbindu-l pe Freddy Denton în umăr. Freddy scoase un răget şi-i dădu drumul lui Barbie. În spatele lor, cele două femei strigau.

— Futu-ţi morţii mă-tii de *criminal!* Pe cine-ai plătit să-mi spargă capu', mm?!

Mel mai lovi o dată, iar acum îl nimeri pe Barbie în bicepsul stâng. Braţul păru să-i amorţească pe loc. În ciorap nu era nisip, ci un obiect greu – de sticlă sau fier, probabil, dar bine că era sferic. Dacă ar fi fost colţuros, îl putea răni.

— Futu-te-n cur pe mă-ta să te fut! continua să urle Mel, lovind din nou. Şeful Randolph se feri înapoi, dându-i şi el drumul lui Barbie. Acesta prinse capătul ciorapului, strâmbându-se când greutatea dinăuntru îl făcu să i se înfăşoare pe încheietura mâinii. Smuci cu putere, reuşind să smulgă arma improvizată din mâna lui Mel Searles. În acelaşi timp, bandajul de pe fruntea acestuia căzu peste ochelari, orbindu-l.

— Stai, stai! ţipă Jackie Wettington. Nicio mişcare, arestat, e singurul avertisment!

Barbie simţi un cerc mic şi rece formându-i-se între omoplaţi. N-o vedea pe Jackie, dar ştia că scosese arma. *„Dacă mă împuşcă, acolo o să intre glonţul. Şi s-ar putea s-o facă, fiindcă într-un oraş mic, unde marile probleme sunt aproape complet străine, până şi profesioniştii sunt nişte amatori.“*

Lăsă ciorapul să cadă. Obiectul din el zăngăni pe linoleum. Apoi, ridică iar mâinile.

— I-am dat drumul, doamnă! anunţă el. Sunt neînarmat, vă rog să coborâţi arma!

Melvin Searles îşi dădu bandajul la o parte, făcându-l să i se desfăşoare pe spate ca un turban de swami. Îl lovi pe Barbie de două ori, în plex şi în burtă. De astă dată, Barbie

nu mai era pregătit şi aerul îi ţâşni din plămâni cu un *PAH* răguşit. Se îndoi, apoi căzu în genunchi. Mel îi mai trânti şi-n ceafă un pumn – sau poate era Freddy, cum la fel de bine ar fi putut să fie şi Neînfricatul Conducător iar Barbie se prăbuşi pe burtă, simţind cum lumea se subţia, devenind nedesluşită. Cu excepţia unei mici rupturi din linoleum. Pe aia putea s-o vadă foarte bine. Sufocant de limpede, chiar – şi de ce nu? Era la doar un deget distanţă de ochii lui.

— Terminaţi, terminaţi, *nu-l mai loviţi!*

Vocea se auzea de foarte departe, dar Barbie era destul de sigur că-i aparţinea soţiei lui Rusty.

— *A căzut, nu vedeţi că-i la pământ?*

În jurul lui, mai multe picioare se foiau într-un dans complicat. Cineva îl călcă pe fund şi se împiedică, strigând:

— *Oi, futu-i!*

Apoi, primi un şut în şold. Toate se întâmplau la mare depărtare. Mai târziu, se prea putea să-l doară, dar acum nu era chiar atât de rău.

Nişte mâini îl apucară ca să-l salte în picioare. Încercă să ridice capul, dar constată că-i era mai uşor să stea cu el aplecat. Fu împins pe culoar spre ultima celulă, văzând cum linoleumul verde îi aluneca printre picioare. Cum spusese Denton, sus? *„Te aşteaptă vastele apartamente…“*

„Deşi mă îndoiesc că au aşternuturi parfumate şi cameriste“, îşi spuse el. Nu că i-ar fi păsat… Tot ce-şi dorea era să fie lăsat în pace, să-şi lângă rănile.

În faţa uşii, cineva îi propti un bocanc în fund ca să-l grăbească şi mai mult. Zbură înainte, ridicând braţul drept ca să nu intre cu faţa-n zidul de ţunder verde. Încercă să-şi ridice şi braţul stâng, dar încă-i mai era amorţit de la cot în jos. Reuşi să-şi apere capul, totuşi, ceea ce încă era bine. Ricoşă, se împletici, apoi căzu iar în genunchi, de astă dată lângă pat, ca pentru a-şi face rugăciunea înainte de culcare. În spatele lui, uşa glisantă a celulei se închise huruind.

Barbie îşi rezemă mâinile pe pat şi se săltă în picioare; braţul stâng începuse să-şi revină. Se răsuci tocmai la timp

ca să-l vadă pe Randolph cum se îndepărta, cu mersul lui ţanţoş, ţinându-şi pumnii strânşi şi capul în piept. În spatele lui, Denton desfăşura ce mai rămăsese din bandajul lui Searles, care stătea posomorât (cu încruntătura oarecum atenuată de ochelarii negri ce i se strâmbaseră pe nas). Amândoi aveau expresii identice – descumpănite şi derutate. Faţa Lindei Everett era mai palidă ca oricând, iar lui Barbie i se păru că-i vedea lacrimile lucind pe gene.

Adunându-şi toate puterile, o strigă:

— Agent Everett!

Linda tresări puţin, surprinsă. O mai numise cineva „agent Everett“ vreodată? Poate elevii de la şcoală, când era de gardă la trecerea de pietoni, probabil cea mai grea responsabilitate a ei ca poliţistă cu jumătate de normă. Până săptămâna asta.

— Agent Everett! Doamnă! Vă rog, doamnă…!

— Gura! se răsti Freddy Denton.

Barbie nu-i dădu atenţie. Se aştepta să leşine sau măcar să ameţească, dar deocamdată căuta cu înverşunare să reziste.

— Spuneţi-i soţului dumneavoastră să examineze cadavrele! Pe al doamnei Perkins mai ales! Doamnă, *trebuie* să examineze cadavrele! Nu vor ajunge la spital! Rennie nu va da voie să…

Peter Randolph porni spre el. Barbie văzu că luase cureaua lui Freddy Denton şi încercă să-şi ridice braţele în dreptul feţei, dar erau pur şi simplu prea grele.

— Destul cu-atâta vorbă, fiule, spuse Randolph.

Şi împinse ţeava pistolului cu spray tranchilizant Mace printre gratii, strângând patul cu putere.

13

Pe la jumătatea Podului Black Ridge, mâncat de rugină, Norrie îşi opri bicicleta şi rămase cu privirea spre malul opus.

— Mai bine să mergem, spuse Joe. Să folosim lumina zilei cât o mai avem.

— Ştiu, da’ ia uite…! arătă Norrie cu degetul.

Pe malul celălalt, sub peretele abrupt al râpei, în noroiul aproape uscat pe unde cursese râul Prestile înainte ca Domul să înceapă să-l stăvilească, zăceau patru căprioare: un ţap, două ciute şi un ied de un an. Toate erau destul de mari; fusese o vară frumoasă în The Mill şi mâncaseră bine. Joe putea distinge roiurile de muşte care dădeau târcoale pe deasupra cadavrelor, putându-le auzi chiar şi zumzetul somnolent. Era un sunet pe care şipotul apei l-ar fi acoperit, într-o zi normală.

— Ce li s-a întâmplat? întrebă Benny. Crezi că are vreo legătură cu ce căutăm noi?

— Dacă vorbeşti de radiaţii, răspunse Joe, nu cred că au efect aşa de repede.

— Decât dacă-s radiaţii *foarte* puternice, murmură Norrie, încordată.

Joe arătă spre acul contorului Geiger.

— Poate, dar tot nu e încă foarte sus. Şi chiar dacă era de tot pe roşu, pân-la capăt, nu cred c-ar fi omorât nişte animale aşa de mari cum sunt căprioarele, în doar trei zile.

— Ţapul ăla are un picior rupt, se vede de-aici.

— Sunt destul de sigură că una dintre căprioare are *două,* completă Norrie, privind cu mâna streaşină la ochi. Alea din faţă. Vedeţi cum sunt îndoite?

Joe îşi spuse că animalul arăta ca şi cum ar fi murit în timp ce încerca să facă o figură de gimnastică dificilă.

— Cred că au sărit, spuse Norrie. Au sărit de pe mal, cum se zice că fac ăia micii, ca nişte şobolănei.

— Lămâingii, precizã Benny.

— *Le*-mingi, tăntălăule, îl corectă Joe.

— Încercau să scape de ceva? întrebă Norrie. Asta făceau?

Niciunul dintre băieţi nu-i răspunse. Amândoi arătau mai mici decât păruseră cu o săptămână în urmă, ca nişte copii

siliţi să asculte, la focul de tabără, o poveste mult prea înspăimântătoare. Toţi trei stăteau lângă biciclete, uitându-se la căprioarele moarte şi ascultând bâzâitul somnoros al muştelor.

— Mergem mai departe…? întrebă Joe.

— Cred că n-avem încotro, răspunse Norrie, încălecându-şi bicicleta.

— Corect, îi dădu Joe dreptate, urcându-se şi el pe a lui.

— Ollie, spuse şi Benny, iar m-ai băgat într-o încurcătură de toată frumuseţea.

— Hmm?

— Nu contează. Înainte, fratele meu de suflet, hai înainte! După ce trecură podul, văzură că toate căprioarele aveau picioare rupte. Un ied avea şi craniul zdrobit, probabil lovindu-se, în cădere, de un bolovan mare care în mod normal ar fi fost acoperit de apă.

— Mai încearcă odată cu contorul Geiger, spuse Joe.

Norrie îl deschise. De astă dată, acul sări până aproape de +75.

14

Pete Randolph dezgropă un casetofon vechi dintr-un sertar al biroului lui Duke Perkins, îl verifică şi văzu că bateriile erau încă bune. Când Junior Rennie intră, Randolph apăsă pe butonul REC şi lăsă micul Sony pe colţul biroului, unde tânărul putea să-l vadă.

Din ultima migrenă a lui Junior mai rămăsese doar un murmur surd în stânga capului şi se simţea destul de calm; discutase cu tatăl său situaţia şi ştia ce avea de spus.

— O să fie strict o formalitate, spusese Big Jim.

Aşa şi era.

— Cum ai găsit cadavrele, fiule? începu Randolph, legănându-se cu scaunul rotativ de la birou. Luase toate obiectele personale ale lui Perkins şi le pusese într-un dulap din cealaltă latură a încăperii. Acum, că murise şi Brenda,

bănuia c-ar fi putut să le arunce la gunoi. Efectele personale nu mai foloseau la nimic, când nu existau rude apropiate rămase în viaţă.

— Păi, zise Junior, mă întorceam din patrulare pe 117 – am pierdut toată treaba de la supermarket…

— Norocul tău, îl întrerupse Randolph. A fost curată futere-de-mamă – dacă-mi scuzi langaju'. O cafea?

— Nu, mulţumesc, domnule. Sufăr de migrene şi cafeaua pare să mi le agraveze.

— Oricum e un obicei prost. Nu la fel de prost ca ţigările, da' tot prost. Ştiai c-am fumat până am fost Mântuit?

— Nu, domnule, de unde să ştiu?

Junior spera ca idiotul să nu mai dea din gură şi să-l lase să-şi spună mai repede povestea, ca să poată pleca de-acolo.

— Da, de către Lester Coggins, continuă Randolph, desfăcându-şi mâinile pe piept. Cufundare cu tot trupul în Prestile. I-am dăruit inima mea lui Iisus, atunci şi acolo. N-am mers la biserică la fel de frecvent ca alţii, în niciun caz nu sunt tot atât de credincios ca tatăl tău, dar reverendul Coggins era un om bun.

Clătină din cap.

— Dale Barbara are multe pe conştiinţă. Presupunând că *are o* conştiinţă.

— Da, domnule.

— Şi trebuie şi să răspundă pentru multe. I-am tras o doză de Mace, doar aşa, ca un mic avans pentru ceea ce-l aşteaptă. Deci… Te-ntorceai din patrulare, şi…?

— Şi mi-am amintit că-mi spusese cineva că văzuse maşina lui Angie în garaj. Ştiţi, în garajul familiei McCain.

— Cine ţi-a spus?

— Frank…? îşi frecă Junior tâmpla. Cred că s-ar putea să fi fost Frank.

— Continuă!

— Deci, oricum, m-am uitat pe una din ferestrele garajului, şi maşina *era* acolo. M-am dus la uşă şi-am sunat,

da’ n-a răspuns nimeni. Atunci, am luat-o prin spate, fiindcă eram îngrijorat. Şi am simţit un… un miros…

Randolph dădu din cap, înţelegător.

— Pe scurt, ai mers după miros. Aşa lucrează un poliţist bun, fiule.

Junior îl privi pătrunzător, întrebându-se dacă era o glumă sau o capcană şireată, dar în ochii şefului nu părea să se citească altceva decât admiraţie sinceră. Îşi dădu seama că se putea ca tatăl său să-şi fi găsit un asistent (de fapt, primul cuvânt care-i venise-n minte era „complice“) şi mai prost decât Andy Sanders. N-ar fi crezut că se putea aşa ceva.

— Haide, continuă. Să terminăm mai repede. Ştiu că te doare. Pe toţi ne doare.

— Da, domnule. În esenţă, e exact aşa cum aţi spus. Uşa din spate era descuiată şi am mers după miros până-n cămară. Ce-am găsit acolo… nici nu mi-a venit să cred!

— Atunci ai văzut şi ecusoanele?

— Da… Adică nu… Într-un fel… Am văzut că Angie ţinea ceva în mână… pe un lanţ… da’ nu mi-am dat seama ce era şi n-am vrut să mă ating de nimic, adăugă el, lăsându-şi privirea în jos, cu modestie. Ştiu că-s doar un începător.

— Ai procedat bine, îl felicită Randolph. *Inteligent.* Ştii, în împrejurări normale, am chema o echipă criminalistică întreagă, de la Procuratura Generală de Stat – atunci chiar l-am ţintui la zid pe Barbara –, dar astea nu-s împrejurări normale. Totuşi, avem probe destule, aş zice. Mare prost a fost să treacă ecusoanele alea cu vederea.

— L-am sunat pe tatăl meu, pe mobil, şi l-am chemat. Din tot ce auzisem prin radio, am bănuit că dumneavoastră eraţi ocupat acolo…

— Ocupat? dădu Randolph ochii peste cap. Fiule, nu ştii nici măcar jumate… Ai făcut foarte bine că l-ai sunat pe tatăl tău. Practic, e membru al departamentului…

— Tata a luat cu el doi agenţi, pe Fred Denton şi Jackie Wettington, şi au venit la familia McCain. În timp ce Freddy

fotografia locul faptei, a apărut şi Linda Everett. Pe urmă, Stewart Bowie şi fratele lui au adus furgonul funerar. Tata s-a gândit că aşa era cel mai bine, acum, când spitalul era atât de ocupat, cu revolta şi toate alea.

Randolph dădu din cap.

— Bine gândit. Ajută-i pe cei vii, pune-i bine pe cei morţi. Cine-a găsit ecusoanele?

— Jackie. A desfăcut mâna lui Angie cu un creion şi au căzut pe podea. Freddy a fotografiat totul.

— O să fie de folos la proces, spuse Randolph. De care va trebui să ne ocupăm singuri, dacă nu dispare Domul ăsta. Dar o putem face. Ştii ce spune Biblia: „Cu credinţă, putem muta şi munţii.“ La ce oră ai găsit cadavrele, fiule?

— Pe la prânz.

„După ce-am stat un timp să-mi iau rămas-bun de la prietenele mele.“

— Şi l-ai sunat pe tatăl tău imediat?

— Nu imediat, îl privi Junior cu francheţe. Mai întâi, a trebuit să ies şi să vomit. Erau bătute aşa de rău, că-n viaţa mea n-am mai văzut una ca asta.

Lăsă să-i scape un oftat prelung, atent să-şi strecoare-n el şi un uşor tremurat. Probabil casetofonul n-avea să-l prindă, dar Randolph urma să-l ţină minte.

— Când am terminat cu vărsăturile, atunci l-am sunat pe tata.

— OK, cred că asta-i tot ce-mi trebuia.

Nu-i puse nicio altă întrebare despre desfăşurarea în timp, sau despre „patrula de dimineaţă“; nici măcar nu-i ceru să scrie un raport (ceea ce era foarte bine, de vreme ce, în ultima vreme, scrisul îi dădea inevitabil dureri de cap). Randolph se aplecă înainte să închidă casetofonul.

— Mulţumesc, Junior. Ce-ar fi să-ţi iei liber pe ziua de azi? Du-te acasă şi odihneşte-te. Pari frânt.

— Aş vrea să fiu aici când îl interogaţi, domnule. Pe Barbara.

— Ei, azi n-ai de ce să-ţi faci griji că pierzi ocazia. O să-l lăsăm să fiarbă în suc propriu, vreo douăzeci şi patru de ore… A fost ideea tatălui tău şi e foarte bună. Îl vom interoga mâine după-amiaza sau seara şi-ai să fii şi tu de faţă. Îţi dau cuvântul meu. Şi-o să-l interogăm vigu*ros!*

— Da, domnule. Foarte bine.

— Fără fleacuri d-alea cu Miranda.

— Fără, domnule.

— Şi, slavă Domului, nici n-o să-l dăm pe mâna şerifului de comitat.

Privindu-l pătrunzător, adăugă cu subînţeles:

— Ştii vorba aia: ce se-ntâmplă-n Vegas, rămâne-n Vegas. Fiule, ăsta o să fie un caz tipic.

La asta, Junior nu ştiu dacă să răspundă „da, domnule“ sau „nu, domnule“, fiindcă n-avea idee despre ce vorbea idiotul de la birou.

Randolph îl mai fixă un moment cu privirea aceea penetrantă, ca pentru a se asigura că se înţelegeau limpede, apoi bătu o dată din palme şi se ridică.

— Du-te-acasă, Junior. Cred că eşti şi tu un pic cam zguduit.

— Da, domnule, sunt. Şi cred c-am s-o fac. Să mă odihnesc, adică.

— Aveam în buzunar un pachet de ţigări, când m-a scufundat în apă reverendul Coggins, continuă Randolph, pe un ton de rememorare duioasă.

Îl cuprinse pe Junior cu braţul de umeri şi porniră spre uşă. Tânărul îşi păstra expresia de ascultare respectuoasă pe faţă, dar îi venea să urle, sub apăsarea acelui braţ greu. Parc-ar fi avut la gât o cravată de carne.

— Praful s-a ales de ele, desigur. Şi alt pachet nici nu mi-am mai cumpărat vreodată. Fiul lui Dumnezeu m-a salvat de iarba dracului. Ce zici de asta?

— Uluitor… bâigui Junior.

— Brenda şi Angie vor avea parte de cea mai mare atenţie, desigur, ceea ce e foarte normal – o cetăţeancă

respectabilă şi o fată cu toată viaţa înaintea ei –, dar şi reverendul Coggins avea admiratorii lui. Ca să nu mai zic ce congregaţie numeroasă şi iubitoare.

Cu coada ochiului stâng, Junior vedea mâna cu degete boante a lui Randolph. Se întreba ce-ar fi făcut şeful poliţiei dacă, pe neaşteptate, întorcea capul într-acolo şi i-o muşca. Eventual, să-i reteze cu dinţii unul dintre degetele alea groase şi să i-l scuipe pe jos.

— N-o uitaţi pe Dodee.

Habar n-avea de ce spusese asta, dar avu efect. Mâna lui Randolph i se desprinse de pe umăr. Omul arăta ca lovit de trăsnet şi Junior îşi dădu seama că, într-adevăr, *uitase* de Dodee.

— O, Doamne, murmură Randolph. Dodee… L-a sunat cineva pe Andy să-i spună?

— Nu ştiu, domnule.

— Tatăl tău trebuie s-o fi făcut, cu siguranţă, nu?

— A fost groaznic de ocupat.

Aşa era. Big Jim se afla acasă, în biroul lui, redactându-şi discursul pentru întrunirea municipală de joi seara. Cel pe care avea să-l rostească chiar înainte ca orăşenii să voteze puterile guvernării de urgenţă ale Aleşilor pe durata crizei.

— Mai bine-l sun, spuse Randolph. Dar poate n-ar strica să spun o rugăciune mai întâi. Vrei să îngenunchezi împreună cu mine, fiule?

Junior ar fi vrut mai degrabă să-i toarne gaz de brichetă în nădragi şi să-i dea foc ca să-i ardă coaiele, dar preferă să nu spună.

— Vorbeşte cu Dumnezeu de unul singur, şi-I vei auzi răspunsul şi mai limpede. Aşa zice mereu tata.

— În regulă, fiule. E un sfat bun.

Înainte ca Randolph să mai spună ceva, Junior se strecură afară din birou, apoi şi din departamentul de poliţie. Porni spre casă, adâncit în gânduri, deplângând pierderea prietenelor sale şi întrebându-se dacă nu şi-ar fi putut face rost de alta. Poate chiar de mai multe.

Sub Dom, tot felul de lucruri puteau deveni accesibile.

15

Pete Randolph *încerca* să se roage, dar avea prea multe pe cap. În plus, Domnul îi ajută pe aceia care se ajută singuri. Nu credea că aşa scria în Biblie, dar ăsta era adevărul. Îi telefonă pe mobil lui Andy Sanders, la numărul de pe lista prinsă la avizier, pe perete. Spera să nu-i răspundă, dar omul o făcu de la primul apel – nu aşa se întâmpla întotdeauna?

— Salut, Andy. Şeful Randolph la telefon. Am o veste foarte tristă pentru tine, prietene. Poate-ar fi mai bine să stai jos.

Urmă o conversaţie dificilă. Infernală, chiar. Într-un târziu, când se termină, Peter Randolph rămase pe scaun, bătând darabana cu degetele în tăblia biroului. Îşi spunea, din nou, că dacă Duke Perkins ar fi fost cel aşezat acolo, nu i-ar fi părut prea rău. Poate chiar deloc. Munca se dovedise mult mai grea şi mai murdară decât îşi imaginase. Biroul personal pe care-l primise nu merita atâta bătaie de cap. Nici chiar maşina verde a şefului nu merita; de fiecare dată când se aşeza la volan, iar fundul i se potrivea în adâncitura creată de posteriorul mai cărnos al lui Duke îi trecea prin minte acelaşi şi acelaşi gând: *„Nu-s făcut pentru aşa ceva…“*

Sanders venea la secţie. Voia să se confrunte cu Barbara. Randolph încercase să-l oprească, dar pe la jumătatea propunerii că şi-ar fi petrecut mult mai cu folos timpul în genunchi, rugându-se pentru sufletele soţiei şi fiicei lui – ca să nu mai pomenească şi puterea necesară ca să-şi poarte crucea – Andy întrerupsese convorbirea.

Randolph oftă şi formă alt număr. După două apeluri, în ureche-i răsună glasul iritat al lui Big Jim:

— Ce? *Ce?*

— Jim, eu sunt. Ştiu că lucrezi şi îmi pare rău că te întrerup, dar n-ai putea să vii până aici, te rog? Am nevoie de ajutor.

16

Cei trei copii stăteau în lumina oarecum lipsită de profunzime a după-amiezii, sub un cer care acum avea o tentă gălbuie clară, uitându-se la ursul mort de la baza stâlpului de telegraf. Stâlpul stătea strâmb. La un metru şi ceva înălţime, lemnul năpădit de creozot era frânt şi împroşcat cu sânge. Şi cu altceva. Nişte bucăţele albicioase, despre care Joe bănuia că erau fragmente de os. Şi o materie moale, cenuşie, care nu putea fi decât cre…

Se răsuci în loc, încercând să-şi controleze stomacul. Aproape reuşise, dar în clipa următoare Benny vomă – cu un *yurp!* sonor şi umed – iar Norrie îi urmă exemplul. Joe se dădu bătut şi li se alătură.

Când se putură stăpâni din nou, Joe îşi luă din spate rucsacul, scoase din el sticlele de Snapple şi le împărţi. Cu prima sorbitură îşi clăti gura, după care o scuipă. Norrie şi Benny făcură la fel. Apoi, băură. Ceaiul dulce era călduţ, dar Joe îl simţea în gâtlej ca pe-o licoare paradisiacă.

Norrie făcu doi paşi prudenţi spre mormanul negru, înţesat de muşte, de la baza stâlpului.

— La fel cum au păţit căprioarele, spuse ea. Săracu’, n-a avut în ce râpă să sară, aşa că şi-a împrăştiat creierii de-un stâlp.

— O fi fost turbat, presupuse Benny, cu glas subţire. Poate că şi căprioarele erau.

Joe presupunea că, în sens tehnic, ar fi fost posibil, dar nu-i venea a crede.

— Mă gândeam la treaba asta cu sinuciderea…

Îşi detesta tremurul din glas, dar nu putea să şi-l stăpânească.

— Şi balenele şi delfinii fac la fel – eşuează pe plajă, am văzut la televizor. Şi tata zice că şi caracatiţelele o fac.

— *Ț*ele, îl corectă Norrie. Caracati*ţele.*

— Tot-aia. Tata zicea că, atunci când li se poluează mediul ambiant, îşi mănâncă propriile tentacule.

— Băi, tu vrei să vărs iar? protestă Benny, pe un ton arţăgos şi obosit.

— Asta se-ntâmplă aici? întrebă Norrie. E poluat mediul?

Joe ridică privirea spre cerul gălbui. Apoi arătă spre sud-vest, unde nişte reziduuri suspendate, de la incendiul cauzat de lovitura ratată cu rachetele, înnegreau aerul. Pata părea să aibă aproape o sută de metri înălţime şi vreo mie cinci sute lăţime. Poate chiar mai mult.

— Da, da' asta-i altceva, spuse fata. Nu…?

Joe ridică din umeri.

— Dacă simţim dintr-odată că ne vine să ne omorâm, poate-ar fi bine să mergem înapoi, propuse Benny. Eu am multe chestii pentru care să trăiesc. Încă n-am reuşit să-l înving pe Warhammer.

— Ia-ncearcă pe urs contorul Geiger, sugeră Norrie.

Joe îndreptă tubul senzor spre leşul ursului. Acul nici nu se ridică, nici nu coborî.

Norrie arătă spre est. În faţa lor, drumul ieşea din fâşia deasă de stejari negri de la care se trăgea numele râpii. Joe bănuia că, după ce ieşeau dintre copaci, aveau să poată vedea livada de meri din vârful pantei.

— Hai să mai mergem măcar până ieşim dintre pomi, propuse fata. Vedem cât arată acolo şi, dacă tot mai creşte, o să ne-ntoarcem în oraş şi-i spunem doctorului Everett sau tipului ăluia, Barbara, sau la amândoi. Mai departe, se descurcă ei.

Benny nu părea prea convins.

— Ştiu eu…?

— Dacă simţim ceva aiurea, ne întoarcem imediat, precizează Joe.

— Dacă putem ajuta cu ceva, trebuie s-o facem, insistă Norrie. Vreau să ies din The Mill până nu-nnebunesc de tot.

Zâmbi, ca să arate că glumise, dar nu *suna* ca o glumă şi nici Joe n-o luă ca atare. Mulţi oameni comentau ironic faptul că The Mill era un orăşel atât de mic – probabil de-asta cântecul lui James McMurtry devenise atât de popular –, iar din punct de vedere intelectual aşa şi era, presupunea el. Şi din punct de vedere demografic. Îi venea în minte doar o asiatică – Pamela Chen, care uneori o ajuta pe Lissa Jamieson la bibliotecă – şi, de când familia Laverty se mutase la Auburn, nu mai rămăsese niciun negru. McDonald’s nu aveau, darmite Starbucks, iar cinematograful era închis. Până acum, însă, i se păruse întotdeauna destul de mare, în sens geografic, cu mult spaţiu pe care să-l cutreieri… Era uluitor cât de mult se comprimase în mintea lui, odată ce-şi dăduse seama că el şi părinţii nu se mai puteau urca în maşină, ca să se ducă până la Lewiston, să mănânce scoici prăjite şi îngheţată, la Yoder’s. De asemenea, oraşul deţinea destule resurse, dar nici astea n-aveau să dureze o veşnicie.

— Ai dreptate, spuse el. E important. Merită riscul. Cel puţin, aşa cred… Tu poţi să stai aici, Benny, dacă vrei. Partea asta a misiunii e strict voluntară.

— Ba vin şi eu, se oferi Benny. Dacă vă las să mergeţi singuri, iar o să faceţi mişto de mine.

— Păi şi ce, nu facem oricum? replicară la unison Joe şi Norrie, apoi se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

17

— Aşa, *plângi!*

Vocea se auzea de undeva de departe. Barbie se căzni într-acolo, dar îi era greu să-şi deschidă ochii care-l usturau.

— Ai multe *pentru care* să plângi!

Omul care rostea aceste cuvinte părea să plângă şi el. Iar glasul suna cunoscut. Barbie încercă să vadă, dar îşi simţea pleoapele grele şi umflate. Dedesubt, ochii pulsau în ritmul bătăilor inimii. Avea sinusurile aşa de pline, încât la fiecare înghiţitură îi pocneau urechile.

— De ce-ai omorât-o? De ce-ai omorât-o pe fetiţa mea?

Un nemernic mi-a pulverizat Mace… Denton? Nu, Randolph.

În sfârşit, reuşi să deschidă ochii, împingându-şi în sus sprâncenele cu podurile palmelor. Îl văzu pe Andy Sanders în faţa celulei, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Iar Sanders ce vedea? Un tip într-o celulă, iar oamenii din celule arătau întotdeauna vinovaţi.

— *Numai pe ea o aveam!* zbieră Sanders.

În spatele lui stătea Randolph, care arăta jenat, foindu-se în loc ca un copil care aşteaptă de douăzeci de minute să i se dea voie până la baie. Chiar şi cu ochii arzându-i şi sinusurile bubuind, Barbie nu se mira că Randolph îi permisese lui Sanders să coboare acolo. Nu fiindcă era Primul Ales, ci pentru că lui Peter Randolph îi era aproape imposibil să spună nu.

— Ei, Andy, zise Randolph, destul acum… Ai vrut să-l vezi şi te-am lăsat, deşi nu mi s-a părut prea înţelept… E arestat ca la carte şi va plăti pentru ce-a făcut. Aşa că, vino sus şi-am să-ţi dau o ceaşcă de…

Andy îl apucă de piepţii uniformei. Era cu zece centimetri mai scund, dar pe chipul lui Randolph se citi, totuşi, spaima. Barbie nu-l condamna. Vedea lumea printr-o ceaţă roşie, dar furia lui Andy Sanders se distingea limpede.

— Dă-mi pistolu’! Ăsta nu merită un proces! Oricum are şanse să scape. Are relaţii sus-puse, mi-a zis mie Jim! Vreau satisfacţie! *Merit* satisfacţie, *aşa că dă-mi odată pistolu-ăla!*

Barbie nu credea că dorinţa lui Randolph de a-l mulţumi pe Sanders ar fi mers până la a-i preda arma, pentru ca acesta să-l poată împuşca în celulă ca pe-un şobolan într-un butoi, dar nici nu era complet sigur; Randolph putea avea şi

un alt motiv decât nevoia de a-i face pe plac care să-l fi determinat să-l aducă acolo, şi singur pe deasupra.

Cu chiu, cu vai, se ridică în picioare.

— Domnule Sanders…

Îi intrase Mace şi-n gură, iar limba şi beregata-i erau umflate, făcându-i glasul să sune ca un croncănit nazal, deloc convingător.

— Nu eu am omorât-o pe fiica dumneavoastră, domnule. N-am omorât pe nimeni. Dacă vă gândiţi, veţi înţelege că prietenul dumneavoastră Jim Rennie are nevoie de un ţap ispăşitor, iar eu sunt cel mai comod…

Andy, însă, nu era în stare să se gândească la nimic. Se repezi cu mâinile la teaca lui Randolph, începând să smucească de Glock-ul aflat acolo. Alarmat, Randolph încerca să şi-l ţină pe loc.

În acel moment, pe scară apăru o siluetă burtoasă, coborând, în ciuda volumului, cu mişcări pline de graţie.

— Andy! tună glasul lui Big Jim. Andy, prietene… vino-aici!

Desfăcu braţele. Andy lăsă pistolul în pace şi se năpusti spre Big Jim ca un copil plângăreţ în braţele tatălui său. Rennie îl cuprinse într-o îmbrăţişare părintească.

— Vreau un pistol…! bălmăji Sanders, ridicându-şi spre el chipul năclăit de lacrimi şi de muci. Dă-mi un pistol, Jim! Acum! Acum să mi-l dai! Vreau să-l împuşc pentru ce-a făcut! E dreptul meu de părinte! Mi-a omorât fetiţa!

— Poate că nu doar pe ea, replică Big Jim. Şi poate că nici numai pe Angie, pe Lester şi pe sărmana Brenda.

Aceste cuvinte stopară torentul verbal. Andy se holbă la chipul ca o lespede al lui Big Jim, năucit. Fascinat.

— Poate chiar şi pe soţia ta. Şi pe Duke. Pe Myra Evans. Pe toţi ceilalţi.

— Ce…

— Cineva e răspunzător pentru Dom, prietene – am dreptate?

— D…

Andy nu reuşi să spună mai mult, dar Big Jim dădu din cap, cu un aer benign.

— Şi mi se pare că oamenii care-au făcut-o au cel puţin un complice strecurat printre noi. Cineva care să se-amestece-n ciorbă. Şi cine se pricepe mai bine la asta, dacă nu un bucătar?

Cuprinse umărul lui Andy cu un braţ şi-l conduse spre şeful Randolph. Din mers, aruncă o privire înapoi, către chipul roşu şi umflat al lui Barbie, ca şi cum ar fi fost cine ştie de gânganie.

— Vom găsi şi dovezi. N-am nici cea mai mică îndoială. A demonstrat deja că nu-l prea duce mintea să-şi şteargă urmele.

Barbie rămase cu atenţia îndreptată spre Randolph.

— E o înscenare, repetă el, cu un glas nazal, înfundat. Poate a-nceput numai fiindcă Rennie avea nevoie să-şi acopere spatele, iar acum e doar o luptă pentru putere. S-ar putea încă să aibă nevoie de tine, şefule, dar şi când nu va mai avea… ai să te duci şi tu.

— Gura, mârâi Randolph.

Rennie mângâia părul lui Andy. Barbie se gândi la maică-sa şi la felul în care obişnuia s-o mângâie pe căţeaua lor cocker spaniel, Missy, când îmbătrânise, devenind proastă şi incontinentă.

— Va plăti, Andy. Ai cuvântul meu. Dar mai întâi vom afla toate detaliile: ce, când, de ce, şi cine a mai fost implicat. Fiindcă nu-i băgat singur în povestea asta, pot pune pariu pe ce vrei tu. Are şi alţi complici. O să plătească, dar mai întâi îl stoarcem de toate informaţiile.

— Cu ce…? vru să ştie Andy, privindu-l pe Big Jim cu o lăcomie aproape animalică. Cu ce-o să plătească?

— Păi, dacă ştie cum să ne scape de Dom – şi l-aş crede în stare – cred că va trebui să ne mulţumim cu o condamnare la Shawshank. Pe viaţă, fără eliberare condiţionată.

— Nu-mi convine… şopti Andy.

Rennie continua să-l mângâie pe cap.

— Şi dacă Domul nu se ridică? zâmbi el. În cazul ăsta, va trebui să-l judecăm noi, aici. Şi după ce-l găsim vinovat, îl executăm. Aşa-ţi convine?

— Mult… răspunse Andy, tot în şoaptă.

— Şi mie, prietene.

Mângâindu-l… Mângâindu-l…

— Şi mie.

18

Ieşiră din pădure toţi o dată, mergând dispuşi în linie, şi se opriră cu privirea spre livadă.

— Acolo sus e ceva! remarcă Benny. Îl văd!

Glasul îi suna surescitat, dar lui Joe i se părea şi că se auzea de undeva de foarte departe.

— Şi eu, spuse Norrie. Pare o… un…

„Releu radio“ ar fi vrut să spună, dar nu apucă. Reuşi doar să scoată un „rrr-rrr-rrr“, ca un copil mic jucându-se cu camionaşul în nisip. Apoi căzu de pe bicicletă şi rămase culcată pe drum, cu braţele şi picioarele zvâcnindu-i.

— Norrie?

Joe se uită la ea – mai mult uimit decât alarmat –, apoi ridică privirea spre Benny. Ochii li se întâlniră doar o clipă, după care Benny se răsturnă şi el, cu bicicleta trasă deasupra. Începu să se zbată, împingând-o cu picioarele într-o parte. Contorul Geiger zbură în şanţ, cu cadranul în jos.

Joe se grăbi spre el şi întinse un braţ ce părea să i se lungească de parcă ar fi fost din cauciuc. Întoarse cutia galbenă cu faţa în sus. Acul sărise la +200, chiar sub zona roşie de pericol. Văzu asta, după care căzu într-o gaură neagră plină de flăcări portocalii. I se păru că veneau dinspre o grămadă uriaşă de dovleci – un rug funerar de Halloween. Undeva, nişte voci strigau – pierdute, îngrozite. Apoi, îl înghiţi întunericul.

19

Când Julia intră în redacţia *Democratului,* după ce plecase de la supermarket, Tony Guay, fostul reporter sportiv care forma acum tot departamentul de ştiri, scria pe laptop. Julia îi dădu aparatul de fotografiat, spunând:

— Întrerupe-te şi imprimă-le pe astea.

Se aşeză la computer ca să-şi scrie articolul. Avea introducerea în minte încă de pe Main Street: *„Ernie Calvert, fostul manager de la Food City, a chemat oamenii să intre prin spate. A spus că le deschisese uşile. Prea târziu, însă: debandada începuse.“* Era un început bun – din păcate, nu putea să-l scrie. Apăsa tot pe alte taste.

— Du-te sus şi culcă-te puţin, o sfătui Tony.

— Nu, trebuie să scriu…

— În halu-n care eşti, n-ai să scrii nimic. Tremuri ca o frunză. E din cauza şocului. Întinde-te măcar o oră. Am să printez pozele şi ţi le trimit şi ţie pe desktop. Şi-am să-ţi transcriu şi însemnările. Hai, du-te sus!

Juliei nu-i convenea, dar îşi dădu seama că avea dreptate. Numai că odihna dură mai mult de-o oră. Nu mai dormise bine din noaptea de vineri, care părea să fi fost în urmă cu un secol, şi a fost suficient să pună capul pe pernă ca s-o fure un somn adânc.

Când se trezi, văzu alarmată că umbrele din dormitor se alungiseră. Era după-amiaza târziu. Şi… Horace! Precis se uşurase într-un colţ şi o privea cu cea mai ruşinată expresie, ca şi cum ar fi fost vina lui, nu a ei.

Îşi luă adidaşii, intră grăbită în bucătărie şi-şi găsi câinele Corgi nu lângă uşă, scheunând să fie lăsat afară, ci dormind liniştit pe pătura lui dintre aragaz şi frigider. Pe masa din bucătărie era un bilet, rezemat de solniţă.

3 PM

Julia,

Pete F. şi cu mine am colaborat la articolul despre supermarket. Nu-i cine ştie ce, dar va fi, după ce-ţi pui şi tu pecetea. Nici pozele pe care le-ai făcut nu-s rele. Roomie Burpee a venit, el zice că mai are destulă hârtie, aşa că pe partea asta n-avem nicio problemă. Mai zice şi că trebuie să scrii un editorial despre ce s-a întâmplat. „Total nenecesar“, a zis. „Şi total incompetent. Decât dacă au <u>vrut</u> să se întâmple. Nu m-ar mira să fie tipul ăla, şi nu de Randolph zic.“ Pete şi cu mine am stabilit că trebuie să apară un editorial, dar vrem să fim atenţi până se ştiu toate faptele. A mai stabilit şi că ai nevoie de somn ca să scrii aşa cum trebuie scris. Aveai ditamai valizele sub ochi, şefa! Eu mă duc acasă ca să stau cu nevasta şi copiii. Pete s-a dus la DP. Zice că s-a întâmplat „ceva tare“ şi vrea să afle ce.

Tony G.

P.S.! L-am plimbat pe Horace. Şi-a făcut toate treburile.

Julia, nedorind ca Horace să uite că făcea şi ea parte din viaţa lui, îl trezi din somn doar atât cât să înfulece jumătate dintr-un Beggin’ Strip, după care coborî la parter ca să revizuiască textul reportajului şi să scrie editorialul sugerat de Tony şi Pete. Tocmai când începea, îi sună mobilul.

— Shumway, de la *Democratul.*

— Julia! se auzi glasul lui Pete Freeman. Cred c-ar fi bine să vii aici. Marty Arsenault e la recepţie şi nu mă lasă să intru. Mi-a zis s-aştept naibii-n partea pentru public! Ăsta nici nu-i poliţist, e doar un tâmpit de maimuţoi care câştigă un ban în plus dirijând circulaţia vara, da’ acuma se dă Mare Sculă pe Basculă…

— Pete, am o tonă de treburi aici, aşa că dacă nu-i…

— A murit Brenda Perkins. Şi Angie McCain la fel, şi Dodee Sanders…

— *Ce???* exclamă Julia, ridicându-se atât de brusc, încât îşi răsturnă şi scaunul.

— … şi Lester Coggins. Au fost omorâţi. Şi fii atentă! Dale Barbara a fost arestat pentru toate crimele! E-n celulă, jos.

— Vin imediat.

— Ah, futu-i… gemu Pete. Uite-l pe Andy Sanders că vine, şi plânge de-i sar naibii ochii din cap. Să-ncerc să-i cer comentariu sau…

— Când şi-a pierdut fiica la doar trei zile după soţie? Nu suntem *New York Post.* Las-că vin eu acuma.

Închise telefonul fără să mai aştepte vreun răspuns. În primele momente, rămase destul de calmă. Îşi aminti chiar şi să încuie redacţia. Dar, după ce ajunse pe trotuar, în căldura de sub cerul mânjit ca de tutun, îşi pierdu controlul şi o luă la fugă.

20

Joe, Norrie şi Billy zăceau zvâcnind spasmodic pe Black Ridge Road, în lumina difuză, prea difuză, a soarelui, sub dogoarea de asemenea prea puternică. O cioară, fără niciun gând sinucigaş, poposi pe cablul dintre stâlpii de telegraf, privindu-i cu ochi strălucitori şi inteligenţi. Croncăni o dată, apoi zbură mai departe, pe cerul acelei după-amieze stranii.

— Halloween… mormăi Joe.

— Să nu mai *ţipe,* gemu Benny.

— Nu e soare… murmură şi Norrie, bâjbâind cu mâinile prin aer; plângea. Nu e soare, o, Doamne, nu mai e soare…

În livada de meri care domina tot oraşul Chester’s Mill de pe Black Ridge, străfulgera o lumină violetă vie.

Apărea la fiecare cincisprezece secunde.

21

Julia urcă grăbită treptele secţiei de poliţie, cu faţa încă umflată de somn şi părul ciufulit la spate. Când Pete o

ajunse din urmă, clătină din cap:

— Mai bine stai aici. S-ar putea să te chem înăuntru, când obţin interviul.

— Îmi place gândirea pozitivă, dar nu-ţi face prea mari speranţe, o preveni Pete. La scurt timp după Andy, ghici cine-a mai apărut!

Arătă spre Hummerul parcat lângă unui hidrant de incendiu. Linda Everett şi Jackie Wettington stăteau alături, adâncite într-o conversaţie. Ambele femei păreau tulburate rău.

În secţie, Julia fu frapată imediat să simtă cât era de cald – aerul condiţionat nu funcţiona, probabil ca să se facă economii. Observă apoi numărul de tineri care stăteau aşezaţi în hol, inclusiv doi dintre cei Dumnezeu-ştie-câţi fraţi Killian – nasurile alea lungi ca nişte ciocuri şi capetele în formă de glonţ erau inconfundabile. Toţi tinerii păreau să completeze nişte formulare.

— Şi dacă nu *ai* ultimul loc de muncă…? îl întrebă unul dintre ei pe altul.

De la subsol se auzeau strigăte, pe un ton plângăreţ: Andy Sanders.

Julia porni spre camera de pregătire, pe care o vizitase adesea de-a lungul anilor, contribuind chiar şi la fondul pentru cafea şi gogoşi (cu un coşuleţ de răchită). Înainte nu mai fusese oprită niciodată, dar acum Marty Arsenault îi spuse:

— Nu puteţi să intraţi acolo, Donşoara Shumway. Aşa-i ordinu’.

Vorbea pe un ton de scuză, conciliant, pe care probabil nu-l folosise şi cu Pete Freeman.

Chiar atunci, Big Jim Rennie şi Andy Sanders apărură pe scară, urcând de la subsol, unde se afla Cuibarul, cum numeau agenţii de poliţie arestul departamentului din The Mill. Andy plângea. Big Jim îl ţinea cu braţul pe după umeri, vorbindu-i încet, liniştitor, în urma lor venea Peter Randolph. Uniforma lui de gală strălucea orbitor, dar mutra

de deasupra ei era a unui om care scăpase ca prin urechile acului dintr-un atac cu bombă.

— Joe! Pete! îi strigă Julia. Vreau să vorbesc cu voi, pentru *Democrat!*

Big Jim se întoarse spre ea doar cât să-i arunce o privire care spunea că vrabia mălai visează. Apoi îl conduse pe Andy mai departe, spre biroul şefului poliţiei. Vorbea despre nişte rugăciuni.

Julia încercă să se repeadă pe lângă birou. Cu aceeaşi expresie de scuză, Marty o apucă de braţ.

— Când mi-ai cerut să nu apară-n ziar mica altercaţie pe care ai avut-o cu nevastă-ta, anul trecut, te-am ascultat, Marty, îi spuse ea. Fiindcă altfel ţi-ai fi pierdut slujba. Aşa că, dacă-mi datorezi măcar un dram de recunoştinţă, *lasă-mă să trec.*

Marty îi dădu drumul.

— Am încercat să te opresc, dar n-ai vrut să mă asculţi, murmură el. Să ţii minte asta.

Julia traversă grăbită camera de pregătire.

— Stai naibii o clipă, îi spuse ea lui Big Jim. Tu şi şeful Randolph sunteţi funcţionari oficiali şi o să vorbiţi cu mine.

De astă dată, privirea pe care i-o aruncă Big Jim nu mai era doar dispreţuitoare, ci şi furioasă.

— Ba nu. N-o să vorbim. N-ai ce căuta aici.

— Şi el are? întrebă Julia, arătând cu capul spre Andy Sanders. Dacă ceea ce-am auzit despre Dodee e adevărat, el e *ultimul om* căruia ar trebui să i se permită accesul la subsol.

— *Nemernicul ăla a omorât-o pe fetiţa mea scumpă!* urlă tânguitor Andy.

Big Jim împunse aerul cu degetul, spre Julia:

— O să afli ce avem de spus când vom fi gata s-o spunem. Nu înainte.

— Vreau să-l văd pe Barbara.

— E arestat pentru patru omoruri. Ai înnebunit?

— Dacă tatăl uneia dintre presupusele lui victime poate coborî să-l viziteze, eu de ce să nu pot?

— Fiindcă nu eşti nici victimă, nici rudă apropiată, replică Big Jim, cu buza de sus răsfrântă, dezvelindu-i dinţii.

— Are avocat?

— Nu mai avem ce discuta, fem…

— *N-are nevoie de niciun avocat, să fie spânzurat are nevoie! A OMORÂT-O PE SCUMPA MEA FETIŢĂ!*

— Vino, prietene, îl chemă Big Jim. Ne vom ruga Domnului şi se rezolvă.

— Ce fel de probe aveţi? Şi-a recunoscut fapta? Dacă n-a făcut-o, ce alibi a oferit? Cum se coroborează cu orele deceselor? Ştiţi măcar când anume au avut loc? Dacă trupurile victimelor abia acum au fost descoperite, cum aţi putea şti cu precizie? Au fost împuşcate, sau înjunghiate, sau…

— Pete, scapă-mă de rimează-cu-bârfa asta, ceru Big Jim, fără să se întoarcă. Dacă nu pleacă de bunăvoie, dă-o afară. Şi spune-i ăluia de la intrare că e concediat.

Marty Arsenault tresări şi-şi trecu o mână peste ochi. Big Jim îl însoţi pe Andy până în biroul şefului şi închise uşa.

— E pus sub acuzare? îl întrebă Julia pe Randolph. Fără avocat, nu-l puteţi pune sub acuzare, ştii bine. E ilegal.

Şi, cu toate că încă nu arăta periculos, doar cam năucit, Pete Randolph spuse un lucru care-i îngheţă Juliei inima.

— Până dispare Domul, Julia, cred că noi decidem ce e legal şi ce e ilegal.

— Când au fost omorâte? Măcar atâta lucru spune-mi.

— Păi, se pare că cele două fete au fost pri…

Uşa biroului se deschise, iar Julia nu se mai îndoi că Big Jim ascultase. Andy stătea aşezat la biroul lui Randolph, cu faţa în mâini.

— Dă-o *afară!* mârâi Big Jim. Nu vreau să-ţi mai spun încă o dată.

— Nu-l puteţi ţine ostracizat, şi nu puteţi nici să încălcaţi dreptul la informare al cetăţenilor acestui oraş! strigă Julia.

— Greşeşti în ambele privinţe. Ai auzit vreodată vorba aia, „dacă nu faci parte din rezolvare, faci parte din problemă“? Ei bine, prezenţa ta aici nu rezolvă nimic. Eşti o băgăreaţă obositoare. Mereu ai fost aşa. Şi dacă nu pleci, vei fi arestată. Te-am avertizat cinstit.

— Perfect! Arestaţi-mă! Băgaţi-mă într-o celulă, jos! ceru ea, întinzând mâinile ca pentru a i se pune cătuşele.

O clipă, crezu că Jim Rennie avea s-o lovească. Dorinţa i se citea clar pe faţă. În schimb, i se adresă lui Pete Randolph:

— Pentru ultima oară, scoate-o de-aici pe băgăreaţa asta. Dacă opune rezistenţă, dă-o afară *cu forţa.*

Şi trânti uşa.

Evitându-i privirea şi cu obrajii de culoarea unor cărămizi proaspăt arse, Randolph o luă de braţ. De astă dată, Julia se supuse. În timp ce trecea pe lângă biroul agentului de serviciu, Marty Arsenault spuse mai mult amărât decât supărat:

— Poftim, acum mi-am pierdut slujba ca să intre-n locu’ meu unu’ din malacii *ăştia,* care nici nu ştiu care li-i curu’ şi care capu’…

— N-ai să ţi-o pierzi, Marts, îl linişti Randolph. Vorbesc eu cu el.

Peste o clipă, Julia se afla afară, clipind din ochi în lumina soarelui.

— Ei, o întrebă Pete Freeman, cum a mers?

22

Benny îşi reveni primul. Pe lângă că-i era foarte cald – cămaşa i se lipise de pieptul nu tocmai eroic – se simţea bine. Se târî spre Norrie şi o scutură. Fata deschise ochii, privindu-l buimacă. Părul îi stătea în laţe încâlcite pe obrajii asudaţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cred c-am adormit… Am avut şi un vis, da’ nu mai ţin minte cu ce era. Totuşi, a fost

urât, atâta lucru ştiu.

Joe McClatchey se întoarse pe burtă şi se săltă în genunchi.

— Jo-Jo? întrebă Benny; nu-l mai numise aşa din clasa a patra. Eşti OK?

— Mda… Dovlecii luaseră foc.

— *Care* dovleci?

Joe clătină din cap. Nu mai reţinea. Tot ce ştia era că voia să găsească un pic de umbră şi să bea ce-i mai rămăsese din Snapple. Apoi, îşi aminti de contorul Geiger. Îl scoase din şanţ şi văzu uşurat că încă mai mergea – în secolul XX, după câte se părea, lucrurile se fabricau să fie mult mai solide.

Îi arătă lui Benny cadranul care indica +200, şi încercă să i-l arate şi lui Norrie, dar fata se uita în susul pantei, spre livada de pe culmea Black Ridge.

— Ce-i aia? întrebă ea, arătând cu degetul.

La început, Joe nu văzu nimic. Apoi, se zări un fulger mov puternic, aproape orbitor. Nu peste mult, străfulgeră din nou. Joe îşi privi ceasul, vrând să cronometreze intervalul dintre străfulgerări, dar constată că i se oprise la ora 4:02.

— Cred că-i ceea ce căutam, spuse el, ridicându-se în picioare; se aştepta să-i fie moi, dar nici vorbă: pe lângă căldura prea mare, se simţea destul de normal. Şi-acum, hai să plecăm naibii de-aici, până nu ne lasă sterili sau mai ştiu eu cum.

— Hai, băi, replică Benny, cine să vrea plozi? Ar putea să iasă ca mine.

Cu toate acestea, se urcă pe bicicletă.

Porniră înapoi pe unde veniseră, fără a se opri să se odihnească şi să bea decât după ce trecură podul, ajungând iar pe Şoseaua 119.

În original, *Scarecrow Without A Country* (SWAC) (n.tr.).
În original, *Air National Guard* (ANG) (n.tr.).
Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonie. Iniţialele provin din expresia originală *Death at the scene* - „Morţi la faţa locului“ (DATS) (n.red.).
To twitch - „a tresări nervos“ (n.tr.).
Fucked Up Beyond All Recognition - „Futută De Nu Se Mai Cunoaşte Om Cu Persoană“ (n.tr.).
State of Maine Attorney General - „Procurorul General al Statului Maine“ (n.tr.).
ToldjaSo - varianta fonetică a lui *I told you so,* în traducere „ţiamzisIo“ (n.red.).
Hell - „iad“, în lb. engl., joc de cuvinte cu *Health Center* - „Centrul Medical“ (n.red.).